Predici la Naşterea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu

(8 septembrie)

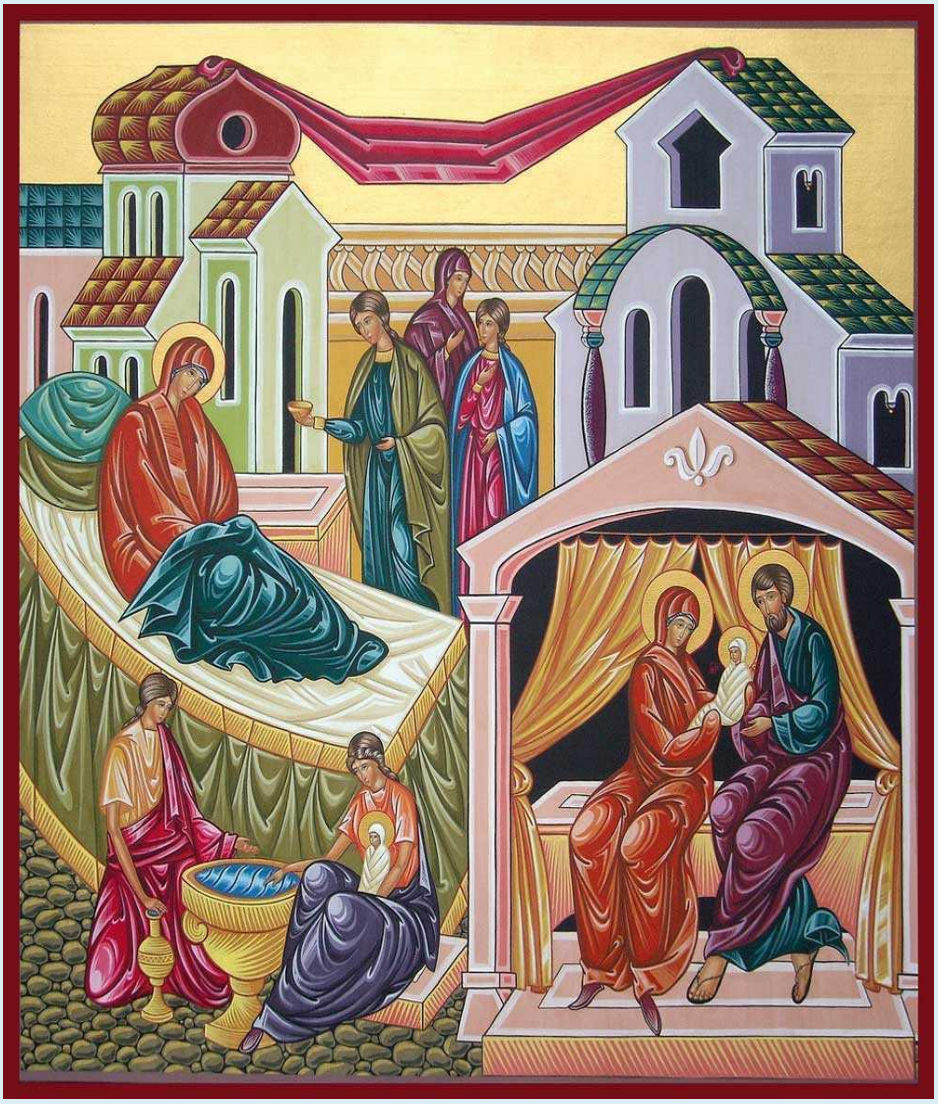

Naşterea Maicii Domnului este prăznuită în Biserica Ortodoxă pe 8 septembrie. Sfânta Scriptură, ne dă ştiri sumare în legătură cu naşterea şi copilăria Maicii Domnului. Cele mai multe ştiri despre aceste momente din viaţa sa ne sunt date de scrierile apocrife şi de Tradiţie. Din Sfânta Scriptură, rezultă că, Sfânta Fecioară era din neamul lui David (Ps. 131, 11; Matei 21, 9; Luca 1, 32; Romani 1, 3 etc.). După tradiţie, părinţii săi se numeau Ioachim-Eli, Eliachim (Luca 11, 23) şi Ana şi locuiau în orăşelul Nazaret din Galileea. Nazaretul, care însmnează floare, lăstar, primea, aşadar floarea "făgăduită de Dumnezeu protopărinţilor noştri, Adam şi Eva, în Rai", lăstarul răsărit din rădăcina lui David, pe Sfânta Fecioară Maria (Isaia 11, 10). Părinţii ei nu-i dau un nume deosebit, ci unul foarte obişnuit la evrei, cel de Maria (Luca 1, 27).

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 7
În această lună (septembrie), ziua a şaptea - Înainte prăznuirea Naşterii Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu (Minei) 9
În această lună (septembrie), ziua a opta - Naşterea Preasfintei Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoarei şi pururea Fecioarei Maria (Minei) 21
Canon de rugăciune la praznicul Naşterii Maicii Domnului (1)..... 49
Canon de rugăciune la praznicul Naşterii Maicii Domnului (2)..... 56
Acatistul Naşterii Maicii Domnului..... 67
Acatistul al doilea al Naşterii Maicii Domnului (8 septembrie) 80
Acatistul Sfinţilor părinţi Ioachim şi Ana 93
Rugăciunea către Sfânta şi dreapta Ana, mama PreaSfintei de Dumnezeu Născătoarei şi pururea Fecioarei Maria..... 103
Vieţile Sfinţilor - Cuvânt la Naşterea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu 107
Sinaxar - Naşterea Maicii Domnului 114
Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Înainte-prăznuirea Naşterii Maicii Domnului; Sfinţii cuvioşi Simeon şi Amfilohie de la Pângăraţi 121
Arhid. Ștefan Sfarghie – Sinaxar - Naşterea Maicii Domnului 123
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Înainte-prăznuirea Naşterii Maicii Domnului; Sfinții cuvioși Simeon și Amfilohie de la Pângărați; Sfântul mucenic Sozont..... 125
Sorin Ioniţe - Calendar Ortodox - Naşterea Maicii Domnului..... 128
Proloagele din 7 septembrie 130
Proloagele din 8 septembrie 134
Părintele Ilie Cleopa - Predică la Naşterea Maicii Domnului 139
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea naşterii Preasfintei Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoarea şi pururea Fecioara Maria 147
Cântare de laudă la naşterea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu..... 149
Cugetare..... 150
Sfântul Teofan Zăvorâtul – Predică la naşterea PreaSfintei Născătoare de Dumnezeu 152
Sfântul Teofan Zăvorâtul - De ce o cinstim atât de mult pe Maica Domnului?..... 159
Sfântul Grigorie Palamas - Omilie la Mântuitoarea naştere a Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoarea şi pururea Fecioarei Maria..... 160
Sfântul Ioan Damaschin, smeritul monah şi preot - Cuvânt la Naşterea Preasfintei Stăpânei Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioară Maria . 166

Sfântul Ioan Maximovici - Cuvânt la naşterea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu 176
Sfântul Andrei Criteanul - Cuvânt la sărbătoarea naşterii PreaSfintei Născătoare de Dumnezeu 182
Sfântul Neofit Zăvorâtul - Cuvânt la Naşterea Maicii Domnului..... 184
Cuviosul Neofit Zăvorâtul - Cer însufleţit 188
Sfântul Antim Ivireanul - Cuvânt despre minunea naşterii Maicii Domnului şi despre consacrarea ei lui Dumnezeu 191
Mitropolitul Augustin de Florina - Cuvânt la naşterea Maicii Domnului - Preasfânta îmbrăcată în negru 194
Mitropolitul Augustin de Florina - Cuvânt la naşterea Maicii Domnului şi pomenirea Sfinţilor Ioachim şi Ana 198
Cuviosul Paisie Aghioritul - Aş vrea ca Maica Domnului să mă ţină şi pe mine în braţele ei aşa cum Îl ţine pe Hristos..... 201
Părintele Sofian Boghiu - Predică la naşterea Maicii Domnului: „Astăzi este începutul mântuirii noastre” 202
Rugăciune..... 206
Părintele Iachint Unciuleac, stareţul Putnei (†1998) - Panegiric la naşterea Maicii Domnului - Astăzi s-a născut Maria! 207
Ierodiacon Visarion Iugulescu - Predică la praznicul naşterii Maicii Domnului 214
Rugăciune..... 220
Părintele Constantin Voicescu - Cuvânt la naşterea Maicii Domnului 221
Pr. conf. univ. dr. Constantin Necula - Predică la naşterea Maicii Domnului226
Pr. dr. Dorin Octavian Picioruș - Predica la Naşterea Maicii Domnului..... 233
Din Patericul Maicii Domnului pentru praznicul Naşterii prea curatei Maicii lui Dumnezeu 238
Minuni ale Maicii Domnului - Mărturii trăite în zilele noastre, relatate de arhimandritul Nectarie Moulatsiotis 244
Maica Domnului – Bucuria lui Dumnezeu şi nădejdea noastră 250
“În Maica Domnului avem în cer o inimă de mamă”. Naşterea Născătoarei de Dumnezeu,nădejdea celor deznădăjduiţi. Nu lăsa, măicuţă, să pierim pe cale! 256
Părintele Dumitru Stăniloae despre Maica Domnului 256
Părintele Arhimandrit Melchisedec Velnic - „Naşterea Maicii Domnului este bucuria împlinirii neamului omenesc”..... 266
Traian Dorz - Mijlocitoarea Întrupării Dumnezeieşti..... 267
Traian Dorz - Vreţi voi părinţi?..... 269
Pr. Anton Dancă - Naşterea Maicii Domnului 270
Pr. Anton Dancă - Naşterea Maicii Domnului 274

Pr. Anton Dancă - Naşterea Maicii Domnului 279
Pr. Vasile Gordon - Predică la Naşterea Maicii Domnului 283
Pr. Ion Cârciuleanu - Predică la Naşterea Maicii Domnului 287
Pr. Nicolae Tănase - Predică la Naşterea Maicii Domnului 293
Părintele Ciprian Negreanu – Rodul răbdării şi al nădejdii. De ce Dumnezeu pare uneori neînduplecat şi întârzie să ne împlinească rugăciunile?..... 296
Arhimandritul Chiril Pavlov - După prăznuirea naşterii Preasfintei Născătoare de Dumnezeu: Ce putere are rugăciunea Maicii Domnului? 306
Prin rugăciune la Maica Domnului, toate necazurile îşi găsesc rezolvarea315
Începutul mântuirii noastre: Naşterea Maicii Domnului şi modelul Sfinţilor părinţi Ioachim şi Ana pentru familia creştină: "Să învăţăm de la ei cum trebuie să trăim pentru ca şi astăzi să vină pe lume copii ai lui Dumnezeu" 316
Naşterea Mamei lui Hristos-Dumnezeu şi a noastră. Preasfântă Maică şi Fecioară… 322
Maria, Preasfânta Maică şi mireasă a lui Dumnezeu, "începutul cerului nou și al pământului nou" 325
"De multe ori, folosim oamenii ca pe paharele de unică folosinţă. Vedem în celălalt doar un obiect care ne este util pentru satisfacerea nevoilor noastre, trupeşti sau chiar spirituale. Omul îl foloseşte pe celălalt, îl epuizează, după care îl abandonează sau îl aruncă la coş". Părintele Cezar Axinte despre uciderea tainei omului prin mentalitatea "utilitaristă", tratarea femeii, a semenilor şi chiar a lui Dumnezeu, ca obiecte de consum 333
Maica Domnului - icoana purităţii desăvârşite versus agresiunile necurăţiei, "bine finanţate şi organizate", la adresa copiilor şi "măcelăria" avortului care apasă ca un blestem pustiitor asupra poporului român: "Să nu uităm că vor veni nişte vremuri mai grele decât acestea, poate că este numai anticamera lui antihrist…" 336
IPS Bartolomeu Anania - Predică la praznicul Naşterii Maicii lui Dumnezeu (2000): Curăţia şi nevinovăţia Maicii Domnului vs. agresiunea necurăţiei şi neruşinării din lumea de azi - "Anticamera lui antihrist" – care face victime şi din copii! 336
Predica Arhim. Andrei Coroian la Naşterea Maicii Domnului, 8 sept 2014 - Mănăstirea Nicula 338
Predica Arhim. Nichifor Horia (Iaşi) la Naşterea Maicii Domnului (2015): Legile împotriva firii şi focul credinţei noastre 340
Unde este Maica Domnului? "Maica Domnului este printre fiii ei; şterge lacrimile, alină durerile, culege rugăciunile şi apoi le înalţă la Fiul ei". "Aşa cum L-a purtat pe Fiul său, ne poartă pe fiecare în parte" - Cuvinte mişcătoare ale Preasfinţitului Macarie despre Sfânta noastră Măicuţă 344

"Şi numai chemarea numelui ei e dulce inimii..." - Pentru cine şi pentru ce se întristează Maica Domnului? Cum devenim "fiii lacrimilor" sale? "Purceluşii" Maicii Domnului şi copilaşii ei ascultători - Cuvinte duioase de la sfinţi şi pă-rinţi contemporani la praznicul Naşterii prea curatei Fecioare 351
Doxologia: Cuviosul Paisie Aghioritul - Pildă despre purtarea de grijă a Maicii Domnului 352
Părintele Hrisostom Ciuciu (Măn. Putna) - Predică la praznicul naşterii Maicii Domnului (2014) 353
Cum l-a mustrat Maica Domnului pe Simon, viitorul Sfânt Siluan?..... 358
Părintele episcop Macarie - cuvinte mărturisitoare şi mângâietoare, plus rugăciune fierbinte şi înlăcrimată către Maica Domnului, pentru vremurile de cernere pe care le trăim. Modelul Sfinţilor Ioachim şi Ana pentru noi: "De aceşti oameni avem nevoie, care nu caută să placă lumii şi nu se ruşinează să fie stigmatizaţi pentru modul lor de viaţă creştin" 362
Predica PS Ignatie despre Maica celor smeriţi, a celor singuri şi a celor cuprinşi de "viforul scârbelor", trăirea vieţii lui Hristos şi trăirea vieţii celorlalţi, în adevărata smerenie şi dragoste..... 368
„Cinstirea Maicii Domnului, voită de Dumnezeu, începută de îngeri şi continuată de Biserică" 375
Naşterea Maicii Domnului, mama noastră Preasfântă: "Îi datorăm lacrimile noastre spre a-i şterge lacrimile care nu se usucă pe obrajii ei din pricina răutăţilor cu care Îl răstignim pe Hristos". Fiii lacrimilor tale... 378
Viorica Văscu - Sfintele femei, modele de viață - Sfânta Miriam, bunica Maicii Domnului..... 386
Maica Domnului - o legătură concretă între lumea dumnezeiască şi lumea creată 388
Minuni ale Maicii Domnului - mărturii trăite în zilele noastre, relatate de arhimandritul Nectarie Moulatsiotis 390
Pr. Ciprian Florin Apetrei - Cinstirea Maicii Domnului în slujbele Bisericii... 395
Pr. Ciprian Florin Apetrei - Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi pururea Maria Fecioara..... 397
Pr. conf. dr. Adrian Ivan - Ea deschide calea Celui Unul Sfânt și a toată sfințenia..... 399
Marius Nedelcu - Nașterea Stăpânei, începutul ridicării noastre 403
Ierom. Maxim Morariu - Maica Domnului și feminismul 407
Părintele Constantin Voicescu: Maica Domnului - modelul feminin desăvârșit 409
Gheorghe Anghel - Patriarhia Română - Sărbătoarea Naşterii Maicii Domnului 413

Pr. Cristian Cojocaru - Vasul ales al mântuirii noastre 415
Pr. Andrei Zlăvog - Maica Domnului - icoană a Bisericii și ajutor al mântuirii noastre 419
Maria Burlă - S-o iubim pe Maica Domnului!..... 422
“Adevărul Ortodoxiei faţă de Catolicism”: Maica Domnului. Unde rătăcesc catolicii în cultul prea curatei Fecioare? Ce sunt “profeţiile” de la Fatima? 425
Poem închinat Maicii Domnului 438
Rugăciune către Maica Domnului, de Mihai Eminescu 440
Erminia (explicarea) icoanei Nașterii Maicii Domnului 441
Tudor Călin Zarojanu - Mănăstirea Cudalbi, un loc al regăsirii de sine 443
Teodor Danalache - Biserica Sfânta Ana din Ierusalim - locul Naşterii Maicii Domnului..... 453
Biserica "Sfânta Ana" – Ierusalim..... 463
Popas duhovnicesc la locul Naşterii Maicii Domnului (galerie foto)..... 470
Icoane..... 480

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

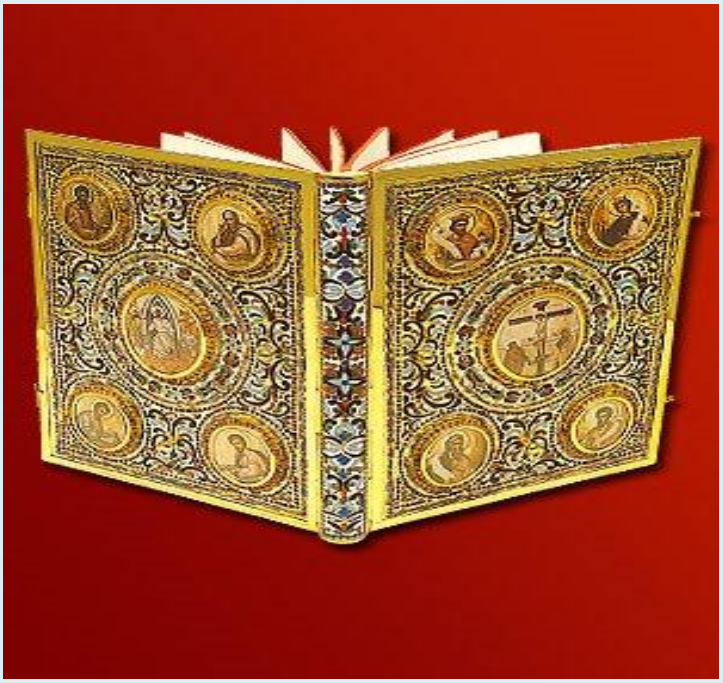

Ev. Luca 10, 38-42; 11, 27-28

În vremea aceea

38. Şi pe când mergeau ei, El a intrat într-un sat, iar o femeie, cu numele Marta, L-a primit în casa ei.

39. Şi ea avea o soră ce se numea Maria, care aşezându-se la picioarele Domnului, asculta cuvântul Lui.

40. Iar Marta se silea cu multă slujire şi apropiindu-se, a zis: Doamne, au nu socoteşti că sora mea m-a lăsat singură să slujesc? Spune-i deci să-mi ajute.
41. Şi, răspunzând, Domnul i-a zis: Marto, Marto, te îngrijeşti şi pentru multe te sileşti;
42. Dar un lucru trebuie: căci Maria partea bună şi-a ales, care nu se va lua de la ea.

27. Şi când zicea El acestea, o femeie din mulţime, ridicând glasul, I-a zis: Fericit este pântecele care Te-a purtat şi fericiţi sunt sânii pe care i-ai supt!
28. Iar El a zis: Aşa este, dar fericiţi sunt cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu şi-l păzesc.

Apostol

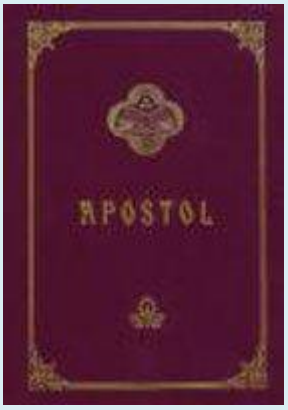

Epistola către Filipeni a Sfântului apostol Pavel

Filipeni 2, 5-11

Fraţilor,
5. Gândul acesta să fie în voi care era şi în Hristos Iisus,
6. Care, Dumnezeu fiind în chip, n-a socotit o ştirbire a fi El întocmai cu Dumnezeu,
7. Ci S-a deşertat pe Sine, chip de rob luând, făcându-Se asemenea oamenilor şi la înfăţişare aflându-Se ca un om,
8. S-a smerit pe Sine, ascultător făcându-Se până la moarte şi încă moarte pe cruce.
9. Pentru aceea şi Dumnezeu L-a prea înălţat şi I-a dăruit Lui nume, care este mai presus de orice nume;
10. Ca întru numele lui Iisus tot genunchiul să se plece, al celor cereşti şi al celor pământeşti şi al celor de dedesubt.
11. Şi să mărturisească toată limba că Domn este Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu-Tatăl.

În această lună (septembrie), ziua a şaptea - Înainte prăznuirea Naşterii Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu (Minei)

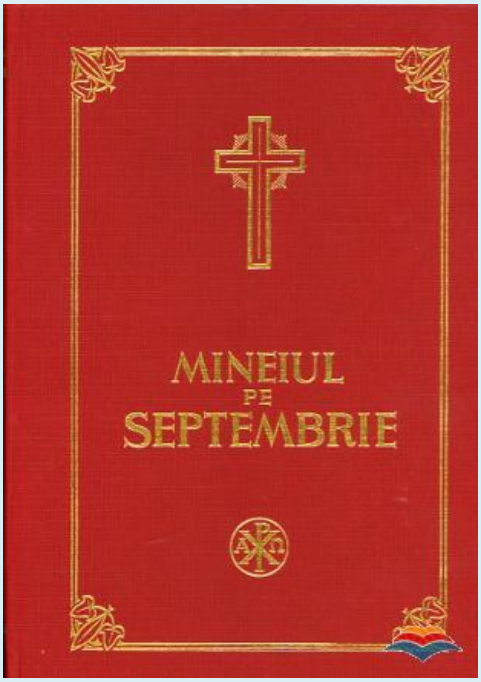

La Vecernie

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 6: se cântă 3 stihiri podobnice ale Născătoarei de Dumnezeu, şl 3 ale sfântului.

Stihirile Înainte-prăznuirii, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Ale bucuriei celei a toată a lumea, au răsărit lumii raze înţelegătoare, care mai-nainte vestesc tuturor pe Soarele măririi Hristos Dumnezeu, întru naşterea ta Preacurată; că tu mijlocitoare te-ai arătat veseliei celei adevărate şi darului.

Mărirea ta cea mai-nainte de praznic, prea curată, mai-nainte vesteşte tuturor popoarelor, facerile tale de bine cele mai presus de cuvânt; căci tu eşti solitoare veseliei celei de acum, şi pricină bucuriei ce va să fie nouă, Născătoare de Dumnezeu pururea Fecioară.

Fecioara ceea ce a încăput pe Dumnezeu, şi Născătoarea de Dumnezeu cea prea curată, lauda proorocilor, fiica lui David, astăzi se naşte din Ioachim şi din Anna

cea înţeleaptă; şi blestemul lui Adam cel deasupra noastră se pierde întru naşterea ei.

Stihirile Sfântului (mucenic Sozont), glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn celor ce...

Întărindu-se neputinţa ta, fericite, cu puterea Celui ce de bunăvoie a purtat neputinţa noastră, cu bucurie ai săvârşit călătoria mucenicilor, şi pe vrăjmaşul cel neputincios l-ai sfărâmat cu prea frumoase picioarele tale; pentru aceea ţi-a împletit cununi de biruinţă Iisus Iubitorul de oameni şi Mântuitorul sufletelor noastre.

Rănindu-te tu, mărite, ai rănit pe vrăjmaşi şi i-ai surpat la pământ, fiind întrarmat cu Crucea lui Hristos, celui ce te-a mutat la Împărăţiile cele de sus; a căruia dragoste îmbrăţişându-o, mucenic nebiruit şi ceresc om te-ai arătat.

Urmând arătat Mântuitorului şi Domnului celui ce a răbdat pentru tine patimile cele de bunăvoie, purtătorule de chinuri Sozonte, te-ai dat pe sineţi, de bunăvoie către răni, către tăieri, şi către chinuri nesuferite; pentru aceea ţi-a răsplătit ţie Hristos cu daruri cereşti, şi te-a arătat izvor de vindecări celor ce cu credinţă la tine năzuiesc.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 4-lea

Prea cinstită naşterea ta Preasfântă Fecioară, mulţimea îngerilor în Cer, şi neamul omenesc pe pământ o mărim; căci Maică ai fost lui Hristos Dumnezeu, Făcătorului tuturor; pe care nu înceta rugându-L pentru noi, rugămu-ne; care spre tine după Dumnezeu nădejdile ne-am pus, Născătoare de Dumnezeu prea lăudată şi nenuntită.

La Stihoavnă

Stihirile glasul al 8-lea:

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, cel ce dă lumii prin tine mare milă.

O, prea mărită minune! Că din maică nenăscătoare, şi din bătrâneţe neroditoare, toiagul care poartă floare, odrăsleşte astăzi, Maica lui Dumnezeu şi care nu ştie

de nuntă; din drepţii Ioachim şi Anna; pentru aceasta se şi bucură acum ceata proorocilor, şi toată adunarea patriarhilor, întru naşterea ei.

Stih: Ascultă fiică şi vezi pleacă urechea ta şi uită pe norodul tău şi casa părintelui tău.

Astăzi David se veseleşte şi Iessei acum saltă, şi Levi se măreşte, şi se bucură cu duhul Ioachim cel drept, şi nenaşterea de fii a Anei se dezleagă, întru naşterea ta, Marie prea curată de Dumnezeu dăruită; şi soborul Îngerilor cu toţi oamenii fericim dumnezeiesc pântecele tău.

Stih: Feţei tale se vor ruga bogaţii poporului.

Bucură-te, adunarea oamenilor; bucură-te, casa Domnului; bucură-te, munte sfânt; bucură-te,dumnezeiască masă; bucură-te, sfeşnicul luminii; bucură-te, lauda drept-măritorilor; bucură-te Marie, Maica lui Hristos Dumnezeu; bucură-te, ceea ce eşti cu totul fără prihană; bucură-te, scaunul cel de foc; bucură-te, cort; bucură-te, rugul cel nears; bucură-te, nădejdea tuturor.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 4-lea

A lui Ghermano: Bucuria a toată lumea din cei drepţi a răsărit nouă, din Ioachim şi din Anna, prea lăudata Fecioară; care pentru prea multa curăţie, Biserică lui Dumnezeu însufleţită s-a făcut; şi una după adevăr de Dumnezeu Născătoare se cunoaşte. Pentru rugăciunile ei, Hristoase Dumnezeule, pace lumii trimite, şi sufletelor noastre mare milă.

Troparul mucenicului, glasul al 4-lea: Mucenicul Tău, Doamne, Sozont întru nevoinţa sa, cununa nestricăciunii a dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru; că având puterea Ta, pe chinuitori a învins; zdrobit-a şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lui, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase.

Slavă..., Şi acum...,

Troparul Înainte prăznuirii, glas acelaşi: Din rădăcina lui Iessei, şi din coapsele lui David, fiica lui Dumnezeu Maria se naşte nouă astăzi; că cu bucurie se bucură toate şi se înnoiesc; împreună se bucură Cerul şi pământul, o laudă pe dânsa moştenirile neamurilor, Ioachim se veseleşte, şi Anna prăznuieşte strigând: Stearpa naşte pe Născătoarea de Dumnezeu, şi hrănitoarea vieţii noastre.

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul...

Troparul Înainte prăznuirii, glas acelaşi: Din rădăcina lui Iessei, şi din coapsele lui David, fiica lui Dumnezeu Maria se naşte nouă astăzi; că cu bucurie se bucură toate şi se înnoiesc; împreună se bucură Cerul şi pământul, o laudă pe dânsa moştenirile neamurilor, Ioachim se veseleşte, şi Anna prăznuieşte strigând: Stearpa naşte pe Născătoarea de Dumnezeu, şi hrănitoarea vieţii noastre. (de 2 ori)

Slavă...,

Troparul mucenicului, glasul al 4-lea: Mucenicul Tău, Doamne, Sozont întru nevoinţa sa, cununa nestricăciunii a dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru; că având puterea Ta, pe chinuitori a învins; zdrobit-a şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lui, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase.

Şi acum..., iarăşi al Înainte prăznuirii.

După întâia Catismă, **Sedealna**, glasul 1:

Podobie: Piatra fiind pecetluită de iudei şi ostaşii străjuind prea curat trupul Tău, înviat-ai a treia zi, Mântuitorule, dăruind lumii viaţă pentru aceasta, puterile cerurilor strigau Ţie, Dătătorule de viaţă: Slavă învierii Tale, Hristoase; slavă împărăţiei Tale; slavă rânduielii Tale, Unule, Iubitorule de oameni.

Ceea ce prea mărit te-ai născut din pântece sterp, din coapse fecioreşti, ai născut mai presus de fire; că arătându-te stâlpare frumoasă, ai odrăslit lumii viaţă. Pentru aceasta puterile cereşti strigă către tine de Dumnezeu Născătoare: Mărire venirii tale curată, mărire naşterii tale, mărire fecioriei tale, ceea ce eşti una, prea curată.

Slavă..., Şi acum..., iar aceasta

După a doua Catismă, **Sedealna** glasul al 5-lea:

Podobie: Pe Cuvântul cel împreună...

Cele cereşti toate acum se bucură, şi neamul omenesc împreună prăznuieşte cu dânsele, şi proorocii în taină se veselesc; că pe care a văzut-o mai-nainte cu închipuire, întru neamurile cele de demult, rug şi năstrapă şi toiag, nor, uşă şi scaun, şi munte mare, aceea se naşte astăzi.

Slavă..., Şi acum..., iar aceasta.

Canoanele al înainte-prăznuirii, cu Irmosul pe 3, şi al sfântului pe 4

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea 1-a, glasul al 4-lea

Irmos: Deschide-voi gura mea, şi se va umplea de Duh, şi cuvânt voi răspunde Împărătesei Maicii, şi mă voi arătă luminat prăznuind, şi voi cânta minunile ei bucurându-mă.

Astăzi cu veselie să lăudăm dumnezeiască naşterea Maicii lui Dumnezeu, că a născut lumii bucuria, care a şters întristarea strămoaşei.

Din cea stearpă iese sterpiciunea păcatului, pe care legea mai-nainte o a scris, şi propovăduirile celor de Dumnezeu grăitori o au arătat mai-nainte: prea curata Stăpână şi cea cu totul fără prihană.

Biserică şi palat şi lăcaş Împăratului celui mai presus de fiinţă te-ai făcut Născătoare de Dumnezeu, şi prin tine lăcaş Sfintei Treimi se vor face credincioşii.

Al Născătoarei

Cămară prea înfrumuseţată, scaun dumnezeiesc prea înalt, te-ai arătat Preasfântă Mireasă; pe care şezând cu trupul cel mai presus de fiinţă, pe cei ce şedeau întru întunericul pierzării, i-a ridicat la lumina cunoştinţei cu bunătatea.

Cântarea a 3-a

Irmos: Biserica cea stearpă a născut din păgâni, şi adunarea cea cu mulţi fii a slăbit; minunatului Dumnezeului nostru să-i strigăm: Sfânt eşti Doamne.

Pământ prea roditor din pământ neroditor se naşte; care va să nască rod pe lucrătorul bunătăţilor şi Spicul cel de viaţă purtător; care hrăneşte toate cu dumnezeiasca voinţă.

Astăzi a odrăslit toiagul fecioriei, din care a răsărit ca o floare Dumnezeu săditorul vieţii noastre; care odraslele cele rele le taie, ca bunătatea cea prea înaltă.

Iată muntele cel netăiat, ce s-a născut din piatra cea neroditoare, va să nască rod pe Piatra cea înţelegătoare, care va să facă sfărâmarea tuturor idolilor.

Al Născătoarei

Însemnările cele mai dinainte ale legii, pe tine mai-nainte te-a arătat Fecioară, că tu pe Dătătorul legii afară de obiceiurile firii în pântece l-ai purtat; pe Cel ce te-a păzit pe tine mai presus de cuvânt nestricată şi neîntinată.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 8-lea

Podobie: Porunca cea cu taină luându-o întru cunoştinţă, cel fără de trup în casa lui Iosif degrab a stătut înainte, zicând celeia ce nu ştie de nuntă: Cel ce a plecat cerurile cu pogorârea, încape fără de schimbare tot întru tine. Pe care şi văzându-l în pântecele tău luând chip de rob, mă spăimântez a striga ţie: Bucură-te, Mireasă care nu ştii de mire.

Să se bucure Cerul şi pământul să se veselească; căci ca un Cer al lui Dumnezeu pe pământ s-a născut dumnezeiasca mireasă din făgăduinţă. Cea stearpă pe prunca Maria hrăneşte cu lapte, şi se bucură de naşterea ei Ioachim zicând: Toiag s-a născut mie, din care floarea Hristos a odrăslit din rădăcina lui David; cu adevărat minune prea mărită.

Cântarea a 4-a,

Irmos: Cela ce şade în mărire, pe Scaunul Dumnezeirii, pe nor uşor, a venit Iisus cel mai presus de dumnezeire prin palmă curată, şi a mântuit pe cei ce strigă: Mărire Hristoase puterii Tale.

Cea mai presus decât îngerii, astăzi pe pământ Fecioara se naşte întru sfinţenie, şi întru curăţie, fără asemănare fiind, dintru care Hristos, curăţirea şi sfinţirea şi mântuirea cea desăvârşită a tuturor, va să se nască.

Fericit pântecele Annei s-a făcut, căci a născut pe ceea ce va să încapă în pântece pe Cuvântul cel fericit şi neîncăput, pe Cela ce dă a doua naştere tuturor credincioşilor.

Acum negura răutăţii începe a se pierde; căci norul cel însufleţit al Soarelui, din coapse sterpe astăzi a răsărit, cea cu totul fără prihană; a căreia naşterea cea luminată o prăznuim.

Al Născătoarei

O, ceea ce ca un măslin roditor ai odrăslit din rădăcina lui Iessei Fecioară, Anna te-a odrăslit pe tine ceea ce ai odrăslit pe Cuvântul cel îndurat; căruia mila şi adevărul totdeauna înainte merge.

Cântarea a 5-a

Irmos: Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta; că tu Fecioară neispitită de nuntă, ai avut în pântece pe Dumnezeu cel peste toate, şi ai născut Fiu pe Cel fără de ani, tuturor celor ce te laudă pe tine pace dăruindu-le.

Ceea ce închipuia cartea cea pecetluită, acum se naşte, care a o citi nicicum nu poate omul, prin legea firii; care se păzeşte spre lăcaşul Cuvântului; precum mai-nainte au arătat cărţile grăitorilor de Dumnezeu cu Duhul.

Vița cea de mântuire astăzi s-a născut, care va rodi Strugurul Cel nestricat ce varsă din sine must dumnezeiesc; din care tot cel ce bea, cu taină de veselie dumnezeiască se va umple.

Săltaţi îngeri împreună cu oamenii dănţuind; astăzi din cea stearpă Fecioara născându-se, întristarea a încetat, şi bucurie a pricinuit celor ce prăznuiesc dumnezeiască naşterea ei.

Al Născătoarei

Dumnezeiescul prooroc mai-nainte te-a scris prea arătat pe tine carte nouă, întru care cu degetul Tatălui, Cuvântul era să se scrie Fecioară, în cartea vieţii scriind pe toți cu bunătatea, pe cei ce se supun Lui.

Cântarea a 6-a

Irmos: Cugetătorii de Dumnezeu, săvârşind această prăznuire dumnezeiască şi cu totul cinstită a Maicii lui Dumnezeu, veniţi să plesnim cu mâinile mărind pe Hristos, cel ce s-a născut dintr-însa.

Născutu-s-a astăzi Născătoarea de Dumnezeu, ceea ce este podul care trece neamul omenesc la lumină; scara cea cerească; muntele lui Dumnezeu cel prea arătat; pe care toţi să o fericim.

Anna a dat din sine roşeala care a vopsit lâna întrupării Împăratului Hristos; pe care după vrednicie toţi o fericim.

Izvor mare acum a ieşit din puţină picătură, cea cu totul fără prihană; care adâncul mântuirii născând, va să oprească curgerile mulţimii dumnezeilor cele nenumărate.

Al Născătoarei

Din rădăcină neroditoare ai răsărit, şi spinii răutăţii cu dumnezeiască odrăslirea ta, cea mai presus de fire, i-ai dezrădăcinat, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, pururea fericită.

Condacul, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

Fecioara astăzi şi de Dumnezeu Născătoarea Maria, cămara cea sfântă a cerescului Mire, se naşte din cea stearpă cu sfatul lui Dumnezeu, căruţa Cuvântului lui Dumnezeu bine se împodobeşte; că spre aceasta s-a şi numit mai-nainte dumnezeiască uşă, şi Maică vieţii cu adevărat.

Icos: Din cea stearpă rod s-a dat fiica lui Dumnezeu Maria, pe care mai-nainte o au văzut oarecând dumnezeieştii prooroci cu duhul; pe aceasta noi astăzi văzându-o în sânurile Annei săltând, cu credinciosul Ioachim duhovniceşte la ospăţ să ne adunăm, şi pe cei de departe să-i chemăm zicând: Acum este chemarea lumii, că din pântece sterp a răsărit dumnezeiasca uşă, şi Maica vieţii cu adevărat.

Sinaxar

Întru această lună în 7 zile, pomenirea Sfântului mucenic Sozont.

Stih: Sozont către chinurile trupului durere suferea,
Şi cu cugetul numai către cel ce mântuieşte sufletele privea.
A şaptea zi, a murit Sozont bătându-i-se trupul cel luminat,
Iar sufletul către ceruri mărit i-a zburat.

Acesta trăgându-se cu neamul din Licaonia, şi făcându-se păstor de oi, s-a învrednicit Sfântului botez, şi în zilele lui Maxim domnitorul Ciliciei, intrând într-o capişte unde era un idol făcut de aur şi de argint i-a frânt aceluia sfântul mâna dreaptă, şi o a luat de o a vândut, şi preţul ce a luat pe dânsa l-a împărţit săracilor. Pentru care domnitorul locului făcând nevoie multora pentru prepus, sfântul s-a vădit pe sine însuşi, şi deîndată l-a pus la bătaie cumplită, şi încălţându-l cu încălţăminte de fier, îl silea să alerge; şi iar îl bătură cu toiege, atâta cât i s-a rupt oasele trupului, şi aşa şi-a dat duhul în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor apostoli Evod şi Onisifor.

Sfântul episcop Evod, fost-a în urma lui Petru episcop la Antiohia cea mare, precum se vede din Epistoliile fericitului Pavel, făcând nevoinţă mare între cei şaptezeci, s-a făcut predicator vestit Cuvântului.

Iar acest Onisifor, pe care îl pomeneşte apostolul la Epistolia cea către Timotei, am aflat că s-a făcut episcop Colofoniei, vrednic la cuvânt şi puternic, care până la sânge a întărit credinţa.

Acesta în ceata propovăduitorilor împreună cu apostolul Evod se sălăşluieşte în cereştile lăcaşuri.

Tot în această zi, Sfântul Evpsihie de sabie s-a săvârşit.

Stih: Evpsihie către sabie cu suflet bun a fost pocnit,
Bucurându-se că îşi jertfeşte sufletul Celui ce l-a zidit.

Acesta a fost născut şi crescut în Cezareea, împărăţind Adrian peste romani; care după ce a murit tatăl său, botezându-se şi împărţindu-şi toată averea la săraci, l-a prins domnitorul Capadociei, şi strujindu-i coastele l-a băgat în temniţă. Şi întărindu-se prin arătare de înger, iarăşi îl spânzurară şi-l munciră rău. Şi mai apoi de toate i-a tăiat capul; se zice că în loc de sânge a curs lapte şi apă din tăietură.

Tot în această zi, s-a săvârşit adormirea prea cuviosului Luca, celui din eparhia Licaonilor, ce a fost al treilea egumen mânăstirii Mântuitorului, unde se cheamă Pârâul adânc.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: N-au slujit făpturii cugetătorii de Dumnezeu, fără numai Făcătorului; ci îngrozirea focului bărbăteşte călcându-o, se bucurau cântând: Prea lăudate Domnul părinţilor şi Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Ioachim şi Anna se fericesc născând pe cea fericită cu adevărat, pe curata Maica lui Dumnezeu, ceea ce a născut pe Cuvântul cel fericit, care face fericiţi pe toți credincioşii.

Dar cinstit te-a câştigat Preacurată părinţii tăi, pe tine ceea ce ai zămislit pe Dumnezeu, cel ce îmbogăţeşte cu bune daruri pe cei ce strigă: Domnul şi Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Al Născătoarei

Saltă Davide insuflate de Dumnezeu, loveşte alăuta şi dănţuieşte; că iată sicriul pe care de demult mai-nainte l-ai vestit, din pântece sterp a ieşit, păzindu-se lui Dumnezeu, Împăratului făpturii.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe tinerii cei binecredincioşi în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit; atunci fiind închipuită, iar acum lucrată, pe toată lumea ridică să-ţi cânte ţie: Pe Domnul lucrurile lăudaţi-L, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Să ne mişcăm limba cu cântări pentru dumnezeiasca naştere a Fecioarei, cinstind pe aceea dintru care va să Se întrupeze prin Duhul, Cuvântul cel prea lăudat, şi peste toate Dumnezeu, şi să strigăm: Pe Domnul lăudaţi-L lucrurile, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Dumnezeieşti prooroci săltaţi, cinstind naşterea Fecioarei; căci aceasta a plinit toate câte aţi propovăduit mai-nainte, născând pe Cel arătat de voi, pe Hristos, Împăratul tuturor; pe care Îl prea înălţăm întru toţi vecii.

Strigaţi munţi veselie; apostoli şi mucenici dănţuiţi; cuvioşilor şi drepţilor acum vă bucuraţi astăzi, întru naşterea Maicii Domnului; şi pe Domnul strigând lăudaţi-L, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Odrăslit-a mărul cel bine mirositor, şi trandafirul cel dumnezeiesc a înflorit, şi a umplut de miros toate marginile; şi putoarea păcatului nostru o a risipit prea curata şi Maica Cuvântului; pe care o prea înălţăm întru toţi vecii.

Al Născătoarei

Firea cea stearpă a oamenilor, de cinstitele daruri ale Dumnezeiescului Duh astăzi se veseleşte; pe fiica lui Dumnezeu din cea stearpă văzându-o născându-se, şi strigă: Pe Domnul lăudaţi-L făpturile, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Tot neamul pământesc, să sălteze cu duhul fiind luminat, şi să prăznuiască firea minţilor celor fără de trup, cinstind sfinţita prăznuire a Maicii lui Dumnezeu, şi să strige: Bucură-te, prea fericită, Născătoare de Dumnezeu, curată pururea Fecioară.

Iată locul lui Dumnezeu cel sfânt a strălucit; cetatea cea prea mărită a Împăratului s-a zidit. Raiul cel plin cu raze de lumină s-a deschis; ceea ce este solitoare Raiului, şi către Dumnezeu oamenilor apropiere.

Arătatu-s-a făclia şi sfeşnicul astăzi, din care era să strălucească lumina cea mainainte de veci, şi să lumineze pe cei din noaptea răutăţilor, şi să oprească negura nedumnezeirii, şi pe toţi să-i facă părtaşi zilei cu adevărat prin credinţă.

Astăzi pământul dănţuieşte; că Cer nou prea înfrumuseţat lui Dumnezeu a văzut născându-se pe Fecioara Maria, întru care sălăşluindu-se cu trupul, mai presus de ceruri va ridica pe oameni, şi va îndumnezeii pe toţi cu bunătatea; pe care lăudându-L cu credinţă Îl mărim.

Prea bună însoţire, Ioachim şi Anna au odrăslit pe Mieluşeaua cea nespurcată, din care Mieluşelul cel hrănit ieşind, pentru lume s-a junghiat, ridicând greşalele oamenilor, şi oprind jertfele cele ce se aduceau dracilor.

Al Născătoarei

Luminează-ne pe noi ceea ce ai născut Lumina, pe cei ce prăznuim cu duhul naşterea ta cea purtătoare de lumină. Născătoare de Dumnezeu, şi luminii celei ce va să fie ne arată părtaşi curată, şi pace dăruieşte nouă şi izbăvire de cele rele, cu rugăciunile cele de Maică.

Luminânda

Podobie: Femei ascultaţi...

Cu arma cinstitei crucii Tale într-armându-se viteazul Tău mucenic Cuvinte, puterile cele potrivnice le-a biruit, şi pe tirani i-a ruşinat, şi pentru Tine a pătimit, şi împreună cu Tine a pătimit, şi împreună cu Tine, Hristoase al meu Împărate a toate, împărăţeşte neîncetat.

Altă Luminândă a Născătoarei de Dumnezeu.

Podobie: Cu ucenicii...

Veseleasă-se toată făptura, bucurie simţind, căci din Anna cea de Dumnezeu înţelepţită, şi din dumnezeiescul Ioachim, mai presus de nădejde se naşte Maria cea prea cinstită şi prea curată, Născătoarea de Dumnezeu; al căreia rod, mântuire s-a făcut oamenilor Hristos Dumnezeu, cel ce S-a întrupat dintr-însa negrăit.

La Stihoavnă

Stihirile glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratei, cetate sfântă, a proorocilor mărire; împodobeşte-ţi casa întru care Cel dumnezeiesc se naşte.

Veniţi cei din Adam, pe ceea ce din David a răsărit, şi pe Hristos l-a născut, să o lăudăm, pe Fecioara Maria cea prea curată.

Stih: Ascultă fiică şi vezi pleacă urechea ta și uită pe norodul tău şi casa părintelui tău.

Laudă să aducem Mântuitorului Domnului, celui ce ne-a dat nouă din cea stearpă pe Născătoarea de Dumnezeu şi una pururea Fecioară. Astăzi bucuria a toată lumea din pântece sterp se naşte prea mărit, Maica Împăratului tuturor.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 2-lea.

Cea mai-nainte rânduită Împărătească tuturor, lăcaşul lui Dumnezeu, din pântecele cel neroditor al Annei celei prea fericite, astăzi a ieşit dumnezeiască petrecerea fiinţei celei pururea veşnice; prin care iadul cel fără ruşine s-a călcat, şi Eva cu tot neamul la viață se aduce. Acesteia după vrednicie să-i strigăm: Fericită eşti tu între femei, şi binecuvântat este rodul pântecelui tău.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială, și Otpustul.

În această lună (septembrie), ziua a opta - Naşterea Preasfintei Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoarei şi pururea Fecioarei Maria (Minei)

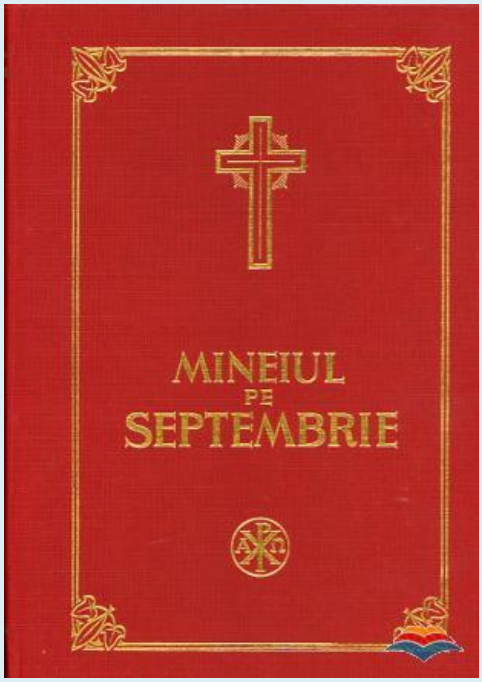

Cade-se a şti, ca de se va întâmpla praznicul acesta Duminica, încă şi alte praznice toate ale Născătoarei de Dumnezeu, se zic înainte ale Învierii; numai Evanghelia Învierii nu se zice, ci şi Prochimenul şi Evanghelia praznicului se zic. Asemenea şi la Intrarea în Biserică, şi la Întâmpinare, şi la adormire, când e acestea încă şi Bunele Vestiri ori în care duminică de ale postului s-ar întâmpla, se face Evanghelia praznicului, afara de Duminica Floriilor, pentru că atunci se schimbă şi Prochimenul şi Evanghelia după praznic (adică se zic ale Duminicii Floriilor), ar fi la Liturghie se zic amândouă Evangheliile.

La Vecernia mică

Punem **Stihirile** pe 4, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Ioachim şi Anna prăznuiesc născând începătura mântuirii noastre, pe singură Născătoarea de Dumnezeu; cu care şi noi împreună prăznuim astăzi pe cea din rădăcina lui Iessei, fericind pe prea curata Fecioară.

Din Anna astăzi ca o floare de Dumnezeu sădită Născătoarea de Dumnezeu a răsărit mântuirea oamenilor; din care Ziditorul tuturor născându-se mai presus de gând, curăţeşte ca un bun, toată stricăciunea lui Adam cu bunătatea Sa.

Preacurata Fecioară şi de Dumnezeu Născătoarea ceea ce a încăput pe Dumnezeu, lauda proorocilor, fiica lui David, astăzi se naşte din Ioachim şi din Anna cea înţeleaptă, şi blestemul lui Adam cel deasupra noastră, s-a gonit întru naşterea ei.

Ţarina cea mai-nainte neroditoare pământ roditor naşte, şi din pântece sterp, rod sfânt a răsărit. Cu lapte se hrăneşte minune înfricoşată, hrănitoarea vieţii noastre; ceea ce în pântece a primit Pâinea cerească cu hrană din sâni se creşte.

Slavă..., Şi acum... glasul al 2-lea

Veniţi toţi iubitorii de feciorie, şi poftitorii de curăţie; veniţi de primiţi cu dragoste lauda fecioriei. Izvorul vieţii ce curge din piatră vârtoasă; şi rugul cel din cea fără de fii, care nu s-a ars de focul cel fără materie, care curăţeşte şi luminează sufletele noastre.

La Stihoavnă

Stihirile, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratei, cetate sfântă, a proorocilor mărire; împodobeşte-ţi casa întru care Cel dumnezeiesc se naşte.

Fiica lui Ioachim şi a Annei, Fecioara, tuturor oamenilor s-a arătat dezlegare din legăturile păcatului.

Stih: Ascultă fiică şi vezi pleacă urechea ta și uită pe norodul tău și casa părintelui tău.

Munte umbros cu adevărat, s-a arătat sterpiciunea Annei; din care mântuirea, tuturor credincioşilor, se dăruieşte.

Stih: Feței tale se vor ruga bogaţii poporului.

Rupând legăturile sterpiciunii Annei, prea curata Fecioară a ieşit, oamenilor iertare dăruind.

Slavă..., Şi acum..., asemenea

Veniţi credincioşii să mărim pe Fecioara; că s-a născut din cea stearpă, firea noastră cea stearpă înnoind.

Tropar, glasul al 4-lea: Naşterea ta de Dumnezeu Născătoare Fecioară, bucurie a vestit la toată lumea; că din tine a răsărit Soarele dreptății, Hristos Dumnezeul nostru. Şi dezlegând blestemul, a dat binecuvântare; şi stricând moartea, ne-a dăruit nouă viață veşnică.

La Vecernia ca mare

După obişnuitul Psalm, citim Fericit bărbatul... Slava cea dintâi. Iar de se va întâmpla Duminică, citim Catisma deplin. La Doamne strigat-am... Punem Stihirile, pe 6.

Şi cântăm aceste **Stihiri** pe glasul al 6-lea, însuşi glasul:

Facere a lui Serghie:

Astăzi Dumnezeu, cel ce Se odihneşte pe scaune înțelegătoare, scaun sfânt pe pământ luişi mai-nainte Şi-a gătit. Cela ce a întărit cu înţelepciunea cerurile, Cer însufleţit cu iubirea de oameni Şi-a făcut. Că din rădăcină neroditoare, sad de viață purtător ne-a odrăslit nouă pe Maica Sa, Dumnezeul minunilor, şi nădejdea celor fără nădejde, Doamne mărire, Ţie. (de două ori)

Aceasta este ziua Domnului, bucuraţi-vă popoare; căci iată cămara Luminii şi cartea Cuvântului vieții, din pântece sterp a ieşit, şi ceea ce s-a născut uşă către răsărituri, aşteaptă intrarea Preotului celui mare. Una şi care aduce pe unul Hristos în lume, spre mântuirea sufletelor noastre. (de două ori)

Măcar că prin vrerea lui Dumnezeu şi alte fericite femei sterpe au odrăslit oarecum, dar Maria decât toţi cei născuţi, cu dumnezeiască cuviinţă a prea strălucit mai presus; căci din maică neroditoare prea mărit născându-se, a născut cu trup pe Dumnezeul tuturor mai presus de fire, din pântece fără de sămânţă; singură fiind uşă a unuia născut Fiului lui Dumnezeu, prin care trecând încuiată o a păzit; şi toate cu înţelepciune tocmindu-le, precum ştie Însuşi, tuturor oamenilor a lucrat mântuire.

Alte **Stihiri** glas asemenea:

Ale lui Ştefan Aghiopolitul:

Astăzi uşile cele sterpe se deschid, şi dumnezeiasca uşă cea feciorească merge înainte. Astăzi începe darul a rodi, arătând lumii pe Maica lui Dumnezeu; prin

care cele pământeşti cu cele cereşti se împreună, spre mântuirea sufletelor noastre.

Astăzi este începătura bucuriei a toată lumea; astăzi au suflat vânturi mai-nainte vestitoare de mântuire. Sterpiciunea firii noastre se dezleagă căci cea stearpă se arată Maica celei ce a rămas Fecioară după naşterea Ziditorului, din care S-a întrupat cu firea cea străină Cel din fire Dumnezeu, şi celor rătăciţi prin trupul Său mântuire lucrează; Hristos, Iubitorul de oameni, şi Mântuitorul sufletelor noastre.

Astăzi Anna cea stearpă naşte pe fiica lui Dumnezeu, cea mai-nainte aleasă din toate neamurile, spre lăcaş lui Hristos Dumnezeu Împăratului tuturor şi Ziditorului, spre plinirea dumnezeieştii rânduieli; prin care iarăşi ne-am zidit noi pământenii şi ne-am înnoit din stricăciune spre viaţa cea neîncetată.

Slavă..., Şi acum...

Glasul al 6-lea, a lui Serghie: Astăzi Dumnezeu, cel ce se odihneşte pe scaune înţelegătoare, scaun sfânt pe pământ luişi mai-nainte Și-a gătit. Cela ce a întărit cu înţelepciunea cerurile, Cer însufleţit cu iubirea de oameni Și-a făcut. Că din rădăcină neroditoare, sad de viață purtător ne-a odrăslit nouă pe Maica Sa, Dumnezeul minunilor, şi nădejdea celor fără nădejde, Doamne mărire, Ție. (de două ori)

Vohod: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, Celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimenul zilei, și citirile.

De la Facere citire:

Cap. XXVIII, 10.

Ieşit-a Iacov de la puţul jurământului şi a mers în Haran, şi a aflat un loc, şi a dormit acolo, căci apusese soarele. Şi a luat din pietrele locului aceluia, şi şi-a pus luişi căpătâi. Şi a dormit întru acelaşi loc, şi a văzut vis; şi iată o scară era întărită pe pământ, al căruia capul ajungea la Cer; şi îngerii lui Dumnezeu se suiau şi se pogorau pe dânsa, şi Domnul era întărit într-însa, şi a zis: Eu sunt Dumnezeul tătâne-tău lui Avraam şi Dumnezeul lui lsaac; nu te teme, pământul unde tu dormi pe dânsul, ţie îl voi da şi seminţiei tale, şi va fi sământa ta ca nisipul pământului, şi se va lăţi spre mare şi spre apus, şi spre miazănoapte şi

spre răsărit; şi se vor binecuvânta întru tine şi întru sămânţa ta toate seminţiile pământului. Şi iată eu voi fi cu tine, păzindu-te în toată calea ori încotro vei merge, şi te voi întoarce la pământul acesta. Că nu te voi lăsa pe tine până când voi face eu toate câte am grăit ţie. Şi s-a sculat Iacov din somnul său, şi a zis: Că este Domnul în locul acesta, şi eu n-am ştiut. Şi s-a temut, şi a zis: Că înfricoşat este locul acesta; nu este aceasta alta, ci casa lui Dumnezeu, şi aceasta este poarta Cerului.

Din Proorocia lui Iezechiil citire:

Cap. XLIII, 26.

Aşa grăieşte Domnul, fi-va din ziua a opta şi mai-nainte, face-vor preoţii pe Altar arderile cele de tot ale voastre, şi cele ce sunt de mântuirea voastră; şi voi primi pe voi, zice Domnul. Şi m-a întors pe mine la calea uşii sfintelor cea mai dinafară care caută spre răsărituri, şi aceasta era încuiată. Şi a zis Domnul către mine: Uşa aceasta încuiată va fi, şi nu se va deschide, şi nimenea nu va trece printr-însa. Că Domnul Dumnezeul lui Israil va intra printr-însa, şi va fi încuiată. Că povăţuitorul acesta va şedea într-însa să mănânce pâine înaintea Domnului. Pe calea uşii pridvorului va intra, şi pe calea lui va ieşi. Şi m-a dus pe mine pe calea uşii sfintelor cea despre miază-noapte, în preajma casei; şi am văzut, şi iată era plină de mărire casa Domnului.

De la Pilde citire:

Cap. 9, 1.

Înţelepciunea şi-a zidit eişi casă, şi a întărit şapte stâlpi. Junghiat-a jertfele sale şi a dres în paharul său vin, şi a gătit masa sa; trimis-a slugile sale să cheme cu înaltă strigare la pahar, grăind: Cela ce este neînţelept să se abată la mine, şi celor ce le trebuieşte înţelepciunea le-a zis: Veniţi de mâncaţi pâinea mea, şi beţi vinul carele am dres vouă. Lăsaţi neînţelepţia şi veţi fi vii. Şi căutaţi înţelepciunea ca să trăiţi, şi vă îndreptaţi mintea întru cunoştinţă. Cela ce învaţă pe cei răi îşi ia luişi ocară; şi cela ce ceartă pe cel necredincios se ocărăşte pe sine; că certările necredinciosului sunt răni lui. Nu mustra pe cei răi ca să nu te urască; învaţă pe cel înţelept şi te va iubi pe tine. Dă pricină înţeleptului, şi mai înţelept va fi; arată dreptului, şi va adăuga a primi. Începerea înţelepciunii este frica Domnului şi sfatul Sfinţilor priceperea; iar a cunoaşte legea, este a gândului bun. Că întru acest chip multă vreme vei trăi, şi se vor adăuga ţie anii vieţii.

La Litie

Stihirile, glasului 1, ale lui Ştefan Aghiopolitul, însuși glasul:

Începerea mântuirii noastre popoare astăzi s-a făcut; căci iată cea mai-nainte rânduită din neamurile cele de demult, Maica şi Fecioara, şi lăcaşul lui Dumnezeu, din cea stearpă a se naşte purcede; floare şi toiag din rădăcina lui Iessei a răsărit. Să se veselească Adam strămoşul şi Eva să se bucure cu bucurie; că iată cea zidită din coasta lui Adam, pe fiica şi nepoata o fericeşte arătat. Că mi s-a născut mie zice mântuirea, prin care din legăturile iadului mă voi slobozi. Să se bucure David lovind în alăută şi bine să cuvânteze pe Dumnezeu; că iată Fecioara iese din pântece neroditor, spre mântuirea sufletelor noastre.

Glasul al 2-lea: Veniţi toţi iubitorii de feciorie, şi poftitorii de curăţie; veniţi de primiţi cu dragoste lauda fecioriei; izvorul vieţii ce curge din piatră vârtoasă. Şi rugul cel din cea fără de fii, care nu s-a ars de Focul cel fără materie, care curăţeşte şi luminează sufletele noastre.

Asemenea:

Acesta este glasul lui Ioachim şi al Annei ce prăznuieşte în taină, bucuraţi-vă împreună cu noi zicând, Adame şi Evo astăzi; căci nouă, cărora de demult prin călcarea poruncii ni s-au încuiat Raiul, rod prea mărit ni s-au dat, fiica lui Dumnezeu Maria, deschizând nouă tuturor intrarea.

Cea mai-nainte rânduită Împărăteasa tuturor, lăcaşul lui Dumnezeu, din pântecele cel neroditor al Annei astăzi a ieşit; dumnezeiască petrecerea Fiinţei celei pururea veşnice; prin care iadul cel fără de ruşine s-a călcat, şi Eva cu tot neamul la viaţă se aduce. Acesteia după vrednicie să-i strigăm: Fericită eşti tu între femei, şi binecuvântat este rodul pântecelui tău.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 8-lea, a lui Serghie Aghiopolitul

În ziua cea binevestită a prăznuirii noastre să trâmbiţăm duhovniceşte; că cea din sămânţa lui David, Maica vieţii astăzi se naşte, stricând întunericul; Ceea ce este înnoirea lui Adam şi chemarea Evei, şi izvorul nestricăciunii, prin care noi ne-am îndumnezeit şi din moarte ne-am mântuit; şi cu Gavriil să strigăm către dânsa credincioşii: Bucură-te, ceea ce eşti plină de dar, Domnul este cu tine; prin tine dăruindu-ne nouă mare milă.

La Stihoavnă

Stihirile, glasul al 4-lea, ale lui Ghermano patriarhul, singur glasul:

Bucuria a toată lumea, din cei drepţi a răsărit nouă, din Ioachim şi din Anna, prea lăudata Fecioară. Care pentru prea multa curăţie, Biserica lui Dumnezeu însufleţită s-a făcut, şi una după adevăr de Dumnezeu Născătoare se cunoaşte.

Pentru rugăciunile ei Hristoase Dumnezeule, pace lumii trimite, şi sufletelor noastre mare milă.

Stih: Ascultă fiică şi vezi pleacă urechea ta şi uită pe norodul tău şi casa părintelui tău.

Prin mai-nainte vestirea îngerului, rod prea cinstit din drepţii Ioachim şi Anna ai ieşit astăzi Fecioară; Cer şi scaun dumnezeiesc, şi lăcaş de curăţie, bucurie vestind la toată lumea, ceea ce eşti solitoare vieţii noastre; pierderea blestemului, dătătoare de binecuvântare. Pentru aceasta întru naşterea ta, de Dumnezeu chemată Fecioară, cere pace, şi sufletelor noastre mare milă.

Stih: Feţei tale se vor ruga bogaţii poporului.

Anna cea stearpă şi neroditoare, astăzi să plesnească cu mâinile; să se împodobească cele pământeşti, împăraţii să sălteze, preoţii întru binecuvântări să se veselească, şi să prăznuiască toată lumea, căci iată Împărăteasa şi cea fără prihană mireasa Părintelui, din rădăcina lui Iessei a odrăslit. De acum femeile nu vor mai naşte fii întru întristăciuni; căci bucuria a înflorit, şi viaţa tuturor oamenilor în lume vieţuieşte. De acum darurile lui Ioachim nu se vor mai întoarce înapoi; căci plângerea Annei întru bucurie s-a prefăcut. Bucuraţi-vă împreună cu mine zicând, tot alesul Israil, că iată mi-a dat mie Domnul lăcaş însufleţit al dumnezeieştii slavei Lui, spre veselia cea de obşte şi bucuria, şi mântuirea sufletelor noastre.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 6-lea, a lui Serghie Aghiopolitul:

Veniţi toţi credincioşii să alergăm către Fecioara; că iată se naşte cea din pântece mai-nainte rânduită Maică Dumnezeului nostru; cămara fecioriei, toiagul lui Aaron cel ce a odrăslit din rădăcina lui Iessei; propovăduirea proorocilor, odrasla drepţilor lui Ioachim şi Annei; naşte-se adică, şi Biserica cu a sa cuviinţă se împodobeşte; Biserica cea sfântă, lăcaşul lui Dumnezeu, organul fecioriei, cămara cea împărătească, întru care haina cea prea mărită a unirii celei negrăite a firilor, ce s-au adunat împreună întru Hristos, desăvârşit s-a lucrat. Căruia închinându-ne, lăudăm naşterea Fecioarei cea cu totul fără prihană.

La binecuvântarea pâinilor, cântăm **Troparul** de trei ori: Naşterea ta de Dumnezeu Născătoare Fecioară, bucurie a vestit la toată lumea; că din tine a răsărit Soarele dreptăţii, Hristos Dumnezeul nostru. Şi dezlegând blestemul, a dat binecuvântare; şi stricând moartea, ne-a dăruit nouă viaţă veşnică.

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul... troparul praznicului de trei ori.

După întâia Catismă, **Sedealna**, glasul al 4-lea:

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Strigă Davide, ce ţi s-a jurat ţie Dumnezeu? Cele ce s-au jurat mie, zice, iată a şi plinit: Din rodul pântecelui meu dându-mi pe Fecioara. Din care Ziditorul Hristos, Adam cel nou, S-a născut Împărat pe scaunul meu, şi împărăţeşte astăzi Cel ce are împărăţie neclintită. Cea stearpă naşte pe Născătoarea de Dumnezeu, şi hrănitoarea vieţii noastre.

Slavă..., Şi acum..., iar aceasta

După a doua Catismă, **Sedealna**, glasul al 4-lea:

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Din rădăcina lui Iessei, şi din coapsele lui David, fiica lui Dumnezeu Maria se naşte astăzi nouă, şi se înnoiesc toate şi se îndumnezeiesc. Bucuraţi-vă, împreună cu mine Cerul şi pământul, lăudaţi-o pe dânsa moştenirile neamurilor. Ioachim se veseleşte şi Anna prăznuieşte strigând: Cea stearpă naşte pe Născătoarea de Dumnezeu, şi hrănitoarea vieţii noastre.

Slavă..., Şi acum..., tot aceasta

După Polieleu, **Sedealna**, glasul al 8-lea:

Podobie: Porunca cea cu taină luând-o întru cunoştinţă, cel fără de trup, în casa lui Iosif degrab a stătut înainte, zicând celei ce nu ştia de nuntă: Cel ce a plecat cu pogorârea cerurile încape, fără schimbare, tot întru tine. Pe care şi văzându-L în pântecele Tău, luând chip de rob, mă spăimântez a striga către tine: Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară.

Să se bucure Cerul, şi pământul să se veselească, căci Cerul lui Dumnezeu pe pământ s-a născut, dumnezeiasca Mireasă, aceasta din făgăduinţă. Cea stearpă pe prunca Maria hrăneşte cu lapte, şi se bucură de naşterea ei Ioachim, zicând: Toiag s-a născut mie, din care floare Hristos a odrăslit din rădăcina lui David; cu adevărat minune prea mărită.

Slavă..., Şi acum..., iar aceasta.

Deci Antifonul cel dintâi al glasului al patrulea.

Prochimenul, glasul al 4-lea: Pomeni-voi numele Tău, întru tot neamul şi neamul.

Stih: Răspun-s-a inima mea cuvânt bun...

Toată suflarea...

La Utrenie - Evanghelia de la Luca

Luca: I, 39-49, 56

39. Şi în acele zile, sculându-se Maria, s-a dus în grabă în ţinutul muntos, într-o cetate a seminţiei lui Iuda.
40. Şi a intrat în casa lui Zaharia şi a salutat pe Elisabeta.
41. Iar când a auzit Elisabeta salutarea Mariei, pruncul a săltat în pântecele ei şi Elisabeta s-a umplut de Duh Sfânt,
42. Şi cu glas mare a strigat şi a zis: Binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecelui tău.
43. Şi de unde mie aceasta, ca să vină la mine Maica Domnului meu?
44. Că iată, cum veni la urechile mele glasul salutării tale, pruncul a săltat de bucurie în pântecele meu.
45. Şi fericită este aceea care a crezut că se vor împlini cele spuse ei de la Domnul.
46. Şi a zis Maria: Măreşte sufletul meu pe Domnul.
47. Şi s-a bucurat duhul meu de Dumnezeu, Mântuitorul meu,
48. Că a căutat spre smerenia roabei Sale. Că, iată, de acum mă vor ferici toate neamurile.
49. Că mi-a făcut mie mărire Cel Puternic şi sfânt este numele Lui.
56. Şi a rămas Maria împreună cu ea ca la trei luni; şi s-a înapoiat la casa sa.

Psalmul 50
1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.

3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Slavă..., glasul al 2-lea.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Şi acum..., tot aceasta

Apoi **Stih:** ***Miluieşte-mă Dumnezeule după marea mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte fărădelegea mea.***

Şi **Stihira**, glasul al 6-lea: Aceasta este ziua Domnului, bucuraţi-vă popoare; căci iată cămara Luminii, şi cartea Cuvântului vieţii din pântece sterp a ieşit; şi ceea ce s-a născut uşă către răsărituri, aşteaptă intrarea Preotului celui mare. Una şi care aduce pe unul Hristos în lume, spre mântuirea sufletelor noastre.

Canoanele - Două şi Irmoasele ale amânduror Canoanelor de câte două ori, şi Troparele pe 12.

Canonul cel dintâi

facere a lui Ioan

Cântarea 1-a, glasul al 2-lea.

Irmos: Veniţi popoarelor să cântăm cântare lui Hristos Dumnezeu, celui ce a despărţit marea, şi a trecut pe poporul pe care l-a slobozit din robia egiptenilor, că S-a prea mărit.

Veniţi credincioşii cu Duh dumnezeiesc bucurându-ne, să cinstim cu cântări pe ceea ce a răsărit astăzi din cea stearpă, spre mântuirea oamenilor, pe pururea Fecioara prunca.

Bucură-te, curată Maică şi slujitoarea lui Hristos Dumnezeu, ceea ce eşti solitoarea fericirii celei dintru început, a neamului omenesc; pe tine toţi după vrednicie cu cântări te mărim.

Podul vieţii se naşte astăzi, prin care oamenii câştigând ridicare din căderea iadului, pe Hristos Dătătorul de viaţă cu laude Îl măresc.

Alt Canon

facere a lui Andrei

Cântarea 1-a, glasul al 8-lea.

Irmos: Celui ce a sfărâmat războaie cu braţul Său, şi a trecut pe Israil prin Marea Roşie, să-i cântăm Lui ca Mântuitorului nostru Dumnezeu, că S-a prea mărit.

Să dănţuiască toată făptura, să se veselească şi David, căci din sămânţa lui a ieşit toiag, care poartă floare pe Domnul şi Mântuitorul tuturor.

Sfânta Sfintelor încă pruncă fiind, se primeşte întru cele dinlăuntru sfinte, ca să se hrănească din mâna îngerului. Deci, toţi cu credinţă împreună să prăznuim naşterea ei.

Stearpă a fost Anna, dar nu de tot fără fii; căci din neamuri s-a rânduit mainainte a fi Maică Fecioarei, din care a răsărit Ziditorul făpturii în chip de rob.

Pe tine Mieluşeaua cea neîntinată, care pe Mieluşelul Hristos din pântecele tău l-ai adus întru fiinţa noastră, pe ceea ce te-ai născut din Anna, toţi cu cântări te cinstim.

Slavă...

Pe trei fără început măresc, Trei sfinţiri laud, pe Trei împreună veşnici întru o Fiinţă propovăduiesc; căci unul în Tatăl şi în Fiul şi în Duhul se măreşte Dumnezeu.

Şi acum..., al Născătoarei

Cine a văzut vreun prunc fără de tată? Sau unde s-a văzut vreo fecioară Maică? Cu adevărat mai presus de cuget sunt amândouă, Născătoare de Dumnezeu prea curată.

Catavasie: Cruce însemnând Moise, în drept cu toiagul Marea Roşie o a despărţit, lui Israil celui ce pedestru o a trecut, iar de-a curmeziş aceeaşi lovindu-o, o a împreunat împotriva carelor lui Faraon, deasupra scriind nebiruita armă. Pentru aceea lui Hristos să-i cântăm, Dumnezeului nostru că S-a prea mărit.

Canonul cel dintâi

Cântarea a 3-a

Irrnos: Întăreşte-ne pe noi întru Tine, Doamne, cela ce prin lemn ai omorât păcatul, şi frica ta o sădeşte în inimile noastre, celor ce Te lăudăm pe Tine.

Fără prihană vieţuind lui Dumnezeu, aţi născut mântuirea tuturor, de Dumnezeu gânditori părinţi, ai celeia ce a născut pe Ziditorul şi Dumnezeul nostru.

Domnul cel ce izvorăşte viaţă tuturor, din cea stearpă a se naşte Fecioară, bine a voit; întru care a Se sălăşlui a primit, păzindu-o şi după naştere nestricată.

Pe ceea ce este rodul Annei, pe Maria care a născut Strugurul cel de viaţă purtător, ca pe o Născătoare de Dumnezeu şi folositoare şi ajutătoare tuturor, astăzi să o lăudăm.

Alt Canon

Irmos: Întăritu-s-a inima mea întru Domnul, înălţatu-s-a cornul meu întru Dumnezeul meu, lărgitu-s-a gura mea asupra vrăjmaşilor mei; veselitu-m-am de mântuirea Ta.

Binecuvântat este pântecele tău Anno, căci rod bun pe Fecioara ai odrăslit, ceea ce fără sămânţă a născut pe Hrănitorul făpturii şi Mântuitorul Iisus.

Pe tine ceea ce astăzi te-a născut. Anna, toiag curat din rădăcina lui Iessei, care ai răsărit floare pe Hristos, toată făptura te fericeşte.

Pe tine mai înaltă decât toată făptura, de Dumnezeu Născătoare, arătându-te prea curată Fiul tău, măreşte naşterea ta cea din Anna, şi pe toţi îi veseleşte astăzi.

Hrănindu-te întru Sfânta Sfintelor, Fecioară prea curată de Dumnezeu Născătoare, mai presus te-ai arătat decât făptura, pe Ziditorul cu trup născând.

Slavă...

Ţie ne închinăm Părinte, cela ce eşti fără început după Fiinţă, lăudăm pe Fiul Tău cel fără de ani, şi cinstim pe Duhul cel împreună veşnic, pe câte trei un Dumnezeu după Fiinţă.

Şi acum..., al Născătoarei

Pe Dătătorul de lumină şi începătorul vieţii omeneşti, născându-l prea curată Născătoare de Dumnezeu, te-ai arătat vistierie vieţii noastre, şi uşă Luminii celei neapropiate.

Catavasie: Toiagul spre închipuirea tainei se primeşte, că cu odrăslirea a ales preot; iar Bisericii celei mai-nainte neroditoare, acum a înflorit lemnul Crucii, spre putere şi spre întărire.

Ipacoi, glasul al 2-lea: Uşă neumblată, unuia Dumnezeului nostru păzită, proorocul pe Sfânta Fecioară o a numit, prin care a trecut Domnul cel Preaînalt, şi ieşind, iarăşi pecetluită o a lăsat; scăpând din stricăciune viaţa noastră.

Sau această **Sedealnă**, glasul al 4-lea:

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind

logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Fecioara Maria şi Născătoarea de Dumnezeu cu adevărat, ca un nor al luminii, astăzi a strălucit nouă, din cei drepţi a ieşit spre lauda noastră. Nu se va mai osândi Adam; că Eva din legături s-a dezlegat. Pentru aceasta glăsuind să strigăm cu îndrăzneală, către cea singura curată: Bucurie vesteşte naşterea ta la toată lumea.

Slavă..., Şi acum..., tot aceasta

Canonul cel dintâi

Cântarea a 4-a

Irrnos: Auzit-am Doamne auzul rânduielii Tale, şi Te-am prea mărit pe Tine, unule Iubitorule de oameni.

Doamne care ai dat tuturor pe ceea ce Te-a născut pe Tine liman credincioşilor de mântuire, pe Tine te lăudăm.

Pe tine dumnezeiască mireasă te-a arătat Hristos laudă şi întărire, tuturor celor ce laudă cu credinţă taina ta.

Ceea ce nu ştii de nuntă Stăpână, prin rugăciunile tale fiind curăţiţi de greşale, cu mulțumire pe tine toţi te fericim.

Alt Canon

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am Doamne auzul Tău şi m-am temut; că Dumnezeu prea veşnic fiind, cu negrăit sfat întrupându-te, ai ieşit din Fecioară; mărire pogorârii Tale Hristoase, mărire puterii Tale.

Naşterea cea prea curată a Născătoarei de Dumnezeu, cu psalmi şi cu cântări mărindu-o credincioşii, lui Dumnezeu, celui ce fără minciună S-a jurat lui David, că-i va da lui rod din coapsele sale, cu credinţă să ne închinăm.

Doamne Cela ce pântecele Sarei l-ai deschis, şi rod la bătrâneţe pe Isaac i-ai dat, însuţi şi astăzi credincioasei Annei i-ai dăruit rod de naştere din pântece sterp, pe Maica Ta cea nespurcată.

Auzit-ai Doamne rugăciunea mea, zis-a Anna, dându-mi rodul făgăduinţei astăzi, pe cea mai-nainte aleasă din toate neamurile, prea curata şi neîntinată Maica Ta.

Împreună cu tine se bucură astăzi lumea, de Dumnezeu înţelepţită Anno; căci pe Maica Mântuitorului o ai născut, care din rădăcina lui David odrăslind, toiag de putere ne-a adus floare pe Hristos.

Slavă...

Mărimu-te pe Tine Treime, ceea ce eşti fără început, nemăsurată în Fiinţă, ca heruvimii strigând cu limba cea de tină: Sfânt, sfânt, sfânt eşti Cela ce eşti şi rămâi, unul Dumnezeu pururea veşnic.

Şi acum..., al Născătoarei

Plinitu-s-au, Preacurată proorociile grăitorilor de Dumnezeu, ale celor ce cu credinţă te numesc pe tine cort, uşă şi munte înţelegător, rug şi toiag al lui Aaron, care ai răsărit din rădăcina lui David.

Catavasie: Auzit-am Doamne taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale, şi am prea mărit Dumnezeirea Ta.

Canonul cel dintâi

Cântarea a 5-a

Irmos: Cela ce ai risipit negura cea însemnătoare de umbră, a vorbelor celor întunecate şi inimile credincioşilor, cu împlinirea adevărului, prin fiica lui Dumnezeu le-ai luminat; şi pe noi Hristoase cu lumina Ta ne povăţuieşte.

Să lăudăm popoare, pe ceea ce a fost pricină, de S-a făcut om asemenea nouă, Pricinuitorul fiinţei tuturor; de a Căruia închipuire învrednicindu-se proorocii se bucurau, iar nouă Mântuitorul însuşi prin Fecioara ni S-a arătat.

Odrăslirea toiagului celui uscat al preotului, a descoperit lui Israil alegerea; iar prea mărită naşterea Fecioarei cea din cea stearpă, pe cei ce o a născut-o, luminaţi i-a arătat.

Alt Canon

Cântarea a 5-a

Irmos: Doamne Dumnezeul nostru, pacea Ta dă-ne-o nouă: Doamne Dumnezeul nostru câştigă-ne pe noi, Doamne afară de Tine pe altul nu ştim, numele Tău numim.

Prea mărit te-ai născut Fecioară, negrăit ai zămislit, şi mai presus de fire ai născut, o prea curată, ceea ce nu ştii de mire! Dumnezeu a primit dintru tine firea omenească.

Astăzi să se veselească cetele îngerilor, cu cântări să dănţuiască cei din Adam; că s-a născut toiagul, cel ce a răsărit floare pe Hristos unul Mântuitorul nostru.

Astăzi Eva scapă de osândă, şi Adam se dezleagă de blestemul cel de demult, întru naşterea ta, Preacurată, strigând: Prin tine din stricăciune ne-am mântuit.

Mărire Ţie, Celui ce ai mărit pe cea stearpă astăzi; că a născut din făgăduinţă toiagul cel pururea înflorit, din care ai răsărit Hristoase, floarea vieţii noastre.

Slavă...

Închinămu-ne Ţie Treime fără de început, nedespărţită, ceea ce eşti nezidită, pururea şi veşnică şi de o Fiinţă întru o fire, în trei Ipostasuri, mai presus de fire mărturisită pururea.

Şi acum..., al Născătoarei

Făcutu-s-a pântecele tău Masă sfântă, rămas-a curăţia ta, ca şi mai-nainte nevătămată Fecioară, că Hristos Soarele dreptăţii din tine ca un mire din cămară a ieşit.

Catavasie: O, de trei ori fericite Lemn, pe care S-a răstignit Hristos, Împăratul şi Domnul, prin care a căzut cel ce a înşelat cu lemnul, înşelat fiind de Cel ce S-a pironit pe tine cu trupul; de Dumnezeu care dă pace sufletelor noastre.

Canonul cel dintâi

Cântarea a 6-a

Irmos: Către Domnul din chit Iona a strigat: Tu pe mine mă scoate dintru adâncul iadului rogu-mă; ca cu glas de laudă, şi cu Duh adevărat să jertfesc Ţie ca Mântuitorului.

Către Domnul întru necazul nerodirii au strigat, de Dumnezeu înţelepţiţii părinţi ai Maicii lui Dumnezeu; şi pe aceasta în neamurile neamurilor, spre mântuirea cea de obşte şi lauda o a născut.

Înţelepţii părinţii Maicii lui Dumnezeu, dar ceresc vrednic lui Dumnezeu au luat, pe căruţa cea mai înaltă decât singuri heruvimii, pe Născătoarea Cuvântului şi a Ziditorului.

Alt Canon

Cântarea a 6-a

Irmos: Ca apele mării Iubitorule de oameni, cu valurile vieţii mă viforăsc. Pentru aceasta ca şi Iona strig către Tine Cuvinte: Scoate din stricăciune viaţa mea Milostive Doamne.

Lăudăm sfântă naşterea ta, cinstim şi zămislirea ta cea fără sământă, Mireasă a lui Dumnezeu, Maică şi Fecioară; şi împreună cu noi măresc cetele îngerilor, şi sufletele sfinţilor.

Pe tine ceea ce eşti Sfânta Sfintelor, înţelepţii părinţii tăi curată, te-au pus în casa Domnului, să te hrăneşti cu cinste, şi să te găteşti spre Maică Lui.

Cele sterpe şi maici dănţuiţi, îndrăzniţi şi săltaţi cele neroditoare; că cea fără de fii şi stearpă, pe Născătoarea de Dumnezeu a odrăslit; care va să vindece de dureri pe Eva, şi de blestem pe Adam.

Aud pe David cântând ţie: Aduce-se-vor fecioare în urma ta aduce-se-vor în Biserica Împăratului; şi împreună cu dânsul şi eu, pe tine fiica Împăratului te laud.

Slavă...

Întru tine taina Treimii, se laudă şi se măreşte Preacurată; că Tatăl bine a voit şi Cuvântul S-a sălăşluit întru tine, şi Dumnezeiescul Duh pe tine te-a umbrit.

Şi acum..., al Născătoarei

Cădelniţă de aur ai fost, că Focul în pântecele tău S-a sălăşluit, Cuvântul de la Duhul Sfânt; şi cu chip de om din tine S-a văzut Maica lui Dumnezeu, curată.

Catavasie: În pântecele fiarei celei din apă, Iona palmele întinzându-şi în chipul Crucii, mântuitoarea patimă, mai-nainte o a închipuit arătat; de unde a treia zi

ieşind, Învierea cea mai presus de lume a însemnat, a lui Hristos Dumnezeu, Celui ce S-a răstignit cu trupul, şi cu învierea cea de a treia zi lumea a luminat.

Condac, glasul 1: Ioachim şi Anna din defăimarea nenaşterii de fii, iar Adam şi Eva din stricăciunea morţii au scăpat, prea curată, întru sfântă naşterea ta. Aceasta o prăznuieşte şi poporul tău, de vina greşalelor mântuindu-se când strigă către tine: Cea stearpă naşte pe Născătoarea de Dumnezeu, şi hrănitoarea vieţii noastre.

Icos: Rugăciunea împreună şi suspinul cel bine primit, pentru sterpiciunea şi nenaşterea de fii, a lui Ioachim şi a Annei, în urechile Domnului au intrat, şi a odrăslit rod de viaţă purtător lumii; că acela rugăciune în munte a făcut, iar aceea în grădină defăimarea a suferit; ci cu bucurie cea stearpă naşte pe Născătoarea de Dumnezeu, şi hrănitoarea vieţii noastre.

Sinaxar

Întru această lună în 8 zile, Naşterea Preasfintei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu, şi pururea Fecioarei Maria.

Stih: Toate maicile, tu Ano, le-ai biruit cu adevărat,
Pentru că fiica ta, Maică lui Dumnezeu s-a arătat.
A opta zi Anna pe Maica lui Dumnezeu la lumină ne-o a ivit,
Prin care neamul omenesc din tirania diavolului s-a mântuit.

Tatăl ei Ioachim, se trăgea din, rudă împărătească. Acesta cu toate că-şi ducea la Dumnezeu darurile îndoite, ca un iubitor de Dumnezeu şi bogat ce era; dar pentru nerodire se defăima, căci erau sterpi şi nu aveau copii; de aceea mâhnindu-se la inimă, el în munte, iar femeia lui Anna în grădină se rugau lui Dumnezeu cu lacrimi; care ascultându-i, le-a dat rod sfânt pântecelui, pe Preasfânta Născătoarea de Dumnezeu.

Însă ca să ştim şi pentru Sfânta Anna de unde se trage, şi despre amândouă părţile, voi povesti adevărul cu amănuntul.

Aflându-se Mathan al douăzeci şi treilea, din neamul lui David şi a lui Solomon, care a luat pe Maria din neamul Iudei, şi a născut pe Iacov tatăl lui Iosif teslarul, şi trei fete, pe Maria, Sovi şi pe Anna. Deci Maria a născut pe Salomi moaşa; iar Sovi a născut pe Elisabeta, iar Anna a născut pe Născătoarea de Dumnezeu. Deci Preasfânta este nepoată lui Mathan, şi Mariei femeii sale. Iar Elisabeta şi Salomi nepoate Annei de surori, şi vere Născătoarea de Dumnezeu.

Tot în această zi, Sfinţii fraţi buni Ruf şi Rufian de sabie s-au săvârşit.

Stih: Plecându-se Rufian la sabie pe sine;
A zis Rufe, nu zăbovi, vino după mine.

Tot în această zi, Sfântul Sevir de sabie s-a săvârşit.

Stih: Gata sunt a suferi tot felul de patimă,
A zis Sevir, şi sabie nu mă vatămă.

Tot în această zi, Sfântul Artemidor în foc s-a săvârşit.

Stih: Cum că Artemidor este vestit întru putere,
Şi focul ce-l arde o arată în faptă, nu cu părere.

Povestire foarte de folos

Oarecarele preot şi cu un diacon, Evlavist, având între dânşii dragoste multă spre Dumnezeu, învrăjbindu-se ei din drăceasca înşelăciune, multă vreme au fost neîmpăcaţi. Deci, întâmplându-se preotului de muri într-acea vrajbă, diaconul se întrista căci nu s-a împăcat până a fost preotul viu.

De care întâmplat vorbind el cu oarecarele om bine chibzuitor, îl îndrepta să meargă către oarecarele sihastru din pustie. Şi aşa cu multă; sârguinţă înconjurând locurile cele mai pustii, căută pe doctorul. Şi aflând pe oarecarele Părinte bătrân, acestuia îi descoperi aducerea aminte de rău, cerând de la dânsul aievea adeverinţă de iertare.

Iar bătrânul zise către dânsul: Cela ce va cere cu credinţă va lua, şi celui ce va bate i se va deschide: Însă nu este cuvântul acesta prin putinţa mea o frate; iar tu nevoindu-te spre bine, Domnul; va da ţie şi vei lua curând dezlegare; deci, mergi de unde ai venit, şi către seară mergând la biserica cea mare, se apucă mai-nainte decât toţi cu taină la uşile cele frumoase, şi opreşte pe cel ce va intra întâi înlăuntru, şi te închină de la mine, dându-i şi această scrisoare pecetluită, şi de la dânsul îţi vei lua cu adevărat îndreptarea greşalelor tale.

Atuncea diaconul, după cum îl îndreptă acel părinte la miezul nopţii, soseşte înaintea uşii bisericii; şi îndată se ivi omul de care spusese părintele acela, căruia închinându-se i-a dat scrisoarea bătrânului, descoperindu-i ceea ce i se întâmplase, iar omul acela fiind înţelept a socotit că de la Dumnezeu era acea îndreptare şi vărsând lacrimi multe, zise: Dară cine sunt eu un om prost ca mine, să îndrăznesc a mă apuca de un lucru ca acesta? Însă având nădejde spre rugăciunile aceluia ce te-a trimis, voi socoti de lucrul acesta. Şi stând înaintea acelor uşi fiind încuiate, ridicându-şi mâinile la Cer, şi îngenunchind. Şi-a, pus capul la pământ, şi şoptind se ruga lui Dumnezeu, şi fără zăbavă sculându-se

(mă cutremur a povesti, cugetând taina şi îndrăznirea ce avea omul acela către Dumnezeu), că îndată ce zise: Deschide nouă uşa milei Tale, Doamne! i se deschise cea mai dinainte uşă singură, şi intrând diaconul împreună cu dânsul stătură în tinda bisericii; şi mergând mai înainte la uşile bisericii cele de argint, zise sfântul acela om către diaconul: Stai aici, şi nu merge mai înainte iar el făcându-şi iarăşi obişnuita metanie la pragul de jos, deschise şi uşile cele ce argint ce erau încuiate, şi intrând în biserică, minunată vedere primi la sineşi. Că pogorându-se din bolta bisericii, o lumină luminoasă pe capul omului aceluia, strălucii biserica, şi tot de dânsul se ţinea făcând el rugă.

Deci, dacă sosi şi în altar, plecându-şi şi acolo capul la rugă, iarăşi ieşi încetişor afară la diacon, şi iarăşi se încuiară uşile singure.

Atuncea cuprinse frica şi spaima pe diacon, şi nu cuteza nicicum a se apropia de acel om; că din rugă precum zicea, îi era faţa prea mărită ca faţa îngerului, cât se tulbură diaconul cu cugetul, zicând: Nu cumva este înger acesta ce se arată şi nu om ?

Dar încă şi aceasta o cunoscu sfântul acela om, că zise către diacon: De ce te tulbură şi te luptă gândurile pentru mine o omule ? Crede ca şi cum sunt om pământean şi din sânge şi carne alcătuit şi din casă strălucită şi sunt Hartularie, adică vistier de cărţi fiindu-mi hrana din venitul acela. Iar pronia lui Dumnezeu ce, ocârmuieşte toate spre bine, de multe ori prin cei proşti şi mici, se obişnuieşte a face minuni mari. Ci, ia să mergem frate spre lucrul ce ne stă înainte.

Şi mergând amândoi cu degrab spre târg, sosiră la biserica ce era acolo a Născătoarei de Dumnezeu, şi apropiindu-se de uşile bisericii fiind încuiate, iarăşi şi pe acelea le-a deschis cu rugăciunea. Şi intrând în altar, îşi săvârşi rugăciunea după obicei, şi ieşind afară către diacon, unde sta de se mira şi zicea: Doamne miluieşte, se închiseră uşile amândouă singure.

După aceea au mers iarăşi la biserica Născătoarei de Dumnezeu din Vlaherne, şi spunea diaconul: Că aşa de repede socoteam că ne facem calea pe la biserici, cât nici pasăre zburătoare n-ar fi putut a se asemăna la iuţimea noastră.

Deci, apropiindu-ne şi acolo de uşile bisericii Născătoarei de Dumnezeu, se deschiseră şi acelea bărbatului însăşi, şi făcându-şi şi acolo rugăciunea, şi udându-şi faţa sa cu lacrimile, sosi şi la uşile sfintei racle, unde era Sfântul brâu al Preasfintei de Dumnezeu Născătoare; şi punând pe diaconul acolo să stea în uşi, îi porunci să ia aminte bine şi să bage seamă pe cei ce vor intra, şi făcând el obişnuita sa rugăciune la pragul de jos, i se deschiseră uşile şi dădură loc de au intrat, şi mergând în mijlocul bisericii, punând genunchii la pământ, făcea rugăciune fierbinte, precum după aceasta cu jurământ diaconul ne încredinţa şi

ne adeverea. Că la pragul uşii unde stam şi mă cutremuram, cu ochii mei aievea am văzut cum ieşea un diacon luminos din altar cu cădelniţa în mână, şi cădea toată biserica. Apoi peste puţin văzui pe unii ca nişte clerici intrând, îmbrăcaţi fiind cu podoabe albe preoţeşti, şi iarăşi altă ceată de preoţi luminaţi, şi intră îmbrăcaţi în veşminte mohorâte până în pământ, şi aceştia de amândouă părţile adunându-se, cântau un vers foarte frumos şi minunat, într-atât cât nu putea să mai priceapă diaconul altceva, fără decât, Aliluia.

Şi după ce săvârşi rugăciunea, ieşi Hartularie afară şi zise către diacon: frate, intră în biserică fără de nici o grijă, şi ia aminte la preoţii cei din ceata de-a stânga, de poţi să cunoşti pe cela ce ai rămas neîmpăcat cu dânsul pentru neuitarea răutăţii. Deci, intrând diaconul îngrozit, ieşi degrab, către omul lui Dumnezeu, zicând, cum că n-a putut să vadă într-aceia pe preotul cel ce a murit învrăjbit.

După aceea iarăşi îi zise pământescul acela înger: Intră şi ia aminte şi în ceata din dreapta, şi aşa mergând zise către dânsul diaconul, că a cunoscut aievea pe cel ce căuta stând acolo, şi-i zise fericitul acela: De l-ai cunoscut bine, mergi de-i zi: Ieşi, că Nichita Hartularie stă afară şi te cheamă.

Deci, mergând diaconul după cum l-a învăţat, făcu de ieşi preotul din ceata cea de-a dreapta afară către omul lui Dumnezeu, căruia îi zise cu blând şi smerit glas: Domnule prezbitere, fă dragoste şi pace cu fratele, că amândoi netocmiţi în greşeală aţi rămas cu grabnica mutare a ta.

Atunci îngenunchind amândoi cu smerită sărutare dezlegară vrajba. Deci, preotul intră în biserică şi merse la ceata sa, iar omul lui Dumnezeu luă pe diaconul, şi căzând la pragul Sfintei Biserici, se închiseră uşile prin puterea dumnezeiască, şi mergând puţină cale, stătură amândoi.

Şi aşa zise omul lui Dumnezeu către diacon: Frate, mântuind mântuieşte-te şi-ţi iubeşte sufletul, şi mergând către părintele care te-a trimis la mine, îi spune: Că curăţenia rugăciunilor tale, şi îndrăznirea cea către Dumnezeu, poate să învieze şi mort spre împăcăciune, nedând noi nimic ajutor spre aceasta. Şi aceasta zicând se despărţi de la ochii diaconului; iar diaconul închinându-se la pământ, unde stătuse picioarele minunatului aceluia om, îşi făcu cale spăimântat către bătrânul acela Părinte, dând laudă şi mulţumire lui Dumnezeu, căruia se cuvine slava în veci. Amin.

Tot în această zi, Sfântul noul mucenic Atanasie care a mărturisit în Tesalonic, la anul o mie şapte sute şapte zeci şi patru. Carele prin sugrumare s-a săvârşit. Pentru care vezi la noul Martirologion.

Stih: Lui Atanasie sugrumarea scară s-a arătat.
Prin care la lăţimea Cerului bucurându-se a intrat.

Pentru rugăciunile sfinţilor Tăi, Hristoase Dumnezeule, mântuieşte-ne pe noi, Amin.

Canonul cel dintâi

Cântarea a 7-a

Irmos: Rugul cel nears cu foc în munte, şi cuptorul haldeilor cel dătător de rouă, arătat mai-nainte te-a însemnat pe tine dumnezeiască Mireasă; că Focul dumnezeiesc cel fără materie, în pântece materialnic fără de ardere l-ai primit; pentru aceasta Celui ce S-a născut din tine cântăm: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Taina ta cea mare nu s-a descoperit lui Moise prin arătări materialnice Preacurată, ca să se înveţe a-şi înălţa gândul la cele mai presus de cele pământeşti. Pentru aceea spăimântându-se de minune, strigă; Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Scară înţelegătoare, şi munte dintru care s-a tăiat piatră fără de mână de om, şi uşă prin care a trecut Hristos, ceata proorocilor cu dumnezeiască cuviinţă, mai-nainte te-a numit, grăind: Bine este cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Alt Canon

Cântarea a 7-a

Irmos: Cuptorul haldeilor cu foc fiind ars, s-a răcorit prin Duhul, cu ajutorinţa lui Dumnezeu, şi tinerii au cântat: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Prăznuim Preacurată, şi cu credinţă ne închinăm, sfintei naşterii tale celei din făgăduinţă; prin care ne-am izbăvit din blestemul cel strămoşesc arătându-se Hristos.

Anna acum se veseleşte şi strigă lăudându-se: Stearpă fiind am născut pe Maica lui Dumnezeu, prin care osândirea Evei se dezleagă, şi durerea cea din scârbe.

Adam s-a dezlegat, şi Eva; dănţuieşte, şi strigă cu Duhul către tine Născătoare de Dumnezeu: Prin tine ne-am mântuit de blestemul cel de demult, arătându-se Hristos.

Cele sterpe nu vă mai mâhniţi, şi cele neroditoare mângâiaţi-vă, căci Anna iată mult roditoare s-a arătat, şi acum veselindu-vă maicilor săltaţi, împreună cu Maica lui Dumnezeu, şi împreună vă bucuraţi.

Slavă...

Pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Duhul, întru unimea Dumnezeirii să-l prea mărim. Pe Treimea cea PreaSfântă, nedespărţită, nezidită şi împreună veşnică şi de o Fiinţă, să o cinstim.

Şi acum..., al Născătoarei

Tu una pe Dumnezeu ai născut ceea ce eşti fecioară după naştere; tu firea ai înnoit cu naşterea ta Marie; tu pe Eva o ai dezlegat de blestemul cel strămoşesc, Născătoare de Dumnezeu curată.

Catavasie: Nebuna poruncă a tiranului celui păgân, pe popoare le-a tulburat, suflând cu îngrozire şi cu hulă, urâtă lui Dumnezeu; însă pe cei trei tineri nu i-a înfricoşat mânia cea de fiară, nici focul cel vâlvâietor; ci cu duh de rouă aducător ce împotrivă răsună, împreună cu focul fiind, cântau: Prea lăudate Dumnezeul părinţilor şi al nostru, bine eşti cuvântat.

Canonul cel dintâi

Cântarea a 8-a

Irmos: În cuptorul tinerilor mai-nainte ai închipuit oarecând pe Maica Ta Doamne. Că închipuirea pe aceştia ce intraseră, din foc i-a scos nearşi. Pe care o lăudăm, ceea ce s-a arătat prin Tine marginilor astăzi, şi o prea înălţăm întru toţi vecii.

Cortul cel mai-nainte rânduit, al împăcării noastre către Dumnezeu, acum se naşte, care pe Cuvântul cel ce S-a arătat nouă prin grosimea trupului va să-l nască; pe care Îl lăudăm noi cei ce din nefiinţă, printr-însul întru fiinţă am venit, şi-L prea înălţăm întru toţi vecii.

Prefacerea nerodirii, a dezlegat lumii sterpiciunea bunătăţilor, şi luminat pe Hristos l-a arătat că a venit pe pământ; pe care Îl lăudăm cei ce din nefiinţă, printr-însul fiinţă am primit, şi-L prea înălţăm întru toţi vecii.

Alt Canon

Cântarea a 8-a

Irmos: Cela ce acoperi cu ape cele mai pe deasupra ale Tale, Cela ce pui mării hotar nisipul, şi toate le ţii. Pe Tine te laudă soarele, pe Tine te măreşte luna, Ţie îţi aduce toată făptura laudă, ca Făcătorului tuturor în veci.

Cela ce ai făcut lucruri prea mărite pântecelui celui sterp, care ai deschis mitraşul Annei cel neroditor, şi i-ai dat ei rod, Tu Dumnezeule Sfinte, trup ai luat din Fecioara cea pururea înflorită, şi de Dumnezeu Născătoare.

Cela ce încui adâncul, şi-l deschizi pe el; Cel ce sui apă în nori şi dai ploaie; Tu Doamne ai dat din rădăcina cea stearpă a Sfintei Anna, a înflori rod prea curat şi toiag, pe Născătoarea de Dumnezeu.

Tu Cela ce ai dezlegat legăturile cele nedezlegate ale nerodirii de fii; Tu Cela ce ai dat celei sterpe sămânţă roditoare pe prea curata Maria, din care Fiu Te-ai născut, şi ca o odraslă ai crescut; Tu Doamne, ne-ai dăruit pe Maica Ta ce o ai avut după trup, solitoare de venirea Ta la noi Îndurate.

Ziditorule al cugetelor, şi săditorule al sufletelor noastre, Cela ce pământul cel neroditor, bine roditor l-ai arătat; Tu brazda cea de demult uscată, îmbelşugată cu bun spic de rod o ai lucrat pe Anna cea sfântă, care a înflorit prea curat rod, pe Născătoarea de Dumnezeu.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

O, Treime mai presus de fiinţă, Unime, împreună fără de început, pe Tine te laudă şi de Tine se cutremură mulţimea Îngerilor, Cerul şi pământul, adâncurile se spăimântează, oamenii bine Te cuvântează, focul slujeşte Ţie, toate făpturile cu frică Te ascultă pe Tine Treime Sfântă.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu

O prea nouă auzire, naşterea fără sămânţă! Fără bărbat Maica, şi Dumnezeu născut din Fecioară; o înfricoşată vedere! O zămislire minunată! O nespusă naştere! Adevărat mai presus de gând şi de vedere sunt toate.

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Catavasie: Binecuvântaţi tinerii cei întocmai cu numărul Treimii pe Făcătorul Dumnezeu Părintele, lăudaţi pe Cuvântul cel ce s-a pogorât, şi focul în rouă, l-a prefăcut, şi prea înălţaţi pe Duhul cel PreaSfânt, care dă viaţă tuturor întru toţi vecii.

Canonul cel dintâi

La **Cântarea a 9-a**, Ceea ce eşti mai cinstită..., nu cântăm, fără numai Duminică de se va întâmpla, iar mai-nainte de Irmos şi de Tropare, citim această **pripeală:** ***Măreşte suflete al meu prea slăvită naşterea Maicii lui Dumnezeu.***

Irmos: Pe tine ceea ce pe Luminătorul Dumnezeu, cel ce a răsărit mai-nainte de soare, care trupeşte la noi a venit, din coapsele cele fecioreşti negrăit l-ai întrupat; binecuvântată prea curată Născătoare de Dumnezeu te mărim.

Cela ce popoarelor celor neascultătoare, din piatră vârtoasă a izvorât ape, neamurilor celor bine ascultătoare le dăruieşte, din coapse sterpe rod spre veselie nouă, pe tine Maica lui Dumnezeu prea curată, pe care după vrednicie te mărim.

Pe tine ceea ce eşti pierzătoarea straşnicei osândiri celei de demult şi îndreptătoare strămoaşei, şi pricina apropierii neamului omenesc către Dumnezeu, Născătoare de Dumnezeu te mărim.

Cântarea a 9-a

Altă **Pripeală** pe glasul al 8-lea: ***Măreşte suflete al meu pe ceea ce s-a născut din cea stearpă, pe Fecioara Maria.***

Irmos: Străin lucru este maicilor fecioria, străină este şi fecioarelor naşterea de fii; iar întru tine Născătoare de Dumnezeu amândouă s-au rânduit. Pentru aceasta toate seminţiile pământului, pe tine neîncetat te mărim.

După vrednicia curăţiei tale, ai dobândit şi naşterea prin făgăduinţă, Maica lui Dumnezeu, că oarecând celei sterpe rod de Dumnezeu odrăslit te-ai dat. Pentru aceasta pe tine toate seminţiile pământului neîncetat te fericim.

Plinitu-s-a proorocia celui ce strigă: Ridica-voi cortul cel căzut al sfinţitului David, care întru tine Preacurată mai-nainte s-a închipuit; prin care toată firea oamenilor, în trupul lui Dumnezeu de iznoavă s-a zidit.

Cinstim scutecele tale Născătoare de Dumnezeu, mărim pe Cela ce a dat rod celei ce era mai-nainte stearpă, şi a deschis pântecele cel neroditor cu prea slăvire, că face toate câte voieşte, Dumnezeu fiind Atotputernic.

Anno, de Dumnezeu înţelepţită, odrăslit-ai din pântece mai presus de nădejde, şi din făgăduinţă floare de pom fecioresc, şi frumuseţea curăţiei cea de Dumnezeu crescută. Pentru aceasta pe tine toţi ca pe rădăcina vieţii noastre, şi maică a Maicii Stăpânului te fericim.

Slavă...

Străin lucru este celor fărădelege, a slăvi pe Treimea cea fără de început, pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Preasfântul Duh, pe Stăpânia cea Atotputernică, cea nezidită; prin care toată lumea se ţine, cu voinţa puterii Ei.

Şi acum..., al Născătoarei

Încăput-ai în pântecele tău Fecioară Maică, pe unul din Treime, Hristos Împăratul; pe care Îl laudă toată făptura şi se cutremură cetele cele de sus, pe Acesta roagă-L întrutot cinstită, să se mântuiască sufletele noastre.

Catavasiile cu pripelile praznicului.

Rai de taină eşti Născătoare de Dumnezeu, care ai odrăslit nelucrat pe Hristos, de care lemnul Crucii cel de viaţă purtător, pe pământ s-a sădit. Pentru aceasta acum înălţat fiind, închinându-ne Lui, pe tine te mărim.

Altă **Catavasie:**

Moartea ce a venit neamului prin mâncarea din pom, prin Cruce s-a stricat astăzi, pentru că blestemul strămoaşei cel a tot neamul, s-a dezlegat prin odrasla prea curatei Maicii lui Dumnezeu, pe care toate puterile cereşti o măresc.

Luminânda

Podobie: Femei ascultaţi...

Bucură-se marginile lumii astăzi, întru naşterea ta Fecioară de Dumnezeu Născătoare Marie, mireasa cea nenuntită, căci întru tine defăimarea părinţilor tăi pentru nenaşterea de fii s-a ridicat, şi blestemul strămoaşei Eva, cel cu dureri întru naştere, s-a dezlegat.

Slavă..., Şi acum..., asemenea

Adame înnoieşte-te, şi Evo măreşte-te; proorocii cu apostolii dănţuiţi şi cu drepţii; că de obşte bucurie în lume, îngerilor şi oamenilor, din cei drepţi astăzi, din Ioachim şi din Anna se naşte Născătoarea de Dumnezeu.

La Laude

Punem **Stihirile** pe 4, şi cântăm Stihiri podobnice, pe glasul 1:

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, cel ce dă lumii prin tine mare milă.

O, prea mărită minune! Izvorul vieţii din cea stearpă se naşte, şi darul a face rod luminat începe. Veseleşte-te Ioachime, fiind părinte Născătoarei de Dumnezeu. Nu este altul din părinţii cei pământeşti precum tu de Dumnezeu fericite; căci Fecioara ceea ce a încăput pe Dumnezeu, lăcaşul cel dumnezeiesc, muntele cel sfânt, prin tine nouă s-a dăruit. (de două ori)

O, prea mărită minune! Rodul ce a strălucit din cea stearpă, cu voinţa Făcătorului tuturor şi Atotţiitorului, de tot a dezlegat lumea de nerodirea bunătăţilor; maicilor cu maica Născătoarei de Dumnezeu, dănţuiţi strigând: Ceea ce eşti plină de dar, bucură-te, cu tine este Domnul, cel ce dă lumii prin tine mare milă.

Stâlpul înţelepciunii cel însufleţit, şi lăcaşul cel luminos, ce străluceşte cu darul, Anna prea mărit arătându-se, a născut cu adevărat dumnezeiască înflorirea fecioriei, pe ceea ce este podoaba tuturor fecioarelor şi celor ce doresc de feciorie, pe ceea ce luminat dăruieşte tuturor credincioşilor mare milă.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 6-lea

Aceasta este ziua Domnului, bucuraţi-vă popoare, că iată cămara Luminii şi cartea Cuvântului vieţii din pântece a ieşit, şi ceea ce s-a născut uşă către răsărituri, aşteaptă intrarea Preotului celui mare. Una şi care aduce pe unul Hristos în lume, spre mântuirea sufletelor noastre.

Doxologia cea mare. Şi Otpustul.

La Liturghie

Fericirile din Canonul întâi, Cântarea a 3-a pe 4 şi din Canonul al doilea, Cântarea a a 6-a pe 4. După Ieşire, Troparul praznicului, Slavă... Şi acum... Condacul, Prochimen,

Apostol începerea 240. Aliluia...

Evanghelia, Luca, începerea 54. În locul lui Cade se să te fericim..., cântăm Irmosul: Străin lucru este maicilor fecioria... până la terminarea praznicelor cu pripeala lui. (Aşa cântăm întru toate praznicele domneşti, şi întru ale Născătoarei de Dumnezeu)

Chinonicul: Paharul mântuirii... Şi se face mângâiere mare la masă fraţilor trupeşte şi duhovniceşte.

Vezi: De se va întâmpla praznicul acesta Sâmbătă înaintea Înălțării cinstitei Cruci, Apostol şi Evanghelia Sâmbetei celei mai-nainte de înălţare citeşte-le în 13 zile. Iar Prochimen. Aliluia şi Chinonicul înnoirii.

Se cuvine a şti: Că în ziua de praznic seara la Vecernie. Catismă nu se zice pentru osteneala Privegherii. (Aşa facem încă şi la toate alte praznice când se face Priveghere).

Vezi: Sâmbătă înaintea Înălțării cinstitei Cruci, Prochimen. Apostol, începerea 126, Evanghelia de la Matei, începerea 39; iar Apostolul şi Evanghelia Sâmbetei celei de rând, le zicem pe urmă. Apoi a Sfântului, de are. Chinonicul zilei.

Iar de se va întâmpla odovania Naşterii Născătoarei de Dumnezeu Sâmbătă, Prochimen, Aliluia şi Chinonicul Praznicului, Apostol şi Evanghelia, mai-nainte ale Sâmbetei celei mai-înainte de înălţarea cinstitei Cruci, apoi ale Praznicului. Duminică înaintea Înălțării cinstitei Cruci. La Liturghie, Prochimen. Apostol, începerea 213. Evanghelia, Ioan, începerea 9, apoi ale rândului. Chinonicul zilei.

Canon de rugăciune la praznicul Naşterii Maicii Domnului (1)

Tropar la praznicul Naşterii Maicii Domnului, glasul al 4-lea: Naşterea ta, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, bucurie a vestit la toată lumea; că din tine a răsărit Soarele dreptăţii, Hristos Dumnezeul nostru. Şi dezlegând blestemul, a dat binecuvântare şi stricând moartea, ne-a dăruit nouă viaţă veşnică.

Cântarea 1

Irmos: Veniţi, popoare, să cântăm cântare lui Hristos Dumnezeu, cel ce a despărţit marea şi a trecut pe poporul pe care l-a slobozit din robia egiptenilor, că S-a prea mărit.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Veniţi, credincioşii, cu Duh Dumnezeiesc bucurându-ne, să cinstim cu cântări pe ceea ce a răsărit astăzi din cea stearpă, spre mântuirea oamenilor, pe pururea Fecioara Prunca.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Bucură-te, curată Maică şi slujitoarea lui Hristos Dumnezeu, ceea ce eşti solitoarea fericirii celei din început a neamului omenesc. Pe tine toţi după vrednicie cu cântări te mărim.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Podul vieţii se naşte astăzi, prin care oamenii câştigând ridicare din căderea iadului, pe Hristos Dătătorul de viaţă cu laude Îl slăvesc.

Cântarea a 3-a

Irmos: Întăreşte-ne pe noi întru Tine, Doamne, cel ce prin lemn ai omorât păcatul şi frica Ta o sădeşte în inimile noastre ale celor ce Te lăudăm pe Tine.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Fără prihană vieţuind lui Dumnezeu, aţi născut mântuirea tuturor, de Dumnezeu gânditori părinţi ai celei ce a născut pe Ziditorul şi Dumnezeul nostru.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Domnul cel ce izvorăşte viaţă tuturor, a binevoit ca din cea stearpă să se nască Fecioara, întru care a primit a Se sălăşlui, păzind-o după naştere Fecioară.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe ceea ce este rodul Anei, pe Maria care a născut Strugurele cel de viaţă purtător, ca pe Născătoarea de Dumnezeu şi folositoare şi ajutătoare tuturor, astăzi să o lăudăm.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, glasul rânduielii Tale şi Te-am prea mărit pe Tine, Unule, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Doamne, care ai dat tuturor pe ceea ce Te-a născut pe Tine liman de mântuire credincioşilor, pe Tine Te lăudăm.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe tine dumnezeiască Mireasă te-a arătat Hristos laudă şi întărire, tuturor celor ce laudă cu credinţă taina ta.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ceea ce nu ştii de nuntă, Stăpână, prin rugăciunile tale, fiind curăţiţi de greşeli, cu mulţumire pe tine toţi te fericim.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cel ce ai risipit negura cea înseninătoare de umbră a vorbelor celor întunecate şi inimile credincioşilor, cu împlinirea adevărului, prin Fiica lui Dumnezeu le-ai luminat şi pe noi, Hristoase, cu Lumina Ta ne povăţuieşte.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Să lăudăm, popoare, pe ceea ce a fost pricină, de S-a făcut Om asemenea nouă Pricinuitorului fiinţei tuturor; de a Cărui închipuire învrednicindu-se proorocii se bucurau, iar nouă Mântuitorul Însuşi prin Fecioara ni S-a arătat.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Odrăslirea toiagului celui uscat al preotului a descoperit lui Israel alegerea; iar prea mărită naşterea Fecioarei din cea stearpă, pe cei ce au născut-o, luminaţi i-a arătat.

Cântarea a 6-a

Irmos: Către Domnul din chit Iona a strigat: Tu pe mine mă scoate din adâncul iadului, ca să Te laud pe Tine şi cu Duh adevărat să jertfesc Ţie, ca Mântuitorului.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Către Domnul întru necazul nerodirii au strigat de Dumnezeu înţelepţiţii părinţi ai Maicii lui Dumnezeu şi pe Aceasta au născut-o spre mântuirea cea de obşte şi lauda tuturor neamurilor.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Înţelepţii părinţi ai Maicii lui Dumnezeu, dar ceresc vrednic lui Dumnezeu au luat pe căruţa cea mai înaltă decât înşişi Heruvimii, pe Născătoarea Cuvântului şi a Ziditorului.

Condac, glasul al 4-lea: Sfinţii Ioachim şi Ana din defăimarea nenaşterii de fii, iar Adam şi Eva din stricăciunea morţii au scăpat, prea curată, prin sfântă naşterea ta. Aceasta o prăznuieşte şi poporul tău, de vina greşelilor mântuindu-se, când striga către tine: cea stearpă naşte pe Născătoarea de Dumnezeu şi hrănitoarea vieţii noastre.

Cântarea a 7-a

Irmos: Rugul cel nears cu foc în munte şi cuptorul caldeilor cel dătător de rouă, lămurit mai înainte te-au însemnat pe tine, dumnezeiască Mireasă. Că focul dumnezeiesc Cel fără de materie în pântece materialnic fără de ardere L-ai primit. Pentru aceasta, Celui ce S-a născut din tine cântăm: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Taina ta cea mare nu s-a descoperit lui Moise prin arătări materialnice, Preacurată, ca să se înveţe a-şi înălţa gândul la cele mai presus de cele pământeşti. Pentru aceea, înspăimântându-se de minune, striga: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Scară înţelegătoare, munte din care s-a tăiat piatră fără de mână de om şi uşă prin care a trecut Hristos, ceata proorocilor cu dumnezeiască cuviinţă, mai înainte te-a numit, grăind: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a

Irmos: În cuptorul tinerilor mai înainte ai închipuit oarecând pe Maica Ta, Doamne. Că închipuirea pe cei ce intraseră în foc i-a scos nearşi. Pe aceasta o lăudăm că s-a arătat prin Tine marginilor astăzi şi o prea înălţăm întru toţi vecii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cortul cel mai Înalt rânduit, al încăperii noastre cu Dumnezeu, acum se naşte; care avea să nască pe Cuvântul cel ce S-a arătat nouă în trup. Pe Acela Îl lăudăm noi, cei ce din nefiinţă printr-Însul în fiinţă am venit şi-L prea înălţăm întru toţi vecii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Prefacerea nerodirii, a dezlegat lumii nerodirea bunătăţilor şi luminat pe Hristos L-a arătat că a venit pe pământ. Pe Acela Îl lăudăm, cei ce din nefiinţă printr-Însul fiinţă am primit şi-L prea înălţăm întru toţi vecii.

La cântarea a 9-a

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, prea slăvită Naşterea Maicii lui Dumnezeu.***

Irmos: Pe tine, ceea ce pe Luminătorul Dumnezeu, cel ce a răsărit mai înainte de soare, care trupeşte la noi a venit, din coapsele cele fecioreşti în chip de negrăit L-ai Întrupat; Binecuvântată, preacurată Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, prea slăvită Naşterea Maicii lui Dumnezeu.***

Irmos: Cel ce popoarelor celor neascultătoare din piatră tare a izvorât ape, neamurilor celor bine ascultătoare le dăruieşte din coapse sterpe rod spre veselie nouă, pe tine, Maica lui Dumnezeu prea curată, pe care după vrednicie te mărim.

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, prea slăvită Naşterea Maicii lui Dumnezeu.***

Irmos: Pe tine, ceea ce eşti pierzătoarea straşnicei osândiri de demult, îndreptătoarea strămoaşei şi pricina apropierii neamului omenesc către Dumnezeu, Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, pe ceea ce s-a născut din cea stearpă, pe Fecioara Maria.***

Irmos: Străin lucru este mamelor fecioria, străină este şi fecioarelor naşterea de fii. Iar întru tine, Născătoare de Dumnezeu, amândouă s-au rânduit. Pentru aceasta, toate seminţiile pământului pe tine neîncetat te mărim.

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, pe ceea ce s-a născut din cea stearpă, pe Fecioara Maria.***

După vrednicia curăţiei tale, ai dobândit şi naşterea prin făgăduinţă, Maica lui Dumnezeu, că oarecând celei sterpe rod de Dumnezeu odrăslit ai fost dată. Pentru aceasta, pe tine toate seminţiile pământului neîncetat te fericim.

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, pe ceea ce s-a născut din cea stearpă, pe Fecioara Maria.***

Plinitu-s-a proorocia celui ce strigă: ridica-voi cortul cel căzut al sfinţitului David, care întru tine, Preacurată, mai înainte s-a închipuit; prin care toată firea oamenilor, în trupul lui Dumnezeu s-a zidit din nou.

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, pe ceea ce s-a născut din cea stearpă, pe Fecioara Maria.***

Cinstim scutecele tale, Născătoare de Dumnezeu; mărim pe Cel ce a dat rod celei ce era mai înainte stearpă şi a deschis pântecele cel neroditor cu prea slăvire; că face toate câte le voieşte, Dumnezeu fiind Atotputernic.

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, pe ceea ce s-a născut din cea stearpă, pe Fecioara Maria.***

Preasfântă Ana, de Dumnezeu înţelepţită, odrăslit-ai, din pântece mai presus de nădejde şi din făgăduinţă, floare de pom fecioresc şi frumuseţea curăţiei cea de Dumnezeu crescută. Pentru aceasta, pe tine, toţi, ca pe rădăcina vieţii noastre şi maică a Maicii Stăpânului, te fericim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Străin lucru este celor fărădelege a slăvi pe Treimea cea fără de început; pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Preasfântul Duh, pe Stăpânia cea atotputernică şi nezidită; prin care toată lumea se ţine, cu voinţa puterii ei.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Încăput-ai în pântecele tău, Fecioara Maică, pe Unul din Treime, pe Hristos Împăratul; pe care Îl laudă toată făptura şi de care se cutremură Cetele cele de sus. Pe Acela roagă-L, întru tot cinstită, să se mântuiască sufletele noastre.

Catavasie: Rai de taină eşti Născătoare de Dumnezeu, care ai odrăslit nelucrat pe Hristos, de care lemnul Crucii cel de viaţă purtător pe pământ s-a sădit. Pentru aceasta, acum înălţat fiind, închinându-ne lui, pe tine te mărim.

Catavasie: Moartea ce a venit neamului prin mâncarea din pom, prin Cruce s-a stricat astăzi; pentru că blestemul strămoaşei a tot neamul s-a dezlegat prin Odrasla prea curatei Maicii lui Dumnezeu, pe care toate puterile cereşti o măresc.

Sedelna, glasul al 4-lea. **Podobie:** Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Fecioara Maria şi Născătoarea de Dumnezeu cu adevărat, ca un nor al Luminii, astăzi ai strălucit nouă şi din cei drepţi ai ieşit spre lauda noastră. Nu se va mai osândi Adam, că Eva din legături s-a dezlegat. Pentru aceasta, glăsuind, să

strigăm cu îndrăzneală, către cea singură curată: Bucurie vesteşte naşterea ta la toată lumea.

.

Canon de rugăciune la praznicul Naşterii Maicii Domnului (2)

Tropar la praznicul Naşterii Maicii Domnului, glasul al 4-lea: Naşterea ta, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, bucurie a vestit la toată lumea; că din tine a răsărit Soarele dreptăţii, Hristos Dumnezeul nostru. Şi dezlegând blestemul, a dat binecuvântare şi stricând moartea, ne-a dăruit nouă viaţă veşnică.

Cântarea 1

Irmos: Celui ce a sfărâmat războaie cu braţul Său şi a trecut pe Israel prin Marea Roşie, să-I cântăm Lui, ca Mântuitorului nostru Dumnezeu, că S-a prea mărit.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Să dănţuiască toată făptura, să se veselească şi David, căci din sămânţa lui a ieşit toiag, care poartă floare pe Domnul şi Mântuitorul tuturor.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Sfânta Sfintelor, încă Pruncă fiind, este primită în cele sfinte dinăuntru, ca să fie hrănită din mâna îngerului. Deci, toţi cu credinţă împreună să prăznuim naşterea ei.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Stearpă a fost Sfânta Ana, dar nu de tot fără fii; căci din neamuri s-a rânduit mai înainte a fi maică Fecioarei, din care a răsărit Ziditorul făpturii în chip de Rob.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe tine, mieluşeaua cea neîntinată, care pe Mieluşelul Hristos din pântecele tău L-ai adus întru fiinţa noastră, pe tine cea care te-ai născut din Sfânta Ana toţi cu cântări te cinstim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh (a Preasfintei Treimi).

Pe Cei Trei fără de început măresc, Trei Sfinţiri laud, Trei împreună Veşnici într-o Fiinţă propovăduiesc; căci Unul Dumnezeu: în Tatăl şi în Fiul şi în Duhul se măreşte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cine a văzut vreun prunc fără de tată? Sau unde s-a văzut vreo fecioară mamă? Cu adevărat mai presus de cuget sunt amândouă, Născătoare de Dumnezeu, prea curată.

Catavasie: Cruce însemnând Moise, de-a dreptul cu toiagul Marea Roşie a despărţit-o lui Israel, cel ce pedestru a trecut-o. Iar de-a curmeziş lovind marea, a împreunat-o împotriva carelor lui Faraon, deasupra scriind nebiruita armă. Pentru aceea să-I cântăm lui Hristos, Dumnezeului nostru, că S-a prea mărit.

Cântarea a 3-a

Irmos: Întăritu-s-a inima mea întru Domnul, înălţatu-s-a fruntea mea întru Dumnezeul meu; lărgitu-s-a gura mea asupra vrăjmaşilor mei; veselitu-m-am de mântuirea Ta.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Binecuvântat este pântecele tău, Sfântă Ana, căci rod bun, pe Fecioara ai odrăslit, cea care fără sămânţă a născut pe Hrănitorul făpturii şi Mântuitorul Iisus.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe tine, ceea ce astăzi te-a născut Sfânta Ana, toiag curat din rădăcina lui Iesei, care ai răsărit floare pe Hristos, toată făptura te fericeşte.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe tine, cea mai înaltă decât toată făptura, de Dumnezeu Născătoare, arătându-te, prea curată, Fiul tău, măreşte naşterea ta cea din Sfânta şi dreapta Ana şi pe toţi îi veseleşte astăzi.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Hrănindu-te în Sfânta Sfintelor, Fecioară prea curată, de Dumnezeu Născătoare, mai presus te-ai arătat decât făptura, pe Ziditorul cu Trup născând.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ţie ne închinăm, Părinte, cel ce eşti fără început după Fiinţă; lăudăm pe Fiul Tău cel fără de ani şi cinstim pe Duhul cel împreună Veşnic; pe câte Trei un Dumnezeu după Fiinţă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe Dătătorul de lumină şi Începătorul vieţii omeneşti, născându-L, prea curată Născătoare de Dumnezeu, te-ai arătat vistierie vieţii noastre şi uşă Luminii celei neapropiate.

Catavasie: Toiagul spre închipuirea Tainei se primeşte, căci cu odrăslire a ales preot; iar Bisericii, celei mai înainte neroditoare, acum a înflorit lemnul Crucii, spre putere şi spre întărire.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, glasul Tău şi m-am temut; că Dumnezeu, prea vecuitor fiind, cu negrăit sfat Întrupându-Te, ai ieşit din Fecioară: Slavă pogorârii Tale, Hristoase; Slavă puterii Tale.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Naşterea cea prea curată a Născătoarei de Dumnezeu, cu psalmi şi cu cântări mărind-o credincioşii, cu credinţă să ne închinăm lui Dumnezeu, cel ce fără minciună S-a jurat lui David că-i va da lui rod din coapsele sale.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Doamne, cel ce pântecele Sarei l-ai deschis şi rod la bătrâneţi pe Isaac i-ai dat, Însuţi şi astăzi credincioasei Ana i-ai dăruit rod de naştere din pântece sterp, pe Maica Ta cea neîntinată.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Auzit-ai, Doamne, rugăciunea mea, zis-a Sfânta Ana, dându-mi rodul făgăduinţei astăzi, pe cea mai înainte aleasă din toate neamurile, prea curata şi neîntinata Maică a Ta.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Împreună cu tine se bucură astăzi lumea, de Dumnezeu înţelepţită Ana; căci pe Maica Mântuitorului ai născut-o, care din rădăcina lui David odrăslind, toiag de putere ne-a adus floare pe Hristos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Mărindu-Te pe Tine, Preasfântă Treime, ceea ce eşti fără de început, nemăsurată în Fiinţă, ca Heruvimii strigând cu limba cea de taină: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Cel ce eşti şi rămâi, Unul Dumnezeu pururea veşnic.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Plinitu-s-au, Preacurată, proorocirile grăitorilor de Dumnezeu, ale celor ce cu credinţă te numesc pe tine cort, uşă şi munte înţelegător, rug şi toiag al lui Aaron, care ai răsărit din rădăcina lui David.

Catavasie: Auzit-am, Doamne, Taina iconomiei Tale; înţeles-am lucrurile Tale; şi am prea mărit Dumnezeirea Ta.

Cântarea a 5-a

Irmos: Doamne, Dumnezeul nostru, pacea Ta dă-ne-o nouă; Doamne, Dumnezeul nostru, câştigă-ne pe noi; Doamne, afară de Tine pe altul nu ştim, numele Tău numim.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Preamărită te-ai născut, Fecioară; în chip de negrăit ai zămislit şi mai presus de fire ai născut, o, prea curată, ceea ce nu ştii de mire! Dumnezeu a primit din tine firea omenească.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Astăzi să se veselească cetele îngerilor, cu cântări să dănţuiască cei din Adam; că s-a născut toiagul, cel ce a răsărit floare pe Hristos, Singurul nostru Mântuitor.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Astăzi Eva scapă de osândă şi Adam se dezleagă de blestemul cel de demult, întru naşterea ta, Preacurată, strigând: prin tine din stricăciune ne-am mântuit.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Mărire Ţie, Celui ce ai mărit pe cea stearpă astăzi; că a născut din făgăduinţă toiagul cel pururea înflorit, din care ai răsărit, Hristoase, floarea vieţii noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Închinămu-ne Ţie, Preasfântă Treime fără de început, nedespărţită, ceea ce eşti nezidită, pururea veşnică şi de o fiinţă într-o Fire, în Trei Ipostasuri şi mai presus de fire mărturisită pururea.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Făcutu-s-a pântecele tău masă sfântă, rămas-a curăţia ta ca şi mai înainte nevătămată, Fecioară; că Hristos, Soarele dreptăţii, din tine ca un Mire din Cămară a ieşit.

Catavasie: O, de trei ori fericite lemn, pe care S-a Răstignit Hristos, Împăratul şi Domnul; prin care a căzut cel ce a înşelat cu lemnul, înşelat fiind de Cel ce s-a pironit pe tine cu trupul; pe Dumnezeu, care dă pace sufletelor noastre.

Cântarea a 6-a

Irmos: Ca apele mării, Iubitorule de oameni, cu valurile vieţii mă viforesc. Pentru aceasta, ca şi Iona strig către Tine, Cuvinte: scoate din stricăciune viaţa mea, Milostive Doamne.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Lăudăm Sfântă naşterea ta, cinstim şi zămislirea ta cea fără de sământă, Mireasă a lui Dumnezeu, Maică şi Fecioară şi împreună cu noi măresc cetele îngerilor şi sufletele Sfinţilor.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe tine ceea ce eşti Sfânta Sfintelor, înţelepţii părinţii tăi, curată, te-au dus în Casa Domnului, să te hrăneşti cu cinste şi să te găteşti spre a fi Maică Lui.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cele sterpe şi maicile dănţuiţi, îndrăzniţi şi săltaţi, cele neroditoare; că cea fără de fii şi stearpă, pe Născătoarea de Dumnezeu a odrăslit; care avea să vindece de dureri pe Eva şi de blestem pe Adam.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Aud pe David cântând ţie: aduce-se-vor fecioare în urma ta, aduce-se-vor în Biserica Împăratului şi împreună cu Dânsul şi eu pe tine Fiica Împăratului te laud.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Întru tine Taina Treimii se laudă şi se măreşte, Preacurată; că Tatăl a binevoit şi Cuvântul S-a sălăşluit întru tine şi Dumnezeiescul Duh pe tine te-a umbrit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cădelniţă de aur ai fost, că Focul în pântecele tău S-a Sălăşluit, Cuvântul de la Duhul Sfânt şi cu chip de om din tine S-a văzut Maica lui Dumnezeu curată.

Catavasie: În pântecele fiarei celei din apă, Iona palmele întinzându-şi în chipul Crucii, mântuitoarea Patimă mai înainte a închipuit-o lămurit; de unde a treia zi ieşind, Învierea cea mai presus de lume a însemnat a lui Hristos Dumnezeu, Cel ce S-a Răstignit cu Trupul, iar cu Învierea cea de a treia zi lumea a luminat.

Condac, glasul al 4-lea: Sfinţii Ioachim şi Ana din defăimarea nenaşterii de fii, iar Adam şi Eva din stricăciunea morţii au scăpat, prea curată, prin sfântă naş-terea ta. Aceasta o prăznuieşte şi poporul tău, de vina greşelilor mântuindu-se, când striga către tine: cea stearpă naşte pe Născătoarea de Dumnezeu şi hrăni-toarea vieţii noastre.

Cântarea a 7-a

Irmos: Cuptorul caldeilor cu foc fiind ars, s-a răcorit prin Duhul, cu ajutorul lui Dumnezeu şi tinerii au cântat: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Prăznuim, Preacurată şi cu credinţă ne închinăm Sfintei naşterii tale celei din făgăduinţă; căci ne-am izbăvit din blestemul cel strămoşesc prin Hristos, cel ce S-a arătat din tine.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Sfânta Ana acum se veseleşte şi strigă lăudându-se: stearpă fiind, am născut pe Maica lui Dumnezeu. Prin care se dezleagă osândirea Evei şi durerea cea din necazuri.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Adam a fost dezlegat şi Eva dănţuieşte şi strigă cu Duhul către tine, Născătoare de Dumnezeu. Prin tine ne-am mântuit de blestemul cel de demult, căci Hristos S-a arătat din tine.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cele sterpe, nu vă mai mâhniţi şi cele neroditoare, mângâiaţi-vă, căci iată, Sfânta Ana, mult roditoare s-a arătat. Şi acum, veselindu-vă, maicilor săltaţi, împreună cu Maica lui Dumnezeu şi împreună vă bucuraţi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Duhul, întru Unimea Dumnezeirii să-L prea mărim. Pe Treimea cea Preasfântă, nedespărţită, nezidită şi împreună veşnică şi de o Fiinţă, să o cinstim.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Tu Singură ai născut pe Dumnezeu, ceea ce eşti Fecioară şi după naştere; tu firea ai înnoit cu naşterea ta, Marie; tu pe Eva ai dezlegat-o de blestemul cel strămoşesc, Născătoare de Dumnezeu, curată.

Catavasie: Nebuna poruncă a tiranului celui păgân, pe popoare le-a tulburat, suflând cu îngrozire şi cu hulă urâtă împotriva lui Dumnezeu; însă pe cei trei tineri nu i-a înfricoşat mânia cea de fiară, nici focul cel mistuitor; ci, cu Duh de rouă aducător, ce împotrivă răsună, împreună cu focul fiind, cântau: Prea lăudate Dumnezeul părinţilor şi al nostru, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: Cel ce acoperi cu ape cele mai de deasupra ale Tale; Cel ce pui mării hotar nisipul şi toate le ţii, pe Tine Te laudă soarele, pe Tine Te măreşte luna, Ţie Îţi aduce laudă toată făptura, ca Făcătorului tuturor în veci.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cel ce ai făcut lucruri prea mărite pântecelui celui sterp; Care ai deschis pântecele Anei cel neroditor şi i-ai dat ei rod, Tu, Dumnezeule Sfinte, Trup ai luat din Fecioara cea pururea înflorită şi de Dumnezeu Născătoare.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cel ce încui adâncul şi-l deschizi pe el; Cel ce urci apa în nori şi dai ploaie; Tu Doamne, ai făcut, ca din rădăcina cea stearpă a Sfintei Ana, să înflorească rod preacurat şi toiag, pe Născătoarea de Dumnezeu.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Tu, Cel ce ai dezlegat legăturile cele nedezlegate ale nerodirii de fii; Tu, Cel ce ai dat celei sterpe sământă roditoare pe prea curata Maria, din care Fiu Te-ai născut şi ca o odraslă ai crescut; Tu, Doamne, ne-ai dăruit pe Maica Ta, cea după trup solitoare de venirea Ta la noi, Îndurate.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ziditorule al cugetelor şi Săditorule al sufletelor noastre, Cel ce pământul cel neroditor, bine roditor l-ai arătat; Tu, brazda cea de demult uscată, îmbelşugată cu bun spic de rod ai lucrat-o pe Ana cea prea sfântă, care a înflorit preacurat rod, pe Născătoarea de Dumnezeu.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

O, Treime mai presus de Fiinţă, Unime, împreună fără de început, pe Tine Te laudă şi de Tine se cutremură mulţimea îngerilor, cerul şi pământul; adâncurile se înspăimântează, oamenii Te binecuvântează, focul slujeşte Ţie, toate făpturile cu frică Te ascultă pe Tine, Treime Sfântă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

O, prea nouă auzire, naşterea fără de sământă! Maică fără bărbat şi Dumnezeu Născut din Fecioară; o, înfricoşătoare vedere; o, zămislire minunată; o, nespusă naştere! Cu adevărat mai presus de gând şi de vedere sunt toate.

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Catavasie: Binecuvântaţi, tineri, cei întocmai cu numărul Treimii, pe Făcătorul, Dumnezeu Părintele; lăudaţi pe Cuvântul, cel ce S-a pogorât şi focul în rouă l-a prefăcut şi preaînălţaţi pe Duhul cel Preasfânt, care dă viaţă tuturor întru toţi vecii.

La cântarea a 9-a

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, prea slăvită Naşterea Maicii lui Dumnezeu.***

Irmos: Pe tine, ceea ce pe Luminătorul Dumnezeu, cel ce a Răsărit mai înainte de soare, care trupeşte la noi a venit, din coapsele cele fecioreşti în chip de negrăit L-ai Întrupat; Binecuvântată, prea curată Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, prea slăvită Naşterea Maicii lui Dumnezeu.***

Irmos: Cel ce popoarelor celor neascultătoare din piatră tare a izvorât ape, neamurilor celor bine ascultătoare le dăruieşte din coapse sterpe rod spre veselie nouă, pe tine, Maica lui Dumnezeu prea curată, pe care după vrednicie te mărim.

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, prea slăvită Naşterea Maicii lui Dumnezeu.***

Irmos: Pe tine, ceea ce eşti pierzătoarea straşnicei osândiri de demult, îndreptătoarea strămoaşei şi pricina apropierii neamului omenesc către Dumnezeu, Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, pe ceea ce s-a născut din cea stearpă, pe Fecioara Maria.***

Irmos: Străin lucru este mamelor fecioria, străină este şi fecioarelor naşterea de fii. Iar întru tine, Născătoare de Dumnezeu, amândouă s-au rânduit. Pentru aceasta, toate seminţiile pământului pe tine neîncetat te mărim.

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, pe ceea ce s-a născut din cea stearpă, pe Fecioara Maria.***

După vrednicia curăţiei tale, ai dobândit şi naşterea prin făgăduinţă, Maica lui Dumnezeu, că oarecând celei sterpe rod de Dumnezeu odrăslit ai fost dată. Pentru aceasta, pe tine toate seminţiile pământului neîncetat te fericim.

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, pe ceea ce s-a născut din cea stearpă, pe Fecioara Maria.***

Plinitu-s-a proorocia celui ce strigă: ridica-voi cortul cel căzut al sfinţitului David, care întru tine, Preacurată, mai înainte s-a închipuit; prin care toată firea oamenilor, în trupul lui Dumnezeu s-a zidit din nou.

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, pe ceea ce s-a născut din cea stearpă, pe Fecioara Maria.***

Cinstim scutecele tale, Născătoare de Dumnezeu; mărim pe Cel ce a dat rod celei ce era mai înainte stearpă şi a deschis pântecele cel neroditor cu prea slăvire; că face toate câte le voieşte, Dumnezeu fiind Atotputernic.

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, pe ceea ce s-a născut din cea stearpă, pe Fecioara Maria.***

Preasfântă Ana, de Dumnezeu înţelepţită, odrăslit-ai, din pântece mai presus de nădejde şi din făgăduinţă, floare de pom fecioresc şi frumuseţea curăţiei cea de Dumnezeu crescută. Pentru aceasta, pe tine, toţi, ca pe rădăcina vieţii noastre şi maică a Maicii Stăpânului, te fericim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Străin lucru este celor fărădelege a slăvi pe Treimea cea fără de început: pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Preasfântul Duh, pe Stăpânia cea atotputernică şi nezidită; prin care toată lumea se ţine, cu voinţa puterii ei.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Încăput-ai în pântecele tău, Fecioara Maică, pe Unul din Treime, pe Hristos Împăratul; pe care Îl laudă toată făptura şi de care se cutremură Cetele cele de sus. Pe Acela roagă-L, întru tot cinstită, să se mântuiască sufletele noastre.

Catavasie: Rai de taină eşti Născătoare de Dumnezeu, care ai odrăslit nelucrat pe Hristos, de care lemnul Crucii cel de viaţă purtător pe pământ s-a sădit. Pentru aceasta, acum înălţat fiind, închinându-ne lui, pe tine te mărim.

Catavasie: Moartea ce a venit neamului prin mâncarea din pom, prin Cruce s-a stricat astăzi; pentru că blestemul strămoaşei a tot neamul s-a dezlegat prin Odrasla prea curatei Maicii lui Dumnezeu, pe care toate puterile cereşti o mă-resc.

Sedelna, glasul al 4-lea. **Podobie:** Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Fecioara Maria şi Născătoarea de Dumnezeu cu adevărat, ca un nor al Luminii, astăzi ai strălucit nouă şi din cei drepţi ai ieşit spre lauda noastră. Nu se va mai osândi Adam, că Eva din legături s-a dezlegat. Pentru aceasta, glăsuind, să strigăm cu îndrăzneală, către cea singură curată: Bucurie vesteşte naşterea ta la toată lumea.

Acatistul Naşterii Maicii Domnului

verif

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;

Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri
Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.

Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Acatistul Naşterii Maicii Domnului:
https://www.youtube.com/watch?v=5rXQTnLrGsE

***

Troparul Naşterii Maicii Domnului: Naşterea ta, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, bucurie a vestit la toată lumea, că din tine a răsărit Soarele dreptăţii, Hristos, Dumnezeul nostru. Şi dezlegând blestemul a dat binecuvântare şi stricând moartea, ne-a dăruit nouă viaţa veşnică.

Condacul 1
Astăzi uşa vieţii se deschide, astăzi raza Soarelui Celui înţelegător răsare, astăzi Maica bucuriei se naşte spre mântuirea a toată lumea. Veseliţi-vă popoare şi vă bucuraţi şi cu credinţă, din inimă lăudaţi-o aşa: ***Bucură-te, dumnezeiască pruncă Maria, care astăzi te-ai născut spre bucuria şi mântuirea a toată lumea!***

Icosul 1
Soborul îngeresc şi neamul omenesc astăzi după cuviinţă să se veselească, pentru că Eva cea tainică în lume vine şi nădejdea aşteptării lui Adam se împlineşte. Pe care toţi, lăudând-o, aşa să-i zicem:
Bucură-te, că viaţa şi bucuria prin tine lumii se va trimite.
Bucură-te, steaua dimineţii cea înţelegătoare.
Bucură-te, steaua darului care vesteşti venirea în lume a veşnicului Soare.
Bucură-te, dimineaţă şi zori care aduci lumii veşnică nemurire.
Bucură-te, chemarea înapoi a celor ce de Rai s-au înstrăinat.
Bucură-te, chemarea înapoi a celor pe care şarpele i-a înşelat.
Bucură-te, cămară a tainelor mântuirii neamului omenesc.
Bucură-te, floarea milei şi a îndurării Părintelui ceresc.
Bucură-te, odor ales de Dumnezeu şi slava fecioriei.
Bucură-te, sălaşul cel cuvântător şi cămara cea sfântă a bucuriei.
Bucură-te, dumnezeiască pruncă Maria, care astăzi te-ai născut spre bucuria şi mântuirea a toată lumea!

Condacul al 2-lea

Adam şi Eva să se veselească împreună cu tot neamul omenesc, căci împăcarea lui Dumnezeu cu oamenii s-a apropiat şi Maica milei la noi a sosit; pentru care, slavă dăm lui Dumnezeu, aşa: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Adam, cu taina, la început pe femeie cu numele vieţii a numit-o, ca la plinirea vremii, prin Eva cea tainică şi duhovnicească, viaţa lumii s-a înnoit şi bucuria în locul întristării a răsărit; pe care, cu credinţă, din inimă o lăudăm aşa:

Bucură-te, răsăritul cel gândit al Soarelui Celui neînserat.
Bucură-te, revărsarea bucuriei care ai alungat întristarea.
Bucură-te, roua milostivirii lui Dumnezeu, prin care arşiţa păcatului se răcoreşte.
Bucură-te, roua cea de viaţă aducătoare, prin care roua morţii se tămăduieşte.
Bucură-te, lăcaş prea sfânt şi Raiul cel gândit al desfătării.
Bucură-te, fântâna darurilor şi izvor al mângâierii.
Bucură-te, stâlparea cea înţelegătoare din rădăcină împărătească.
Bucură-te, floare duhovnicească din sămânţa arhierească.
Bucură-te, Sfânta Sfintelor cea prea aleasă
Bucură-te, Sfânta Sfintelor şi scară cerească.
Bucură-te, Raiule cu totul înflorit.
Bucură-te, Raiule cuvântător şi prea împodobit.
Bucură-te, dumnezeiască pruncă Maria, care astăzi te-ai născut spre bucuria şi mântuirea a toată lumea!

Condacul al 3-lea

Bucurie a luat de la Dumnezeu, Ana, pentru naşterea lui Samuel, dar şi mai mare a fost bucuria dumnezeieştilor Părinţi pentru naşterea ta, Preasfântă Fecioară. Pentru care, slavă şi mulţumită din toată inima au adus lui Dumnezeu, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

După îndelungată vreme de nerodire şi de mâhnire a dumnezeieştilor tăi părinţi, ca un soare prea frumos ai răsărit şi noaptea întristărilor ai risipit-o prin naşterea ta şi bucurie la toată lumea ai vestit. Pentru care cu smerenie şi cu umilinţă te lăudăm aşa:

Bucură-te, că naşterea ta îngerul Domnului o a vestit.
Bucură-te, că numele tău de înger s-a proorocit.
Bucură-te, că la naşterea ta cerul şi pământul s-au bucurat.
Bucură-te, că numele de Maria ca taină de la Dumnezeu ţi s-a dat.
Bucură-te, că cele cinci slove ale numelui tău pe unele din darurile tale le-a arătat.
Bucură-te, că tu cu fecioria şi cu proorocia ai covârşit-o pe Maria.

Bucură-te, căci cu milostenia şi cu smerenia ai strălucit mai mult ca Abigail.
Bucură-te, că frumuseţea Rahilei ai întrecut-o fără de asemănare.
Bucură-te, că frumuseţea Rahilei s-a deosebit de a ta, ca a lunii de soare.
Bucură-te, că pe Iudita cea înţeleaptă, cu înţelepciunea ai întrecut-o.
Bucură-te, că pe Ana, mama lui Samuel, prin moartea cea gânditoare ai covârşit-o.
Bucură-te, dumnezeiască pruncă Maria, care astăzi te-ai născut spre bucuria şi mântuirea a toată lumea!

Condacul al 4-lea

Să se bucure Isaia, proorocul cu bucurie mare, că, iată, semnul bucuriei în lume a strălucit şi Fecioara Maria, Maica lui Emanuel, la noi a sosit; de a cărei venire, cerul şi pământul se bucură şi împreună cu noi cântă lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Înaintea Soarelui dreptăţii, steaua dimineţii celei duhovniceşti a răsărit şi raza zilei celei de taină nouă ne-a strălucit. Veseliţi-vă popoare şi vă bucuraţi şi pe dumnezeiasca pruncă, ce s-a născut, cu bucurie mare să o lăudăm aşa:
Bucură-te, Preasfântă, dumnezeiască pruncă şi odor prea cinstit.
Bucură-te, dumnezeiască pruncă, care la noi ai sosit.
Bucură-te, dumnezeiască pruncă, pe care mai înainte, cu duhul, proorocii te-au văzut.
Bucură-te, dumnezeiască pruncă, ce te-ai născut spre mântuirea lumii.
Bucură-te, dumnezeiasca pruncă, că din pântece neroditor ai răsărit.
Bucură-te, dumnezeiască pruncă, că prin a ta naştere a venit în lume mila lui Dumnezeu.
Bucură-te,dumnezeiască pruncă, prin care soseşte împăcarea lumii cu Dumnezeu.
Bucură-te, dumnezeiască pruncă, de a cărei naştere se veseleşte toată lumea.
Bucură-te, dumnezeiască pruncă, că ai izgonit întristarea cea veche din lume.
Bucură-te, dumnezeiască pruncă, că prin naşterea ta ne izbăveşti de osândă.
Bucură-te, dumnezeiască pruncă, ce înlături de la uşa Edenului sabia cea de foc păzitoare.
Bucură-te, dumnezeiască pruncă, că ne aduci iarăşi desfătarea Raiului.
Bucură-te, dumnezeiască pruncă Maria, care astăzi te-ai născut spre bucuria şi mântuirea a toată lumea!

Condacul al 5-lea

Nazaretul cel mic şi nebăgat în seamă să se veselească şi să se bucure, căci cu slavă şi cu cinste s-a îmbrăcat prin naşterea ta, pruncă a lui Dumnezeu, Maria, pe care toate neamurile te laudă şi cântă lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Înflorit şi sfinţit tâlcuindu-se Nazaretul, cu taină pe tine te-a arătat Fecioară, cea înflorită cu frumuseţea fără de asemănare şi împodobită cu felurimea darurilor Preasfântului Duh. De a ta gândită şi simţită frumuseţe foarte minunându-ne, cu nevrednicie îndrăznim a te lăuda aşa:

Bucură-te, floarea darurilor cea înflorită şi frumuseţea cea fără asemănare.
Bucură-te, Fecioară, cea împodobită cu sfinţenie nemuritoare.
Bucură-te, floare care din tulpina uscată ai răsărit.
Bucură-te, ceea ce cu darurile Preasfântului Duh ai înflorit.
Bucură-te, floare care ai covârşit toate florile Raiului cu frumuseţea ta.
Bucură-te, floarea darurilor cea prea aleasă.
Bucură-te, Fecioară peste care Duhul lui Dumnezeu s-a odihnit.
Bucură-te, Fecioară, prea sfântă şi prea frumoasă.
Bucură-te, floare duhovnicească, care ai împodobit pământul.
Bucură-te, Fecioară, care ai fost aleasă de Mirele-Cuvântul.
Bucură-te, floare care cu slavă nemuritoare pururea înfloreşti.
Bucură-te, Fecioară, care covârşeşti cu frumuseţea cea duhovnicească cerurile.
Bucură-te, dumnezeiască pruncă Maria, care astăzi te-ai născut spre bucuria şi mântuirea a toată lumea!

Condacul al 6-lea

Porumbiţa lui Noe, oarecând, semn spre încetarea potopului a adus în corabie, iar tu, porumbiţă cuvântătoare, născându-te astăzi, semnul milei şi al milostivirii lui Dumnezeu îl aduci în lume. Pentru aceasta toţi ne bucurăm şi pe Dumnezeu îl lăudăm, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Pe tine, porumbiţa lui Dumnezeu, văzându-te sosind la noi, fiica potopului păcatelor ne părăseşte, căci toată lumea prin naşterea ta se izbăveşte de osândă, pentru care cu bucurie te lăudăm:

Bucură-te, porumbiţă a lui Dumnezeu, care la noi astăzi ai sosit.
Bucură-te, porumbiţa darului, care ai vestit încetarea morţii păcatului.
Bucură-te, porumbiţă de aur cu totul prea strălucită.
Bucură-te, porumbiţă duhovnicească şi preasfinţită.
Bucură-te, porumbiţă cuvântătoare şi prea frumoasă.
Bucură-te, porumbiţă prea sfântă şi prea aleasă.
Bucură-te, porumbiţă, prin care lumea s-a izbăvit de întristare.
Bucură-te, porumbiţă, prin care ne-am izbăvit de rana morţii.
Bucură-te, porumbiţă, peste care Duhul Sfânt a venit.
Bucură-te, porumbiţă, pe care puterea Celui Preaînalt te-a umbrit.
Bucură-te, dumnezeiască pruncă Maria, care astăzi te-ai născut spre bucuria şi mântuirea a toată lumea!

Condacul al 7-lea

Avraam , patriarhul şi Sara s-au slăvit de demult pentru naşterea lui Isaac. Dar, Preacurată Fecioară, cu cât este slava ta mai înaltă decât a lui Isaac, cu cât slava dumnezeieştilor tăi părinţi a covârşit pe cea a lui Avraam? Pentru care, se cuvine a-I cânta lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Scara lui Iacob, pe tine, Preasfântă Fecioară, te-a închipuit, căci pe aceea îngerii s-au văzut suindu-se şi pogorându-se; iar prin tine, scara cea înţelegătoare, Ziditorul îngerilor până la noi S-a pogorât şi firea noastră prin tine s-a suit de-a dreapta Tatălui; pentru care te lăudăm aşa:
Bucură-te, scară duhovnicească, pe care Dumnezeu până la noi S-a pogorât.
Bucură-te, scară înţelegătoare, prin care cerul şi pământul s-au unit.
Bucură-te, scară de taină, care de la pământ ne-ai ridicat.
Bucură-te, scara cea tainică, care pe cer te-ai rezemat.
Bucură-te, scara lui Dumnezeu, cea prea minunată.
Bucură-te, scara cerului, cea prea înfricoşată.
Bucură-te, scară gândită, a tainelor mântuirii.
Bucură-te, scară gândită, spre desăvârşire.
Bucură-te, scară, prin care s-a pogorât la noi mila lui Dumnezeu şi îndurarea.
Bucură-te, scară, prin care noi ne suim la Dumnezeu şi luăm iertarea.
Bucură-te, scară vie, care toate treptele duhovniceşti ţi le-ai agonisit.
Bucură-te, scara Duhului, prin care firea oamenilor până la cer s-a suit.
Bucură-te, dumnezeiască pruncă Maria, care astăzi te-ai născut spre bucuria şi mântuirea a toată lumea!

Condacul al 8-lea

Preafericiţii tăi părinţi, Ioachim şi Ana, după a lor făgăduinţă, dar sfânt, cu totul fără prihană, te-au adus pe tine lui Dumnezeu şi tuturor oamenilor. Copilă a darurilor, adusă ai fost Lui în Biserică şi ca un serafim ai iubit pe Dumnezeu şi ca un înger îl lăudai pe El, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Vieţuirea ta în Sfânta Sfintelor, Preasfântă Fecioară, a fost asemenea îngerilor lui Dumnezeu, căci tu pururea spre Dumnezeu cu privirile minţii erai şi în slavoslovia Lui pururea zăboveai pentru care şi noi, smeriţii, te lăudăm aşa:
Bucură-te, căci cu ochii minţii de-a pururea înaintea ta pe Dumnezeu ai văzut.
Bucură-te, căci cu vederea slavei Lui pe Moise l-ai întrecut.
Bucură-te, că gura ta cea de gând spre Domnul pururea o deschideai.
Bucură-te, că din gura ta cea de gând pe Duhul Sfânt pururea Îl trăgeai.
Bucură-te, că prin tăcerea ta cea de gând ai stăruit în luarea aminte.
Bucură-te, că prin tăcerea ta cea de gând de Duhul Sfânt te-a luminat.
Bucură-te, căci cu smerenia cea prea înaltă te-ai îmbrăcat.

Bucură-te, că prin smerenia ta spre tine Domnul a căutat.
Bucură-te, căci prin adâncimea smereniei tale, cu înălţime de slavă şi de dar te-ai încununat.
Bucură-te, că, în Sfânta Sfintelor, Arhanghelul Gavriil trimis a fost spre a-ţi vesti.
Bucură-te, că de la dumnezeiescul Arhanghel ai primit veste de bucurie.
Bucură-te, dumnezeiască pruncă Maria, care astăzi te-ai născut spre bucuria şi mântuirea a toată lumea!

Condacul al 9-lea
Prin cuvânt ai zămislit pe Cuvântul şi L-ai născut mai presus de firea naşterii. Drept aceea, toate neamurile te fericesc, iar Cuvântul Cel întrupat din tine aude cântarea: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea
Cortul lui Moise cu meşteşug, oarecând, s-a împodobit, iar tu, Preasfântă Fecioară, cort sfânt şi înţelegător spre încăperea lui Dumnezeu Cel necuprins te-ai făcut şi întru tine L-ai încăput, pentru care te lăudăm:
Bucură-te, cort al Legii Darului prea frumos lucrat.
Bucură-te, chivot al lui Dumnezeu prea înfrumuseţat.
Bucură-te, chivot viu şi de mână neîmpletit.
Bucură-te, chivot prea luminat şi prea sfinţit
Bucură-te, cort pe care Arhiereul arhiereilor l-a sfinţit.
Bucură-te, cort pe care slava lui Dumnezeu l-a acoperit.
Bucură-te, cort care ai purtat întru tine pe Dătătorul Legii.
Bucură-te, cort întru care Arhiereul Cel Mare a intrat.
Bucură-te, cort care spre sfinţirea şi mântuirea lumii te-ai făcut.
Bucură-te, cort care pe Dumnezeu în tine L-ai încăput.
Bucură-te, cort cu frumuseţe duhovnicească împodobit.
Bucură-te, cort viu şi înţelegător întru care Cuvântul a locuit.
Bucură-te, dumnezeiască pruncă Maria, care astăzi te-ai născut spre bucuria şi mântuirea a toată lumea!

Condacul al 10-lea
Împăratul Solomon, biserică prea frumoasă lui Dumnezeu a zidit, iar împăratul cerului şi al pământului pe tine, Preasfântă Fecioară, biserică vie şi înţelegătoare spre a Sa sălăşluire te-a pregătit. Pentru care, toate popoarele prin tine Îl lăudăm şi-I cântăm lauda: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea
Adusu-te-ai pe tine lui Dumnezeu ca o haină de aur, cu toată podoaba faptelor bune împodobită şi ca o biserică vie şi înţelegătoare, a cărei frumuseţe gândită

pe ceruri le-a întrecut; iar cetele îngerilor mult minunându-se, pe tine te laudă aşa:
Bucură-te, biserică mai desfătată decât cerurile.
Bucură-te, biserică preasfântă şi înfrumuseţată.
Bucură-te, biserică în care a încăput Dumnezeu.
Bucură-te, biserică prea împodobită, care pe biserica lui Solomon ai înfrumuseţat-o.
Bucură-te, biserică a cărei slavă dinlăuntru străluceşte.
Bucură-te, biserică înţelegătoare în care Dumnezeu se odihneşte.
Bucură-te, biserică însufleţită şi cuvântătoare.
Bucură-te, biserică întru care pururea luminează neînseratul Soare.
Bucură-te, biserică mai înaltă decât cerurile.
Bucură-te, biserică a Preasfântului Duh, cea prea luminată.
Bucură-te, căci cu darurile Sfântului Duh străluceşti foarte.
Bucură-te, biserica milei şi a milostivirii, care pe toţi îi adăposteşti.
Bucură-te, dumnezeiască pruncă Maria, care astăzi te-ai născut spre bucuria şi mântuirea a toată lumea!

Condacul al 11-lea
Mai înainte te-a văzut pe tine, Sfântă Fecioară, dumnezeiescul prooroc Iezechiel, ca pe o uşă încuiată şi pecetluită cu Duhul, prin care a intrat şi a ieşit Hristos-Dumnezeu, nestricând peceţile fecioriei tale, pe Care Îl lăudăm şi Îi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea
Prin tine, uşa vieţii celei de taină, a venit în lume Mântuitorul şi uşile cerului s-au deschis pentru toţi cei ce vor crede în El şi pe tine te vor avea mijlocitoare prea bună; pentru care te lăudăm aşa:
Bucură-te, uşă lui Dumnezeu prin care Viaţa a intrat.
Bucură-te, uşa cea înţelegătoare a cerescului Împărat.
Bucură-te, uşă prin care mila şi iertarea pentru noi a venit.
Bucură-te, uşa Raiului celui prea sfinţit.
Bucură-te, uşa luminii şi a bucuriei.
Bucură-te, uşa cea pecetluită a fecioriei.
Bucură-te, Împărăţiei Cerurilor cea prea frumoasă.
Bucură-te, uşa mântuirii cea prea aleasă.
Bucură-te, uşa vieţii şi a îndurării.
Bucură-te, uşa milei şi a mângâierii.
Bucură-te, uşa gândită a slavei celei nemuritoare.
Bucură-te, uşa darului, prin care a venit în lume Mântuitorul Soare.
Bucură-te, dumnezeiască pruncă Maria, care astăzi te-ai născut spre bucuria şi mântuirea a toată lumea!

Condacul al 12-lea
David, proorocul şi împăratul, după cuviinţă să se bucure, că din neamul lui pe pământ vlăstar prea sfânt a răsărit, care Rodul vieţii, prin Duhul Sfânt, Îl va aduce în lume; pe Care îngerii şi oamenii Îl laudă şi Îi cântă: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea
Dumnezeiescul Părinte David, pe tine mai înainte te-a văzut, prin Duhul Cel Sfânt, ca pe o Împărătească a cerului şi a pământului, stând de-a dreapta lui Dumnezeu, îmbrăcată în haină aurită şi împodobită, pe care noi, smeriţii robii tăi, cu credinţă din inimă te lăudăm:
Bucură-te, Împărăteasa cerului şi a pământului.
Bucură-te, Împărăteasa cerului cea prea slăvită.
Bucură-te, Împărăteasa cea fără de asemănare, mai slăvită decât Serafimii.
Bucură-te, Împărăteasa îngerilor şi a tuturor cetelor celor înţelegătoare.
Bucură-te, Împărătească prea sfântă şi prea frumoasă.
Bucură-te, Împărătească prea bună şi prea aleasă.
Bucură-te, Împărăteasa cea împodobită cu haină de aur ceresc.
Bucură-te, Împărăteasa cea cu frumuseţe duhovnicească împodobită.
Bucură-te, Împărăteasa zilei, care în ziua judecăţii celei de apoi vei sta lângă divanul cel de fulger.
Bucură-te, Împărătească prea îndurată, care la vremea judecăţii celei de apoi mare îndrăzneală către Judecătorul vei avea.
Bucură-te, Împărătească prea milostivă şi prea folositoare.
Bucură-te, Împărătească prea milostivă, nădejdea prea ticălosului meu suflet la judecata cea viitoare.
Bucură-te, dumnezeiască pruncă Maria, care astăzi te-ai născut spre bucuria şi mântuirea a toată lumea!

Condacul al 13-lea (de trei ori)
O, Preacurată şi Preasfântă, dumnezeiască pruncă Maria care te-ai născut spre bucuria şi mântuirea a toată lumea, ascultă rugăciunile nevrednicilor robilor tăi, care, cu credinţă şi cu evlavie, din inima lăudăm naşterea ta cea prea cinstită şi cerem prin tine, de la Dumnezeu, iertare păcatelor noastre, pace şi mare milă, cântându-I: ***Aliluia!***

Apoi se zice iarăşi:

Icosul 1
Soborul îngeresc şi neamul omenesc astăzi după cuviinţă să se veselească, pentru că Eva cea tainică în lume vine şi nădejdea aşteptării lui Adam se împlineşte. Pe care toţi, lăudând-o, aşa să-i zicem:
Bucură-te, că viaţa şi bucuria prin tine lumii se va trimite.
Bucură-te, steaua dimineţii cea înţelegătoare.

Bucură-te, steaua darului care vesteşti venirea în lume a veşnicului Soare.
Bucură-te, dimineaţă şi zori care aduci lumii veşnică nemurire.
Bucură-te, chemarea înapoi a celor ce de Rai s-au înstrăinat.
Bucură-te, chemarea înapoi a celor pe care şarpele i-a înşelat.
Bucură-te, cămară a tainelor mântuirii neamului omenesc.
Bucură-te, floarea milei şi a îndurării Părintelui ceresc.
Bucură-te, odor ales de Dumnezeu şi slava fecioriei.
Bucură-te, sălaşul cel cuvântător şi cămara cea sfântă a bucuriei.
Bucură-te, dumnezeiască pruncă Maria, care astăzi te-ai născut spre bucuria şi mântuirea a toată lumea!

Condacul 1

Astăzi uşa vieţii se deschide, astăzi raza Soarelui celui înţelegător răsare, astăzi Maica bucuriei se naşte spre mântuirea a toată lumea. Veseliţi-vă popoare şi vă bucuraţi şi cu credinţă, din inimă lăudaţi-o aşa: ***Bucură-te, dumnezeiască pruncă Maria, care astăzi te-ai născut spre bucuria şi mântuirea a toată lumea!***

Rugăciune

O, Preasfântă, prea curată şi prea nevinovată dumnezeiască Pruncă şi Fecioară Maria, care te-ai născut din părinţi drepţi şi fără prihană, spre bucuria şi mântuirea a toată lumea.

O, Preasfântă Fecioară, floarea firii omeneşti, prea frumoasă şi prea înţeleaptă, care din tulpină uscată şi neroditoare ai răsărit şi care, prin a ta naştere, întristarea prea fericiţilor tăi părinţi şi a toată lumea ai risipit-o; nu ne lăsa pe noi, păcătoşii şi nevrednicii, care întru întristări şi scârbe ne aflăm din pricina păcatelor noastre.

O, roadă prea sfinţită a rugăciunii şi a înfrânării, ascultă rugăciunea neputincioşilor robilor tăi şi cu darul prea sfintelor tale rugăciuni, ajută-ne nouă şi ne învaţă a ne ruga lui Dumnezeu din inimă, fără de răspândire şi fără de formă.

Pe tine, chemarea lui Adam celui căzut, te rugăm să mijloceşti pentru noi către Dumnezeu, ca să ne cheme cu darul Său la adevărata pocăinţă.

Pe tine, Maica bucuriei, te rugăm, veseleşte cu darul tău sufletele noastre cele mâhnite şi cuprinse de întristare.

Tu, Maica Luminii, mijloceşte la Preabunul Dumnezeu pentru luminarea minţilor şi a inimilor noastre.

Tu, raiule cuvântător, ajută-ne cu darul rugăciunilor tale să ne curăţim de întinăciunea păcatelor noastre, ca să ajungem la dumnezeiescul Rai.

Tu, palatul cel însufleţit al Cuvântului, ajută-ne nouă să vedem palatul Noului Sion, cel din ceruri.

Tu, Mireasa cea Preasfântă şi cu totul fără de prihană a lui Dumnezeu, ajută-ne ca să vedem şi noi, cei neputincioşi, Ierusalimul cel ceresc, pe Mireasa Mielului şi Maica celor întâi-născuţi.

Tu, căruţa Luminii, du-ne pe noi la lumina bucuriei, care de-a pururea este strălucitoare celor drepţi şi sfinţi.

Tu, norul cel în chipul porfirei cu raze de aur, umbreşte-ne pe noi de acea fierbinţeală a poftelor trupeşti şi de aprinderea mâniei şi a iuţimii.

Pe tine, ceea ce eşti starea fulgerului dumnezeirii şi raza cea strălucită a Soarelui celui de gând, te rugăm, luminează-ne cu darul tău, ca să nu uităm că şi noi suntem biserici ale lui Dumnezeu şi să nu întristăm cu păcatele noastre Duhul lui Dumnezeu, care locuieşte în noi.

Tu, noian al darurilor celor duhovniceşti, ajută-ne să dobândim şi noi, nevrednicii, darul lui Dumnezeu în veacul de acum şi în cel viitor.

Tu, sălaş al Duhului Sfânt, mijloceşte cu darul tău la Dumnezeu, ca inimă curată să zidească în noi şi cu duh drept să înnoiască cele dinlăuntru ale noastre.

Pe tine, Maica îndurării şi a mângâierii, te rugăm, cu adâncă umilinţă a inimii, să stai lângă noi în ceasul cel mai de pe urmă al vieţii noastre, ca să ne ajuţi şi să ne mângâi sufletele în vremea despărţirii de acest trup stricăcios şi de veacul acesta trecător.

Pe tine, porumbiţă înţelegătoare cu aripi de aur şi cu străluciri de fulger, te rugăm din toată inima să călătoreşti cu noi până ce vom trece toate vămile cele înfricoşătoare ale văzduhului şi toată puterea întunericului celui de sub cer.

Pe tine, uşa vieţii, a luminii şi a bucuriei, te rugăm să ne ajuţi să intrăm pe porţile cele sfinte ale Împărăţiei Cerurilor şi să ajungem, cu darul prea sfintelor şi prea putemicelor tale rugăciuni, la lumina veseliei celei neasemănate şi neapropiate.

Pe tine, Împărăteasa cerului şi a pământului, care pururea stai de-a dreapta Sfintei Treimi şi care ai născut pe Ziditorul Serafimilor şi i-ai întrecut întru cinstire pe Heruvimi, te rugăm, noi, păcătoşii şi nevrednicii robii tăi, să stai aproape de sufletele noastre în ziua cea mare şi înfricoşătoare a Judecăţii de apoi şi să îmblânzeşti mânia cea sfântă şi dreaptă a Domnului şi Dumnezeului nostru Iisus Hristos, ca să miluiască şi să mântuiască sufletele noastre. Amin.

Acatistul al doilea al Naşterii Maicii Domnului (8 septembrie)

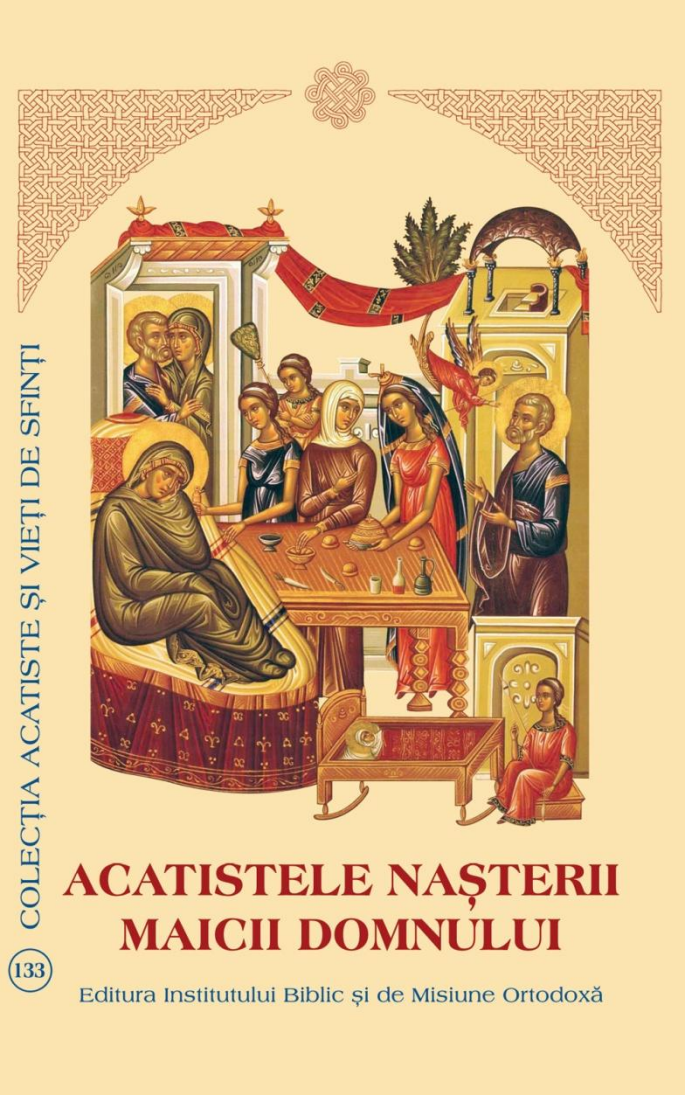

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri
Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Ţie, celei alese dintre toate neamurile, Maica lui Dumnezeu, Împărăteasa cerului şi a pământului, ceea ce ai sfinţit neamul omenesc prin venirea la noi întru prea cinstită naşterea ta, cântare de mulţumire îţi aducem noi, robii tăi, Născătoare de Dumnezeu. Iar tu, ceea ce ai fost spre mângâierea şi mântuirea noastră, izbăveşte-ne pe noi din toate nevoile, ca să-ţi cântăm ţie: ***Bucură-te, Preacurată, care ai bucurat lumea întreagă cu naşterea ta!***

Icosul 1

Sfânta şi dreapta Ana, văzând în grădină un cuib de pasăre, având puişori în el şi fiind în mâhnire din pricina nerodirii sale, a strigat către Domnul, din adâncul inimii. Atunci din cer a fost trimis la ea Arhanghelul Gavriil, zicând: rugăciunea ta a fost auzită şi lacrimile tale au fost primite de Domnul şi vei naşte o fiică prin care se vor binecuvânta toate neamurile pământului, iar numele ei va fi Maria. De această făgăduinţă plină de bucurie minunându-ne, cântăm celei binecuvântate:
Bucură-te, ceea ce ai crescut din rădăcina împărătească a lui Ioachim;
Bucură-te, ceea ce te-ai născut din neamul arhieresc al Anei;
Bucură-te, ceea ce i-ai slobozit pe strămoşii noştri din stricăciunea morţii;
Bucură-te, ceea ce i-ai dezlegat pe părinţii tăi de blestemul nerodirii;
Bucură-te, uşa către Răsărit, care ai deschis uşile celei sterpe;
Bucură-te, poartă feciorelnică încuiată, care ai aşteptat intrarea marelui Arhiereu;
Bucură-te, ceea ce lacrimile mamei tale le-ai preschimbat în bucurie;

Bucură-te, ceea ce ai scăpat-o pe aceasta de înjosirea oamenilor;
Bucură-te, mare mângâiere pentru cei ce te-au născut;
Bucură-te, desfătarea întregii lumi;
Bucură-te, chemarea lui Adam celui căzut;
Bucură-te, izbăvirea lacrimilor Evei;
Bucură-te, Preacurată, care ai bucurat lumea întreagă cu naşterea ta!

Condacul 2

Văzând dreapta Ana pe marele Arhanghel şi ascultând cuvintele lui, s-a închinat lui Dumnezeu şi a zis: viu este Domnul Dumnezeu! De voi naşte prunc îl voi da să slujească şi să laude sfânt numele Lui în toate zilele vieţii sale. Şi umplându-se de nespusă bucurie, cu râvnă s-a dus la templul din Ierusalim ca să cânte acolo lui, Celui atoputernic: ***Aliluia!***

Icosul 2

Având dreptul Ioachim cuget curat în faţa lui Dumnezeu, cu toate că a fost îndepărtat de oameni din templu, din pricina lipsei de copii, în mâhnirea sa, în pustiu s-a dus şi acolo, rugându-se cu lacrimi, a zis: nu voi pune hrană în gura mea şi nici la casa mea nu mă voi întoarce, ci lacrimile îmi vor fi hrană, iar pustia casă, până ce nu mă va cerceta Domnul Dumnezeul lui Israel. Atunci îngerul Domnului i s-a arătat şi i-a vestit că i se va naşte o fiică, iar prin Naşterea ei se va face bucurie la toată lumea. Atunci Ioachim s-a dus la Ierusalim, unde împreună cu Ana, a slăvit pe Dumnezeu, cântând celei făgăduite:
Bucură-te, cea aşteptată din vremuri străvechi de toată lumea;
Bucură-te, ceea ce ai fost prezisă de către toţi prorocii;
Bucură-te, ceea ce ai fost aleasă de Dumnezeu de la întemeierea lumii;
Bucură-te, ceea ce ai fost făgăduită încă de la căderea primilor oameni;
Bucură-te, sfatul cel nespus al puterii dumnezeieşti;
Bucură-te, chipul cel prea bun al înainte vederii lui Dumnezeu;
Bucură-te, carte însufleţită în care a scris Dumnezeu Cuvântul Său;
Bucură-te, izvor pururea viu, din care a izvorât bună vestirea lui Hristos;
Bucură-te, porfiră ţesută de Dumnezeu cu care s-a îmbrăcat Cel veşnic;
Bucură-te, mir cu bun miros întru care s-a sălăşluit harul PreaSfântului Duh;
Bucură-te, palat zidit de înţelepciunea lui Dumnezeu;
Bucură-te, cămara lui Hristos mai luminoasă decât soarele dimineţii;
Bucură-te, Preacurată, care ai bucurat lumea întreagă cu naşterea ta!

Condacul 3

Puterea Celui Preaînalt a umbrit atunci spre zămislire pe dreapta Ana, care îmbătrânise în zilele ei, neavând copii; deci s-a arătat ca o câmpie bine roditoare şi a odrăslit bucurie la toată lumea, pe prea binecuvântata Fecioară Maria, ca să culeagă mântuire şi să cânte din adâncul sufletului: ***Aliluia!***

Icosul 3

Având părinţii tăi, Preacurată viaţă neprihănită, te-au zămislit la adânci bătrâneţi, după ce s-au nevoit îndelung întru curăţie şi înfrânare, ca în naşterea ta să nu se arate voinţa firii, ci puterea harului dumnezeiesc, ce biruieşte rânduiala firii şi să cunoască toţi că rugăciunea împreună cu suspinele nerodirii te-au odrăslit pe tine, izvor purtător de viaţă lumii. Pentru aceasta îţi cântăm aşa:

Bucură-te, veselia mamelor care nu pot avea prunci;
Bucură-te, mângâierea familiilor care nu au copii;
Bucură-te, ceea ce ai odrăslit din rădăcina cea uscată a lui Iesei;
Bucură-te, cea din care a răsărit Hristos ca o floare;
Bucură-te, ceea ce ai fost zămislită la bătrâneţe de părinţii tăi;
Bucură-te, ceea ce eşti pururea Fecioară;
Bucură-te, ceea ce de la naştere ne-ai adus veste de mântuire;
Bucură-te, ceea ce ne-ai vestit roadele harului dumnezeiesc;
Bucură-te, cea prin care se biruieşte nerodirea firii noastre;
Bucură-te, cea prin care se dezleagă blestemul strămoşesc;
Bucură-te, vestirea bucuriei a toată lumea;
Bucură-te, începutul mântuirii noastre;
Bucură-te, Preacurată, care ai bucurat lumea întreagă cu naşterea ta!

Condacul 4

Preacurată, drepţii părinţi Ioachim şi Ana erau cuprinşi de întristare, pentru că ajunseseră la bătrâneţe fără să aibă copii; de aceea se credeau nevrednici de Împărăţia lui Dumnezeu. Însă, toată făptura de la începutul lumii, suferea împreună cu ei, din pricina nerodirii firii omeneşti, care s-a supus deşertăciunii: Adam plânge că pământul a fost blestemat, Eva suspină că s-au înmulţit necazurile ei; împreună cu ei plânge neamul omenesc, părtaş stricăciunii. Dar prin naşterea ta, Preacurată s-a dezlegat vechea nerodire, stricăciunea s-a şters şi toată făptura cântă lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 4

Auzind Domnul Dumnezeu suspinele drepţilor Ioachim şi Ana, le-a dăruit o fiică prea curată şi prea binecuvântată pe Fecioara Maria după cum a vestit Arhanghelul Gavriil. Ea este începutul şi mijlocirea mântuirii noastre, de a cărei naştere s-au bucurat cerul şi pământul, s-au veselit îngerii, iar oamenii slăvind pe Dumnezeu, au cântat aşa:

Bucură-te, Marie minune mare întregii făpturi;
Bucură-te, strănepoata lui David şi Maica Domnului nostru;
Bucură-te, cea una binecuvântată între femei;
Bucură-te, cea eşti prea mărită în ceruri de către îngeri;
Bucură-te, raza neapusă, care ai luminat lumii;
Bucură-te, candela nestinsă, care luminezi în noaptea necazurilor;
Bucură-te, mângâierea îngerilor;

Bucură-te, ceea ce eşti bucurie lumii şi oamenilor;
Bucură-te, rai nou sădit pe pământ;
Bucură-te, cămară înfrumuseţată şi luminoasă pentru Împăratul ceresc;
Bucură-te, palat al Preasfântului Duh;
Bucură-te, cortul lui Dumnezeu şi acoperământul oamenilor;
Bucură-te, Preacurată, care ai bucurat lumea întreagă cu naşterea ta!

Condacul 5

Ca o stea care a răsărit din cer şi lumea întreagă a luminat, aşa te vedem pe tine, Preasfântă Fecioară. Dumnezeu a ales cele slabe şi neputincioase, ca pe cele tari să le ruşineze, şi te-a arătat din Nazaret întregii lumi pe tine, ca pe o floare neveştejită, de-a pururea înfloritoare prin feciorie, Preasfântă Născătoare, pentru că nu ai cunoscut nici un păcat în toată vieţuirea ta pământească; de aceea Îi mulţumim lui Dumnezeu, cântându-i: ***Aliluia!***

Icosul 5

Văzând minunată naşterea ta, prea curată Fecioară, părinţii tăi au adus lui Dumnezeu daruri de recunoştinţă ce au fost binecuvântate de preot, au făcut ospăţ mare în casă, veselindu-se cu prietenii şi rudeniile şi L-au slăvit pe Dumnezeu. Amintindu-şi însă de vestea îngerului te-au cinstit ca pe Stăpâna lor şi închinându-se, ţi-au cântat aşa:
Bucură-te, Mireasa Duhului Sfânt;
Bucură-te, Maica, Fiului lui Dumnezeu;
Bucură-te, cea aleasă dintre toate neamurile;
Bucură-te, lumină a Treimii celei începătoare de viaţă;
Bucură-te, ceea ce întreci cu înţelepciunea toate puterile cereşti;
Bucură-te, ceea ce toate oştile demonilor le izgoneşti;
Bucură-te, apărătoare puternică a neamului omenesc;
Bucură-te, mijlocitoare a păcătoşilor ce se pocăiesc;
Bucură-te, lauda femeilor cinstite şi credincioase;
Bucură-te, slava fecioarelor curate;
Bucură-te, ceea ce eşti din Nazaret, dar mult bine ai făcut lumii;
Bucură-te, ceea ce cu dragostea de mamă, pe toţi îi ocroteşti;
Bucură-te, Preacurată, care ai bucurat lumea întreagă cu naşterea ta!

Condacul 6

Propovăduitoarea venirii tale în lume, Născătoare de Dumnezeu, a fost dreapta Elisabeta pentru că, atunci când te-a văzut intrând în casa ei, ţi-a venit întru întâmpinare şi a grăit cu mare glas: binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecelui tău. Şi de unde mie cinstea aceasta, să vină la mine, Maica Domnului meu? Aşa şi noi, cei ce prăznuim naşterea ta, te întâmpinăm zicând: binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecelui tău, căruia cu mulţumire Îi cântăm toţi: ***Aliluia!***

Icosul 6

De naşterea ta, Preacurată s-au bucurat nu numai părinţii tăi, ci toţi oamenii, de aproape şi de departe; iar pentru că Dumnezeu se odihneşte pe Tronuri cugetătoare, tron sfânt te-a pregătit pe tine pe pământ şi ni s-a dat nădejde de mântuire prin vestirea Soarelui dreptăţii, Hristos. Pentru aceasta îţi cântăm ţie, curată, aşa:

Bucură-te, lumina prea strălucită, care veseleşte pe Soarele Hristos;
Bucură-te, raza neapusă, care ai născut Lumina cea neapropiată;
Bucură-te, ceea ce prin focul rugăciunilor tale, ne curăţeşti de patimi;
Bucură-te, ceea ce îi ajuţi pe păcătoşii care se pocăiesc;
Bucură-te, cădelniţă cu bun miros, care duci rugăciunile noastre la Fiul tău;
Bucură-te, chivot ceresc care te-ai alcătuit pe pământ;
Bucură-te, masă în chip de foc, care aştepţi pe Împăratul făpturii;
Bucură-te, ridicarea cortului căzut al lui David;
Bucură-te, ceea ce te-ai arătat pe pământ Ierusalim duhovnicesc;
Bucură-te, porfiră prea curată pregătită din sanguirile tale Mielului dumnezeiesc;
Bucură-te, porfiră dumnezeiască ţesută Cuvântului ceresc din trupul tău;
Bucură-te, Preacurată, care ai bucurat lumea întreagă cu naşterea ta!

Condacul 7

Vrând Domnul cel îndelung răbdător să arate adncul iubirii Sale faţă de neamul omenesc cel căzut demult din Rai, a făgăduit strămoşilor noştri că sământa femeii va zdrobi capul şarpelui; în vremule mai de pe urmă această făgăduinţă s-a împlinit prin tine, prea curată alegându-te pe tine, Domnul dintre toate neamurile, ca să fii Maica Lui şi prin naşterea ta să zdrobeşti capul şarpelui celui de demult, pentru care cântăm cu mulţumire lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 7

Nouă, înfricoşătoare şi minunată este taina naşterii tale, Născătoare de Dumnezeu prin care ni s-a arătat izvorul vieţii; că Fiul tău, Fecioară, S-a sălăşluit în pântecele tău fără durere şi cheile fecioriei nu le-a stricat când S-a născut din tine. Pentru aceasta împreună cu tine se bucură firea cea căzută a femeilor, care a primit liberare întru Hristos, în locul vechiului blestem. Urmând ţie, în chip vădit, femeile biruiesc pe vrăjmaşul şi îţi cântă aşa:

Bucură-te, cea înfrumuseţată cu slava cerească;
Bucură-te, ceea ce ai prea mărit firea omenească cea căzută;
Bucură-te, ceea ce ai slobozit femeile de întristarea cea veche;
Bucură-te, ceea ce ai primit închinare de la Arhanghelul Gavriil;
Bucură-te, ceea ce de a cărei curăţie se minunează îngerii;
Bucură-te, uşă încuiată care ai deschis Edenul cel închis;
Bucură-te, carte pecetluită în care sunt scrise tainele lui Dumnezeu;
Bucură-te, crin cu bun miros al fecioriei;

Bucură-te, floare neveştejită şi prea curată;
Bucură-te, făptură cerească ce vieţuieşti pe pământ;
Bucură-te, ceea ce ai deschis păcătoşilor uşile Raiului;
Bucură-te, Preacurată, care ai bucurat lumea întreagă cu naşterea ta!

Condacul 8

Străină de dulceaţa patimilor s-a arătat naşterea ta, că sfinţii tăi părinţi au strălucit cu neprihănirea şi cu înfrânarea, pentru ca să ne întristăm de toată deşertăciunea cea lumească şi de orice întinăciune trupească şi sufletească, iar mintea şi inima la cer să le urcăm. Pentru aceasta a venit în lume Maica prea curată, ca pe cele de jos să le urce la cele de sus şi să ne înveţe a cânta lui Dumnezeu cu buze curate şi inimă neîntinată: ***Aliluia!***

Icosul 8

Cât de bună eşti, apropiata mea şi păcat nu este întru tine. Scoală-te, vino, porumbiţa mea, căci glasul tău este dulce şi faţa ta este frumoasă. Una este maica ta cea aleasă să te nască pe tine; aşa a glăsuit Fiul şi Domnul tău, prea curată Fecioară. Iar noi, înţelegând acest glas dumnezeiesc, îţi cântăm unele ca acestea:
Bucură-te, Împărătească ceea ce stai de-a dreapta Împăratului Hristos;
Bucură-te, Stăpână ceea ce eşti îmbrăcată şi înfrumuseţată în haina fecioriei;
Bucură-te, ceea ce ai fost aleasă de Împăratul pentru virtuţile tale;
Bucură-te, ceea ce ai fost numită apropiată şi bună între femei;
Bucură-te, ceea ce te-ai ridicat ca un nor luminos, care sloboade rouă;
Bucură-te, mirul cel ce răspândeşte împrejur mireasmă;
Bucură-te, livadă duhovnicească în care stă Pomul vieţii;
Bucură-te, fântână pecetluită în care stă Pomul vieţii;
Bucură-te, ceea ce străluceşti ca zorile dimineţii în întuneric;
Bucură-te, ceea ce răsari ca luna în nopţile senine;
Bucură-te, izvor cu apă de viaţă dătător;
Bucură-te, pomul vieţii care ai înflorit în mijlocul Raiului;
Bucură-te, Preacurată, care ai bucurat lumea întreagă cu naşterea ta!

Condacul 9

Soborul îngerilor s-a bucurat slăvind pe Dumnezeu, că la naşterea ta, Preacurată, marele arhiereu împreună cu preoţii şi cu oamenii aleşi au venit în casa părinţilor tăi înălţând rugăciuni de mulţumire. Iar când te-a binecuvântat a zis: Dumnezeul părinţilor noştri, binecuvântează pruncul acesta şi dă-i un nume care să fie proslăvit întru toate neamurile. Deci te-a numit Maria, nume mare şi binecuvantat, prea dulce oamenilor şi înfricoşare demonilor, pentru care cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 9

Ritorii cei mult vorbitori, ca nişte peşti fără de glas, nu se pricep să cânte curăţia ta, prea curată cea întocmai cu a îngerilor pe care ţi-a dat-o Domnul ca să fii Maica Lui, neavând întinăciune ori prihană sau ceva de acest fel, ci să fii sfântă şi fără prihană. Pentru această dreapta Ana, maica ta te-a păstrat întru curăţie ca nicidecum să nu se atingă mâna celor întinaţi de tine, chivotul cel însufleţit al lui Dumnezeu; deci înstrăinându-te de orice întinăciune a chemat fecioare ca să-ţi păzească liniştea. Iar noi, minunându-ne de curăţia ta, îţi cântăm:
Bucură-te, ceea ce din pruncie nici un păcat nu ai cunoscut;
Bucură-te, ceea ce de la naşterea ta eşti mai sfântă decât toţi sfinţii;
Bucură-te, ceea ce te-ai hrănit mai mult cu rugăciune decât cu lapte;
Bucură-te, ceea ce ai avut ca hrană Cuvântul lui Dumnezeu;
Bucură-te, pom ceresc sădit pe pământ;
Bucură-te, răsad al Raiului crescut de părinţii tăi;
Bucură-te, porumbiţă curată de care nu este vrednică întreaga lume;
Bucură-te, mieluşea neîntinată, care ai fost vrednică a fi Maica lui Hristos;
Bucură-te, cea prin care Atotţiitorul a ridicat rod din nerodire;
Bucură-te, ceea ce ai fost aflată vrednică să-l naşti pe Hristos;
Bucură-te, cea al cărei nume este lăudat de la răsărit până la apus;
Bucură-te, ceea ce eşti binecuvântată între femei;
Bucură-te, Preacurată, care ai bucurat lumea întreagă cu naşterea ta!

Condacul 10

Vrând să mântuiască lumea din robia vrăjmaşului, Domnul cel iubitor de oameni te-a ales pe tine dintre toate neamurile să-I fii mamă şi solitoarea mântuirii noastre, grabnică mângâiere celor întristaţi şi dezlegare nerodirii omeneşti, iar pentru toţi cei ce rătăcesc în întunericul păcatelor, povăţuitoare către Hristos, Soarele dreptăţii, ca să-I cântăm Lui: ***Aliluia!***

Icosul 10

Zid şi liman eşti, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, tuturor celor prăznuiesc naşterea ta, că din pântece neroditor ai ieşit ca să pregăteşti intrarea marelui Arhiereu, căci Unul Dumnezeul tău, mergând pe această neobişnuită cale, te-a păstrat nearsă. Pentru aceasta cu îndrăznire îţi cântă ţie aceste laude:
Bucură-te, ceea ce în ceruri eşti prea binecuvântată;
Bucură-te, ceea ce pe pământ eşti prea mărită;
Bucură-te, bucuria şi veselia îngerilor;
Bucură-te, mângâierea şi slobozirea pământenilor din păcat;
Bucură-te, turturea de Dumnezeu cuvântătoare;
Bucură-te, fecioară blândă şi smerită;
Bucură-te, biserică a Duhului Sfânt;
Bucură-te, cămara prea curată a vestirilor cereşti;
Bucură-te, roua Ermonului coborâtă pe Sion;
Bucură-te, alabastru cu mir de mult preţ, care ne-ai umplut de bună mireasmă;

Bucură-te, vlăstar al cetăţii Nazaretului, crescut din rădăcină stearpă;
Bucură-te, Preacurată, care ai bucurat lumea întreagă cu naşterea ta!

Condacul 11

Cântare de mulţumire cântă cu duhul dumnezeieştii părinţi Ioachim şi Ana, că pe pământ văd pe Maica Făcătorului, fiica lor Maria, care s-a născut; împreună cu ei, Stăpână, aducem şi noi nenumărate cântări naşterii tale şi lauda lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 11

Candelă aprinsă, luminoasă şi prea slăvită te vedem pe tine în noaptea Legii vechi, Preasfântă Fecioară, că tuturor celor ce şedeau în întunericul păcatului şi în umbra morţii le-ai arătat lumină, bucurie, har şi dezlegarea vechiului blestem al Evei; că din tine a răsărit Soarele dreptăţii, Hristos Dumnezeul nostru luminând pe cei din întuneric şi ţie îţi cântăm laude ca acestea:
Bucură-te, lumină neapusă, care ai deschis porţile Împărăţiei cerurilor;
Bucură-te, răsărit prea luminos, care ne-ai vestit nouă mântuirea;
Bucură-te, stea neapusă, care ai adus în lume Răsăritul cel veşnic;
Bucură-te, candelă dătătoare de lumină, care ai izgonit întunericul păcatului;
Bucură-te, izvor de viaţă purtător, care dăruieşti tuturor viaţă;
Bucură-te, laminător, care ne-ai adus lumina Soarelui dreptăţii;
Bucură-te, ceea ce ne-ai luminat cu razele harului;
Bucură-te, Maica Luminii celei neapuse, care luminează lumea;
Bucură-te, Mireasa Duhului Sfânt;
Bucură-te, femeia înveşmântată în Soare;
Bucură-te, ceea ce ai luna sub picioarele tale şi cunună de douăsprezece stele;
Bucură-te, Preacurată, care ai bucurat lumea întreagă cu naşterea ta!

Condacul 12

Sfânta Ana se veseleşte de venirea ta pe lume şi lăudând, cântă: Neroditori fiind, am născut pe Maica lui Dumnezeu şi prin ea s-a dezlegat blestemul Evei. Astfel, bucurându-se a făcut legământ să aducă lui Dumnezeu pe fiica ce o născuse şi să-i fie Lui ca un dar desăvârşit de la toate neamurile pământului, iar oamenilor să le fie veşnică mângâiere şi bucurie şi să-L laude cu cântarea: ***Aliluia!***

Icosul 12

Cântăm prea cinstită naşterea ta, cinstim negrăită zămislirea ta, ne închinăm ţie, pururea Fecioară, împreună cu noi prea măresc venirea ta în lume cetele Arhanghelilor şi Îngerilor, bucurie mare este în ceruri, iar noi, împreună cu drepţii Ioachim şi Ana, prea mărind naşterea ta, îţi cântăm aşa:
Bucură-te, prea nevinovată Împărăteasă a îngerilor şi a oamenilor;
Bucură-te, prea binecuvântată mângâietoare a tuturor celor de pe pământ şi din ceruri;

Bucură-te, frumuseţe în mâna Domnului, care ai înfrumuseţat pe cei ce te fericesc pe tine;
Bucură-te, Povăţuitoarea care ai bucurat pe toţi cei ce cheamă numele tău;
Bucură-te, Cerul cerurilor, care eşti mai slăvită fără de asemănare decât toate Puterile îngereşti;
Bucură-te, minunea minunilor, care ai alcătuit în trupul tău Trupul lui Hristos;
Bucură-te, Împărăteasa împăraţilor, care îngrădeşte înmulţirea păcatelor;
Bucură-te, biserica lui Hristos, care a pus începutul mântuirii noastre;
Bucură-te, cea de Dumnezeu înfrumuseţată, care eşti binecuvântare pentru toate veacurile;
Bucură-te, pruncă de Dumnezeu aleasă, împăcarea binecuvântată a tuturor neamurilor;
Bucură-te, sprijinitoarea tuturor celor ce doresc viaţă feciorelnică;
Bucură-te, ceea ce întinzi mâna ta de ajutor, celor ce aşteaptă mântuirea;
Bucură-te, Preacurată, care ai bucurat lumea întreagă cu naşterea ta!

Condacul 13 (de 3 ori)
O, întru tot cântată Maică şi Fecioară, care dintru nerodire te-ai născut spre mântuirea lumii, primeşte această jertfă de acum pentru prea cinstită naşterea ta şi nu ne lăsa neajutoraţi pe noi în vremea vieţuirii noastre; izbăveşte-ne din toate necazurile şi ne dezleagă de nerodirea sufletească pe toţi, care lăudăm pe Dumnezeu, cântând: ***Aliluia!***

După care se zice:

Icosul 1
Sfânta şi dreapta Ana, văzând în grădină un cuib de pasăre, având puişori în el şi fiind în mâhnire din pricina nerodirii sale, a strigat către Domnul, din adâncul inimii. Atunci din cer a fost trimis la ea Arhanghelul Gavriil, zicând: rugăciunea ta a fost auzită şi lacrimile tale au fost primite de Domnul şi vei naşte o fiică prin care se vor binecuvânta toate neamurile pământului, iar numele ei va fi Maria. De această făgăduinţă plină de bucurie minunându-ne, cântăm celei binecuvântate:
Bucură-te, ceea ce ai crescut din rădăcina împărătească a lui Ioachim;
Bucură-te, ceea ce te-ai născut din neamul arhieresc al Anei;
Bucură-te, ceea ce i-ai slobozit pe strămoşii noştri din stricăciunea morţii;
Bucură-te, ceea ce i-ai dezlegat pe părinţii tăi de blestemul nerodirii;
Bucură-te, uşa către Răsărit, care ai deschis uşile celei sterpe;
Bucură-te, poartă feciorelnică încuiată, care ai aşteptat intrarea marelui Arhiereu;
Bucură-te, ceea ce lacrimile mamei tale le-ai preschimbat în bucurie;
Bucură-te, ceea ce ai scăpat-o pe aceasta de înjosirea oamenilor;
Bucură-te, mare mângâiere pentru cei ce te-au născut;

Bucură-te, desfătarea întregii lumi;
Bucură-te, chemarea lui Adam celui căzut;
Bucură-te, izbăvirea lacrimilor Evei;
Bucură-te, Preacurată, care ai bucurat lumea întreagă cu naşterea ta!

Apoi rostim această

Rugăciune

O, Preasfântă de Dumnezeu Născătoare, Stăpâna noastră de Dumnezeu Născătoare, Împărăteasa cerului şi a pământului, tu ai fost dăruită de Dumnezeu spre bucuria şi mângâierea întregii lumi. Născându-te prin grija lui Dumnezeu, tu care ai dezlegat nerodirea celor ce te-au născut, ajută pe părinţii neroditori şi fără de copii; fă să rodească inima mea cea lipsită de roade duhovniceşti, cu mijlocirea ta la Atotţiitorul, ajutându-mă să nu mai vorbesc cuvinte de ocară şi să nu am gânduri necurate.

O, prea fericită, fă-mă fiu al lui Dumnezeu după har, ca să aduc pururea roade de virtuţi. Ceea ce, cu prea curată naşterea ta, ai încetat plânsul strămoaşei noastre Eva, iar pe drepţii tăi părinţi i-ai izbăvit de ocara lipsei de prunci, potoleşte acum plânsul şi suspinele mult pătimitorului meu suflet şi pe noi pe toţi ne izbăveşte de ocara faptelor noastre cele rele şi de toată robia vrăjmaşului.

Dăruieşte-ne nouă, mai presus de toate Preasfântă Născătoare de Dumnezeu Fecioară, în această prea luminată zi, să înţelegem cu inima taina naşterii tale şi să ne amintim cu ce bucurie şi mulţumire te-a purtat pe tine pântecele cel neroditor a Sfintei şi dreptei Ana şi nu numai prin cuvinte dar, mai ales prin faptele noastre, să te prea mărim cu inimă umilită, cântând: Mărire venirii tale, curată; mărire naşterii tale; mărire fecioriei tale, Maică nenuntită.

Învredniceşte-ne ca să slăvim neîncetat pe Dumnezeu împreună cu tine şi să prea mărim rodul tău cel prea sfânt, Cuvântul întrupat în pântecele tău, căruia se cuvine slava, cinstea, închinăciunea, împreună cu Cel fără de început al lui Părinte, cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă, Făcătorul Duhul lui, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi se cântă la strana Condacul 1, în timpul căruia preotul face cădire mică.

Condacul 1

Ţie, celei alese dintre toate neamurile, Maica lui Dumnezeu, Împărăteasa cerului şi a pământului, ceea ce ai sfinţit neamul omenesc prin venirea la noi întru prea cinstită naşterea ta, cântare de mulţumire îţi aducem noi, robii tăi, Născătoare de Dumnezeu. Iar tu, ceea ce ai fost spre mângâierea şi mântuirea noastră, izbă-

veşte-ne pe noi din toate nevoile, ca să-ţi cântăm ţie: ***Bucură-te, Preacurată, care ai bucurat lumea întreagă cu naşterea ta!***

După citirea Acatistului, rostim rugăciunea: Cuvine-se, cu adevărat, să te fericim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită, fără de asemănare, decât Serafimii, care, fără stricăciune, pe Dumnezeu-Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

[Dacă este preot, acesta rostește Ectenia întreită, după care face otpustul obișnuit.]

În lipsa preotului, după rugăciunea către Maica Domnului, zicem: Pentru rugăciunile Sfinților părinților noștri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluiește-ne pe noi! Amin!

Acatistul Sfinţilor părinţi Ioachim şi Ana

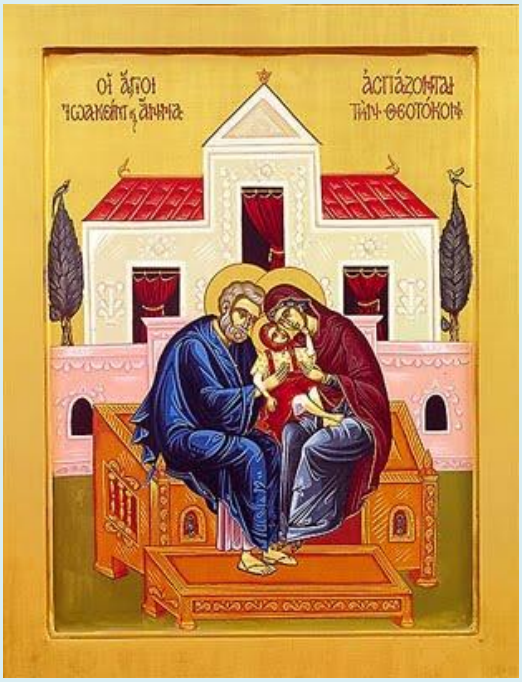

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .

Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Însoţirii celei de Dumnezeu alese, dumnezeieştilor părinţi Ioachim şi Ana, ca celor ce aţi născut pe Maica Vieţii noastre, binecuvântată de Dumnezeu Născătoarea şi pururea Fecioara Maria, cântări de laudă aducem vouă noi, rugătorii voştri; iar voi, ca cei ce aveţi îndrăzneală către Dumnezeu, păziţi-ne cu rugăciunile voastre de toate primejdiile pe noi, cei ce cântăm: ***Bucuraţi-vă, părinţi de trei ori fericiţi!***

Icosul 1

Îngerul cel mai întâistătător din cer a fost trimis să spună vestirea de bucurie dreptului Ioachim, zicând: ***„Ioachime, Ioachime, auzitu-s-a rugăciunea ta şi iată, femeia ta va naşte ţie o fiică de care cerul şi pământul se vor bucura”***, lăudându-te pe tine şi zicând:
Bucură-te, Ioachime, mângâierea lui Adam celui căzut;
Bucură-te, mijlocitorul iertării celui greşit;
Bucură-te, că rugăciunile tale au străbătut cerurile;
Bucură-te, că darul cel mai presus de lume ai dobândit;
Bucură-te, că de aceasta Anei grăbindu-te ai vestit;
Bucură-te, că şi acesteia, de asemenea, i s-au descoperit;
Bucură-te, luminătorul cel cu raze veselitoare;
Bucură-te, aducătorule de roadă mântuitoare;
Bucură-te, că ai odrăslit din seminţie împărătească;
Bucură-te, că ai mărit vrednicia arhierească;
Bucură-te, cel ce ai întrecut cu darul pe Avraam;
Bucură-te, cel prin care întristarea nerodirii s-a pierdut;
Bucură-te, Ioachime, părinte prea fericite!

Condacul al 2-lea

Văzându-se dreptul Ioachim defăimat din pricina nerodirii, s-a depărtat în pustie, cu post şi cu lacrimi rugându-se lui Dumnezeu, de la care câştigând darul cel mai presus de lume, s-a bucurat cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Sfatul cel mai înainte de veci venind să se plinească, a fost trimis de la Dumnezeu, Arhanghelul cel mai întâistătător să vestească bucurie Sfintei şi dreptei Ana, zicând: ***„Ana, Ana, s-a auzit rugăciunea ta şi iată, vei naşte pe Născătoarea de Dumnezeu Maria, prin care lumea se va mântui”*** lăudându-te pe tine şi zicând:
Bucură-te, Ana, aşteptarea cea mult dorită de strămoaşa Eva;
Bucură-te, lună care ai risipit negura întristării;
Bucură-te, grădină de Dumnezeu sădită;
Bucură-te, că ai odrăslit floarea cea neveştejită;
Bucură-te, că de naşterea ta lumea s-a bucurat;
Bucură-te, că prin tine stârpiciunea s-a dezlegat;
Bucură-te, ceea ce ai hrănit pe hrănitoarea Vieţii;
Bucură-te, mângâierea celor necăjiţi;
Bucură-te, bogăţia celor lipsiţi;
Bucură-te, că prin tine s-a făcut începătura darului;
Bucură-te, că prin naşterea ta s-a stins datoria păcatului;
Bucură-te, Ana, maică prea lăudată!

Condacul al 3-lea

Văzându-se pe sine Sfânta şi dreapta Ana întru întristarea nenaşterii de prunci, plângând cu amar în grădina sa, se ruga lui Dumnezeu, zicând: ***„Doamne al Puterilor, cel ce ştii ocara nerodirii, dezleagă-mi stârpiciunea, că roada pântecelui meu în dar o aduc ţie”,*** lăudându-Te şi cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Alergat-a Ioachim în Ierusalim la Biserica Domnului, după ce i-a grăit lui Arhanghelul şi aflând pe soţia sa, i-a spus vestirea cea de bucurie şi au mulţumit împreună lui Dumnezeu pentru mila aceasta, pentru care şi noi îl lăudăm pe dânsul, zicând:
Bucură-te, bătrânule de Dumnezeu iubit;
Bucură-te, prea lăudate părinte al Maicii lui Dumnezeu;
Bucură-te, sfeşnicul lui Dumnezeu cel în fapte bune îmbătrânit;
Bucură-te, cel ce din coapsele tale ai îmbogăţit lumea;
Bucură-te, pomul psalmistului ale cărui frunze nu au căzut;
Bucură-te, că întru tine s-a plinit proorocirea;
Bucură-te, că tu pe toţi părinţii ai întrecut;
Bucură-te, că te-ai învrednicit a fi părinte Maicii lui Dumnezeu;
Bucură-te, rădăcina sadului celui dumnezeiesc;
Bucură-te, că ai odrăslit din neamul împărătesc;
Bucură-te, că ai bineplăcut lui Dumnezeu pe pământ;
Bucură-te, că ai împodobit Ierusalimul cel de sus cu odrasla ta;
Bucură-te, Ioachime, părinte prea fericite!

Condacul al 4-lea

Înţelegând bătrânul sfatul lui Dumnezeu pentru răscumpărarea neamului omenesc, intrând în biserică împreună cu soţia sa, cea de Dumnezeu înţelepţită, şi închinându-se, a cântat lauda: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Auzind rudeniile dumnezeieştilor părinţi că a mărit Domnul mila Sa faţă de dânşii, au alergat lăudând într-un glas pe prea înţeleapta Ana, zicând:
Bucură-te, ceea ce ai prefăcut în bucurie lacrimile Evei;
Bucură-te, că întru naşterea ta îngerii dănţuiesc întru veselie;
Bucură-te, corabia care porţi pe porumbiţa ce vesteşte încetarea potopului;
Bucură-te, măslin plin de roadă în casa Domnului;
Bucură-te, ceea ce porţi scaunul împăratului;
Bucură-te, că prin naşterea ta se surpă împărăţia iadului;
Bucură-te, ţarină bine roditoare;
Bucură-te, holdă hrănitoare a săracilor;
Bucură-te, podoaba şi lauda maicilor;
Bucură-te, ajutătoarea şi mângâierea celor sterpe;
Bucură-te, cămara Împărătesei îngerilor;
Bucură-te, vistieria mângâierii celor păcătoşi;
Bucură-te, Ana, maică prea lăudată!

Condacul al 5-lea

Steaua cea cu strălucire dumnezeiască răsărind din pântecele tău cel prea fericit, Ana de Dumnezeu iubită, vesteşte bucurie la toată lumea şi pe toţi îi îndeamnă a cânta cu un glas: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Văzând Dumnezeu-Cuvântul zidirea Sa chinuită de tiranul diavol şi voind a-Şi pregăti pe pământ cămară însufleţită, pe tine, Ioachim, te-a chemat la o vrednicie ca aceasta, ca din coapsele tale să răsară Mireasa cea prea curată; pentru aceasta grăim ţie:
Bucură-te, sadul creştinătăţii cel prea strălucit;
Bucură-te, începătorul darului cel prea mărit;
Bucură-te, că din sămânţa ta s-a lucrat cortul cel însufleţit;
Bucură-te, că acesta mai desfătat decât cerurile s-a arătat;
Bucură-te, meşter înţelept care ai întrecut pe Solomon;
Bucură-te, că fiica ta s-a făcut Biserică a lui Dumnezeu;
Bucură-te, rădăcina pomului vieţii;
Bucură-te, temelia turnului credinţei;
Bucură-te, râu care ai adus pe mărgăritarul cel de mult preţ;
Bucură-te, că pe acesta în Sfânta Sfintelor l-ai pus;
Bucură-te, cel ce ai primit făgăduinţa prin Arhanghel;

Bucură-te, că prin aceasta s-a plinit sfatul cel mai înainte de veci;
Bucură-te, Ioachime, părinte prea fericite!

Condacul al 6-lea

După zilele acelea, încredinţându-se Ioachim că făgăduinţa cea dată lui prin Arhan-ghel s-a plinit, aducând jertfă şi arderi de tot, a fost binecuvântat de arhiereu, de preoţi, de leviţi şi de tot poporul că s-a învrednicit de un dar mare ca acesta şi împreună au cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Apropiindu-se zorile mântuirii neamului omenesc, născut-ai, Sfântă şi prea fericită Ana, pe prunca cea făgăduită ţie de la Dumnezeu, pe pururea Fecioara Maria; pentru aceasta te lăudăm:
Bucură-te, ceea ce ai născut pe Împărăteasa cerului;
Bucură-te, lâna cea prea curată din care s-a ţesut cortul împăratului;
Bucură-te, mijlocitoarea iertării şi a darului;
Bucură-te, steaua Nazaretului cea mult luminoasă;
Bucură-te, podoaba Bisericii cea prea frumoasă;
Bucură-te, lauda patriarhilor şi a drepţilor;
Bucură-te, maica nădejdii creştinilor;
Bucură-te, chivot purtător de tăbliţa darului;
Bucură-te, cuibul porumbiţei Raiului;
Bucură-te, stâlpul cel neclintit al Bisericii;
Bucură-te, reazemul cel nemărginit al credincioşilor;
Bucură-te, ceea ce ai născut pe cea făgăduită lumii;
Bucură-te, Ana, maică prea lăudată!

Condacul al 7-lea

Vrând dumnezeiasca Ana să-şi plinească făgăduinţa, a adus pe prunca cea dăruită ei de Dumnezeu în Biserica Domnului şi în Sfânta Sfintelor a aşezat-o pe ea, ca ziua şi noaptea să cânte lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Arătat-a făptură nouă Stăpânul tuturor, din dreptul Ioachim răsărind pe înnoitoarea Evei şi mieluşeaua cea mai înainte vestită de prooroci; pentru aceea auzi de la noi aşa:
Bucură-te, păstrătorul tainelor celor nespuse ale lui Dumnezeu;
Bucură-te, plinitorul sfaturilor Lui celor nepătrunse;
Bucură-te, lucrătorul cămării de mire celei prea curate;
Bucură-te, părintele miresei celei cu totul neîntinate;
Bucură-te, că fiica ta a născut pe Hristos Domnul;
Bucură-te, că tu pentru aceasta de toată lumea eşti lăudat;
Bucură-te, plinitorule al Legii;

Bucură-te, începătorule al darului;
Bucură-te, grabnic ajutător al celor neroditori;
Bucură-te, călduros mijlocitor al păcătoşilor;
Bucură-te, temelia cea neclintită a Bisericii;
Bucură-te, pavăza cea nebiruită a credinţei;
Bucură-te, Ioachime, părinte prea fericite!

Condacul al 8-lea

Văzând naşterea din făgăduinţă dăruită de Dumnezeu lui Ioachim şi Anei, să ne ridicăm mintea la cer şi să cântăm cu bucurie laudă Celui care a arătat cele prea slăvite, zicând: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Cu totul după legile firii a fost naşterea ta, Ana prea lăudată; dar fiica ta, născând pe Dumnezeu-Cuvântul, a rămas fecioară; pentru aceasta te lăudăm pe tine, zicând:
Bucură-te, ceea ce ai născut pe lauda fecioriei;
Bucură-te, că prin fiica ta s-a plătit datoria strămoaşei;
Bucură-te, că ai purtat în braţele tale pe fiica Părintelui ceresc;
Bucură-te, că printr-însa s-a făcut mântuirea neamului omenesc;
Bucură-te, că din sânii tăi ai hrănit pe Împărăteasa făpturii;
Bucură-te, ceea ce ai născut după făgăduinţă pe Maica luminii;
Bucură-te, liman de scăpare a celor credincioşi;
Bucură-te, grabnică tămăduire a celor neputincioşi;
Bucură-te, lauda cea prea mărită a dreptcredincioşilor;
Bucură-te, podoabă prea strălucită a arhiereilor;
Bucură-te, munte înalt care nu te ascunzi de la năzuinţa noastră;
Bucură-te, acoperământul celor ce se roagă ţie cu credinţă;
Bucură-te, Ana, maică prea lăudată!

Condacul al 9-lea

Nu pricepem de unde vom începe a-ţi aduce laudă, maică prea fericită sau cu ce cununi te vom încununa pe tine, care ai născut pe Împărăteasa cerului şi a pământului; numai să lăudăm cu umilinţă pe Dumnezeul minunilor, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Zicerile Sfinţilor prooroci cele din descoperire dumnezeiască văzându-le plinite şi stând lângă scaunul Dumnezeirii, prea fericite Ioachim, auzi-ne pe noi, care grăim ţie:
Bucură-te, că te desfătezi cu heruvimii în lumina cea necuprinsă;
Bucură-te, că vezi scaunul cel prea înalt dăruit fiicei tale;
Bucură-te, că dânsa a fost învrednicită a şedea de-a dreapta Fiului său;

Bucură-te, locuitorul Ierusalimului celui de sus;
Bucură-te, cel ce nu ne uiţi pe noi, rudele tale cele de jos;
Bucură-te, cel ce petreci cu Arhanghelii;
Bucură-te, împreună vorbitorule cu apostolii;
Bucură-te, veselia mucenicilor şi a cuvioşilor;
Bucură-te, lauda patriarhilor şi a proorocilor;
Bucură-te, luminătorul Legii şi al darului;
Bucură-te, vestitorule de bucurie celor din ascunzătorile iadului;
Bucură-te, cel prin care începe plinirea făgăduinţei de mântuire;
Bucură-te, Ioachime, părinte prea fericite!

Condacul al 10-lea
Vrând să mântuiască lumea împodobitorul tuturor, în lume, căreia fusese făgăduit, a venit şi întrupându-Se din sângiuirile cele prea curate ale fiicei tale celei cu totul nevinovate, prea fericite Ioachime, ne-a răscumpărat pe noi din robia diavolului; pentru aceasta cântăm cu bucurie: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea
Zid de apărare eşti credincioşilor şi turn de scăpare tuturor celor ce aleargă la tine, Ana, cea cu nume de împărătească; că prin mijlocirea ta se mântuiesc cei ce te laudă pe tine, zicând:
Bucură-te, ceea ce în chip nemijlocit vezi frumuseţea Dumnezeirii;
Bucură-te, ceea ce necontenit sădeşti pentru noi darul mântuirii;
Bucură-te, că de naşterea ta s-au îngrozit puterile iadului;
Bucură-te, că printr-însa s-au deschis nouă uşile Raiului;
Bucură-te, că vezi întru veselie pe fiica ta cea prea binecuvântată;
Bucură-te, că, născând-o pe ea, de toată lumea eşti prea lăudată;
Bucură-te, ceea ce ai crescut pe viţa cea adevărată;
Bucură-te, că aceasta a odrăslit pe strugurele vieţii;
Bucură-te, fântână de daruri izvorâtoare;
Bucură-te, rază aducătoare de bucurie;
Bucură-te, ceea ce ai născut căruţa cea purtătoare de fulger;
Bucură-te, că ai purtat scaunul cel împodobit cu chipul Soarelui;
Bucură-te, Ana, maică prea lăudată!

Condacul al 11-lea
Pereche prea frumoasă şi însoţire de Dumnezeu aleasă, Ioachim şi Ana, cei ce sunteţi acum străluciţi cu dumnezeiască lumină şi vă veseliţi cu îngerii şi împreună cu fiica voastră cea de Dumnezeu dăruită, aduceţi-vă aminte de noi cei de pe pământ, care cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Sfeşnic purtător de lumină te are Biserica pe tine, dumnezeiescule părinte Ioachim, care îndreptezi spre cunoştinţa cea dumnezeiască pe toţi cei ce cu dor te laudă pe tine, zicând:
Bucură-te, luminătorul celor ce sunt în întunericul necunoştinţei;
Bucură-te, cârmuitorul cel bun al celor ce înoată în marea vieţii;
Bucură-te, grabnicule ajutător al celor ce sunt în primejdii;
Bucură-te, dulce mângâietor al celor întristaţi;
Bucură-te, cel ce uşurezi necazurile vieţii celei grele de purtat;
Bucură-te, ajutătorul cel prea înalt al mântuirii;
Bucură-te, nădejdea neînfruntată a celor ce te cheamă pe tine;
Bucură-te, îndemnătorul celor însoţiţi către fapte bune;
Bucură-te, temelia însoţirii celei de Dumnezeu rânduite;
Bucură-te, rădăcina mlădiţei celei neveştejite;
Bucură-te, iertarea celor ce mult au greşit;
Bucură-te, ridicarea strămoşilor;
Bucură-te, Ioachime, părinte prea fericite!

Condacul al 12-lea
Podoabă de mare cuviinţă a câştigat Biserica prin pomenirea voastră, prea lăudaţilor părinţi; pentru aceea vă rugăm, pomeniţi-ne pe noi înaintea lui Dumnezeu şi din toate nevoile izbăviţi-ne pe noi, cei ce cu dragoste vă lăudăm pe voi, cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea
Lăudând naşterea ta cu cântări de Dumnezeu insuflate, Ana, de trei ori fericită, slăvim pe Cel ce cu un dar ca acesta te-a învrednicit pe tine şi cu dragoste grăim ţie:
Bucură-te, ceea ce ai odrăslit pe viţa mlădiţei celei neveştejite;
Bucură-te, că ai născut pe Maica Luminii celei de negrăit;
Bucură-te, ceea ce mijloceşti nouă bunătăţile cereşti;
Bucură-te, ceea ce eşti dăruitoare îmbelşugată şi de cele pământeşti;
Bucură-te, lauda cea mult-strălucită a femeilor;
Bucură-te, cununa cea neveştejită a maicilor;
Bucură-te, născătoarea prea lăudată a Maicii lui Dumnezeu;
Bucură-te, soţie bine plăcută lui Dumnezeu;
Bucură-te, ascultătoare blândă a celor ce te cheamă pe tine;
Bucură-te, cea care împlineşti cererile cele bune ale credincioşilor;
Bucură-te, bogăţia săracilor şi a văduvelor;
Bucură-te, ceea ce eşti vindecare a neputincioşilor şi a bolnavilor;
Bucură-te, Ana, maică prea lăudată!

Condacul al 13-lea (de trei ori)

O, prea fericită însoţire a dumnezeieştilor părinţi Ioachim şi Ana, cei ce staţi lângă scaunul Dumnezeirii, primind laudele acestea ale noastre, izbăviţi-ne cu rugăciunile voastre de chinurile cele veşnice şi de toată ispita, ca împreună cu voi să cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Apoi se zice iarăşi:

Icosul 1

Îngerul cel mai întâistătător din cer a fost trimis să spună vestirea de bucurie dreptului Ioachim, zicând: ***„Ioachime, Ioachime, auzitu-s-a rugăciunea ta şi iată, femeia ta va naşte ţie o fiică de care cerul şi pământul se vor bucura”***, lăudându-te pe tine şi zicând:
Bucură-te, Ioachime, mângâierea lui Adam celui căzut;
Bucură-te, mijlocitorul iertării celui greşit;
Bucură-te, că rugăciunile tale au străbătut cerurile;
Bucură-te, că darul cel mai presus de lume ai dobândit;
Bucură-te, că de aceasta Anei grăbindu-te ai vestit;
Bucură-te, că şi acesteia, de asemenea, i s-au descoperit;
Bucură-te, luminătorul cel cu raze veselitoare;
Bucură-te, aducătorule de roadă mântuitoare;
Bucură-te, că ai odrăslit din seminţie împărătească;
Bucură-te, că ai mărit vrednicia arhierească;
Bucură-te, cel ce ai întrecut cu darul pe Avraam;
Bucură-te, cel prin care întristarea nerodirii s-a pierdut;
Bucură-te, Ioachime, părinte prea fericite!

Condacul 1

Însoţirii celei de Dumnezeu alese, dumnezeieştilor părinţi Ioachim şi Ana, ca celor ce aţi născut pe Maica Vieţii noastre, binecuvântată de Dumnezeu Născătoarea şi pururea Fecioara Maria, cântări de laudă aducem vouă noi, rugătorii voştri; iar voi, ca cei ce aveţi îndrăzneală către Dumnezeu, păziţi-ne cu rugăciunile voastre de toate primejdiile pe noi, cei ce cântăm: ***Bucuraţi-vă, părinţi de trei ori fericiţi!***

Apoi se zice această:

Rugăciunea către Sfânta şi dreapta Ana, mama PreaSfintei de Dumnezeu Născătoarei şi pururea Fecioarei Maria

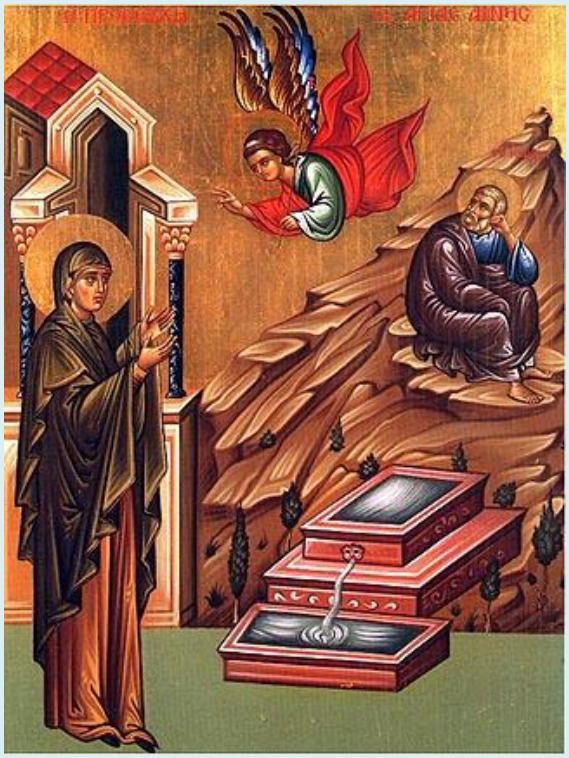

O! Maică prea fericită: Cine va putea spune darurile cu care te-a împodobit pe tine Bunul Dumnezeu? Sau ce laudă vrednică vom aduce noi ţie, ceea ce eşti maica Împărătesei cerului şi a pământului? Căci în adevăr, de la căderea strămoşilor noştri din desfătarea Raiului, următorii lui, moştenind blestemul până la întruparea Cuvântului lui Dumnezeu, din curatele şi fecioreştile sfinţenii ale prea binecuvân-tatei fiicei tale, neamul omenesc niciodată nu a fost primit, cu atâta mângâiere şi încredinţare de răscumpărarea din blestem, ca atunci când te-a văzut pe tine, aplecând pe Maica Izbăvitorului.

O, prea fericită maică, îngerii au lăudat naşterea ta; proorocii au săltat, văzând printr-însa împlinirea cuvintelor lor; strămoşii, împreună cu patriarhii, fiind întru închisorile cele întunecoase ale iadului, începură a primi aceste vestiri de bucurie.

Proorocul şi marele arhiereu Zaharia le-a spus: Eu am primit în Sfânta Sfintelor pe Maria şi după doisprezece ani, am logodit-o cu dreptul Iosif, spre pază; care va să nască cu chip negrăit pe Cela ce va să prefacă lacrimile noastre întru bucurie.

Sfânta Elisaveta a zis: Eu m-am închinat Mântuitorului, fiind El încă în pântecele cel cu totul nevinovat al PreaSfintei Fecioare.

Sfântul şi dreptul Iosif a zis: Eu, prin descoperirea dumnezeiască am primit întru logodire pe pururea Fecioara Maria, şi sunt martor nevinovăţiei ei, întru care a şi născut, fără ispită bărbătească şi rămânând fecioară, născând pe Hristos Domnul, în cetatea lui David.

Sfântul şi dreptul Simion a zis: Eu am primit slobozire, din legăturile trupului de la însuşi cel ce mi-a dat fiinţa, luându-l în braţele mele.

Apoi, dumnezeiescul Ioan, Mergătorul înainte şi pecetea proorocilor: Eu am botezat în râul Iordanului, pe Mielul lui Dumnezeu, cel ce ridică păcatul lumii; am văzut Duhul ca un porumbel, pogorându-se peste dânsul, şi-am auzit glasul Tatălui, mărturisindu-i de sus: Tu eşti Fiul meu cel iubit, întru carele bine am voit.

Şi nu târziu după aceasta strălucind fulgerul Dumnezeirii, în toate cămările iadului, s-a arătat Biruitorul morţii zicând: Descoperiţi-vă. Şi ridicând împreună cu sine pe strămoşii cu toţi drepţii cei ce aşteptau acolo venirea lui, a zdrobit puterea diavolului şi după aceea s-a suit, după prorocia lui David la înălţime stricând robia, le-a dat daruri oamenilor, adică nu numai apropiere slobodă către Bunul Dumnezeu, pentru a moşteni bunătăţile cele veşnice, şi uşurare de necazurile vieţii acesteia, celor ce aleargă cu căldură către plăcuţii săi.

Şi unde dar vom căuta noi un izvor de daruri mai bogat decat la tine, prea lăudată Ano? Pentru aceasta, noi smeriţii şi păcătoşii, cu multă umilinţă, căzând înaintea ta, ne rugăm ţie: Ridică-ţi sfintele tale mâini, cu care ai îmbrăţişat pe Împărăteasa cerului şi a pământului, către Părintele îndurărilor şi Dumnezeul a toată mân-gâierea, ca trecând cu vederea mulţimea păcatelor noastre, să ne păzească pe noi, moştenirea sa: de foamete, de ciumă, de potop, de foc, de sabie, de venirea asupră-ne a altor neamuri şi de războiul cel dintre noi; iar mai vârtos tu Maică prea fericită, prin darul cel dat ţie de la Dumnezeu potoleşte smintelile Bisericii, dăruieşte pace iubitorilor de Hristos şi ocârmuitorilor ţării acesteia; grăieşte în inimile lor cele bune, pentru Sfintele lui Dumnezeu Biserici; vezi sărăcia noastră cea sufletească şi cea trupească şi ne îmbogăţeşte pe noi cu îndoite daruri.

Caută cu ochi milostivi asupra norodului tău celui ce aleargă la tine cu credinţă, păzeşte pe cei ce te cheamă pe tine de moartea cea fără de veste, vindecă toate bolile lor, goneşte de la dânşii pe toate duhurile cele făcătoare de rău, apără-i de vrăjmaşii văzuţi şi nevăzuţi, împacă neînţelegerile vieţii casnice, sprijineşte pe cei neputincioşi, luminează mintea celor căzuţi întru adâncul păcatelor, ca să se întoarcă la pocăinţă.

Pe cei depărtaţi de la dreapta credinţă întoarce-i iarăşi la adevărata credinţă şi, în vremea ieşirii noastre din viaţa de aici, apără-ne pe noi de cei ce se silesc a vâna sufletele noastre; si ne fă parte cu turma cea aleasă a tuturor celor ce din veac au bineplăcut lui Dumnezeu, cu care întru desfătarea cea fără de sfârşit, să lăudăm neîncetat pe: Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Treimea cea de o fiinţă şi nedespărţită, fericind împreună cu tine pe fiica ta cea prea curată, de Dumnezeu Născătoarea şi pururea Fecioara Maria, în vecii vecilor, Amin.

Imnografie

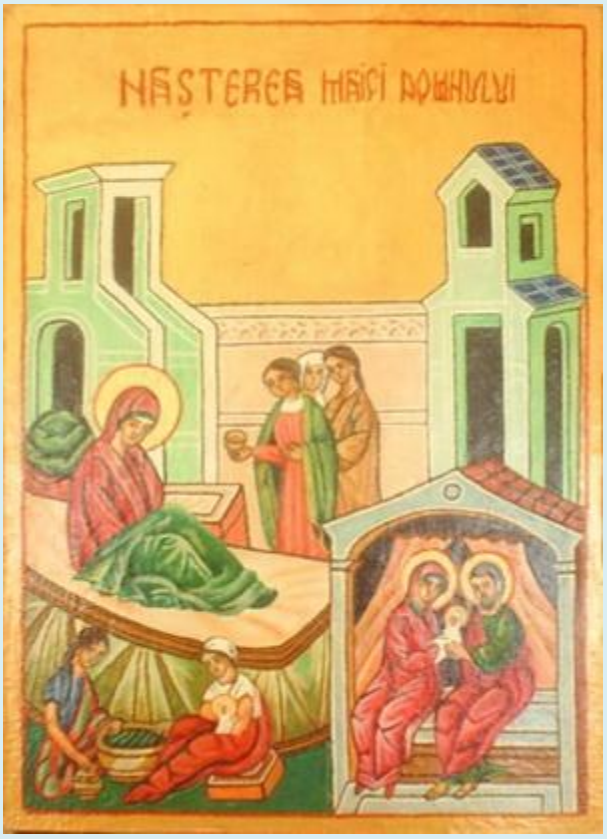

Tropar la praznicul Naşterii Maicii Domnului: Naşterea ta, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, bucurie a vestit la toată lumea; că din tine a răsărit Soarele dreptăţii, Hristos Dumnezeul nostru. Şi dezlegând blestemul, a dat binecuvântare şi stricând moartea, ne-a dăruit nouă viaţă veşnică.

Condac la praznicul Naşterii Maicii Domnului: Sfinţii Ioachim şi Ana din defăimarea nenaşterii de fii, iar Adam şi Eva din stricăciunea morţii au scăpat, prea curată, prin sfântă naşterea ta. Aceasta o prăznuieşte şi poporul tău, de vina greşelilor mântuindu-se, când strigă către tine: cea stearpă naşte pe Născătoarea de Dumnezeu şi hrănitoarea vieţii noastre.

Vieţile Sfinţilor - Cuvânt la Naşterea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu

Domnul, Cel ce locuieşte în cer, vrând să Se arate pe pământ şi să vieţuiască cu oamenii, mai întâi a pregătit loc de sălăşluirea slavei Sale, pe Preacurata Maica Sa. Pentru că este obicei la împăraţi ca mai înainte să-şi pregătească, în cetatea în care vor să meargă, palatul de petrecere. Şi, precum palatele împăraţilor pământeşti se zidesc de prea înţelepţii lucrători din materiale mai scumpe, la loc mai înalt, mai frumoase şi mai desfătate decât alte locuinţe omeneşti, a trebuit a se zidi aşa şi palatul cerescului Împărat al slavei.

În Legea veche, când a vrut Dumnezeu să petreacă în Ierusalim, Solomon I-a zidit Lui casă, cu prea înţeleptul lucrător Hiraam, care era meşter renumit şi plin de înţelepciune şi de ştiinţă, ca să săvârşească tot lucrul.

Deci, a zidit-o din materii prime prea scumpe, din pietre alese, din lemne bine mirositoare de cedru şi chiparos, care se aduceau din Liban, şi din aur curat, la un loc prea înalt, pe muntele Morea. Era prea frumoasă, căci a săpat heruvimi pe pereţi, şi nenumărate feluri de pomi şi de flori. Deci, avea şi lărgime casa aceea, ca să nu încapă cu înghesuială în ea mulţimea poporului lui Israel. Şi a venit întru ea slava Domnului în foc şi în nor. Dar nu era de ajuns casa aceea spre a cuprinde întru sine pe Dumnezeul cel neîncăput. Solomon i-a zidit Lui altă casă, dar Cel Prea Înalt nu locuieşte în biserici făcute de mâini omeneşti. ***"Ce casă îmi veţi zidi mie, zice Domnul sau care este locul odihnei mele?" Deci, a binevoit, la începutul darului celui nou, a I se zidi casă, nefăcută de mână, pe Preacurata, Prea Binecuvântata Fecioara Maria.***

Şi de care lucrători s-a zidit casa aceea? Cu adevărat de cei prea înţelepţi, adică de însăşi înţelepciunea lui Dumnezeu, după cum zice Scriptura: ***"Înţelepciunea şi-a zidit ei însăşi casă".*** Pentru aceasta toate cele ce se fac cu înţelepciunea lui Dumnezeu sunt făcute bune şi desăvârşite. Iar de vreme ce palatul cel însufleţit l-a zidit înţelepciunea lui Dumnezeu Cuvântul, spunem deci că I s-a zidit lui Dumnezeu desăvârşita casă; Prea Luminatului Împărat I s-a zidit prea luminat palat; Prea Curatului Mire I s-a pregătit cea prea curată şi neîntinată cămară; neprihănitului Mieluşel I s-a zidit cea fără de prihană sălăşluire, la care lucru Însuşi este martor credincios în cer, zicând către dânsa: ***"Toată eşti bună, cea de aproape a Mea, şi prihană nu este în tine".***

Iar Sfântul Damaschin zice: "Toată eşti cămara Duhului, toată cetatea lui Dumnezeu şi noian de daruri, toată frumoasă, toată aproape de Dumnezeu".

Dar din ce fel de material s-a zidit palatul acesta? Din cele cu adevărat prea scumpe; căci ca dintr-o piatră scumpă s-a născut din neamul cel împărătesc, din David, care a biruit pe Goliat prin piatra aceea ce mai înainte închipuia pe Hristos, piatra cea nepusă în praştie. Şi că din nişte lemne bine mirositoare de cedru şi de chiparos, s-a născut Fecioara Născătoare de Dumnezeu din neamul arhieresc, cel ce aducea lui Dumnezeu jertfe bine mirositoare. ***Tatăl ei, Sfântul şi dreptul Ioachim, era fiul lui Varpafir cel ce-şi trăgea obârşia sa din Natan, fiul lui David, iar mama ei, Sfânta şi dreapta Ana, era fiica lui Natan preotul din neamul lui Aaron. Şi era Preacurata Fecioara după tată din neam împărătesc, iar după mamă din neam arhieresc.***

O, Doamne, din câte prea scumpe materii şi din ce prea cinstite neamuri s-a pregătit palatul cel însufleţit al Împăratului slavei! Şi precum în casa lui Solomon zidurile cele de piatră şi de lemn aveau mai multă cinste decât aurul cel curat cu care erau aurite; tot aşa în naşterea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu neamurile bune, cel împărătesc şi arhieresc, s-au cinstit mai mult cu curăţia deplină a sfinţilor ei părinţi, care este mai scumpă decât tot aurul şi argintul şi mai cinstită decât pietrele cele de mult preţ. Tot lucrul pământesc nu este vrednic de cinstea ei, pentru că Preasfânta Fecioară s-a născut din curăţia părinţilor, care este mai presus decât tot neamul bun.

Acest lucru îl mărturiseşte ***Sfântul Ioan Damaschin, vorbind aşa către Sfinţii şi drepţii dumnezeieşti părinţi: "O, fericită însoţire, Ioachime şi Ano! din rodul pântecelui vostru cu adevărat fără de prihană v-aţi cunoscut! După cuvântul Domnului: Din rodurile lor îi veţi cunoaşte pe dînşii. Aţi rânduit viaţa voastră precum a fost plăcut lui Dumnezeu. Pentru că vieţuind în curăţie şi cuviosie aţi răsărit vistieria fecioriei, pe Fecioara aceea ce a fost mai înainte de naştere fecioară, cu mintea, cu sufletul şi după naştere fe-***

cioară şi totdeauna fecioară, cu mintea, cu sufletul şi trupul de-a pururea feciorind.

Deci, se cădea ca fecioria cea născută pe sine din curăţie să se aducă trupeşte pe sine însăşi luminii celei uneia născute. O, doime a cinstitelor turturele cuvântătoare, Ioachime şi Ano! Voi, păzind fireasca lege cu curăţie, v-aţi învrednicit celor mai presus de fire daruri dumnezeieşti, pentru că pe Fecioara, dumnezeiasca Maică, voi vieţuind cu dreaptă credinţă şi cu cuvioşie, în omenească fire aţi născut, aţi odrăslit pe cea mai înaltă decât îngerii, pe fiica aceea ce şi pe îngeri acum stăpâneşte. O, prea frumoasă şi prea dulce fiică! O, crinule, cel ce ai crescut în mijlocul spinilor, fiind din rădăcină împărătească cea de bun neam! Prin tine împărăţia cu preoţia s-au îmbogăţit!"

Cu aceste cuvinte, Sfântul Ioan Damaschin arată din ce fel de părinţi s-a născut dumnezeiasca Maică, din cât de scumpe materii s-a pregătit palatul Împăratului ceresc. În ce fel de loc s-a dospit acest aluat însufleţit? Cu adevărat în cel prea înalt, pentru că Biserica dă o mărturie ca aceasta despre dânsa: ***"Cu adevărat eşti Fecioară curată mai presus decât toate".*** Însă nu cu înălţimea locului, ci cu a bunătăţilor şi cu a darurilor dumnezeieşti, pentru că locul unde s-a născut prea binecuvântata Fecioară era o cetate mică în pământul Galileei, care se numeşte Nazaret (Despre casa lui Ioachim şi Anei, după multă cercetare, n-am putut să aflăm, lămurit, unde a fost. Am găsit scris în unele locuri că a fost în Ierusalim, iar în aceste cărţi scrie că în Nazaret, şi nedumerirea a rămas tot nedumerire), sub Capernaum, cetatea cea mare, aflându-se neslăvită şi necinstită şi locuitorii ei defăimaţi.

Mai apoi şi pentru Hristos s-a zis: ***"Din Nazaret oare poate să iasă ceva bun?"*** Iar Domnul, ***"Cel ce petrece întru cele înalte şi spre cei smeriţi priveşte"***, a binevoit să se nască Preacurata Maica Sa, nu în Capernaumul cel ce prin mândrie până la cer se înălţase, ci în smeritul Nazaret, arătând că tot ce este între oameni înalt este urâciune înaintea lui Dumnezeu, iar ceea ce este trecut de dânşii cu vederea şi defăimat, aceea la Dânsul este înalt şi cinstit. La aceasta se mai poate adăuga că din singur numele de Nazaret să se arate înălţimea bunătăţilor Preacuratei Fecioare. ***Precum prin naşterea Sa în Betleem, care se tâlcuieşte "casa pîinei", a închipuit cu taină că El este pâinea cea coborâtă din cer spre însufleţirea şi întărirea lumii, aşa şi în naşterea Preacuratei Maicii Sale în Nazaret, arată cele înalte pentru că Nazaretul se tâlcuieşte "înflorit, sfinţit şi deosebit de cele pământeşti, încununat şi păzit".***

Toate acestea se arată luminos întru Preacurata Fecioară, pentru că ea este

- ✓ *floarea ce a răsărit din pomul cel uscat, din pântecele cel neroditor şi sterp şi a înnoit firea noastră cea uscată;*

- ✓ *floarea cea neveştejită, care înfloreşte pururea prin feciorie,*
- ✓ *floarea cea cu bun miros care a născut mirosul cel frumos, pe singur Împăratul;*
- ✓ *floarea care a adus rod pe Hristos Domnul, ceea ce singură a răsărit mărul cel cu bun miros;*
- ✓ *este sfinţită cu darul Sfântului Duh, cel ce a venit spre dânsa şi a umbrit-o.*
- ✓ *Şi este mai sfântă decât toţi sfinţii, pentru că a născut pe Cuvântul, cel mai sfânt decât toţi sfinţii.*
- ✓ *Ea este deosebită de păcătoşii pământeşti, căci nici un păcat în toată viaţa sa n-a cunoscut.*

Toţi cu David grăiesc: "***Fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea***". Numai singură aceea grăieşte: "***Fără de nelegiuire am alergat şi v-am îndreptat***", pentru că ea este îndreptarea oamenilor, nu numai nefăcând păcatul, ci şi pe păcătoşi abătându-i de la lucrurile cele rele, aşa cum zice Biserica spre dânsa: "***Bucură-te, ceea ce curăţeşti lucrurile cele spurcate***".

Ea este încununată cu slavă şi cu cinste.

- ⇒ *Încununată cu slavă, că din împărătească rădăcină a răsărit,*
- ⇒ *încununată cu cinste, că din arhierească seminţie a crescut.*
- ⇒ *Încununată cu slavă, că din cei curaţi şi drepţi născători a odrăslit;*
- ⇒ *încununată cu cinste, ca cea cinstită prin bunavestire şi slujire a arhanghelului;*
- ⇒ *încununată cu slavă ca o Maică a lui Dumnezeu. Că ce este oare mai slăvit decât a naşte pe Dumnezeu?*
- ⇒ *Încununată cu cinste, ca cea pururea fecioară; căci ce este mai cinstită decât aceasta, ca şi după naştere a fi fecioară?*
- ⇒ *Încununată cu slavă cea mai slăvită decât serafimii, care ca un serafim a iubit pe Dumnezeu;*
- ⇒ *încununată cu cinste, cea mai cinstită decât heruvimii, ca ceea ce pe heruvimi cu înţelepciunea şi cu cunoştinţa cea dumnezeiască i-a covârşit. "**Iar slavă, cinste şi pace se cuvine tot omului care face binele**", zice apostolul.*

Şi cine din pământeni s-a aflat lucrător de bunătăţi mai bun decât Preacurata Fecioară? Toate poruncile Domnului le-a păzit, toată voia Lui a făcut-o, toate cuvintele Lui le-a luat în minte, toate graiurile Lui le-a ascuns în inima sa, toate lucrurile cele de milostivire le-a arătat celor de aproape. Deci, cu vrednicie s-a încoronat ca o lucrătoare a tuturor faptelor bune. Este încă şi păzită, că vistieria curăţiei sale fecioreşti o păzea cu străşnicie, încât nici îngerului nu voia să o

încredinţeze, pentru că, văzând pe înger, s-a tulburat de cuvântul lui şi gândea în ce chip va fi acea închinare?

Toate acestea Nazaretul, prin numirea sa, le-a arătat a fi în Preacurata Fecioară şi cine nu va zice că palatul acesta înalt al lui Hristos, cu bunătăţile şi dumnezeieştile daruri nu este foarte înălţat? Înaltă este, că din cer s-a dăruit, deşi pe pământ din pământeni s-a născut. Din cer, că precum zic unii din gânditorii de Dumnezeu, arhanghelul Gavriil, cel ce a binevestit lui Zaharia naşterea lui Ioan, acelaşi a binevestit lui Ioachim şi Anei zămislirea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, acela a adus din cer şi numele ei cel prea binecuvântat zicând către maica cea neroditoare: "Ano, Ano, vei naşte pe fiica cea prea binecuvântată şi se va chema numele ei Maria".

Drept aceea fără îndoială poate să se numească cetate sfântă, Ierusalim nou, pogorât din cer de la Dumnezeu şi locaş al lui Dumnezeu între oameni. Înalt este lăcaşul lui Dumnezeu, că mai presus de serafimi s-a înălţat, născând pe Împăratul Hristos. "O, înălţime, cu anevoie de suit de gândurile omeneşti!"

Dar ce fel de frumuseţe are Fecioara Maria, palatul cel dumnezeiesc al lui Hristos, să ascultăm pe acelaşi ***Ioan Damaschin, care zice aşa: "S-a adus lui Dumnezeu, Împăratul tuturor, îmbrăcată cu bună podoabă a faptelor bune, ca şi cu o haină de aur şi înfrumuseţată cu darul Duhului Sfânt, a cărei slavă este înăuntru. Că precum la toată femeia, bărbatul este slava ei cea din afară, aşa slava Născătoarei de Dumnezeu este înăuntru, adică rodul pântecelui ei".***

Şi iar zice acelaşi: ***"Fecioară de Dumnezeu dăruită, biserică sfântă a lui Dumnezeu, pe care acel începător de lume, Solomon, a zidit-o, şi în dânsa a pietruit, nu cu aur împodobită, nici cu pietre neînsufleţite, ci, în loc de aur, strălucind cu Duhul, iar în loc de pietre scumpe, având-l pe Hristos mărgăritarul cel de mult preţ".***

O podoabă ca aceasta este înfrumuseţarea palatului acestuia, mult mai frumoasă decât ceea ce a fost în biserica lui Solomon, în care se vedeau închipuite asemănări de heruvimi, de pomi şi de flori. Dar şi în această însufleţită biserică, în Preacurata Fecioară, se văd arătate chipuri de heruvimi, căci viţa sa cea de heruvim nu numai s-a asemănat heruvimilor, dar i-a şi întrecut.

Dacă Biserica a obişnuit a-i numi heruvimi pe alţi sfinţi, cântând: ***"Ce vă vom numi pe voi, sfinţilor? Heruvimi, că întru voi s-a odihnit Hristos"***, cu atât cu cât mai ales Fecioara Născătoarea de Dumnezeu este heruvim, în care s-a odihnit trupeşte Hristos şi pe mâinile ei cele prea curate a şezut Dumnezeu ca pe un scaun: ***"scaun de heruvimi, fecioară".*** A închipuit în sine şi asemănările

pomilor celor bine roditori, făcându-se, duhovniceşte, măslin roditor în casa lui Dumnezeu şi finic înfloritor.

Pentru aceasta acum se numeşte mlădiţa de viaţă purtătoare, Biserica cântând aşa: ***"Din cea neroditoare rădăcină, mlădiţă de viaţă purtătoare ne-a odrăslit nouă pe Maică Sa, Dumnezeul minunilor".*** Deci, acestea toate se grăiesc pentru frumuseţele ei cele duhovniceşti. Dar, pe lângă acestea, şi de cele trupeşti nu era lipsită, după cum adeveresc mulţi dascăli bisericeşti, că în toată partea cea de sub soare n-a fost şi nu va fi fecioară aşa de frumoasă, precum a fost Fecioara Născătoare de Dumnezeu, ***pe care, Sfântul Dionisie Areopagitul, văzând-o, voia să o numească Dumnezeu, de nu ar fi ştiut pe Dumnezeu cel născut dintr-însa. Pentru că dumnezeiescul dar de care era plină strălucea din prea luminată faţa ei. Un palat ca acesta înainte şi-a gătit Lui pe pământ, Împăratul cel ceresc frumos cu sufletul şi cu trupul, ca o mireasă împodobită bărbatului său. Dar încă şi desfătat: "Pântecele ei mai desfătat decât cerurile l-au lucrat".*** Şi au încăput întru dânsa Cel neîncăput, Hristos Dumnezeu.

Cea desfătată sălăşluire a Cuvântului, Preacurata Fecioară, nu numai lui Dumnezeu Cuvântul, ca unui împărat este desfătată, ci şi nouă, robilor celor ce alergăm către Dumnezeu, Cel ce S-a sălăşluit într-însa. Pe Dumnezeu L-a încăput în pântece, iar pe noi ne încape în a sa milostivire.

Vasul cel ales, ***Sfântul apostol Pavel, pornindu-se spre milostivire, zicea către iubiţii săi: "Inima noastră s-a lărgit, aveţi loc destul întru noi".*** Dar, la care din sfinţi poate să se găsească milostivirea aşa de desfătată spre încăpere tuturor, precum, după Dumnezeu, a Mariei? Că încape aicea atât cel curat, după cum şi păcătosului iarăşi nu-i este strâmt aici. Acolo cel pocăit are locul său şi disperatul asemenea cu cel nepocăit. Ca şi în corabia lui Noe neoprită, nu numai celor curate, ci şi vietăţilor celor necurate se află scăpare.

Întru a ei milostivire toţi cei scârbiţi, năpăstuiţi, flămânzi, înviforaţi şi bolnavi află loc de ajuns, pentru că nu ştie să fie nemilostivă cea al cărei pântece ne-a născut nouă pe prea Bunul Dumnezeu. Mulţi străjeri înarmaţi păzesc palatele împăraţilor pământeşti şi nu dau voie tuturor ce voiesc să intre într-însele, ci îi opresc şi îi întreabă de unde şi la ce vin. ***Iar palatul lui Hristos cel însufleţit, deşi este înconjurat de heruvimi şi de serafimi şi de nenumărate cete ale îngerilor şi ale tuturor sfinţilor, la uşa milostivirii îndurărilor ei nimenea nu opreşte pe cela ce va să intre. Nu-i opresc străjerii, nu-i gonesc ostaşii, nici la ce vin nu-i întreabă, ci fără de apărare intră cu rugăciunea, şi primeşte dar spre cererea cea de folos.***

Drept aceea să alergăm la milostivirea celei ce s-a născut din pântece neroditor, dându-i ei o închinăciune ca aceasta: ***"Bucură-te, palatul cel cu totul fără de***

prihană al Împăratului tuturor! Bucură-te, sălăşluirea lui Dumnezeu, Cuvântului, căreia, şi ţie, fiicei părintelui, Maicii Fiului, miresei Sfântului Duh, împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh de la noi cei din ţarină, să fie cinste şi slavă în veci". Amin.

Sinaxar - Naşterea Maicii Domnului

La puţine zile de la începutul anului bisericesc, pe 8 septembrie Biserica noastră sărbătoreşte Naşterea Preasfintei noastre Stăpâne Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria.

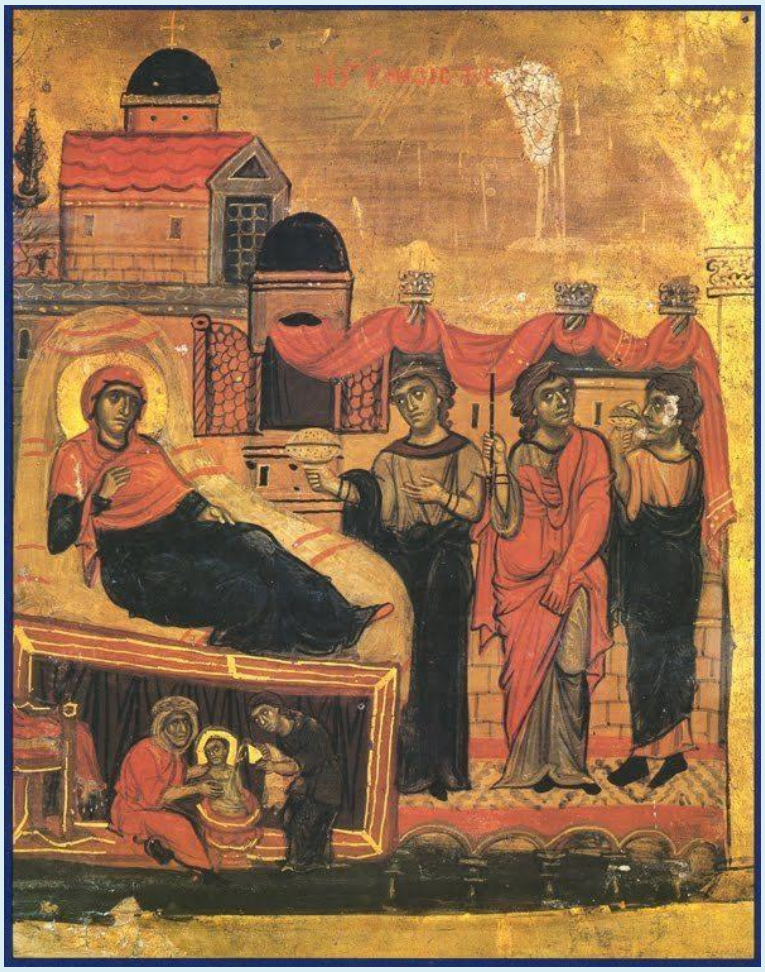

Despre acest eveniment Evangheliile tac. De altfel, aceeaşi tăcere se întinde şi asupra celei mai mari părţi a vieţii Maicii Domnului. Puţine sunt cuvintele ei care s-au păstrat în Evanghelii. Este de ajuns să luăm aminte că îndemnul ei către slujitori la minunea din Cana Galileii, „faceţi orice vă va spune” (Ioan 2, 5), sunt ultimele cuvinte ale Maicii Domnului pe care le menţionează Evangheliile. De atunci (minunea a avut loc la începuturile primului an al lucrării publice a Domnului), Maica Domnului a urmărit în tăcere lucrarea Fiului ei şi tot în tăcere şi-a înecat durerea la poalele Crucii Sale.

Aceste goluri din relatările Evangheliilor în legătură cu viaţa Preasfintei Maicii Domnului sunt întregite de scrieri apocrife. Acestea, scrise de autori evlavioşi şi îmbogăţite de fantezia lor, dau informaţii despre Naşterea ei, despre copilărie şi despre Adormire. Biserica a luat din aceste texte tradiţiile pe care le-a considerat

adevărate şi le-a păstrat în rânduielile praznicelor, în imne şi în icoanele care s-au realizat pe temeiul acestora.

O asemenea relatare apocrifă este „Protoevanghelia lui Iacov", care istoriseşte între altele şi cele despre Naşterea Născătoarei de Dumnezeu. Din aceasta aflăm numele părinţilor ei, Ioachim şi Ana, aflăm că nu aveau copii, despre originea lui Ioachim din neamul împărătesc al lui David şi altele. Aici vedem durerea şi lacrimile acestei perechi pentru că nu aveau copii, precum şi rugăciunile şi posturile lor pentru dobândirea unui prunc.

Ca să înţelegem cele închipuite în reprezentarea icoanei Naşterii Maicii Domnului, trebuie să citãm câteva fragmente din relatarea lui Iacov:

„Şi iată un înger al Domnului a sosit spunându-i acesteia: «Ana, Ana, a auzit Domnul rugăciunea ta şi vei zămisli şi vei naşte şi se va vesti despre sămânţa ta în toată lumea… ». Şi iată au venit doi îngeri spunându-i: «Iată Ioachim, bărbatul tău, vine cu turmele sale». Şi un înger al Domnului a coborât către Ioachim spunându-i: «Ioachime, Ioachime, a ascultat Domnul Dumnezeu rugăciunea ta; coboară de aici; iată, dar, femeia ta, Ana în pântece va lua…». Şi iată, Ioachim a venit cu turmele sale şi a stat Ana către uşă şi a văzut pe Ioachim venind şi a alergat şi s-a agăţat de grumazul lui… S-au împlinit aşadar lunile ei. În luna a noua a născut Ana. Şi a spus moaşei: «Ce am născut?». Iar acesta i-a răspuns: «Fiică». Şi a zis Ana: «Măritu-s-a sufletul meu în această zi şi s-a plecat acesteia». După aceea, s-au împlinit zilele curăţirii Anei, a dat sân copilului şi i-a pus numele Mariám".

După cum vedem în această relatare, Naşterea Maicii Domnului este vestită de înger după o lungă perioadă de sterpiciune a părinţilor ei. Tot un înger este cel care vesteşte naşterea altor persoane biblice: a lui Samson, a lui Samuil, a lui Ioan Înaintemergătorul. Însă Naşterea Maicii Domnului este diferită, pentru că este „înnoirea lui Adam şi chemarea Evei şi izvorul nestricăciunii, prin care noi ne-am îndumnezeit şi din moarte ne-am mântuit…" (Slava Litiei, glasul al VIII-lea).

Comparaţia dintre mama Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi alte femei sterpe ale Sfintei Scripturi o face în chipul cel mai frumos a treia stihiră a Vecerniei, glasul al VI-lea: „Măcar că, prin vrerea lui Dumnezeu, şi alte fericite femei sterpe au odrăslit, dar Maria a strălucit mai presus decât toţi cei născuţi, cu dumnezeiască cuviinţă. Căci prin maică neroditoare în chip prea mărit născându-se, a născut cu trup pe Dumnezeul tuturor mai presus de fire, din pântece fără sămânţă…"

Aşa cum vedem în aproape toate troparele slujbei Naşterii Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, sfinţii imnografi subliniază, în paralel cu Naşterea Preasfintei, şi rolul ei de Maică a lui Dumnezeu. Mai mult încă, în dezlegarea sterpiciunii Anei întrezărim - potrivit învăţăturii Părinţilor Bisericii - dezlegarea sterpiciunii firii omeneşti, care se va desfăta de roadele dumnezeiescului har. Harul acesta „astăzi începe a rodi" prin Naşterea Maicii Domnului.

Tâlcuirea icoanei

Pictorul bizantin al icoanei Naşterii Născătoarei de Dumnezeu urmează în prezentarea scenelor Protoevanghelia apocrifă a lui Iacov, ca să sublinieze Naşterea minunată a Născătoarei de Dumnezeu. În acelaşi timp însă rămâne credincios învăţăturii Bisericii, aşa cum o vedem înfăţişată în troparele praznicului. Prin aceasta, reprezentând-o pe Maica Domnului în leagăn, ca prunc înfăşat, nu omite să scrie deasupra capului ei iniţialele obişnuite, ΜΡ - ΘΥ (Maica Domnului).

În aproape toate troparele, atât ale praznicului Naşterii Maicii Domnului, cât şi ale Zămislirii Fecioarei Maria de către Sfânta Ana (9 decembrie), se subliniază faptul că prunca născută este Maica Domnului.

În icoană este predominant chipul Sfintei Ana, care este reprezentată pe jumătate aşezată în pat. Cu mâna stângă, care abia se zăreşte din acoperământul ei, îşi sprijină capul aplecat. Gândurile evlavioase, în care s-a adâncit, pricinuite de minunea de neînţeles, i se citesc în expresia feţei.

În centrul icoanei sunt reprezentate slujitoarele, „tinerele" care se grăbesc să îi dea de mâncare lăuzei şi să o îngrijească. Cea din mijloc probabil este Iudita, pe care o menţionează după nume Protoevanghelia lui Iacov. Una dintre slujitoarea, cu un evantai îi face aer Anei.

Scena de sus din stânga a icoanei este inspirată de întâlnirea lui Ioachim şi a Anei după vestirea îngerului că vor dobândi prunc. Cei doi părinţi fericiţi se îmbrăţişează şi se sărută în uşa casei lor (sau la Poarta de Aur a cetăţii). Sfânta Ana spune bărbatului ei, potrivit Protoevangheliei: „Acum am cunoscut că Domnul Dumnezeu mult m-a binecuvântat…".

În partea dreaptă a icoanei este reprezentat Ioachim în stare de rugăciune. În acest moment sfânt l-a găsit îngerul, care i-a adus vestea cea de bucurie. Ioachim se află înaintea Născătoarei de Dumnezeu, îşi are privirea îndreptată către ea şi îi vorbeşte.

Alături de nou-născuta Preasfânta Fecioară stă o tânără care toarce.

În toată icoana stăpâneşte o stare de bucurie. Culorile veşmintelor şi ale elementelor arhitecturale sunt vioaie, chipurile luminoase, după cum, de altfel, se şi cuvenea la naşterea unui prunc după mulţi ani de aşteptare.

Încheiem analiza icoanei Naşterii Maicii Domnului cu un fragment din cuvântul Sfântului Ioan Damaschin „La Naşterea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu": „O, prea înţeleaptă pereche de turturele înţelegătoare, Ioachim şi Ana! Voi, ţinând legea înţeleaptă a firii, de cele mai presus de fire v-aţi învrednicit; aţi născut dară lumii pe Maica Domnului, pe aceea care a născut fără ispită bărbătească. Voi, vieţuind cu evlavie şi cuvioşie întru firea omenească, aţi născut acum fiică mai presus de îngeri şi Stăpână a îngerilor. O, fiică prea frumoasă şi prea dulce; o, crin care ai răsărit în mijlocul spinilor, din rădăcina prea nobilă şi prea împărătească a lui David… O, trandafir răsărit din spinii iudeilor şi prin care toate s-au umplut de bună mireasmă. O, fiică a lui Adam şi Maică a lui Dumnezeu. Fericite coapsele şi pântecele din care ai înflorit, fericite braţele care te-au ridicat şi buzele care s-au desfătat de curatele tale sărutări, doar buzele părinteşti, ca să fii întru toate pururea Fecioară".

Troparul praznicului, glasul al IV-lea: Naşterea ta, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, bucurie a vestit la toată lumea; că din tine a răsărit Soarele dreptăţii,

Hristos Dumnezeul nostru. Şi, dezlegând blestemul, a dat binecuvântare; şi, stricând moartea, ne-a dăruit nouă viaţă veşnică.

Ale praznicului

Al 21-lea din neamul lui David este Mathan, care s-a căsătorit cu Maria din neamul lui Iuda. (Mathan a fost preot în timpul împărăţiei Cleopatrei şi a lui Sapor sau Savorios, împăratul perşilor, şi în timpul împărăţiei lui Irod Antipatru). Din unirea lor s-au născut trei fiice, Maria, Sovi şi Ana, şi un fiu, Iacov, tatăl lui Iosif. Maria a născut-o pe Salomeea moaşa, Sovi a născut-o pe Elisabeta (mama Sfântului Ioan Înaintemergătorul), iar Ana, care a venit în unire de nuntă cu Ioachim, care era înstărit, a născut pe Născătoarea de Dumnezeu Maria, la Nazaret (un sat din Palestina).

Acest eveniment este sărbătorit de Sfânta Biserică pe 8 septembrie, în fiecare an.

Preasfânta Născătoare de Dumneuzeu are un loc de întâietate în dumnezeieştile slujbe ale Bisericii. Anul bisericesc este încadrat de praznicele Maicii Domnului; începe cu „Naşterea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu” şi se încheie cu „Punerea în raclă a cinstitului brâu al Născătoarei de Dumnezeu”.

Pricină de bucurie şi de veselie este ziua de astăzi, pentru că prăznuim naşterea pururea Fecioarei şi Născătoarei de Dumnezeu, a prea înmiresmatei flori care a răsărit „din rădăcina lui Iesei”. Prăznuim „naşterea bucuriei a toată lumea” care aşează „începutul tuturor praznicelor şi prevestirea tainei lui Hristos”, după cuvântul Sfântului Andrei Criteanul. Naştere care s-a făcut pricină a renaşterii, a rezidirii şi a înnoirii tuturor. Astăzi se naşte cea care va naşte în timp, în chip de neexplicat şi de neînţeles, pe Dumnezeu Cuvântul, Cel fără de timp şi mai înainte de veci, pe Creatorul şi Mântuitorul lumii.

Întreaga mulţime de preînchipuiri, de înainte reprezentări şi proorocii ale Vechiului Testament la Maica Domnului se referă. Naşterea Maicii Domnului constituie încununarea, întregirea pregătirii pedagogice vechitestamentare a omenirii pentru primirea Mântuitorului Dumnezeu întrupat.

Pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu au preînchipuit-o rugul care ardea şi nu se mistuia în vedenia lui Moise, tablele Legii de Dumnezeu scrise şi chivotul Legii, toiagul lui Aaron care a odrăslit, scara lui Iacov, lâna lui Ghedeon, muntele netăiat al lui Daniil, cuptorul în care prin foc răcorea pe cei trei tineri, şi Sfintele Sfinţilor ale muceniciei. Născătoarea de Dumnezeu este puntea de legătură dintre Vechiul şi Noul Testament.

Pentru Vechiul Testament, Maica Domnului este propovăduirea profeților, așteptarea drepților; câtă vreme în Noul Testament devine desfătarea îngerilor, slava apostolilor, îndrăzneala mucenicilor, bucuria cuvioșilor, mândria neamului omenesc, pentru aceasta ea este fericită de „toate neamurile”.

Întreaga creație aștepta nașterea ei. Preasfânta noastră este „rodul făpturilor”, după cuvântul Sfântului Nicolae Cabasila, adică acea țintă către care tindea întreaga zidire. După cum copacul există pentru rod, la fel și zidirea există pentru Fecioara, iar Fecioara pentru Hristos. După cum întăresc Părinții, nu doar oamenii, dar și cerul, și pământul, toată zidirea văzută și nevăzută au fost create pentru prea curata Fecioară. Când Dumnezeu, la începutul veacurilor, privind către creaturile sale, a spus că sunt „bune foarte”, de fapt vedea înaintea Sa rodul întregii creații, pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, și, cu adevărat, lauda sa era „cuvânt de laudă către Fecioara”.

În ziua de azi întreaga zidire primește binefacere prin Nașterea prea neprihănitei noastre Stăpâne. „Această creație prea nouă” nu era doar cea mai bună femeie de pe pământ, nici cea mai bună femeie din toate timpurile, ci a fost singura care putea să pogoare cerul pe pământ, să Îl facă pe Dumnezeu om.

Creatorul Dumnezeu Cuvântul a plămădit astfel firea omenească, așa încât, atunci când va trebui să Se nască, să ia din această fire omenească pe Maica sa. Dumnezeul nevăzut și nearătat vine pe pământ prin ea și Se face văzut; se unește și are părtășie cu zidirea unindu-Se cu firea esența omenească și devenind de un fel cu aceasta. Unește prin firea Sa omenească toată zidirea în Ipostasul Său și o îndumnezeiește. Dumnezeul fără de chip și de nedescris primește „chip de rob” (Filipeni 2, 7), trup omenesc și suflet rațional, are relații sociale cu oamenii și pășește pe pământ. „Cel neîncăput în nimic”, va încăpea în pântecele fecioresc al Născătoarei de Dumnezeu, așa încât Preasfânta Maică a Sa va deveni „încăperea Celui Neîncăput”.

Astăzi se dezleagă sterpiciunea Anei și se naște „odorul întregii lumi”, după cum se exprimă Sfântul Chiril al Alexandriei.

O minune asemănătoare a săvârșit Dumnezeu de multe ori în Vechiul Testament cu Sarra, soția patriarhului Avraam, cu Rebeca, soția lui Isaac, cu Ana, mama proorocului Samuil, cu Elisabeta, mama proorocului Ioan Înaintemergătorul. Totuși, minunea de azi e mult diferită. Poate că fiii maicilor pomenite mai sus, maici a căror sterpiciune a fost dezlegată în chip minunat la vârste înaintate, să fi fost virtuoși și sfinți, dar doar Maria - fiica Anei și a lui Ioachim - a fost „plină de har” și a devenit - lucru de neînțeles pentru oameni și pentru îngeri - Maica lui Dumnezeu.

Preasfânta noastră nu s-a născut prin zămislire fără de sămânţă, precum greşit cred romano-catolicii, ci în urma unei uniri fireşti în trup dintre Ioachim şi Ana. S-a dezlegat aşadar sterpiciunea firească a Anei prin intervenţia directă a lui Dumnezeu ca răspuns la rugăciunile drepţilor dumnezeieşti Părinţi. Bătrânii Ioachim şi Ana au zămislit fără a simţi nici o atracţie trupească, fără plăcere, ci doar din ascultare faţă de Dumnezeu. Au pecetluit şi cu această faptă înţelepciunea lor. În acest chip, Fecioara s-a zămislit „cu bună cuviinţă în pântecele Anei din Ioachim". Faptul că s-a zămislit cu bună cuviinţă înseamnă că chipul zămislirii a fost sfânt. Dacă Fecioara ar fi fost fără de păcatul strămoşesc, adică s-ar fi născut prin „imaculata concepţie", trebuia ca se fi născut în chip feciorelnic, precum Hristos.

Ca să dobândească însă un asemenea copil, drepţii dumnezeieşti Părinţi au arătat o credinţă mai presus de judecata omenească, răbdare neclintită, şi-au hrănit o nădejde care nu ruşinează, au avut mare stăruinţă în rugăciunile lor că Dumnezeu va împlini cererea lor. Mulţi ani au avut de îndurat ruşinea nenaşterii de prunci.

Tradiţia spune că Sfânta Ana a dobândit-o pe Născătoarea de Dumnezeu după 50 de ani de sterpiciune. Această atitudine a dumnezeieştilor părinţi trebuie să fie o pildă pentru noi toţi.

Sursa: Revista Pemptousia, nr. 21.

Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Înainte-prăznuirea Naşterii Maicii Domnului; Sfinţii cuvioşi Simeon şi Amfilohie de la Pângăraţi

Părinţii Bisericii spun că Înainte-prăznuirea Naşterii Maicii Domnului reprezintă „începutul mântuirii noastre”. Căci, în această zi, pe noi cei ce am călcat poruncile lui Dumnezeu şi am căzut în adâncul răutăţilor, Domnul Dumnezeul nostru, vrând să ne izbăvească din robia păcatului, a trimis pe îngerul Său şi a binevestit drepţilor Ioachim şi Ana naşterea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu.

***

Astăzi, Biserica îi pomeneşte şi pe Sfinţii cuvioşi Simeon şi Amfilohie de la Pângăraţi.

Sfântul cuvios Simeon de la Pângăraţi s-a născut la începutul secolului al 14-lea în apropiere de Piatra Neamţ şi a intrat de tânăr în obştea Mănăstirii Bistriţa. A petrecut mulţi ani în chinovie, apoi s-a retras pe malul stâng al pârâului Pângăraţi, unde a ridicat o biserică de lemn. Cu timpul, schitul a fost cunoscut cu numele de „Schitul lui Simeon”, care a devenit mai târziu Schitul Pângărați.

Schitul lui Simeon a fost pustiit în timpul campaniei duse de sultanul Mahomed cuceritorul împotriva Moldovei, în 1476.

Cuviosul Simeon şi ucenicii săi au trecut Carpaţii, stabilindu-se la Mănăstirea Caşva. A trecut la Domnul în 1476.

Astăzi pomenim şi pe Sfântul cuvios Amfilohie de la Pângăraţi, care s-a născut în anul 1487, în nordul Moldovei.

În monahism a intrat la Mănăstirea Moldoviţa, dar în 1508 a fost ales stareţ al Schitului Pângăraţi, slujire pe care a îndeplinit-o 56 de ani. În anul 1566, cuviosul, cunoscând că i se apropie sfârşitul, s-a retras de la conducerea mănăstirii şi l-a numit stareţ pe ieromonahul Teodorit. Sfântul cuvios Amfilohie s-a retras la Mănăstirea Moldoviţa şi a trecut la Domnul în anul 1570.

Arhid. Ștefan Sfarghie – Sinaxar - Naşterea Maicii Domnului

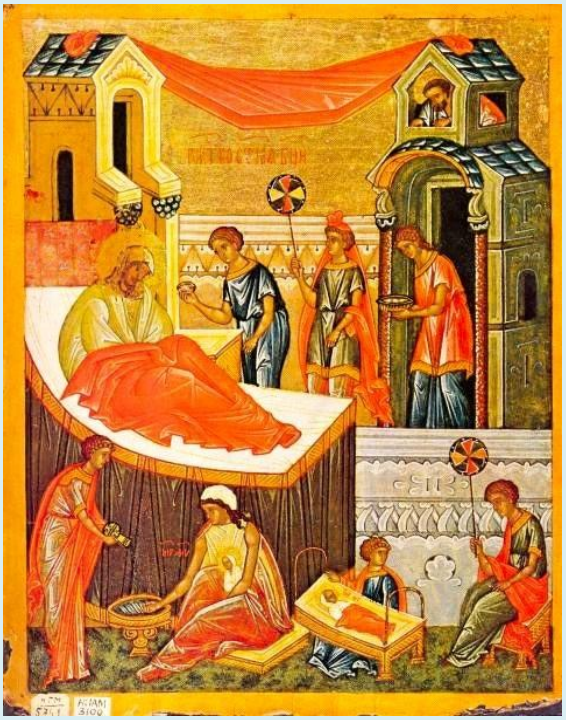

În afară de cununa Duminicilor de peste an şi a sărbătorilor Domnului nostru Iisus Hristos, anul bisericesc mai cuprinde şi cununa sărbătorilor Preasfintei Fecioare Maria şi ale sfinţilor.

Cea dintâi mare sărbătoare din anul bisericesc este Naşterea Maicii Domnului. Sfânta Fecioară Maria, Maica Domnului, a fost rodul rugăciunilor neîncetate ale Sfinţilor şi drepţilor Ioachim şi Ana din Nazaret.

Descendent din seminţia lui Iuda, Sfântul Ioachim l-a avut ca strămoş pe regele David, iar Sfânta Ana provenea din seminţia preoţească iudaică a lui Levi.

Pentru că nu aveau copii, Sfinţii şi drepţii dumnezeieşti Părinţi Ioachim şi Ana erau desconsideraţi de popor.

Odată, fiind în templu, Ioachim a fost umilit de un evreu care i-a spus că este nevrednic să aducă daruri pentru că nu are copii din cauza unor păcate ascunse.

Dar milostivul Dumnezeu, ascultându-le rugăciunile făcute cu lacrimi, l-a trimis pe îngerul Său, care i-a vestit Sfintei Ana că va avea un copil. Un prunc cu o chemare dumnezeiască pe umeri, şi anume aceea de a fi Mama care a dat trup omenesc lui Dumnezeu Fiul, Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Şi aşa a venit pe lume aceea care a fost, este şi va fi fiica Părintelui Ceresc, Mama Fiului şi mireasa Duhului Sfânt, Împărăteasa sfinţilor şi mijlocitoarea pentru toţi oamenii.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Înainte-prăznuirea Naşterii Maicii Domnului; Sfinții cuvioși Simeon și Amfilohie de la Pângărați; Sfântul mucenic Sozont

1. Înainte-prăznuirea Naşterii Maicii Domnului - Pentru pregătirea sufletească a credincioşilor toate sărbătorile împărăteşti (inclusiv cele ale Maicii Domnului) sunt precedate de un timp de pregătire, de anticipare sau introducere, numit pre-serbare, înainte-serbare sau înainte-prăznuire.

2. Sfântul cuvios Simeon de la Pângărați - Sfântul cuvios Simeon s-a născut la începutul secolului al XV-lea într-un sat din apropierea oraşului Piatra Neamţ, în timpul evlaviosului domnitor Alexandru cel bun (1400-1432).

Încă din tinereţe era râvnitor pentru cele dumnezeieşti, alegând viaţa monahală şi intrând în obştea Mănăstirii Bistriţa. După multă nevoinţă şi ascultare, sporind duhovniceşte, s-a retras la linişte, împreună cu încă doi ucenici ai săi, în anul 1432, pe malul stâng al pârâului Pângăraţi. Aici, cuviosul şi-a făcut o chilie din bârne de brad, într-o frumoasă poiană, unde s-a nevoit, cu ucenicii săi, în rugăciuni neîncetate, încât aşezământul lui a devenit cunoscut sub numele de „Sihăstria lui Simeon”.

Auzind Sfântul voievod Ştefan cel mare (1457-1504) de nevoinţa cuviosului, i-a dăruit ajutor să înalţe o mică biserică de lemn, cu hramul Sfântului mare mucenic Dimitrie, izvorâtorul de mir.

La sfinţirea ei de către mitropolitul Teoctist I, cuviosul Simeon a fost hirotonit preot, devenind astfel primul întemeietor şi egumen al Mănăstirii Pângăraţi, ce s-a numit până în 1508 „Schitul lui Simeon”.

Aici a adunat în jurul său mulţi ucenici, sporind în nevoinţă şi rugăciune şi învrednicindu-se de darul vindecării bolilor şi al înainte-vederii. De bine-cuvântarea lui se bucurau credincioşii, dar şi înalţii dregători şi chiar Sfântul voievod Ştefan cel mare, care-i cerea sfatul pentru el şi pentru ţară.

Prin îngăduinţa lui Dumnezeu, în anul 1476, când au năvălit turcii asupra Moldovei şi au biruit la Războieni, cuviosul Simeon, după ce s-a rugat pentru domn şi pentru ţară ca să-i scape din mâinile cotropitorilor, şi-a luat ucenicii şi s-a stabilit la Mănăstirea Caşva, în ţinutul Mureşului.

Aici, în toamna aceluiaşi an, s-a mutat la cele veşnice, fiind îngropat în această mănăstire. Spre sfârşitul anului 1484, după ce s-a aşezat pacea în ţară, Sfântul voievod Ştefan i-a adus sfintele moaşte într-o raclă şi le ţinea în vistieria sa cu cinste. Apoi, luând o parte din ele, le-a oprit pentru binecuvântare, iar rămăşiţa sfintelor lui moaşte le-a îngropat în Cetatea Sucevei.

Sfântul cuvios Părinte Amfilohie de la Pângăraţi s-a născut în anul 1487, în Ţara de Sus a Moldovei. Şi-a început viaţa monahală de tânăr la Mănăstirea Moldoviţa, de unde a venit la Pângăraţi în anul 1508. Aici a fost ales de toţi vieţuitorii părinte duhovnicesc, conducând obştea Mănăstirii timp de 56 de ani.

Despre viaţa lui vorbeşte ieromonahul Anastasie de la Moldoviţa, care l-a cunoscut îndeaproape: „Din copilăria sa el s-a nevoit în viaţa călugărească, fiind mărturisit de toţi pentru faptele lui cele bune. Era scriitor foarte iscusit, postitor, răbdător şi ostenitor în toată nevoinţa duhovnicească”.

Datorită nevoinţelor sale, Stăpânul Hristos şi ocrotitorul Mănăstirii, Sfântul Dimitrie, au rânduit ca domnitorul Alexandru Lăpuşneanu (1552-1561; 1564-1568) să zidească la Pângăraţi o biserică nouă, în locul celei vechi de lemn, care fusese arsă de turci.

Aceasta a fost sfinţită de mitropolitul Grigorie al Sucevei în anul 1560. În anul 1566, Sfântul a adunat pe toţi fiii săi duhovniceşti, le-a dat ultimele poveţe, a lăsat egumen în locul său pe ieromonahul Teodorit, iar el s-a retras la mă-năstirea lui de metanie, Moldoviţa.

Aici, fericitul Amfilohie a primit marele şi îngerescul chip al schimniciei sub numele de Enoh şi s-a nevoit timp de încă 4 ani. În anul 1570, cunoscându-şi

mai înainte sfârşitul şi împărtăşindu-se cu Sfintele Taine, s-a mutat la cele veşnice, fiind îngropat de ucenicii săi.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române i-a canonizat pe cuvioşii Simeon şi Amfilohie la data de 7 martie 2008, rânduindu-le ca zi de pomenire 7 septembrie.

Pentru rugăciunile Sfinţilor cuvioşi Simeon şi Amfilohie, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi. Amin.

3. Sfântul mucenic Sozont - Era din Licaonia (Asia Mică). Fiind păstor, ajunge cu turmele sale în apropierea cetății Pompeiol (Asia Mică) unde se cinstea o zeitate păgână din aur și argint. Sfântul mucenic Sozont intrând în templul păgân rupe mâna dreaptă a idolului și vânzând-o, a împărțit săracilor câștigul.

Conducătorul păgân al cetății a început să prigonească creștinii în încercarea de a afla cine este făptașul. Sfântul Sozont auzind acest lucru, s-a dus de bună voie în fața conducătorului, mărturisind fapta. A fost chinuit și a murit ca martir în anul 304.

Sorin Ioniţe - Calendar Ortodox - Naşterea Maicii Domnului

Cea dintâi mare sărbătoare din anul bisericesc ortodox, este Naşterea Maicii Domnului, prăznuită la 8 septembrie.

Se şi cuvenea, de altfel, să întâlnim sfinţenia Maicii Domnului din cele dintâi zile ale anului nou, Maica Domnului fiind sfinţenia omenească cea mai înaltă, cunoscută şi prea cinstită în Biserică.

Sărbătoarea a fost stabilită în a opta zi din anul bisericesc, pentru că cifra opt simbolizează ziua veşniciei, viaţa fără de sfârşit, iar datorită ei, Fiul Cel veşnic al lui Dumnezeu S-a întrupat, a biruit moartea şi a dăruit oamenilor viaţa veşnică în Împărăţia Cerurilor.

Sfânta Scriptură nu ne oferă informaţii despre Naşterea Maicii Domnului. Acest eveniment este relatat numai de Tradiţia Bisericii, consemnată în cărţile de cult şi în unele scrieri, precum Protoevanghelia lui Iacov, din secolul al II-lea.

Din Sfânta Tradiţie ştim că părinţii Maicii Domnului erau drepţii Ioachim şi Ana. Ei erau sterpi şi înaintaţi în vârstă, dar îşi doreau un copil.

Ioachim era din seminţia lui Iuda, iar Ana din seminţia lui Levi, fiind fiica preotului Matan şi a soţiei lui, Mariam. Erau în vârstă şi fiind lipsiţi de copii, erau priviţi de ceilalţi ca blestemaţi. Odată, din această pricină, dreptului Ioachim i-au fost refuzate darurile aduse la templu.

De aceea el a zis către soţia sa, Ana: Mă duc la munte și acolo voi posti și mă voi ruga lui Dumnezeu să ne dăruiască un copil. Apoi a plecat în peștera proro-cului Ilie de la Hozeva.

Iar Ana se ruga lui Dumnezeu cu durere și cu multe lacrimi acasă, zicând: Doamne, Atotțiitorule, Cel ce numai cu cuvântul ai făcut cerul și pământul și toate câte se văd; Cel ce ai zis făpturilor Tale să trăiască și să se înmulțească; Cel ce ai binecuvântat pe Sarra, soția lui Avraam și ea a născut pe Isaac la bătrânețe și ai dăruit Anei fiu pe Samuel prorocul, dă-mi și mie roadă pântecelui și nu lăsa să fiu de ocară între oameni, că, de voi naște fiu sau fiică, îl voi închina Ție cu toată inima și-l voi da să slujească în biserica slavei Tale.
Arhanghelul Gavriil s-a arătat apoi fiecăruia dintre ei, spunându-le că rugă-ciunea lor nu a fost trecută cu vederea și că Dumnezeu le va trimite bine-cuvântarea Sa. Tot el le-a vestit că acest prunc se va umple de Duh Sfânt și va fi un vas ales lui Dumnezeu.

Sfântul Ioan Damaschin spune că firea celor doi s-a biruit prin har și a rămas supusă acestuia. Nu a luat-o înaintea harului. A așteptat neroditoare, până când harul a înflorit rodul. Astfel, deși născută în chip firesc din drepții Ioachim și Ana, Maica Domnului a fost și rodul rugăciunilor, făcute cu lacrimi şi cu frângerea inimii, de către părinţii ei, un rod al îndurării lui Dumnezeu, un copil dorit, cerut şi dobândit prin rugăciune.

Un copil cu o chemare dumnezeiască: chemarea de a fi mama care a dat trup de om lui Dumnezeu-Fiul, Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Părinții i-au pus numele Maria, care înseamnă Doamnă sau Stea, arătând mai înainte strălucirea vredniciei ei de Maică a Stăpânului tuturor.

La împlinirea vârstei de trei ani, părinții și-au împlinit făgăduința și au adus-o la templul din Ierusalim, eveniment prăznuit ca Intrarea în biserică a Maicii Domnului, la 21 noiembrie.

Astfel a venit pe lume aceea care a fost, este şi va fi, fiica Părintelui Ceresc, Mama Fiului şi mireasa Duhului Sfânt, Împărăteasa tuturor Sfinţilor, sprijinitoarea păcătoşilor, atotputernică ajutătoare şi rugătoare pentru toţi oamenii, Maica mântuirii noastre a tuturor, mai cinstită decât Heruvimii şi mai mărită, fără de asemănare, decât Serafimii, pe care o lăudăm în vecii vecilor. Amin.

Proloagele din 7 septembrie

Luna septembrie în 7 zile: Înainte-prăznuirea Naşterii Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu

Învăţătură la Înainte-prăznuirea Naşterii de Dumnezeu Născătoarei, Fecioara Maria

Să aveţi înştiinţare, fraţilor, că întru această zi este Înainte-prăznuirea Naşterii Preasfintei şi de Dumnezeu Născătoarei şi pururea Fecioarei Maria. Să vă adunaţi deci în biserici la rugăciune, pentru că în această zi este începutul mântuirii noastre. Că întru această zi, pe noi cei ce am călcat poruncile lui Dumnezeu şi am căzut în adâncul răutăţilor şi ne-am făcut robi patimilor, Domnului Dumnezeul nostru, vrând să ne izbăvească din această robie şi să Se pogoare spre izbăvirea noastră şi cu o nouă zidire să ne înnoiască pe noi, a trimis pe îngerul Său şi a binevestit dreptţilor Ioachim şi Ana naşterea Preasfintei de Dumnezeu Născătoarei, adică pe aceea care este, după trup, Maica Domnului nostru Iisus Hristos.

Drept aceea, acum şi noi, fraţilor, cu bucurie ajungând la această zi, să ne sârguim spre lucruri bune şi să ne luminăm candele noastre cu milostenie, cu credinţă şi cu dragoste, că prin aceasta sufletul şi trupul se luminează, precum şi apostolul grăieşte: "Credinţa fără de fapte moartă este". (Iacob, 2, 26). Drept aceea, se cuvine să câştigăm lângă credinţa milostenia cu dragoste, pentru că aceasta înalţă la cer şi uşile Împărăţiei le deschide. Că, "cela ce miluieşte pe săraci, împrumut dă lui Dumnezeu". Şi iarăşi zice: "Milă voiesc, iar nu jertfă".

Drept aceea, dar, vă rog, să nu trecem alături de ce ne este de folos, adică nici de cel flămând, nici de cel gol, nici de străin, ci să-i primim pe ei ca pe Însuşi Hristos, ca să ne primească şi pe noi Hristos Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile acelora, şi veşnică Împărăţie să ne dăruiască, pe care a gătit-o celor ce-L iubesc pe El.

Întru această zi pomenirea Sfântului mucenic Sozont (t 288).

Mucenicul Sozont a fost din ţara Licaoniei şi era păstor de oi. Purtându-şi turma prin singurătăţi şi ferit de vălmăşagul lumii păgâne, tânărul păstor a avut fericirea de a crede în Dumnezeul cel viu, în Hristos, şi umbla cugetând cu dragoste la legea Domnului, ziua şi noaptea. Că, unde era el cu oile, se adunau şi ceilalţi păstori, copii şi bărbaţi, şi el îi învăţa să cunoască pe unul Dumnezeu cel adevărat, povăţuind în acest fel şi turma cea cuvântătoare la păşunea cea bună. Şi darul Domnului era cu dânsul, că pe mulţi păgâni i-a adus la Sfântul Botez.

Deci, ajungând o dată cu turma lângă un stejar mare, unde era şi un izvor de apă, a aţipit într-un somn dulce şi a văzut o dumnezeiască vedenie, care îl chema pe el la nevoinţa mucenicească, arătând apoi că şi locul unde se afla el acum, avea să fie de folos multora, că mulţi vor afla mântuire printr-însul, proslăvind pe Dumnezeu.

Drept aceea, sculându-se el, a încredinţat oile şi a lăsat la locul acela arcul său şi trei săgeţi, spre pomenirea lui, iar el a intrat în cetatea Pompeiopol, unde, văzând mulţimea păgânilor şi puţină creştinătate, l-a durut inima de aceasta. Şi,

intrând într-o capişte idolească, a luat mâna cea de aur a idolului, pe care a sfărâmat-o şi a dat-o săracilor. Deci, căutând păgânii mâna idolului, n-o găseau şi au început a da la chinuri pe alţii.

Atunci, Sfântul Sozont, nerăbdând să vadă oameni nevinovaţi chinuiţi în locul său, venind, a mărturisit singur dregătorului Maximian fapta sa. Şi a mărturisit pe Hristos Dumnezeul nostru şi Făcătorul şi Purtătorul de grijă a toate. Deci, întrebat fiind pentru ce a îndrăznit a face un lucru ca acesta, el a răspuns: "Am făcut aceasta ca să vă încredinţaţi că idolul vostru, de ar fi fost Dumnezeu adevărat şi viu, s-ar fi împotrivit şi nu m-ar fi lăsat să fac rău, iar acum aurul l-am dat celor ce aveau trebuinţă de el.

Acestea auzind dregătorul, şi-a vărsat asupra lui Sozont toată furia caznelor sale. A fost bătut cumplit şi i s-au frânt mâinile şi picioarele. Sozont a indurat toată cruzimea cu credinţa tare. Dar în acele cazne şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Întru această zi, cuvânt din Limonar, despre nevoinţă.

Ne spunea nouă monahul Atanasie: "Mi-a venit mie odată un gând, zicându-mi: Oare ce va fi celor ce se nevoiesc aici? Şi m-a răpit pe mine Domnul. Şi a venit cineva zicându-mi: "Să vii în urma mea." Şi m-a dus la oarecare loc plin de lumină şi m-a pus pe mine lângă înseşi uşile a căror vedere nu este cu putinţă a o spune. Şi am auzit, ca şi cum ar fi înlăuntru mulţime fără număr, din cei ce laudă pe Dumnezeu. Şi, bătând noi în uşă, ne-a răspuns cineva dinlăuntru, zicând: "Ce voiţi acum?" I-a grăit lui cel ce mă purta pe mine. "Să intrăm aici, voim." Iar el a răspuns, zicând: "Aici nu intră nimeni care petrece în lenevire. Iar, dacă voiţi să intraţi, mergeţi şi vă nevoiţi, socotind nimic toate ce sunt în lumea aceasta trecătoare".

Întru această zi, cuvânt despre un frate ce s-a pocăit.

Ava Polihronie, preotul, mi-a spus, grăind: "Şezând eu odată în mănăstirea ce se cheamă Perghie, lângă Iordan, am văzut acolo un oarecare frate lenevindu-se şi nicidecum săvârşind slujbele sfintei Duminici. Iar după puţine zile, pe acelaşi frate l-am văzut prăznuind sfânta slujbă cu toată sârguinţa şi osârdia, petrecând toată pravila de la început până la sfârşit.

Atunci i-am zis lui: "Iată, frate, acum bine faci, ia aminte la tine însuţi şi de mântuirea sufletului tău."

Iar el mi-a zis mie: "Stăpâne părinte, eu acum o să mor." Şi după trei zile a răposat.

Iarăşi, acel Polihronie mi-a spus mie, grăind: "Răposând un frate din aceeaşi mănăstire, mi-a zis mie iconomul: "Cu dragoste, mergi să aduci vasele fratelui, în chilia mea." Şi începând noi a le aduce, am văzut pe iconom plângând, căruia i-am zis: "Pentru ce plângi aşa, rogu-te părinte?" Iar el a zis: "Astăzi vasele fratelui meu le aduc, iar după două zile, alţii vor aduce pe ale mele." Şi aşa, a treia zi a răposat şi acela, precum a proorocit".

Întru această zi, cuvânt din Pateric

Un bătrân schitean petrecea în muntele ce se numeşte Paisie şi i-au adus lui un îndrăcit şi l-a tămăduit. Iar acela i-a adus lui un săculeţ plin de bani şi bătrânul nu vrea să-i primească. Deci, văzându-l pe dânsul mâhnit, bătrânul a oprit săculeţul deşert şi i-a zis lui: "Aurul dă-l de pomană săracilor!" Şi a făcut bătrânul din săculeţ un pieptar, că era din păr şi era aspru. Şi multă vreme l-a purtat ca să roadă lui trupul.

Proloagele din 8 septembrie

Luna septembrie în 8 zile: Naşterea Preasfintei Stăpânei noastre, de Dumnezeu Născătoarei şi pururea Fecioarei Maria

Trebuie să ştim fraţilor, că afară de cununa Duminicilor de peste an şi afară de cununa sărbătorilor Domnului Hristos, anul duhovnicesc mai cuprinde şi cununa sărbătorilor Sfinţilor.

Cea dintâi mare sărbătoare din cununa Sfinţilor de peste an este sărbătoarea Naşterii Maicii Domnului, prăznuită la 8 septembrie, adică ziua de astăzi. Se şi cuvenea, de altfel, să întâlnim sfinţenia Maicii Domnului din cele dintâi zile ale anului nou bisericesc, Maica Domnului fiind sfinţenia omenească cea mai înaltă, cunoscută şi cinstită în Biserică.

Este drept, ştirile Bisericii privind sărbătoarea de astăzi nu se întemeiază pe Scriptura canonică, ci în întregime numai pe Tradiţia Bisericii, dar pentru aceasta, ea nu este mai puţin îndreptăţită.

Astfel, din Tradiţie ştim că părinţii Maicii Domnului erau drepţii Ioachim şi Ana; tot din Tradiţie ştim că erau sterpi şi că erau în vârstă. În sfârşit, din Tradiţie, de asemenea, aflăm că ei doreau totuşi, aprig, un copil şi că Maica Domnului a fost rodul rugăciunilor, lacrimilor şi frângerilor inimii părinţilor ei, un rod al îndurării lui Dumnezeu, un copil dorit, cerut şi dobândit prin rugăciune.

Un copil cu o chemare dumnezeiască pe umeri: chemarea de a fi mama care a dat trup de om lui Dumnezeu, Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Şi aşa a venit pe lume aceea ce a fost, este şi va fi, fiica Părintelui Ceresc, Mama Fiului şi mireasa Duhului Sfânt, Împărăteasa tuturor Sfinţilor, sprijinitoarea păcătoşilor, atotputernică ajutătoare şi rugătoare pentru toţi oamenii, Maica îndumnezeirii şi mântuirii noastre a tuturora, mai cinstită decât Heruvimii şi mai mărită decât serafimii, căreia, rugându-ne, îi zicem: "Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin".

Întru această zi, învăţătură la Naşterea Preasfintei Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoarei.

A sosit, fraților, vremea mântuirii noastre, că iată ne-a răsărit nouă celor ce ședeam în întunericul păcatului, raza Soarelui celui înțelegător, a lui Hristos.

- ✓ *Astăzi, fraţilor, a răsărit bucurie la toată lumea.*
- ✓ *Astăzi i s-a născut lui Adam strămoşul, nepoata şi Doamna, ceea ce legăturile iadului le slăbeşte.*
- ✓ *Astăzi s-a născut pierderea blestemului Evei şi înnoirea a toată lumea.*
- ✓ *Astăzi înşelăciunea cea veche s-a stricat şi poporului celui nou, bunăvestire nouă i-a răsărit.*

Printr-o femeiască încălcare de poruncă eram căzuți cu neamul, dar iarăși prin femeiască naștere ne întoarcem în Rai. Că Eva de la șarpe a luat sfat, iar Aceasta a născut pe Hristos, ucigătorul șarpelui. Că n-a mai suferit să ne vadă și pe noi robiți de vrăjmașul, prin fapte de rușine, ci a plecat cerurile ca un îndurat și S-a

pogorât spre căutarea noastră, cu bunăvoirea Tatălui și cu umbrirea Sfântului Duh, precum și Luca evanghelistul mărturisește.

Și așa S-a sălășluit Dumnezeu, ipostatica înțelepciune a Celui de Sus, Fiul lui Dumnezeu, Care împreună cu Tatăl de o ființă este și cu Preasfântul Duh întocmai cinstit, și S-a făcut împreună Dumnezeu și om, ca pe oameni să-i mântuiască. Că nu-i era cu putință omului să se mântuiască de n-ar fi luat înnoire de la Însuși Făcătorul. Că Acesta neputințele noastre asupra Sa le-a luat și bolile ne-a ridicat. Și sărac, străin și batjocorit a voit să fie pentru noi, ca, prin sărăcia Sa, pe noi să ne îmbogățească.

Deci, când vom vedea, fraților, pe vreun sărac, sau gol, sau străin, sau flămând și ne vom duce nefăcându-i acestuia nici un bine, să știți că pe Însuși Hristos nebăgându-L în seamă, Îl trecem cu vederea și pe noi înșine ne lipsim de veșnicele bunătăți. Că nu are cineva ceva al său, sau dă din al său, ci din al lui Dumnezeu. Deci, să dăm îndestulare din ce ne este încredințat nouă. Că nu cere de la noi avere, nici alt lucru greu, ci hrană și haine, ca, prin acea puțină prisosință, să ne câștigăm mila de la Însuși Domnul precum și zice: "Miluiește, ca miluit să fii". Și iarăși: "Milă nu este celui ce n-a făcut milă.

"Nu vă răzbunați singuri, fraților, că zice proorocul ca din partea lui Dumnezeu: "A mea este răzbunarea, Eu voi răsplăti, zice Domnul."

Iar apostolul Pavel, lămurindu-ne pe noi, spune: "Să nu vă îmbătați de vin, întru care nu este mântuire, ci, mai vârtos, să vă umpleți de Duhul Sfânt, cântând în Psalmi și în laude duhovnicești".

Și iarăși, oprindu-ne pe noi de la mânie, zice: "Mâniați-vă, dar nu greșiți. Și soarele să nu apună peste mânia voastră. Și să nu dați loc mâniei".
Drept aceea, pe toate supunându-le sub picioare, cu bunătatea să ne încingem, cu dragostea și cu blândețea, cu curăția și cu trezvia și cu milostenia, că acestea acoperă mulțimea păcatelor noastre, întru Hristos Iisus Domnul nostru, Căruia I Se cuvine slava, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Întru această zi, cuvânt din Limonar, despre bătrânul tăietor de lemne

A fost oarecând, în părţile Ciprului, secetă multă vreme şi episcopul ţării se ruga mult lui Dumnezeu pentru aceasta, ca să le dea lor Domnul mila Sa de sus, ca să se pogoare ploaie pe pământ.

Şi s-a făcut glas din cer, zicându-i lui: "Să mergi, după Utrenie, la cutare poartă a cetăţii şi pe care vei vedea intrând mai întâi, aceluia să-i spui ca să se roage si va veni vouă ploaie." Deci, a făcut aşa episcopul, a ieşit cu clerul său şi a şezut la poarta cetății și, iată, intră un bătrân, ducând o sarcină de lemne de vândut. Și sculându-se, episcopul l-a oprit pe el. Și îndată a lepădat bătrânul sarcina de lemne din spate și s-a închinat episcopului, zicând: "Iartă-mă, stăpâne"; și cerea blagoslovenie de la episcop.

Apoi și episcopul, asemenea, s-a închinat lui zicând: "Ava, pentru Domnul, roagă-te ca să ne trimită Domnul mila Sa și să fie acum pe pământ ploaie".

Iar bătrânul pe sine se numea a fi netrebnic și păcătos. Și dacă l-a silit pe el episcopul ca să se roage, bătrânul, plecându-și genunchii, s-a rugat și s-a pogorât îndată ploaie.

Încă, iarăși, episcopul a rugat pe bătrân, zicând: "Ai dragoste, pentru noi, părinte, și ne spune viața ta, pentru folosul nostru, ca și noi să-ți urmăm".

Și a zis bătrânul: "Iartă-mă, stăpâne, că eu sunt păcătos și în deșarte zile m-am născut și nimic nu am de folos cu care sufletul meu să se mângâie. Ci, iată, precum mă vezi pe mine, ies din cetate și-mi adun o sarcină de lemne și vânzând-o, îmi cumpăr pâinea pe care o mănânc și cu aceasta îmi doresc mie hrana cea de peste zi. Iar alta n-am nimic și dorm la biserică și iarăși ieșind,

același lucru îl fac. Iar, de va fi frig sau ninsoare, o zi sau două, petrec flămând și laud pe Dumnezeu, până ce iarăși se face senin și pot ieși să tai lemne".

Și așa, nu puțin folos a primit episcopul împreună cu clerul său. Și toți au proslăvit pe Dumnezeu de osteneala bătrânului și i-au zis lui: "Cu adevărat, tu ai plinit Scriptura care zice: Nemernic sunt pe pământ".

Deci, l-a luat pe el episcopul și l-a hrănit, dându-i lui odihnă, până ce s-a mutat către Domnul.

Dumnezeului nostru slavă!

Părintele Ilie Cleopa - Predică la Naşterea Maicii Domnului

Naşterea ta, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, bucurie a vestit la toată lumea; că din tine a răsărit Soarele dreptăţii, Hristos Dumnezeul nostru…
(Troparul praznicului)

Iubiţi credincioşi, gândindu-mă la cinstea şi slava cea mare cu care Preabunul şi Preaînduratul Dumnezeu a împodobit în cer pe Maica Domnului, gândindu-mă la slavoslovia cea veşnică cu care o laudă pe dânsa puterile cereşti, apoi, cugetând şi la slujbele şi rugăciunile care i se aduc ei de către toţi fiii Bisericii lui Hristos aici pe pământ, precum şi la cuvintele de laudă pe care le-au alcătuit în cinstea ei sfinţii şi aleşii lui Dumnezeu, silinţa gândului mă îndeamnă, ca astăzi, la luminatul praznic al Naşterii Maicii Domnului, să adaug şi eu nepriceputul, o mică picătură lângă noianul cel mare al laudelor ei.

Şi iată ce am a zice: ***Iubiţii mei fraţi în Hristos, v-aţi gândit vreodată pentru care pricină Sfinţii şi dumnezeieştii Părinţi, care au alcătuit sinaxarul, au rânduit ca praznicele împărăteşti, care împodobesc crugul anului, să înceapă cu Naşterea Maicii Domnului şi să se sfârşească cu Adormirea ei?*** După cum se ştie, în prima lună a anului nou bisericesc, în a opta zi a lunii septembrie, prăznuim Naşterea Maicii Domnului, iar în luna ultimă a anului bisericesc, la 15 august, prăznuim Adormirea ei. ***Pricina cea tainică, pentru care anul bisericesc începe şi se sfârşeşte cu praznicele Maicii Domnului, este aceasta că prin mijlocirea Maicii Domnului, Preamilostivul Dumnezeu a binevoit a începe şi a termina planul mântuirii neamului omenesc din robia diavolului şi din munca iadului.***

Să ştiţi, fraţii mei, că acest plan al lui Dumnezeu de a mântui lumea prin mijlocirea Maicii Domnului, l-a arătat Dumnezeu în chip tainic şi umbros chiar de la începutul lumii, ***când a zis Evei că sămânţa ei va zdrobi capul şarpelui*** (Facere 3, 15). Căci despre Hristos se zice: ***sămânţa femeii, ca Unul ce nu S-a născut din sămânţă de bărbat.***

Încă de la începutul lumii, Preabunul Dumnezeu a arătat în chip tainic prin Eva cea veche, pe cea nouă, duhovnicească, adică pe Maica Domnului ce avea să nască, la plinirea vremii, pe noul Adam, Hristos, Care, prin întruparea Lui, a zdrobit capul şarpelui şi al morţii şi al păcatului, căci precum în Adam toţi mor, aşa şi în Hristos toţi vor învia (I Corinteni 15, 22).

Dar să ştiţi, fraţilor, că ***în planul mântuirii neamului omenesc, Maica Domnului a mai fost închipuită de porumbiţa lui Noe.*** Căci precum aceea a adus lui Noe vestea cea bună a încetării potopului, aşa şi Maica Domnului - porumbiţa cea aleasă de Dumnezeu şi de Duhul Sfânt -, prin naşterea lui Hristos, a adus în lume vestea cea mare a răscumpărării din robia păcatului.

Iarăşi, ***pe Maica Domnului a închipuit-o scara lui Iacov***, ***pe care se suiau şi se coborau îngerii lui Dumnezeu*** (Facere 28, 12), căci ***Maica Domnului a fost scara pe care S-a pogorât Dumnezeu până la noi şi prin care firea noastră s-a suit până la dreapta lui Dumnezeu*** (*Canonul Acatistului Maicii Domnului*).

Pe Maica Domnului a mai închipuit-o rugul cel aprins, ***care ardea şi nu se mistuia de flacăra focului dumnezeirii*** (Ieşire 3, 2), ***căci ea a fost rugul cel duhovnicesc care a primit în sine focul dumnezeirii şi nu s-a ars de el (Sfântul Ioan Damaschin, Bogorodişna gl. 1, Mânăstirea Neamţ, 1816).***

Maica Domnului a fost închipuită şi prin toiagul lui Aaron care a odrăslit (Numerii 17, 8), căci şi ea a răsărit din părinţi sterpi şi neroditori şi întru feciorie petrecând, ***de la Duhul Sfânt a zămislit şi a născut pe Hristos*** (Luca 1, 35).

Pe Maica Domnului a închipuit-o sfeşnicul cel cu şapte lumini (Ieşire 37, 17-24) fiindcă ea a strălucit în lume cu toate cele şapte daruri ale Duhului Sfânt.

Maica Domnului a mai fost închipuită prin cădelniţa cea cu totul de aur (Ieşire 37, 16; 40, 26-27), fiindcă ea a purtat în sine focul dumnezeirii.

Maica Domnului a fost închipuită prin cortul sicriului şi prin tablele Legii Vechi (Ieşire 40, 20-22), căci ***ea este cortul cel sfânt şi sicriu însufleţit şi tablă a Legii Darului*** (*Canon de panihidă*, pesna a 8-a).

Maica Domnului a fost închipuită şi prin uşa cea încuiată, pe care a văzut-o Proorocul Iezechiel, căci prin ea a trecut singur Dumnezeu şi încuiată a lăsat-o, ***nestricînd cheile fecioriei ei*** (Iezechiel 44, 2).

Maica Domnului este împărăteasa cea preasfântă, preafrumoasă şi preaîmpodobită, pe care fericitul ei strămoş, David proorocul şi împăratul a văzut-o prin Duhul Sfânt, stând de-a dreapta scaunului dumnezeirii, ***fiindcă Cel ce stăpâneşte fulgerele cerului în ea s-a oprit şi a locuit*** (Psalm 44, 11).

Maica Domnului a mai fost închipuită prin norul cel uşor, prin care S-a pogorât la noi Dumnezeu.

Maica Domnului este muntele cel sfânt, ***întru care a binevoit Dumnezeu*** (Isaia 2, 2).

Maica Domnului este norul cel în chipul porfirii, cu raze de aur, întru care s-a ascuns soarele cel înţelegător, Hristos Dumnezeul nostru.

Maica Domnului a fost închipuită şi prin chivotul Legii Vechi înaintea căruia a săltat de bucurie David proorocul şi împăratul (II Regi 6, 2-5).

Iubiţi credincioşi, din cele prea multe mărturii şi simboluri care închipuiesc pe Maica Domnului, v-am adus aici câteva spre a vă da seama că taina şi temelia praznicului de astăzi îşi are obârşie foarte veche şi este vestită de patriarhii şi proorocii lui Dumnezeu.

Acum este vremea să arătăm, măcar pe scurt, cum s-a împlinit în Legea Harului această dumnezeiască faptă a naşterii Maicii Domnului.

În Palestina, în oraşul Nazaret, era un om ce se chema Ioachim şi soţia lui, Ana. Aceşti soţi erau drepţi şi plini de toată fapta cea bună, fiind de neam cinstit şi împărătesc. Dar aveau mare mâhnire în această viaţă, căci nu aveau copii. Şi, în acea vreme, cei ce nu aveau copii erau socotiţi ca oameni urgisiţi de Dumnezeu şi blestemaţi, după mărturia Sfintei Scripturi, care zice: ***"Blestemat este cel ce nu are sămânţă în Sion şi nu are urmaşi în Ierusalim". De la asemenea oameni, nimeni nu avea voie să primească hrană, iar în biserică nu erau luaţi în seamă şi nu li se primeau jertfele pe care le aduceau lui Dumnezeu.***
Într-una din zile, fiind un mare praznic al iudeilor, s-au dus şi Ioachim cu soţia sa Ana la biserică şi, pentru multă lor osârdie, au vrut să dea şi ei ceva jertfă lui Dumnezeu din averile lor. Dar preotul nu a voit să le primească şi cu cuvinte grele îi mustră, zicându-le: "Pentru ce îndrăzniţi să aduceţi jertfă lui Dumnezeu, fiind voi sterpi şi neroditori?" Atunci Ioachim şi Ana, umplându-

se de ruşine şi de mâhnire, au ieşit afară din biserică. Şi mergând spre casă foarte întristaţi, a zis Ioachim către soţia sa Ana: "Pe mine nu mă îndeamnă inima să mai intru în casa mea, căci noi suntem urgisiţi de Dumnezeu. Iată eu mă duc la munte şi acolo voi posti şi mă voi ruga lui Dumnezeu, doar se va milostivi şi ne va da nouă un copil".

Deci, se despărţiră unul de altul, iar Ana se duse acasă, la Nazaret. Şi, după ce făcu multă milostenie, a intrat în grădină şi acolo a început să se roage lui Dumnezeu cu durere şi cu multe lacrimi, zicând: "Doamne, Atotţiitorule, Cela ce numai cu cuvântul ai făcut cerul şi pământul şi toate câte se văd; Cela ce ai zis făpturilor Tale să trăiască şi să se înmulţească; Cela ce ai binecuvântat pe Sarra, femeia lui Avraam şi a născut pe Isaac la bătrâneţe şi ai dăruit Anei fiu, de a născut pe Samuel proorocul, dă-mi şi mie roadă pântecelui meu şi nu lăsa să fiu de ocară între oameni, că de voi naşte fiu, sau fiică, îl voi închina Ţie cu toată inima şi-l voi da să slujească în biserica slavei Tale" (I Regi 1, 11).

Deci, acestea grăind Ana, cu lacrimi se ruga lui Dumnezeu; la fel şi Ioachim, bărbatul ei, mult rugându-se în munte şi plângând cu durere din inimă, a auzit Dumnezeu rugăciunea şi suspinurile lor. Apoi trimiţând pe arhanghelul Gavriil la Ioachim în munte, i-a zis: "Bucură-te, Ioachime, şi te veseleşte că am venit să-ţi vestesc că vei avea o fiică ce va naşte în feciorie pe Împăratul lumii, Dumnezeu! Deci, lasă întristarea şi amărăciunea sufletului tău şi te du la casa ta, că a auzit Dumnezeu rugăciunea ta. Numai să ai nădejde tare în cuvântul meu şi să-i mulţumeşti lui Dumnezeu".

Acestea zicând îngerul lui Dumnezeu, s-a dus în grabă şi la Ana şi îi zise aceste cuvinte: "Ano, Ano, s-a auzit rugăciunea ta şi, iată, vei naşte o fiică şi-i vei pune numele Maria, de care toate popoarele pământului se vor bucura". Deci, Ioachim, auzind cuvântul arhanghelului Gavriil, se duse vesel la casa sa şi află pe Ana foarte bucuroasă pentru vestea primită de la înger. Apoi Ana, rămânând însărcinată, după nouă luni a născut o fiică, pe care, după obiceiul Legii Vechi, la opt zile o duseră la preotul bisericii spre a-i pune numele.

Deci, cu chip tainic, i s-a dat pruncii acest nume de Maria, căci Maria înseamnă împărăteasă, ca ceea ce avea să fie Împărăteasa îngerilor şi Doamna întregii lumi. Încă şi altă taină ascunde în sine numele de Maria. Numele acesta se compune din cinci litere ce închipuiesc tainic numele celor cinci mari şi renumite femei din Vechiul Testament. Astfel,

- ***litera "M" arată pe "Mariam", sora lui Moise şi a lui Aaron.***
- ***Litera "A" este Avigheia, femeia lui Nova.***
- ***Litera "R" este Rahila, soţia lui Iacob.***

- ***Litera "I" este Iudit, văduva cea sfântă;***
- ***litera "A" este Ana, femeia lui Elcana.***

Prin aceasta se înţelege că toate darurile şi faptele bune cu care au fost încununate aceste femei, pe toate la un loc le întruneşte dumnezeiasca pruncă Maria, întrecându-le cu neasemănare.

- ***Fiindcă Mariam, sora lui Moise strălucea cu două daruri: cu fecioria şi cu proorocia; iar în cea plină de dar, Maria, fecioria şi proorocia rămân de-a pururea.***
- ***Avigheia s-a măritat întru smerenie, iar fecioara Maria, mai ales pentru smerenie este lăudată, că a căutat Dumnezeu spre smerenia roabei Sale (Luca 1, 48).***
- ***Rahila a fost vestită prin frumuseţea ei, iar Fecioara Maria este însăşi podoaba şi frumuseţea cerului.***
- ***Iudita a fost vestită pentru că prin înţelepciunea ei a omorât pe Olofern (Cartea Iuditei 13, 9) iar Fecioara Maria s-a făcut pe sine sălaş al înţelepciunii şi al Cuvântului lui Dumnezeu (Sfântul Ioan Damaschin, Bogorodişna, gl.3), care prin puterea Lui a omorât pe Olofern cel fără de trup, adică pe diavolul.***
- ***Ana fiind stearpă s-a slăvit, pentru că a devenit maica marelui Samuel (I Regi 1, 20) dar şi Preasfânta Fecioară Maria este mult mai vestită, căci nu stearpă, ci fecioară fiind, a devenit Maica marelui Emanuel (Isaia 7, 14).***

Dar, fraţii mei, ce asemănare s-ar putea face între darurile sfinţilor şi ale drepţilor şi între aceea care a fost şi este comoara tuturor darurilor Sfântului Duh? Căci, ***după mărturia fericitului Ieronim, toţi Sfinţii au luat de la Dumnezeu numai câte o parte din daruri, iar Preasfânta Fecioară Maria a fost plinirea tuturor darurilor.***

Iubiţi credincioşi, ziua de astăzi a sosit la noi cu lumină duhovnicească, cu bucurie sfântă, fiindcă astăzi se naşte Maica luminii şi a bucuriei. Astăzi se vesteşte mila şi izbăvirea neamului omenesc, căci s-a născut Maica milei şi a milostivirii. ***Nu prăznuim astăzi naşterea vreunui sfânt, ci naşterea aceleia ce este mai sfântă decât toţi sfinţii. Nu sobor de îngeri se cinsteşte astăzi, ci naşterea Împărătesei îngerilor. Nu maică de împărat pământesc se naşte, ci însăşi Maica Domnului şi Dumnezeului slavei. Astăzi, Împărăteasa făpturii şi Doamna lumii, din pântece sterp şi neroditor a răsărit.*** Şi cine va putea, după vrednicie, să cinstească naşterea ei? Însăşi Biserica lui Hristos arată că este cu neputinţă acest lucru, zicând: "***Nu se pricepe toată limba a te lăuda după vrednicie, căci se întunecă şi mintea cea mai presus de lume a cânta ţie, de Dumnezeu Născătoare***" (*Axionul* din ziua Botezului Domnului).

Deci, fraţii mei, dacă David, împăratul şi proorocul, a săltat bucurându-se şi s-a veselit foarte, înaintea chivotului Legii Vechi, care tainic închipuia pe Maica Domnului (II Regi 6, 5), apoi câtă bucurie şi veselie se cade nouă să avem azi, când, nu tainic şi cu închipuire, ci într-adevăr prăznuim Naşterea Maicii Domnului, chivotul cel viu şi însufleţit, întru care Dumnezeu a locuit? Dacă cele întunecate şi tainice, atâta veselie au adus preafericitului strămoş al Maicii Domnului, apoi câtă bucurie are el acum în cer, şi câtă bucurie şi mângâiere se cuvine să avem şi noi astăzi, cei de pe pământ, când a răsărit în lume prunca lui Dumnezeu, Fecioara Maria, prin care S-a arătat Soarele mântuirii neamului omenesc?

Cu adevărat astăzi, Preabunul şi Preînduratul Dumnezeu, a cercetat cu milă zidirea Sa şi a bucurat cu mare bucurie, nu numai pe David împăratul şi proorocul, ci şi pe dumnezeieştii ei părinţi Ioachim şi Ana, care cu atâtea lacrimi şi suspine se rugau lui Dumnezeu să le dea lor rod. Dar şi toată făptura omenească s-a bucurat, de vreme ce tot neamul omenesc aştepta să se nască în lume Sfânta Fecioară, care la vreme avea să nască pe Emanuel, ce se tâlcuieşte ***"Cu noi este Dumnezeu"*** (Isaia 7, 14).

Astăzi prăznuim naşterea Împărătesei cerului şi a pământului, ca rod al rugăciunii, al milosteniei şi al facerii de bine, câştigată de la Dumnezeu de Sfinţii Părinţi Ioachim şi Ana. Deci cum trebuie să prăznuim noi astăzi şi cu câtă cinste şi evlavie, cu câtă sfinţenie şi curăţie?

- *Astăzi cei sterpi şi neroditori să se mângâie cu nădejdea că, prin milostenii şi faceri de bine, prin post şi rugăciune, vor dobândi şi ei copii de la Dumnezeu.*
- *Astăzi cei tineri să se înfrâneze şi cu curăţie şi cinste să prăznuiască naşterea Maicii Domnului.*
- *Astăzi fecioarele şi copiii să salte de bucurie că le vine în lume Maica fecioriei.*
- *Astăzi bătrânii şi bolnavii să se bucure că sprijinitoarea bătrânilor şi mângâierea bolnavilor a venit în lume.*
- *Astăzi cei căzuţi în păcate grele şi cei deznădăjduiţi de mântuirea lor, cu nădejde să se mângâie, că ridicarea celor căzuţi şi nădejdea celor deznădăjduiţi pe pământ s-a născut.*

Fiecare din cei ce sunteţi de faţă să vă gândiţi câtă osteneală şi milostenie au făcut şi câte lacrimi au vărsat dumnezeieştii părinţi Ioachim şi Ana, ca să le dea Dumnezeu copii. Apoi, prin câtă osârdie şi rugăciune din adâncul inimii au dobândit o fiică, pe Preasfânta Fecioară Maria, de a cărei naştere s-au bucurat cerul şi pământul.

Şi acum să vă fac o întrebare. Oare câtă muncă şi urgie, câtă pedeapsă vor lua de la Dumnezeu acei părinţi care, nu numai că nu se roagă lui Dumnezeu să le dea copii, ci îi omoară prin avorturi sau prin alte mijloace împiedică naşterea fiilor lor? Dacă pentru uciderea unui singur om cu voia, dumnezeieştile canoane pedepsesc cu 20 de ani de canonisire şi oprire de la Sfânta Împărtăşanie, apoi în ce fel trebuie canonisiţi acei creştini care ucid cu voia, nu unul, ci doi, trei şi chiar mai mulţi copii? Poate veţi zice că copilul avortat nu era de nouă luni şi deci păcatul nu ar fi deplin. Să nu gândiţi aşa ceva, că mare neadevăr gândiţi.

Dumnezeieştii Părinţi spun că precum atunci când fulgeră sau tună, deodată se vede şi lumina, aşa şi la împreunarea soţilor, în acea clipă când s-au împreunat, cu puterea lui Dumnezeu se zămisleşte în pântecele mamei şi sufletul şi trupul şi începe a lua fiinţă copilul. Iar cine după împreunare, chiar şi după un ceas, va încerca în vreun fel să împiedice naşterea, ucigaş de om este şi mare osândă va primi. La fel păcătuiesc şi cei ce se feresc a zămisli copii. Aceştia să-şi aducă aminte că pe Onan, feciorul patriarhului Iuda, numai pentru acest păcat l-a omorât Dumnezeu (Facere 38, 10).

Luaţi aminte, fraţilor, că cel ce face avort sau în alt chip împiedică naşterea copiilor, nu odată, ci de două ori este ucigaş. Cel ce ucide vreun om care a fost botezat, poate să-i omoare numai trupul său, dar dacă acel om a fost în dreaptă credinţă şi în fapte bune, sufletul său rămâne viu în veci, fiindcă se duce din moarte la viaţă. Dar cei ce omoară copiii mai înainte de dumnezeiescul Botez, de două ori sunt ucigaşi, căci atât trupurile lor cât şi sufletele le lipsesc de fericirea cea veşnică, după mărturia Mântuitorului care zice: ***Cel ce crede şi se va boteza se va mântui, iar cel ce nu crede se va osândi*** (Marcu 16, 16).

Iubiţi credincioşi,***Astăzi, însă, se cade să ne veselim, căci s-a născut pe pământ Maica Vieţii, Fecioara Maria, cea mai sfântă fiinţă omenească pe care a ales-o Dumnezeu mai înainte de întemeierea lumii, ca să nască pe Iisus Hristos de la Duhul Sfânt în Betleemul Iudeii.*** Să se bucure astăzi pruncii şi fecioarele, copiii şi tinerii, mamele şi văduvele, preoţii şi călugării că ni s-a născut nouă mamă duhovnicească şi cea dintâi rugătoare, mângâietoare şi mijlocitoare înaintea Preasfintei Treimi.

Să mergem deci în Nazaretul Galileii, să-i aducem laude îngereşti, pruncii şi Fecioarei Maria, Preacuratei de Dumnezeu Născătoarei, care s-a născut din Sfinţii Părinţi Ioachim şi Ana, la bătrâneţile lor. Însă, pentru a lăuda pe prunca şi Fecioara Maria, trebuie să avem inimă fără răutate, ca pruncii, şi viaţă curată şi neîntinată de păcate trupeşti. Pentru a lăuda pe aceea care avea să fie Maica Fiului lui Dumnezeu, trebuie să avem inimă de mamă, blândeţe şi răbdare de mamă, iubire şi milă de mamă către toţi. Altfel, rugăciunile noastre, darurile

noastre, dacă ies din inimi pline de păcate, de ură şi de răutate, nu vor fi primite de Preasfânta Fecioară Maria.

Cu aceste gânduri de bucurie şi nădejde şi cu inimi pline de milă şi smerenie, să intrăm în sfintele biserici şi, sărutând icoana Maicii Domnului, să-i adresăm cu credinţă această scurtă rugăciune: ***Uşa milostivirii deschide-ne-o nouă, binecuvântata Născătoare de Dumnezeu Fecioară, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine de nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.***

Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea naşterii Preasfintei Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoarea şi pururea Fecioara Maria

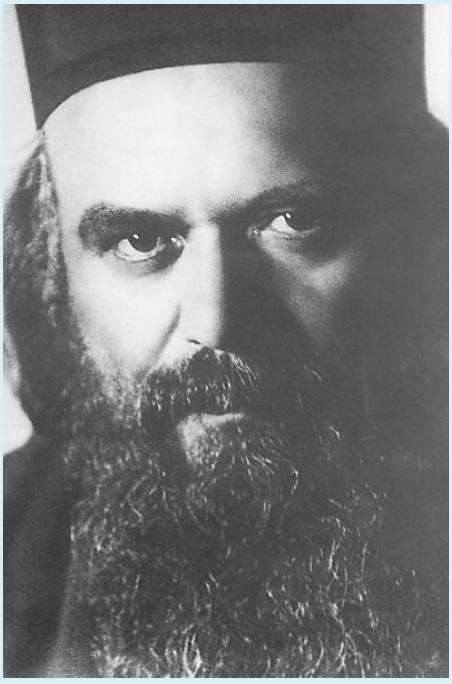

Preasfânta Fecioară Maria s-a născut din părinţi foarte înaintaţi în vârstă, Ioachim şi Ana.

Tatăl ei se trăgea din seminţia lui David, iar maica ei, din seminţia lui Aaron. Astfel, pe linie paternă, ea a fost din stirpe regală, iar pe linie maternă, din neam preoţesc. Prin aceste elemente ea a preînchipuit că Acela Care avea să Se nască din ea avea să fie împărat şi Mare Arhiereu.

Ioachim şi Ana, foarte vârstnici fiind şi neavând copii, se chinuiau foarte mult cu sufletul, stând pururea smeriţi înaintea lui Dumnezeu şi fiindu-le mereu ruşine de oameni. (Părinţii fără copii erau foarte dispreţuiţi la vechii evrei.) Dar ei pururea se rugau cu lacrimi înaintea lui Dumnezeu, rugându-L să le dăruiască şi lor prunc, aşa cum odinioară lui Avraam şi Sarei, care 1-au născut pe Isaac la adânci bătrâneţe.

Atotputernicul şi Atotvăzătorul Dumnezeu le-a ascultat cererea şi i-a răsplătit cu o bucurie dincolo de toată bucuria pe care şi-au închipuit-o vreodată. Căci El nu doar că le-a dăruit o fiică, ci El le-a dăruit-o chiar pe Maica lui Dumnezeu.

El i-a luminat deci nu doar cu bucuria pământească şi trecătoare, ci i-a luminat cu bucuria veşniciei. Căci Dumnezeu le-a dăruit doar o singură fiică, dar ce Fiică şi doar un singur nepot, dar ce Nepot!

Maria cea plină de har, cea Binecuvântată între femei, biserică a Duhului Sfânt, altar al Dumnezeului Celui Viu, masa Pâinii celei Dumnezeieşti, corabia Sfinţeniei lui Dumnezeu, pomul cel cu Bun Rod, Slava neamului omenesc, Lauda tuturor femeilor, Izvorul fecioriei şi al curăţiei - iată fiica pe care Dumnezeu le-a dăruit-o lui Ioachim şi Annei!

Ea s-a născut la Nazareth, iar la vârsta de trei ani a fost dusă de maica ei la Templul din Ierusalim. Petrecând acolo vremea cuvenită şi împlinind paisprezece ani, ea s-a întors la casa părintească de la Nazareth. Acolo a primit Bunavestire a Arhanghelului Gavriil privitoare la naşterea Fiului lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii, din trupul ei feciorelnic şi prea curat.

Cântare de laudă la naşterea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu

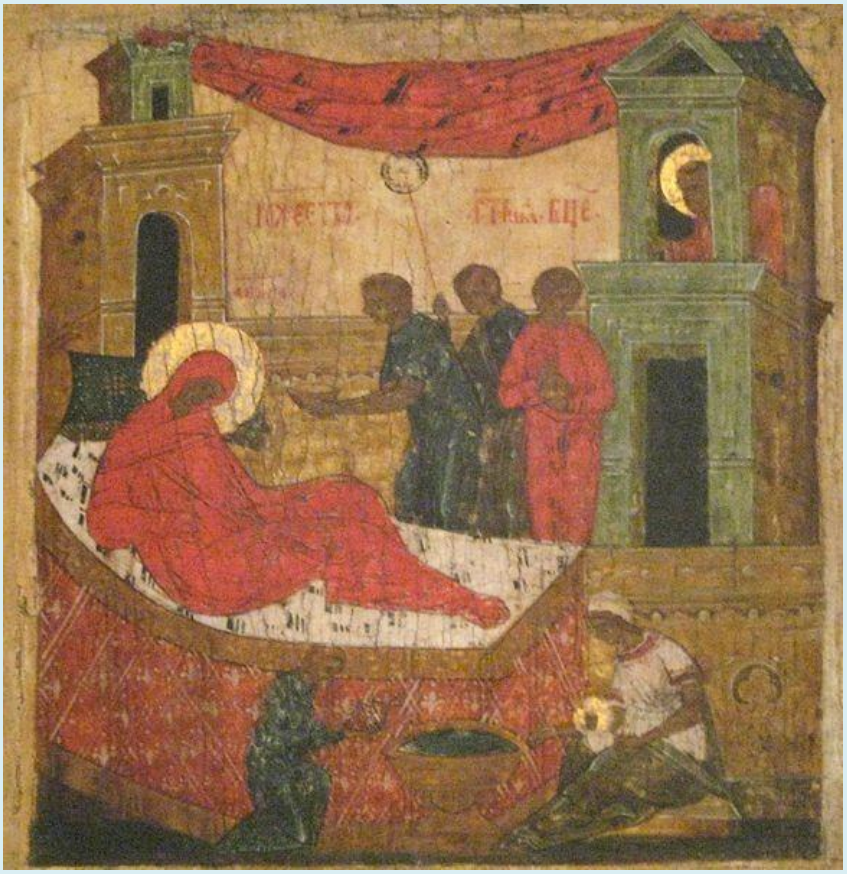

O, mult dorită şi îndelungă şteptată
Fecioară, carele de la Domnul
ai fost cerută cu lacrimi!

Tu eşti biserică în trup a Sfântului Duh,
Şi Maică te numeşti a Cuvântului Celui Veşnic!

Tu eşti Rugul Aprins ce Moise l-a văzut de demult,
Căci întru tine primeşti
Cărbunele Dumnezeirii!

De Dumnezeiasca flacără arzând,
trupul tău minunat
Nu se mistuie nicicum.

Tu Rodul de Aur îl naşti lumii!
Tu porţi pe Cel Ce poartă tăria,
Pe Carele pururea
Îl laudă oştirile cereşti!

Tu pe cereasca Taină a Tainelor o ascunzi întru tine,
Arătându-te astfel decât cerurile mai încăpătoare!
Tu ne eşti nouă mai scumpă decât multe comori,
Fecioară Sfântă, izvorul mântuirii noastre!

Pentru aceasta îngerii şi cu noi oamenii te slăvim,
Preasfântă Fecioară, Turturea de Lumină!

Împăratul Cerurilor în lume va să vină,
El voieşte să treacă prin Poarta ce eşti tu!

O Fecioară Sfântă, de Dumnezeu Născătoare,
Tu ne răsări nouă pe al Dreptăţii Soare!

Cugetare

Sfântul Dionisie Areopagitul scrie cu bucurie negrăită despre strălucirea exterioară şi interioară a Maicii Domnului, despre minunata bună miresmă pe care a simţit-o în prezenţa Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, atunci când a mers ca să o vadă, la Ierusalim.

În râvna lui, el a zis că dacă nu ar fi crezut mai înainte întru Unul Dumnezeu, atunci ar fi socotit că ea, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, este Dumnezeu.

Sfânta Fecioară lăsa asupra celor care veneau în prezenţa ei o impresie puternică şi unică, puterea harului ei devenind şi mai accentuată după sfânta şi cinstita ei adormire.

Această putere izvora din lucrarea ei de rugăciune neîncetată pentru toţi credincioşii, pentru toţi cei care veneau la ea pentru ajutor.

Când Sfântul Ioan de la Novgorod s-a rugat împreună cu poporul înaintea Maicii Domnului pentru ajutor împotriva păgânilor care îi împresurau, atunci Sfântul Ioan a înţeles că şi Maica Domnului se ruga cu lacrimi lui Dumnezeu pentru ajutorul lor şi aşa a scăpat Novgorodul ca prin miracol.
Aşa cum Maica Domnului a plâns la Patima Fiului ei, tot aşa şi acum se roagă cu lacrimi Maica lui Dumnezeu pentru tot necăjitul care aleargă la ajutorul ei cel sfânt.

Putem spune că toate colţurile pământului au cunoscut puterea minunilor milostivirii ei.

Trăieşte chiar şi astăzi la Belgrad un proprietar de cafenea (C. J.), care s-a născut în Macedonia, în satul Labuniste de lângă Struga. Mama lui 1-a dus orb la Mânăstirea de la Kalisto, unde, după ce preotul s-a rugat pentru el înaintea Icoanei Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, copilul şi-a recăpătat vederea.

Primul monah de la Poceaev a văzut un stâlp de foc ce se înălţa de la pământ la cer, iar în acel stâlp de foc a văzut-o pe Maica lui Dumnezeu. Ea stătea în picioare pe o stâncă. La locul la care a văzut monahul stâlpul de foc, a izbucnit un izvor de ape vindecătoare, care vindecă şi astăzi mulţi bolnavi. S-a scris în 1928.

Sfântul Teofan Zăvorâtul – Predică la naşterea PreaSfintei Născătoare de Dumnezeu

Prin ce putem păstra mila lui Dumnezeu, prin ce putem prelungi şi temeinici bunăstarea patriei noastre? Prin mărturisirea plină de recunoştinţă a milelor Domnului, prin încredinţarea deplină în sfanta şi preaînţeleapta voie dumnezeiască, prin împlinirea poruncilor lui Dumnezeu.

Fericit este neamul căruia Domnul este Dumnezeul lui, norodul pe care l-a ales moştenire Luişi (Ps. 32, 12)

A-L avea pe singurul Dumnezeu adevărat ca Dumnezeu al său, a se numi şi a fi al lui Dumnezeu - iată singura temelie temeinică şi neclintită a măreţiei şi bunăstării pentru orice popor! Fericit poporul pe care l-a ales şi l-a primit Domnul! (Ps. 64, 4) Fericit norodul căruia Domnul este Dumnezeul lui! (Ps. 143, 15)

Dar, fraţilor, cuprinzând cu gândul toate câte a făcut pentru noi Domnul, nu putem să nu mărturisim deosebita bunăvoinţă faţă de noi a lui Dumnezeu, deosebita alegere şi ocrotire. ***Câte mile nu primim din mâinile Lui!***

- ✓ *El ne izbăveşte de nevoi, ne pedepseşte, însă cu milă.*
- ✓ *El a întărit între noi unirea de cuget, ne-a îngrădit cu aşezăminte înţelepte şi în sânurile pământului a ascuns pentru noi izvor de belşug şi îndestulare, iar acum ne binecuvântează cu pace îndelungată şi ne bucură cu nădejdea continuării ei –*

- ✓ *dar, ceea ce este mai presus şi de mai mult preţ, El ne-a dăruit singura credinţă sfântă şi adevărată, bine a voit să îşi facă întru noi casă, Sfânta Biserică, ce are făgăduinţe negrăite a binecuvântat credinţa şi credincioşii, îngrădind adevărul ei, ca şi cu un zid nestricat, prin proslăvirea moaştelor nestricate şi făcătoare de minuni ale celor ce L-au mărturisit.*

Oare prin toate aceste faceri de bine nu ne arată Domnul că El este Dumnezeul nostru, Cel ce ne mântuieşte? De aceea, pentru temeinicia bunăstării noastre ce altceva ne rămâne să mai dorim decât ca Domnul să nu ne lipsească şi de acum înainte de mila Sa, să nu ne lepede de la faţa Sa, să nu întoarcă ochii Săi de la noi? ***Dar cum să facem ca Domnul, Ce ne-a primit la Sine, să nu înceteze a ne ţine în dragostea Sa? Prin ce să meritäm ca El să nu schimbe faţa şi dreapta Sa de la noi?***

Sfântul împărat şi proroc David, dorind să îşi păstreze poporul în mila lui Dumnezeu, printr-o cântare lungă caută a-1 îndupleca să nu fie şi el, asemenea părinţilor săi, neam nărăvaş şi amărâtor (altfel spus nerecunoscător), popor nedrept cu inima sa şi care nu încredinţează lui Dumnezeu duhul său, ci, dimpotrivă, să-şi aducă aminte necontenit de lucrurile lui Dumnezeu, să pună nădejdea sa în Unul Dumnezeu şi să umble întru poruncile Lui. Ca să nu uite, zice, lucrurile lui Dumnezeu, şi să-şi pună întru Dumnezeu nădejdea lor, şi poruncile Lui să le caute. Ca să nu fie, ca părinţii lor, soi întors şi amărâtor, soi care nu şi-a îndreptat inima sa şi nu şi-a încredinţat cu Dumnezeu duhul său (Ps. 77, 9-11). Caută, adică, să-i înduplece a fi recunoscători, a fi devotaţi lui Dumnezeu şi a împlini poruncile. Iată prin ce putem să păstrăm asupra noastră mila lui Dumnezeu, prin ce putem să prelungim şi să temeinicim bunăstarea patriei noastre.

In primul rând, prin mărturisirea cu recunoştinţă a milelor Domnului. Atâtea bunătăţi am primit şi primim de la Dumnezeu; deci să-I dăm mulţumită, şi El nu va închide faţă de noi mâna Sa binefăcătoare. Recunoştinţa atrage întotdeauna mile noi, pe când nerecunoştinţa îi lipseşte pe oameni şi de cele primite mai înainte. Să îi dăm mulţumită, recunoscându-L ca singur bun şi bogat în mile, pentru că ce-I vom răsplăti Domnului, ale Căruia sunt pământul şi plinirea lui, pentru toate câte ne-a dat nouă, dacă nu prin mărturisirea faptului că nu pentru dreptăţile noastre, ci numai şi numai pentru mila Sa cea bogată a fost atât de darnic faţă de noi? Acest adevăr îl iubeşte Domnul, şi pe poporul cel smerit, în inima căruia odihneşte, îl face vas al binecuvântărilor Sale necontenite, după cum, dimpotrivă, pe orice popor care nu-I dă slavă şi care se mândreşte cu puterea sa, îl pedepseşte şi-1 ruşinează.

Aşa se trufea şi poporul asirian, şi Domnul 1-a osândit pentru îngâmfare prin gura proroculuiSău Isaia, care grăieşte: ***Trimite-va Domnul Savaot peste cinstea ta ocară, şi spre mărirea ta foc arzător se va aprinde. De ce? Pentru că a zis: cu tăria mâinii mele voi face şi cu înţelepciunea minţii mele voi lua hotarele neamurilor şi puterea lor voi prăda... Au mări-se-va securea fără de cel ce taie cu ea? (Is. 10, 16, 13, 15).***

S-a mândrit Babilonul, şi după scurtă vreme a auzit judecata lui Dumnezeu: Tu ai zis întru cugetul tău: ***„In cer mă voi sui, deasupra stelelor cerului voi pune scaunul meu, şedea-voi pe muntele cel înalt, peste munţii cei înalţi, care sunt spre miazănoapte; sui-mă-voi deasupra norilor, fi-voi asemenea Celui Preaînalt. Iar acum în iad te vei pogorî şi până la temeliile pământului... şi voi pustii Babilonia (Is. 14, 13-15, 23).***

Acelaşi lucru 1-a suferit şi Egiptul: ***Va fi, zice Domnul, pământul Egiptului întru pierzare şi întru pustiire. De ce? Pentru aceea, acestea zice Domnul Dumnezeu: „Pentru că te-ai mărit cu înălţimea şi a ajuns stăpânirea ta în mijlocul norilor, şi am văzut când s-a înălţat el, şi l-am dat pe el în mâinile căpeteniei neamurilor (Iez. 30, 10-11).*** Aceeaşi este soarta oricărui popor care în bunăstarea sa nu recunoaşte mâna lui Dumnezeu şi nu mărturiseşte dărnicia Lui. Să ne mărturisim, deci, acum lui Dumnezeu şi să Ii zicem întru mărturisirea noastră: Nu cu sabia noastră, Doamne, am moştenit pământul acesta, şi nu braţul nostru ne-a mântuit pe noi, ci dreapta Ta şi braţul Tău şi luminarea feţei Tale, că bine ai voit întru noi. Tu eşti însuţi împăratul nostru şi Dumnezeul nostru, Cela ce porunceşti mântuirea noastră... că ne-ai mântuit pe noi de cei ce ne necăjesc, şi pe cei ce ne urăsc i-ai ruşinat. ***întru Tine, Dumnezeule, ne vom lăuda toată ziua, şi întru numele Tău ne vom mărturisi în veac (Ps. 43, 4-9).***

In al doilea rând, prin deplina încredinţare în sfânta şi preaînţeleapta voie dumnezeiască. Până acum Domnul ne-a binecuvântat şi ne-a ridicat la bunăstarea de care ne îndulcim acum. Ce va fi însă de acum înainte? Ce ne asteaptă în cele din urmă? Ne-a miluit Domnul cu bunătăţile Sale, însă va continua cu dărnicia aceasta? Nu va lua mila Sa de la noi? Nu va închide mâna Sa? Cine va pune hotare bunătăţii dumnezeieşti sau reguli cârmuirii neatârnate a lumii de către El? Fără îndoială că totul se va rândui de la Domnul spre binele nostru cel adevărat, veşnic, pentru că El e bun şi mila Lui este veşnică. Dar cum va veni la noi binele acesta? Intru bucurie sau întru lacrimi va fi semănat el? In vifor sau în linişte va creşte şi se va înmulţi? Pe căi văzute sau ascunse se va păstra şi va rămâne în noi? Vom înţelege, oare, aceste căi ale Domnului? Nu vom respinge mâinile lui Dumnezeu din neştiinţă ori din neascultare? Viitorul este ascuns de noi, iar trecutul ne învaţă că în destinele popoarelor totul se zideşte nu atât potrivit socotinţei şi presupunerilor omeneşti, cât potrivit nepovestitei cârmuiri a lui Dumnezeu. în privinţa ei, înţelepciunea omenească

nu cutează să se pronunţe cu hotărâre nici măcar pe temeiurile cele mai învederate.

Ce om va cunoaşte sfatul lui Dumnezeu? Sau cine va pricepe ce voieşte Dumnezeu? Că gândurile muritorilor sunt cu frică, şi cu greşală cugetele lor (înţ. Sol. 9, 13-14). Chiar dacă este îndestulare, şi aşezăminte bune, şi înţelepciune încercată, şi putere multă, în acestea nu ne putem pune totuşi nădejdea definitiv. ***Deşartă este mântuirea cea de la om (Ps. 59, 12). Nu se va mântui împăratul prin putere multă, fi uriaşul nu se va mântui întru mulţimea vârtuţii lui; mincinos este calul spre mântuire, şi întru mulţimea puterii lui nu se va mântui (Ps. 32, 16-17).*** Şi atunci, unde e mântuirea? Unde e temelia cea trainică a nădejdii? ***De nu ar zidi Domnul casa, în deşert s-ar osteni cei ce o zidesc; de nu ar păzi Domnul cetatea, în deşert ar priveghea cel ce o păzeşte (Ps. 126, 1). întru Dumnezeu, şi numai întru Dumnezeu, vom face putere (Ps. 59, 13).*** Aşadar, poporul înţelept, care caută fericire şi bunăstare temeinică, trebuie să îşi pună toată nădejdea în Dumnezeu şi să se încredinţeze deplin voii Lui celei sfinte şi preaînţelepte. ***Pentru că cel ce nădăjduieşte întru Domnul este ca muntele Sionului (Ps. 124, 1).***
Toată puterea este acolo unde e bunăvoinţa dumnezeiască; dar Domnul nu întru puterea calului va voi, nici în pulpele bărbatului bine îi va plăcea; bine va voi Domnul întru cei ce se tem de Dânsul şi întru cei ce nădăjduiesc întru mila Lui (Ps. 146, 10-11). Aşadar să nădăjduiască sufletul nostru spre Dumnezeu, Apărătorul şi Ocrotitorul nostru, şi să strige către Dânsul necontenit, în această nădejde: Fie, Doamne, mila Ta spre noi precum am nădăjduit întru Tine! (Ps. 32, 22) întru Tine pe vrăjmaşii noştri cu cornul vom împunge, şi întru numele Tău de nimic vom face pe cei ce se scoală asupra noastră, pentru că nu spre arcul meu voi nădăjdui, şi nu sabia mea mă va mântui (Ps. 43, 7-8). Aceştia în care şi aceştia pe cai, iar noi întru numele Domnului (v. Ps. 19, 8; 120, 2).

în al treilea rând, prin împlinirea poruncilor lui Dumnezeu. Punându-ne pe noi înşine în mâinile lui Dumnezeu prin încredinţarea în voia Lui cea prea-înţeleaptă şi sfântă, nu trebuie, totuşi, să ne dedăm unei nepăsări de neiertat sau, şi mai rău, unei activităţi nelegiuite. ***Doar Domnul ştie cum şi încotro să ne ducă - totuşi, este neîndoielnic că viitoarea Lui călăuzire va fi întru totul pe potriva prezentului nostru, stării noastre plăcute sau neplăcute Lui. Domnul va fi faţă de noi aşa cum suntem noi faţă de El. Cu cel cuvios cuvios vei fi, strigă către Dânsul prorocul, cu bărbatul nevinovat nevinovat vei fi, şi cu cel ales ales vei fi, şi cu cel îndărătnic Te vei îndărătnici (Ps. 17, 28-29).***

Şi atunci, ce să facem? Să facem ceea ce a poruncit Domnul. Prin prorocul Său Moisi, El i-a zis poporului Său iubit: De veţi asculta cu luare-aminte glasul Domnului Dumnezeului tău, ca să păziţi şi să faceţi toate poruncile Lui... vor

veni peste tine toate binecuvântările acestea şi te vor afla... binecuvântat să fii în cetate şi binecuvântat să fii în ţarină; binecuvântate să fie naşterile pântecelui tău şi rodurile pământului tău, şi cirezile vacilor tale şi turmele oilor tale... binecuvântat să fii tu când intri înlăuntru şi binecuvântat să fii tu când ieşi afară... Iar de nu vei asculta glasul Domnului Dumnezeului tău ca să păzeşti şi să faci toate poruncile Lui... vor veni peste tine toate blestemele acestea şi vor cădea asupra ta. Blestemat să fii tu în cetate şi blestemat să fii tu în ţarină; blestemate să fie cămările tale şi rămăşiţele tale; blestemate să fie naşterile pântecelui tău şi rodurile pământului tău, cirezile vacilor tale şi turmele oilor tale; blestemat să fii tu când vei intra înlăuntru şi blestemat să fii tu când vei ieşi afară (Deut. 28, 1-19).

Aşadar, dacă dorim să avem parte de bunăstare, să facem poruncile. ***Umblarea în voia lui Dumnezeu este singura temelie a fericirii poporului.*** Fără aceasta, nădejdea noastră va fi ruşinată, iar rugăciunea nu va aduce roadă. Pentru că ia uitaţi-vă ce grăieşte către Israil Domnul: ***Să nu veniţi să vă arătaţi Mie: când veţi tinde mâinile voastre către Mine, întoarce-voi ochii Mei de către voi, şi de veţi înmulţi rugăciunea voastră nu vă voi asculta, că mâinile voastre sunt pline de sânge (Is. 1, 15).*** Altă dată a vrut să se roage pentru ei prorocul Ieremia, însă Domnul preîntâmpină: ***Nu te ruga pentru norodul acesta şi nu cere să fie miluiţi ei, nici nu mijloci către Mine pentru ei, că nu te voi asculta. De ce? Din pricina călcării voii Lui. Cuvânt le-am poruncit lor, zicând: "Ascultaţi glasul Meu, şi voi fi vouă Dumnezeu, şi voi veţi fi Mie popor, şi umblaţi întru toate căile Mele, pe care Le voi porunci vouă să umblaţi, ca să vă fie vouă bine". Şi nu M-au ascultat pe Mine, nici au plecat urechea lor, ci au umblat întru cugetele inimii lor celei rele... iată, iuţimea Mea şi mânia Mea se varsă peste locul acesta (Ier. 7, 15, 22-23, 19).*** Iuţime şi mânie pentru fărădelegi asupra unui popor întreg! Aceasta este legea după care cârmuieşte Dumnezeu popoarele, şi ea a fost întotdeauna păzită cu de-a amănuntul, mai ales în privinţa poporului lui Israil. Fiindcă de fiecare dată când el uita de Dumnezeul adevărat şi se deda patimilor primea pedeapsă după pedeapsă, până când, învăţându-se minte, cunoştea adevărul şi se depărta de la nedreptăţile sale.

Astfel, în vremurile proorocului Isaia, Israil s-a îndărătnicit, L-a părăsit pe Domnul în inima sa, şi pentru asta a fost la rândul său părăsit de Domnul. ***Vai, neam păcătos, strigă către el prorocul, părăsit-aţi pe Domnul, înstrăinatu-v-aţi îndărăt... pentru aceasta, părăsi-se-va fata Sionului ca o colibă în vie, ca un pătul în grădină şi ca o cetate împresurată (Is. 1, 4, 8).*** S-au înmulţit în Israil cei ce se îmbogăţeau uitând de Dumnezeu şi de dreptatea Lui, s-a răspândit luxul, s-au îndesit chefurile, şi iată ce grăieşte asupra lor Domnul: ***Vai celor ce lipesc casă lângă casă şi împreună ţarină lângă ţarină ca să ia ceva de la vecin... vai celor ce se scoală dimineaţa şi umblă după băutură beţivă aşteptând până seara, că vinul îi va arde pe ei: căci cu chitare, cu alăute, cu***

timpane şi cu fluiere beau vinul, iar spre lucrurile Domnului nu caută şi lucrurile mâinilor Lui nu le socotesc! (Is. 5, 9, 12-13)

Israilitenii s-au dedat vieţii împrăştiate, petrecerilor zgomotoase, pompei pline de slavă deşartă, şi acestea zice Domnul: ***„Pentru că s-au semeţit fetele Sionului, şi au umblat cu grumajii ridicaţi şi clipind cu ochii, şi cu păşitul picioarelor împreună târăsc hainele şi împreună joacă cu picioarele, va smeri Domnul pe doamnele fetele Sionului, şi Domnul va dezveli ruşinea lor, şi va lua Domnul mărirea îmbrăcămintei lor şi podoabele lor şi gătelile părului lor... şi frumuseţea feţei lor şi tocmirea podoabei celei de mărire şi gherdanele şi brăţările... şi în locul mirosului celui frumos va fi putoare, şi în loc de brâu te vei încinge cu funie” (Is. 3, 15-19, 23).*** Au îndrăgit israilitenii strălucirea, luxul, semeţia: ***umplutu-s-a pământul lor de argint şi aur... şi nu au număr carele lor. Iar Domnul ce a făcut? Nu voi ierta lor, zice Domnul. Şi se va smeri semeţia oamenilor, şi Se va înălţa Domnul singur în ziua aceea; că ziua Domnului Savaot peste tot semeţul şi trufaşul, şi peste tot cel înalt şi măreţ, fi se vor smeri (Is. 2, 7-9, 11-12).***
Israilitenii şi-au îngăduit să cugete stricat, şi în locul cuvintelor sănătoase ale Domnului trâmbiţau propriile simţiri - şi iată ce judecată a fost în privinţa lor: ***Vai celor ce zic răului bine şi binelui rău, care numesc lumina întuneric şi întunericul lumină, care socotesc amarul dulce şi dulcele amar; vai celor care sunt înţelepţi în ochii lor şi pricepuţi înaintea loruşi... pentru aceasta, în ce chip arde trestia de cărbunii focului şi se aprinde de flacără, aşa rădăcina lor ca ţărâna va fi şi floarea lor ca pulberea se va înălţa, că n-au voit să facă legea Domnului Savaot, ci cuvântul Sfântului lui Israil l-au întărâtat (Is. 5, 20-24).***

Aşa sunt nestrămutatele judecăţi ale Dreptăţii lui Dumnezeu! ***Şi atunci, care este poporul care voieşte viaţa, care iubeşte să vadă zile bune? Fereşte-te de rău şi fă bine (Ps. 33, 12, 14).*** Fugi de lux şi de toate desfătările simţurilor, depărtează-te de iubirea agoniselilor şi de prisosurile nedrepte, fii smerit cugetător şi iubitor de dreptate, iubeşte-L pe Dumnezeu din toată inima ta şi fii devotat sfintei credinţe din tot sufletul. Domnul nu a ascuns de noi ce atrage cu deosebire mânia Sa, şi a zugrăvit în cuvântul Său temeiurile judecăţilor Sale tocmai pentru ca toate generaţiile următoare să vadă pe cei căi trebuie să umble şi de care se cuvine să se ferească.

Aşadar, iată la ce ne îndatorează dragostea pentru patrie! Iată prin ce putem dovedi că îi dorim cu sinceritate binele şi că suntem gata să împreună-lucrăm spre binele ei obştesc! Prin mărturisirea cu recunoştinţă a milelor lui Dumnezeu faţă de noi, prin încredinţarea în voia Lui cea sfântă şi preaînţeleaptă, şi prin împlinirea cu râvnă a poruncilor Lui. Domnul ne-a binecuvântat în trecut; să nu II mâniem cu fărădelegile noastre, şi El nu va depărta mila Sa de la noi nici pe

viitor. ***Să ne mărturisim Lui, deci, întru recunoştinţă şi, încredinţându-ne pe de-a-ntregul voii Lui, să înnoim hotărârea nestrămutată de a vieţui în sfinţenie şi fără abatere după mântuitoarele Lui porunci.***

Veniţi, fraţilor, în ziua aceasta de mare însemnătate, să ne bucurăm Domnului, să strigăm lui Dumnezeu, Mântuitorului nostru, să întâmpinăm faţa Lui întru mărturisire (Ps. 94, 1-2). Că El ne-a făcut pe noi, şi nu noi, iar noi suntem norodul Lui şi oile păşunii Lui (Ps. 99, 2). Dar totodată, auzind glasul care cheamă la legea lui Dumnezeu, să nu învârtoşăm inimile noastre, să nu dăm loc în noi fărădelegilor. Iubind patria în Domnul, să urâm cele rele, şi Domnul va păzi sufletele noastre şi din toată mâna păcătosului ne va izbăvi (v. Ps. 96, 10).

Amin!

Sfântul Teofan Zăvorâtul - De ce o cinstim atât de mult pe Maica Domnului?

Demult o femeie frumoasă m-a întrebat: Pentru ce este atât de mult cinstită Maica Domnului, mai presus nu numai decât toţi oamenii sfinţi, dar chiar şi decât îngerii şi Arhanghelii?

I-am răspuns: „Pentru că nici îngerii cu Arhanghelii, nici Heruvimii şi nici Serafimii nu au luat parte în chip atât de apropiat şi esenţial la orânduirea mântuirii noastre aşa cum a făcut ea. A trebuit ca Fiul lui Dumnezeu şi Dumnezeu să-Şi însuşească în Persoana Sa firea omenească; fără acest lucru nu putea fi orânduită mântuirea noastră... Firea aceasta a fost luată din pururea Fecioara prin aflarea Sfântului Duh şi umbrirea puterii Celui Preaînalt. Îngerii şi Arhanghelii au slujit dinafară la întrupare, fără să intre înlăuntrul esenţei lucrării întrupării de vreme ce Maica Domnului chiar în esenţa ei a intrat. Pentru aceasta este cinstită mai presus decât toate făpturile... în virtutea aceleiaşi participări esenţiale la întrupare şi ocrotirea ei faţă de noi este mai puternică decât a tuturor”.

(Sfântul Teofan Zăvorâtul, Sfaturi înţelepte, traducere de Cristea Florentina, Editura Cartea Ortodoxă, pp. 217-218)

Sfântul Grigorie Palamas - Omilie la Mântuitoarea naştere a Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoarea şi pururea Fecioarei Maria

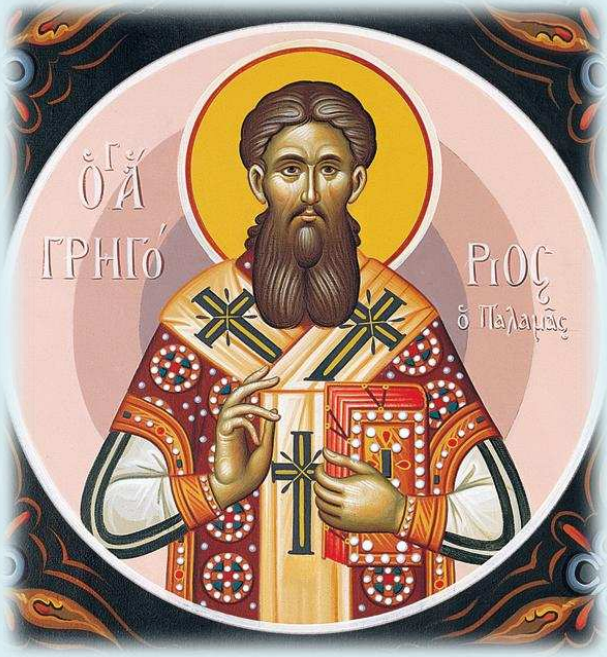

1. Orice vreme este potrivită a pune început bun pentru petrecerea spre mântuire. Aşa a grăit şi marele Pavel ***„Iată acum vreme potrivită, iată acum ziua mântuirii (2 Cor. 6:2). „Să lepădăm faptele întunericului şi să ne îmbrăcăm cu armele luminii. Să umblăm cuviincios ca ziua.” (Rom. 13: 12-13).*** Căci nu a zis că vremea potrivită pentru mântuire este o oră anume sau o zi anume, ci că după întruparea Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, orice vreme este potrivită. Căci aşa cum, când pe pământ răsare soarele cel simţitor, este vreme potrivită oamenilor pentru ostenelile trupeşti, precum şi David zice: ***„Soarele a răsărit şi va ieşi omul la lucrarea lui până seara”(Ps. 103: 22 extr.)***, la fel şi când s-a arătat nouă în trup Soarele dreptăţii, după întruparea Lui, orice vreme este potrivită pentru lucrarea celor duhovniceşti, ceea ce însuşi profetul o arată după ce vorbeşte despre stăpânească venire ***„piatra pe care nu au luat-o în seamă ziditorii aceea a ajuns în capul unghiului” (Ps. 117:22-24)*** şi adaugă: ***„aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul: să ne veselim şi să ne bucurăm în aceasta”***, însă cu privire la ziua soarelui celui sensibil, aceea este întreruptă de noapte, căci zice ***„va ieşi omul la lucrul său până seara” (Ps. 103 :23)*** în vreme ce neînserat şi neapus este soarele dreptăţii şi după spusa Apostolului că ***„nu are mutare sau umbră de schimbare” (Iac. 1:17)*** neîncetat este timpul potrivit pentru lucrarea duhovnicească.

2. Şi dacă ar trebui să căutăm o vreme mai potrivită decât altele, aşa cum este o vreme potrivită semănatului, secerişului, a creşterii şi a rodirii şi oricare altă

vreme pentru alte lucrări, la fel şi pentru lucrarea faptei bune, căutările unui timp al începutului ar corespunde, în alt chip, cu acesta, anume cu anotimpul de toamnă şi mai presus de toate, cu luna aceasta: care este pentru noi cea dintâi şi începutul anului, întru care început au luat şi cele gătite spre mântuirea noastră, ceea ce prăznuim şi noi astăzi. Căci noi acum facem prima prăznuire şi prea cinstire a chemării şi restaurării noastre celei după har, întru care toate au început a se înnoi şi a aduce, în locul legilor celor trecătoare, pe cele dăinuitoare, în locul literei, duhul şi în locul celor umbrite, adevărul cel neumbrit.

3. Căci astăzi cu adevărat o nouă lume şi un rai străin s-a arătat, întru care şi din care noul Adam a ridicat pe vechiul Adam, înnoind şi restaurând toate, Care nu a venit întru înşelăciune, ci a înşelat pe înşelătorul diavol, iar celor care sunt robiţi păcatului prin înşelarea acestuia, le dăruieşte slobozire. Astăzi s-a gătit pe pământ neînţeleasa carte, nu grăită în chipuri şi figuri, ci una care putea să-l poarte în chip de negrăit pe Însuşi Cuvântul cel viu, nu cuvântul din văzduh, ci Cuvântul cel din ceruri, nesubzistând întru stricăciune, ci mai vârtos scoţându-i din stricăciune pe cei care se apropie de El; nu cuvântul care se naşte din mişcarea limbii omeneşti, ci Cel Care S-a născut de la Dumnezeu Tatăl din veac. Astăzi a fost văzut cortul cel însufleţit şi nefăcut de mână omenească al lui Dumnezeu şi chivotul cel înţelegător şi duhovnicesc al Celui Care cu adevărat este pentru noi, ***„pâinea lui Dumnezeu cea care coboară din cer şi care dă viaţă lumii.”(Ioan, 6:32).*** Astăzi precum auzim şi la psaltire „adevărul din pământ a răsărit” - chipul nemincinos al alesei naşteri de sus ca om ***„şi dreptatea din cer a privit” (Ps. 84:12)*** care l-a scos pe stăpânitorul nedreptăţii şi a smuls însăşi rădăcina nedreptăţii - dreptatea care a fost pe nedrept osândită, dar care în chip prea drept osândeşte şi care dezleagă puterea în rău a diavolului şi face de nimic uneltirile lui şi care s-a arătat primitoare a dumnezeieştii dreptăţi. Şi astfel, pe cei care sunt robi păcatului, învrednicindu-i a fi înveşniciţi prin credinţă în El, i-a primit la ea, dar pe stăpânitorul acela rău care a încins-o cu legăturile cele împotriva firii ale păcatului, îl va da focului veşnic şi întunericului. Astăzi mlădiţa cea mai dinainte vestită odrăslită din rădăcina lui Iesei din care a răsărit floarea cea neveştejită (Îs. 11:1) care nu a primit păcatul, ci chemând iarăşi firea noastră care se ofilise şi din această pricină căzuse din sălaşul hranei celei nepieritoare şi aducându-ne înapoi la înflorire şi bucurându-ne prin ea de înflorirea cea veşnică şi ridicându-ne la ceruri, ne-a deschis Raiul. Toiagul prin care Marele Păstor a condus turma cea înţelegătoare la păşunile cele veşnice; toiagul în care firea noastră cea omenească s-a sprijinit lepădând vârsta şi neputincioasa bătrâneţe, s-a înălţat uşoară la ceruri, lăsând pământul jos celor care sunt traşi la cele de jos, ca unii care nu au sprijin.

4. Dar ce înseamnă „lumea cea nouă”, „raiul cel străin”, „cartea cea neînţeleasă”, „cortul şi chivotul însufleţit al lui Dumnezeu”, „adevărul răsărit

din pământ", „mlădiţa lui Iesei cea mult lăudată"? ***Este Cea care mai înainte de naştere şi după naştere pururea Fecioară a rămas, a cărei naştere din pântece sterp o prăznuim astăzi. Căci Ioachim şi Ana căsătoriţi fiind şi umblând fără de prihană înaintea Domnului, vrednici de dispreţ au părut israeliţilor după Lege, fiindcă nu aveau copii. Şi fiindcă pe atunci, încă nu era în lume nădejdea nemuririi, propăşirea neamului prin urmaşi părea de ultimă trebuinţă. Însă azi, când s-a născut această fecioară prin a cărei naştere în feciorie ne-a fost dăruită nouă viaţa veşnică, nu ne mai este nouă absolut necesară naşterea de fii.*** Dar israeliţilor într-atât li se părea mai bună naşterea mai multor fii chiar decât însăşi virtutea, iar nerodirea pruncilor un atât de mare rău, încât şi aceşti drepţi nu erau atât cinstiţi pentru virtutea lor, cât erau dispreţuiţi pentru nenaşterea de prunci. Peste măsură de întristaţi şi fiind ţinta atâtor batjocuri, drepţii Ioachim şi Ana, amintindu-şi de Avraam şi de Sarra şi de toţi ceilalţi câţi se spune că au fost încercaţi cu nenaşterea de fii şi după ce şi-au pus în minte leacul aflat de unii ca aceştia pentru vindecarea de această întristare, au ştiut şi ei înşişi a alerga la rugăciune către Dumnezeu.
Şi de o parte înţeleptul Ioachim s-a retras în pustie şi acolo s-a sălăşluit şi cu post s-a nevoit ridicând rugăciuni la Dumnezeu, ca să devină şi el tată şi nu a încetat a se ruga, nici nu a plecat de acolo, până ce nu a dobândit plinirea cererii. De altă parte şi într-un cuget cu el, Ana, zăvorându-se, cu inima zdrobită striga către Domnul: „auzi-mă, Dumnezeul părinţilor noştri şi mă binecuvântează, precum ai binecuvântat şi pe Sara, spre a fi maică.

„Şi a auzit Domnul rugăciunea şi i-a binecuvântat pe ei şi le-a dăruit lor făgăduinţa, care făgăduinţă a şi fost adusă la plinire acum şi le-a dăruit lor o prunc㠄 mai minunată decât toate minunile, pe însăşi Născătoarea Ziditorului întregului univers, cea care a îndumnezeit neamul omenesc şi care a făcut pământul cer şi pe fiul omului l-a făcut Dumnezeu, făcându-i pe oameni fii ai lui Dumnezeu, fiindcă dintru aceasta a luat trup fără de sământă, făcându-se în chip de negrăit purtător de trup, aducându-L pe lume pe Cel Care le-a adus la fiinţă din nefiinţă pe toate cele ce sunt, preschimbându-le spre plinătatea fiinţei, pentru ca nu cumva să cadă din nou, îndreptându-se spre nefiinţă.

5. Însă pentru ce a trebuit să vină din pântece sterp? Pentru ca să dezlege întristarea şi să întoarcă ocările părinţilor şi ca să preînchipuie dezlegarea care se va săvârşi prin ea de întristarea şi de blestemul protopărinţilor neamului omenesc. Cum ar fi îndrăznit firea să privească în mod obişnuit pântecele întru care s-a sălăşluit şi din care a ieşit singura care a locuit în Sfânta sfintelor şi singura care s-a făcut sălaş Celui ce a făcut firea? Căci, precum mai înainte de ea şi după ea, fecioară maică şi Maică a lui Dumnezeu nu s-a mai arătat alta pe lume şi precum, înainte de ea şi după ea, nimeni nu a mai sălăşluit în Sfânta Sfintelor, tot aşa în rărunchii acelei mitre nu a mai fost văzut nici înainte, nici

după, crescut vreun embrion. ***Fiindcă trebuia ca Maica lui Dumnezeu să fie Fecioară şi aceasta să fie din neamul lui David şi la vremea rânduită pentru mântuirea noastră, căci se apropiase vremea şi trebuia ca Fecioara să fie mai dinainte pregătită, iar atunci nu se aflau mai buni în virtute decât soţii aceia fără copii şi nici între cei din neamul lui David nu erau alţii mai presus de ei în ceea ce priveşte virtutea şi neamul. De aceea au şi fost cinstiţi cei fără copii mai presus de cei cu mulţi copii, pentru ca din cei cu multe virtuţi să fie născută copila cea ato tvirtuoasă, din cei care au trăit separat în înfrânare să se nască cea atot sfântă şi să primească rod cea înţeleaptă care a ajuns prin rugăciune şi nevoinţă să devină maica însăşi a fecioriei şi încă a unei feciorii care va naşte cu trupul în nestricăciune pe Cel Care din feciorelnic Tată S-a născut cu dumnezeirea.***

O! înaripată rugăciunea aceleia! O! trecere pe care a aflat-o la Dumnezeu! Cât de fără de prihană erau acele inimi, încât să înalţe o astfel de rugăciune care să ajungă la o astfel de plinire! Era, dar, de trebuinţă să fie deschis mai dinainte drum pentru o aşa de mare minune tot printr-o minune, iar firea trebuia întemeiată treptat prin har.

6. Iar voi! O sfântă privelişte! Cei care ascultaţi cuvintele mele, turma şi ogorul meu duhovnicesc întru Hristos Domnul, aduceţi drept dar de naştere Maicii lui Dumnezeu lucrarea virtuţilor şi binefacerile lor. Bărbaţi şi femei, bătrânii cu cei mai tineri, bogaţii şi săracii, dregătorii şi supuşii, simplu, tot neamul şi toată vârsta, vrednicia, meşteşugul şi toată ştiinţa, să nu fie nimeni printre voi care să rămână sterp şi fără de rod, nedoritor şi neprimitor de sămânţă duhovnicească. Ci să primească cu sârg sămânţa cerească care este cuvântul cel mântuitor şi să ducă la bun sfârşit prin El lucrarea şi rodul şi orice este plăcut lui Dumnezeu. Nimeni, după ce a început lucrarea faptei bune, să nu lase lucrul său nedesăvârşit, nimeni să nu-şi arate credinţa în Hristos numai cu vorba, căci ***„nu oricine-Mi zice Mie, Doamne, Doamne, va intra în Împărăţia Cerurilor, ci cel care face voia Tatălui Meu cel din ceruri”, (Mt. 7:21)*** şi ***„Nimeni care pune mâna pe plug şi se uită îndărăt, nu este potrivit pentru Împărăţia Cerurilor” (Lc. 9:62)***

7. Fecioarele care au făgăduit viaţă singuratică şi cele care, lucrând toată fapta bună, au ajuns de la căsătorie la o viaţă de obşte feciorelnică şi pe scurt, toţi câţi aţi fost aleşi ca, din sete de pocăinţă, să petreceţi împreună, trăiţi întru toate după Dumnezeu de dragul Fecioarei care pentru noi s-a născut astăzi, ca să-L nască cu trupul în feciorie subt veac, pe Cel Care s-a născut din Feciorelnic Tată mai înainte de tot veacul; să trăiască de dragul ei şi al Celui întrupat dintr-însa, singur Dumnezeu şi numai către El să privească şi numai pe El să şi-L facă hrană potrivită, să se bucure de nădejde, să rabde în necaz, să se supună celor mai dinainte rânduite, să-şi slujească unul altuia, să se străduiască pentru păzirea

păcii între voi, prin atenţie prin rugăciune, prin străpungerea inimii, să petreacă neîncetat în citirea psalmilor, slavoslovii şi în cântări duhovniceşti (Rom. 12:12. Evr. 13:17. Ef. 5:19) fiind sfinţi şi feciorelnici şi cu trupul şi cu sufletul, cu toate simţirile şi cugetul, arătându-se feciorelnici şi duhovniceşti şi cu cugetul şi cu petrecerea. Astfel, urmând cuvântul psalmilor, veţi fi următori Maicii Domnului şi veţi fi purtaţi în apropierea ei şi veţi intra în corabia cea nezidită de mână omenească a Împărăţiei Cerurilor şi în cămara de nuntă cea nestricăcioasă, supra lumească şi veşnică.

8. Iar voi cei căsătoriţi, nu vă băruiţi cu totul lumii acesteia, căci lumea aceasta nouă şi cu adevărat mai presus de lume, care este Maica Domnului, pentru voi s-a zidit, arătaţi-i astăzi roada căsniciei. Iar voi care aţi atins vârsta bătrâneţii faceţi dovada unei minţi bătrâneşti şi nu copilăriţi cu mintea prin cugete, gânduri şi fapte, cugetând trupeşte şi petrecând după cele ale trupului. Voi, tineri, arătaţi osârdie faţă de bătrâni şi pe aceştia cinstiţi-i şi credeţi lor şi nu uitaţi ce înseamnă preţuirea bătrâneţii şi cum tinereţea nu întrece pe un bătrân cuvios. Iar dacă nu o ştiaţi, întrebaţi-l pe Solomon cel înţelept: ***„Înţelepciunea este la om adevărata căruntеţe şi vârsta bătrâneţilor înseamnă o viaţă neîntinată” (Întel. 4:9 ; Ps. 44 :14).*** Iar toţi cei câţi aţi dobândit mai cu osârdie pe acestea pământeşti şi nestatornice şi care se schimbă dintr-o stare în alta, prin împărţirea lor, lucraţi pentru voi înşivă la “dobândirea” vieţii veşnice, căci ***„viaţa cuiva nu este din prisosul avuţiilor sale” (Lc 12 :15).*** Toţi câţi sunteţi în nevoi, să vă arătaţi în lipsurile voastre cu răbdare şi prin mulţumire către Dumnezeu să vă îmbogăţiţi, pentru ca să fiţi număraţi împreună cu săracii aceia pe care i-a fericit El şi să deveniţi moştenitori împreună cu El ai Împărăţiei Cerurilor. (Iac. 1 :9; Mat. 5 :3 ; Lc. 6 :20). Conducători, „Judecaţi cu dreaptă judecată (Zah. 7:9) şi nu vă folosiţi de putere împotriva celor de sub mâna voastră, căci acest lucru nu este drept, ci arătaţi o părintească autoritate faţă de ei, având în minte că sunteţi de acelaşi neam şi de o slujire cu ei. Nici să nu vă pară lucru nedemn de voi supunerea faţă de Biserică şi învăţătura ei. Căci acestea sunt tăria celor ce au voia plecată spre bine. Iar supuşilor le este de folos să se încreadă numai conducătorilor în măsura în care aceasta nu îi taie pe ei de la nădejdea cea făgăduită nouă, a Împărăţiei Cerurilor.

9. Aduceţi mai curând toţi Fecioarei pe care o prăznuim astăzi, ca pe darul cel mai îndrăgit şi mai potrivit sfinţirea voastră şi curăţia trupului prin înfrânare şi stăruitoare rugăciune. Vedeţi cu toţii cum înfrânarea şi postul şi rugăciunea cu străpungere de inimă se împreună ca să-i arate pe Sfinţii părinţi Ioachim şi Ana vase dumnezeieşti, vase mai presus de orice alegere, încât nu doar le-a dăruit să poarte nume dumnezeiesc, precum mai apoi a arătat Sfântul Pavel (Fapte, 9:15), ci pe Însuşi Acela al Cărui „nume este minunat” (Ps. 8:1). Aşadar, dacă şi noi rămânem cu stăruinţă în celelalte virtuţi şi în rugăciuni, dacă ne vom aşeza cu conştiinţa curată în arca lui Dumnezeu vom afla în acestea, adăpostită ca o

comoară, curăţia inimii încăpându-L pe El şi oglindindu-ne nouă pe Dumnezeu. Căci pe aceasta "curăţia inimii" şi aşezarea cea din suflet către Dumnezeu pe care şi Isaia o numeşte duh mântuitor "sălăşluit" în pântece zicând către El: ***„de frica Ta, Doamne, zămislit-am, avut-am dureri ca ale celei ce naşte şi am născut duhul mântuirii Tale pe care l-am crescut pe pământ" (Îs. 26 :18. LXX).*** Vedeţi cum suflete sterpe şi care nu nasc dau naştere unor prunci buni? Dar profetul adaugă la cele grăite, zicând: nu vom cădea, ci „vor cădea cei ce locuiesc pe pământ" adică, cei care se tăvălesc în patimi şi cugete pământeşti.

10. Dacă aşadar şi noi voim, fraţilor, că nu pe pământ, ci în cer să locuim, nici să cădem pe pământ şi cele pământeşti să ne tragă la păcat, ci ca să tindem neîncetat la dumnezeiasca înălţime, să ne temem de Dumnezeu, să lepădăm de la noi răutăţile, să ne întoarcem prin faptele cele bune către El, să ne sârguim, prin înfrânare şi rugăciune, să dezrădăcinăm răutăţile răsărite în noi înşine şi să ne schimbăm gândurile noastre rele în gânduri bune şi duhul propriei mântuiri în dureri să-l zămislim, după spusa proorocului şi să-l naştem, având ajutor prin pomenire pe cea dăruită nouă astăzi prin rugăciunile şi petrecerea cea bineplăcută lui Dumnezeu a bunilor părinţi Ioachim şi Ana, pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu. Ceea ce a schimbat întristarea celor ce au născut-o în bucurie şi care a dezlegat blestemul protopărinţilor şi a pus capăt durerilor naşterii maicei începătoare a neamului omenesc, născându-L fără dureri şi în feciorie pe Hristos.

11. Căruia se cuvine toată slava cinstea şi închinciunea împreună cu cel făr'de început al Său Părinte şi cu Preasfântul şi Bunul şi de viaţă făcătorul Lui Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

(Omilie a Sfântului Grigorie Palamas. Omilia 42, din Volumul Omilii vol. III, Ed. Anastasia, Bucureşti 2007)

Sfântul Ioan Damaschin, smeritul monah şi preot - Cuvânt la Naşterea Preasfintei Stăpânei Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioară Maria

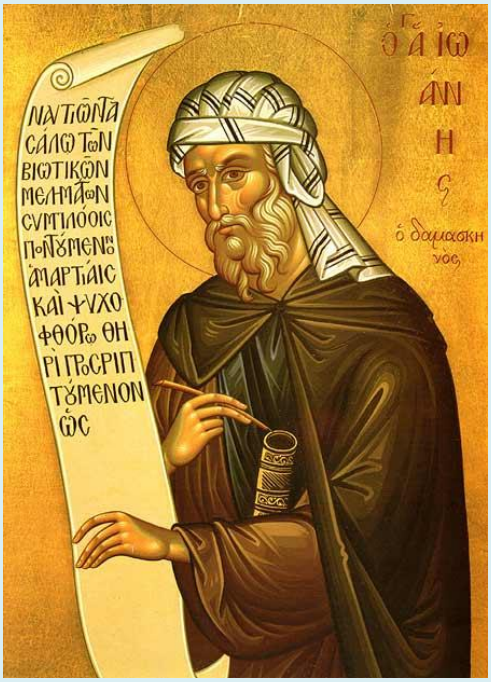

Veniţi toate neamurile, tot neamul omenesc şi toată limba, toată vârsta şi toată vrednicia, cu veselie, să prăznuim Naşterea bucuriei cea a toată lumea. Că dacă elinii, cu minciuna drăcească şi cu basme, care fură mintea şi întunecă adevărul şi vatămă, pe toată viaţa, cinsteau naşterea împăraţilor, jertfe aducând fiecare după putere, cu atât mai vârtos noi se cuvine să cinstim naşterea Născătoarei de Dumnezeu, prin care s-a înnoit tot neamul omenesc şi amărăciunea Evei în bucurie a schimbat-o.

- ⇒ *Că Eva a auzit: " **Întru dureri vei naşte copii** ", cu dumnezeiasca hotărâre, iar Maria: **"Bucură-te, cea plină de har "**.*
- ⇒ *Eva: **"Atrasă vei fi către bărbatul tău "**, iar Maria: **"Domnul este cu tine "**.*

Deci, ce vom aduce Maicii Cuvântului, în afară de acest de laudă cuvânt? Toată făptura să se ospăteze şi să laude prea sfinţita naştere a sfinţitei Ana, că a născut lumii comoară de bunătăţi nejefuită, fiindcă printr-însa Ziditorul a prefăcut, inomenindu-Se toată firea într-o mai bună stare. Că omul, având suflet şi trup, este o legătură a toată zidirea cea văzută şi cea nevăzută, că S-a unit Cuvântul lui Dumnezeu Ziditorul cu firea oamenilor şi, prin aceasta, cu toată zidirea. S-a unit. Deci, ***să prăznuim şi dezlegarea neputinţelor omeneşti, că s-a dezlegat mulţimea darurilor dumnezeieşti.***

Dar pentru ce din cea stearpă s-a născut Fecioara ? Pentru că se cădea ca întâi-născută să se nască, cea care a născut pe Cel Întâi Născut decât toată zidirea, întru Care toate stau şi se ţin.

- *O, fericită însoţire Ioachime şi Ana, datoare vă este toată zidirea pentru că prin voi S-a adus Ziditorului un dar mai ales decât toate darurile, Maica cinstită, singura vrednică de Ziditorul!*
- *O, coapse prea fericite ale lui Ioachim, din care a ieşit sămânţa prea fără prihană !*
- *O, pântece prea lăudat al Anei, întru care a crescut puţin câte puţin şi, închipuindu-se, s-a născut Prunca cea Preasfântă.*
- *O, pântece care ai purtat în tine cerul cel neînsufleţit, mai desfătat decât înălţimea cerului.*
- *O, arie care ai adus Stogul de grâu cel de viaţă făcător, precum Însuşi Hristos a zis : **"De nu va cădea grăuntele de grâu în pământ, să moară, el singur rămâne ".***
- *O, sân care ai aplecat pe ceea ce a hrănit pe Hrănitorul lumii!*
- *O, minune a minunilor şi mărire a celor prea slăvite! Că se cădea ca Întruparea cea netălmăcită a lui Dumnezeu şi pogorârea Lui prin minuni să-şi facă drum înainte. Dar cum voi păşi înainte? Mintea se spăimântează şi mă simt împărţit între frică şi dorire. Inima mea tremură, limba sare, nu pot suferi dulceaţa, sunt biruit de minuni, în uimire m-am făcut. Se biruieşte dorirea, să se depărteze frica! Să cânte lăuta Duhului, veselească-se cerurile, şi să se bucure pământul.*

***

- *Astăzi uşile cele sterpe se deschid şi dumnezeiasca uşă cea feciorească, răsare, din care şi prin care Dumnezeu, **Cel mai de cinste decât toate câte sunt, intră în lume**, după cum zice Pavel văzătorul celor negrăite.*
- *Astăzi, a odrăslit toiag din rădăcina lui Iesei, din care iese floarea cea de ipostas de Dumnezeu.*
- *Astăzi, firea pământească cer pe pământ s-a făcut, de Cel ce, de demult, oarecând pe ape a întemeiat pământul şi peste înălţime a întemeiat tăria. Şi, cu adevărat, acest cer, de acum, mult mai dumnezeiesc şi mult mai slăvit este decât acela. Că Cel ce a lucrat atunci soarele, din Soarele acesta a răsărit: două firi, chiar dacă cei fără de minte înnebunesc, un ipostas care îi mânie nespus pe nestorieni. Că Lumina cea pururea vie, adică Dumnezeu-Cuvântul, îşi are fiinţa din Lumina cea pururea vie mai înainte de veci, adică din Tatăl: Lumina cea fără materie şi netrupească, după aceasta Se întrupează şi ca un mire din cămară iese, Dumnezeu fiind mai pe urmă născut, pe pământ întrupându-Se. Se va bucura ca un uriaş, precum zice psalmistul, alergând pe calea firii noastre şi venind*

prin patimi la moarte şi legând pe cel tare şi răpind vasele lui, adică firea noastră, şi suind pe oaia cea rătăcită, către pământul cel ceresc.

- *Astăzi, fiul teslarului, Cuvântul Cel atotmeşter, Braţul cel tare al lui Dumnezeu Celui Preaînalt, al Celui ce a făcut printr-Însul toate, ascuţind tesla firii cea tocită, prin Duhul Său ca şi cu un deget Şi-a făcut lui o scară însufleţită, a cărei temelie s-a întărit pe pământ, iar capul pe cerul însuşi, pe care Dumnezeu Se odihneşte, pe al cărei chip Iacov l-a văzut, prin care Dumnezeu, pogorându-Se, nu cu mutare din loc, ci mai vârtos smerindu-Se, pe pământ S-a arătat şi cu oamenii împreună a petrecut.*

Că toate acestea sunt pogorârea, adică smerenia cea după pogorâre făcută, petrecerea lui Dumnezeu pe pământ, cunoştinţă ce s-a dat despre El celor de pe pământ şi aşa, prin fecioară, scara cea gândită de pe pământ s-a întărit. Că din pământ are naşterea, iar capul este la cer. Căci capul a toată femeia este bărbatul. Şi fiindcă bărbat n-a cunoscut, capul ei a fost Dumnezeu - Tatăl, prin Duhul Sfânt, care, făcând împăcare, a trimis, ca pe o dumnezeiască sămânţă duhovnicească, pe al Său Fiu şi Cuvânt, pe Puterea cea atotputernică. Ca prin bunăvoirea Tatălui, nu din împreunare trupească, ci din Duhul Sfânt şi din Maria Fecioară, mai presus de fire, trup fără schimbare S-a făcut şi S-a sălăşuit între noi. ***Că unirea lui Dumnezeu cu oamenii, prin Duhul Sfânt se face.*** Cine înţelege, să înţeleagă, cel ce are urechi de auzit, să audă, să ne lepădăm de cele trupeşti. Fără patimă este Dumnezeirea, o, oamenilor! Cel ce a născut pe Fiul, mai întâi după fire, fără patimă, pe Acelaşi Fiu Îl naşte şi a doua oară, fără de patimă, prin iconomie. Martor este David, dumnezeiescul părinte, cel ce grăieşte: " ***Domnul a zis către Mine: " Fiul Meu eşti Tu, Eu astăzi Te-am născut*** ". Dar astăzi nu are loc naşterea cea mai înainte de veci, că aceea fără de ani este.

- *Astăzi s-a zidit uşa cea spre răsărituri, uşă prin care Domnul va intra şi va ieşi şi ea va rămâne încuiată. Uşa dintru care este Hristos, uşa oilor, răsăritul este numele Lui, prin Care am dobândit întoarcerea către Tatăl, începătorul Luminii.*
- *Astăzi a suflat vânt subţire mai înainte vestitor de bucuria cea a toată lumea. Veseleasă-se cerul de sus şi să se bucure pământul de jos, să se clatine marea lumii, că intru dânsa se naşte Scoica cea mare, care din cer, din fulgerul Dumnezeirii, va lua în pântece şi va naşte pe Hristos, Mărgăritarul cel de mult preţ. Scoica din care Împăratul Măririi, ieşind şi cu porfira trupului îmbrăcându-Se şi venind la cei robiţi, le va propovădui iertarea.*

Să salte firea, că se naşte mieluşeaua, din care Păstorul Se va îmbrăca în chip de oaie şi hainele de moarte cele de demult le va rupe. Să dănţuiască fecioarele, că s-a născut Fecioara, care, după cum a zis Isaia, ***va avea în pântece şi va naşte***

fiu şi vor chema numele lui Emanuel, adică: cu noi este Dumnezeu. Cunoaşteţi nestorieni, şi biruiţi-vă, căci cu noi este Dumnezeu; nu om, nici sol, ci Însuşi Domnul va veni şi ne va mântui pe noi. Bine este cuvântat Cel ce vine în numele Domnului. Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă.

Să tocmim prăznuire pentru naşterea Născătoarei de Dumnezeu. Veseleşte-te, tu Ana cea fără de fii, ceea ce nu puteai să naşti! Bucură-te, Ioachime, că din fiica ta Prunc S-a născut nouă, Fiul şi S-a dat nouă şi se cheamă numele lui Înger de mare Sfat, mântuirea cea a toată lumea, Dumnezeu tare ! Să se ruşineze Nestorie şi să-şi pună mâna peste gura sa! Pruncul este Dumnezeu; cum nu este Născătoare de Dumnezeu ceea ce L-a născut ? ***Oricine nu mărturiseşte pe Sfânta Fecioară ca Născătoare de Dumnezeu, afară de Dumnezeu este.*** Nu este al meu cuvântul, chiar dacă al meu este cuvântul. Ca moştenire l-am primit pe acesta de la Cuvântătorul de Dumnezeu, Părintele Grigorie Teologul.

- *O, fericită pereche, Ioachim şi Ana! Cu adevărat v-aţi cunoscut prea curaţi şi din rodul pântecelui vostru, după cum oareunde zice Domnul : **" Din roadele lor îi veţi cunoaşte pe dânşii ".** Aţi trăit după bună plăcere a lui Dumnezeu şi după vrednicia celeia ce s-a născut din voi. Că intru întreaga înfrânare şi cuvioşie vieţuind, pe odorul fecioriei l-aţi adus, pe cea mai înainte de naştere fecioară şi după naştere fecioară, pe ceea ce singură, şi cu mintea şi cu sufletul şi cu trupul, petrece de-a pururea fecioară. Că se cădea că aceea ce au odrăslit din întreaga înfrânare, pe Lumina cea singură, una născută, să o arate trupeşte ...*
- ***O, câte minuni şi câte schimbări s-au făcut pentru această fiică! Naşterea din cea stearpă, fecioria născând, amestecare a Dumnezeirii şi a omenirii, a pătimirii şi a nepătimirii, a vieţii şi a morţii, pentru că aşa, întru toate să se biruiască cel mai rău, de cel mai bun. Şi acestea toate pentru a mea mântuire!***
- ***O, Stăpâne, că atâta m-ai iubit pe mine, încât nu prin înger, nici prin altă oarecare zidire ai lucrat aceasta, ci, precum facerea cea dintâi, intru acelaşi chip şi pe a doua facere Tu Însuţi o ai lucrat. Pentru această pricină, dănţuiesc şi cuget înalt şi mă veselesc şi către izvorul minunilor iarăşi mă întorc şi, din râul veseliei indestulându-mă, pe alăuta Duhului iarăşi o iau şi dumnezeiască laudă de naştere cânt.***
- *O, pereche de Turturele cuvântătoare, Ioachim şi Ana, cu prea întreaga înfrânare! Voi, pe legea firii, adică întreaga înfrânare păzindu-o, celor mai presus de fire v-aţi învrednicit, că aţi născut lumii pe Maica lui Dumnezeu cea neispitită de bărbat. Voi, cu bună credinţă şi cuvioşie în firea omenească vieţuind, pe fiica cea mai presus de îngeri aţi născut, pe cea care acum în îngeri stăpâneşte.*

- ***O, fiică prea frumoasă şi prea bună, o, crinule care ai răsărit în mijlocul spinilor, din împărătească şi de bun neam rădăcină a lui David!*** *Că prin tine împărăţia s-a îmbogăţit cu preoţia, şi s-a făcut mutare legii şi s-a descoperit Duhul cel ascuns sub slovă, că s-a mutat vrednicia preoţiei, din neamul lui Levi, în cel al lui David.*
- ***O, trandafir ce ai răsărit prin spini, adică din păcătoşi, şi de bună mireasmă ai umplut toate !***
- *O, fiică a lui Adam şi Maică a lui Dumnezeu, fericită este coapsa şi pântecele din care ai odrăslit, fericite sunt braţele care te-au purtat şi buzele ce s-au îndulcit de sărutările tale cele curate, ca să fii întru toate de-a pururea fecioară.*

Strigaţi Domnului tot pământul, cântaţi şi vă bucuraţi, cântaţi ! Înălţaţi glasul vostru, înălţaţi, nu vă înfricoşaţi, că s-a născut nouă Maica lui Dumnezeu, ca o sfântă scăldătoare a oilor, din care bine a voit a se naşte Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii! Săltaţi munţi, firile cele cuvântătoare şi cele ce vă nevoiţi către înălţimea vederii celei duhovniceşti! Că muntele Domnului cel prea arătat se naşte, cel ce covârşeşte şi stă mai presus de tot dealul şi de tot muntele, adică de înălţimea îngerilor şi a oamenilor, din care muntele bine a voit a se tăia, fără de mână trupească. Piatra cea din capul unghiului, singurul ipostas, Cel ce pe cele despărţite le împreună, adică Dumnezeirea cu omenirea, îngerii cu oamenii, pe cei din neamuri şi pe trupescul Israel, într-un Israel duhovnicesc. Muntele lui Dumnezeu, munte întreg, munte închegat, muntele în care a binevoit Dumnezeu să locuiască întru dânsul. Carul cel dumnezeiesc, cel de mii de ori înmulţit, a celor ce sunt îmbogăţiţi cu dumnezeiescul dar, zic, al Heruvimilor şi al Serafimilor; Vârful cel mai sfinţit decât Sinaiul, pe care nu fum, nu ceaţă, nici foc înfricoşător îl acoperă, ci strălucirea cea luminătoare a Preasfântului Duh. Că acolo, adică, Cuvântul lui Dumnezeu a scris Legea pe lespezi de piatră, cu Duhul ca şi cu un deget, iar întru aceasta, de la Duhul Sfânt şi din sângiuirile ei, Cuvântul Însuşi s-a întrupat şi pe Sine S-a dat firii noastre doctorie mult lucrătoare de mântuire. Acolo mana, iar întru aceasta pe Cel ce a dat dulceaţa manei, să întreacă cortul cel vestit pe care l-a lucrat Moise în pustie, din materie de mult preţ şi de multe feluri, şi, mai înainte de aceasta, cortul Părintelui Avraam, întocmind cortul cel însufleţit şi cuvântător al lui Dumnezeu. Că aceasta nu a fost o încăpere a lucrării lui Dumnezeu, ci o arătare a ipostasului Fiului lui Dumnezeu. Să se cunoască, dar, neasemănarea faţă de dânsa: a chivotului cel de toate părţile acoperit cu aur, a năstrapei cea de aur, purtătoare de mană, a sfeşnicului şi a mesei şi a tuturor celor vechi. Că acestea numai ca preînchipuiri s-au cinstit, ca nişte umbre ale chipului celui dintâi fiind.

Astăzi, Cel ce pe toate le face, adică Dumnezeu Cuvântul, pe care, din inimă, Tatăl L-a născut, şi a lucrat Carte nouă, ca să se scrie într-însa cuvântul cel bun,

cu limba lui Dumnezeu, ca şi cu un condei de scriitor, adică cu Duhul. Şi s-a dat unui bărbat ce ştia slovele şi nu a citit-o, că n-a cunoscut Iosif pe Maria şi nici puterea tainei.

- ✓ *O, fiică prea sfinţită a lui Ioachim şi a Anei, cea ascunsă Începătoriilor şi Stăpânitorilor, şi tăinuită faţă de săgeţile cele înfocate ale vicleanului! Ceea ce ai petrecut în cămara cea de nuntă a Duhului şi păzită ai fost fără prihană ca o mireasă a lui Dumnezeu.*
- ✓ *O, fiică prea sfinţită, ceea ce te arăţi pe braţele cele de maică şi eşti înfricoşătoare puterilor celor depărtate de Dumnezeu şi potrivnice!*
- ✓ *O, fiică prea sfinţită, ceea ce te hrăneşti cu lapte de maică şi de îngeri eşti înconjurată!*
- ✓ *O, fiică de Dumnezeu dorită, slava celor ce te-au născut, pe tine nea-murile neamurilor te fericesc, precum, adeverind, ai zis tu însăţi !*
- ✓ *O, fiică vrednică de Dumnezeu, frumuseţea firii omeneşti, îndreptarea Evei, pentru că prin naşterea de fiu, lumea cea căzută s-a îndreptat.*
- ✓ *O, fiică prea sfinţită, podoaba femeilor ! Că Eva cea dintâi, călcătoarea poruncii s-a făcut şi printr-însa a intrat moartea, pentru că a slujit pe şarpele de faţă cu strămoşul, dar Maria, deplin slujind dumnezeieştii voiri, pe şarpele cel amăgitor l-a înşelat şi lumii a adus nestricăciunea.*
- ✓ *O, fiică, pururea fecioară ! Ceea ce n-ai avut trebuinţă de bărbat pentru zămislire, pentru că Cel purtat în pântece de tine are Tată pe Cel Veşnic.*
- ✓ *O, fiică de neam pământesc, ceea ce ai purtat pe Ziditorul în braţele tale, cele de Dumnezeu purtătoare.*

Se întreceau veacurile lăudându-se cu naşterea ta, dar Sfatul cel mai înainte hotărât al lui Dumnezeu, Cel ce a făcut veacurile, biruia întrecerea veacurilor. Şi s-au făcut cele de pe urmă întâi, fiindcă au dobândit a ta naştere. Cu adevărat, mai cinstită decât toată zidirea te-ai făcut. Că din tine singură, pârga frământăturii noastre, şi-a luat parte Ziditorul: trupul Lui din cărnurile tale, sângele Lui din sângele tău, laptele pieptului tău l-a supt Dumnezeu şi s-au împreunat buzele tale cu buzele lui Dumnezeu. O, necuprinse şi negrăite minuni! Pe tine, mai înainte cunoscându-te vrednică, Dumnezeul a toate te-a iubit şi, iubindu-te, te-a rânduit şi, în vremile cele mai de pe urmă, te-a adus la fiinţă şi Născătoare de Dumnezeu, maică şi hrănitoare Fiului Său, Cuvântului, te-a arătat.

Că unde s-a înmulţit păcatul, acolo a prisosit harul. Că de am fi păzit împărtăşirea cea dintâi cu Dumnezeu, nu ne-am fi învrednicit de împărtăşirea cea mai mare şi slăvită. Iar acum, acum, adică, prin păcat, nevrednici ne-am făcut de împărtăşirea cea dintâi, nepăzind ceea ce am luat. Însă, prin milostivirea lui Dumnezeu, ne-am miluit, că ne-a luat lângă Dânsul, ca întemeiată să se facă împărtăşirea. Că puternic este Cel ce ne-a luat prin întrupare, să păstreze

nedespărţită unirea cu El. Că, prin cădere, păcătuind tot pământul şi poporul Domnului rătăcindu-se cu duhul desfrânării, Dumnezeu, Cel ce l-a câştigat pe dânsul, cu mână tare şi cu braţ înalt l-a scos, cu semne şi cu minuni, din casa robiei lui Faraon şi l-a trecut prin Marea Roşie şi l-a povăţuit ziua cu nor şi noaptea cu lumină de foc. Dar s-a întors inima lui în Egipt şi poporul Domnului n-a mai fost popor al Domnului, şi poporul cel miluit, nu a mai fost popor iubit. ***Pentru aceasta, acum se naşte Fecioara, luptătoare împotriva desfrânării strămoşeşti şi se logodeşte cu Dumnezeu şi naşte Mila lui Dumnezeu. Şi popor al lui Dumnezeu se face cel care mai întâi nu era popor şi cel nemiluit s-a miluit, şi cel neiubit este iubit. Că dintr-însa Se naşte Fiul lui Dumnezeu cel iubit întru Care Tatăl a binevoit.***

Viţa de vie, bine odrăslită din Ana, a odrăslit şi strugurele de viaţă a înflorit, care izvorăşte băutura dulce pământenilor, spre viaţa veşnică. Ioachim şi Ana au semănat în dreptate şi au secerat rod de viaţă. Luminaţi, cu lumina de cunoştinţă, şi au căutat pe Domnul şi le-a venit lor naşterea dreptăţii. Îndrăznească pământul şi fiii Sionului! Bucuraţi-vă de Domnul Dumnezeul vostru, că a odrăslit pustia, stearpă şi-a adus rodul ei!

Ioachim şi Ana, ca nişte munţi ai gândirii, au picurat dulceaţă. Veseleşte-te, fericită Ana că ai născut parte femeiască. Că această parte femeiască, Maică a lui Dumnezeu, uşă a luminii, izvor al vieţii este şi toată prihănirea femeiască o dezleagă. Acestei părţi femeieşti îi vor sluji stăpânitorii poporului, i se vor închina împăraţii neamurilor, daruri aducându-i. Pe această parte femeiască o vor aduce Împăratului a toate, cu ţesături de aur, îmbrăcată fiind în buna-cuviinţă a faptelor bune şi împodobită cu darul Duhului, a cărei slavă este înlăuntrul ei. Că slava oricărei femei de la bărbatul cel din afară îi vine. Dar slava Născătoarei de Dumnezeu vine dinlăuntru, adică de la rodul pântecelui ei.

- *O, parte femeiască prea dorită şi de trei ori fericită! Binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecelui tău !*
- *O, parte femeiască, fiica împăratului David şi Maică a lui Dumnezeu, Împăratul a toate!*
- *O,dumnezeiesc chip însufleţit, pentru care Dumnezeu Ziditorul S-a veselit, că ai, adică, mintea de Dumnezeu povăţuită şi numai la Dumnezeu singur, luând aminte, având întinsă toată pofta către singur Cel dorit şi vrednic de îndrăgit, iar mânia numai către păcat şi către cel ce pe aceasta de-a pururea îl naşte.*

Viaţă mai înaltă decât firea ai, pentru că o ai nu numai pentru tine, că nu pentru tine te-ai născut, ci o ai pentru Dumnezeu, pentru Care la viaţă ai venit. Că vei sluji mântuirii a toată lumea, ca să se împlinească prin tine Sfatul lui Dumnezeu cel de demult al Întrupării Cuvântului şi al îndumnezeirii noastre. Poftă îţi este

să te hrăneşti cu dumnezeieştile cuvinte şi cu acestea să creşti ca măslinul cel mult-roditor în casa lui Dumnezeu, ca un copac răsădit lângă izvoarele apelor Duhului, ca un pom al vieţii care a dat rodul său la vremea lui dinainte hotărâtă, adică pe Dumnezeu întrupat, viaţa cea veşnică a tuturor; ceea ce ai tot gândul osardic şi de suflet folositor, alergând şi lepădând tot cugetul cel din suflet vătămător, mai înainte de a-l gusta.

⇒ *Ochii tăi sunt pururea către Domnul, văzând lumina cea neapropiată.*
⇒ *Urechile tale ascultă numai pe Dumnezeiescul Cuvânt şi se veselesc de alăuta Duhului, prin care Cuvântul înăuntru a intrat ca să Se întrupeze.*
⇒ *Nările tale se îndulcesc de mireasma mirurilor Mirelui, Care este Mir dumnezeiesc, de bună voie vărsându-Se şi ungând fiinţa ei de om, pentru că Mir vărsat este numele Său, zice Scriptura.*
⇒ *Buzele tale laudă pe Domnul şi de buzele Lui lipindu-se;*
⇒ *Limba şi gâtlejul tău cuvintele lui Dumnezeu alergându-le şi de dumnezeiasca dulceaţă săturându-se;*
⇒ *Inima curată şi neîntinată, văzând şi dorind pe Dumnezeul cel neîntinat;*
⇒ *Pântecele tău, cămară întru care Cel neîncăput S-a sălăşuit şi pieptul tău, izvorul laptelui, din care S-a hrănit Dumnezeu-pruncul Iisus, uşa lui Dumnezeu, pururea fecioară.*
⇒ *Mâinile tale poartă pe Dumnezeu şi genunchii sunt scaun mai înalt decât Heruvimii, prin care s-au întărit mâinile cele slăbite şi genunchii cei slăbănogiţi.*
⇒ *Picioarele tale sunt povăţuite de legea lui Dumnezeu ca de o făclie de lumini şi, alergând pe urmele Lui fără de întoarcere, ai tras pe Cel dorit către aceea care Îl dorea.*

Toată este cămară a Duhului; toată cetatea a lui Dumnezeu celui viu, pe care o veselesc apele râului, adică valurile darurilor Sfântului Duh; toată bună; toată aproape de Dumnezeu. Că suindu-se mai presus de Heruvimi şi mai presus de Serafimi ridicându-se, aproape de Dumnezeu s-a făcut.

O, minune mai presus decât toate minunile ! Femeie deasupra Serafimilor s-a făcut, că Dumnezeu S-a arătat micşorându-Se cu puţin faţă de îngeri. Să tacă Solomon, prea înţeleptul, şi să nu mai grăiască : " ***Nici un lucru nou nu este sub soare*** ".

O, fecioară, de la Dumnezeu plină de dar, Biserică sfântă a lui Dumnezeu, pe care " Solomon cel duhovnicesc ", Începătorul păcii, gătind-o, S-a sălăşuit într-însa, împodobită fiind nu cu aur şi cu pietre neînsufleţite, ci, în loc de aur strălucind cu Duhul şi, în loc de pietre scumpe, având pe Hristos, Mărgăritarul cel mai de preţ. Cărbunele dumnezeirii, pe Care roagă-l să Se atingă

de buzele noastre, ca, făcându-ne curaţi, pe Dânsul împreună cu Tatăl şi cu Duhul să-L lăudăm, strigând: Sfânt, sfânt, sfânt Domnul Savaot, o fire în trei ipostaze. Sfânt este Dumnezeu şi Tatăl, Cel ce a binevoit întru tine şi din tine să se săvârşească.

Taina cea mai dinainte de toţi vecii hotărâtă. Sfântul cel tare, Fiul lui Dumnezeu şi Dumnezeu Unul născut astăzi, pe tine te-a luat intâi-născută din maică stearpă, ca Unul născut fiind din Tatăl şi născut mai înainte decât toată zidirea, să Se nască şi din tine. Maică Fecioară, ca intâi-născut, între mulţi oameni asemenea nouă, şi din tine împărtăşindu-se trupul şi sângele Lui. Pentru că Însuşi este Unul născut din Tatăl Însuşi şi singur din singura maică. ***Sfântul cel fără de moarte, Preasfântul Duh, cu roua dumnezeirii Sale, te-a păzit pe tine nemistuită de focul cel dumnezeiesc, pentru că acest lucru îl însemna rugul lui Moise cel mai dinainte.***

- *Bucură-te, scăldătoarea oilor, prea sfinţit locaş al Maicii lui Dumnezeu, iar acum Biserica următoare cerului, a turmei lui Hristos celei cuvântătoare.*
- *Bucură-te, scăldătoarea oilor, care, oarecând, o dată într-un an, primea pe îngerul lui Dumnezeu, care, tulburând apa, numai pe unul îl însănătoşea şi, de boala care îl ţinea, îl izbăvea, iar acum mulţime de puteri cereşti ai, care laudă, împreună cu noi, pe Maica lui Dumnezeu, pe adâncul minunilor, pe izvorul tămăduirii a toată lumea, nu primind slujitor un înger, ci primind pe Îngerul Sfatului celui Mare, Care este ploaie a bunătăţii, ce s-a coborât ca pe nişte lână, în taina şi toată firea ce bolea şi către stricăciune era aplecată, iarăşi a întors-o către sănătate, fără de boală, şi către viaţa neîmbătrânită, scăldătoare întru care slăbănogul cel dintru noi sare ca un cerb.*
- *Bucură-te, cinstită scăldătoare a oilor şi să crească darul tău!*
- *Bucură-te Marie, fiica cea prea dulce a Anei, că spre tine iarăşi dorirea mă atrage; cum să zugrăvesc prea cinstită umblarea ta ? Cum, podoaba? Cum, faţa ta cea mângâietoare ?*

Cum voi zugrăvi bătrânească înţelegere în trupul tău cel tânăr, îmbrăcămintea cuviincioasă, ce fuge de toată necuviinţa şi moliciunea, pasul cinstit şi fără de tulburare şi slobod de toată trândăvirea, năravul stăpânit, cu blândeţe amestecat, necăutând apropierea bărbaţilor ? Şi, pentru aceasta, martor este frica ce i s-a întâmplat la vestirea cea neobişnuită a îngerului.

Părinţilor bine supusă şi ascultătoare, înţelegere smerită la vederi prea înalte. Cuvântul lin, venind din suflet nemânios. Şi de altele, decât cele vrednice de sălăşuirea lui Dumnezeu ! Pe tine după vrednicie toate neamurile te fericesc ca pe o slavă aleasă a omenirii. Tu eşti lauda preoţilor şi nădejdea creştinilor, răsad

mult roditor al fecioriei, că prin tine s-a răspândit bunătatea fecioriei. Bine-cuvântată eşti tu între femei şi bine este cuvântat rodul pântecelui tău. Cei te mărturisesc pe tine se binecuvântează şi blestem cade peste cei ce se leapădă pe tine.

O, sfinţită însoţire, Ioachim şi Ana, primeşte de la mine cuvântul acesta la naştere. O, fiică a lui Ioachim şi a Anei şi Stăpână, primeşte cuvintele robului tău păcătos, dar care te doreşte cu înfocare şi pe tine singură te are nădejde de bucurie, sprijinitoare a vieţii, împăcare cu Fiul tău şi arvună tare de mântuire. Pentru ca sarcina păcatelor să o risipeşti şi norul cel ce întunecă mintea mea şi grosimea cea de tină să le luminezi. Să încetezi ispitele, să chiverniseşti viaţa mea în sfinţenie şi către fericirea cea de sus să o povăţuieşti şi lumii pace să dăruieşti şi tuturor credincioşilor desăvârşită veselie şi mântuire veşnică, pentru rugăciunile celor ce te-au născut pe tine şi ale întregii Biserici! Fie, fie ! Ca să strigăm: ***Bucură-te, cea cu dar dăruită, Domnul este cu tine. Bine eşti cuvântată tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecului tău, Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Căruia i se cuvine slavă, împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, întru, nesfârşiţii veci ai vecilor.Amin !***

Sfântul Ioan Maximovici - Cuvânt la naşterea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu

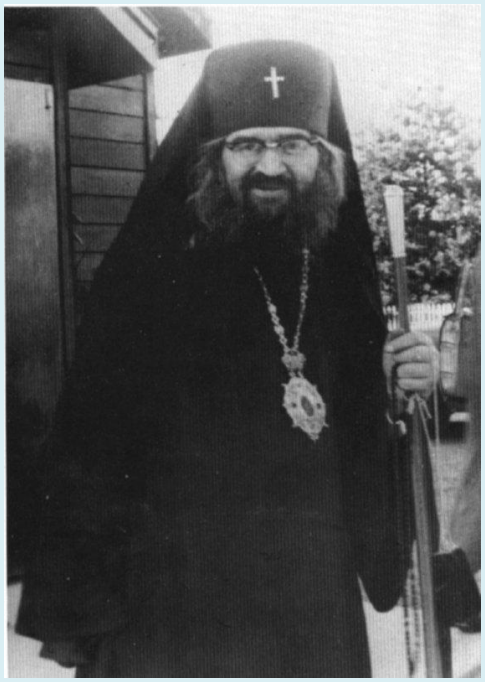

Cât s-au mărit lucrurile Tale, Doamne, toate cu înţelepciune le-ai făcut! (Ps. 103, 25) exclama încă în vechime Psalmistul. Ce este, aşadar, acea înţelepciune (sau, pe greceşte, sophia), prin care s-au făcut toate? În alt psalm se spune: ***Cu cuvântul Domnului cerurile s-au întărit şi cu duhul gurii Lui toată puterea lor*** (Ps. 32, 6). Iar Sfântul Evanghelist Ioan Teologul glăsuieşte: ***La început era Cuvântul şi Cuvântul era la Dumnezeu şi Dumnezeu era Cuvântul. Acesta era întru început la Dumnezeu. Toate prin El s-au făcut; şi fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut*** (In. l, 1-3).

Înţelepciunea lui Dumnezeu sau Cuvântul lui Dumnezeu, prin care toate s-au făcut de Dumnezeu nu este doar un concept abstract al unei însuşiri a lui Dumnezeu. Acelaşi evanghelist glăsuieşte mai departe: ***Şi Cuvântul S-a făcut trup şi S-a sălăşluit între noi şi am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl*** (In. l, 14). Aşadar, Cuvântul prin Care toate s-au făcut este Unul-Născut, Fiul lui Dumnezeu, a doua Persoană a Sfintei Treimi. El se mai numeşte şi „***înţelepciunea lui Dumnezeu***", aşa cum spune în epistola sa Sfântul Apostol Pavel: ***Fiindcă şi iudeii cer semne, iar elinii caută înţelepciune, însă noi propovăduim pe Hristos cel răstignit… puterea lui Dumnezeu şi înţelepciunea lui Dumnezeu*** (I Cor. l, 22-24).

Fiul lui Dumnezeu Se numeşte Cuvântul şi înţelepciunea lui Dumnezeu pentru că Dumnezeu-Tatăl pe toate le săvârşeşte prin Fiul Său. În acest fel,

prin Fiul lui Dumnezeu, Tatăl ni Se vesteşte prin faptele Sale şi prin El [Fiul] s-a arătat în diversitatea ei înţelepciunea lui Dumnezeu.

Înţelepciunea lui Dumnezeu s-a manifestat prima oară la crearea lumii văzute şi nevăzute. Noi vedem acum lumea ajunsă la starea păcătoasă, după ce şi-a pierdut bunătatea dintru început, dar lumea este minunată, chiar şi stricată de păcat şi răsfrânge în ea înalta înţelepciune a Creatorului.

Dacă vom privi cerul, vom vedea mişcările armonioase ale luminătorilor cereşti, totul se mişcă după legi veşnice, date naturii de Ziditor, la facerea ei. Dacă vom privi în jurul nostru, în fiecare plantă, în fiecare animal, chiar şi în oricare pietricică vom vedea înţelepciunea Celui ce le-a zidit! Fiecare vietate, până la cele mai mici insecte, este înzestrată cu toate însuşirile necesare pentru supravieţuirea, apărarea şi dezvoltarea vieţii sale şi pentru înmulţirea speciei. Fiecare corp însufleţit şi neînsufleţit din natură este compus din particule minuscule, distribuite armonios, care alcătuiesc o zidire minunată, o ţesătură graţioasă a Marelui Artist şi Ziditor.

Să ne uităm în noi înşine, ce combinaţie minunată şi înţeleaptă a nevăzutului cu văzutul alcătuim! Prin trupul nostru aparţinând lumii zidite, noi alcătuim cea mai meşteşugită zidire, în care fiecare celulă îşi are menirea ei. Cu cât ştiinţa pătrunde mai adânc în tainele naturii, cu atât devine mai evident că natura este zidirea unei preamăreţe înţelepciuni şi cu atât mai sus se înalţă ochiul minţii noastre, în cunoaşterea Creatorului său.

Despre înalta înţelepciune a lui Dumnezeu mărturiseşte cu deosebire duhul nostru cel după asemănarea lui Dumnezeu, care-l înalţă pe om deasupra pământului şi a mării vieţii acesteia şi ne dă putinţa să ne împărtăşim chiar şi în viaţa aceasta de puterile înaltului.

Toate acestea le avem chiar şi acum, în starea noastră păcătoasă, a omului căzut, supusă stricăciunii naturii. Cum a fost, dar, frumuseţea şi bunătatea lumii la zidirea ei! Încântat de propria frumuseţe, primul dintre îngeri, Luceafărul de dimineaţă, s-a mândrit şi, dorind să se facă deopotrivă cu Cel Preaînalt, a căzut de la Dumnezeu. Alungat din cer, el l-a pizmuit pe omul creat şi l-a ademenit să încalce porunca lui Dumnezeu.

Păcătuind Adam, cel întâi zidit, o dată cu el întreaga omenire s-a lipsit de slava şi de cinstea ei cea dintru început. Mintea omului s-a întunecat, voinţa i-a slăbit, simţurile i s-au întinat. Omul s-a lipsit de comuniunea harică cu Dumnezeu, Izvorul vieţii, şi a devenit muritor.

Pierzând omul cununa zidirii, s-a produs o schimbare în întreaga lume, căci urmările păcatului s-au simţit peste tot. Întreaga lume a devenit stricăcioasă şi păcătoasă. Natura, începând cu animalele, a început să-i facă rău omului, iar omul, înlăuntrul său, era chinuit de despărţirea de Dumnezeu.

Însă Preaînţeleptul Dumnezeu, încă înainte de zidirea lumii, nu numai că a prevăzut căderea omului pe care urma să-l zidească, dar a şi hotărât dinainte cum să-l îndrepteze. înainte ca lumea să fie zidită. În Sfatul Sfintei Treimi a fost dinainte rânduit că a doua Persoană a Sfintei Treimi, Fiul lui Dumnezeu, va deveni om şi va lua asupra Lui păcatele lumii, îndreptând greşeala lui Adam.

Nimănui nu i-a fost dezvăluit leacul pregătit pentru boala omenească; hotărârea Sfatului Sfintei Treimi a rămas o taină pentru întreaga lume zidită. Trebuia pregătit pe pământ un adăpost vrednic să-l primească pe Fiul lui Dumnezeu, Cel ce urma să Se întrupeze. ***În neamul omenesc stricat de păcat trebuia găsit un vas nepângărit, în care să Se coboare Cuvântul lui Dumnezeu, Cel Care pe toate le-a zidit şi, cu trupul primit, să Se sălăşluiască printre oameni, El însuşi devenind om. De multe veacuri a fost nevoie ca să se pregătească împlinirea preaînţeleptei chivernisiri a lui Dumnezeu. Şi a apărut o Fecioară Curată, vrednică a deveni Maica după trup a Aceluia prin Care s-au făcut cerul şi pământul şi prin Care urmau să se împlinească cele dinainte hotărâte de Preaînţeleapta Treime, pentru mântuirea lumii.***

Când a venit plinirea vremii (Gal. 4, 4) şi a venit sorocul ca să Se întrupeze Fiul lui Dumnezeu pe pământ, taina minunatului Sfat al Sfintei Treimi a fost dezvăluită de Dumnezeu Arhanghelului Gavriil, care a fost trimis în Nazaret să-i binevestească Preacuratei Fecioare Maria despre naşterea Mântuitorului lumii, ce avea să se petreacă de la ea.

„***Sfatul cel mai dinainte de veci descoperindu-l Pruncei, Gavriil se înfăţişă” Preacuratei, vestindu-i: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har, Domnul este cu tine. Binecuvântată eşti tu între femei. Vei naşte Fiu şi vei chema numele lui Iisus. Acesta va fi mare şi Fiul Celui Preaînalt se va chema*** (Lc. l, 28-32). S-a tulburat smerita copilă auzind această prevestire. De la vârsta de trei ani ea se afla la templu, fiind dată de părinţi şi petrecând necontenit în rugăciune, a fost crescută în Sfânta Sfintelor, unde a auzit glasurile locuitorilor cereşti, dar cu toate acestea n-ar fi putut gândi să devină Maica Răscumpărătorului, dând în acelaşi timp şi făgăduinţa de a rămâne Fecioară.

„***Duhul Sfânt Se va pogorî peste tine şi puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceea şi Sfântul care Se va naşte din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema***” – rosti îngerul, răspunzându-i la întrebarea: „***Cum va fi aceasta, de***

vreme ce eu nu ştiu de bărbat? ". „**Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău**!" – răspunse Maria cu smerenie şi cu supunere faţă de voia lui Dumnezeu (Lc. l, 35-38). Atunci Cuvântul lui Dumnezeu, Fiul Cel Unul Născut al lui Dumnezeu Se sălăşlui în Maria. ***Cel pe Care cerul şi cerurile cerurilor nu-L încap*** (III Regi 8, 27; II Paralipomena 6, 18), ***Căruia Cerul îi este scaun şi pământul aşternut picioarelor*** (Isaia 66, Fapt. 7, 49), Şi-a ales ca sălaş o Fecioară, din pântecele (vintrele) ei făcându-Şi Prestol şi pântecele ei mai mult decât cerurile lărgindu-l. „***Mai întinsă decât cerurile***" s-a făcut Fecioara Maria.

Peste nouă luni ea a născut un Fiu, pe Dumnezeu arătat în trup. „***Taina cea ascunsă din veac şi de îngeri neştiută, prin Născătoarea de Dumnezeu, Dumnezeu Se arătă pe pământ, în unire neamestecată întrupat.***"

Însă Fecioria Maria şi întruparea, prin ea, a Fiului lui Dumnezeu au rămas o taină pentru diavol, până când Domnul nu a împlinit lucrarea mântuirii noastre. „***Primind de bunăvoie pentru noi crucea asupra Sa***", ***suferind moarte şi înviind din morţi, Domnul Iisus Hristos a dăruit viaţă neamului omenesc şi i-a deschis raiul care fusese pecetluit [pentru el].***

Întrupându-se din Fecioara Născătoare de Dumnezeu „***Adam s-a chemat, Eva s-a slobozit, blestemul s-a sfârşit, moartea s-a omorât şi noi am înviat***".

Împreună cu omul, întreaga lume este izbăvită de stricăciune, pregătindu-se de acum pentru ziua când lumea va fi curăţată prin foc, când toată făptura va fi slobozită de robia stricăciunii, când cerul cel nou şi pământul cel nou vor dezvălui zidirea lui Dumnezeu în toată frumuseţea şi bunătatea ei.

Astfel, este sfărâmată uneltirea răutăţii diavoleşti şi Ziditorul lumii, cu înalta Sa înţelepciune, le îndreaptă pe toate după voia Sa pentru binele întregii făpturi. Aşa cum Dumnezeu a creat la început lumea prin Cuvântul Său, adică prin Fiul Său, la fel prin Fiul lui Dumnezeu lumea este renăscută după căderea în păcat. Prin Cel prin care s-a arătat înţelepciunea lui Dumnezeu în zidire, tot prin Acela s-a descoperit înţelepciunea lui Dumnezeu şi în restaurarea lumii distruse de păcat şi în întoarcerea bunăvoirii lui Dumnezeu asupra lumii.

De aceea, Fiul lui Dumnezeu este numit înţelepciunea lui Dumnezeu sau, în greceşte, Sophia, pentru că prin El noi L-am cunoscut şi îl cunoaştem pe Preaînţeleptul Dumnezeu. ***Iisus Hristos pentru noi S-a făcut înţelepciune de la Dumnezeu şi dreptate şi sfinţire şi răscumpărare*** (I Cor. l, 30).

Preacurata Fecioară, prin care S-a întrupat Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Ziditorul şi Mântuitorul nostru, ca să ne dăruiască viaţa veşnică, a fost scara

pe care Dumnezeu S-a coborât pe pământ şi a devenit pentru noi puntea pe care urcăm la cer.

Cu mult înainte de întruparea lui Hristos au prevestit despre ea proorocii, cei care profeţeau venirea lui Mesia.

- *Profetul Iezechiel o vede ca pe o poartă închisă la răsărit, prin care trece Domnul şi care rămâne închisă, ceea ce înseamnă că până la naştere, în timpul naşterii şi după naştere, Maria a rămas Fecioară.*
- *Profetul Daniel, tâlcuind misteriosul vis al lui Nabucodonosor, o preînchipuie ca pe un munte feciorelnic din care o piatră se desprinde de la sine, fără ajutorul vreunei mâini omeneşti, şi umple pământul, ceea ce iarăşi înseamnă naşterea fără de sământă şi neprihănită a lui Hristos din Fecioară.*
- ***Iată, Fecioara va lua în pântece şi va naşte fiu şi vor chema numele lui Emanuel, care se tâlcuieşte: Cu noi este Dumnezeu** (Isaia 7, 14; Matei l, 23).*
- *Strămoşul Iacov a văzut în vechime în vis o scară sprijinită pe pământ, al cărei vârf ajungea la ceruri şi care o pre-închipuia pe cea prin care S-a pogorât pe pământ Fiul lui Dumnezeu.*
- *Regele David, Psalmistul, o cântă ca pe o Regină aşezată de-a dreapta Regelui, îmbrăcată în veşminte de aur şi împodobită, a cărei întreagă slavă se află înlăuntrul ei.*
- *Iar înţeleptul Solomon vorbeşte despre ea în Cartea Pildelor ca despre Casa înţelepciunii: **înţelepciunea şi-a zidit casă rezemată pe şapte stâlpi** (Pilde 9, 1). Iar casa în care S-a sălăşluit Preaveşnica înţelepciune la întrupare este tocmai Preacurata Fecioară Maria. Stâlpii acestei case sunt virtuţile ei. La popoarele orientale din vechime, cifra şapte simboliza desăvârşirea, şi cei şapte stâlpi ai casei închipuie desăvârşirea în bine a Maicii Domnului.*

De aceea, ***în icoane este reprezentată înţelepciunea lui Dumnezeu – Fiul lui Dumnezeu pe tron, ca şi cum S-ar afla într-o clădire aşezată pe şapte stâlpi, care o închipuie pe Preacurata Sa Maică. Deasupra sunt şapte arhangheli, de amândouă părţile stau şapte prooroci cu suluri de hârtie acoperite cu profeţii despre Maica Domnului, iar dedesubt sunt numele celor şapte virtuţi. Cifra şapte repetată de multe ori închipuie desăvârşirea duhovnicească a Preasfintei Fecioare.***

Astăzi, când cântăm „***Naşterea ta, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, a vestit bucurie întregii făpturi***”, se chiverniseşte Casă pământeană pentru înţelepciunea Cea veşnică, se pregăteşte lăcaş pentru Fiul lui Dumnezeu, Cel ce vine din ceruri pentru mântuirea neamului omenesc

„***Pe Hristos din ceruri întâmpinaţi-l.***” Pentru întâmpinarea Lui se zideşte o Cămară însufleţită, o Biserică sfinţită, în care Se va sălăşlui Cuvântul lui Dumnezeu Cel dinainte de veci, coborât pe pământ, pentru ca de aici să înceapă rezidirea lumii, ca să unească din nou cerul cu pământul.

Să ne bucurăm, aşadar, şi să ne veselim de Naşterea Alesei de Dumnezeu Prunce Maria, să o lăudăm pe cea mai cinstită decât oştirile cereşti, Preacurata Fecioară Născătoare de Dumnezeu, Casa înţelepciunii dumnezeieşti, să dăm cinstirea cuvenită drepţilor ei părinţi şi împăratului veacurilor, Celui Nestricăcios, Nevăzutului, Singurul Dumnezeu Preaînţelept, prin Iisus Hristos, Căruia I se cuvine cinstea şi slava în vecii vecilor (I Tim. l, 17).

Amin.

(Predici şi Îndrumări Duhovniceşti, Ed. Sophia, Bucureşti, 2006)

Sfântul Andrei Criteanul - Cuvânt la sărbătoarea naşterii PreaSfintei Născătoare de Dumnezeu

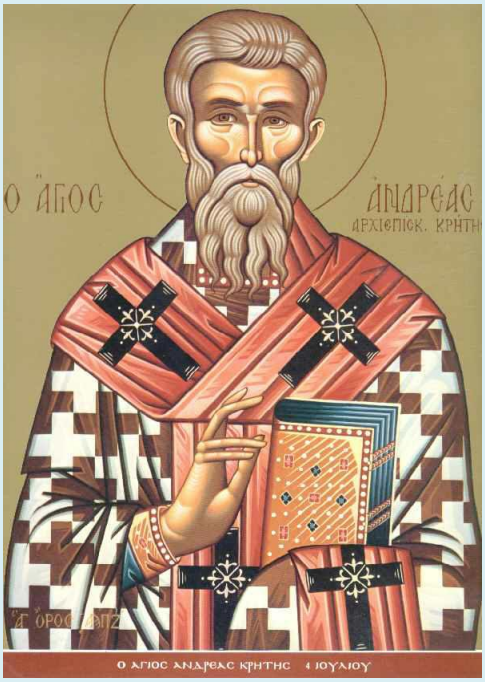

Cele vechi au trecut, iată, toate s-au făcut noi. Sfârşitul legii este Hristos (Rom. 10, 4). Nu atât fiindcă ne-ar îndepărta de literă, ci întrucât ne înalţă la Duhul. Căci aceasta este desăvârşirea: Însuşi Dătătorul legii, după ce a împlinit totul până la capăt, a transpus litera în duh, recapitulând toate în sine şi făcând dreptate legii prin har. Legea a fost supusă harului, iar harul s-a unit cu ea în chip armonios, nu amestecându-şi proprietăţile de-a valma, ci cu bună-rânduială şi cu dumnezeiască cuviinţă: legea s-a făcut din grea, apăsătoare şi înrobitoare cum era, uşoară şi plină de slobozenie. ***Ca să nu mai fim robiţi stihiilor lumii***, cum zice Apostolul (Gal. 4, 3), nici să mai fim ţinuţi sub jugul robiei literei legii.

Aceasta este începătura binefacerilor lui Hristos faţă de noi. Aceasta este arătarea Tainei – aceasta este firea golită de sine, Dumnezeu şi om, şi îndumnezeirea celui asumat. Dar această venire atât de strălucită şi prea luminată a lui Dumnezeu către oameni se cuvenea să aibă un început plin de bucurie, prin care să ne vină marele dar al mântuirii. ***Acesta este praznicul de astăzi, având ca pricină naşterea Născătoarei de Dumnezeu şi ca ţintă, împreună-sălăşluirea Cuvântului cu trupul.*** ***Acum se naşte Fecioara, este alăptată şi crescută, gătindu-se ca să fie Maica lui Dumnezeu, Împăratul tuturor veacurilor.***

Îndoit ne va fi câştigul nouă celor ce săvârşim prăznuirea: pe de o parte ne înalţă la cunoaşterea adevărului, pe de alta, ne slobozeşte de robia şi petrecerea cea

după lege. Cum şi în ce chip? Trecând umbra prin venirea luminii şi robia literei fiind anulată prin har, sărbătoarea de faţă a fost aşezată ca un hotar, căci leagă adevărul de simbolurile prefigurărilor şi introduce cele noi în locul celor vechi.

Toată zidirea să cânte şi să dănţuiască şi să aducă ceva din cele cuviincioase praznicului. Facă-se astăzi o singură sărbătoare a celor din cer şi a celor de pe pământ. Să prăznuiască tot soborul celor din lume şi al celor mai presus de lume. Căci astăzi se zideşte Atoateziditorului locaş, iar zidirea se găteşte ca un palat dumnezeiesc şi nou pentru Ziditorul.

Sfântul Neofit Zăvorâtul - Cuvânt la Nașterea Maicii Domnului

Traducere și adaptare: Laura Enache

Al lui Neofit preotul, monahul și zăvorâtul la prea curata și dumnezeiasca naștere a Celei fără de prihană Stăpâna noastră, Născătoarea de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria:

Binecuvintează, părinte, începutul oricărui fruct este floarea și aceasta în chipul cel mai limpede. Dar începutul mântuirii noastre este nașterea de Dumnezeu dăruită și de Dumnezeu aleasă a prea curatei și prea nevinovatei Maria, pururea Fecioara și aceasta în modul cel mai limpede. Pe care lăudând-o o și prăznuim astăzi după datorie. Pentru ca întregul ciclu al anului să fie binecuvântat prin ea s-a născut în această lună, cea dintâi a anului, dar a adormit în ultima cu somnul nemuririi pentru ca asumându-și cele zece luni dintre acestea ciclic să le binecuvinteze prin nașterea ei și prin adormirea ei purtătoare de viață. Despre care nu este vremea a vorbi acum, ci când este vremea sfintei Adormiri aceleia. Dar acum suntem aduși să filosofăm pe scurt despre Sfânta Naștere a ei, și atâta avem a spune despre ea, cât ne va insufla cuvânt harul ei.

Părinții acestei prunce a lui Dumnezeu au fost Ioachim și Ana din neamul regelui David, din semința Iudei, păzitori ai legii care țineau cu strictețe dumnezeieștile porunci, foarte înstăriți, mai bogați încă în dumnezeiască virtute,

dar săraci prin nenașterea de fii din pricina legăturilor sterpiciunii fericitei Ana. Pentru aceea adeseori și ocară răbdau de la fiii lui Israel, și nu numai că nu le erau primite de preoți îndoitele daruri cele aduse înainte lui Dumnezeu, ci adeseori erau și ocărâți fără stânjeneală pentru faptul că nu aveau sămânță în Israel.

Pentru aceea și dreptul Ioachim întristându-se foarte și despărțindu-se de toată tovărășia oamenilor, se retrage în pustie întru care și postind patruzeci de zile în plâns și post Îl roagă pe Domnul și zice: „Ia de la mine, Doamne, ocara nenașterii de prunci și nimicnicia” și „Binevoiește, Doamne, să mi se dea și mie sămânță, iar eu iarăși o voi da, Stăpâne, bunătății Tale.

Astfel, așadar, dreptul rugându-se dumnezeiești bunevoințe, primește ceea ce râvnea cu dor. „Strigat-au drepții și Domnul i-a auzit pe ei”. Pentru aceea și pe el l-a auzit degrabă atotmilostivul Domn, ca prin sămânța lui să se împlinească taina cea ascunsă și hotărâtă mai înainte de veacuri. Pentru aceea și un înger al Domnului fiind trimis către Ioachim zice lui că: „A auzit Domnul rugăciunea ta și va zămisli Ana, femeia ta, și în toată lumea se va vesti sămânța ta”.

Iar cât despre dreapta Ana, îndoită era întristarea, pe de o parte, pentru retragerea bărbatului în pustie și pentru nerodirea ei. Căci zicea că „nici zburătoarelor cerului nu m-am asemănat eu că nici acestea nu sunt fără rod înaintea lui Dumnezeu, nici dobitoacelor pământului, nici peștilor mării nu m-am asemănat eu ca să aduc lui Dumnezeu rodul pântecelui. Dar dacă vei porunci, Doamne, să fiu dăruită și eu cu rodul pântecelui îl voi da pe acesta iarăși Ție, Doamne Dumnezeul meu”.

Acestea spunându-le și ea cu plângere către Dumnezeu, primește și ea asemenea de la dumnezeiescul înger bunele vestiri ale nașterii și când s-a întors bărbatul din pustie a jertfit mulțime de animale, nu puține, și a făcut ospăț mare „la tot poporul”, iar Ana, dezlegată fiind de legăturile sterpiciunii de creatorul firii, zămislește de la bărbatul ei pe Maria, prunca lui Dumnezeu, pe care a născut-o astăzi, început mântuirii noastre și maică a Cuvântului lui Dumnezeu, curată și început înnoirii firii noastre învechite și nimicite prin călcarea dumnezeiești porunci.

Și potrivit dumnezeiescului cuvânt, trei măsuri de făină, printr-un mic aluat dospind toată frământătura așa și aici, prin aluatul acesta preacurat, plăsmuit de Dumnezeu, plăsmuind Plăsmuitorul frământătura noastră învechită, a înnoit-o. Dar aceasta este minunea străină, plină de toată uimirea că la această prea curată frământătură s-a amestecat și El Însuși prea curatul brutar și luând o parte din aceasta a lucrat în chip minunat întreaga noastră frământătură și compoziție.

Pentru aceea și zicea după aceea: „Eu sunt pâinea cea vie” și „Eu sunt pâinea vieții cel ce mănâncă nu va flămânzi” și celelalte.

Iar cugetătorii de Dumnezeu, părinții prea curatei prunce a lui Dumnezeu, plinindu-și făgăduința o aduc pe aceasta după trei ani și o închină lui Dumnezeu în sfânta sfintelor, în corul fecioarelor și făcliilor strălucitoare și se împlinește acel: „se vor aduce Împăratului” Dumnezeu „fecioare în urma ei”, „aduce-se-vor în templul Împăratului”, adică al lui Solomon și acel „ascultă, fiică și vezi și uită poporul tău și casa părintelui tău în casa Domnului și va pofti „Împăratul slavei” Hristos „frumusețea ta”, ceea ce s-a și întâmplat. Și aceasta a uitat poporul ei și casa părintelui ei în casa Domnului făcându-și sălaș în Sfânta Sfintelor, întru care și arhiereul intra odată pe an, iar prunca fecioară petrecea acolo în fiecare zi, ca să se împlinească Scriptura.

Dar noi nu avem nevoie să vorbim acum mai înainte de vreme despre intrarea Fecioarei în Sfânta Sfintelor, ci când va veni vremea sărbătorii aceleia, atunci vom vorbi iarăși dacă Dumnezeu ne va da cuvânt și prunca lui Dumnezeu Maria. Acum se cuvine a vorbi unele pe scurt despre Nașterea cea dăruită de Dumnezeu și să o salutăm cu cele cuvenite ca pe o împărătească nou arătată și curată și să încheiem cuvântul fiindcă nu ne-am hotărât să filosofăm multe despre acestea, ci mai degrabă în general și pe scurt, pentru ca și subiectul să fie înțeles cu ușurință și ascultătorii să fie trezvitori neîngreunați de somnul trândăviei, ci trezvitoare și priveghetoare să aibă ascultarea.

Bucură-te, cea de Dumnezeu încununată, fecioară prea nevinovată, care ai fost aleasă de mai înainte de Dumnezeu mai înainte de toate neamurile pentru a fi sălaș Cuvântului de Dumnezeu dăruită și care în vremurile din urmă astăzi te-ai născut din pântece sterp, însemnând rodirea vieții celei nemuritoare și împăcarea lumii cu Dumnezeu prin nașterea ta.

Bucură-te, Stăpână, și puterea împărăteselor celor de jos, că având a te arăta Maică a Dumnezeului îngerilor de la înger dumnezeiesc ai primit slujire cu privire la toate cele lucrate de tine. Pentru aceea și tatăl ce te-a zămislit și maica ce te-a născut au primit de la sfântul înger bunele vestiri despre tine. Și în Sfânta Sfintelor având sălaș prin sfântul înger a primit hrană după cuviință cu adevărat.

Bucură-te, curată Fecioară, încuietoarea fecioriei, faima fecioarelor, zidul bisericii lui Dumnezeu, începutul și sfârșitul mântuirii noastre, dumnezeiescul odor cel cu totul de aur și cinstit foarte.

Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, mireasa Tatălui, maica Fiului și sălaș strălucit al Duhului.

Bucură-te, fără prihană, curată Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, sălaș însuflețit al nedespărțitei Treimi, sfântă porumbiță, turtureaua cea mai curată, rânduneaua cea frumoasă care vestești tuturor primăvara cea mântuitoare, privighetoarea cea cu bună glăsuire, care ciripești pentru noi mântuitoare rugăciuni, pricina tuturor bunătăților.

Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, cetatea cea însuflețită, palat dumnezeiesc al Împăratului slavei, tronul Lui cel mare și înalt, patul și masa Împăratului cerurilor.

Bucură-te, Fecioară curată, zidul cel nesurpat, paravan împotriva vrăjmașilor, scăparea credincioșilor, bucuria celor ce se încred întru tine, prea lăudată.

Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu, fecioară, locașul cel neîncăput, bucuria pământenilor, veselia îngerilor, nădejdea oamenilor, ușa cerească a credincioșilor, cer însuflețit și luminos al sălășluirii lui Dumnezeu.

Bucură-te, curată fecioară Maică, iatacul de nuntă al împărăției de sus, lauda împărăției de jos, dumnezeiască vistierie a celor de sus și a celor de jos.

Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, pricina bucuriei noastre, ceea ce ai primit „Bucură-te” de la înger și ai zămislit și ai născut pe Unul din Sfânta Treime și ca pricină a bucuriei nesfârșite ai șters cu totul întristarea strămoașei.

Iar acum primind acest din urmă „Bucură-te”, prea nevinovată fecioară, „grăbește spre rugăciune” pentru noi toți cei ce lăudăm curata ta naștere, de Dumnezeu dăruită, ca să aflăm bucuria bunătăților veșnice cu harul și cu iubirea de oameni ale întreit sfântului Dumnezeu Căruia fie slava și puterea totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

(Sfântul Neofit din Cipru, Cateheze monahale. Scrieri II)

Cuviosul Neofit Zăvorâtul - Cer însufleţit

Fraţi şi părinţi, puţin închizând ochii cei sensibili, să ni-i ridicăm pe cei ai minţii şi să vedem în chip înţelegător pe Maica lui Dumnezeu. Căci a venit ca un cer însufleţit purtând în braţe pe soarele dreptăţii, ca să-i lumineze şi să-i încălzească pe credincioşii care aleargă la scăparea ei. Şi dacă soarele cel sensibil a ştiut să lumineze şi să încălzească, să usuce şi să ardă, cu cât mai mult a ştiut să facă acestea soarele dreptăţii cel mai înainte de soare.

Cuviosul Neofit Zăvorâtul, ilustraţie de Haralambos Epaminonda

A venit ca o tărie, purtând în braţe steaua cea din Iacob, pentru ca şi noi, precum magii, lepădând toate plăcerile cele trupeşti să-i urmăm Lui în curăţie şi să I ne închinăm cu credinţă. A venit ca o scară avându-L pe Domnul întărit în ea, ca să întărească şi să izbăvească din stricăciune firea omenească. A venit ca un nor dătător de ploaie mântuitoare, purtând în sânul ei dumnezeiasca ploaie, ca să ude şi să adape pământurile cele cuvântătoare. A venit ca o brazdă dumnezeiască ţinând ca un snop spicul cel dătător de viaţă, ca să hrănească inimile care flămânzesc de El.

Maica Domnului, Sinai, sec. al XIII-lea

A venit ca un hambar care avea în sânul ei grâul vieții, ca să-l reverse celor care aveau nevoie de acest grâu. A venit ca o masă având pe ea pâinea vieții, din care mâncând unii cu vrednicie vor trăi în veac. A venit ca o vie purtând strugurele, ca să adape cu vinul cel dulce pe credincioși și să-i îmbete pe ei din grăsimea casei Lui. A venit ca un car condus de Cuvântul, pentru ca din necuvântare să-i slobozească pe cei cuvântători, ca Dumnezeu și Cuvânt.

A venit ca o juncă fără de pată și ca o mielușea prea nevinovată purtând pe mielul „Cel ce ridică păcatul lumii” și „pe vițelul cel îngrășat”, jertfit pentru fiul cel risipitor, poporul cel omorât de desfrânare și pierdut de necurăție și iarăși

aflat prin pocăință și întoarcere. A venit ca un cleşte ținând cărbunele aprins, ca să ardă din temelii spinul păcatelor și să-i lumineze pe iubitorii de curăție ca un Iubitor de curăție și ca Unul născut în curăție. A venit ca un sfeșnic cu totul de aur cu șapte făclii purtând deasupra ei candela, ca să lumineze în chipul cel mai strălucit tot pământul de sub soare. A venit ca un chivot având în ea dreapta Tatălui cea prin care au fost date lui Moise tablele scrise ale legii mozaice, ca prin această dreaptă să fie scrișI în cartea vieții cei vrednici de viață. A venit ca un palat şi ca un scaun al Împăratului și ca o împărătească prea înfrumusețată, ținând ca o maică pe Împăratul slavei, ca să cheme la Împărăția lui Dumnezeu pe iubitorii acesteia.

Sfântul Antim Ivireanul - Cuvânt despre minunea naşterii Maicii Domnului şi despre consacrarea ei lui Dumnezeu

În vremile céle de demult era obicei la jidovi şi care om nu făcea coconi era hulit şi urât de toţi măcar de ar fi fost de neam cât de mare şi bogat şi când ducea darurile lui la bisérică le priimiia preotul pre urma tuturor şi sta la bisérică mai jos decât toţi şi bucate nimeni nu mânca cu el, ci-l ţinea toţi ca pe un urgisit de Dumnezeu.

Deci Ioachim şi Anna, fiind sterpi, s-au întâmplat, într-o sărbătoare mare ce avea jidovii, prin neştiinţă şi făr' de nici un vicleşug, ca nişte oameni bogaţi şi de neam împărătesc ce era, au dus darurile lor mai nainte decât alţii la bisérică. Şi, văzându-i preotul, atâta i-au înfruntat şi i-au dojenit, cât i-au scos din bisérică cu mare ruşine şi cu multă urgie i-au gonit, împreună cu darurile ce adusése. (Oare ce jale şi ce scârbă socotiţi că vor fi luat în inima lor nişte oameni mari ca acéia?) Iară ei, blagosloviţii, au priimit înfruntarea şi urgia preotului cu multă cucerie şi plecându-şi capetele, să ducea plângând cu amar la casa lor, nezicând nimic, nimănui.

Iară acum să nu carea cumva să îndrăznească preotul sau arhiereul, să înfruntéze pre cineva, nu pentru căci nu are coconi, ci pentru căci face fărdelegi şi strâmbătăţi, că apoi iaste vinovat morţii. ***Iară măcar că avea Ioachim şi Anna multă jale în inima lor, pentru urâciunea şi hulă ce avea de cătră toţi pentru stârpiciunea lor, iară de pururea să ruga, cu lacrămi, dintru adâncul inimii lor, Stăpânului firii, ca să facă milă cu ei, să le dezlége sterpiciunea şi să le dăruiască roadă pântecelui lor; nu doară pentru ca să le rămâie după moartea lor feciori să-i pomenească, după cum pohtesc oamenii aceşti de acuma, sau să le moşteneasca moşiile ce numai cu făgăduială ca aceia ca, de vor naşte vreun prunc, au parte bărbătească, au parte femeiască, să-l închine lui Dumnezeu.***

Vedeţi dară, acum, pohtă şi dragoste creştinească, vedeţi căldură de inimă, vedeţi râvnă. Cine să află acu, pre acéste vremi, au din cei bogaţi, au din cei săraci, măcar de ar avea 100 de feciori, să închine unul lui Dumnezeu? O ţin lucru necuvios şi lucru de nimica, zicând multe cuvinte deşarte, carele mă ruşinez a le grăi.

Însă Dumnezeu, după cum zice David: ***„Voia celora ce să tem de Dânsul va face şi rugăciunea lor va asculta.”.*** Împlinindu-se sorocul sfatului lui Dumnezeu, cel mai nainte de toţi vécii şi sosind vremea şi ceasul acela, aflându-se şi vase alése ca acélia, binevoi Dumnezeu dă dăzlegă sterpiciunea Annei şi născu prin făgăduinţa, după cum au născut Sarra pre Isaac, Revecca pre Iacov, Rahil pre Iosif, fămeia lui Manoe pre Sampson, Anna, fămeia lui Elcana pre Samuil şi Elisaveth pre Ioann Botezătoriul. ***Aşa şi fericita Anna, fămeia lui Ioachim, născu scaun sfânt lui Dumnezeu, pre Fecioara Maria, ca să se odihnească pre dânsa Cela ce să odihnéşte pre scaunele céle îngereşti şi-şi găti Luis ceriu însufleţit Cela ce au întărit ceriurile cu înţelepciunea Sa şi pământul l-au întemeiat pre ape, de Carele se cutremură toate adâncurile şi beznele iadului.***

Şi au avut mare dreptate Ioachim şi Anna ca să nască pre una ca aceasta din pântecele lor; una pentru că era amândoi de neam împărătesc şi să trăgea din semenţiia lui David şi era foarte drepţi şi buni înaintea lui Dumnezeu şi alta că au câştigat această roadă blagoslovită cu multă durére de inimă, cu multe rugăciuni, cu multe milostenii şi cu multe lacrămi, după cum zice David: ***„Cei ce samănă cu lacrimi, cu bucurie vor seceră.”*** Şi au câştigat adevărat o bucurie că acéia, cât nu o au putut câştiga alţi părinţi din véci, nici vor câştiga, nici numele ce au câştigat ei a să numi părinţi ai lui Dumnezeu.

Drept acéia, trecând 3 ani după naşterea Fecioarei, o duseră părinţii ei la bisérică cu multă pohfală de fecioare, cu făclii aprinse, după prorociia lui David, să o închine lui Dumnezeu, după făgăduiala lor. Şi sosind la uşa bisericii, fericita Anna zise către preot, cu credinţă şi cu multă cucerire: „Priiméşte, preote a lui Dumnezeu, pre această cocoană, că iaste roada pântecelui mieu, pre carea o am câştigat cu multă durére de inimă, prin rugăciuni cu lacrămi amestecate şi o aşază în casa Domnului, că Lui I-o am făgăduit, pentru căci au făcut milă cu mine şi au rădicat deasupra mea hula norodului; priiméşte-o fără de nici o îndoială şi sârguiaşte de o du în bisérică fără de nici o zăbavă, că lui Dumnezeu o am închinat.”.

Care cuvinte auzindu-le preotul Zaharia şi văzând şi pe Preasfânta Fecioară, se minună şi zise cu bucurie mare şi cu glas de prorocie către Fecioară: „Tu eşti cu adevărat usa cea de gând a vieţii, caré o au văzut prorocul Iezechiil închisă; ce-mi caută şi făr’ de voia mea a-ţi deschide uşile bisericii ca să intri

într-însa să lăcuești, că cu adevărat mai vârtos pentru tine au făcut Solomon, cu înțelepciunea de i-au dat Dumnezeu, acest lăcaș și ție au închipuit-o cunoscându-i fecioriia cu ochii cei de gând ai proorociei lui. Și ție ți să cuvine ca să lăcuești într-însa, că acelia câte sta într-însa ție să închipuia. Drept acéia, deacă s-au arătat adevărul, trebuie să se rădice umbra. Întră, fiica lui Dumnezeu, cu bucurie și te veseléste într-însa, că am cunoscut cu adevărat că s-au apropiat mântuirea lui Israil, Caré va să vie înfățișat să se nască din tine. Întră preacurată, voioasă și véselă, de te fă lăcaș desfătat preaînălțatului Iisus, Carele iaste Mântuitoriul lumii. Întră în locul cel ales, céia ce ești aleasă mai înainte de véci, ca să te hrănești cu hrană cerească, carea va să-ți fie trimisă de la Părintele vécilor, prin îngerii Săi. Întră în Sfânta Sfintelor, ca ceiia ce ți să cuvine să auzi tainele céle acunse și preaslăvite ce s-au grăit în cămările céle cerești, că tu vei să naști pe Ziditoriul a toată făptura. Întră de te fă mijlocitoare mântuirii omenești.”.

Și întorcându-se preotul Zahariia zise și către părinți: „Bucurați-vă și voi, soție sfântă, păréche blagoslovită, Ioachime și Anno, căci v-ați învrednicit de v-ați făcut părinți a unii prunci sfinte ca acestiia. Fericiți sunteți, cu toată fericirea, că de pe semnéle darurilor ce văz că are această cocoană asupra ei, cunosc adevărat cu duhul proorociei că ia iaste acoperământul goliciunii strămoșilor, oglinda proorocilor și izbăvirea lumii.”.

*

Rugăciune a Sfântului Antim către Maica Domnului cea pururea fericită

De vreme ce tu, fericită Fecioară, după cum ai zis că au căutat Domnul spre smerenia ta şi te-au înălţat de pe pământ la ceriu, pentru ca să împărăteşti împreună cu El, caută spre noi, ticăloşii, robii tăi, cu umilinţă şi mângăie pe Judecătorul cel înfricoşat, pe Fiul tău, cu rugăciunile tale cele călduroase, să ne mântuiască de scârbele şi de nevoile ce ne-au împresurat. Şi precum cu dumnezeiască putere într-o mică de ceas [clipită – n.m.] au adunat din toată lumea pe Apostoli ca să petreacă prea cinstit şi sfânt trupul tău spre îngropare, cu laude şi cu cântări, aşa să adune şi mintea noastră cea împrăştiată, întru deşărtăciunile cele lumeşti şi să o lumineze, ca de pururea pe Dânsul să-L mărim şi să-L lăudăm. Iar ţie, ca unei adevărate Născătoare de Dumnezeu, să-ţi cântăm cu cucerie cântarea cea îngerească: “Bucură-te ceia ce eşti cu bun dar dăruită. Domnul cu tine”. Amin.

(fragment din Didahii - Cazania la Vovedenie Bogorodite, noemvrie 21)

Mitropolitul Augustin de Florina - Cuvânt la naşterea Maicii Domnului - Preasfânta îmbrăcată în negru

Astăzi, iubiţii mei, este o sărbătoare de bucurie a Maicii lui Dumnezeu. Sărbătorim naşterea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Care este conţinutul sărbătorii şi ce simţăminte ne trezeşte?

***

Ca toţi oamenii, aşa şi Preasfânta a venit în lume prin cineva. Cine s-a născut din stâncă? Nimeni. Dintr-o mamă şi dintr-un tată ne-am născut cu toţii. ***Şi Preasfânta a avut părinţi: mama sa se numea Ana, iar tatăl ei Ioachim. Erau oameni foarte evlavioşi, dar fără copii.*** Şi atunci lipsa copiilor era considerată o ruşine. Cine avea copii era considerat fericit. Cel care avea mulţi copii (cinci, şase, şapte, opt…) era fericit de ceilalţi. Acelea erau familii patriarhale. Acum, copiii sunt consideraţi nenorociri. Nasc unul, cu greu doi, mai mult nu, stop! Asta este un blestem. ***Aşadar, acel cuplu fără copii Îl ruga pe Dumnezeu zi şi noapte să le dea un copil, ca să i-L închine Lui.***

Unde sunt astăzi astfel de mame?! Nu mai există dispoziţia de a oferi. Peste puţină vreme trei meserii vor dispare: poliţistul, sora medicală şi clericul. De ce poliţistul să păzească ordinea şi să fie în pericol? De ce sora medicală să înnopteze lângă bolnav şi să nu se ducă să cânte la un club şi să adune bani? Şi e fraier altul care se face preot, pentru că-i fac pe drum gesturi ruşinoase? Nu. Vor dispare câteva astfel de meserii necesare şi asta va fi un semn de decădere.

Aşadar, Ioachim şi Ana erau înaintaţi în vârstă. Se poate însă ca dintr-un butuc să iasă o floare şi dintr-o stâncă uscată să răsară un crin? În măsura în care dintr-

o femeie stearpă poate răsări o floare, care se numeşte copil. Ceea ce este floarea pentru natură, ceea ce este steaua pentru cer, aceasta este copilul pentru familie. Dă mângâiere, bucurie şi veselie.

Îl rugau pe Dumnezeu să le dea un copil, ca să I-l închine. Care mamă, când naşte un băieţel, zice: „Dumnezeul meu, învredniceşte-mă să-l închin, să fie un preot, să fie un călugăr”? Să fie mecanic, medic, avocat. Acestea sunt considerate lucruri mari. Preot?…

M-am dus odată în nişte sate, dincolo de Aliakmona, în Hasia, acolo unde erau hoţi în munţi. Acolo, când se năştea un băieţel, vecinele îi urau: ”Chira Maria, să-ţi trăiască, să devină căpitan!…”. Dacă însă copilaşul se îmbolnăvea şi era în primejdie să moară, atunci ziceau: „Să trăiască şi să se facă chiar şi preot”. Aţi înţeles? Primul lucru este să devină căpitan, al doilea, cel din urmă era să devină preot. Şi astăzi, care tată sau mamă consideră o cinste să-şi închine copilul lui Dumnezeu?

Ioachim şi Ana însă erau evlavioşi şi de viţă nobilă. De aceea, când Dumnezeu le-a dăruit o fetiţă gingaşă, au numit-o Maria şi au închinat-o lui Dumnezeu. Ce înseamnă numele Maria? Multe femei au acest nume, dar nu ştiu ce înseamnă. ***Maria este un cuvânt evreiesc şi înseamnă „stăpână”, „doamnă”.*** Nu doamnă de primar, nu doamnă de procuror, nu doamnă de preşedinte, nu doamnă de comandant de piaţă. Nimic din acestea. Ci ***Stăpână a lumii, Stăpână a îngerilor, cu adevărat Doamnă. Aceasta este Fecioara Maria.***

***

Aşadar, astăzi este o bucurie universală întru naşterea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. ***Cine se bucură de sărbătoarea Preasfintei noastre?***

- ⇒ *Se bucură Sfânta Treime: Tatăl Fiul şi Sfântul Duh, pentru că s-a aflat singura femeie vrednică ca să poarte în cele dinlăuntru ei pe Cuvântul lui Dumnezeu, s-a găsit vasul cel curat, prea binecuvântata Născătoare de Dumnezeu.*
- ⇒ *Se bucură şi se minunează îngerii, pentru că văd o făptură de pe pământ, înălţându-se mai presus de nori şi de stelele cerului şi se face **„mai cinstită decât heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât serafimii”**;*
- ⇒ *se bucură în mod deosebit Arhanghelul Gavriil, care a binevestit acesteia: „**Bucură-te!**” (Luca 1, 28).*
- ⇒ *Se bucură proorocii, de la Isaia care a anunţat-o cu 800 de ani înainte până la cinstitul Înaintemergător care a salutat-o prin săltările din pântecele mamei lui.*

⇒ *Se bucură drepţii Vechiului Testament, care au aşteptat-o de veacuri.*
⇒ *Se bucură lumea întreagă, păcătoşii se îmbărbătează pentru că văd că le-a venit izbăvirea.*

Toţi se bucură. ***Dar ea, Preasfânta? Ea, Preasfânta nu se bucură. Este tristă. Dacă am putea s-o vedem, am vedea-o îmbrăcată în negru şi plângând, iar lacrimile ei căzând din cer jos, pe pământul păcătos.***

De ce nu se bucură Preasfânta? Cum să se bucure? *Se întristează mai întâi de toate pentru că există guri necurate şi sinistre, pui de vipere, care-i înjură numele zi şi noapte.* Nici o femeie, oricât de păcătoasă ar fi, nu este înjurată atât cât e înjurată Preasfânta noastră de gurile elinilor! Să vă spun un lucru groaznic? Dumnezeu să ne miluiască!

Dincolo de Evros mii de turculeţi sunt gata să ne taie cu săbiile, mii de soldaţi turci turbează să ne ucidă cu armele. Dar din toţi aceştia nici unul, nici unul nu înjură de Alah!

Să merg mai departe? Vin la biroul meu soldaţi din Alexandrupoli, din Kozani şi din altă parte, copii buni, care cred în Dumnezeu. Şi se îngrozesc şi plâng şi-mi zic: „Ne va pedepsi Dumnezeu. De dimineaţa până seara şi cei mici şi cei mari înjură". Cum să se milostivească Dumnezeu de noi? Turcul nu-l înjură pe Alah, dar soldatul elin să înjure cele dumnezeieşti şi nimeni să nu protesteze?! Îndrăzneşte cineva să jignească pe vreunul din comandanţii respectivi? Cine? A, toţi aceştia sunt mari, iar Hristos este mic! De aceea este îmbrăcată în negru Preasfânta. Se tânguieşte pentru înjurături. Şi nu doar pentru ale bărbaţilor, ci mai nou şi pentru ale femeilor. Până acum ştiam, că femeile cel puţin nu înjură. Acum aflu şi mă cutremur, că şi femeile vorbesc vulgar şi înjură. La asta nu mă aşteptam. În felul acesta am ajuns poporul care înjură cel mai mult în Balcani şi-n toată lumea.

Preafânta mai plânge şi pentru pervertirea genului feminin. Predomină un alt tip de femeie, străin de caracterul elinidei ortodoxe. Este femeia cu pantaloni, goală, cu ţigară, cu unghiile vopsite şi cu părul tăiat, care şi-a lăsat casa şi copiii şi frecventează fără ruşine cluburile.

Preasfânta noastră se tânguieşte pentru părăsirea şi destrămarea familiilor, pentru curvii, adultere, divorţuri, pentru toate relele care s-au întins în jurul nostru.

Aşadar, *Preasfânta e îmbrăcată în negru, pentru blasfemiile bărbaţilor, pentru depravarea femeilor şi încă pentru marea crimă a avorturilor*.

Dacă aş fi fost procuror şi poliţie, aş fi făcut anchetă în clinicile ginecologice şi aş fi găsit - ce-aş fi găsit? - embrionii făcuţi bucăţi, care sunt aruncaţi în canale. Câţi copilaşi? Patru sute de mii pe an! Auziţi? Patru sute de mii! De aceea ne stingem ca popor. În Turcia, iată copii, în Albania, iată copii… Noi, din cauza avorturilor, avem cei mai puţini copii. S-au îmbogăţit ginecologii atei şi fără frică de Dumnezeu; copilul şi lira, avortul şi lira. A spurcat pământul nostru cu sânge nevinovat! ***Plânge Preasfânta pentru ticăloşia noastră.***

În sfârşit, Preasfânta este îmbrăcată în negru. - De ce? Pentru că multe din bisericile ei, dincolo, în teritoriile ocupate, ca de pildă Cipru, astăzi nu sunt în funcţiune. Mulţime de biserici de peste tot, din sate, de pe înălţimi, de pe lângă ţărm, minunate biserici, monumente ale artei de secole, ridicate în numele Preasfintei (una la Naştere, alta la Adormire, alta la Buna Vestire etc.) sunt astăzi închise sau sunt dărâmate şi profanate; cu crucile rupte, cu sfintele vase - discul şi potirul - furate sau aruncate, cu cristelniţele răsturnate, cu icoanele sparte sau desfigurate, cu mormintele necinstite…Îmbrăcată în negru, Preasfânta plânge. Plânge pentru noi, plânge pentru Cipru, plânge dulcea noastră Mamă pentru întreaga lume.

***

Să ne rugăm, iubiţii mei, astăzi. Să ne păstrăm credinţa. Să ne închidem în casele noastre şi să plângem şi noi împreună cu Preasfânta. Noi, ca nişte păcătoşi, să ne tânguim pentru păcatele noastre. Şi să luăm o hotărâre: Să trăim potrivit voii Fiului ei Cel iubit, ca să avem binecuvântarea şi ca persoane şi ca familie şi ca neam. Amin.

(Omilia mitropolitului de Florina, Părintele Augustin Kandiotis,în Sfânta Biserică a Sfântului Pantelimon Florina, 7.09.1974, sâmbătă seara)

Mitropolitul Augustin de Florina - Cuvânt la naşterea Maicii Domnului şi pomenirea Sfinţilor Ioachim şi Ana

Pe 8 septembrie, iubiţilor, avem sărbătoare şi praznic. Pe 9 septembrie avem din nou sărbătoare şi praznic. Sfânta noastră Biserică pe 8 septembrie sărbătoreşte şi prăznuieşte Naşterea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Pe 9 septembrie sărbătoreşte pomenirea părinţilor Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, a lui Ioachim şi a Anei. Ca să înţelegem şi să simţim măreţia acestor două sărbători, trebuie să ne aruncăm o privire în Lumea Antică, de dinainte ca evlavioşii părinţi Ioachim şi Ana să o nască pe Născătoarea de Dumnezeu.

***

Toţi ştim istoria lui Adam şi a Evei. Au fost primii oameni pe care i-a zidit Dumnezeu. I-a pus într-un loc cu totul minunat, care avea toate bunurile. Se numea Rai. Adam şi Eva trăiau acolo fericiţi. Nici foame, nici sete, nici boală, nici moarte nu existau acolo. Răul, care în mii de forme bate astăzi lumea, nu exista. Din păcate, întâii-zidiţi nu au păzit porunca pe care le-a dat-o Dumnezeu. Porunca era: Să nu mâncaţi din rodul doar al unui copac. Era grea porunca asta? Nu. Pentru că alte mii de copaci fructiferi, plini de roade dulci, erau la dispoziţia lor. Dacă Dumnezeu le spunea că doar dintr-un copac aveau dreptul să mănânce roade şi din toţi ceilalţi nu, atunci o astfel de poruncă ar fi părut grea.

Dar diavolul a invidiat fericirea celor întâi zidiţi şi a început să-L acuze şi să-L calomnieze pe Dumnezeu pentru această poruncă. A venit şi i-a spus Evei că nu respectarea poruncii, ci încălcarea poruncii îi va face fericiţi. Din păcate, Eva a

dat atenţie cuvintelor diavolului, a fost biruită de ispită, a mâncat din fructul oprit şi l-a făcut şi pe bărbatul ei să mănânce şi el.

Întâii-zidiţi nu L-au ascultat pe Dumnezeu, ci pe diavol. Şi consecinţa? Din clipa în care au încălcat porunca lui Dumnezeu n-au mai avut nici o linişte. I-a cuprins teama. Păcătuiseră. Nu mai aveau loc în Rai. Au fost izgoniţi de acolo. Uşa Raiului se închise. Un înger cu o sabie de foc o păzea şi nimeni nu mai putea să deschidă şi să intre.

Dar cu toată nenorocirea pe care a suferit-o neamul omenesc din cauza neascultării celor întâi-zidiţi, omenirea avea o nădejde, că într-o zi, toate răutăţile, toate nenorocirile se vor sfârşi şi va începe o nouă perioadă de viaţă fericită pentru lumea întreagă. Şi nădejdea aceasta nu a fost mincinoasă. A dat-o Dumnezeu. Da, însuşi Dumnezeu, Care i-a izgonit din Rai pe Adam şi pe Eva, a spus diavolului, care ca un şarpe pătrunse în Rai şi-i rătăci pe cei întâi-zidiţi, acestui întâi-lucrător al răului şi al nenorocirii: ***Duşmănie va fi între tine şi femeie, între sămânţa ta şi urmaşii ei. Dar un urmaş îndepărtat al Evei, pe care tu ai înşelat-o, va ridica război împotriva ta cu putere. Te va învinge, îţi va sparge capul, iar tu îi vei răni călcâiul, adică îi vei pricinui o mică şi neînsemnată rană*** (Facere 3, 15). Aceste cuvinte sunt prima profeţie care s-a dat omenirii. Această profeţie a fost o rază de mângâiere. Dumnezeu va învinge, iar nu diavolul.

Şi lumea aştepta să se împlinească această profeţie. Aştepta să vină Cel Puternic, Cel care avea să-l învingă pe diavol şi să dăruiască biruinţă împotriva păcatului şi a patimilor. Îl aştepta pe Mesia. Mesia, adică Hristos, avea să se nască din femeie. Dar ce fel avea să fie femeia aceasta? Fecioară, zice proorocul Isaia (Isaia 7, 14). O fecioară va naşte pe Mântuitorul lumii. Un lucru nemaiauzit!

Au trecut multe secole, lumea aştepta. Mii şi milioane de femei s-au născut. Multe din ele s-au învrednicit să nască prunci aleşi, care au devenit bărbaţi renumiţi, care s-au evidenţiat în meşteşuguri, în ştiinţe, în bogăţie, în putere, în lupte şi în războaie. Dar nici o femeie nu a fost găsită vrednică să-L nască pe Hristos. ***Femeia, care avea să-L nască pe Hristos, trebuia să fie curată, să fie cu desăvârşire şi pe de-a-ntregul o femeie deosebită. Să le întreacă pe toate în virtute, în curăţie, în bunătate. Să strălucească ca soarele, să fie albă ca zăpada.***

Să răspândească bună mireasmă ca şi crinul. Să fie mai curată decât strălucirile soarelui, mai înaltă decât proorocii şi patriarhii şi chiar decât înşişi îngerii şi arhanghelii. Preasfânta a fost minunea lui Dumnezeu. Unica

femeie din lume a fost Fecioara. Din neîntinatele ei sângiuri a luat trup Fiul lui Dumnezeu.

Ce limbă va putea să laude în cântări după vrednicie pe Preasfânta? Sfânta noastră Biserică în cinstea Presfintei Născătoare de Dumnezeu a consfinţit multe sărbători. Iar una din acestea este Naşterea, adică ziua în care s-a născut Preasfânta.

Luaţi aminte. Pe toţi sfinţii îi prăznuim în ziua în care au închis ochii în această lume deşartă. S-au născut păcătoşi şi au murit sfinţi. În timp ce Maicii Domnului nu doar Sfânta Adormire îi sărbătorim, ci şi Naşterea. Şi astfel, mărturisim că chiar dintru început Preasfânta a fost cea curată şi neprihănită, vasul strălucitor al harului lui Dumnezeu, în care s-a sălăşluit Dumnezeiescul Mărgăritar, Hristos. ***Din ziua naşterii Preasfintei a început să cadă pe pământ ploaia de aur, dumnezeiescul har. Sărbătoarea Naşterii ei este începutul mântuirii lumii.***

***

Ioachim şi Ana! Au fost una din cele mai alese şi iubite perechi din Lumea Antică. Însă un vierme le mânca inima şi nu-i lăsa să se bucure de bucuria lui Dumnezeu. Nu aveau nici un copil. Erau sterpi. Era o epocă în care se socotea blestem, dacă cineva nu avea copii. În schimb, acum, în epoca satanică în care trăim, lumea se fereşte de copii mulţi ca de un blestem şi foloseşte toate mijloacele necinstite şi criminale, ca să nu-i aducă pe lume. Însă în acea epocă pruncul îl socoteau ca dar al lui Dumnezeu. Şi Ioachim şi Ana se considerau pe ei nenorociţi, pentru că nu aveau nici un copil. Ani la rând se rugaseră lui Dumnezeu să le dea un copil. Şi Dumnezeu a auzit rugăciunea lor. S-a întâmplat minunea. ***În pântecele Anei, care era stearpă, în cele dinlăuntru ale ei de marmură, a răsărit floarea. S-a născut copila. Acesteia i-au dat dulcele nume de Maria. Astfel, unei mici minuni, naşterea unei copile din mamă stearpă, îi urmează cealaltă, minunea neasemuit mai mare, Naşterea lui Hristos din Fecioară.***

***

Aşadar, să cântăm cu veselie şi noi: ***„Naşterea ta, de Dumnezeu Născătoare, bucurie a vestit la toată lumea; că din tine a răsărit Soarele Dreptăţii, Hristos, Dumnezeul nostru, şi dezlegând blestemul a dat binecuvântare şi stricând moartea ne-a dăruit nouă viaţă veşnică”.***

(traducere: Frăţia Ortodoxă Misionară „Sfinţii trei noi Ierarhi”, sursa: „Myripnoa anthi”, Atena, 2007)

Cuviosul Paisie Aghioritul - Aş vrea ca Maica Domnului să mă ţină şi pe mine în braţele ei aşa cum Îl ţine pe Hristos

- Gheronda, atunci când am mereu căderi în nevoinţa mea, mă cuprinde mâhnirea.

- Să cânţi: "Pentru toţi care scapă cu credinţă..." şi: "Tuturor scârbiţilor bucurie..." . Să-ţi iei rânduiala asta ca un canon, iar Maica Domnului te va ajuta. Maica Domnului nu ne lasă, ci ne poartă în spate, numai noi să vrem aceasta şi să nu dăm din picioare, ca şi copiii cei neastâmpăraţi.

- Gheronda, aş vrea ca Maica Domnului să mă ţină şi pe mine în braţele ei aşa cum Îl ţine pe Hristos.

- Pe tine nu te-a ţinut niciodată? Nu te-ai simţit niciodată ca un prunc în braţele ei? Eu mă simt ca un copilaş lângă ea. O simt ca pe Mama mea. De multe ori merg şi mă lipesc de icoana ei şi spun: "Acum, Maica Domnului, voi suge puţin har". Mă simt ca un prunc fară griji, care suge în braţele mamei lui şi simte marea ei dragoste şi nespusa ei afecţiune. Şi astfel mă hrănesc cu har.

(Cuviosul Paisie Aghioritul, Despre rugăciune, Editura Evanghelismos, pp. 85-86)

Părintele Sofian Boghiu - Predică la naşterea Maicii Domnului: „Astăzi este începutul mântuirii noastre”

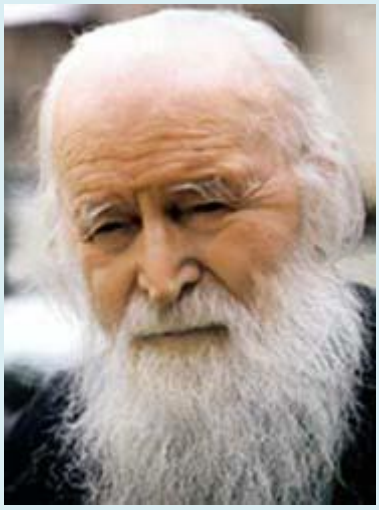

„Naşterea ta, de Dumnezeu Născătoare, bucurie a răsărit la toată lumea”.

Aşa începe troparul sărbătorii de astăzi, în seara aceasta şi duminică. Şi în adevăr, fraţi creştini, nici o naştere din câte cunoaşte istoria lumii n-a adus omenirii întregi atâta bucurie, câtă bucurie a adus în lume naşterea Sfintei Fecioare Maria. De la naşterea ei, un nou orizont se deschide pentru omenirea întreagă şi de atunci începe a se scrie o nouă istorie în lume, istoria mântuirii neamului omenesc sau, cum spune ***Sfântul Ioan Damaschin: „Astăzi este începutul mântuirii noastre”.***

Venirea ei în lume a fost făgăduită de Dumnezeu protopărinţilor noştri în raiul cel pământesc, apoi a fost binevestită de prooroci şi aşteptată cu dor şi înfrigurare de toate generaţiile de-a lungul miilor de ani, ca pe a aceleia care avea să nască pe Mesia, Mântuitorul lumii. Generaţii întregi s-au rugat pentru această întrupare din Maica Domnului. Ştim că ea era vasul ales în care S-a pogorât şi S-a întrupat Mântuitorul lumii. Precum se ştie, ***Sfânta Fecioară Maria este binecuvântatul rod al rugăciunii îndelungi şi cu multe lacrimi a bătrânilor şi fericiţilor ei părinţi, Ioachim şi Ana.***

Amândoi erau coborâtori din neamul împărătesc al lui David şi locuiau în Nazaretul Galileei. În centrul Nazaretului de astăzi se arată locul unde a trăit odinioară Sfânta Fecioară Maria cu familia sa. ***Şi într-adevăr, fraţi creştini, în Nazaretul de astăzi este o mare catedrală a Bunei Vestiri, cea mai mare din acel oraş. Şi în centrul ei – are şi etaj – e un fel de grilaj. Cobori nişte trepte şi acolo se păstrează şi astăzi căsuţa sfinţilor ei părinţi, Ioachim şi Ana.*** Mai aveau încă o casă în Ierusalim, aceşti bătrâni părinţi ai Maicii Domnului. Acolo îşi duceau viaţa, în adâncă evlavie şi curăţie, în post şi în fapte bune, dar toate

învăluite în foarte multă tristeţe, singuri, fără urmaşi, coborau încet către amurgul vieţii. Şi totuşi, nici bătrâneţea, nici sterpiciunea Anei nu-i descurajau în aşteptarea lor şi nu încetau a se ruga lui Dumnezeu să le dăruiască un copil. ***Tradiţia confirmată de Sfântul Ioan Damaschinul ne spune că adeseori se rugau cu aceste cuvinte: „Doamne, Adonai, Eloi, Savaot, cunoşti ocara lipsei de copii, cunoşti tristeţea şi amarul nostru; dacă vei privi la smerenia robilor Tăi şi vei da robilor Tăi un copil, Ţie Ţi-l vom face dar”.***

Şi în adevăr, Dumnezeu le-a ascultat smerita lor rugăciune şi aşa, ramura stearpă şi uscată a tulpinii lui David rodeşte rod minunat, pe prunca Maria. ***Această fiică a bătrânilor Ioachim şi Ana nu era asemenea celorlalte fiice ale oamenilor, ci una fără seamăn între ele, chiar dacă mulţi din acea vreme nu puteau înţelege rostul ei dumnezeiesc în lume. Pentru că ea era femeia care avea să zdrobească capul şarpelui – cum spune în Cartea Genezei la început – făgăduită de Dumnezeu primilor oameni; ea era femeia înconjurată de nimbul celor mai negrăite însuşiri, ea era fecioara cea minunată şi plină de har, binevestită de prorocul Isaia; care fecioară fiind, va naşte pe Emanuil şi va rămâne fecioară şi maică, va fi locaşul feciorelnic şi Maica preacurată a Mântuitorului nostru Iisus Hristos.***

Născând cuvioasa Ana pe această fiică binecuvântată, casa lor bătrână s-a umplut de multă bucurie şi lumină, deoarece multă şi mare era tristeţea şi aşteptarea de până atunci. Numele pe care îl aleg şi-l pun părinţii copilei lor e un nume dintre cele mai frumoase care se obişnuiau la vechii evrei. ***Acest nume feminin este Miriam, Mariam sau Maria şi însemnează „cea plăcută”, „cea frumoasă” sau „doamna”, „stăpâna” sau Despina, cum îi spun grecii. Toate aceste însemnări ale numelui ei i se potrivesc în chip desăvârşit, pentru că de la naşterea sa, minunata copilă Maria era plină de toate însuşirile şi darurile trupeşti şi sufleteşti.***

Fiind plină de har de la naşterea sa, Sfânta Maria Fecioară a rămas plină de dar pe tot timpul vieţii sale pământeşti. Deplinătatea acestui dar dumnezeiesc ce umplea fiinţă sa şi se revărsă peste întreaga ei făptură o apăra de orice păcat. Astfel, ***prin darul lui Dumnezeu, păcatul n-a atins nici trupul şi nici sufletul ei, încât locaşul Domnului nostru Iisus Hristos s-a păstrat curat, şi trupeşte şi sufleteşte. Totuşi, fraţi creştini, Sfânta Fecioară Maria s-a născut după toate legile naturale ale naşterii omeneşti şi ca urmare, ea nu a fost scutită de păcatul strămoşesc, de care a fost scutit numai Fiul ei dumnezeiesc.*** Această stare de sfinţenie personală, dublată ca de o umbră de păcatul strămoşesc transmis prin părinţi, se continuă la Sfânta Fecioară până în momentul Bunei Vestiri.

În acest moment al Bunei Vestiri, la 25 martie, după ce Sfânta Fecioară primeşte, în chip liber, să fie Maica Fiului lui Dumnezeu – prin acel cuvânt către înger: „***Fie [Mie], după cuvântul tău***” (Luca 1,38), deşi nu ştia de bărbat – ***este curăţită deplin de toate urmările păcatului strămoşesc prin coborârea Duhului Sfânt peste ea. În acest moment, pentru Sfânta Fecioară începe un nou capitol: de la această dată, preacurata Fecioară – preacurată pe deplin în trup şi în suflet – devine locaş sfinţit în care se alcătuieşte trupul omenesc al lui Dumnezeu Cuvântul.***

Astfel, numai după ce Sfânta Fecioară primeşte a fi mama lui Dumnezeu Fiul, ea este curăţită deplin. Până la hotărârea aceasta suprafirească, Sfânta Fecioară Maria, deşi plină de dar, era totuşi sub influenţa păcatului strămoşesc ca şi ceilalţi oameni şi deci liberă de a se pronunţa împotriva maternităţii dumnezeieşti. În loc să fi spus „fie”, cum a spus, putea să spună „nu primesc”. Însă a spus „fie”, adică s-a supus fără condiţie, deşi era fără de bărbat. Putea adică să nu primească a fi Maica Mântuitorului lumii.

Aşadar prin lucrarea Sfântului Duh, trupul feciorelnic, preacurat şi neatins de nici un păcat, a fost curăţit de păcatul strămoşesc, încât carnea din care Se va naşte Domnul nostru Iisus Hristos şi sângele care va da viaţă acestei cărni dumnezeieşti să nu aibă nici o urmă de păcat, fie el păcat strămoşesc ori personal. Numai din acest trup fără pată sau imaculat al Sfintei Fecioare Maria se putea naşte un trup unit într-un ipostas cu dumnezeirea. Numai acest trup putea lucra mântuirea lumii şi numai acest trup era vrednic să nască pe Domnul nostru Iisus Hristos ca om.

Aceasta este învăţătura ortodoxă despre naşterea Maicii Domnului, aşa cum au mărturisit-o sfinţii Părinţi şi sfintele sinoade ecumenice. În această privinţă, ***Sfântul Chiril al Ierusalimului***, în una din catehezele sale spune aşa: ***„Hristos era Acela care avea să Se nască din Preacurata Fecioară şi de aceea a umbrit-o pe ea puterea Celui Preaînalt şi Sfântul Duh S-a pogorât peste ea şi a sfinţit-o, pentru ca ea să poată zămisli şi naşte pe Acela prin Care s-au făcut toate; naşterea aceasta a fost curată şi fără nici o pată”*** *(Sf. Chiril al Ierusalimultii, Cateheze, XVII)*

Sfântul Ioan Damaschin, mergând pe aceeaşi cale a sfinţilor Părinţi şi a sinoadelor ecumenice, sintetizează această învăţătură cu următoarele cuvinte: „***După ce Sfânta Fecioară Maria a primit a naşte pe Fiul lui Dumnezeu, Duhul Lui Sfânt S-a pogorât peste ea, potrivit cuvântului dumnezeiesc pe care l-a spus arhanghelul, curăţind-o şi dându-i în acelaşi timp puterea de a naşte***” *(Sf. Ioan Damaschinul, Dogmatica, III).*

Aceeaşi învăţătură o aflăm cântată şi în imnografia Bunei Vestiri: într-o cântare în formă de mărturisire, însăşi Fecioara Maria rosteşte aceste cuvinte: ***„Sufletul mi l-a curăţit, trupul mi l-a sfinţit, biserică încăpătoare de Dumnezeu m-a făcut pe mine, cort de Dumnezeu împodobit, locaş însufleţit m-a făcut venirea Sfântului Duh şi curată Maică a Vieţii.”*** *(Canonul utreniei, cântărea 7.)*

Fraţi creştini, ***Maica Domnului, întrupând în sine pe Dumnezeu prin lucrarea Sfântului Duh, a sălăşuit în ea lumina dumnezeiască, devenind o fiinţă cu totul deosebită, mai presus de oameni şi de îngeri.*** ***Sfântul Grigorie Palama***, un mare teolog ortodox, spune între altele ca: *(În Omilia la Întrarea în Sfânta Sfintelor a Maicii Domnului, 10, 39, 40, 41. (Numerotarea paragrafelor după ediţia P.Piristou, în traducerea diac. I.că jr.: Sf. Grigorie Palama, Fecioara Maria şi Petru Athonitul – prototipuri ale vieţii isihaste şi alte scrieri duhovniceşti (Scrieri II), Sibiu 2005)*

„Dumnezeu, alcătuind un univers comun al bunătăţilor văzute şi nevăzute, ne-o arată pe Maica Domnului ca întrunind în sine toate frumuseţile dumnezeieşti, îngereşti şi omeneşti. Şi dacă frumuseţea superioară ce împodobeşte amândouă lumile ” – cerească şi pământească – „ este acolo, numai prin ea a venit la noi Fiul lui Dumnezeu, luând trup omenesc din ea şi Dumnezeu S-a arătat pe pământ şi cu oamenii împreună vieţuind, fiind tuturor nevăzut înainte de ea”.

Iisus Hristos, Mântuitorul lumii, era din veşnicie la Tatăl, însă nu era văzut de oameni. Prin întruparea Lui din Fecioara Maria devine văzut de oameni, de lume, purtând trup omenesc ca şi noi, fără de păcat.

„***Tot aşa şi în veacul nesfârşit, în ceruri, toată coborârea luminii dumnezeieşti, toată forma darurilor duhovniceşti, nu o poate primi nimeni fără Maica Domnului. Ea, primind toată plinătatea Celui ce plineşte toate, fiecare după criteriile, după proporţia şi măsură curăţiei fiecăruia…” – aşa se dau darurile, după curăţia fiecăruia – „…încât Maica Domnului este şi vistieria şi distribuitoarea bogăţiei dumnezeieşti (…). Este izvorul şi înlănţuirea tuturor bunurilor negrăite. Ea este culmea şi sfârşirea întregii sfinţenii”.***

Sfântul Grigorie Palama se întreabă aşa: ***„Cum te voi slăvi pe tine, vistieria slavei? (…) Prin tine se luminează duhul meu cu venirea Duhului dumnezeiesc în lume. Te-ai făcut vistiernicul şi păstrătoarea harurilor, nu ca să le ţii la tine, ci ca pe toate să le umpli de har, că vistiernicul adună comori spre a le împărţi. Pentru ce ai ţine închisă bogăţia care nu se micşorează”?***

Rugăciune

De aceea, te rugăm, Stăpână prea bună, dăruieşte întregului tău popor aceste moşteniri ale tale, din milă şi din comoara harurilor tale, ca ceea ce eşti plină de har. Din aceste comori cereşti ajută şi tămăduieşte sufletele şi trupurile noastre îmbolnăvite de patimi, luminează şi împacă viaţa lăuntrică a fiecăruia din noi, ca ceea ce cunoşti bine toate necazurile noastre. Revarsă, Preasfântă, bucurie, pace şi bună înţelegere în familia neamului nostru omenesc şi românesc care din adâncă vechime, din vremi, te cinsteşte cu multă şi curată evlavie.

Şi îndrăznim să te mai rugăm, preasfântă Fecioară, să mijloceşti la Fiul tău şi Dumnezeul nostru să potolească cumplitele vrajbe din lume, pentru că El este cu adevărat Izvorul şi Stăpânul păcii. Cerem cu umilinţă şi cu încredere toate acestea, preasfântă Fecioară şi Maică a Domnului, ştiind că poţi să ne ajuţi, pentru că tu pe toate le poţi câte le voieşti.

Amin.

(din: Părintele Sofian, Editura Bizantină, 2007, Bucureşti)

Părintele Iachint Unciuleac, stareţul Putnei (†1998) - Panegiric la naşterea Maicii Domnului - Astăzi s-a născut Maria!

"Naşterea Ta, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, bucurie a vestit la toată lumea…" (Troparul praznicului)

"Iubiţi credincioşi, sunt bucurii de taină care nu se lasă spuse, ci stau ascunse în inima omului, care trăiesc singure şi mor o dată cu omul. Sunt bucurii care tac şi bucurii care vorbesc. Sunt bucurii în familie care nu trec pragul casei multă vreme sau poate niciodată. Dar sunt uneori bucurii nebănuite care nu încap într-o singură inimă de om, care se cer vestite şi altora, pentru ca deodată mai multe inimi să simtă binecuvântarea lor.

O bucurie ca aceasta, după care a suspinat mii de ani toată lumea, s-a revărsat astăzi peste tot pământul, prin Naşterea Maicii Domnului. Mică la început şi neluată în seamă, bucuria naşterii Fecioarei Maria nu trece pragul casei bătrânilor şi dumnezeieştilor ei Părinţi Ioachim şi Ana.

Dar în puţină vreme, bucuria aceasta a pătruns pe uliţele micului Nazaret, a străbătut Galileea, a cuprins Ierusalimul, a umplut tot pământul, de la margini până la marginile lui, a fost purtată de secole, a fost purtată şi cinstită cu atâta credinţă şi evlavie de înaintaşii noştri şi împodobită cu alese rugăciuni şi cântări de laudă înaintea Maicii Domnului. Bucuria naşterii Preasfintei Fecioare Maria a bătut astăzi şi la uşile noastre, a răzbit în inimile noastre şi ne-a îndemnat să ne adunăm în Sfintele biserici, pentru ca împreună să ne bucurăm duhovniceşte, să ne rugăm, să cântăm şi să cerem ajutorul Stăpânei noastre de Dumnezeu

Născătoare, cinstind naşterea ei cu tot ce avem în noi mai curat, mai bun, mai ales.

Aşa ne-au crescut şi învăţat părinţii noştri, aşa ne-au deprins strămoşii noştri, aşa ne-au poruncit să facem toţi Sfinţii Bisericii noastre. Nu este sfânt care să nu fi adus măcar un cuvânt de laudă Maicii Domnului, aceleia prin care a venit mântuirea a toată lumea. Pe ea au cinstit-o îngerii din cer şi oamenii de pe pământ. De ea au vestit proorocii.

Pentru ea a grăit Fiul lui Dumnezeu. Pe ea au lăudat-o Sfinţii Apostoli. Numele ei l-au pomenit adesea mucenicii în lanţuri, cuvioşii în pustietăţi, mamele la căpătâiul copiilor, fecioarele în focul rugăciunii, bătrânii în ceasul sfârşitului, bolnavii în văpaia durerilor, orfanii în vremea ispitelor, văduvele în sărăcia lor, sărmanii în lipsa lor, călătorii în primejdii, copiii în primii lor ani de viaţă.

Pe Maica Domnului o cinstesc deopotrivă şi puterile de sus şi creştinii de jos, cetele îngereşti şi neamul omenesc, serafimii din cer şi călugării de pe pământ, tronurile cereşti şi domniile pământeşti, heruvimii şi arhanghelii, îngerii şi Sfinţii, creştinii de peste tot dimpreună cu toată suflarea. Se cuvine dar ca şi noi să lăudăm pe Născătoarea de Dumnezeu, pogorându-ne cu mintea în micul Nazaret, acolo unde a răsărit prima bucurie în lume, prin naşterea Fecioarei Maria.

- ✓ *Veniţi deci, iubitorilor de praznic, să vedem ce lucru minunat s-a petrecut astăzi în casa lui Ioachim.*
- ✓ *Veniţi, maicilor iubitoare de copii, să vedem pe cine ţine în braţe Ana.*
- ✓ *Veniţi, mireselor gătite cu podoabe omeneşti, să vedem ce Mireasă fără de bărbat Iisus Hristos Şi-a pregătit.*
- ✓ *Veniţi, aleselor fecioare, să vedem ce Fecioară neîntinată astăzi în lume s-a născut.*
- ✓ *Veniţi cu toţii, fraţi creştini, să vedem de cine vorbeşte Isaia, de cine se veseleşte David, pe cine laudă arhanghelul Gavriil, pe cine prăznuieşte acum Biserica Domnului.*
- ✓ *Veniţi să vedem pe cine a născut la bătrâneţe Ana cea stearpă, de ce se bucură aşa de mult bătrânul Ioachim, de ce zâmbesc păcătoşii în iad, pentru ce saltă Sfinţii în cer, de ce nu mai oftează Eva, de ce tace săracul Adam.*
- ✓ *Veniţi să vedem de ce se bucură astăzi toată creştinătatea, de ce sună aşa frumos clopotele, de ce se împodobesc astăzi Sfintele biserici cu atâtea flori şi cântări de laudă.*
- ✓ *Veniţi, sfinţilor, să lăudăm astăzi pe cea mai aleasă dintre Sfinţi.*
- ✓ *Veniţi, îngerilor, să cinstim acum pe cea mai cinstită decât heruvimii şi mai fără de asemănare decât serafimii.*

- ✓ *Veniţi, Sfinţilor Apostoli, să prea mărim pe aceea care mai înainte de voi pe Hristos L-a propovăduit.*
- ✓ *Veniţi, mironosiţelor femei, să prăznuim pe aceea care mai înainte decât voi lângă crucea lui Iisus a suspinat.*
- ✓ *Veniţi, maicilor, ca pe Maica vieţii noastre într-un glas s-o lăudăm.*
- ✓ *Veniţi, fecioarelor, ca pe Fecioara cu cântări de bucurie să o prea mărim.*
- ✓ *Veniţi, pruncilor, ca pe Prunca Maria cu făclii s-o întâmpinăm.*
- ✓ *Veniţi pustnicilor, veniţi călătorilor, veniţi bolnavilor, veniţi muritorilor, ca pe Apărătoarea şi mijlocitoarea noastră astăzi să o aflăm şi împreună să o lăudăm.*

Veniţi, fraţi creştini de pretutindeni, să întindem acum măreţ ospăţ de bucurie în casa lui David, că astăzi s-a născut nădejdea mântuirii noastre.

- *Astăzi s-a arătat în lume lăcaşul Fiului lui Dumnezeu.*
- *astăzi s-a apropiat împlinirea vremii,*
- *astăzi s-a înălţat muntele cel netăiat,*
- *astăzi s-a zidit cămara cea neumblată,*
- *astăzi s-a arătat cortul cel ceresc, Astăzi s-a născut*
- *Astăzi s-a întins scara împăcării între om şi Dumnezeu,*
- *astăzi s-a aprins rugul cel nemistuit de foc.*
- *astăzi s-a arătat aurora mântuirii noastre pe pământ,*
- *astăzi s-a sfinţit vasul alegerii lui Hristos.*
- *astăzi s-a născut Maria!*
- *astăzi saltă de bucurie creştinătatea,*
- *astăzi străluceşte de lumină soarele,*
- *astăzi se bucură luna,*
- *astăzi se sfătuiesc stelele,*
- *astăzi se adună în buchet florile,*
- *astăzi se unesc în armonie culorile,*
- *astăzi într-un glas răsună cântările, căci astăzi s-a născut, în Nazaret, Maria!*
- *astăzi o făclie dumnezeiască s-a aprins,*
- *astăzi un trandafir în Nazaret a înflorit,*
- *astăzi un crin în Galileea neamurilor a răsărit.*
- *astăzi o comoară a lumii s-a descoperit.*
- *astăzi s-a născut Maria!*
- *astăzi împreună cântă păsările,*
- *astăzi dintr-o inimă se roagă creştinii,*
- *astăzi într-un cuget se veselesc fecioarele,*

- *astăzi la un loc se bucură şi cele cereşti şi cele pământeşti,*
- *astăzi într-un glas cântă pruncii, căci astăzi s-a născut roaba Domnului, Maria!*

Pentru naşterea Fecioarei astăzi să ne bucurăm. Pe crinul cel neîntinat să-L admirăm, pe comoara Nazaretului prin fapte bune să o câştigăm, pe mărgăritarul lumii prin pocăinţă să ni-L cumpărăm, pe izvorul Harului prin smerenie să ni-l împrumutăm, pe uşa cea încuiată prin cheia rugăciunii să o descuiem, pe floarea cea aleasă prin milostenie cu noi să o avem. Pe chivotul cel ceresc în inimile noastre prin dragoste să-l purtăm, pe Maica Vieţii, prin iubire de mamă, mamă nouă să ne-o câştigăm, pe Biserica cea vie, pe mijlocitoarea noastră, pe Prunca Fecioară Maria cu netăcute slavoslovii şi cântări de laudă de-a pururi să o lăudăm.

Pentru că astăzi Mijlocitoarea nouă să ne-o moştenim, pentru ca astfel inima de mântuire să ne-o moştenim, pentru că astfel, prin rugăciunile ei, Raiul şi pe Însuşi Hristos în dar să-L primim. Prin naşterea Maicii Domnului se împacă Nazaretul cu Sionul, Galilea cu Iudeea, grecul cu evreul, cerul cu pământul, Dumnezeu cu omul, săracul Iisus cu amărâtul Adam. ***Prin rugăciunile Maicii Domnului se unesc Sfintele biserici, se împacă popoarele, se înţeleg oamenii, se liniştesc furtunile, se îmblânzesc mările, se potolesc apele ispitelor, se lasă toată ura şi răzbunarea. Ea se roagă pentru noi când ne naştem, ea ne alină ispitele în viaţă, ea ne închide cu pace ochii, ea ne cere loc de odihnă la cer, ea se roagă pentru noi la judecată.***

Iubiţi credincioşi, negrăite şi necuprinse de limbă sunt darurile şi binefacerile de care ne împărtăşeşte întotdeauna Maica Domnului, dacă alergăm la ajutorul ei cu credinţă în toate zilele noastre. De aceea, ***toţi cei ce voiţi să vă mântuiţi cereţi mila Maicii Domnului şi nu vă leneviţi, rugaţi-vă şi nu dormiţi, cântaţi Domnului şi nu-L înjuraţi, binecuvântaţi şi nu blestemaţi, pe săraci miluiţi-i şi nu vă scumpiţi, pe bolnavi cercetaţi-i şi nu vă îngreţoşaţi, pe călători odihniţi-i şi nu vă împotriviţi, la Sfânta biserică veniţi şi nu vă trândăviţi. La Domnul veniţi şi-n pace să fiţi, din dragoste daţi ca în dar să luaţi. Prin rugăciune mereu să vă întâlniţi, unii pe alţii vă ajutaţi, vă îmbărbătaţi, vă mângâiaţi şi într-un glas pe Sfânta Fecioară Maria, care astăzi s-a născut, cu alese rugăciuni şi frumoase cântări să o lăudaţi, cu bucuria naşterii ei peste noi din belşug să vină.***

⇒ *Însă nimeni din cei păcătoşi şi nepocăiţi să nu îndrăznească cu buze întinate şi cu inimi necurate a lăuda pe Născătoarea de Dumnezeu.*

⇒ *Nimeni din cei ce zac în desfrânări să nu cuteze fără lacrimi a săruta icoana celei mai curate Fecioare pe care o laudă cerul şi pământul.*

⇒ *Nimeni din femeile cele ucigaşe de prunci, care nu vor să fie mame, să nu îndrăznească, mai înainte de a părăsi păcatul, a cere ajutorul aceleia care prin naşterea ei a fost cea mai sfântă Mamă din câte au trăit pe acest pământ.*

⇒ *Nimeni din cele ce se ruşinează de naşterea de fii să nu se apropie râzând să vadă rodul Sfinţilor Părinţi Ioachim şi Ana, care a fost din veci aleasă să fie Mama lui Hristos şi Mamă nouă tuturor.*

⇒ *Nimeni din pruncii şi copii cei neascultători de părinţi să nu caute în grabă ajutor de la Fecioara şi Prunca Maria, care a fost smerită roabă şi în toate ascultătoare. Nici cei ce înjură de cele sfinte, nici cei plini de ură, nici cei mincinoşi, nici cei beţivi, nici cei ce nu iartă, nimeni din cei păcătoşi să nu aştepte ajutorul Maicii Domnului dacă mai întâi nu se vor ierta, nu se vor căi, nu se vor pocăi.*

Iar cei ce vă căiţi de păcate, cei ce vă gândiţi la moarte, cei ce voiţi prin spovedanie să puneţi început de viaţă nouă, toţi aceştia veniţi, îndrăzniţi, apropiaţi-vă, vă aşteaptă Mântuitorul nostru. Veniţi, căiţi-vă, iertaţi-vă, spovediţi-vă, bucuraţi-vă, vă aşteaptă Maica Domnului, a cărei naştere acum o prăznuim. Veniţi, de cele vechi lăsaţi-vă, în haină nouă vă îmbrăcaţi, vă aşteaptă Sfinţii din cer, vă aşteaptă Biserica, vă aşteaptă preoţii să vă vână în ajutor, numai să veniţi.

Iubiţi credincioşi, ştiut să ne fie că fiecare om se naşte în lume pentru a îndeplini unul sau mai multe roluri pământeşti şi dumnezeieşti.

- ✓ *Unii se nasc pentru a purta şi ei chinurile naşterii de fii; alţii se nasc pentru a creşte cu trudă copii, iar alţii, pentru a se bucura de ostenelile urmaşilor lor.*
- ✓ *Unii se nasc pentru a fi numai copii, alţii pentru a fi tată şi mamă de copii, iar alţii pentru a fi copii fără părinţi sau părinţi fără copii.*
- ✓ *Unii se nasc numai pentru a asculta, alţii mai mult pentru a învăţa cele de folos, iar alţii pentru a face cele bune.*
- ✓ *Unii se nasc pentru a se veseli, alţii mai mult pentru a suferi, iar alţii pentru a alina durerile şi lacrimile cele omeneşti.*

Deci toţi oamenii se nasc pentru a se bucura de pâine, de libertate şi de soare. ***Toţi se nasc pentru a munci, pentru a suferi, pentru a muri. Dar cel mai mare rol pe care îl au de îndeplinit oamenii pe pământ este acela de a-L cunoaşte, de a crede şi de a-L slăvi pe Dumnezeu. Acesta este rolul obligatoriu şi comun tuturor oamenilor, spre deosebire de rolurile cele pământeşti care nu sunt nici obligatorii, nici comune tuturor.***

Spre convingere, să aducem în mijloc iarăşi pilda Maicii Domnului. Fecioara Maria nu s-a născut pentru sine. Ea s-a născut pentru alţii, pentru toată lumea. Ea s-a născut tocmai pentru a purta în pântecele, în inima şi în braţele ei cele sfinte pe Hristos, pentru a se face prin smerenie roaba Domnului şi pentru a fi nouă oamenilor pildă vie şi vrednică de urmat. De aceea Maica Domnului, prin alegerea şi prin sfinţenia vieţii ei, este cea mai mare purtătoare de Dumnezeu (teofoare), pe care o cinstesc şi îngerii din cer şi Sfinţii toţi şi oamenii de pe pământ.

Pe ea o cinstesc slăviţii serafimi şi înfricoşătorii heruvimi. Pe ea o laudă Sfinţii din cer şi oamenii de pe pământ. Pe ea o cinsteşte întreaga zidire. De ea întreabă mereu Adam. Pe ea o caută Eva. După ea suspină mamele. La mila ei aleargă văduvele. În nădejdea ei se lasă păcătoşii. Sub acoperământul ei stau suferinzii. La ajutorul ei aleargă călătorii. Pe ea o strigă muritorii. Şi tot la mijlocirea şi rugăciunile ei alergăm şi noi păcătoşii.

Dar pentru a ne bucura întotdeauna de ajutorul şi mijlocirea ei, noi cei ce ne bucurăm astăzi de naşterea ei şi pentru ca bucuria noastră să fie deplină, suntem datori să urmăm vieţii ei celei îngereşti, adică să ne facem şi noi purtători de Dumnezeu, prin cunoaşterea şi prin păzirea poruncilor Lui. Căci mai întâi de toate pentru aceasta ne-a făcut Dumnezeu.

Tot creştinul care ascultă de Hristos, care iubeşte calea Bisericii, care petrece cu toţi în dragoste, care face milă cu cel sărac şi care nu urăşte pe nimeni afară de păcat, acela este un adevărat creştin – un purtător de Hristos. Iar cel care nu iubeşte Biserica, care pe toţi urăşte şi nu iartă, care nu se spovedeşte, nu se uneşte cu Preacuratele Taine, acela este lipsit de darul Duhului Sfânt, este lăsat pradă diavolului şi se ridică prin păcat împotriva lui Hristos.

Deci dacă voim să-L purtăm pe Iisus Hristos în inimile noastre, să urmăm pilda Maicii Domnului, a cărei naştere astăzi o prăznuim. Să purtăm în inimă frica lui Dumnezeu. În suflet să purtăm dumnezeiasca dragoste. În minte să ţinem mereu gândul morţii. Pe buze cuvintele sfintei rugăciuni. În ochi să avem lacrimi de căinţă, iar pe faţă să purtăm bucuria împăcării şi a unirii cu Hristos.

Să ne facem casa biserică prin milostenie şi rugăciune, iar nu peşteră a iadului prin beţie şi desfrânare. Braţele leagăn de copii, iar nu unelte ale păcatului. Să-i facem pe copii fii ai Bisericii şi ai societăţii, iar nu prăvălii ale pierzării.

Aşa de vom trăi, vom fi adevăraţi purtători de Dumnezeu, iar Maica Domnului, cea mai fierbinte rugătoare pentru noi, prin ale cărei rugăciuni se vor revărsa

peste noi şi bucuriile Nazaretului şi îndestularea vieţii şi fericirea Raiului, va fi cu noi. Amin”.

(din: Părintele Iachint al Putnei, Editura Bizantină, 2000)

Ierodiacon Visarion Iugulescu - Predică la praznicul naşterii Maicii Domnului

Naşterea ta de Dumnezeu Născătoare Fecioară, bucurie a vestit la toată lumea (Tropar)

Fraţi creştini, ziua naşterii fiilor lui Adam şi a Evei, era socotită ca o zi de tristeţe pentru cei ce se năşteau şi nu de bucurie fiindcă erau nişte fii ai mâniei, ai păcatului şi chiar vrăjmaşi a lui Dumnezeu. Erau socotiţi pieirii şi moştenitori ai blestemului Dumnezeiesc, căci până la Mântuitorul toată lumea mergea în iad, şi buni şi răi.

Cu naşterea Fecioarei Maria, au început să se ivească zorile de ziuă, să treacă noaptea aceasta de întuneric şi să se aştepte soarele dreptăţii care va lumina lumea şi o va răscumpăra din blestemul cel greu în care căzuse.

Iată de ce naşterea Sfintei Fecioare Maria este un eveniment mare de bucurie pentru neamul omenesc. Pe această Fecioară o aşteptau prooroci, patriarhi vechiului Testament şi tot neamul omenesc. ***Împăratul Solomon, cu mulţi ani înainte de naşterea Fecioarei Maria, o vesteşte cu duhul zicând: "Cine este această fericită făptură care se iveşte în calea vieţii cu atâtea haruri? Ea este strălucitoare ca zorile unei frumoase zile, plăcută ca luna şi aleasă ca soarele. Este puternică şi înfricoşătoare, ca armatele aşezate în linie de bătaie cărora nimeni nu le poate sta împotrivă".***

Într-adevăr, Sfânta Fecioară este înfricoşătoare pentru iad, căci s-a născut ca să zdrobească capul şarpelui diavol şi să se distrugă împărăţia păcatelor.Dar pe cât este de înfricoşătoare pentru diavoli, pe atât este de mângâietoare pentru sărmanii oameni afundaţi până atunci în întuneric, în sclavie şi idolatrie. ***Ea se naşte ca să devină maică a Mântuitorului, a Fiului lui Dumnezeu. Se naşte pentru a lucra mântuirea neamului omenesc, pentru a fi Regina şi împărăteasa cerului şi a pământului.***

O, cât este de slăvită Naşterea Sfintei Fecioare Maria!

- Dumnezeu - Tatăl îşi pune toată bunăvoinţa.
- Dumnezeu - Fiul vede mai înainte în ea pe Maica Sa iubită, iar
- Dumnezeu - Sfântul Duh se odihneşte în ea şi o umbreşte ca pe o Fecioară şi mamă sfântă fără de prihană.

Îngerii slăvesc cu cântării de bucurie şi se luminează prin venirea ei în lume. Leagănul Sfintei Fecioare Maria a fost înconjurat de smerenia cea mai adâncă şi de sărăcia cea mai desăvârşită. Ea trebuia să distrugă păcatul mândriei care se înrădăcinase adânc în inima omului. ***Prin exemplu ei a arătat lumii că smerenia şi sărăcia vor umple de daruri cereşti pe cei ce o urmează.***

Ascultaţi acum cum scrie Sfânta Scriptură despre naşterea Preacuratei Fecioare Maria.

În Palestina era un om cu numele Ioachim, care avea o soţie ce o chema Ana. Amândoi erau de neam mare, împărătesc şi arhieresc, plini de bunătate şi de milostenii. Erau smeriţii şi evlavioşi, nelipsind de la biserică, unde aduceau lui Dumnezeu Jertfe şi mulţumiri pentru binefacerile primite. Erau însă foarte mâhniţi, căci ajunseseră la adânci bătrâneţi şi nu aveau nici un copil.

În vremea aceea cei care nu aveau copii erau socotiţi ca lepădaţi de Dumnezeu şi de aceea erau dispreţuiţi, iar ceilalţi nu primeau nimic din mâna lor. La biserică ei trebuiau să stea mai în urmă şi când aduceau jertfe la altar ei erau ultimii.

Într-una din zile fiind sărbătoare mare la evrei, s-au dus la biserică şi Ioachim cu soţia lui. Din râvnă pentru Dumnezeu, au îndrăznit să aducă jertfă înaintea celorlalţi. Preotul s-a mâniat foarte tare şi i-a înfruntat cu cuvinte aspre. Ioachim şi Ana au ieşit afară ruşinaţi şi mergând spre casă ***bătrânul Ioachim*** *spuse femeii sale:* ***"Pe mine nu mă mai trage inima să merg în casa mea, pentru că suntem urgisiţi de Dumnezeu şi de oameni. Du-te tu singură şi dă milostenie la săraci, fă rugăciuni, iar eu mă duc în munte la peşteră acolo voi posti şi voi ruga pe Dumnezeu cu lacrimi, să se milostivească spre noi şi să ne dăruiască şi nouă un copil."***

Despărţindu-se unul de altul, ***Ana*** *s-a dus acasă, a intrat în grădină şi îngenunchind se ruga lui Dumnezeu zicând:* ***Doamne Atotţiitorule, cela ce numai cu cuvântul Tău ai făcut cerul şi pământul şi toate câte se văd; Cela ce ai zis făpturilor Tale să crească şi să se înmulţească Cela ce ai binecuvântat pe Sarra soţia lui Avraam şi la bătrâneţe a născut pe Isac; dă-mi Doamne şi mie roadă pântecelui meu ca să scap de ocara oamenilor şi făgăduiesc că ce***

voi naşte, fie fată, fie băiat, îl voi dărui cu toată inima să slujească Ţie toată viaţa în biserica Ta cea sfântă.

Ioachim, bărbatul ei , se ruga în acelaşi timp sus în munte petrecând în lacrimi şi post. ***Văzând Dumnezeu suspinele celor doi bătrâni, a trimis pe arhanghelul Gavriil acolo în munte la Iachim care i-a zis: Bucură-te Ioachime şi te veseleşte; eu sunt îngerul lui Dumnezeu, Gavriil, şi am venit la tine să-ţi spun că vei avea o fecioară, care va naşte în fecioria sa pe Împăratul lumii. Lasă supărarea şi mergi vesel acasă că a auzit dumnezeu rugăciunile tale! Acestea zicând îngerul s-a dus şi la Ana spunându-i şi ei aceleaşi cuvinte.***

După ce a auzit cuvântul îngerului, Ioachim s-a dus acasă unde a aflat-o şi pe Ana veselă, iar după nouă luni aceasta a născut o fetiţă frumoasă, şi sfântă, prin împreunare firească, dar care era rodul postului, al lacrimilor, milosteniilor şi rugăciunilor.

În acea vreme evreii aveau obicei să cheme preoţii a opta zi după naştere ca să pună nume pruncului. Aşa au făcut şi Ioachim şi Ana şi au botezat-o pe fiica lor Maria ce se tâlcuieşte Împărăteasă. În limbajul elinesc aceasta înseamnă izbăvitoare - va izbăvi deci neamul omenesc din ghearele diavolului şi din muncile iadului.

Acest praznic îl sărbătorim noi astăzi fraţi creştini, această taină o preamărim. ***Lăudăm pe Ioachim şi pe Ana, părinţii Maicii Domnului. Pe cât au fost de supăraţi, pe atât de mult i-a bucurat Dumnezeu, dăruindu-le pe cea mai aleasă dintre toate neamurile, pe cea care a împăcat cerul cu pământul , pe Dumnezeu cu oamenii.*** De aceea Sfânta Biserică cântă cu mare glas troparul naşterii sale zicând: ***"Naşterea ta de Dumnezeu Născătoare Fecioară, bucurie a vestit la toată lumea; că din tine a răsărit Soarele dreptăţii, Hristos Dumnezeul nostru. Şi dezlegând blestemul a dat binecuvântare şi stricând moartea ne-a dăruit nouă viaţă veşnică!"***

Într-adevăr, născându-se în Nazareth Sfânta Fecioară, s-a vestit sfârşitul trist al nopţii păcatului şi s-au ivit zorile unei zile luminoase. Ştim cu toţii că atunci când se revarsă zorile dimineţii toată firea se bucură. Sfânta Fecioară vestea sfârşitul relelor noastre, vestea oamenilor sosirea zilei în care va străluci soarele dreptăţii care va veni să lumineze lumea.

Fecioara Maria este asemănată cu luna care este mai strălucitoare decât toate stelele şi care îşi împrumută strălucirea de la soare şi luminează în timpul nopţii. Iisus - adevăratul soare nu se arătase încă, dar Maria îl vesteşte şi întunericul de care era pătrunsă omenirea începe a se risipi. Prin minunata strălucire a

virtuţilor sale ea este asemănată chiar cu soarele însuşi, mai ales că străluceşte ca un soare între noi şi Dumnezeu. ***Iată despre cine zicea Solomon împăratul: "Cine este aceasta care se iveşte ca zorile, frumoasă şi aleasă ca soarele?!***

Dar naşterea Sfintei Fecioare Maria a adus o mare deznădejde demonilor din iad, producând întristare lui lucifer şi îngerilor lui. Prin naşterea ei s-a împlinit cuvântul lui Dumnezeu pe care îl spusese şarpelui înşelător în rai: ***Duşmănie voi pune între tine şi femeie, între sămânţa ta şi între sămânţa ei. Aceasta va zdrobi capul tău!*** Într-adevăr, prin naşterea Fecioarei Maria diavolul a suferit groază mare, de aceea Sf. Biserică cu mare dreptate a orânduit să proslăvim amintirea acestei sărbători şi să ne bucurăm şi noi împreună cu proorocii, îngerii şi toţi sfinţii.

Iată de ce iubiţi creştini, suntem datori să urmăm pilda vieţii şi credinţei Fecioarei Maria. Dacă astăzi Sfânta Fecioară stă pe tron strălucit şi s-a înălţat mai presus decât toţi îngerii. Aceasta se datoreşte sfinţeniei, virtuţile ei şi grijii pe care a avut-o să rodească darurile primite de la Dumnezeu.

Dar noi ce facem cu harurile primite la botez, atunci când am devenit moştenitori ai împărăţiei cerurilor? Avem noi grijă să facem fapte de credinţă, de nădejde, de dragoste, sau am îngropat talantul? Ne interesăm noi cum să practicăm viaţa creştină, sfinţenia, umilinţa, curăţia, răbdarea, milostenia şi toate celelalte după care ne cunoaştem că suntem fii Lui?

După cum observăm în lume, întuneric mare domneşte în inima, mintea şi viaţa oamenilor, căci în întuneric sufletesc şi trupesc se zămislesc şi se nasc oamenii pe pământ. Deşi se nasc din părinţi creştini, copii sunt zămisliţi în păcate de desfrânare, şi cad cu totul din harul virtuţilor, căci după ce unii au trăit necununaţi, fără binecuvântarea lui Dumnezeu în biserică, nu ţin socoteală de posturi, de sărbători şi nu respecte legile dreptei credinţe, şi nici chiar legile medicinii ca să se poată naşte ceva bun pe faţa pământului.

Se străduiesc oamenii pentru copii lor să le facă condiţii bune în copii în păcate. Vai viaţa aceasta, dar nu îndeplinesc ce este mai important. Din ştiinţă sau neştiinţă dispreţuiesc legile credinţei şi în timpul beţiei şi al chefurilor blestemate, zămislesc de ei, că vor avea de suferit şi vor deveni o mare povară pe capul părinţilor mai târziu şi chiar al societăţii întregi. De aceea îi auzim pe mulţi tineri plângându-se, că ar dori şi ei să fie mai buni, să nu mai facă rele, să se poată ruga şi să iubească biserica, dar nu pot. Pe mulţi îi auzi zicând: "Parcă e cineva care nu mă lasă şi mă împinge să fac rău."

Da, într-adevăr există cineva care nu-i lasă şi acest cineva este diavolul. Sămânţa de la el s-a zămislit odată cu ei în timpul poftelor păcătoase al trăirii

fără să se ţină seama de legile lui Dumnezeu. Atunci a început diavolul să ia în stăpânire încetul cu încetul sufletul şi trupul omenesc şi cu cât s-a trăit mai mult în păcate, cu atât a prins şi el rădăcini mai adânci, de aceea mulţi nu mai au putere să se ridice din mocirla păcatelor.

Iată de ce tinerii trebuie să se ferească de orice primejdie sufletească, fiindcă majoritatea au fost zămisliţi şi crescuţi în gusturile lumii şi a plăcerilor ei păcătoase, iar acum e greu să le cerem ca să se ocupe cu lucruri serioase. Mulţi i-au în râs religia şi vorbesc cu dispreţ de slujitorii biserici. Foarte puţini din cei distruşi complet sufleteşte şi trupeşte mai încearcă un loc de salvare.

Prin urmare fraţi creştini, vedem cum părinţii sunt cei dintâi care calcă în picioare legile lui Dumnezeu şi apoi ei mai vor ca să fie ascultaţi şi respectaţi de copii lor. Acest lucru nu mai e posibil, de aceea mulţi ispăşesc cu lacrimi amare aceste călcări de lege ale lui Dumnezeu şi mor cu amărăciunea aceasta în suflet şi se duc în chinurile iadului. ***Să ne formăm deci din copilărie inima pentru virtuţi creştine, să ne împăcăm cu lipsurile, să ne înfrânăm pornirile dobitoceşti şi să ne obişnuim cu viaţa duhovnicească spre binele sufletului şi al trupului nostru.***

După ce s-a născut fericita Fecioară Maria, până la etatea de trei ani a fost sub paza părinţilor care au învăţat-o aceleaşi frumoase virtuţi pe care şi ei le-au practicat. Parcă o vedem pe bătrâna Ana cum o învaţă rugăciuni şi nu ne putem opri să nu ne gândim că multe mame astăzi nu poartă de grijă copiilor lor. Astfel în primii anişori, nu-i aduc la biserică, nu le arată sfânta credinţă şi nu-i feresc de locurile periculoase care le strică creşterea sănătoasă.

Mulţi părinţi nu se împărtăşesc când sunt tineri şi mare greşeală fac pentru că şi pruncul care este în pântece trebuie să primească din taina aceasta sfântă ca să iasă un copil cu sfinţenie în el. Dar mulţi părinţi tineri nu fac lucrul acesta, iar după ce li s-au născut copilaşii nu-i aduc cu anii la biserică ca să fie împărtăşiţi.

Până la vârsta de 7 ani, copiii trebuie aduşi la biserică să fie împărtăşiţi din 40 în 40 zile. Să se intereseze măcar bunicile dacă părinţii nu sunt în stare şi n-au credinţă, pentru că prin trupul şi sângele Domnului se sfinţesc copiii.

Vai de părinţii care nu-şi cresc copiii în frică de Dumnezeu, căci vor avea multe de tras de pe urma lor, deoarece aceşti copii lăsaţi de capul lor vor rămâne surzi la sfaturile şi poruncile părinteşti. Aceşti copii vor avea dezgust pentru tot binele, nu vor fi în stare să se ocupe de lucruri serioase şi nu îşi vor face datoria nici în servici, nici în casa părinţilor. Vor fi nestatornici în căsătorie, complet dezorientaţi în toate problemele vieţii şi nefolositori pentru întreaga societate.

De aceea auzim şi vedem cum tineretul nostru face atâtea crime, violuri, furturi, bătăi, beţii şi tot felul de nenorociri, supărând grozav pe părinţii lor.

Aceşti părinţi care n-au avut grijă de ei acum îşi iau plata şi vor mai avea şi o altă judecată şi suferinţă veşnică, pentru că nu şi-au făcut datoria faţă de copiii lor ca să le arate lumina învăţăturii Domnului Hristos. ***Sfânta Scriptură ne spune cum patriarhul Iacob a avut un vis cu o scară lungă ce lega cerul cu pământul pe care suiau şi coborau îngerii lui Dumnezeu.***

Frumos şi mare vis pentru că scara din visul lui Iacob este Preasfânta Fecioară a cărei naştere o prăznuim astăzi. Ea este aceea care a legat cerul cu pământul şi prin curăţenia sufletului şi a trupului ei a pogorât pe Fiul lui Dumnezeu pe pământ. Prin ea ne înrudim şi noi cu Dumnezeu şi mai mult chiar ne facem fiii lui Dumnezeu. Odată cu naşterea Fecioarei Maria, îngerii cerului coboară la noi ca să ne ridice sus de pe pământul acesta care prin păcatul lui Adam a primit blestem, lacrimi şi suferinţe.

Să băgăm de seamă, încă, că dedesubt, sub scara aceasta, este o altă scară care duce jos, spre iad. Pe această scară suie şi coboară îngerii iadului, demonii. Îngerii cerului vor să ne lege cu Dumnezeu, în timp ce îngerii iadului vor să ne lege cu diavolii întunericului. Depinde de viaţa noastră, de cine vrem să ascultăm, căci în viaţa noastră se amestecă puterile cerului, dar şi ispitele iadului.

Să ne facem socoteala în momentul de faţă fiecare şi să vedem de cine ascultăm mai mult. Să privim la viaţa noastră şi să ne vedem faptele bune sau păcatele şi de aici vom putea să înţelegem ai cui suntem în momentul de faţă şi cui slujim; lui Dumnezeu, sau diavolului.

Să serbăm deci cu bucurie, fraţi creştini, sfânta zi a naşterii Maicii Domnului.

- ***S-o lăudăm cu cântări duhovniceşti, să cădem în genunchi înaintea sfintei ei icoane şi să binecuvântăm pe aceea pe care îngerii o laudă în cer.***
- ***Să o venerăm cu toată evlavia şi cu toată dragostea, căci prin mijlocirile ei ne facem fii iubiţi ai lui Dumnezeu, ne umplem de darurile cereşti şi ne curăţim inimile mărturisind-o ca Maica lui Dumnezeu.***
- ***Să avem în ea desăvârşita încredere şi s-o chemăm în ajutor în orice împrejurare, în timpul vieţii noastre căci Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu şi Fiul ei cel Unul Născut, i-a dat cheia comorilor milostivirii Sale, ca Maicii lui Dumnezeu celei prea iubite şi ea este atotputernică ca să ne ajute şi să ne apere în nevoile şi în necazurile noastre.***

Dar şi noi să fim recunoscători şi, mai ales, partea femeiască să-i urmeze vieţii ei curate întru totul, cu sfinţenie, modestie şi, mai ales, smerenie. Fiecare să înalţe mereu rugăciuni către Dumnezeu ca să-şi izbăvească sufletul de ispita şi veninul şarpelui diavol.

Rugăciune

O, Prea Sfântă Fecioară Maria, Împărăteasa cerului şi a pământului, care te-ai născut din sfinţii tăi părinţi Ioachim şi Ana, noi nu avem cununi de aur ca să încununăm cinstită fruntea ta şi nu putem să-ţi înălţăm atâtea biserici şi altare după meritul pe care-l ai. Sufletul nostru însă să fie biserică, iar inima altarul, unde să ardă tămâia rugăciunilor noastre.

Roagă pe Fiul tău neîncetat pentru tot neamul nostru creştinesc ca să ne ierte şi să ne ajute să putem face şi noi voia Sa, pentru ca şi noi să fim în partea celor ce se mântuiesc în vecii vecilor.

Amin.

Părintele Constantin Voicescu - Cuvânt la naşterea Maicii Domnului

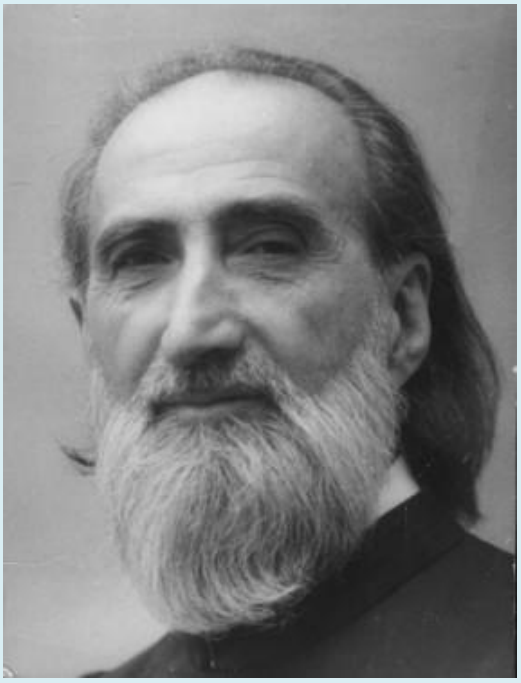

Crăiasă alegându-te
Îngenunchem rugându-te,
Înalţă-ne, ne mântuie
Din valul ce ne bântuie;
Fii scut de întărire
Şi zid de mântuire,
Privirea-ţi adorată
Asupră-ne coboară,
O, Maică Preacurată
Şi pururea Fecioară, Marie !

(Mihai Eminescu, Rugăciune)

Iubiţi fraţi de credinţă în Domnul Nostru Iisus Hristos, sărbătorim pe Maica Domnului azi ca şi în alte zile de praznic. Începutul anului bisericesc este patronat de praznicul de azi, iar sfârşitul de celălalt praznic mare, Adormirea Maicii Domnului. De fapt, dacă stăm bine să ne gândim, o sărbătorim în fiecare zi prin rugăciunile ce i le adresăm. ***Nici o fiinţă, cerească sau pământească, nu s-a învrednicit de atâta cinste!*** Aşa se explică faptul că în fiecare duminică auzim, la utrenie, cântarea ***"Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai mărită, fără de asemănare decât Serafimii"…***

Care este temeiul acestei cinstiri? Cine este aceasta care se naşte? Vom încerca în cele ce urmează să răspundem acestor întrebări. ***Există un fapt care domină toată viaţa Maicii Domnului: conştiinţa clară a solidarităţii cu toţi oamenii şi***

a slujirii planului lui Dumnezeu, pusă în evidenţă în câteva momente cu semnificaţie deosebită:

I. Momentul Bunei Vestiri. Dumnezeu, voind să se facă Om pentru a ne mântui, cere consimţământul liber al omenirii al cărei sol a fost smerita Fecioară Maria. Nimeni nu va şti vreodată ce întorsătură ar fi luat planul pentru mântuirea lumii dacă în acel ceas unic Sfânta Fecioară n-ar fi dat sublimul ei consimţământ: ***"Iată roaba Domnului, fie mie după cuvântul Tău!"*** (Lc. 1, 38). Ea este conştientă că, prin consimţământul ei liber de a fi mama lui Dumnezeu-Mântuitorul, aduce slujire tuturor neamurilor pământurilor, de aceea va prooroci inspirată de Duhul Sfânt: ***"Iată de acum înainte mă vor ferici toate neamurile"*** …

II. Ceasul din noaptea Crăciunului, noapte în care Maica Domnului naşte pe Dumnezeu ascuns în făptură de Prunc omenesc. Maica Domnului alăptează şi creşte, ca orice mamă adevărată, pe Omul-Dumnezeu Iisus Hristos, singurul Mântuitor dăruit de Dumnezeu oamenilor. Cântarea ei, acum, se petrece înlăuntru: "***Iar Maria păstra toate cuvintele şi se gândea la ele în inima sa …***" (Lc. 2, 19). Trebuie să ne oprim câteva clipe asupra slujirii ei de mamă.

Se poate spune, fără pic de exagerare, că niciodată o mamă n-a fost mai clar conştientă de faptul că slujeşte lumea întreagă şi planul lui Dumnezeu, împlinindu-şi smeritele ei datorii. Toate mamele ar trebui să-şi crească pruncii cu delicateţea şi conştiinciozitatea Maicii Domnului. Să ştie, totodată, că refuzul de a avea copii şi de a-i creşte echivalează cu refuzul de a conlucra cu Dumnezeu, fiind un gest chiar de împotrivire lui Dumnezeu.

Părintele Benedict Ghius atrage atenţia asupra sublimităţii icoanei Maicii Domnului cu Pruncul, intitulată "Dulcea sărutare": chipul Fecioarei-Mame de pe icoană arată inexprimabila dragoste dintre Dumnezeu şi oameni …

III. Momentul Adormirii Maicii Domnului reprezintă deplinătatea slujirii ei faţă de oameni. ***Spun Sfinţii Părinţi: o taină de negrăită răsplătire are loc în ziua Adormirii Maicii Domnului, între Hristos şi Sfânta Lui Maică.*** Trupul ei a fost înviat din morţi şi mutat la cer intru slavă, ca şi trupul Mântuitorului, înainte de sfârşitul lumii şi de a doua venire a Domnului! Putem spune că este un al doilea Paşte: Paştele Maicii Domnului!

Să ne amintim încă o dată toată slujirea Maicii Domnului în planul mântuirii. Ea a fost chemată să dea trup de om lui Dumnezeu şi, născându-L, ea L-a introdus pe Dumnezeu în familia oamenilor. Ea L-a ajutat pe Dumnezeu să Se facă om şi să poată muri şi învia din marea Lui dragoste, pentru ispăşirea şi transformarea noastră şi a întregii lumi. Slujirea şi darul acesta n-au fost uitate de Mântuitorul Hristos. **Îndumnezeirea omului, iată marea binefacere pe care, prin Iisus Hristos, omenirea o datorează Maicii Domnului.**

Iubiţi credincioşi,de toate acestea ne aducem aminte cu deosebire azi, la naşterea ei, şi o cinstim după cuviinţă. Şi cum să nu o cinstim pe cea prin care ne vine mântuirea? ***Pe cea care e rodul rugăciunilor sfinţilor ei părinţi, Ioachim şi Ana, prin lucrarea Domnului însuşi, după cuvântul inspirat*** "***înţelepciunea şi-a zidit sieşi casă***". Ce fapte minunate poate rugăciunea, iubiţii mei! Cum atrage ea lucrarea lui Dumnezeu!

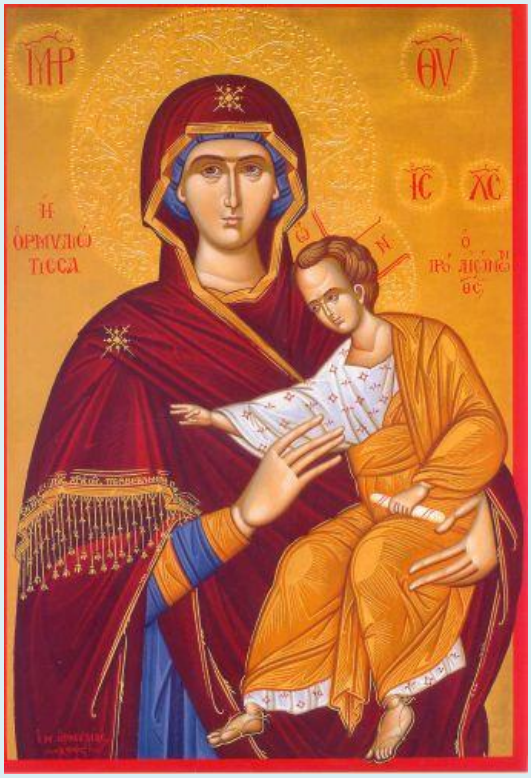

Cum să nu o cinstim pe cea pe care în primul rând Domnul a cinstit-o, prin salutul şi glasul Arhanghelului, prin al Elisabetei şi, mai apoi, prin izbucnirea

femeii din popor care avea să spună Mântuitorului: "***Ferice de pântecele care te-a purtat! …***" (Lc. 11, 27)? Cum pot unii dintre creştini să fie atât de mărginiţi sau de rea credinţă încât să nu o cinstească? Frăţiile voastre, să nu plecaţi urechile la îndemnurile lor! Rămâneţi în biserica strămoşească, să aflaţi mântuire! ***"Cine vine la Biserica ta şi nu ia degrabă mântuire sufletului şi trupului, Prea Curată?"*** – spune o cântare din slujba Aghiazmei mici.

Slavă Domnului, prezenţa frăţiilor voastre aici arată că o cinstiţi! Aţi venit unii de departe, alţii mai de aproape, spre a vă exprima recunoştinţa faţă de Maica noastră, a tuturor, aici, în acest loc unde surorile noastre, care au purtat crucea grea a credinţei, dar întărite prin rugăciunile Prea Curatei, i-au zidit locaş de închinare!

Slavă Domnului, poporul nostru românesc are la mare cinste pe Maica Domnului, căci auzim frecvent rostirea: "Doamne, Maica Domnului!". Ne amintim, de asemenea de versurile închinate ei de poetul nostru cel de toate zilele, ***Mihai Eminescu*** (care, precum ştiţi, considera Biserica Ortodoxă drept Maica spirituală a neamului românesc), în minunata poezie ***Rugăciune***, din care am evocat prima parte la începutul cuvântului nostru. Redăm acum a doua parte:

Noi ce din mila Sfântului
Facem umbră pământului
Rugămu-ne-ndurărilor
Luceafărului mărilor
Ascult-a noastre plângeri,
Regină peste îngeri,
În neguri te arată
Lumină dulce, clară,
O, Maică Preacurată
Şi pururea Fecioară, Marie.

Adevărate file de Acatist!

Slavă Domnului că avem o astfel de mijlocitoare către El! Atât de caldă şi de apropiată! ***Căci trebuie să observăm, iubiţi credincioşi, că, dacă pe Domnul îl iubim, ne şi temem de El, căci va fi judecătorul nostru nemitarnic, pe Maica Domnului doar o iubim.*** De ea nu ne temem, căci la judecată o vom avea apărătoare. De aceea cântăm adesea "***Apărătoare Doamnă …*** "

O fericim şi o cinstim, dar să nu uităm cuvântul Domnului spus când femeia din popor a fericit-o pe Maica Sa: "***Fericiţi sunt şi cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu şi-l păzesc!***" (Lc. 11, 28). O spune şi Maica Domnului, ca singurul cuvânt de îndrumare ieşit din gura ei: "***Să faceţi tot ce vă va spune El!***" (În. 2, 5). **Adică ce ne-a învăţat El să facem: să iubim, să iertăm, să fim milostivi.**

Să nu uităm, iubiţii mei, cu fiecare mână de ajutor pe care ne-o întinde, Maica Domnului ne repetă neîncetat nemuritoarea ei chemare: "Oameni buni, faceţi tot ce v-a zis El să faceţi!". ***E ca şi cum ar zice: fiţi aproape de Dumnezeu, fiţi aproape unii de alţii! în această se cuprinde toată Evanghelia. Altă cale de mântuire, altă cale de îndumnezeire nu există.***

O, Maică Prea Curată, ajută-ne să împlinim cuvântul Fiului tău şi Dumnezeului nostru.

Amin!"

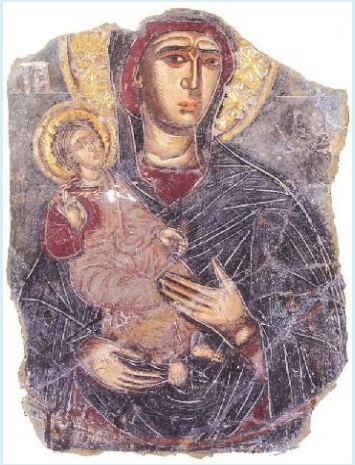

(Rostit la Mislea, în ziua de 8 septembrie 1997, cu câteva ceasuri înaintea morţii)

Pr. conf. univ. dr. Constantin Necula - Predică la naşterea Maicii Domnului

fragment din Praznicar

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh! Amin.

Orice cuvânt am spune ca să tâlcuim într-un fel sau altul Naşterea Maicii Domnului, ar fi prea puţin. Nici Privegherea de aseară, care a durat suficient de mult, nici slujba în sine nu fac altceva decât să ne întărească gândul că în taina lui Dumnezeu e greu să mergi. Eşti ca în pădurea aceea minunată de aur şi de argint din basmele româneşti, în care, pe măsură ce te afunzi, descoperi că e tot mai adâncă şi tot mai luminoasă şi tot mai plină de minuni.

De aceea poate că astăzi n-ar fi rău să ne oprim asupra unui singur lucru din momentul acesta mare al Naşterii Maicii Domnului, cea prin al cărei cuvânt de răspuns la chemarea Arhanghelului Gavriil - „Fie mie după cuvântul tău, în pace…" - a făcut cerurile să se deschidă şi să se apropie iarăşi de pământ.

După căderea lui Adam nu exista decât o singură posibilitate. Înainte de căderea lui, putea şi omul să se urce la cer. Dar după aceea numai cerul putea să se coboare la om, pentru că omul ajunsese prea îndepărtat de Dumnezeu ca să mai creadă că poate urca până la El. Şi aceea care s-a făcut scară şi chivot, povară şi turn, lumină şi colimvitră binecuvântată a venirii lui Hristos, aceea este astăzi prăznuită întru Naşterea sa.

În fond, astăzi este duminica bunicilor. Să nu vă minţiţi! Pentru că astăzi prăznuim, într-un fel sau altul, harul dăruit lui Ioachim şi Anei, curajul lui Ioachim şi răbdarea Anei, doi oameni trecuţi bine de vârsta de cincizeci, şaizeci de ani…

Dacă i-ai spune unui medic că o femeie e însărcinată la şaizeci de ani, ar împuşca-o! „N-are voie! Nu intră în canoanele ştiinţifice. Genetic, nu-i corect! Se va naşte un monstru!…" Ei, iată, nu-i chiar aşa. Femeia asta cu răbdare a aşteptat împlinirea Cuvântului lui Dumnezeu.

Vreau să vă povestesc ceva. Gândiţi-vă! Astăzi este Duminica bunicilor lui Hristos. Vrem-nu vrem să recunoaştem, a avut bunici Hristos. Se poate că de aici şi dragostea copiilor către bunicii lor, dintr-aceea că, într-un fel sau altul, ei identifică laolaltă cu Hristos că e important să ai bunici buni, ca să ai părinţi buni. Pentru că educaţia copiilor începe cu douăzeci de ani înainte de naşterea lor: cu educaţia părinţilor. Cum să nu fie Hristos mulţumitor lui Ioachim şi Anei, care I-au dăruit o Maică atât de binecuvântată, cum e Fecioara Maria?! Nu le-a fost uşor. Sigur, nu existau problemele economice de acum. Nici nu se punea problema că dacă ai mai mulţi copii, sărăceşti, ca acum. Nici nu existau astfel de lucruri, drăceşti, de ucidere a copiilor. Despre avort nici nu se discută măcar în Scripturi, pentru că era atât de interzis, încât nici măcar pomenirea numelui nu se făcea în Cărţile Legii. Să ştiţi, evreii aveau un cult al cuvintelor. Şi aşa cum numele lui Dumnezeu - Iahve - nu-L pomeneau decât foarte rar, tot aşa şi cuvintele mizere, pe care noi astăzi le folosim pe tot locul, n-o să le vedeţi pomenite în Scriptură, pentru că nu au ce căuta acolo.

Ei bine, oamenii aceştia au aşteptat o viaţă întreagă să primească şi ei copii. Şi unul şi celălalt erau drepţi înaintea lui Dumnezeu. Făceau minuni în mijlocul poporului. O poveste a vieţii lui Ioachim relatează că, de exemplu, acesta vindeca oameni. Iar Ana nu era nici ea lipsită de bucuriile acestea ale unei soţii a unui om atât de deosebit. Oameni rugători, oameni postitori, oameni care mergeau la Templu, care participau la viaţa liturgică a poporului lui Israel. Şi atunci… „Cum n-au copii?!", şi-au pus întrebarea evreii, care socoteau întotdeauna că familiile care n-au copii sunt blestemate.

La noi e invers. Dacă ai prea mulţi copii, socoteşte lumea că eşti dus un pic, că eşti o ţâr' blestemat. Dar dacă reuşeşti să nu ai copii decât atunci când îţi calculezi cu calculatorul, cu şublerul, atunci lumea te crede deştept. Ei, deşteptăciunea nu-i chiar asta!

Ioachim, sătul oarecum de lipsa copiilor în viaţa lor, face un lucru extraordinar. Domnule, e un om curajos! Pleacă de acasă şi - ne spune Evanghelia apocrifă a vieţii Maicii Domnului - spune următoarele cuvinte: „Să trăiască Domnul

Dumnezeul meu! Mă voi retrage în pustiu şi voi sta şi nu voi mânca nimic, ci numai mă voi ruga şi voi plânge, până când Dumnezeu va da roadă pântecelui soţiei mele". Punct! Putea fi o zi, puteau fi 40 de zile, putea fi un an, puteau fi o mie de ani. Iată! Ioachim forţează mâna lui Dumnezeu să facă minuni. Ce mult Îi place lui Hristos să fie forţat să facă minuni, la modul acesta!

Ioachim, bărbat desăvârşit, rămâne acolo departe şi şade până la o vreme, când i se arată îngerul Domnului şi-i zice: „Du-te, intră în cetate, fii împreună cu soţia ta şi va prinde prunc!"

Nici măcar nu se îndoieşte Ioachim. Vine şi într-adevăr, Ana rămâne însărcinată. Dar Ioachim face şi altceva. Iarăşi fuge în pustiu şi zice: „Voi sta aici numai cu pâine şi cu apă până ce Dumnezeu va da semn că, într-adevăr, pruncul mişcă în pântecele soţiei mele".

Şi a stat Ioachim timp de câteva luni bune numai pe pâine şi apă, până când copilul a început să mişte în pântecele Anei. Ce curaj! Ce curaj! Să forţezi mâna lui Dumnezeu să-ţi dea darul! Dar cât de mult Îi plac lui Dumnezeu lucrurile acestea! Închipuiţi-vă cum Se va fi uitat Hristos la bunicul Lui, Ioachim! Eu nădăjduiesc că l-a văzut şi cred că l-a văzut, că Maica Domnului era copilă când L-a avut pe Hristos. Vă daţi seama cu ce ochi miraţi s-a uitat la el şi i-a zis: „Măi, cum M-ai forţat tu să vin din Împărăţia Cerurilor să Mă întrupez pe pământ, pentru că Mi-ai dăruit o mamă atât de binecuvântată, încât ea însăşi L-a forţat pe Tatăl s-o umbrească în Duhul Sfânt şi să Mă dăruiască pe Mine lumii…"

Vedeţi, poate că de aceea Hristos Domnul pune foarte mare accent de fiecare dată pe curajul mărturisirii. Numai că nu ne zice: „Măi, fraţilor, Împărăţia lui Dumnezeu nu-i a bălălăilor şi a mutalăilor!…" Ioachim nu zice: „Doamne, dacă-mi dai - bine; dacă nu-mi dai - iară-i bine". Nu. „Doamne, dă-mi! Nu pentru că merit, ci pentru ca să se slăvească Numele Tău în mijlocul poporului lui Israel." Şi se spune că a fost uimire mare în mijlocul poporului lui Israel, pentru că femeia aceea, Ana cea bătrână, a născut pruncă pe care, mai mult decât atât, socotind-o darul lui Dumnezeu, a închinat-o Templului. Nu-i lucru puţin acesta.

Noi ne închinăm copiii câte unei meserii. Nici nu schelălăie bietul bine când iese şi deja-i doctor, matematician, inginer, astronaut - ştiu eu - , popă, dacă-i fiu de popă… Vă daţi seama? Toţi i-au pus pecetea, că-i musai să fie popă… O meserie mai mare decât alta.
Era la grădiniţă una mică odată şi am întrebat-o: „Măriucă, ce ai să te faci, tată, când ai să fii mare?" „Fizician atomist." Ce-i aia nici nu ştia copila aceea de la grupa mică, dar i se pistonase în cap ce trebuie să se facă.

Puţini dintre noi mai suntem atenţi că la Taina Botezului, după ce copilul este botezat, după ce este miruns, la îmbisericire, preotul ia pruncul în braţe şi merge cu el în dreptul icoanelor Mântuitorului şi Maicii Domnului. Pentru că esenţial pentru un om nu este să intre într-o casă, nu este să intre într-o profesiune, ba, uneori, nu este important nici că intră în neam. Important este că poţi să dăruieşti un copil Bisericii, că poţi să-l dăruieşti lui Hristos, Cel Care ţi l-a trimis, că poţi să-l dăruieşti Cerului, de unde a venit prin harul lui Dumnezeu. Să ştiţi: până astăzi, copiii sunt, poate, singurele scări curate de unire între cer şi pământ, câtă vreme avem conştiinţa că sunt darul lui Dumnezeu şi că ne sunt daţi ca să ne aducem aminte de Dumnezeu în mijlocul nostru. Căci prezenţa oricărui copil în mijlocul unei comunităţi schimbă pământul, îl încercuieşte, îl face plin de fluturaşi, de norişori. Copilul reinventează o lume a lui în care, dacă nu încăpem, suntem nemernici, înseamnă că n-avem loc nici în Împărăţia lui Dumnezeu.

Iată dar, duminica aceasta, de departe, e duminica bunicilor. Vrem-nu vrem să recunoaştem, noroc că oamenii aceştia s-au zbătut o ţâră să aibă copii, chiar bătrâni fiind, de dragul de a oferi mai apoi pe fecioara lor lui Dumnezeu din Ceruri, pentru ca Hristos Domnul să Se întrupeze în mijlocul nostru.

Să nu vă închipuiţi că ar fi apărut altfel decât cu luptă, cu post şi cu rugăciune o fecioară de talia Maicii Domnului. Sunt mulţi care se îndoiesc asupra fecioriei ei, mai cu seamă după naştere. Sunt mulţi care îi pun în cârcă lucruri unele mai urâte decât altele. Dar cine n-a gustat din Trupul şi Sângele lui Hristos n-are cum s-o înţeleagă pe Fecioara Maria, care Îi dăruieşte Fiului ei, în primul rând, trup şi sânge, pentru că altfel n-ar fi avut de unde lua. Când am ridicat potirul astăzi şi am zis: „Cu frică de Dumnezeu, cu credinţă şi cu dragoste să vă apropiaţi!”, sigur că am arătat Trupul şi Sângele lui Hristos, dar potirul nu semnifică altceva decât pe Maica Domnului, cea care I-a dăruit lui Hristos trupul şi sângele necesar trăirii în mijlocul nostru, întrupării în mijlocul nostru. De aceea e mare Maica Domnului, pentru că Hristos o face mare, pentru că Hristos îi acordă dragostea Lui şi toată bucuria Lui.

Vedeţi, în Evanghelia de astăzi, cea de-a doua Evanghelie, la un moment dat Hristos intră într-o casă, ca toate casele din lume. Este întâmpinat de oamenii casei, ca în toate casele din lume. Se pune Hristos la masă şi începe să vorbească despre Împărăţia lui Dumnezeu. Maria, alta decât Maica Domnului - să n-o confundaţi niciodată! - şade la picioare şi ascultă cuvintele lui Hristos. Marta se agită. O fi făcând acolo o omletă, ştiu eu, trebuie să fi găsit evreica ceva de pus pe masă, că sunt bune la bucătărie. S-a agitat, a transpirat, a pregătit cuptorul, au curs apele pe ea… Hristos se arată a glumeţ. Glumeşte cu Marta. Lumea crede că o ceartă: „Marto, Marto, te-ngrijeşti şi pentru multe te sileşti, ci

un lucru trebuie; Maria partea cea bună şi-a ales-o, care nu se va lua de la ea". Ia uite cum o ceartă Hristos pe Marta! ar spune unii. N-o ceartă! Staţi liniştiţi! Glumeşte. O fi învăţat de la bunicii Lui, Ioachim şi Ana, care erau cunoscuţi drept hâtri în Israel, cum ne spune cartea despre ei. Ce-i zice? „Marto, ce te agiţi atâta? În fond, trebuie o bucată de pâine şi un pahar cu apă… Dar dacă te-ai dus şi ai făcut masă, ai pierdut ceea ce Maria a câştigat: cuvintele vieţii veşnice".

Este mare diferenţă să-I slujeşti lui Hristos tot agitându-te, transpirând, făcând tot felul de lucruri. Uitaţi-vă la pomenile noastre. Măi, munceşte biata văduvă rămasă în viaţă, de gândeşti că-i musai să se mute lângă mort sau invers, văduvul să se mute lângă nevastă-sa. Şi atât aleargă în toate părţile, când, de fapt, până la urmă, fie vorba-ntre noi, pomana rămâne tot aceea pe care o faci cu amărâtul, aruncându-i, cine ştie, odată, în glumă, 1.000 de lei, sau 500 de lei, sau 10.000 de lei, pomana având valoarea ei, fără-ndoială, dar mult mai de preţ fiind să fii atent la cuvintele vieţii veşnice, pe care moartea respectivă te învaţă să le vezi în altă parte.

Vedeţi ce taină este Maica Domnului? Aproape că ne simplifică viaţa. Ce zice femeia aceea? „Fericit este pântecele care Te-a purtat şi sânii la care ai supt!" Măi, aproape că-i un pic jenant să vorbeşti despre pântece şi sâni în faţa unui bărbat de talia lui Hristos. Şi totuşi! Câtă curăţie în icoana aceasta!…

Noi ne tot ascundem să abordăm asemenea lucruri. Şi aţi văzut, în ultima vreme, prin şcoală, cum copiii sunt obligaţi, sărmanii, să facă tot felul de educaţii sexuale, cum să n-aibă copii - nu cum să se păstreze şi să aibă copii, nu cum să se ţină sănătoşi la minte şi la trup, ca să poată da naştere unor copii sănătoşi… Şi imediat ne înroşim. Dacă ar trebui să predea un preot în şcoală educaţie sexuală, s-ar bâlbâi tot, că doar popa n-are voie să vorbească despre aşa ceva! Deşi el este întâiul care intră în casă după naşterea unei femei, deşi el este cel care botează copilul, cel care îl scufundă în colimvitra aceea - care seamănă cu un pântece, până la urmă. Acesta este rostul naşterii. Colimvitra aceea, cristelniţa în care-l botează pe copil, e pântecele Bisericii, din care-l scoate pe copil, născut din nou din apă şi din Duh la viaţa cea veşnică în Hristos. Ca şi toate celelalte pe care le binecuvântează. Pentru că în Dumnezeu nu există mizerie pusă pe lucruri de felul acesta. Vedeţi ce taină este? Din timpul vieţii o femeie reacţionează şi o preamăreşte pe Maica Domnului. Hristos spune: „Da, aşa este, dar mai fericiţi sunt aceia care ascultă cuvântul lui Dumnezeu şi-l împlinesc", adică noi.

Suntem identici în fericire cu Maica Domnului. N-avem identitate în sfinţenie. N-avem identitate în mărire. N-avem identitate în jertfa pe care-o pune la bază. Niciodată n-o să putem jertfi ce a născut şi ce a jertfit Maica Domnului, pentru că niciodată nu-L vom naşte pe Hristos. Pentru că, aşa cum spunea cântarea, o

dată cu naşterea Maicii şi inima prin care va străpunge sabia Crucii s-a născut. În mijlocul bucuriei acesteia, marcată de naşterea Maicii Domnului, nu uitaţi că prunca pe care astăzi o prăznuim, cu inimioara ei, aceea mică-mică din cale-afară, abia ticăind, are însemnată înlăuntru şi Crucea lui Hristos, ce-i va frânge inima în două şi o va dărui şi pământului şi cerului, pentru mântuirea noastră.

E aşa interesantă perioada aceasta din an! Dintr-un punct de vedere, în chip desăvârşit! Doar acum câteva zile am prăznuit c-a murit Maica Domnului şi iată-ne, acum prăznuim că se naşte. Ce taină ţine în ea Biserica, de vreme ce morţii şi vii se fac una?!… Ce taină ţine în ea Biserica, de vreme ce cei încă nenăscuţi şi cei morţi sunt una în Hristos?! Moartea şi viaţa se fac una în Împărăţia lui Dumnezeu, care este Biserica.

De aceea este duminica bunicilor, pentru că nimeni mai mult decât bunicii n-a dăruit mai multă viaţă şi nu se apropie mai tare de moarte în toate icoanele ce ne stau în sufletul nostru. E în taina bunicilor ceva din taina cerului. M-am tot gândit eu aşa, de ce copiii - ai mei cel puţin - au respect din cale-afară faţă de bunici. Şi-mi explicam în zilele trecute: nu pentru că sunt mai duioşi, că sunt mai tandri, pentru cum se poartă, pentru că le permit orice… Chiar dacă şi-ar face un cuib de berze acolo, în capul bunicii, n-ar zice nimica, sărmana, ea sperând că va putea recupera tot ceea ce a pierdut în copilul pe care l-a scăpat cândva, undeva, printre degete. Devin bunici foarte afectuoşi aceia care au fost răniţi adânc în maternitatea lor şi-n paternitatea lor, în putinţa de a sta mult cu copiii. Şi sunt bunici care stau mult cu nepoţii, în speranţa că recuperează vremea în care n-au stat destul cu copiii lor. Lucrurile nu sunt aşa recuperabile în Împărăţia lui Dumnezeu, pentru că timpul la Dumnezeu n-are valoare. Şi atunci vă spun: bunicii sunt mai buni întotdeauna decât părinţii, pentru că au în ei mai multă moarte decât viaţă. Şi copilul, care simte primul suferinţa, se apropie mai tare de ei, pentru că ştie că numai dinspre el se poate transfuziona viaţă unuia care nu mai nădăjduieşte aproape nimic.

Să ştiţi că ochii mei au văzut multe la viaţa lor, dar cel mai impresionant moment a fost odată când am intrat cu nepoţica unei doamne - doamna era paralizată, la pat, avea şi un cancer nenorocit, ca toate cancerele, de altfel - şi s-a apropiat nepoţica de patul bunicii şi a început să-i zică rugăciunile.

Atunci veţi fi bunici buni când nepoţii - vă veţi pierde vederea, vă veţi pierde puterea de deplasare - se vor apropia de pat şi vor zice rugăciunile în locul frăţiilor voastre.
Mai este un motiv pentru care o pomenesc mult pe bunica mea, în afară de acela că o chema Maria, Dumnezeu s-o ierte! Cine ştie câte din neam nu or fi fost Maria?!… Vreau să vă mai spun un lucru: în atacul acesta pe care structura occidentală îl duce împotriva Bisericii - de fiecare dată când Biserica încearcă

să scoată capul în societate - până şi existenţa mea, ca preot tânăr în Biserică, se datorează bunicilor. Părinţii erau prea preocupaţi şi prea prinşi, săracii, cu conspectarea Scânteii, a raportului la Congresul al XIII-lea, la Congresul culturii şi educaţiei socialiste… Erau prea prinşi în astea ca să ne mai arate cu degetul şi Biserica. Şi apoi, se temeau. Văzuseră pe cei care fuseseră contemporani cu ei făcând puşcărie, fiind bătuţi şi umiliţi pentru Biserică şi n-ar fi vrut ca şi copiii lor să fie aşa. Dar bunicii, în ascuns, în bibliotecă, au ţinut întotdeauna Scriptura, iar adânc în inima lor au ţinut rugăciunile pe care le-au învăţat, la rândul lor, nu de la părinţi, ci de la bunicii lor.

Dacă vreţi, suntem ortodocşi prin aceea că bunicii şi-au făcut datoria. Avem în picioare o Biserică şi stăm în picioare ca Biserică prin aceea că bunicii şi-au făcut datoria. Este onorant să avem o Biserică plină de bunici şi de nepoţi, de taţi, de mame care-L iubesc pe Dumnezeu! Pentru că, în primul rând, Hristos astăzi prăznuieşte, laolaltă cu noi, pomenirea bunicilor Săi şi a Maicii Sale care se naşte.

Gândiţi-vă astăzi ce bucurie este în ceruri! Noi stăm aşa trişti şi abătuţi pe pământ, că-s toate grămadă peste noi. Dar priviţi dincolo de azur şi gândiţi-vă că astăzi, în vizită la Maica Domnului merge Tatăl Ceresc, Care a ales-o, Duhul Sfânt, Care a umbrit-o, Fiul, Ce S-a născut dintr-însa!… Merg Apostolii, merge Ioan Botezătorul, merg toţi-toţi-toţi sfinţii, de la facerea creştinismului până la sfârşitul veacurilor!

Noi suntem coada închinării, dar stăm la coadă şi fiind în rând, am prăznuit-o atât cât ne-a îngăduit Dumnezeu s-o facem. Nu-i taină mai mare decât aceasta, că o copilă a mişcat soarele şi a astupat luna şi luceafărul de pe cer a tremurat - cum zice cartea ce vorbeşte despre naşterea ei - şi până şi pasărea ce stătea în dreptul camerei în care năştea Sfânta Ana o clipă a tăcut, pentru că se auzea de sus cântând cerul.

Dumnezeu să ne binecuvânteze laolaltă cu toţi ai casei. Celor care poartă numele Maria, sub orice formă ar fi el - şi în fond, ce femeie nu poartă numele Maria, câtă vreme e mamă sau va fi mamă?!… - ani buni cu rod, nu mulţi, dar bine trecuţi prin Împărăţia lui Dumnezeu, sănătoşi sufleteşte şi plini de harul lui Dumnezeu! Amin.

Pr. dr. Dorin Octavian Picioruș - Predica la Nașterea Maicii Domnului

Iubiții mei, două nume are în prim-plan praznicul de astăzi. Și acestea două sunt numele părinților Maicii Domnului: Ioachim și Anna.

Pe când numele Născătoarei de Dumnezeu, care este numele central al praznicului, a fost adus din cer… A fost adus de către Sfântul Arhanghel Gavriil și a fost vestit Annei, mamei sale, și el este cunoscut de către toți: Maria.

Pentru că astăzi prăznuim „nașterea Preasfintei Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoarea și pururea Fecioara Maria. Pentru că tot prin același Arhanghel umanitatea a cunoscut și numele Mântuitorului ei: Iisus. De unde înțelegem că numele Mamei și al Fiului ei au fost dorite de Dumnezeu și El a ales aceste două nume, care sunt prea sfinte pentru orice ortodox.

Însă nașterea Maicii Domnului din părinții ei nu a fost minunată doar pentru că a fost vestită prin Arhanghel, ci și pentru că ea s-a petrecut pe când Ioachim și Anna aveau 50 de ani de căsătorie… iar Anna era stearpă.

Iar Arhanghelul Gavriil a venit și a vestit această veste prea bucuroasă lui Ioachim și Annei după 40 de zile de post și de rugăciune și după cereri cu lacrimi ca ei să aibă un copil.

Și încrederea că pot avea un copil la bătrânețe arată credința lor imensă în Dumnezeu. Pentru că numai cine cunoaște puterea lui Dumnezeu, adică câte poate face El în viața noastră, așteaptă de la El asemenea lucruri înspăimântător de frumoase și de sfinte.

Când Arhanghelul Gavriil i se arată Annei, el îi vorbește tot atât de teoforic pe cât îi va vorbi și Mariei la buna-vestire. Pentru că el era trimisul lui Dumnezeu și vorbea în numele Lui. Și el îi spune Annei: „Ano, Ano, s-a auzit rugăciunea ta și suspinurile tale au străbătut norii, iar lacrimile tale au ajuns înaintea lui Dumnezeu și vei zămisli și vei naște pe fiica cea prea binecuvântată, pentru care se vor binecuvânta toate semințiile pământului. Printr-însa se va da mântuire la toată lumea și se va chema numele ei Maria”.

Cuvinte îngerești, cuvinte de la Dumnezeu, din care Anna a înțeles că Maria, fiica ei, pe care o va naște, e dorită de Dumnezeu și că ea face parte din rânduiala lui Dumnezeu cu lumea. Pentru că se va da mântuire prin ea.

Și răspunsul Annei, venit imediat și fiind plin de credință, s-a transformat în mulțumire, în făgăduință și în dar adus lui Dumnezeu: „Viu este Domnul Dumnezeu, că, de voi naște prunc, îl voi da pe el în slujba Lui, ca să slujească și să laude numele Lui cel sfânt ziua și noaptea, în toate zilele vieții sale”.

Cuvinte sfinte din care înțelegem cum să ne comportăm, cu adevărat, față de copiii noștri. Dacă îi vedem ca daruri venite din partea Lui, atunci trebuie să îi întoarcem spre slujirea Lui și să nu îi considerăm ai noștri. Pentru că sentimentul acesta de posesie, evident unul păcătos, știrbește din valoarea darului lui Dumnezeu venit în viața noastră.

Însă, când Îl lăsăm pe Dumnezeu să ne învețe ce vrea să facă cu copiii noștri, cum să îi creștem pentru El, cum să facem ca ei să fie ai Lui, atunci facem din darurile Lui față de noi darurile noastre față de El.

Nu e de ajuns să susținem că copilul nostru e un dar de la Dumnezeu…ci trebuie să vedem ci și ce fel de dar e. Unde se potrivește în lucrarea Domnului. Cu ce scop a venit el pe pământ și în viața noastră.

Adică să Îi cerem continuu lui Dumnezeu să ne descopere traiectoria fiilor și a fiicelor noastre și să nu ne opunem Lui.

Să vedem binele real al copiilor noștri și nu presupusul lor bine. Pentru că binele real e binele care îi mântuiește și nu îi face doar persoane sociale, doar brațe de muncă, doar „onorabili”.

…După ce i-a adus veste de la Dumnezeu Annei, Gavriil i s-a arătat în mod extatic și lui Ioachim. Așa cum făcuse și cu Anna… Și i-a spus lui: „Ioachime, Ioachime, a auzit Dumnezeu rugăciunea ta și a voit să-ți dea ție darul Său! Că[ci], iată, femeia ta, Anna, va zămisli și va naște ție o fiică, a cărei odrăslire pe pământ la toată lumea va fi bucurie! Și acesta să-ți fie ție semnul adevăratei mele bunevestiri: să mergi la Ierusalim la biserica Domnului și acolo vei afla, la porțile cele de aur, pe soția ta, Anna, căreia aceeași bucurie i s-a vestit”.

Și în ambele vestiri îngerești vedem universalitatea mântuirii, faptul că prin Maria se va lucra mântuirea și bucuria întregii lumi, dar și cât de sobră și de plină de încredințare e adevărata vedenie de la Dumnezeu.

Arhanghelul nu se laudă pe sine, nu dă detalii peste detalii, ci Îl pune pe Dumnezeu în centru și vestește toate în mod concentrat, sobru, fără emfază, vorbindu-le la amândoi în mod lămurit dar nu simplist.

Pentru că în vestirea lui există și vorbire profetică și încredințare și nu e un mesaj simplist de anunțare a nașterii cuiva.

La fel va face și când îi va vesti Maicii Domnului: Dumnezeiescul Gavriil va vorbi lămurit dar profund. O va încredința, dar îi va vorbi profetic. Pentru că în toate revelațiile dumnezeiești se face același lucru: se lămurește ceva personal în viața unui Sfânt al lui Dumnezeu, dar, în același timp, se aduce un plus de înțelegere la revelațiile anterioare.

Și când le citești ca pe un întreg continuu, atunci înțelegi că revelațiile dumnezeiești, deși trăite în diverse secole și de diverși Sfinți, ele au un mesaj comun, abisal, care vorbește despre întruparea Fiului lui Dumnezeu și despre Biserica Lui.

Fiecare revelație dumnezeiască e personală, e altceva, e trăită de un anume Sfânt… dar toate ne adâncesc același lucru: voia lui Dumnezeu cu lumea.

Ce a făcut, ce face, ce va face Dumnezeu cu lumea în istorie dar și în întreaga veșnicie.

Tocmai de aceea, profeția sau revelația dumnezeiască nu au doar sens temporal. Nu vorbesc doar despre timpul nostru. Ci despre toată rânduiala lui Dumnezeu cu lumea Sa, de acum și din veșnicie.

Din acest motiv, nu sunt acceptabile comentariile teologice care epuizează profețiile în istorie. Care consideră că revelațiile dumnezeiești au sens doar până la a doua venire a Domnului întru slavă.

Pentru că toate cuvintele Scripturii și ale Tradiției, oricât ar părea de paradoxal, nu se referă în primul rând la istorie, ci la viața noastră veșnică cu Dumnezeu. La viața noastră în slava lui Dumnezeu, care e adevărata viață a Bisericii.

Pentru că noi nu trăim cu Dumnezeu doar pentru ca să fim state creștine sau pentru ca să fim exemple sociale, ci pentru ca să fim acum și în veci împreună cu El. Din acest motiv, a fi cu Dumnezeu, aici și în veci, și a înțelege totul în perspectiva relației veșnice cu Dumnezeu, înseamnă a trăi veșnicia lui Dumnezeu în mijlocul istoriei. Și dacă trăim veșnicia lui Dumnezeu în istorie, ca unii care suntem și ai istoriei și ai veșniciei în același timp, nici istoria și nici veșnicia nu ni se mai par realități pe care le putem epuiza la nivelul cunoașterii, pentru că ambele sunt pline de prezența slavei lui Dumnezeu.

…Sfântul Ioachim a întâlnit-o pe Sfânta sa soție la templu, după cum îi spusese Arhanghelul, s-au închinat lui Dumnezeu și s-au întors la casa lor.

Sfânta Ana a zămislit-o pe Maica lui Dumnezeu în ziua de 9 decembrie și a născut-o pe 8 septembrie. Iar nașterea ei, „bucurie a vestit la toată lumea.

Pentru că mai întâi de toate, Dumnezeu Și-a făcut Sieși locașul pe Maria cea prea curată, apoi S-a întrupat din ea, „întru împlinirea dumnezeiești a mântuirii Noastre”.

Căci Maria s-a făcut, prin voia Prea Sfintei Treimi, locaș al Mirelui ceresc, pentru că „Tatăl a iubit-o, Fiul S-a sălășluit [întru ea], [iar] Duhul Sfânt a dorit-o.

Sfântul Ioan Damaschin, în Dogmatica sa, la IV, 14, discută problema genealogiei Maicii Domnului, nediscutată în Scriptură.

Și aici el ne spune că genealogia lui Ioachim, tatăl Născătoarei de Dumnezeu, e aceasta: David ,Natan , Levi, Pantira , Barpantira, ultimul fiind tatăl lui Ioachim, care este tatăl Născătoarei de Dumnezeu.

Tocmai de aceea, după tată, Născătoarea de Dumnezeu se trage din seminție împărătească.

După mamă, însă, Născătoarea de Dumnezeu se trage din seminție arhierească: „era fiica lui Natan, preotul din neamul lui Aaron”.

Iar despre numele Născătoarei de Dumnezeu, Maria, Sfântul Ioan Damaschin spune că el înseamnă Doamnă/ Stăpână.

Așadar, iubiții mei, acum știți de ce o numim Stăpână pe Doamna noastră, de Dumnezeu Născătoarea! Pentru că ea este Doamnă și Stăpână și prin nume și prin sfințenia vieții sale. Căci și-a confirmat numele prin viața ei. Și toți suntem chemați la acest lucru: la a ne confirma numele prin viața noastră. Pentru că degeaba avem nume de Sfinți dacă noi suntem departe de viețile lor. Degeaba ne place să ne umplem casa cu cărți sfinte și cu Sfinte icoane și cu lucruri trecute pe la moaștele Sfinților, dacă noi înșine nu suntem Sfinți.

Să fim Sfinți și să ne bucurăm de Dumnezeul nostru cel Sfânt! …Să ne bucurăm întru Domnul în fiecare zi. Adică să trăim curat, să trăim frumos, să trăim umplându-ne de slava lui Dumnezeu pe fiecare zi, de tot binele și de toată înțelepciunea.

La mulți ani, multă sănătate și sfințenie! pe această cale, iar dumneavoastră, celor care vă serbați ziua patronimică: multă bucurie în tot ceea ce faceți! Amin.

Pr. dr. Dorin Octavian Picioruș - Praedicationes vol. 9

Din Patericul Maicii Domnului pentru praznicul Naşterii prea curatei Maicii lui Dumnezeu

Frumuseţea dumnezeiască a cântărilor de laudă ale Preasfintei Născătoare de Dumnezeu

(fragment)

Minunea cea mare şi nespusă care s-a săvârşit în toată creaţia, sus în Cer şi jos pe pământ, minunea care se numeşte Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, numai acatistele ei, scrise cu harul şi cu insuflarea ei, o pot tâlcui şi cânta după vrednicie, pe cât este aceasta cu putinţă şi pe cât poate face aceasta limba omenească.

De aceea, Maica Domnului, arătându-se multor Sfinţi – Sfântului Ioan Cucuzel, Sfântului Antipa Românul, Sfântului Alexandru egumenul mănăstirii din Svir (Rusia), Sfântului Cosma de la Mănăstirea Zografu, Cuviosului Filaret înainte-văzătorul de la Mănăstirea Constamonitu, le-a spus: - ***Deoarece îmi plac foarte mult frumoasele stihuri ale Acatistului, îl voi iubi, îl voi ocroti, îl voi acoperi şi îl voi păzi întotdeauna de tot răul pe creştinul care mă va lăuda odată pe zi cu aceste cântări. Şi de va trăi potrivit legii lui Dumnezeu, în cea din urmă zi a vieţii lui voi mijloci pentru el înaintea Fiului meu.***

***

Unei tinere evlavioase i s-a născut dorinţa de a-L vedea pe Domnul, copil de trei ani. Într-o dimineaţă a mers la biserică să participe la Dumnezeiasca Liturghie. După ce au plecat toţi, tânăra a rămas în biserică şi s-a rugat Maicii Domnului până la amiază, aşa cum obişnuia. ***În timp ce se ruga, a văzut un copil de trei ani umblând în jurul Sfintei Mese. Copilul strălucea de lumină, iar frumuseţea Lui era nespusă.***

Evlavioasa tânără a crezut că era copilul vreunui om bogat pe care l-au uitat în biserică. După ce l-a luat de mână, a început să-I vorbească cu bunătate şi să-L sărute, deoarece era foarte frumos şi plin de Har. Dar şi copilul o privea cu o privire blândă, îngerească.

- *Al cui eşti tu, copile?* l-a întrebat tânără.

Acela însă nu a răspuns nimic. Tânăra a crezut că nu poate vorbi, deoarece este încă mic. Ea însă avea mare dorinţă să-l audă vorbind. De aceea i-a spus:

- *Copile, spune "Bucură-te, Cea plină de Har!"*

Atunci pruncul a spus cu un glas dulce:

- *"Bucură-te, Cea plină de Har!"*
- *Spune: "Domnul este cu tine!"* l-a îndemnat iarăşi tânără.
- *"Domnul este cu tine"*, a repetat Copilul.

Tânăra a continuat să-l îndemne să repete după ea toată cântărea îngerească. ***Când a ajuns la cuvintele "Binecuvântat este rodul pântecelui tău", Copilul Iisus cel smerit cu inima nu a repetat.*** Tânăra a insistat încă de două ori ca Pruncul să spună acele cuvinte. Însă Copilul, privind-o cu bucurie, i-a spus:

- Bucură-te şi tu, iubita Mea fiică, căci ceea ce ai dorit ai văzut.

După ce a spus aceasta, dumnezeiescul Copil S-a făcut nevăzut.

Atunci tânăra evlavioasă şi virtuoasă şi-a dat seama că acel Copil a fost Însuşi Stăpânul Hristos. De atunci inima ei s-a rănit de dragostea Lui şi mereu Îi mulţumea că i-a ascultat rugăciunea şi a veselit-o cu dumnezeiasca Lui arătare.

***

„***Sfântul Nicodim Aghioritul*** ***consideră cântarea Maicii Domnului («Măreşte suflete al meu… Ceea ce eşti mai cinstită…») mai înaltă decât toate celelalte cântări ale Bisericii***, aşa cum Maica Domnului este mai presus decât robii ei.

De aceea Sfântul Nicodim ne spune următoarele despre Cântarea a noua, care este cântarea Maicii Domnului:
«…***atât de multă mângâiere şi bucurie a primit Stăpâna noastră Născătoarea de Dumnezeu de la troparul acesta*** **(«Ceea ce eşti mai cinstită…»),** ***încât s-a arătat îndată Sfântului Cosma şi cu faţa veselă şi plină de har i-a mulţumit spunându-i că această cântare îi place mai mult decât toate celelalte cântări şi că acolo unde se cântă această cântare, este prezentă puterea dumnezeiască cea nespusă şi că ea, ca o Maică a Stăpânului, îi binecuvintează pe cei ce o binecuvintează.*** Şi cu adevărat, mulţi bărbaţi curaţi şi duhovniceşti au văzut-o pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu în timpul *Cântării a noua,* arătându-li-se potrivit făgăduinţei ei şi binecuvântând pe cei ce o binecuvântau şi cântau cântarea aceasta împreună cu *«Ceea ce eşti mai cinstită».* Iar ***sfinţitul Cosma este numai cu numele alcătuitorul cântării*** **«Ceea ce eşti mai cinstită»,** ***căci de fapt adevărul este că Preasfânta Născătoare de Dumnezeu a fost cea care l-a insuflat în taină să alcătuiască noimele şi melodia, povăţuind mâna şi pana celui ce a scris.*** De aceea cântăm această cântare stând descoperiţi, cu frică şi cu evlavie, ca şi cum am vedea-o cu mintea noastră pe însăşi Preasfânta Născătoare de Dumnezeu stând de faţă şi binecuvântându-ne pe noi, cei ce o lăudăm»”.

***

Un monah din Mănăstirea Marea Lavră (Sfântul Munte) povesteşte următoarea vedenie, pe care a văzut-o un monah simplu ce avea ascultarea de paraclisier.

Monahul Iliodor, din Mănăstirea Marea Lavră, în timpul unei privegheri pregătea tămâia, ca cei doi diaconi să tămâieze biserica la ***Cântarea a noua***, atunci când se cântă *„Ceea ce eşti mai cinstită”*. ***Acesta este un moment deosebit închinat Maicii Domnului, căci ea se bucură foarte mult atunci când ascultă cântându-se acest imn.***

Această cântare: ***„Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim”*** este ***Irmosul, începutul Cântării a noua a Canonului treimic (Tripesneţ) din Sfânta şi marea Vineri, pe care l-a alcătuit Sfântul ierarh Cosma, episcopul Maiumei, în cinstea celei căreia i se cuvine toată cântarea şi lauda îngerească şi omenească.*** ***Această cântare a fost compusă de Sfântul Cosma cu noime atât de înalte, tocmai pentru a mângâia şi a linişti inima Maicii lui Dumnezeu cea îndurerată din pricina păcatelor noastre.***

Într-o zi Stăpâna Născătoare de Dumnezeu s-a arătat Sfântului ierarh Cosma şi i-a mulţumit pentru această cântare, care o odihneşte mai mult decât oricare alta.

Sfantul Cosma Melodul, episcopul Maiumei

Şi într-adevăr, ***mulţi s-au învrednicit să o vadă pe Maica Domnului binecuvântându-i sau răsplătindu-i cu bani cereşti sau cu laude.*** De aceea, aşa cum spune şi Sfântul Nicodim Aghioritul, în timpul acestei cântări trebuie să fim cu capul descoperit, ca o dovadă a respectului şi a cinstei adresate Maicii Domnului.

Aşadar, ***monahul Iliodor, atunci când pregătea tămâia, a văzut o Femeie distinsă îmbrăcată în haine negre şi însoţită de doi îngeri, ce tămâia biserica cu o cădelniţă de aur. Mergea pe la toate străniile monahilor şi îi tămâia.***

Evlaviosul monah Iliodor s-a învrednicit să o vadă de multe ori pe Maica Domnului în biserică. ***Însă atunci când cântăreţii îşi înălţau glasurile voind să-şi arate calităţile şi uitând că o laudă pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, ea nu se arăta,*** **căci Maicii Domnului nu-i plac artificiile melodice care alungă evlavia şi umilinţa ce se cuvin să fie în sfânta biserică.**

Odată el a văzut-o pe Maica Domnului cum îi tămâiază pe monahii care se aflau în biserică la slujbă, ***dar şi străniile care erau goale şi în care nu se afla nici un monah. Uneori, pe unii monahi care erau în străni nu-i tămâia, ci trecea mai departe.*** El o urmărea pe Maica Domnului nedumerit, neputându-şi explica ce se întâmplă.

Părintele Iliodor avea darul lacrimilor. Pomenirea morţii, descoperirea păcatelor sale înaintea tuturor oamenilor la înfricoşătoarea Judecată a Domnului, osândirea împreună cu diavolul şi cu demonii lui, toate acestea îl făceau să verse râuri de lacrimi.

Aşadar Stareţul Iliodor a început să se roage cu lacrimi Maicii Domnului să-i dezlege nedumerirea. După trei zile de rugăciune fierbinte, ea i-a spus următoarele:

„Tămâiez străniile care sunt goale, pentru că ele sunt locurile monahilor care se află la ascultările mănăstirii şi care, deşi lucrează, îşi au mintea la rugăciunea din biserică şi se roagă cu cei care se află aici. Aceştia sunt cei pentru care se roagă preoţii: **«*pentru cei care din binecuvântate pricini nu sunt aici*» şi «*pentru cei ce sunt în slujbe*». Iar pe unii care sunt prezenţi în biserică nu-i tămâiez, pentru că fie nu se roagă, mintea lor aflându-se în altă parte, fie discută cu aproapele lor.** ***Să mai ştii că mult mă întristez pentru unii creştini care, deşi merg la slujbele bisericii, nu se roagă, ci stau de vorbă, clevetesc, privesc cum sunt îmbrăcaţi ceilalţi, dacă au haine mai frumoase ca ale lor. Deşi se află într-un loc sfânt, prin ceea ce fac dispreţuiesc credinţa şi îl cinstesc pe diavolul, vrăjmaşul neamului omenesc“.***

Părintele Iliodor s-a bucurat de ceea ce i-a descoperit Maica Domnului şi i-a mulţumit, vărsând alte râuri de lacrimi.

Cuviosul monah Efrem de la Mănăstirea Grigoriu (Sfântul Munte Athos) ne-a povestit următoarea întâmplare:

„Unul din evlavioşii monahi din mănăstire – părintele Efrem, pentru motive necunoscute nouă, dar cunoscute numai lui, nu ne-a descoperit numele monahului - ***la o priveghere a Sfintei Anastasia Romana, în vremea când psalţii cântau:*** **«Ceea ce eşti mai cinstită…»,** ***a văzut-o pe Stăpâna Născătoare de Dumnezeu, exact aşa cum este reprezentată în icoana ei, ca o împărătească plină de măreţie, cu coroană de aur pe cap, înconjurată de lumină cerească. Era însoţită de o tânără îmbrăcată în negru, care semăna cu Sfânta Anastasia. Maica Domnului umbla prin biserică şi îi cerceta pe monahi şi le dăruia bani, atât cântăreţilor, cât şi celorlalţi care ascultau slujba şi se rugau în taină.***

Monahii primeau banii şi se închinau în semn de respect, după care îi sărutau mâna. Pe tot timpul împărţirii banilor, Sfânta Anastasia tămâia”.

(Arhim. Teofilact Marinakis, “Patericul Maicii Domnului”, Editura Evanghelismos, 2008)

Minuni ale Maicii Domnului - Mărturii trăite în zilele noastre, relatate de arhimandritul Nectarie Moulatsiotis

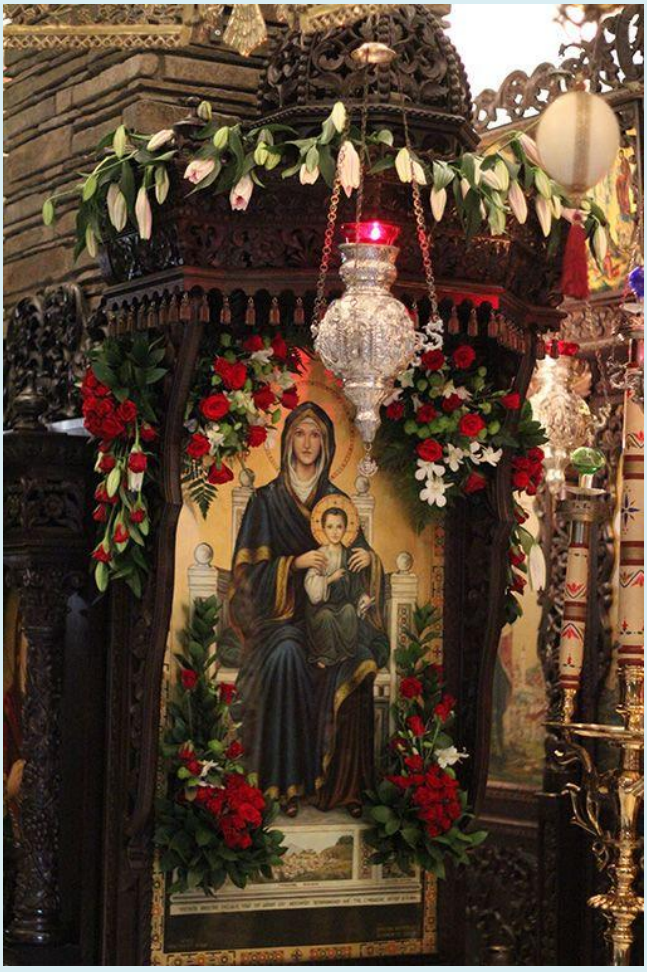

Arhimandritul Nectarie Moulatsiotis: Minuni ale Maicii Domnului - mărturii trăite în zilele noastre

Dragi fraţi, trebuie să ştiţi că ne-am născut în zile în care credinţa ne este atacată de toate puterile întunericului. Trebuie să aveţi acest lucru în vedere ca să înţelegeţi de ce am ales să vă fac cunoscute o serie de minuni ale Maicii Domnului din zilele noastre. Nu vreau să credeţi că vă spun acestea ca să vă minunaţi de persoana mea, deoarece atunci când se întâmplă o minune pe care o trăieşte cineva nu înseamnă că acela este sfânt; dimpotrivă, sfinţii nici măcar nu vorbesc despre minunile pe care le trăiesc, ei le ascund. Vedeţi, noi nu le ascundem pentru că nu suntem sfinţi, dar, deoarece credinţa noastră este lovită din toate părţile, vrem să întărim credinţa fraţilor noştri împotriva celor care încearcă să spună că Ortodoxia noastră este un muzeu, că Hristos este un mit şi toate minunile despre care vorbeşte Sfânta Scriptură şi Vieţile Sfinţilor sunt poveşti ale preoţilor. Numai şi numai de aceea dorim să vă împărtăşim câteva minuni de netăgăduit pe care le-am trăit chiar noi, aici în mănăstirea noastră sau în alte mănăstiri din ţara noastră sau chiar în afara ţării.

Căci am avut parte de minuni şi în afara ţării, spre exemplu în Biserica Ortodoxă Albaneză din Chicago unde icoana Maicii Domnului a plâns cu lacrimi iar ochii săi deveniseră omeneşti în icoană. Am văzut cu ochii noştri cum lacrimile Maicii Domnului curgeau ca nişte râuri şi au venit mii de chinezi, greci, budişti, negri, oameni din toate popoarele şi religiile lumii, până şi reprezentanţi ai guvernului local să vadă această minune. Şi au luat icoana Maicii Domnului ca să o analizeze şi, ce au constatat? Că lacrimile erau ca lacrimile de om. Că icoana, nu se ştie cum, lăcrima din ochi, mai mult, ochii icoanei erau ai unei persoane vii, în carne şi oase. Tot Chicago-ul a fost martorul acestei minuni, acum mulţi ani.

De asemenea, vreau să vă spun şi despre ce s-a întâmplat în mănăstirea noastră cu Maica Domnului Trikorfiotissa. Mănăstirea noastră are zugrăvită această icoană: Panagia Trikorfiotissa.

***

O familie avea un copilaş bolnav de cancer internat într-un spital oncologic din Atena. Familia aceasta trăieşte pe o insulă din Ciclade. Cei doi soţi dormeau într-o noapte, în timp ce copilul era internat în spital, şi soţia o visează pe Maica Domnului care îi spune: “Eu sunt Panaghia Trikorfiotissa. Veniţi să vă închinaţi icoanei mele şi eu mă voi îngriji de copilul vostru”.

De dimineaţă când s-au sculat, soţia îi spuse soţului despre visul ei.

Soţul îi răspunde: “Femeie, nu am auzit nimic despre această icoană, nu cumva ai înţeles greşit, nu cumva ţi-a spus “Prousiotissa”?”

“Nu, Trikorfiotissa mi-a spus.”

Şi atunci au căutat pe internet şi au găsit mănăstirea noastră şi icoana Panaghia Trikorfiotissa. Au sunat la noi la mănăstire ca să ne roage să le trimitem o copie a acestei icoane. Le-am trimis prin curier icoana la spital, unde era internat copilaşul lor şi, când au deschis-o, au constatat că icoana izvora mir şi emana o mireasmă binemirositoare de care se umpluse întreg salonul. Semnul prezenţei Născătoarei de Dumnezeu.

Copilaşul lor a ieşit după puţină vreme din spital şi au venit să se închine la mănăstire.

Slavă Domnului, acum, după 3 ani, copilul este foarte bine şi nu a mai avut nevoie de nici o intervenţie medicală şi părinţii săi îi mulţumesc şi o slăvesc pe Maica Domnului. (…)

***

O altă minune a Fecioarei despre care o să vă vorbesc este despre o familie care trăieşte în Peristeri, Atena şi care timp de 18 ani nu a putut avea copii. Aflaseră că cei care se închină la lemnul Sfintei Cruci, chiar dacă sunt sterpi mulţi ani la rând, pot să facă copii. Au venit la mine şi mi-au povestit despre suferinţa lor, cum de 18 ani încearcă să facă un copil, şi cum făcuseră de-a lungul anilor 11 fertilizări în vitro fără nici un succes.”Am venit să ne închinăm lemnului Sfintei Cruci şi să Îl rugăm pe Dumnezeu să ne binecuvânteze căsnicia cu un copil, înainte de a face cea de a 12 fertilizare.”

Era 22 august când i-am cunoscut, acum mulţi ani. Le-am spus: ”Este Vecernie în Biserica Panaghiei Koutsouriotissa. Să mergeţi la mănăstire, chiar dacă este multă lume, să îngenuncheaţi în faţa Sfintei Fecioare şi să vă rugaţi ei. Spuneţi-i că v-am trimis eu. Şi o rugaţi să vă dea un copilaş. Să fiţi siguri că Maica Domnului o să vă dea o fetiţă, fără să faceţi nici o fertilizare şi să îi puneţi numele Maria.”

Au plecat şi s-au dus la icoana Maicii Domnului, iar în două luni soţia a rămas însărcinată după 18 ani.

***

A patra minune pe care am trăit-o personal a fost la Mănăstirea Panaghia Malevi, care se afla pe muntele Malevo. Este o icoană a Maicii Domnului care izvorăşte mir. Acolo era stareţa, Gherondissa Parthenia de care mă lega o veche prietenie duhovnicească. Când mergeam la mănăstirea ei mă ruga să vorbesc la sfârşitul Liturghiei.

Odată am mers la mănăstire şi am rugat-o pe stareţă să mă lase să fac un Paraclis Maicii Domnului. Stareţa mi-a dat binecuvântare să rostesc Paracliscul împreună cu călugăriţa Agni. Şi când am ajuns la “Ceea ce eşti păzitoarea creştinilor nebiruită, şi rugătoare neîncetată către Făcătorul”…, să ştiţi că eu mă rugam de ceva vreme la Maica Domnului să îmi dea un semn în ceea ce priveşte rezolvarea unei probleme care mă preocupa. O rugasem mai demult pe Maica Domnului să îmi adeverească o decizie pe care trebuia să o iau printr-un mic semn de la ea, să îmi dea o picătură de mir de pe o icoană a ei.

Şi cum eram îngenuncheaţi, plângeam în faţa icoanei cerând ajutorul Maicii Domnului. Şi pentru că ochii mei se înceţoşaseră din cauza lacrimilor, vedeam cum şi icoana se înceţoşase.

Şi o întreb pe maica Agni care stătea lângă mine: “Oare nu văd bine eu sau icoana s-a înceţoşat?”
Şi îmi zice maica Agni: “Pare că icoana s-a înrourat dintr-o dată.”

Şi o aud pe maică cum strigă către stareţă: “Gherondisa, gherondisa, veniţi repede! Icoana stă să izvorască mir.”

Nu apucă să ajungă Gherondisa Parthenia în biserică, că văd un râu de mir cum curgea pe jos de la icoană.

“Aduceţi repede bumbac”, strigă Gherondisa. Şi a trebuit să pună peste tot pe jos în Biserică bucăţi de vată pentru că mirul ajunsese deja până la uşă.

Atunci Gherondisa a tras de iconostas în faţă şi s-a desprins icoana din suportul pe care era prinsă. Înmânându-mi icoana, stareţa îmi spuse: ”Părinte Nectarie, această minune s-a făcut pentru sfinţia voastră! Ce aţi cerut de la Maica Domnului?” Şi mi-a dat icoana în mână.

Călugăriţele toate căzuseră în genunchi, îmi sărutau picioarele. Eu mă trăgeam în spate, ţineam în mână icoana Maicii Domnului şi curgea mir, mir peste tot, un râu de mir! Nu am mai văzut atâta mir să curgă, să umple toată Biserica.

Am strâns mult mir atunci şi l-am împărţit în multe locuri după aceea, la creştini şi familii. Mâinile mele şi hainele cu care fusesem îmbrăcat au mirosit a mir cel puţin un an după aceea.

Atunci m-a chemat Gherondisa şi mi-a spus: “Panaghia te iubeşte nespus, Părinte! Nu am mai văzut atâta mir niciodată să izvorască aici. Izvorăşte mir din când în când, mai rar, dar niciodată atât de mult deodată. De aceea, călugăriţele v-au sărutat mâinile” .

Şi i-am răspuns: “Să ştiţi că eu nu sunt vreun sfânt. Doar atât, am cerut un semn de la Maica Domnului ca să înţeleg dacă ce am în suflet e bineprimit de Dumnezeu sau este o greşeală. Şi am rugat-o să îmi dea o picătură de mir dacă era bun gândul meu.” Şi Maica Domnului mi-a dăruit un râu de mir! (…)

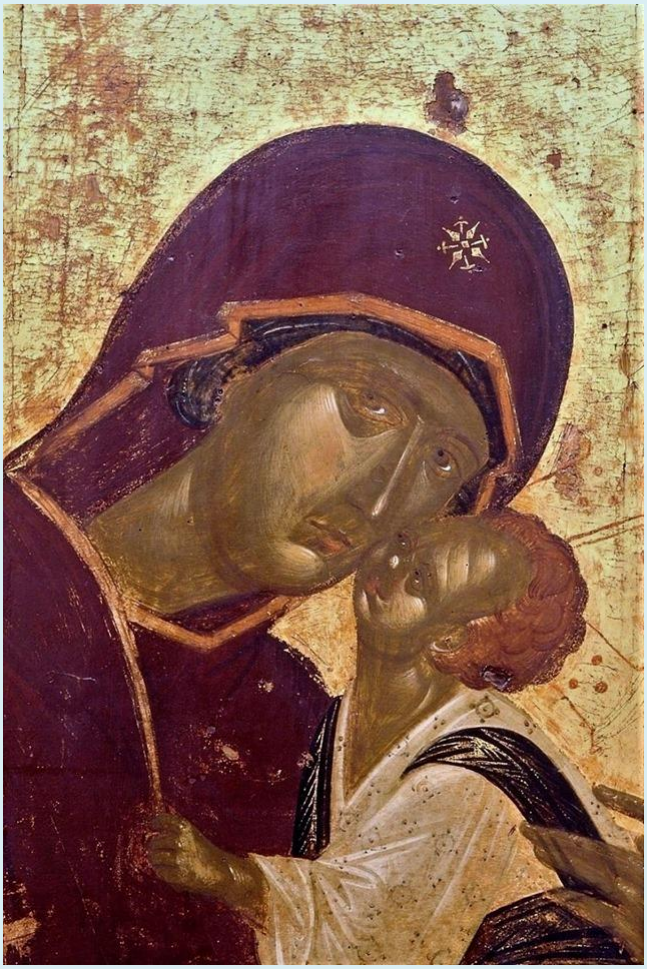

Fraţilor, vedeţi? Patru minuni ale Maicii Domnului, una la Malevi, una la Koutsouriotissa, una la Biserica albaneză din Chicago şi una aici, la mănăstirea noastră, unde Panaghia Trikorfiotissa l-a vindecat de cancer pe micuţul despre care v-am povestit, Slavă Domnului! Şi toate acestea s-au întâmplat în zilele noastre.

Vi le povestesc pentru că credinţa noastră este puternic atacată azi. Să ştiţi, că credinţa noastră nu este o minciună. Acestea trebuie făcute cunoscute pentru că Domnul vrea să ne întărească credinţa.

Au fost situaţii în care Domnul spunea când se întâmplă o minune: “Mergi şi să nu spui la nimeni”; dar au fost şi cazuri când Domnul - vezi minunea vindecării celor 10 leproşi - a spus: “Mergeţi şi arătaţi-vă preoţilor”, ca să adeverească că într-adevăr s-a făcut minunea. În alte cazuri, Hristos le spunea bolnavilor: “Mergi şi spune cât bine ţi-a făcut ţie Dumnezeu”

Nu e că simţim noi că suntem sfinţi, în nici un caz. Ne cunoaştem păcatele şi neputinţele. Nu uitaţi că în Vechiul Testament Dumnezeu a făcut şi un măgar să profeţească. Deci nu vă spun acestea ca să credeţi că sunt sfânt, ci ca să se întărească credinţa voastră şi ca să se slăvească Numele Domnului. Azi e nevoie

de asta pentru că ne-am născut în vremuri în care credinţa ne este atacată de toate puterile întunericului şi noi trebuie să ne rugăm: Întăreşte, Doamne, credinţa noastră!

În zilele noastre, Hristos este Viu, Maica Domnului este prezentă în lume, este lângă noi şi ne aude, vorbiţi-i, îmbrăţişaţi-o, închinaţi-vă ei! Şi ea vă va dărui ceea ce îi cereţi cu inima curată. Sărbătoare binecuvântată să aveţi!

(traducere pentru "Cuvântul ortodox", de E.P.)

Maica Domnului – Bucuria lui Dumnezeu şi nădejdea noastră

Am adunat, în această zi preamărită de prăznuire a ***Naşterii Maicii Domnului****, câteva mărturii din Sfânta Tradiţie Ortodoxă despre Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, singurul om prin care s-a putut duce la împlinire* "sfatul cel din veac al lui Dumnezeu"*, singura Preacurată şi Preasmerită care şi-a putut face trupul lăcaş sfânt lui Dumnezeu-Omul.*

Înţelegem, astfel, că acest praznic este mai mult bucuria nespusă a lui Dumnezeu, decât a noastră, pentru că, după multe întristări făcute Tatălui ceresc, de îngerii cei căzuţi şi de oamenii neascultători şi învârtoşaţi, iată, se iveşte cea care Îl iubeşte pe El şi se lasă în voia Lui. Adică se iveşte cea care face posibilă Întruparea Domnului nostru şi prin ea, mântuirea noastră.

Această bucurie o resimţim mai greu, noi, cei cu evlavia stinsă, cei care avem prea multă cenuşă în sufletele noastre. Dar la ea suntem chemaţi şi suntem încredinţaţi că, prin mijlocirea Maicii noastre, Maica Vieţii şi Maica Luminii, e posibilă şi aprinderea râvnei celei dintâi.

Să ne rugăm, aşadar, Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, să aprindă candela credinţei fierbinţi în sufletele noastre şi să ne ajute să fim păstoriţi de cei ce Îl iubesc cu adevărat şi bine-plac Fiului său cel Unul-Născut!

Sfântul Nicodim Aghioritul*, Războiul nevăzut:*

“Dacă cele nouă cete ale îngerilor ar cădea din cer şi ar deveni demoni, dacă toţi oamenii ar deveni răi, dacă toate făpturile, cerul, luminătorii, preoţii, animalele s-ar lepăda de Dumnezeu, *toate aceste rele ale făpturilor, comparate cu plinătatea Sfinţeniei Născătoare de Dumnezeu nu ar fi posibil să-l întristeze pe Dumnezeu.* ***Deoarece numai Stăpâna noastră, Născătoarea de Dumnezeu a fost în măsură să-l mulţumească pe Dumnezeu în toate.*** Numai aceasta stând între Dumnezeu şi oameni, *pe Dumnezeu L-a făcut Fiul omului, iar pe oameni i-a făcut fii ai lui Dumnezeu.* ***Fără mijlocirea ei, nimeni, nici înger, nici om, nu poate să se apropie de Dumnezeu, deoarece numai ea singură este graniţa unică între firea cea creată şi cea necreată.*** Numai ea este dumnezeu, imediat după Dumnezeu şi este aşezată pe locul doi, după Sfânta Treime, ca fiind Maică adevărată a lui Dumnezeu. Aceasta singură este nu numai cămara tezaurului întregii bogăţii a Dumnezeirii, ci şi cea care împarte tuturor, îngerilor şi oamenilor, toate darurile duhovniceşti şi dumnezeieşti şi strălucirile cele mai presus de fire, pe care Dumnezeu le dăruieşte creaţiei. ***Şi nu este cineva care să o cheme cu credinţă şi să nu fie ascultat cu milostivire.*** ***Însuşi Fiul lui Dumnezeu şi Fiu iubit al Fecioarei a dat pe Maica Sa, mamă nouă tuturor şi apărătoare pentru a ne ajuta la mântuire. … Ea singură L-a iubit fără asemănare mai mult decât toate.*** ***Numai ea mai mult decât toate s-a supus voinţei Lui.*** Căci numai ea s-a făcut vas încăpător şi primitor de toate cele fireşti, voite şi suprafireşti daruri, impărţite de Dumnezeu întregii zidiri. Pe scurt, ***ea s-a făcut o a doua lume, incomparabil mai bună decât toată lumea văzută şi închipuită.*** Era deajuns pentru a slăvi totdeauna pe Făcătorul din frumuseţea şi bogăţia darurilor ei, mai mult decât zidirea totului.

Născătoarea de Dumnezeu din cele zise se aseamănă, cum zice Sfântul Grigorie al Tesalonicului, în "Cuvântul I la Botez şi în Cuvântarea la Naşterea lui Hristos", cu livada plantată pentru a da pomi şi care mai încolo dau rod; *tot astfel* ***lumea văzută şi fizică în întregime, a fost făcută în acest scop – pentru Doamna Născătoare de Dumnezeu, iar Ea s-a născut pentru Domnul nostru Iisus Hristos.***

Astfel s-a împlinit sfatul cel de demult şi întâiul scop al lui Dumnezeu, căci toate s-au încheiat în Hristos, s-a unit zidirea cu Ziditorul, nu în modul firesc, nu prin învoire, nici după har, ci după Însuşi Ipostaza Dumnezeiască, cea mai înaltă treaptă a unirii, şi nu va mai fi una mai înaltă."

Sfântul Simeon Noul Teolog:

"La facerea de odinioară a strămoaşei Eva, Dumnezeu a luat coasta însufleţită a lui Adam şi a zidit-o ca femeie. De aceea n-a mai suflat în ea ca în Adam, suflare de viaţă, ci a făcut partea pe care a luat-o din Adam trupul întreg al femeii şi pârga Duhului, pe care au luat-o împreună cu trupul însufleţit, a făcut-o suflet viu deplin, făcând deodată amândouă părţile omului. *La fel, luând trup însufleţit din Sfânta Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioară Maria, ca o mică pârgă din frământătura firii noastre, adică din suflet şi trup, Făcătorul şi Ziditorul Dumnezeu a unit-o cu dumnezeirea Sa necuprinsă şi neapropiată.* ***Mai bine zis unind fiinţial cu fiinţa noastră întreg ipostasul dumnezeirii Lui, a unit fiinţa noastră în chip neamestecat, cu aceea, adică fiinţă omenească şi fiinţa Sa, zidind fiinţă omenească ca templu sfânt Sieşi.*** Astfel Însuşi Făcătorul lui Adam s-a făcut om desăvârşit în chip neschimbat şi neprefăcut.

Fiul lui Dumnezeu şi Dumnezeu, intrând în pântecele Preasfintei Fecioare şi luând trup din ea şi făcându-Se om, s-a născut om desăvârşit şi Dumnezeu desăvârşit, fiind acelaşi amândouă în chip neamestecat.

O dată ce naşterea noastră în stricăciune s-a făcut prin femeia Eva, ***trebuia ca naşterea noastră duhovnicească şi naşterea noastră din nou să se facă prin bărbat, adică prin al doilea Adam şi Dumnezeu.*** Priveşte potriveala raţională a lucrurilor: sămânţa celui stricăcios a născut şi naşte fii stricăcioşi şi muritori; iar Cuvântul nemuritor şi nestricăcios al Nemuritorului şi Nestricăciosului Dumnezeu a născut şi naşte pururea fii nestricăcioşi şi nemuritori; după ce S-a născut El Însuşi din Fecioară, prin Duhul Sfânt.

Potrivit acestora, Maica lui Dumnezeu este Stăpână şi Împărăteasă şi Doamnă şi Maica tuturor sfinţilor, iar sfinţii toţi sunt slujitorii ei, precum Maică este a lui Dumnezeu. Pe de altă parte sunt fiii ei, întrucât se împărtăşesc din preacuratul trup al Fiului ei".

Sfântul Ambrozie al Mediolanului:

Maica Domnului „nu era fecioară numai cu trupul, ci şi cu sufletul şi smerită cu inima, *atentă în vorbe, înţeleaptă, puţin vorbăreaţă, iubitoare de lectură… harnică, neprihănită în vorbire*. ***Regula ei era să nu rănească pe nimeni, să fie binevoitoare cu toţi, să-i respecte pe cei mai bătrâni, să nu-i pizmuiască pe cei egali, să evite lăudăroşenia, să gândească sănătos, să iubească virtutea…*** N-avea nimic aspru în privire, nimic necugetat în privire, nimic indecent în acţiuni: mişcările trupului ei erau smerite, pasul uşor, vocea domoală; aşa că aspectul ei trupesc era expresia sufletului, personificarea purităţii. … ***În discuţiile cu alţii, Ea îşi păstra întotdeauna bună cuviinţa, nu râdea, nu se indigna şi, mai ales, nu se mânia; absolut lipsită de artificialitate, nu se gândea deloc la Sine şi, străină de orice alintare, se distingea prin smerenia Ei deplină.*** În privinţa straielor pe care le purta, se mulţumea cu culoarea lor naturală, lucru pe care şi acum îl dovedeşte sfântul Ei acoperământ. Pe scurt, ***în tot ceea ce făcea Ea se vădea un har deosebit."***

Epifanie Monahul şi Preotul („*Cuvânt despre viaţa Preasfintei Născătoare de Dumnezeu şi anii ei*", în *Trei vieţi bizantine ale Maicii Domnului,* Ed Deisis, Sibiu):

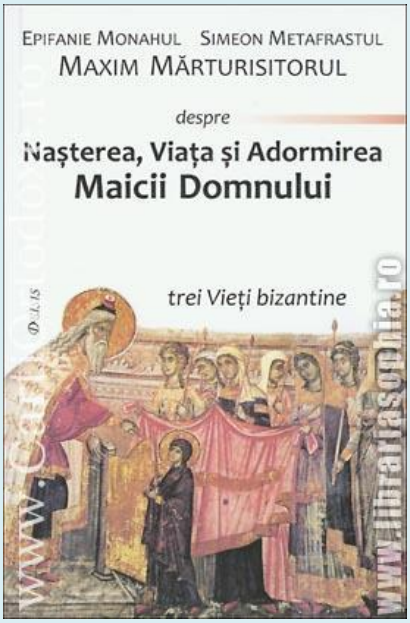

„Căci ele (mironosiţele) au intrat şi au ieşit toată noaptea de la mormânt vestind apostolilor cele întâmplate, de aceea nu s-au întâmplat să vadă cele mai multe minuni care au însoţit Învierea. ***Ea însă, care a şezut nedezlipită de mormânt, a văzut toate limpede, dar nu le-a adus la lumină şi nu le-a vestit îndată, ci după acestea.*** Căci cum ar fi putut vedea frumos femeile care plecau şi iarăşi veneau, în acelaşi timp cutremurul şi pogorârea dintr-o dată a îngerului, rostogolirea pietrei, amorţirea străjerilor şi trezirea lor din nou, precum şi întoarcerea unora din ei în cetate? *Dar e limpede că Ea, care a şezut necontenit cu o afecţiune maternă aprinsă şi a stat trează cu duh fierbinte, a văzut toate exact aşa cum au fost.* Ea care nu s-a depărtat câtuşi de puţin de mormânt, până ce nu a văzut de viaţă purtătoarea Înviere.

Căci piatra rostogolită şi îngerul şezând pe ea au fost văzute şi de celelalte femei, dar când şi cum s-au lucrat acestea ele n-au cunoscut deloc, ci numai Ea care a şezut acolo a văzut în chip exact. ***Se pare deci că Ei celei dintâi i s-a dat vestea cea bună a Învierii şi că atunci Ea s-a făcut, pe cât îi era cu putinţă, văzătoare a strălucirii Fiului…***

Şi dacă acestea n-au făcut nici o pomenire despre Ea în cuvintele Învierii, au făcut astfel temându-se ca nu cumva mărturia mamei să arunce vreo bănuială şi să nu trezească neîncredere din pricina familiarităţii Ei cu Fiul ei.

Iar după ce a primit înlăuntrul Ei cu privirea şi cu ochii Învierea copilului Ei, Născătoarea de Dumnezeu a locuit în casa ucenicului iubit aşteptând vremea Înălţării lui Hristos. (…) Iar ***purtarea Ei era aceasta: serioasă în toate, vorbind puţin, repede la ascultare, plăcută la vorbă, lipsită de îndrăzneală faţă de orice om, fără să râdă, netulburată, fără să se mânie, închinătoare,***

respectuoasă, cinstind şi închinându-se oricărui om, astfel încât toţi se mirau de înţelegerea şi vorba Ei”.

Sfântul Maxim Mărturisitorul:

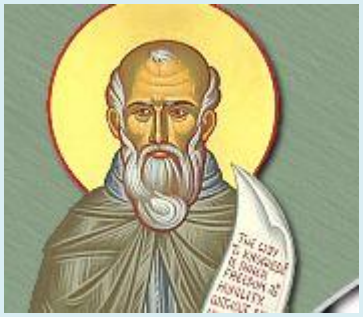

“Mai mult decât toate, ***sufletul ei sfânt era plin de iubire de oameni şi de compătimire,*** şi, prin urmare, mai mult decât orice *plin de imitarea harului şi iubirii de oameni a Fiului său, paşnic şi smerit cu cugetul*, [...], încât într-adevăr era Împărătească mai presus de fire, prin faptă, cuvânt şi cuget; căci urma să se facă Maică adevăratului Împărat a toate Care S-a făcut pe Sine atât de sărac şi S-a smerit pentu noi până la moarte şi încă moarte pe cruce (Flp 2,8). ***Astfel, aceasta fericită şi slăvită pururea Fecioară era săracă şi smerită cu sufletul,*** potrivit Fericirii rostite de Domnul (Mt 5,3).

Era supusă preoţilor, grijulie la slujire şi respectată de toţi, căci era născută prin harul lui Dumnezeu şi avea să dea naştere Împăratului îngerilor şi al oamenilor. (…) ***În văzul tuturor, ea s-a făcut toată plină de har, ba chiar, am putea spune, şi cinstită mai presus de orice har, înţelegătoare prin privire şi cuvânt,*** având înăuntrul ei vedenii dumnezeieşti, cu totul străină de tulburare, mânie şi flecăreală, frumoasă la suflet şi la trup şi potrivită la înălţimea staturii, plină de toate podoabele şi de faptele bune. *Or, prin fire era atât de sfântă şi cu adevărat fecioară, încât nu era câtuşi de puţin atinsă când dorinţa vreunei patimi venea să tulbure sfinţenia ei duhovnicească*“.

“În Maica Domnului avem în cer o inimă de mamă”. Naşterea Născătoarei de Dumnezeu,nădejdea celor deznădăjduiţi. Nu lăsa, măicuţă, să pierim pe cale!

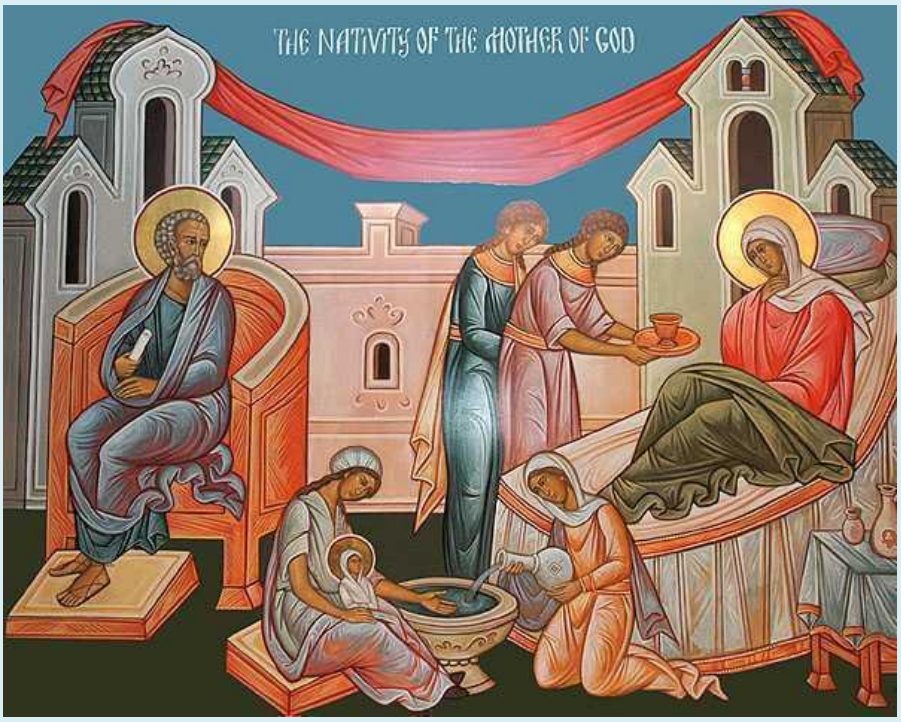

Părintele Dumitru Stăniloae despre Maica Domnului

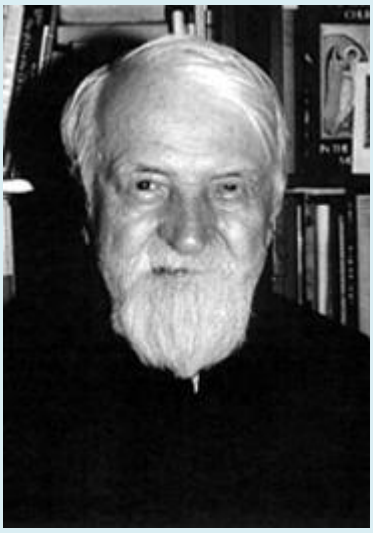

Noi ortodocşii îi cinstim pe sfinţi ca să lăudăm pe Hristos, a Cărui lucrare şi-a dovedit eficienţa prin rodirea sa în ei; îi cinstim, cinstind criteriul după care trebuie să lucrăm şi noi.

Cerem ajutor sfinţilor, Maicii Domnului, socotindu-ne smeriţi faţă de ei, şi convinşi că noi înşine nu putem avea o atât de mare ascultare de la

Dumnezeu, pentru că nu suntem atât de smeriţi ca ei. Ne rugăm lăuntric să fie şi ei cu noi, cu rugăciunile lor, dar mai ales ne rugăm Maicii Domnului. Căci nu e bine să mă socotesc eu într-o relaţie singulară cu Hristos – asta seamănă a ceva protestant…

Lumea protestantă, refuzând cinstirea sfinţilor, manifestă ***o totală neîncredere în capacitatea omului de a face prin ea roditoare şi arătată lucrarea lui Hristos şi obligaţia fiecăruia de a conlucra cu Hristos pentru a rodi lucrarea Lui în ei.*** Se manifestă în aceasta un scepticism nu numai referitor la om, ci şi la eficienţa lui Hristos. Mântuirea oamenilor nu se realizează fără întâlnirea activă între Dumnezeu şi om, printr-un act de putere a lui Dumnezeu asupra omului ca obiect, ca "buştean" fie în viaţa aceasta, fie în cea viitoare. Totala depreciere a omului, ca făptură a lui Dumnezeu, nu se poate să nu se răsfrângă şi asupra lui Dumnezeu.

Dar umanitatea fiecăruia se realizează în Hristos într-o solidaritate cu toţi semenii Săi. Toţi mărturisesc despre valoarea fiecărui om, în solidaritatea tuturor cu fiecare. ***Sfinţii arată umanitatea lor deplin actualizată în Hristos prin iubirea ce o arată fraţilor lor, care este iubirea lui Hristos însuşită de ei. Ei le arată această iubire prin rugăciunile lor.*** Iar cei de pe pământ îşi manifestă voinţa lor de a urca spre actualizarea adevăratei lor umanităţi, prin cinstirea acordată celor ce au ajuns la ţinta umanizării lor în Hristos. ***Mai unită cu Hristos decât toţi sfinţii, şi de aceea mai presus de toţi sfinţii şi îngerii, se află Maica Domnului,*** ca cea care L-a purtat în pântece pe Fiul lui Dumnezeu zămislit şi născut din ea ca om şi apoi L-a purtat în braţe ca prunc şi a rămas unită cu El prin afecţiunea omenească supremă pe care o trăieşte o mamă faţă de fiul ei. ***Legătura ei cu Iisus este mai intimă ca legătura oricărui sfânt cu El căci trupul Lui s-a format nemijlocit din trupul ei, ea L-a purtat în braţe, I-a privit neîncetat faţa şi ochii, L-a alăptat şi L-a iubit cu iubirea omenească***

culminantă proprie unei mame, fiind identificată într-un anumit înţeles cu Fiul ei. De aceea "îndrăznirea" ei către El este mai mare ca a tuturor sfinţilor şi iubirea ei faţă de noi se resimte de iubirea maximă a lui Hristos faţă de noi.

Iconografia ortodoxă prezintă pe Iisus luându-i la Adormirea ei sufletul în braţele Lui, inversând purtarea Lui ca prunc în braţele ei. Iubirea Lui faţă de ea este tot atât de afectuoasă ca şi iubirea ei faţă de El. ***Pruncul ajuns în plinătatea puterilor poartă în braţele Sale pe mama Lui rămasă cu puteri mai împuţinate. În persoana ei a simţit şi simte Iisus la maximum iubirea omenească faţă de El şi în afecţiunea Lui faţă de ea se include o afecţiune faţă de om în general, faţă de mamele umane şi de iubirea lor pentru fiii lor.***

În Maica Domnului avem în cer o inimă de mamă, inimă care s-a topit cel mai mult pentru Fiul ei şi a bătut şi bate ea însăşi la inima Lui pentru cauza Lui, care e mântuirea noastră, căci mântuirea nu e o chestiune de justiţie, ci de iubire între Dumnezeu şi oameni; iubire care din partea oamenilor a devenit fierbinte şi culminantă concentrându-se într-o inimă de mamă şi manifestându-se prin ea. Dumnezeu cel întrupat ţine seama de această inimă a Mamei, care a devenit Maica noastră, pentru că e Maica Lui.

Ea e darul cel mai de preţ făcut lui Dumnezeu de către umanitate, dar un dar prin care Dumnezeu ne răsplăteşte cu nenumăratele Sale daruri. "Ce-Ţi vom aduce Ţie, Hristoase…? Cerul Îţi aduce pe îngeri, pământul Îţi aduce darurile lui. Dar noi, oamenii, Îţi aducem pe Maica Fecioară", cântă Biserica la Naşterea Domnului.

„Maica Domnului premerge umanităţii şi toţi îi urmează". Premerge în iubire, în curăţie, în apropierea de Dumnezeu. Ea trece cea dintâi prin moartea pe care Fiul ei a făcut-o neputincioasă şi de aceea, în rugăciunea ce i se adresează la Adormire, toţi îi cer ocrotire. ***"Intru adormire, Născătoare de Dumnezeu, lumea nu o ai părăsit." Înălţarea ei închide porţile morţii, pecetea ei e pusă pe neant. E pusă de sus de Dumnezeu-Omul şi de jos, de prima "făptură nouă", înviată şi îndumnezeită.***

De aceea Maicii Domnului îi cerem incomparabil mai des decât tuturor sfinţilor să se roage pentru noi şi pentru toţi ai noştri. Totdeauna, după două tropare adresate lui Dumnezeu, al treilea este adresat ei. Dacă fiecărui sfânt i se dedică o zi principală în anul bisericesc pentru cinstire şi laudă, Maica Domnului este lăudată în fiecare zi, deşi are şi câteva sărbători la fel de mari dedicate ei în mod deosebit. ***Apoi, ei nu i se cere numai să se roage lui Hristos pentru noi, ci i se cer şi ei însăşi multe lucruri. Ei ne adresăm cu cereri ca acestea:***

- ***"Tu mântuieşte pe robii tăi de toate nevoile";***
- ***"Stăpână, ajută-ne, milostivindu-te spre noi";***
- ***"Aleargă, Stăpână, Născătoare de Dumnezeu, şi ne izbăveşte pre noi de primejdii";***

- ***„Numai la tine nădăjduiesc şi alerg sub acoperământul tău”;***
- ***“Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, în vremea vieţii mele nu mă lăsa pe mine, ajutorului omenesc nu mă încredinţa, şi tu însăţi mă apără şi mă mântuieşte”.***

Necontenit se repetă refrenul: ***“Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuieşte-ne pre noi!”*** Niciodată nu i se spune însă: *“Miluieşte-ne pre noi!”*

Prin această expresie, adresată numai lui Dumnezeu, se afirmă credinţa că noi depindem întru totul de mila lui Dumnezeu. “Mântuieşte-ne” adresat Maicii Domnului nu are sensul de mântuire, ca operă înfăptuită de Hristos, ci de “scăpare” sau “izbăvire” din diferite greutăţi, necazuri, primejdii, ispite, care însă au şi ele o legătură cu mântuirea. *(...)*

De foarte multe ori se spune că ea ne ajută, pentru că mijloceşte la Fiul ei cu deosebită eficienţă.

“Ocrotitoare creştinilor, neinfruntată, mijlocitoare către Făcătorul neclintită, nu trece cu vederea glasurile rugăciunilor celor păcătoşi, ci aleargă ca o bună în ajutorul nostru, al celor ce strigăm cu credinţa către tine, grăbeşte spre mijlocire, aleargă spre rugăciune, cea care ocroteşti pururea, Născătoare de Dumnezeu, pe robii tăi”.

Ajutorul ei este atât de necesar, fiindcă un motiv pentru care Hristos miluieşte pe cei ce aleargă la El este acela că o cinstesc pe Maica Lui. Căci cei ce nu o recunosc pe ea ca Născătoare a lui Dumnezeu întru feciorie şi din puterea Duhului Sfânt, nu-L recunosc pe El însuşi ca Dumnezeu.

„Tărie şi mântuire S-a făcut celor pierduţi, Cel ce S-a născut din tine, Stăpâna lumii, Care a mântuit din porţile iadului pe cei ce cu credinţă te slăvesc pe tine” *(din slujba înmormântării).*

Faptul că ea este Maica lui Dumnezeu-Mântuitorul este şi motivul pentru care ei îi acordăm nu numai venerare ca sfinţilor, ci supravenerare (hyperdulia).

Această supravenerare se arată în mulţimea incomparabil mai mare de rugăciuni adresate ei, în cererea unor ajutoare direct de la ea, în motivarea celor adresate Mântuitorului, prin faptul că S-a născut din ea. ***Ea are o poziţie unică în cultul Bisericii. Ea e deasupra tuturor creaturilor omeneşti îndumnezeite şi a îngerilor, unite în Hristos.*** *Dar nu e identică cu Dumnezeu şi cu Hristos Dumnezeu-Omul. Ea e numai om. Dar e omul ridicat prin harul lui Hristos deasupra tuturor sfinţilor şi mai venerată decât toţi, fără să i se aducă închinare ca lui Dumnezeu sau ca lui Hristos, Dumnezeu cel întrupat, închinare ca Celui de care depindem în mod total şi absolut în existenţa şi fericirea noastră veşnică.*

Tot ce are ea, are ca şi noi, prin Dumnezeu, şi mai special prin Dumnezeu cel întrupat, deşi are mai mult decât noi toţi şi s-a ridicat prin curăţia şi iubirea ei faţă de Dumnezeu mai presus decât toată creaţiunea; şi în solidaritatea pan-umană în Hristos ea aduce mai multă iubire decât toate făpturile conştiente.

Exemplul tipic al adevăratei libertăţi este Preasfânta Fecioară Maica lui Dumnezeu. **Fie voia Ta, facă-se voia Ta în mine!** E o mare plăcere pentru ea să facă aceasta, pentru că lucrul corespunde voinţei celei ce spune aceasta. ***Dacă două fiinţe se iubesc, una este foarte fericită să facă voia celeilalte pentru a o vedea fericită; ea este foarte fericită s-o vadă fericită.***

În Fecioara Maria, iubirea dintre Dumnezeu şi umanitate prin femeie, ***iubirea curată de orice nevoie, primeşte ca răspuns din partea lui Dumnezeu cea mai mare mărturie sensibilă şi veşnică a iubirii Sale: Întruparea Fiului lui***

Dumnezeu. Nu este o creaţie nouă. Este umanitatea înnoită în Hristos Dumnezeu venit în maximă apropiere de oameni, Fiul lui Dumnezeu făcut om pentru a-l îndumnezei pe om. ***Unirea voinţelor divină şi umană a îngăduit Duhului Sfânt să lucreze aceasta.***

Sfinţenia Mariei tine mai întâi de fecioria ei. Ea este liberă de orice dorinţă şi de orice ispită omenească. Sensibilitatea ei este curată de orice poftă şi de orice egoism. Ea este sfântă prin dăruirea deplină de sine însăşi lui Dumnezeu. Ea este sfântă şi prin prezenţa lui Hristos în ea. Sfinţii sunt îndumnezeiţi prin prezenţa lui Hristos în ei.

Am menţionat că ***naşterea Fiului lui Dumnezeu ca om din Fecioară a ridicat umanitatea la unirea maximă cu Dumnezeu şi a dat morţii, primită de El, caracter mântuitor*****,** întrucât nu a suportat-o pentru păcatul Lui, deci din necesitate şi, deci, a putut-o învinge. Prin naşterea din Fecioară, Hristos S-a arătat că e Persoană dumnezeiască ce-şi asumă firea omenească şi prin această calitate. Se ridică deasupra legii generale a naşterii oamenilor din unirea dintre bărbat şi femeie şi poate învinge legea morţii definitive. Iar prin unitatea de natură cu oamenii, să-i poată scăpa şi pe ei de moartea definitivă. Prin aceasta a adus cea mai însemnată lumină în existenţa omenirii supusă nonsensului prin suportarea unei legi care, în acest caz, ar fi inexplicabilă în originea şi în sensul ei.

Raţiunea cere ca o astfel de lege să aibă un autor conştient superior ei, care, deci, poate scăpa de sub puterea ei când socoteşte că vrea să dea vieţii oamenilor un sens, prin venirea Sa ca om venit între ei, pentru ca şi ei să scape de ea prin unirea voită cu El.

De aceea o negare a naşterii lui Hristos din Fecioară însemnând necesitatea supunerii Lui sub o lege care Îi este superioară, nu-L poate arăta având puterea să scape de ea şi în moartea definitivă cu trupul, impusă de ea în mod general, prin naşterea membrilor ei pentru o moarte definitivă. ***Dar puterea Fiului lui Dumnezeu s-a arătat nu numai în naşterea Lui mai presus de fire din Fecioară şi, ca urmare, în biruirea morţii, primită cu voia, ci şi în faptul că***

nu lasă trupul Maicii Lui, din care s-a format trupul Lui, să se corupă în mormânt, ci îl învie şi-l înalţă la cer unde este şi El. *Era firesc ca trupul ei, din care s-a format apoi trupul Lui în stare să învingă moartea, să primească şi el puterea aceasta, dar nu din puterea ei, ci din puterea Fiului lui Dumnezeu care a lucrat în ea, formându-şi trupul Lui.* ***Prin aceasta ni s-a dat asigurarea că nu numai trupul lui Hristos, ca trup al Persoanei dumnezeieşti, va învia, ci şi trupurile persoanelor noastre omeneşti, având ca asigurare spre aceasta învierea trupului Maicii Lui, cu care s-a unit cât mai mult.*** *Maica Domnului este, şi în această privinţă, puntea de legătură între Fiul lui Dumnezeu născut şi înviat ca om şi între oameni.*

Iar că **Maica Domnului nu învie şi nu se înalţă prin sine însăşi** se vădeşte în faptul că ea nu se arătă cu trupul ei înviat şi nici în actul înălţării, şi aceasta nu se putea arăta astfel nici în lucrarea văzută a lui Hristos cel înviat şi înălţat lângă ea. **Actul învierii şi înălţării ei s-a săvârşit prin Fiul ei înviat şi înălţat în chip nevăzut.**

Strânsa legătură dintre El şi ea se arată şi prin aceasta o legătură de taină. Apostolii au constatat că trupul ei nu mai era în mormânt doar când au ridicat piatra de pe mormântul ei a treia zi, la cererea lui Toma, care a venit cu întârziere să o vadă.

În icoanele Bisericii, acest fapt este exprimat prin faptul că ***Hristos e arătat lângă trupul adormit al Maicii Sale, ţinând în braţe sufletul ei în chipul unui copil. Nu îngerii buni sau răi iau sufletul ei, ca la ceilalţi oameni, ci Hristos Însuşi, Fiul ei. Şi în această se arată legătura directă între Maica Domnului şi Fiul lui Dumnezeu Care S-a născut din ea ca om.***

În *„Sinaxarul”* din Minei se spune că îngerii zburau înaintea ei, purtată de Domnul, şi au strigat şi la înălţarea ei, cum au strigat şi la înălţarea Domnului,

cetelor de mai sus: ***„Deschideţi porţile voastre, să treacă Maica Împăratului tuturor!”*** ***Ea va fi în veci mai cinstită decât Serafimii şi mai marită decât Heruvimii, aflându-se nemijlocit lângă Fiul ei făcut om şi ridicat pe tronul dumnezeiesc, la dreapta Tatălui, ca să se facă tuturor oamenilor dăruitor al slavei Lui, prin comuniunea cu El şi prin participarea la toate bunătăţile Lui.***

Avem astfel în cer nu numai pe Fiul lui Dumnezeu făcut om, ca să trimită puterea Sa celor ce cred în El, ca să se ridice între îngeri la slava primită ca om de El, ci şi pe Maica Lui, ca o făptură dintre noi, dar unită în mod deosebit cu El, rugându-se şi ea pentru noi. ***De aceea ne rugăm nu numai lui Hristos, ci şi ei, să se roage pentru noi şi, încrezători în rugăciunile ei, îi spunem:***
“Bucură-te, ceea ce stai înaintea scaunului Dumnezeului tău şi te rogi pentru noi.

Bucură-te, mijlocitoarea între Dumnezeu şi om, care ne izbăveşti pe noi de nevoi”.

Hristos ne-a dat, prin acestea, asigurarea că nu numai El a înviat ca om, fiind Fiul lui Dumnezeu, ci şi noi, oamenii simpli, din puterea Lui.

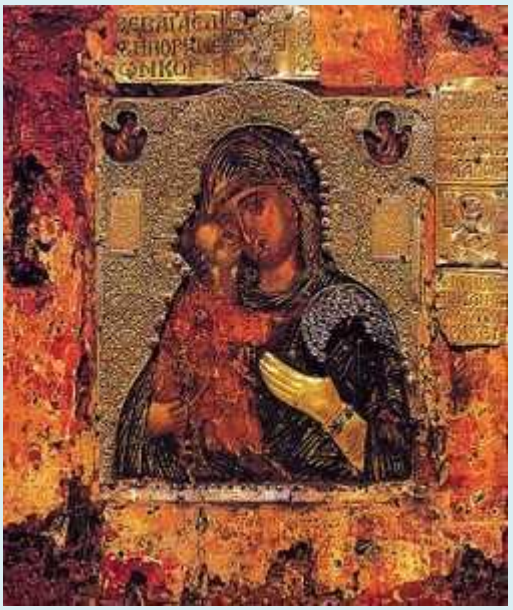

Maica Domnului naşte pe Fiul lui Dumnezeu ca om, în chip feciorelnic. Dar Duhul Sfânt, lucrând în felul acesta, sau contribuind ca persoană la realizarea actului prin care Fiul lui Dumnezeu Se face ipostas al firii omeneşti, lucrează şi asupra celei ce se face prin aceasta Maică Lui, aşa cum lucrează şi Cuvântul Însuşi, Care Îşi formează firea omenească din ea tot ca persoană. ***Dar eficienţa Duhului asupra cuiva e în proporţie cu puritatea sau cu disponibilitatea celui asupra căruia Duhul lucrează. Căci puritatea înseamnă disponibilitate nemicşorată pentru Dumnezeu, înseamnă angajarea integrală în dialogul cu Dumnezeu, în rolul celui ce răspunde şi se dăruieşte.***

Maica Domnului se dăruieşte deplin Cuvântului, nu numai prin cuvânt, ci prin punerea sa integrală la dispoziţia Lui. Duhul poate copleşi astfel în ea deplin legea naturală a naşterii. ***Cine se predă voluptăţii nu e pur, nu e disponibil în mod integral pentru Dumnezeu, pentru Cuvântul,*** *nu e într-o stare de luciditate spirituală şi de responsabilitate în faţa lui Dumnezeu.* În acesta puterea Duhului nu poate copleşi legea naturală a naşterii. Cuvântul lui Dumnezeu nu-şi poate forma El Însuşi, în mod suveran, trupul Său; ci în acest caz trupul se formează prin legea naturii şi e imprimat de voluptatea de la începutul formării lui. Ipostasul Cuvântului nu-şi poate impropria deplin trupul ce se formează astfel şi acesta nu-şi găseşte împlinirea supremă sau personalizarea deplină în Ipostasul Cuvântului, ci rămâne în parte neliber, nedeplin personalizat, nedeplin disponibil pentru spirit.

Cine nu face din partea sa totul pentru puritate, nu poate fi sfinţit de Duhul şi copleşit de El. Cine nu se dăruieşte integral lui Dumnezeu, într-o deplină eliberare de patimi, nu-L poate primi integral pe Dumnezeu ca persoană pentru a-şi afla în El personalizarea deplină.

Leontiu de Bizanţ observă că şi mamele altor proroci au fost sfinţite de Duhul şi prin aceasta şi prorocii ce se aflau în pântecele lor (Ieremia, Ioan Botezătorul etc). ***„Dar numai Născătoarea de Dumnezeu este în particular cea care a avut pe Duhul Însuşi, umbrind-o şi sălăşluit în ea, şi L-a născut pe Cel conceput ca ipostas al trupului luat din ea. Căci nu a născut pe cineva sfinţit, ci pe Sfântul care, născându-Se din ea, a şi sfinţit-o”*** *(...)*”.

(Din: “Părinţii Bisericii despre Maica Domnului“, Antologie alcătuită de Ieromonah Benedict Stancu, Editura Sophia, Bucureşti, 2010)

Părintele Arhimandrit Melchisedec Velnic - „Naşterea Maicii Domnului este bucuria împlinirii neamului omenesc”

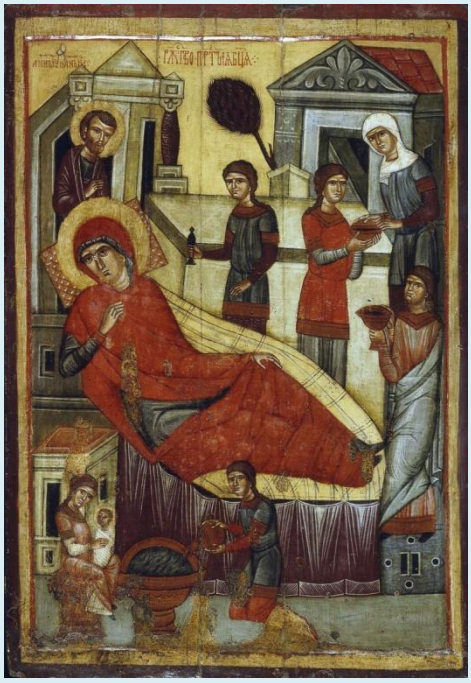

La începutul anului bisericesc, primul praznic care ne întâmpină este sărbătoarea Naşterii Maicii Domnului. Putem spune că întregul an bisericesc şi întreaga noastră viaţa sunt sub ocrotirea şi sub purtarea de grijă a Aceleia care este şi rămâne de-a pururea mijlocitoare înaintea tronului Prea Sfintei şi Dumnezeieştii Treimi.

Naşterea Maicii Domnului este pentru noi, creştinii ortodocşi, o sărbătoare deosebit de importantă prin faptul că din Părinţii Ioachim şi Ana, în urma rugăciunilor lor, s-a născut Fecioara Maria, vasul ales în care avea să se sălăşluiască, prin adumbrirea Duhului celui Prea Sfânt, Fiul lui Dumnezeu, Care ne-a adus nouă mântuirea. Nu putem să vorbim de mântuire fără de Fecioară. Nu putem să vorbim de Naştere, să amintim de Bethleem, când Ea ni L-a născut pe Fiul lui Dumnezeu, fără să vorbim şi de Fecioara Maria.

Naşterea Maicii Domnului este bucuria împlinirii neamului omenesc, pentru că Fecioara Maria, dăruindu-se pe sine şi sfinţindu-se, a adus şi aduce înaintea tronului Dumnezeirii întregul neam omenesc. Ea ne-a făcut şi pe noi părtaşi la bucuria întrupării, la bucuria mântuirii, pe care să dea Bunul Dumnezeu cu toţii să o dobândim.

(Părintele Arhimandrit Melchisedec Velnic, stareţul Mănăstirii Putna)

Traian Dorz - Mijlocitoarea Întrupării Dumnezeieşti

11. Mulţi sunt acei tâlcuitori care au văzut în Psalmi, arătată în chip profetic, starea Preasfintei Fecioare Maria, Maica Domnului nostru Iisus Hristos, care, prin alegerea cea tainică şi înţeleaptă a lui Dumnezeu (Isaia 7, 14; Mica 5, 3; Mt 1, 23-24; Gal 4, 4), a fost rânduită mai dinainte să fie mijlocitoarea Întrupării Dumnezeieşti, spre împlinirea Voii lui Dumnezeu şi mântuirea tuturor oamenilor (I Tim 2, 4).

12. Maica Domnului Iisus, acest vas sfânt şi deosebit de ales, a fost mijlocul cel mai sfinţit şi folositor Stăpânului pentru Întruparea şi Lucrarea Sa sfântă, de aceea este şi drept să se bucure de cea mai deosebită cinste dintre toţi aleşii lui Dumnezeu.

13. Despre Maica Domnului toate Scripturile vorbesc arătând-o mereu împreună cu Fiul şi Dumnezeul ei. Fiind lângă El în profeţii, lângă El în mărturisire şi în jertfă, este drept să fie lângă El şi în Veşnicia Slăvită a Lui.

14. Dacă Solomon, fiul înţelepciunii, s-a purtat cu atâta respect şi cinste faţă de mama lui (I Împ 2, 19), aşezând-o la dreapta sa în vremea slavei sale, – cu cât mai mult Împăratul Înţelepciunii, Hristos, va face astfel Sfintei Sale Mame, înaintea căreia arhanghelul ceresc s-a plecat, spunându-i: „Plecăciune ţie, căreia ţi s-a făcut mare har” (Lc 1, 28). Pentru că ea a avut o chemare nespus mai slăvită ca mama lui Solomon.

15. Ce gând sfânt şi mângâietor este acesta: că Sfânta Fecioară, fiinţa cea mai curată dintre toate fiinţele născute din Adam, în care nu s-a aflat nimic vrednic de mustrat niciodată, stă acum la Dreapta Marelui Mijlocitor Iisus Hristos, Fiul ei. Şi pentru toate meritele pe care le are ea în faţa Lui, se bucură de o veşnică cinstire şi ascultare (In 9, 31).

16. Cu cât înaintează un om pe calea vieţii şi pe calea credinţei, cu cât i se deschid ochii mai bine şi mintea mai larg, – cu atât vede mai limpede lucrarea ocrotitoare a lui Dumnezeu şi grija iubirii Sale ajutătoare în toate căile şi în toate zilele prin care a trecut şi trece viaţa sa.

17. O minte sănătoasă şi deschisă nu poate să nu descopere zilnic nenumărate forme în care purtarea de grijă plină de bunătate a lui Dumnezeu trimite fiecărui om ajutorul Său fără de care n-ar putea exista niciodată viaţa, pentru nici o fiinţă de pe pământ şi din el.

18. Ce-ar face omenirea întreagă fără ajutorul pe care Dumnezeu i-l trimite în fiecare clipă şi neîncetat prin soarele Său, prin apa Sa, prin aerul, prin pâinea Sa… şi prin ocrotirea de relele ce i s-ar putea întâmpla în atâtea feluri? Numai îndurarea grijii lui Dumnezeu ţine şi întreţine viaţa noastră, a fiecăruia şi a tuturor!

19. Dacă numai o zi am fi lipsiţi de binefacerile lui Dumnezeu – dar ce zicem noi „o zi”? – dacă numai un minut ne-ar lipsi, ce-ar mai fi pe pământ în minutul următor? Dar în ziua următoare?

20. Dacă numai o zi sau numai o clipă chiar am fi lipsiţi de harul Prezenţei lui Hristos, de harul ocrotirii Mâinilor Sale, de harul apărării Lui, al milei Lui şi al îndelungii Lui răbdări plină de bunătate, – nu vă cutremuraţi oare de groază, gândindu-vă ce s-ar putea întâmpla cu fiecare dintre noi şi cu toţi la un loc, dacă numai o clipă ne-ar părăsi Dumnezeu?

Doamne, ajută-ne să nu Te părăsim noi, pentru ca nici Tu să nu ne părăseşti niciodată. Amin.

Traian Dorz, Numele Biruitorului - cap. 20 – fragment

Traian Dorz - Vreţi voi părinţi?

Vreţi voi părinţi să fie copiii voştri sfinţi?
– scăldaţi-i nu în apă, ci-n lacrime fierbinţi!

Hrăniţi-i nu cu pâinea aceasta de pământ,
ci cu puterea dulce a Sfântului Cuvânt.

Vreţi voi să vă asculte în totul şi mereu?
– dar ascultaţi voi oare aşa de Dumnezeu?

Vreţi voi ca ei să fie copii ai firii noi?
– dar viaţa voastră cum e şi ce văd ei la voi?

Îi vreţi cu-mbrăcămintea smeriţi şi cumpătaţi,
şi cu umblări curate? – dar voi cum vă purtaţi?

Când voi umblaţi ca lumea şi vă-mbrăcaţi ca ea,
voi veţi purta osânda de creşterea lor rea!

Cădeţi mai bine-n lacrimi cu-amar să vă rugaţi
să vi se ierte vina – şi viaţa v-o schimbaţi!

Abia atunci vor creşte şi-ai voştri fii frumos
cu sufletul şi trupul urmaşi ai lui Hristos!

Pr. Anton Dancă - Naşterea Maicii Domnului

O, Marie, pentru întreaga lume naşterea ta a fost speranţa şi aurora mântuirii.

Chiar de la începutul sfintei Liturghii de azi, Biserica ne îndeamnă să celebrăm cu bucurie naşterea fericitei Fecioare Maria, fiindcă din ea a apărut soarele dreptăţii, Hristos, Dumnezeul nostru (Antifonul la intrare).

Liturgia mai sărbătoreşte, afară de Naşterea Preacuratei Fecioare Maria, Naşterea lui Iisus la 25 decembrie şi pe cea a Sfântului Ioan Botezătorul, la 24 iunie.

Naşterea preacuratei face parte din planul divin al mântuirii omenirii întregi şi de aceea este un mister. Ca să-i înţelegem valoarea şi măreţia, va trebui oare să o comparăm cu naşterea lui Iisus sau cu cea a sfântului Ioan Botezătorul?

- ***Naşterea lui Iisus a fost prea dumnezeiască pentru puterile minţii noastre de a o înţelege.*** Sfânta Scriptură o compară cu cea a unui soare care răsare din înălţime (cf. Lc 1,79), adică Lumină din Lumină (Crezul).
- Naşterea lui Ioan Botezătorul este minunată:
  - este prevestită de arhanghelul Gabriel tatălui său, Zaharia, asigurându-l că va fi motiv de bucurie nu numai pentru familia lui, ci şi pentru mulţi alţii (cf. Lc 1,11-15);
  - vestea i se pare lui Zaharia atât de minunată că nici nu o poate crede şi de aceea rămâne mut (id. 1,20);
  - pruncul tresare de bucurie în sânul Elisabetei şi se umple de Duhul Sfânt la vizita preacuratei (id. 1,40-41);
  - acum, când minunea se înfăptuieşte şi pruncul se naşte, bucuria lui Zaharia este atât de mare că i se dezleagă limba pentru a-i da numele de Ioan (id. 1,64).
  - Iisus însuşi vorbeşte despre naşterea lui Ioan Botezătorul, afirmând că nu s-a născut om mai mare din femeie ca el, fiind mai

mare decât oricare al profet, că ***este îngerul Tatălui ceresc trimis să-i pregătească terenul pentru opera mântuirii*** (Lc 7,24-28).

Putem compara naşterea Preacuratei cu cea a lui Ioan Botezătorul?

Dacă vrem să descriem în cuvinte omeneşti valoarea şi măreţia naşterii Fecioarei Maria, ar trebui să ne folosim de cuvintele inspirate ale Sfintei Scripturi, prin care să demonstrăm că o întrece pe cea a lui Ioan Botezătorul. Dar Scriptura tace. De ce?

Când cuvintele omeneşti sunt incapabile de a ne reda măreţia unui lucru, Scriptura tace. De exemplu: ***Iisus a venit să ne vestească împărăţia lui Dumnezeu, măreţia şi fericirea ei, dar niciodată n-a încercat să ne-o descrie în cuvinte, fiind imposibil de redat ceea ce Dumnezeu a pregătit acelora care îl iubesc*** (cf. 1Cor 2,9). Întrezărim măreţia naşterii Fecioarei Maria din câteva cuvinte ale lui Iisus spuse unei femei entuziasmate ascultându-i predica, fericind pe aceea care l-a născut şi crescut. Mântuitorul îi spune: ***Fericiţi sunt mai curând cei care ascultă cuvântul lui Dumnezeu şi-l păzesc*** (Lc 11,27-28).

De aici deducem că cel mai fericit dintre toţi este Iisus însuşi, fiindcă, ascultând cuvântul Tatălui, a devenit Cuvântul lui Dumnezeu, născut din veci din Tatăl, rămânând în veci cel mai credincios păstrător al acestui cuvânt părintesc din care s-a născut şi cu care s-a identificat, ca apoi să devină Cuvântul întrupat.

Preacurata Fecioară Maria, aleasă din veci în planul Tatălui ca să devină mamă a Fiului său pe pământ, mama Cuvântului Întrupat, s-a născut ca o consecinţă a ascultării lui Iisus faţă de Tatăl. Fecioara Maria spune că toate neamurile o vor numi fericită. De ce? Fiindcă s-a născut din fericita ascultare a Fiului lui Dumnezeu.

O astfel de naştere întrece în măreţie creaţia întregului univers, a tuturor celor văzute şi nevăzute, este unică şi nu are termen de comparaţie. Or, o astfel de măreţie este imposibil de redat în cuvinte omeneşti, ba cred că nici în cuvinte îngereşti, ci doar dumnezeieşti: Maria s-a născut ca urmare a ascultării lui Iisus faţă de cuvântul dumnezeiesc al Tatălui veşnic, Cuvântul iubirii infinite prin care şi pentru care toate au luat fiinţă (In 1,3-4). Naşterea lui Ioan Botezătorul se poate descrie, fiind consecinţa naturală a unor evenimente mai puţin minunate, pe când ***Maria s-a născut din ascultarea Fiului dumnezeiesc faţă de Tatăl ceresc, înainte ca ea să-l nască pe Fiul lui Dumnezeu ca Fiu al Omului.***

Semnificaţia istorică a acestei minuni o putem afirma în cuvinte. Naşterea Fecioarei Maria este preludiul naşterii lui Iisus, fiindcă o dată cu apariţia ei în

această lume începe să se realizeze planul lui Dumnezeu pentru o minune şi mai mare: întruparea Fiului său divin. În Fecioara din Nazaret Cel Preaînalt ne pregăteşte mama şi regina. Mama şi regina prevesteşte apariţia Regelui regilor, ne spune că Fiul lui Dumnezeu este gata vă vină, să răsară ca un soare din înălţimi, că promisiunile din vechime, referitoare la mântuirea lumii, sunt gata să devină realitate istorică pe pământ.

Micheia a prorocit-o ca pe aceea care trebuie să nască (5,2), desemnând timpul naşterii ei ca pe începutul unei noi ere, când de la Betleemul din Efrata va veni acela care este desemnat să stăpânească peste Israel (id. 1). ***De fapt, de la Betleem, o dată cu naşterea lui Iisus din Fecioara Maria, începe era mântuirii: vremea mesianică.***

Naşterea preacuratei este, prin urmare, aurora răscumpărării; apariţia ei proiectează o lumină nouă asupra lumii întregi: lumina nevinovăţiei, a curăţiei, a harului; reflectă măreaţa lumină a aceluia care este lumină din lumină şi vine să lumineze în întuneric, vine să devină Lumen gentium – Lumina neamurilor – cum îl numeşte bătrânul Simeon pe pruncul din braţele sale (cf. Lc 2,32).

Mama luminii, ferită de păcat printr-un privilegiu unic şi plină de har (Lc 1,28) prin meritele lui Iisus, nu numai că vesteşte iminenţa răscumpărării, ci ne sileşte dulce ca aurora ca să ne deschidem ochii spre a ne acomoda cu lumina care ne va veni de sus, ca în lumina ei Fiul lui Dumnezeu să ne poată vedea pe noi neprihăniţi, ea fiindu-ne model unic. Zămislirea ei neprihănită este prima floare care îmbucură lumea şi atrage bunăvoinţa Celui Preaînalt pentru a duce la îndeplinire făgăduinţa din paradisul pământesc de a zdrobi capul Şarpelui viclean (Gen 3,15). (cf. P. Gabriele din S.M. Maddalena, Intimita divina, Roma 1975, pag. 1559).

Dacă preacurata a voit să rămână în istoria mântuirii ca o simplă roabă a Domnului, nici un evanghelist n-a îndrăznit să o scoată din umbra naşterii lui Iisus. Dacă totuşi au trebuit să o prezinte lumii, au prezentat-o numai în calitate de mamă a Mântuitorului, dar total acoperită de vălul smereniei, total ascunsă în Hristos, în cuvântul său şi cu el în Dumnezeu în care îşi găsea toată bucuria. Vălul smereniei preacuratei va acoperi chiar şi minunea naşterii lui Iisus din peştera din Betleem. Acest sentiment de roabă a Domnului este prin excelenţă trăsătura mesianică pe care o prefigurează pentru acela care a fost prevestit de profeţi drept slujitorul lui Iahve, care din fire este Dumnezeu, dar s-a despuiat pe sine însuşi şi a luat fire de sclav (Fil 2,6-7).

Azi, când preacurata se află în slava cerească şi apostolul Ioan ne-o descrie îmbrăcată în soare, cu luna sub picioare, purtând pe frunte o coroană de douăsprezece stele (Ap 12,1) şi înţelegem că a fost aleasă de Tatăl, înainte de oricare altă făptură ca să colaboreze la întruparea Cuvântului şi să rămână peste veacuri modelul desăvârşit al Bisericii lui Iisus, Maria poate spune în Duhul Sfânt, care şi-a ales-o de mireasă din clipa veşnică în care Fiul şi-a ales-o de mamă: ***Domnul m-a avut de la începutul veacurilor, mai înainte de oricare altă făptură a sa*** (Prov 8,22), de aceea: ***Sufletul meu îl preamăreşte pe Domnul, iar inima mea tresaltă de bucurie pentru Dumnezeu, Mântuitorul meu, fiindcă lucruri mari a înfăptuit pentru mine Cel Puternic, privind la smerenia slujitoarei sale*** (Lc 1,46-47. 49a.48).

Iată cum apare Maria la orizontul istoriei în misterul naşterii sale: fiică preaiubită a Tatălui, mamă neprihănită a Fiului şi mireasă a Duhului Sfânt plină de toată strălucirea harului. După demnitatea lui Dumnezeu, cea a Fecioarei mame este cea mai mare care se poate concepe (Pius al XI-lea, Lux veritatis, cf. Intimita divina, pag. 473).

Sărbătoarea de azi este, prin urmare, o chemare la viaţa ascunsă cu Maria în Hristos şi cu Hristos în Dumnezeu. ***Fericiţi cei pe care Dumnezeu însuşi, prin diferite împrejurări, îi conduce pe calea smereniei, simplităţii, lipsiţi de tot ceea ce străluceşte în ochii oamenilor, ca apoi să primească împărăţia cerurilor.***

Toată viaţa primită din clipa naşterii, Neprihănita o va folosi pentru a descifra planul Creatorului din lume şi pentru a se încadra cât mai corect în el în calitate de roabă.

Dacă vrem să ne dovedim copiii ei şi să avem parte de fericirea de care se bucură ea, trebuie s-o urmăm pe calea smereniei slujind lui Dumnezeu şi fraţilor noştri.

Pr. Anton Dancă - Naşterea Maicii Domnului

Să celebrăm cu bucurie naşterea fericitei Fecioare Maria: din ea a apărut soarele dreptăţii, Hristos, Dumnezeul nostru! (LR, Introit)

Soarele dreptăţii, Hristos, înainte de a fi izvorul bucuriilor de pe pământ, a fost obiectul bucuriilor cereşti ale Tatălui şi Duhului Sfânt, fiindcă din Tatăl s-a născut mai înainte de toţi vecii (Crezul). Păşind pe urmele veşnice ale Fiului, vom găsi în lumina lui Dumnezeu primele trăsături, prima schiţă după care mama lui Hristos va apărea în această lume. Aleasă de Tatăl ceresc, înainte de orice altă făptură, ca să colaboreze la întruparea Cuvântului, Maria spune în Duhul Sfânt: ***Domnul m-a avut de la începutul timpurilor, mai înainte de orice altă creatură a sa*** (Prov 8,22). Şi când Adam, destituit din starea harului, a fost alungat din paradisul pământesc, o singură rază de lumină a pătruns în întunericul umanităţii decăzute: ***Duşmănie voi pune între tine şi femeie*** – a spus Domnul către şarpe – ***între sămânţa ta şi sămânţa ei: ea îţi va zdrobi capul*** (Gen 3,15).

Iată cum apare Maria la orizontul omenirii! Născându-se din veci în planul Tatălui de mântuire ca mamă a Mântuitorului, va zdrobi capul Satanei, va fi neprihănită, toată frumoasă şi curată, care nici măcar pentru o clipă nu va fi

sclava ispititorului, ci va fi mereu creatura nepătată, aparţinând în totalitate lui Dumnezeu, fiică predilectă a Celui Preaînalt pe care a putut să o pregătească şi să o privească mereu cu cea mai mare plăcere încă înainte de a se naşte pe acest pământ (cf. Intimita divina, pag. 473).

Încă înainte de a se naşte, Maria străluceşte prin chemarea unică din partea Tatălui de a-i fi fiica preaiubită, prin chemarea unică din partea Fiului de a-i fi mamă şi prin chemarea unică din partea Duhului Sfânt de a-i fi mireasă toată frumoasă. În această întreită alegere stă toată măreţia aceleia care a fost rânduită de Dumnezeu să sfărâme capul şarpelui prin sămânţa ei, prin Hristos Iisus. ***Maria este darul Preasfintei Treimi.***

Profetul Micheia, pătrunzând în planul divin al mântuirii prin lumina Duhului Sfânt, a prezis-o ca pe aceea care trebuie să se nască (5,2), desemnând necesitatea existenţei ei în planul divin şi naşterea în timp ca pe începutul unei noi ere, când de la Betleemul din Efrata va veni acela care este desemnat să stăpânească peste Israel (id. 1). ***De fapt, de la Betleem, o dată cu naşterea lui Isus din Fecioara Maria, va începe era mântuirii: vremea mesianică.***

Minunată a fost şi naşterea preacuratei pentru această viaţă din părinţii ei Ioachim şi Ana. Aceşti sfinţi soţi s-au unit în căsătorie cu credinţa fermă că fac voinţa lui Dumnezeu care i-a destinat să ducă la îndeplinire planul iubirii sale din sânul creaţiei: ***Creşteţi şi vă înmulţiţi şi umpleţi pământul!*** (Gen 1,28). Deşi viaţa lor se desfăşura în mod normal firii, constatând că nu se încadrează total în planul divin de înmulţire a neamului omenesc şi mai ales al creşterii poporului lui Dumnezeu şi al venirii celui făgăduit de profeţi, credinţa le-a trezit impulsul spre o rugăciune mai asiduă, pentru posturi şi pomeni, ca Dumnezeu să le dea ceea ce natura le-a tăgăduit: o odraslă prin care să se înscrie total în planul iubirii lui Dumnezeu de pe pământ. ***Speranţa că rugăciunile, posturile şi pomenile vor fi bine primite i-a însoţit până la bătrâneţe.*** La Liturghia sfinţilor Ioachim şi Ana se spune: ***Plini de Duhul Sfânt, părinţii Fecioarei Maria aşteptau mângâierea lui Israel*** (Vers. la Evanghelie).

De fapt unitatea iubirii din sânul familiei o dă Duhul lui Dumnezeu, care este Duhul armoniei din sânul Preasfintei Treimi, dintre Tatăl şi Fiul, iar pe pământ dintre Hristos şi Biserică. ***Duhul Sfânt este acela care pune în firea naturală a omului cele şapte daruri ca pe o sămânţă: înţelepciunea, înţelegerea, sfatul, puterea, ştiinţa, evlavia şi frica de Dumnezeu, chiar dacă în măsură diferită în bărbat şi femeie, care apoi se dezvoltă împreună cu credinţa, speranţa şi iubirea, maturizându-se prin sacramentul Confirmaţiunii.*** Conform voinţei Creatorului, bărbatul are mai multă înţelepciune decât femeia; el se bazează mult pe puterea minţii sale (bărbaţii sunt mai raţionalişti); femeia, în schimb, are mai multă înţelegere; judecata ei porneşte mai mult din inimă decât din raţiune,

de aceea pune mai mult cont pe iubire; cât priveşte darul sfatului, nimeni nu poate tăgădui prioritatea mamei în educaţia copiilor, **ea este îngerul lui Dumnezeu din sânul familiei**; în schimb, bărbatul se bucură de darul puterii prin care îşi foloseşte forţele fizice şi spirituale numai pentru bunăstarea familiei şi prin acest dar se afirmă ca un fel de rege al creaţiei, ca ***Adam chemat de Dumnezeu să dea nume tuturor făpturilor sale şi să lucreze grădina Edenului*** (cf. Gen 2,14. 19).

Cât priveşte darul ştiinţei, între bărbat şi femeie domneşte un echilibru valoric: bărbatul deţine ştiinţele practice, tehnice, iar femeia deţine ştiinţa vieţii: ***Eva fiind rânduită de Creator să fie mama tuturor celor vii*** (Gen 3,20). ***În ceea ce priveşte darul evlaviei, femeia îşi dovedeşte primatul prin trăirea mai intensă a credinţei. Fapt evident prin participarea lor masivă la oficiile liturgice. Bărbatul deţine însă darul fricii de Dumnezeu mai mult decât femeia, aşa cum ne relatează Sfânta Scriptură: Începutul înţelepciunii este frica de Dumnezeu*** (Ps 111,10), ***desăvârşind sfinţenia în frica de Dumnezeu*** (2 Cor 7,1). Să ţinem cont: chiar crudul Irod se temea de Dumnezeu şi-l proteja pe Ioan Botezătorul, pe când Irodiada măcina răzbunarea în inima ei fără nici o frică.

Fiecare persoană simte dorinţa după plinătatea ei: bărbatul simte că îi lipsesc în mare măsură darurile înţelegerii, sfatului şi evlaviei; dar le priveşte în femeie, pe care vrea să o aibă de partea sa, ca să-i suplinească lipsurile. Femeia, în schimb, simte că îi lipsesc darurile înţelepciunii, puterii şi fricii de Dumnezeu şi priveşte cu admiraţie la bărbatul care le are şi vrea să-l aibă de partea ei, ca să-i suplinească lipsurile şi să-i apere valorile; bărbatul oferă înţelepciune, putere, inventivitate şi frica de Dumnezeu; femeia oferă soţului înţelegere, sfaturi din inimă, gingăşie, evlavie. Schimbul reciproc de daruri face din familie un colţ de rai.

Sfinţii Ioachim şi Ana şi-au bazat alegerea inimii lor pe darurile spirituale reciproce şi astfel au ajuns la plinătatea unităţii în familie. Dorinţa de a avea o odraslă, pe care să o introducă în cunoaşterea iubirii lui Dumnezeu prin credinţă, s-a concretizat într-o rugăciune pornită ca dintr-un singur suflet, ca dintr-o singură inimă. Plini de Duhul Sfânt, părinţii Fecioarei Maria aşteptau mângâierea lui Israel (Lc 2,25). ***Dumnezeu a privit la inima lor, pe care el însuşi le-a pregătit-o, şi i-a binecuvântat cu acea odraslă în care darurile Duhului Sfânt şi-au aflat plinătatea încă din prima clipă a zămislirii ei.*** Pentru aceasta preacurata Fecioară Maria a ales din fragedă pruncie să rămână fecioară, spre a-i sluji numai lui Dumnezeu, fiindcă nu-i lipsea nimic din ceea ce aparţine din fire ca dar bărbatului, nu simţea lipsa înţelepciunii, puterii şi nici a fricii de Dumnezeu. ***Conştientă de tot ceea ce are din partea lui Dumnezeu, când îngerul Gabriel îi aduce vestea că va zămisli şi va naşte un prunc, Preacurata îi răspunde: Cum va fi aceasta de vreme ce eu nu cunosc bărbat?***

Ceea ce vrea să spună: Cum va fi aceasta, din moment ce eu nu am nici o trebuinţă de bărbat, fiindcă nu-mi lipseşte nimic din darurile lui? **La care îngerul îi confirmă plinătatea celor şapte daruri ale Duhului Sfânt care dau unitatea familiei şi ea va zămisli tocmai în virtutea lor care o încadrează în familia lui Dumnezeu:** ***Duhul Sfânt se va coborî asupra ta şi puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceasta şi Sfântul care se va naşte din tine Fiul lui Dumnezeu se va chema*** (Lc 1,28-35) şi va putea spune şi datorită mamei sale: ***Duhul Domnului este asupra mea*** (Lc 4,18).

Prima dată când Maria apare în Evanghelia după Sfântul Matei este la sfârşitul genealogiei lui Iisus: Iacob a născut pe Iosif logodnicul Mariei, din care s-a născut Iisus numit Hristos (1,16).
În Evanghelia după Sfântul Luca se face prima menţiune la Buna-Vestire.
În Evanghelia după Sfântul Marcu, dar şi cea după Sfântul Ioan, ea apare ceva mai târziu, pe parcursul desfăşurării misterului lui Iisus.

În orice caz, ***Maria intră în Evanghelie numai în vederea lui Iisus, numai în calitate de mamă a Mântuitorului; şi chiar dacă prezenţa ei transpiră pe multe pagini, mai ales la Luca, ea este atât de discretă şi voalată de umilinţă încât dispare în cea a Fiului. Ea s-a născut şi a trăit cu adevărat ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.*** Rămâne de datoria noastră şi spre fericirea noastră să-i descoperim această măreţie de a fi ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, fiindcă, dacă ar fi fost posibil să o întrebăm în clipa când a fost aşezată în leagănul istoriei pentru prima dată: Cine eşti tu? ne-ar fi răspuns: Eu sunt slujitoarea, roaba, Domnului. Sunt o simplă creatură dependentă total de voinţa lui Dumnezeu. Acest sentiment al dependenţei totale de voinţa lui Dumnezeu dă preacuratei Fecioare Maria cea mai mare demnitate, aşa cum se exprimă papa Pius al XII-lea: După demnitatea lui Dumnezeu, cea a Fecioarei mame este cea mai mare care se poate concepe (Lux veritatis). Dependenţa totală de voinţa lui Dumnezeu îi dă preacuratei sentimentul de slujitoare, de roabă, care constituie trăsătura mesianică prin excelenţă pe care o prefigurează pentru acela care a fost prevestit de profeţi drept slujitorul lui Iahve (Is 52,13) şi care având forma lui Dumnezeu, s-a nimicit pe sine luând forma sclavului (Fil 2,6-7).

Ascunsă fiind cu Hristos în Dumnezeu, Maria este conştientă de măreţiile sale şi atât de clară în smerenia sa încât le poate cânta fără să se neliniştească: ***Toate neamurile mă vor numi fericită, fiindcă mi-a făcut lucruri mari Cel Atotputernic*** (Lc 1,48-49). Cu toată umilinţa a prorocit slava proprie fără să-şi reţină pentru sine nici cea mai mică firimitură de merit; gloria ei trebuie să slujească numai spre a-l preamări pe acela care a ştiut să facă dintr-o creatură atât de mică o mamă pentru Dumnezeu, o regină pentru cer şi pământ, o mijlocitoare puternică pentru mântuirea noastră (cf. Intimita divina pag. 1556).

Care este datoria noastră în ziua de azi faţă de această capodoperă divină?

Să-i mulţumim lui Dumnezeu pentru această făptură atât de minunată; să o iubim, să-i imităm virtuţile şi mai ales smerenia şi să-i cerem ajutorul de a ne trăi şi noi viaţa pământească ascunşi cu Hristos în Dumnezeu, ca să ne naştem apoi pentru Împărăţia Cerurilor.

Amin.

Pr. Anton Dancă - Naşterea Maicii Domnului

Cu credinţă şi cu bucurie să sărbătorim Naşterea Sfintei Fecioare

Ziua de 8 septembrie în care prăznuim Naşterea Preasfintei Maici a lui Dumnezeu, este cea dintâi dintre cele douăsprezece sărbători ale anului liturgic bizantin, care începe la 1 septembrie. Din oficierea sărbătorii citim: ***Din seminţia lui Iese şi din neamul lui David, astăzi s-a născut printre noi Maria, copiliţă divină. De aceea, tot universul se bucură şi se reînnoieşte şi se veseleşte, cerul şi pământul tresaltă de bucurie*** (Liturghia bizantină).

Azi suntem şi noi chemaţi să ne reînnoim, să ne veselim şi să ne bucurăm de naşterea Preasfintei Maici a lui Dumnezeu, a Bisericii şi a noastre.

Catehismul Bisericii Catolice spune că: Evlavia Bisericii faţă de Sfânta Fecioară face parte intrinsecă din cultul creştin. Sfânta Fecioară este pe bună dreptate cinstită de Biserică printr-un cult deosebit. Din cele mai vechi timpuri, Sfânta Fecioară e venerată sub titlul de născătoare de Dumnezeu, sub a cărei ocrotire credincioşii aleargă rugându-se în toate primejdiile şi nevoile (CBC pag. 217).

Din acest citat reţinem patru lucruri importante:

- *evlavia către Maica Domnului face parte intrinsecă din cultul creştin, ceea ce vrea să spună că acela care nu o cinsteşte pe aceea pe care a cinstit-o Fiul lui Dumnezeu nu se poate numi creştin;*
- *cultul ce-l acordăm Mariei este deosebit faţă de cel acordat lui Dumnezeu, dar şi faţă de cel acordat sfinţilor obişnuiţi;*

- *Maria este cel mai mult cunoscută sub titlul de Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ne interesează şi pe noi azi cel mai mult şi*
- *apoi faptul că în toate timpurile şi în toate locurile creştinii au alergat la ocrotirea ei, ceea ce dovedeşte temeinicia credinţei creştine.*

Este natural, dacă o cinstim ca Născătoare de Dumnezeu, să o cinstim şi în misterul naşterii ei; fiindcă, n-ar fi putut fi Născătoare de Dumnezeu, dacă mai întâi n-ar fi fost ea însăşi, în naşterea ei, capodopera lui Dumnezeu.

Naşterea Maicii Domnului, fiind lucrarea deosebită a lui mai frumoasă şi mai importantă decât creaţia întregului univers, nu o sărbătorim ca pe un simplu fapt natural: apariţia în lume a unui copil – deşi şi acest lucru este minunat, aşa cum îl relatează mama macabeilor din Sfânta Scriptură, când îşi încurajează fiii ca mai bine să moară decât să păcătuiască, spunându-le: ***Nu ştiu cum aţi fost zămisliţi în sânul meu, nici cum v-am dat duh şi viaţă, iar înfiriparea aceasta a fiecăruia nu eu am întocmit-o. De aceea Creatorul lumii, care l-a zidit pe om de la naşterea lui şi care dă tuturor viaţă, el vă va da iarăşi cu milostivire duh şi viaţă*** (2Mac 7,22-23).

Omul, prin naştere, fiind opera lui Dumnezeu, ***este o minune a chipului divin*** (cf. Gen 1,26-31). O spune şi psalmistul: ***L-ai făcut cu puţin mai prejos de îngeri şi l-ai încununat cu mărire şi slavă*** (Ps 8,6). ***Sfântul Irineu afirmă că omul viu este măreţia lui Dumnezeu.*** Chiar şi păgânii aveau această concepţie superioară, cum că omul este coroana creaţiunii, deoarece Sofocle, renumit scriitor grec din antichitate, o spune clar: ***Multe sunt minunile lumii, dar cea mai mare dintre toate este omul (Antigona).***

Prin naşterea Născătoarei de Dumnezeu sărbătorim mai mult decât un fapt natural sau un aniversar, sărbătorim un mănunchi de mistere ale credinţei, adevărate capodopere dumnezeieşti şi anume:

- sărbătorim naşterea celei zămislite fără de păcatul strămoşesc printr-un privilegiu unic al lui Dumnezeu, pentru meritele lui Iisus Hristos;
- sărbătorim naşterea celei pline de har, faţă de care Creatorul, în vederea maternităţii ei divine, nu s-a zgârcit în daruri;
- sărbătorim naşterea Mamei Fiului lui Dumnezeu şi a noastră;
- sărbătorim naşterea Reginei îngerilor (Litaniile) şi a întregului univers;
- sărbătorim pe aceea care s-a născut special pentru a ne da o lecţie de credinţă: ***fericită pentru că a crezut***, aşa cum o numeşte Elisabeta, verişoara ei (Lc 1,45).
- ***Sărbătorim deci naşterea aceleia care ne deschide calea fericirii pe acest pământ prin credinţă. S-a născut pentru fericire, dar fericirea se naşte din credinţă; s-a născut pentru a crede şi crezând să fie fericită.***

S-a născut aceea care a crezut.

Prin credinţă, părinţii ei, Ioachim şi Ana, au continuat să aducă jertfe lui Dumnezeu cu lacrimi şi rugăciuni fierbinţi până la bătrâneţe, ca Dumnezeu să le dea un urmaş… Prin credinţă, Ana, fiind în vârstă înaintată, o zămisleşte în sânul ei pe aceea despre care îngerul Domnului o asigură că va purta **numele Maria, care în limba egipteană înseamnă binecuvântată de Dumnezeu; în ebraică Myriam înseamnă doamnă, stăpână, steaua mării. *Prin credinţă, deja de la naştere, Ioachim şi Ana o oferă pe fiica lor, Maria, lui Dumnezeu şi desăvârşesc acest act de recunoştinţă prezentând-o la templu şi încredinţând-o preoţilor încă de la vârsta de trei ani, spre a învăţa să-i slujească lui Dumnezeu, transformând credinţa în caritate.***

Prin credinţă, Maria alege să rămână fecioară; apoi alege logodna îngerească cu Iosif, bărbatul cel drept; alege să devină mamă a lui Dumnezeu rămânând fecioară; prin credinţă îl zămisleşte pe Iisus în sufletul ei, înainte de a-l zămisli trupeşte în sânul ei feciorelnic şi astfel Dumnezeu devine în fiinţa Mariei Emanuel – Dumnezeu cu noi – şi ne dă dreptul să-i cântăm: ***Naşterea ta, o, Fecioară, Maică a lui Dumnezeu, a adus bucurie lumii întregi. De fapt, din tine s-a născut soarele dreptăţii: Hristos Iisus, Dumnezeul nostru care, dezlegându-ne de blestem, ne-a dat fericirea şi, biruind moartea, ne-a dat viaţa cea veşnică.***

- *Prin credinţă îl însoţeşte pe Iisus de la peştera săracă din Betleem şi până pe Calvar;*
- *prin credinţă îl aşteaptă să învie din morţi şi după înălţare să-l trimită pe Duhul Sfânt.*
- *Prin credinţă ne-a devenit "mamă" sub cruce, când Iisus i-a spus: **Iată fiul tău** (In 19,26), identificând în persoana lui Ioan evanghelistul pe tot creştinul care îl urmează pe Iisus până pe Calvar, conform chemării personale: **Cine vrea să fie ucenicul meu, să se lepede de sine însuşi (de păcatele sale), să-şi ia crucea zilnic şi să mă urmeze** (Mt 16,24).*
- *Prin credinţă, deşi mică fiziceşte, preacurata s-a născut mare şi prin credinţă va deveni fericită şi prin ea s-a născut, s-a deschis, calea fericirii noastre.*

Când autorul Scrisorii către Evrei vrea să scoată în evidenţă că cel ce vrea să fie mare în ochii lui Dumnezeu şi să-i moştenească făgăduinţele, arată că trebuie să fie credincios şi enumeră figurile mari ale istoriei mântuirii: *pe Abel, care a adus lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât a lui Cain; pe Enoch, care a fost luat de pe pământ, ca să nu vadă moartea; pe Noe, care a pregătit arca salvatoare; pe Abraham, care a ascultat de glasul Domnului; pe Sara, care a zămislit la bătrâneţe; pe Isaac, pe Iacob, pe Iosif din Egipt şi mai ales pe Moise,*

care n-a voit să fie fiul fiicei faraonului, ci a ales să sufere cu poporul lui Dumnezeu etc. Autorul îşi continuă numărătoarea altor bărbaţi distinşi şi încheie capitolul al 11-lea cu aceste cuvinte: Toţi aceştia, care prin credinţa lor au devenit renumiţi, n-au primit ceea ce le fusese făgăduit, deoarece Dumnezeu rânduise pentru noi ceva mai bun, ca ei să nu ia fără noi desăvârşirea.

Ceea ce Dumnezeu a orânduit mai bun pentru noi, ca să luăm "desăvârşirea", adică justificarea şi fericirea totală în Dumnezeu, este credinţa în Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Prima, care a luat partea cea mai bună prin credinţa în Hristos şi prin ea fericirea de a fi mai presus de Abel, Enoch, Noe, Abraham, Sara, Moise şi alţii, este Maria.

Naşterea Preacuratei Fecioare Maria – fericită pentru că a crezut – are menirea să ne întărească în credinţa că Iisus este Fiul lui Dumnezeu – iniţiatorul şi desăvârşitorul credinţei noastre (Evr 12,2) – are menirea să ne nască pentru cer, pentru Dumnezeu.

Un învăţător din Israel, cu numele de Nicodim, venea noaptea la Iisus, ca să afle secretul desăvârşirii, fericirii. De ce noaptea? De teama iudeilor şi poate pentru ca ziua să nu fie privit în ochi, ca să i se vadă sufletul. Iisus îi spune: ***Adevăr, adevăr îţi spun, de nu se naşte cineva din nou, nu poate vedea împărăţia lui Dumnezeu.*** Dar Nicodim, văzând că Iisus îi citeşte în suflet şi pe întuneric, caută să abată discuţia, zicând: ***Cum poate omul să se nască din nou, o dată ce este bătrân? Oare poate să intre a doua oară în sânul mamei sale şi să se nască iar?*** Iisus i-a răspuns: ***Amin, amin, îţi spun, de nu se va naşte cineva din apă şi duh, nu va putea să intre în împărăţia lui Dumnezeu*** (In 3,1-5).

Maria este prima care s-a născut de sus, ca noi să ne naştem din apă şi duh, adică să ne trăim Botezul, să transformăm credinţa în caritate, ca să nu rămână moartă, deoarece ***credinţa fără fapte este moartă*** (Iac 2,16).

Cu credinţa şi evlavia adevăraţilor creştini din toate timpurile, să ne rugăm şi noi: ***Doamne, te rugăm să reverşi asupra slujitorilor tăi comorile harului ceresc; naşterea Fiului tău din Fecioara Maria a însemnat începutul mântuirii noastre: sărbătoarea naşterii ei să ne aducă belşug de pace!*** (LR).

Amin.

Pr. Vasile Gordon - Predică la Naşterea Maicii Domnului

Fiinţa pământeană care a adus cea mai mare bucurie în istoria mântuirii atât în cer cât şi pe pământ, prin faptul că L-a născut pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos, pe cât este de preţuită de poporul drept credincios, pe atât este de ignorată de anumiţi confraţi ai noştri, protestanţi şi neo-protestanţi (zis şi pocăiţi), care, paradoxal, se declară şi ei buni creştini. Şi nu doar ignorată: aceiaşi confraţi nu irosesc nici un prilej de a grăi de rău despre ea, ca despre o „femeie oarecare”: că n-a fost fecioară, că a mai avut copii etc.

În concluzie, spun ei, nu scrie în Biblie s-o cinstim, iar referirile la ea sunt puţine şi nu pot constitui temei pentru a o pomeni în rugăciunile noastre. Nu vom răspunde acum tuturor atacurilor sectare, care sunt cel mai adesea rezultatul ignoranţei şi al relei credinţe, dar vom deschide Sfânta Scriptură şi vom arăta că, dimpotrivă, Maica prea curată este mult şi cu evlavie pomenită, uneori la vedere, alteori mai tainic.

Ceea ce este „la vedere”, nu amintim decât foarte pe scurt (şi nu integral), căci este uşor de găsit. Exemplificăm doar: Arhanghelul Gavriil îi aduce din cer mesajul divin, zicându-i „bucură-te, ceea ce eşti plină de har!”; Elisabeta, verişoara sa, o întâmpină, la rândul ei, rostind „binecuvântată eşti tu între femei!”; o femeie din popor, minunându-se de frumuseţea pildelor rostite de Iisus, exclamă spontan: „Fericit este pântecele care Te-a purtat şi sânii la care ai supt!”; iar când Mântuitorul nostru şi fiul ei se afla pe Cruce, nu numai că n-a

uitat-o, ci, în pofida chinurilor şi durerilor dramatice, i-a acordat o atenţie specială, încredinţând-o ucenicului iubit, prin cuvintele: „Fiule, iată pe mama ta!”

Să luăm aminte că a zis „mama ta”, nu „mama Mea”. Cu alte cuvinte, „să ai grijă de ea ca de propria mamă”. Aceasta pe de o parte. Pe de alta, trebuie să înţelegem că Ioan, în acele clipe, reprezenta întreg neamul omenesc, astfel că „Iată mama ta!” înseamnă de fapt „Iată mama voastră, a tuturor!”, după cum „Femeie, iată fiul tău!” înseamnă pentru noi „Iată fiii tăi, adică întreg neamul omenesc!”

Aşadar, aceste câteva crâmpeie, o dată cu înţelesul lor în context, ne încredinţează despre buna ei pomenire în Noul Testament. Însă, frumuseţea surprinzătoare a lucrării dumnezeieşti, pe care o supunem acum atenţiei dumneavoastră, constă în faptul că Maica Sfântă este mult şi minunat pomenită şi în Vechiul Testament. Este adevărat, nu direct, la primă vedere, ci tainic, prin imagini simbol şi cuvinte proroceşti.

Ca să pătrundem mai uşor în tainele câtorva dintre ele, este nevoie să ne amintim mai întâi că firul roşu al proorociilor Vechiului Testament îl constituie referirile la venirea lui Mesia, nimeni altul decât Iisus Hristos, care se va naşte din Fecioara Maria. De la un capăt la altul, Testamentul Vechi este străbătut de acest fir mesianic atât de stăruitor, încât pe bună dreptate se poate afirma că Hristos este subiectul nr. 1, cu toate că alte subiecte par să ocupe spaţii mult mai însemnate.

Această realitate l-a inspirat pe unul dintre specialiştii în studii biblice, părintele profesor de vrednică pomenire Nicolae Neaga, să publice o carte splendidă: „Hristos în Vechiul Testament” (Sibiu, 1944). De la acest titlu, nu doar frumos, ci cu totală întemeiere biblică, ne-am inspirat şi noi în titlul cuvântului nostru, Maica Domnului în Vechiul Testament.

Vom vedea, astfel, chiar şi numai din câteva exemplificări, că Fecioara Maria este o mare şi sfântă prezenţă în paginile Vechii Legi, că firul mesianic care prevesteşte întruparea Mântuitorului este mereu împletit cu cel care proroceşte despre lucrarea ei.

Suntem datori, însă, a preciza că referirile la Fecioara Maria nu pot fi sesizate nici de cititorul grăbit, nici de cel care nu apelează la tâlcuirea unui cunoscător al Sfintei Scripturi. Spaţiul redus programat pentru cuvântul nostru nu ne îngăduie să evocăm aici foarte multe dintre locurile care „ascund” în ele pe Maica Domnului, mai ales că vom aşeza, în paralel şi câteva versuri din „Acatistul Maicii Domnului”.

Aceste versuri „traduc” admirabil, într-un limbaj poetic, mesajele din Scriptură şi sunt, de fapt, ecoul liturgic al prorocirilor despre Fecioara Maria în cultul Bisericii. Nevoiţi, aşadar, să pomenim doar câteva dintre aceste locuri biblice (şi nici acestea pe larg), îndemnăm pe cei care doresc să meargă până la capăt să completeze prin lectură personală ceea ce noi doar semnalăm:

- Facere 3, 15 („Protoevangheliul”): „Duşmănie voi pune între tine şi între femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei; aceasta îţi va zdrobi capul, iar tu îi vei înţepa călcâiul...”. Sunt cuvintele rostite de Dumnezeu la adresa şarpelui, îndată după căderea protopărinţilor noştri, Adam şi Eva, în păcat. „Femeia” care va zdrobi capul şarpelui (diavolul) va fi Maica Domnului, numită de Sfinţii Părinţi „Eva cea nouă”, iar „sămânţa ei” este Mântuitorul Iisus Hristos. Pe acest temei, un vers al acatistului spune: „Bucură-te, izbăvirea lacrimilor Evei”;
- Facere 28, 11-19 (viziunea lui Iacov la Betel): „Şi a visat că era o scară, sprijinită pe pământ, iar cu vârful atingea cerul”. Sfinţii Părinţi văd în această „scară” pe Maica Domnului, care, ca mamă a Mântuitorului, a mijlocit unirea pământului cu cerul. De aceea în acatist, versificatorul glăsuieşte: „Bucură-te, scară cerească, văzută de Iacov!”;
- Ieşire 3, 2 (viziunea lui Moise): „Iar acolo (la Horeb) i s-a arătat lui Moise îngerul Domnului într-o pară de foc, ce ieşea dintr-un rug; şi a văzut că rugul ardea, dar nu se mistuia”. „Rugul” o prevesteşte pe Maria, care, pământeană fiind, nu numai că n-a ars primind în ea „focul”, adică pe dumnezeiescul Prunc, ci a rămas fecioară. Iar acatistul zice: „Bucură-te, rugul cel nears, mai înainte văzut de primitorul legii, Moise”;
- Ieşire 16, 33 (vasul cu mană): „Iar Moise a zis către Aaron: ia un vas de aur şi pune în el un omer cu mană şi pune-l înaintea Domnului”. Mana, se ştie, a fost mâncarea dată de Dumnezeu poporului israel în pustie. Această „hrană” este un simbol al Sfintei Euharistii, Trupul şi Sângele Domnului. Iar „vasul” (numit şi năstrapă) o simbolizează pe Maica Sa. Ei bine, acest vas, împreună cu tablele legii şi toiagul lui Aaron, au fost aşezate în chivotul mărturiei (Ieşire, 16, 34). Astfel, chivotul însuşi o simbolizează tot pe Maica Domnului şi de aceea alcătuitorul acatistului zice: „Bucură-te, chivot însufleţit, al sfinţeniei Domnului”;
- Numeri 17, 8 (toiagul lui Aaron): „Iar a doua zi a intrat Moise şi Aaron în cortul adunării şi iată toiagul lui Aaron, din casa lui Levi, odrăslise, înmugurise, înflorise şi făcuse migdale”. „Toiagul”, spun Sfinţii Părinţi, este Fecioara Maria, despre care în acatist citim: „Bucură-te, toiagul lui Aaron, care a odrăslit neputreziciunea”, adică pe Hristos Cel care a înviat, nesuferind putreziciune în mormânt.

După cum se poate observa, am adus la vedere doar câteva imagini simbol, nu şi prorocirile mesianice (prezente în Vechiul Testament într-un număr impresionant) care, o dată cu referirile la Mântuitorul, fac trimitere şi la Maica Sa.

Aceste trimiteri pot constitui, desigur, subiectul altei cuvântări, care să aibă ca generic un verset din acelaşi acatist al Maicii Domnului, foarte frumos şi sugestiv: „Bucură-te, plinirea vestirii prorocilor”.

Pentru cuvântul de acum, îndemnăm încă o dată pe toţi creştinii noştri să nu se limiteze doar la puţinul pe care l-am extras noi din Scriptură, ci să citească şi contextul în care s-au făcut acele referiri care „ascund” în ele pe Maica Domnului.

Totodată, să citească cu atenţie întreg Vechiul Testament, în care vor descoperi singuri şi alte locuri care grăiesc tainic despre ea, de mare frumuseţe în exprimare. Cunoscându-le, ni se va lumina pe deplin realitatea prezenţei Maicii prea curate în paginile Testamentului Vechi, fiind apoi în măsură a-i lumina şi pe alţi confraţi ai noştri, care, din felurite pricini, nu-i recunosc sfinţenia de mamă.

Căci ea este nu doar Maica Mântuitorului nostru, ci şi a noastră, a tuturor celor care avem nădejde de mântuire prin rugăciunile ei. Amin.

Pr. Ion Cârciuleanu - Predică la Naşterea Maicii Domnului

Sfânta noastră Biserică prăznuieşte astăzi Naşterea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, sărbătoare cu înţelepciune numită de poporul nostru drept-credincios, Sfânta Maria mică, spre deosebire de praznicul Adormirii Maicii Domnului (15 august), numit Sfânta Maria mare.

Aşezată la începutul anului bisericesc, ea constituie poarta de intrare în cuprinsul celorlalte sărbători, ca una ce este izvorul întregului şir de prăznuiri la care Biserica creştină îşi cheamă sufletele credincioase.

E atât de adânc cuprinsul acestei zile, încât pe drept tâlcuitorul bucuriilor creştine a putut să spună că: „Astăzi începe darul a rodi, arătând lumii pe Maica lui Dumnezeu, prin care cele pământeşti cu cele cereşti se împreună, spre mântuirea sufletelor noastre” (Stihira Vecerniei).

Naşterea Maicii Domnului este rodul rugăciunii evlavioşilor părinţi Ioachim şi Ana, care doriseră să aibă în sânul familiei lor un urmaş.

Tradiţia noastră sfântă ne spune că în Nazaret era un om cu numele de Ioachim şi pe soţia sa o chema Ana. El se trăgea din neamul regelui David, iar ea din

seminţia lui Aron. Trăiau în pace binecuvântaţi de Dumnezeu pentru milosteniile şi faptele bune ce făceau, aveau însă o mare tristeţe.

Cu toate că ajunseseră bătrâni, nu aveau copii. Era obiceiul în vremea aceea că cei ce nu aveau copii erau socotiţi nevrednici în faţa lui Dumnezeu. La templu stăteau mai jos decât toţi ceilalţi. Mâncare din mâinile lor nimeni nu primea, iar jertfele aduse erau primite în urma tuturor.

Suferinţa lor sufletească era tot aşa de mare ca şi ruşinea ce o aveau şi totuşi nu cârteau. Cu ocazia unui mare praznic au mers la Ierusalim la templu să se roage, precum şi să aducă jertfă pentru dorinţa lor. Râvna i-a îndemnat să aducă jertfă mai înaintea altora. Preotul cel mare - Isahar - care slujea în acea zi, s-a mâniat şi i-a înfruntat cu cuvinte aspre, spunându-le: „Nu se cade a primi daruri din mâinile tale că binecuvântarea lui Dumnezeu nu s-a coborât asupra ta din pricina a cine ştie ce păcate pe care le-ai tăinuit”.

Întristat a plecat bătrânul Ioachim dar nu s-a întors acasă. S-a dus în munte şi acolo, în post, rugăciune şi priveghere se ruga lui Dumnezeu să le dăruiască un copil. Sfânta Ana s-a întors şi ea acasă şi a vărsat multe lacrimi în grădină.

Tradiţia sfântă aşază în rugăciunile acestor bătrâni cuvinte de o deosebită emoţie. Astfel, Sfânta Ana se ruga: „Doamne, Cel ce ai făcut cerul şi pământul şi toate câte se văd, Cel ce-ai zis făpturilor să crească şi să se înmulţească, Cel ce ai binecuvântat pe Sara, femeia lui Avraam şi la bătrâneţe a născut pe Isac şi ai dăruit pe Ana care a fost stearpă şi a născut pe Samuil proorocul, dă-mi şi mie Doamne roadă pântecului să nu mai fiu de ocară şi de urgie oamenilor. Ce voi naşte - ori fecior ori fiică - voi închina Ţie, cu toată inima mea şi-l voi da să slujească la templul cel sfânt al Tău”.

Tot aşa se ruga şi Ioachim. Iar Arhanghelul Gavriil al Bunelor Vestiri de bucurie a spus lui Ioachim: „Bucură-te Ioachime şi te veseleşte că eu sunt îngerul lui Dumnezeu. Am venit să-ţi spun că vei avea o fecioară, care va naşte întru feciorie pe Împăratul lumii, pe Fiul lui Dumnezeu”, iar Anei acelaşi înger i-a spus: „Rugăciunile tale, Ana, au străbătut cerul şi lacrimile tale au ajuns la Dumnezeu, iar mila Sa s-a coborât asupra ta; iată, vei zămisli şi vei naşte pe fiica cea binecuvântată prin care se va da mântuire lumii. Şi se va numi Maria”.

Amândoi cu inimile pline de bucurie, au mulţumit lui Dumnezeu şi după împlinirea vremii Ana a născut pe pururea Fecioară.

Aşa ne învaţă sfânta tradiţie despre naşterea Maicii, care a fost bucurie la toată lumea. Prin naşterea ei peretele cel din urmă al vrajbei a început să se cutremure. Proorocii s-au bucurat văzându-şi împlinite profeţiile lor.

Umbrele s-au risipit, nădejdile s-au întărit căci în leagănul mărit din Nazaret şi în braţele bătrâne ale Anei fericite se afla Maica lui Dumnezeu.

Sfântul Ioan Gură de Aur spune cu privire la aceasta: „Nimeni nu este în viaţa aceasta ca Fecioara Maria. Cercetează omule cu cugetul toată zidirea şi vezi dacă este ceva asemenea sau mai mult decât sfinţenia Fecioarei de Dumnezeu Născătoare. Străbate pământul, priveşte marea împrejur, cutreieră văzduhul, pătrunde cu mintea cerurile. Aminteşte-ţi toate puterile nevăzute şi vezi dacă există o altă minune la fel cu aceasta în toată firea" (Cuvânt despre Fecioara Maria).

Astfel Maica Domnului apare în viaţă din binecuvântare şi rugăciune. Coboară din acele familii strălucite asupra cărora s-a revărsat toată nobleţea firii şi a harului după un lung şir de regi şi patriarhi ai Vechiului Testament prin care a curs, ca prin nişte râuri, fericirea şi slava şi care s-au adunat în fiinţa ei.

Toată bogăţia harului, pe care Dumnezeu o dăruieşte sfinţilor cu cântărire şi măsură, s-a revărsat peste ea singură pentru ca să formeze într-însa înclinaţiile cele mai curate şi virtuţile ei cele mai desăvârşite, căci familia sa este sfântă, naşterea sa minunată, viaţa sa fără de prihană şi mutarea sa din viaţă scumpă tuturor creştinilor.

Câtă fericire s-a sălăşluit în casa drepţilor Ioachim şi Ana, când s-a plinit această sfântă rugăciune a lor, mai ales că bunul Dumnezeu binecuvântase casa lor cu Fecioara proorocită de Isaia şi căreia mai târziu îngerul Gavriil i-a spus: „Bucură-te, ceea ce eşti plină de dar" (Lc. 1, 28).

Cu fiecare zi, cu fiecare clipă venea momentul când fiica lor trebuia să fie adusă la templu din Ierusalim unde o va lua în braţe Arhiereul Zaharia, care, binecuvântând pe Domnul o introduce în cele mai dinlăuntrul ale Bisericii, în Sfânta Sfintelor, unde intra numai arhiereul singur, o dată pe an şi unde o va păzi harul lui Dumnezeu, ca viitor locaş al Fiului său şi Dumnezeul nostru Iisus Hristos.

Predania Bisericii ne spune că Maica Domnului a rămas în biserica din Ierusalim 12 ani, unde s-a pregătit să fie „scară cerească" pe care s-a pogorât la noi Domnul milelor.

Sfintei Fecioare Maria i s-au adus de către toţi creştinii, din toate veacurile, cinstire prea aleasă pentru darurile ei mari de care s-a învrednicit, de a fi Născătoare de Dumnezeu, de a fi şi a rămâne pururea Fecioară, de a fi rugătoare şi mijlocitoare creştinilor în faţa Tronului dumnezeiesc.

Pentru aceasta este lăudată de toţi cu rugăciuni, numind-o „mai cinstită decât heruvimii şi mai mărită fără de asemănare decât serafimii”.

Ea este chemată în ajutor ca una care se milostiveşte spre întreg neamul creştinesc. „Uşa milostivirii deschide-o nouă, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim noi cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine de nevoi”.

Din acelaşi simţ al venerării ei, imnografii cei mai iscusiţi i-au închinat talentul lor în imne de proslăvire, iconografii din toate timpurile i-au păstrat ca pe o comoară de mare preţ şi ca pe o zestre a sufletului lor chipul ei cel sfânt, din care radiază dragostea maternă; arhitecţii au înălţat în pomenirea ei biserici în toate locurile unde au existat creştini, iar slujitorii Bisericii au adresat, în cuvântările dedicate Sfintei Fecioare, cuvintele cele mai alese, asemănând-o cu tot ce este mai frumos şi mai sfânt în această lume.

Iată, de pildă, cum ne-o prezintă pe pururea Fecioara Maria unul din marii predicatori, mitropolitul Antim Ivireanul: „Aleasă eşti cu adevărat, ca soarele, pentru că eşti încununată cu toate razele darurilor dumnezeieşti şi străluceşti mai vârtos între celelalte lumini ale cerului. Aleasă eşti şi frumoasă ca luna care cu lumina ei străluceşte mai mult decât stelele cerului. Aleasă eşti, ca revărsatul zorilor, pentru că ai alungat noaptea şi toată întinăciunea păcatului, aducând în lume ziua cea purtătoare de viaţă. Aleasă eşti ca izvorul care cu curgerile cereştilor bunătăţi, adapă sfânta Biserică” (A. Ivireanul, Predici, pag. 88).

Tot acelaşi mitropolit, ca şi alţi predicatori impresionaţi de măreţia Sfintei Fecioare exclamă şi se întreabă: ***„Cine este aceasta care se iveşte ca zorile, frumoasă ca luna şi aleasă ca soarele? Cu ce flori de laudă voi putea împleti cununa fecioriei tale, ca una ce eşti încununată de toate florile bunătăţilor de Tatăl ceresc?” (ibidem pag. 89).***

Născătoarea de Dumnezeu rămâne o taină necuprinsă cu mintea şi pe care vorbitorul nu o poate descoperi: ***„De te vei numi cer eşti mai înaltă decât el fiindcă ai născut pe Făcătorul cerului” (ibidem).***

Iar noi creştinii, în simţirea noastră curată, o cinstim punându-ne viaţa sub acoperământul ei cel sfinţit. O cinstim păstrându-i chipul ei sfânt în casele noastre, căruia ne închinăm şi înălţăm rugăciuni. La orice împrejurare pe buzele noastre trebuie să fie numele Preasfintei Născătoare de Dumnezeu.

O cinstim şi atunci când, la botez ne-am hotărât să-i purtăm toată viaţa numele care ne este scump şi apropiat. O cinstim chemând-o neîncetat în rugăciuni, spre

a ne fi de ajutor şi ocrotitoare în toate împrejurările vieţii, fiindcă ştim că este Maica şi apărătoarea lumii.

Este limanul mântuirii, aducând mângâiere inimilor noastre. Sub acoperământul cel sfânt al ei ne aflăm noi toţi creştinii, ca nişte adevăraţi fii ai ei.

Maica Domnului este bucuria cea nespusă a neamului creştinesc. Şi care este bucuria pe care ne-o revarsă din ceruri Maica Domnului? Este, într-adevăr, bucuria mântuirii noastre Maica Domnului făcându-se prin naşterea ei şi apoi prin cea a Naşterii Fiului lui Dumnezeu, începutul mântuirii noastre, după cum glăsuieşte şi o cântare: „Astăzi au suflat adieri mai înainte vestitoare de mântuire” (Stihirea a IVa Vecerniei).

Bucuria aceasta care se revarsă din înălţimile cerului peste noi oamenii, prin naşterea Maicii Domnului face să renaştem la o viaţă nouă, curată, ne sfinţeşte punând în inimile şi suflete noastre linişte şi pace - când o cerem în rugăciune simţim prezenţa şi căldura dragostei sale, simţim sprijinul, ajutorul şi mângâierea ei.

În curăţenia şi neprihănirea inimii noastre, în asemenea clipe cu adevărat o venerăm, ne încredinţăm şi ne dăruim ei, făcându-ne fericiţi!

Credinţa noastră în sprijinul Maicii Domnului, prin prezenţa ei în mijlocul nostru, în clipele de rugăciune, o păstrăm întocmai ca pe o comoară a sufletului nostru. Prin ceea ce gândim şi săvârşim, printr-o trăire neprihănită de adevăraţi creştini, o avem în casele şi familiile noastre; calea cea mai sigură prin care-i câştigăm prezenţa şi îi dobândim ajutorul, este rugăciunea fierbinte.

Pentru că prin rugăciune creştinul vorbeşte cu Dumnezeu, cu Maica Domnului şi cu toţi sfinţii, iar locul acestei convorbiri, al acestui tainic dialog este fără îndoială Sfânta Biserică.

Ori de câte ori venim la biserică, nu numai să ascultăm cele ce se citesc sau se cântă, dar noi înşine trebuie să participăm şi să trăim momentele cele mai tainice ale Sfintei Liturghii, simţind lângă noi pe Domnul Iisus Hristos şi pe Maica Lui cea sfântă.

Maica Domnului ne rămâne, deci, chipul desăvârşit de rugătoare şi mijlocitoare la Fiul ei şi Domnul nostru Iisus Hristos.

Suntem încredinţaţi că rugăciunile noastre totdeauna vor fi ascultate de ea, ca una care ne este tuturor Maică. La rândul Său, Domnul şi Mântuitorul lumii ascultă rugăciunea ei pentru noi ca una care este Maica Sa.

Şi noi ştim din Sfânta Evanghelie că în viaţa Sa pământească a ascultat-o, a respectat-o şi a cinstit-o, aşa cum se cuvine ca oricine să-şi cinstească părinţii.

De aceea, încrederea nestăvilită în Maica Domnului, mijlocitoarea noastră în faţa lui Hristos, nu ne poate părăsi niciodată. Să privim icoana ei cea sfântă, aşezată după obicei în sfintele noastre biserici, la locul cel mai cinstit, alături de icoana Domnului Iisus Hristos; câtă blândeţe şi evlavie se găseşte în chipul ei, câtă dragoste radiază din privirile ei rugătoare, mereu îndreptate asupra noastră! Ea este înfăţişată ţinând în braţe pe Pruncul Divin, nedespărţită de El.

Această unire nedespărţită întruchipează legătura ce s-a făcut între cer şi pământ, între oameni şi Dumnezeu, ea rămânând pentru totdeauna Mamă a întregului neam creştinesc, iar prin ea, prin Naşterea Fiului lui Dumnezeu, noi făcându-ne fii ai Tatălui ceresc.

Să alergăm totdeauna la Maica Domnului, cu credinţă tare şi rugăciuni fierbinţi spre a-i cere ajutorul şi ocrotirea, ca una ce este tuturor creştinilor „aco-perământare şi păzitoare, liman şi zid, scară şi turn” al mântuirii noastre şi să zicem: „Bucură-te, cea plină de dar, Domnul este cu tine”. Amin.

Pr. Nicolae Tănase - Predică la Naşterea Maicii Domnului

Să participăm la Sfânta Liturghie ca şi când ar fi prima, ultima, singura.

Iată-ne, împreună, la începutul sărbătorilor împărăteşti de peste an...

Avem 12 praznice împărăteşti. Praznic împărătesc, adică sărbătoarea împăratului - Împăratul Cerurilor, Cel ce a făcut cerul şi pământul - de aceea le numim sărbători împărăteşti. În aceste sărbători împărăteşti avem datoria să ne purtăm ca în ziua de Paşti.

Sărbătorile împărăteşti sunt egale cu sărbătoarea zilei de Paşti. De aici vine şi marele păcat al lucrului sau al nevenirii la biserică în praznicele împărăteşti. Desigur, acestea au fost aşezate cu un anumit prilej şi cu un anumit scop.

Serbăm Naşterea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu pentru că prin Preasfânta Născătoare de Dumnezeu ne-a venit nouă salvarea sufletelor noastre, mântuirea noastră, săvârşită de Mântuitorul Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu cel întrupat în Sfânta Fecioară Maria.

Preasfânta Născătoare de Dumnezeu s-a născut ca fiecare din noi. Dacă a avut ceva în plus, a avut rugăciunea părinţilor ei, Ioachim şi Ana, care erau scuipaţi şi huliţi, pentru că nu aveau copii. Nerodirea prin copii în Vechiul Testament era considerată blestem.

De aceea, ei nici nu erau primiţi în biserică. Iar când veneau, stăteau la uşă şi acolo erau în continuare dispreţuiţi de popor pentru că nu avea copii. Se considera că nu aveau copii din pricina păcatelor lor, sau ale părinţilor lor, sau ale bunicilor lor.

Închipuiţi-vă, oameni la 80-90 de ani, soţ şi soţie, de o viaţă scuipaţi şi dispreţuiţi că nu aveau copii. Închipuiţi-vă, cât de fierbinte era rugăciunea lor! Deşi erau bătrâni, de acum nu încetau să se roage ca Dumnezeu să le dea un copil. Au început să facă şi promisiuni: „Doamne, de ne vei da un copil, o să ţi-L închinăm ţie”.

Preasfânta Născătoare de Dumnezeu s-a născut în chip obişnuit, din părinţii Ioachim şi Ana. Părinţii Maicii Domnului au făcut aşa binefacere pentru noi, încât la fiecare Liturghie pomenim: pe sfinţii care ocrotesc biserica, pe sfinţii zilei, pe Sfântul Ioan Gură de Aur sau Vasile sau Grigorie, a cărui Liturghie săvârşim şi pe Sfinţii Ioachim şi Ana.

Aşa multă binefacere au făcut ei pentru noi, încât Biserica nu-i uită niciodată. Şi noi suntem datori să-i pictăm aici, în biserică, într-o parte şi în alta, rugători către sfântul altar, cum au fost o viaţă.

Sfinţii Ioachim şi Ana sunt ocrotitorii familiei. Ne rugăm, în familia noastră, acestei familii: Ioachim şi Ana. Ei sunt protectorii familiilor noastre, ei sunt rugători pentru copiii noştri, ei sunt cu trecere la Dumnezeu pentru familia noastră, pentru copiii noştri, soţul, soţia noastră.

Toate acestea ne îndreptăţesc să venim la sfânta biserică şi să lăudăm pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, a cărei naştere o prăznuim azi (Sfânta Maria mică). Sărbătoarea trecerii ei la cele veşnice, mutarea ei la cer, adormirea ei (Sfânta Maria mare) este pe 15 august.

Numai Liturghia ţine lumea. Preasfânta Născătoare de Dumnezeu niciodată nu încetează să se roage pentru noi. Niciodată nu încetează să fie mijlocitoare către Preasfânta Treime: Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Fiul - Unul din Treime - S-a întrupat în pântecele ei, în chip minunat.

Să ne îndemnăm unii pe alţii să cinstim această sărbătoare. Să mergem la Sfânta Liturghie. Să participăm la Sfânta Liturghie ca şi când ar fi prima la care participăm, ca şi când ar fi ultima la care participăm, ca şi când ar fi singura la care participăm.

Când cineva merge într-o mănăstire, sau într-un muzeu, sau într-un oraş şi ştie sigur că nu va mai ajunge acolo niciodată, atunci este atent să vadă, să guste frumuseţea de acolo. Aşa şi noi, la Sfânta Liturghie.

Închipuindu-ne că ar fi singura dată când participăm, sau ultima dată, sau prima şi ultima dată, să participăm cu toată fiinţa noastră. De aceea, încercăm, într-un fel sau altul, să atragem creştinii la Sfânta Liturghie, pentru că este unică şi cu putere, care ţine lumea.

Numai Liturghia ţine lumea! Dacă vreodată nu se va mai săvârşi Sfânta Liturghie, acela este momentul sfârşitului lumii. Cât timp se săvârşeşte Sfânta Liturghie, nu se sfârşeşte lumea. Iar îndată ce nu se va mai săvârşi nici o Liturghie pe faţa pământului, atunci va fi sfârşitul lumii.

Oare vom ajunge noi acest moment? Oare chiar nu se va găsi nici un preot să facă Liturghie? Se va găsi, dacă va avea voie. Se vor găsi şi oameni, participanţi, creştini, dacă vor mai avea putere, dacă vor mai avea har.

Cuvântul har înseamnă putere. Dacă vor mai avea putere. Pentru că, dacă nu înţelegem ce este puterea lui Dumnezeu lucrătoare în noi, vom ajunge anumite momente şi vom înţelege ce înseamnă lipsă de putere: să vrei şi să nu mai poţi.

Lipsa de har este o altă caracteristică a sfârşitului lumii. Noi, însă, să nădăjduim în Liturghie şi în rugăciunile Maicii Domnului. Amin.

Părintele Ciprian Negreanu – Rodul răbdării şi al nădejdii. De ce Dumnezeu pare uneori neînduplecat şi întârzie să ne împlinească rugăciunile?

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Suntem în ziua praznicului Naşterii Maicii Domnului şi nu ştim din Scriptură foarte multe - de fapt despre Naşterea Maicii Domnului nu ştim chiar nimic - dar din Tradiţie ştim mai multe lucruri care ni s-au păstrat. Dar poate mai important şi mai mare lucru între cele care ni s-au păstrat şi pe care le ştim este că Maica Domnului a fost rodul răbdării, rodul nădejdii şi că rugăciunea şi nădejdea în Dumnezeu nu se lasă nerăsplătite. De fapt, Maica Domnului este rodul rugăciunii şi al răbdării şi al nădejdii. De fapt, al tuturor virtuţilor, până la urmă, pentru că nu poţi să ai rugăciune şi nu poţi să ai nădejde şi nu poţi să ai răbdare dacă nu ai dragoste, aproape toate virtuţile se includ aici. Până la urmă, am putea spune că Maica Domnului este rodul virtuţii, al unei vieţi virtuoase.

Dar, ca să vorbim mai pe înţelesul nostru şi mai apropiat de viaţa noastră, poate de multe ori v-aţi pus întrebarea: ***de ce Avraam a trebuit să suporte toată acea stare de aşteptare până în clipa când a ridicat cuţitul să aducă jertfă şi de-abia atunci l-a oprit Dumnezeu? De ce, parcă, această „neîndurare" a lui Dumnezeu? De ce Ioachim şi Ana, părinţii Maicii Domnului, au trebuit să poarte ruşinea lipsei de copii, socotită de iudei blestem, de ce au trebuit să aştepte atât de mult, răbdarea lor să stea pe loc atât de mult, rugăciunea lor să stăruiască atât de mult ca să se poată, la sfârşit, târziu, să se nască Maica lui***

Dumnezeu? De ce Zaharia şi Elisabeta au trebuit să treacă prin această aşteptare de lungă durată? De ce, de multe ori, rugându-ne, simţim că Dumnezeu ne lasă până în ultima clipă, când este ultima şansă, când aproape nu se mai poate nimic sau uneori, chiar nu se mai poate nimic, de-abia atunci Dumnezeu face ceva minunat, mai presus de aşteptările şi de putinţele noastre, ne împlineşte cererea?

Şi la această întrebare de cele mai multe ori răspunsul nostru este ca al Sfântului Siluan atunci când încă nu i Se arătase Mântuitorul: Doamne, eşti de neînduplecat!

Nu Te poate clinti nimeni din hotărârea Ta! Nu Te îndupleci spre mila noastră, spre sufletul nostru îndurerat, nu Te îndupleci de rugăciunea noastră!

Cei mai mulţi dintre noi suntem aplecaţi să zicem la fel, avem îndrăznirea s-o zicem, unii chiar cu glasul, alţii în minte, alţii, chiar dacă n-o zic, cred că Dumnezeu este greu de înduplecat şi nu înţeleg de ce Dumnezeu Se lasă aşa de greu înduplecat.

Cei mai mulţi dintre noi găsim explicaţii şi zicem: "Poate nu mi-era de folos mie!" - şi este cu siguranţă unul dintre răspunsurile bune, poate că ceea ce ceri nu-ţi este de folos ţie, acesta sigur poate fi unul dintre răspunsurile cele mai importante şi mai grele, mai serioase.

"Poate Dumnezeu are alt plan cu mine, altă rânduială!" - da, se poate şi aceasta;

"Poate că dându-mi-se un dar aşa mare eu nu mă voi folosi de el şi la măsura darului mi se va cere şi de la cei cărora li se dă mult, mult se va cere şi atunci Dumnezeu, vrând să mă mântuiască, nu-mi dă multul acesta pe care I-l cer pentru că mă voi coborî la iad cu tot cu multul acesta pe care îl cer eu." - de mult ori asta este drept.

Şi sunt mult, multe alte răspunsuri pe care le putem da noi şi aşa este, cele mai multe dintre ele au o umbră de adevăr; dar să ştiţi că mai sunt câteva răspunsuri care sunt mai adânci şi mai esenţiale, mai puternice la această aşa-părută întârziere a lui Dumnezeu. Căci sunt multe situaţii, nenumărate, în care Dumnezeu nici nu apucăm să-L rugăm că vine în ajutorul nostru, nici nu apucăm să cerem că El n-a dat dinainte. Şi vedem asta. Dar sunt şi multe alte situaţii în care noi cerem cu stăruinţă, de obicei dorinţele noastre personale, cerinţele noastre, aşteptările noastre, pe care le cerem cu multă stăruinţă, mai ales cele mari.

Poate aţi observat că multe din dorinţele mici, până şi copilăriile care ne-au trecut prin minte, Dumnezeu le împlineşte la un moment dat; îţi împlineşte dorinţe şi cereri şi rugăminţi sau gânduri pe care le-ai avut la un moment dat, dorinţe mici pe care le-ai avut în inima ta şi pe care le-ai avut în minte şi pe care le-ai şi uitat şi Dumnezeu le împlineşte şi pe acelea şi nu înţelegi de ce Dumnezeu Se coboară la acestea micuţe şi le împlineşte.

Dar pare că lucrurile mari pe care le ceri sunt greu de împlinit şi Dumnezeu pare acolo de neînduplecat. Începând cu mântuirea noastră şi cu curăţirea minţii, pe care foarte mulţi dintre noi o cerem, cu curăţia inimii, cu dorinţa de a ne putea ruga cu mintea pogorâtă în inimă, plecând de la acestea şi mergând până la dorinţe mari, eu ştiu…, de a se mântui părinţii noştri, apropiaţii noştri, fraţii noştri, de a se apropia de Dumnezeu, de a se pocăi, de a primi cineva darul acesta al schimbării minţii şi simţim că acolo Dumnezeu greu Se lasă înduplecat ([pe lângă] faptul că există libertatea omului, că atunci când noi cerem pentru alţii mântuirea sau apropierea de credinţă, trebuie să ţinem cont şi de faptul că acela are libertate şi Dumnezeu nu va călca peste libertatea lui, că Dumnezeu va înmulţi pricinile şi "pietrele de poticnire" spre mântuire).

Ştiţi că pot fi unele lucruri pietre de poticnire spre moarte, spre cădere, dar altele pot fi pietre de poticnire spre mântuire, adică ceva te poticneşte pe calea ta cea rea şi te îndeamnă s-o iei pe calea cea bună. Erai liniştit şi mergeai pe calea răutăţilor şi a vorbirii urâte şi a tuturor lucrurilor rele pe care le poţi face şi ceva ţi-a stat împotrivă: o boală, un necaz, un om şi ţi-a devenit piatră de poticnire spre viaţă, nu spre moarte!

De ce oare unele lucruri mari şi grele, când le cerem de la Dumnezeu, simţim că El ni le dă cu multă greutate, foarte greu, aproape că deznădăjduim, aproape că strigăm ca Sfântul Siluan: Dar eşti de neînduplecat! Nu Te clinteşti în hotărârea Ta!

Sau ni se pare că Dumnezeu a hotărât altfel şi nu Se va clinti. Şi răspunsul, mai mult decât cele pe care le-am dat până acum, este, de fapt, altul. Adică esenţial, fundamental, răspunsul este altul. ***Unul dintre ele este acela că, în sine, căutarea unui lucru, rugăciunea pentru un lucru, stăruinţa inimii omului pentru un lucru îl prinde pe om de Dumnezeu. Atunci când noi dorim să ni se împlinească ceva, căutăm cu stăruinţă ceva şi ştim că mai mare putere decât Dumnezeu nu are nimeni şi la El începem să cerem ajutorul şi pe El începem să-L căutăm şi casa Lui începem s-o cercetăm şi tainele şi cuvintele Lui, atunci Dumnezeu întârzie dăruirea a ceea ce noi cerem sau ne-o dă aşa, încetul cu încetul, parcă ţi-ar da cineva să bei apă cu pipetă, şi-ţi dă câte puţin şi nu te saturi şi zici: "Doamne, când îmi mai dai ceea ce cer?". Atâta timp va prelungi Dumnezeu starea aceasta până când sufletul omului va începe să se***

întărească în relaţia cu Dumnezeu, pentru că, vrând-nevrând, omul, ştiind că numai Dumnezeu îl poate ajuta în ceva, se leagă de Dumnezeu: începe să se roage consecvent, începe să meargă la biserică duminica, începe să postească, începe să-şi aducă aminte de Dumnezeu [...] Deci, dacă noi vrem să-L chemăm, să-L plecăm spre Dumnezeu spre milă, acestea sunt: rugăciunea, mila faţă de alţii şi postul. Şi atunci prin ce ştim noi că-L putem pleca pe Dumnezeu – rugăciunea şi în biserică şi acasă, postul ţinut cu rânduială, mila, ajutorul, îngăduinţa faţă de alţii, iertarea, neţinerea de minte a răului şi dărnicia faţă de altul – ne arată că acestea Îl întorc pe Dumnezeu cu faţa spre noi. Şi atunci ne ţinem de aceste lucruri, stăruim în ele.

Dar Dumnezeu ştie slăbiciunea firii noastre şi ştie că, pe cât de repede dobândim ceva, tot atât de repede vom lepăda şi aceste lucruri bune pe care le facem şi mai ales, vom lepăda apropierea faţă de El. Că acesta este cel mai mare lucru pe care Dumnezeu îl vrea de la noi. Şi atunci prelungeşte de a da ceva cuiva şi de multe ori, noi ne gândim că… poate unii dintre cei care nu cred în Dumnezeu sau nu le pasă sau nu-i interesează de Dumnezeu au primit darul acesta sau au luat examenul acela, iar eu, care m-am ostenit şi am ţinut post 40 de zile şi m-am străduit şi uite, anul acesta, mai mult decât oricând m-am apropiat de Dumnezeu, mie nu mi-a dat…! Ăsta e un semn foarte clar că sufletul nostru e încă foarte nedezvoltat, nematurizat şi cum primeşte darul, îşi vede de treburile lui. ***Şi ştiţi bine că aşa facem: cum primim ce am cerut, cum terminăm cu necazurile şi cu încercările, ne vedem de treburile noastre, am terminat şi cu rugăciunea şi cu postul şi cu Dumnezeu şi ne trezim că e a patra săptămână de când am uitat să ne ducem la biserică şi e o săptămână de când nu ne-am mai rugat şi aşa uităm de toate lucrurile acestea.***

Ăsta e unul dintre marile motive pentru care Dumnezeu pare de neînduplecat: de fapt El vrând să sădească un alt dar în inima ta, mult mai mult decât darul cel mic pe care-l ceri tu – legătura cu El. Tu acum nu înţelegi cât de importantă e această legătură şi o socoteşti printre alte legături, printre ceilalţi oameni; ai atâtea cunoştinţe deosebite, ei, printre ele e şi Dumnezeu. Dar nu-i aşa, El nu este printre ele!

Dacă ar putea omul cunoaşte ce înseamnă să se cunoască cu Dumnezeu, aşa cum şi cuvântul în sine este provenit din franceză şi înseamnă „împreună-naştere”. Ne naştem împreună cu Dumnezeu cunoscându-L, ne naştem din nou prin cunoaşterea Lui! Deci a-L cunoaşte pe Dumnezeu nu-i cuvânt de şagă, nu e ceva, aşa, printre altele. E ceva atât de mare încât omul se naşte a doua oară, se naşte cu adevărat. Acesta e, într-un fel sau în altul, botezul cel mare al inimii noastre, primirea botezului aşa cum se cuvine, naşterea împreună cu Dumnezeu din nou; murim împreună cu El ca să ne naştem împreună cu El. Şi aceste

lucruri i le spune Mântuitorul lui Nicodim: ***De nu te vei naşte din nou din cer, nu ai viaţa veşnică.***

Şi el tot spunea: ***Dar cum se poate aşa ceva? Cum pot să intru iar în pântecele maicii mele ca să mă nasc din nou?***

El înţelegea naşterea în înţelesul obişnuit, iar Mântuitorul Se referea la naşterea duhovnicească, sufletească, cunoscându-L pe Dumnezeu: ***Că aceasta este viaţa veşnică, să Te cunoască pe Tine, adevăratul Dumnezeu.***

Ei, Dumnezeu vrea această cunoaştere, împreună cu El şi această cunoaştere nu merge decât prin aceste căi, ale rugăciunii consecvente, stăruitoare, atente, aşa cum un om nu poate învăţa matematică decât tot făcând matematică şi începe să prindă sau cineva nu poate învăţa o limbă străină decât tot repetând cuvintele acelea şi începând să le rostească în limba cea străină şi de-abia aşa, încetul cu încetul, poate să pătrundă în tainele acelei limbi. Aşa e şi cunoaşterea lui Dumnezeu, mai adâncă, mult mai adâncă, eu doar compar puţin. Ţine de consecvenţă, ţine de răbdare, ţine de străduanie, ţine de a lărgi inima ta, care este strâmtă şi îngustă pentru Dumnezeu – ea e largă pentru toate lucrurile lumii acesteia, dar e foarte îngustă pentru Dumnezeu, El nu are loc de intrare acolo, nu i-ai făcut loc. E ca şi cum noi Îi facem în casa noastră loc lui Dumnezeu într-un colţ şi-I punem acolo câteva icoane, dar, dacă ar veni Dumnezeu real, Mântuitorul nostru Iisus Hristos, dacă ar veni în casa noastră, nu I-am zice: "Doamne, acolo e locul Tău, stai în colţul ăla, înghesuit, acolo".

Aşa facem noi, Îi facem noi un loc în sufletul nostru, micuţ şi îngust şi zicem că Dumnezeu ar trebui să fie mulţumit. Or Dumnezeu nu vine în sufletul nostru ca într-un colţişor din casă, ci în sufletul nostru El vine deplin, întreg, vine Hristos. Până nu lărgim sufletul nostru să intre Hristos, El nu intră. Şi aceasta se învaţă, să-ţi obişnuieşti sufletul.Nu pe Dumnezeu e greu să-L schimbi, să-L pleci spre tine, că Dumnezeu vrea să vină, ci sufletul tău e greu pedagogic să-l creşti, să-l maturizezi, ca să poată să se deschidă spre Dumnezeu! E ca un animal speriat sufletul omenesc, care atât a fost lovit şi bătut – dacă aţi văzut căţeii aceia loviţi şi bătuţi de toţi şi cărora oricât le-ai zice tu cuţu-cuţu şi ai încerca să pui mâna pe el şi să faci pe blândul, el oricum ştie că s-ar putea să-l loveşti şi tu şi fuge şi poate te şi muşcă. Că el atât de mult a fost lovit! Aşa este sufletul omenesc traumatizat de tot, dezamăgit de toate, nemulţumit de toate, a fost de atâtea ori, s-a ars cu cele ale veacului acestuia, cu oamenii, cu demonii, cu lucrările lor, încât e o taină mare să-ţi înveţi sufletul cu Dumnezeu. E ca şi cum i-ai da unui copil mic cu linguriţa, prima dată îi dai un vârf de linguriţă ca să-l înveţi să mănânce şi altceva decât lapte şi încetul cu încetul, nu-i dai dintr-o dată, nu-i dai să mănânce câte o farfurie unui copil mic. Aşa şi sufletul, e ca şi cum ar fi un

om traumatizat, pe care trebuie să-l îmblânzeşti, să-l obişnuieşti. Sau un animal care a fost bătut, lovit şi trebuie să-l înveţi cu blândeţea. Aşa şi sufletul omenesc, greu se învaţă cu Dumnezeu, greu Îl primeşte pe Dumnezeu, se sperie de El.

Oricine de aici, dacă i s-ar spune: "Îţi laşi cu totul inima, sufletul în mâna lui Dumnezeu!", nu ştiu dacă ar putea să se lase cu totul în mâna lui Dumnezeu:

"Mi-e cam frică, mi-e frică să mă las cu totul în mâna lui Dumnezeu. Tot în mâna mea l-aş ţine mai bine şi I-aş zice: Doamne, aici nu, aici da, aici nu, aici da…"

Asta e tot din frica aceea, pentru că noi credem că Dumnezeu va face tot aşa cu noi, cum am păţit cu alţii, aşa va face şi Dumnezeu cu noi, cum au făcut alţii cu noi, pe care i-am primit în inima noastră şi şi-au bătut joc de noi şi de sufletul nostru şi au intrat cu picioarele murdare în inima noastră. Şi această frică o avem şi noi. Ei, aceasta e una dintre marile taine pe care Dumnezeu o are cu omul şi de aceea parcă întârzie să-i dea omului darul acesta mic, vremelnic, dar în timpul acesta Se străduieşte să-i dăruiască un alt dar, mult mai mare: cunoaşterea Sa, întâlnirea cu Dumnezeu.

Până la urmă, importanţa, măreţia vieţii unui om este dată de ce întâlniri a avut, cu ce oameni s-a întâlnit el până atunci. Deci, în funcţie de ce oameni ai întâlnit şi ce influenţă au avut asupra ta, creşte şi se naşte un om nou în tine. Dacă te-ai tot întâlnit cu oameni care n-au avut ce să te înveţe şi care ţi-au arătat doar un chip stricăcios al lumii acesteia sau murdar, aşa rămâi şi tu sau foarte greu îţi este să ieşi din starea aceea. Pe când, dacă întâlneşti oameni pilde de cuviosie, de sfinţenie, de curăţie, de eroism, de oameni care-şi pun sufletul pentru ceva, care mor pentru adevăr, care cred în ceea ce spun, acestea te schimbă şi pe tine. Calitatea vieţii unui om stă în calitatea întâlnirilor pe care le are cu ceva, cu cineva şi mai ales, cu Dumnezeu.

Întâlnirea cu Dumnezeu este cutremurătoare. Nu este cuvânt de spus. Cine se întâlneşte măcar o clipă, într-o undă de gând cu Dumnezeu, nu uită o viaţă întreagă clipa aceea, nu mai poate s-o uite. Şi nu numai că n-o uită, dar clipa aceea se face ca un mosor, ca un ghem care se dezveleşte tot mai mult, tot mai mult şi tot înveţi din ea şi nu se mai sfârşeşte, pentru că e o întâlnire cu Dumnezeu, nu e o întâlnire cu un om; întâlnirea cu un om te învaţă atâtea, dar cu Dumnezeu! Greu e de spus ce se întâmplă atunci când se întâlneşte omul cu Dumnezeu!

Dar mai sunt alte motive pentru care Dumnezeu întârzie această dărnicie a Sa. Unul dintre ele este acela că darul pe care îl ceri este destul de mare. De multe

ori cerem daruri mari sau cerem schimbarea unui om sau a noastră înşine sau alte lucruri mari, iar unul dintre motive este că noi nu ne dăm seama că ne alipim de tot ce cerem. Deci, dacă cerem pentru un om, cumva, Dumnezeu prin tine va încerca mântuirea acelui om sau oricum, depinzi de acel lucru şi depinde de tine.

Să o luăm altfel: de obicei, omul nu-şi dă seama cât de mare lucru cere şi de obicei, cerând lucruri mari, prin lungimea perioadei pe care ne rugăm şi vedem că Dumnezeu nu ne dă, cu cât perioada e mai lungă, cu atât ne dăm seama că acel lucru este valoros. Altfel îl tratezi după ce îl primeşti.

De pildă, un copil pe care ţi-l doreşti foarte mult şi nu l-ai dobândit ani şi ani la rând, după ce l-ai dobândit nu-l mai tratezi cu: "Eu te-am făcut!", ci-l tratezi ca pe darul lui Dumnezeu şi îi dai toată atenţia, nu neapărat cu o blândeţe exagerată, ci cu o atenţie de a nu-i strica sufletul, de a nu-i murdări conştiinţa, de a-l învăţa cum se cuvine, de a-l învăţa ce trebuie, pentru că îţi dai seama că este darul lui Dumnezeu.

Aşa şi sănătatea, ai stăruit mult s-o dobândeşti, după ce ai avut-o şi ştiţi cât de uşor renunţăm la sănătate sau ne tratăm cu nepăsare, zicând: "Ce mare lucru că sunt sănătos…", când eşti tânăr şi ai de toate, dar, după ce ai fost bolnav şi ai văzut cu câtă stăruinţă te-ai rugat, poate ani de zile şi medicii n-au putut face nimic şi Dumnezeu te-a tămăduit şi când ai redobândit această sănătate, altfel preţuieşti această sănătate, nu neapărat preocupându-te numai de sănătatea ta, ci altfel rugându-te lui Dumnezeu şi mulţumindu-I în fiecare clipă.

Altfel se întoarce omul după ce dobândeşte cu greu un lucru. Devine mult mai atent la ceea ce a primit, pe de o parte. Pe de alta, văzând cât de greu se dobândeşte un lucru, îi preţuieşte şi pe alţii care se roagă şi îşi doresc acel lucru, îi preţuieşte şi pe alţii care au aceste lucruri, îi preţuieşte şi pe alţi bolnavi necăjiţi, care stau şi ei în durere şi se roagă şi ei la fel şi astfel îi ajută şi sare şi el în ajutorul lor. Se petrec în inima omului care stăruie îndelung multe schimbări şi la majoritatea dintre noi, de calitate.

Sunt şi oameni care primesc orice şi suferinţa şi aşteptarea, spre rău şi o transformă în ceartă şi în supărare şi în mâhnire şi în întoarcere de la Dumnezeu, dar aceştia sunt puţini. Celor mai mulţi, care stăruiesc în rugăciune şi au nădejde la Dumnezeu, care stăruiesc mult în rugăciune pentru ceva, li se curătesc sufletele, li se deschid inimile spre celălalt, spre Dumnezeu, spre sine însuşi şi devin oameni cu totul şi cu totul altfel, sar în ajutorul celor care au necaz.

Numai cine a trecut prin sărăcie lucie şi a văzut cât de greu este şi că nu-ţi sare nimeni în ajutor şi ce greu e atunci poate sări şi el cu uşurinţă la altul când va fi

vremea sau va simţi nevoia să sară şi el în ajutor cu grăbire la altul când e în necaz. Şi când se cer, pentru oameni necăjiţi, pentru bolnavi, bani, de obicei nu dau bogaţii şi cei avuţi, ci dau cei care au trecut şi ei prin necazuri. Şi când alte necazuri se întâmplă, tot aşa, cei care au trecut prin necazul acela sar cel mai repede. De aceea, de multe ori, Dumnezeu şi pentru aceasta întârzie, ca în inima omului să se nască astfel de gânduri bune.

Alt motiv pentru care Dumnezeu întârzie este că, de obicei, omul cere lucruri aşa de mari încât numai unui suflet nobil, unui suflet care, cumva, dovedeşte că merită aceste daruri i se dau de către Dumnezeu. Şi atunci e ca şi cum ai cere în căsătorie o prinţesă şi tu eşti un nimeni, un cerşetor, un om care abia are unde sta. Păi, dacă acest om cine ştie ce face pentru prinţesa aceea, cine ştie prin e necazuri trece, poate că va dovedi că o merită, dar dacă tu numai te duci şi întinzi mâna şi zici "Mi-o dai?", de ce să ţi-o dea? Prin ce dovedeşti tu că eşti vrednic de acel dar? Aşa să vă gândiţi la darul lui Dumnezeu! Prin ce dovedim noi că suntem vrednici de acel dar dacă, încercaţi fiind, noi am căzut la prima bătaie de vânt? Dacă, trecând numai câteva zile în care ne-am rugat, noi deja ne-am deznădăjduit şi am ridicat hulă împotriva lui Dumnezeu? De ce ne-ar da Dumnezeu, de ce am fi vrednici de aşa ceva când noi nu ştim să preţuim acel dar şi nu numai că nu ştim să-l preţuim, dar nu avem stăruinţa îndelungă pentru acel dar? Dacă nu dovedim că meritǎm aşa ceva?

Deci, până la urmă, prin această strădanie, prin această osteneală, se şi dovedesc sufletele cucernice, sufletele lui Dumnezeu. Oamenii lui Dumnezeu aşa se vădesc. În vreme de bine avem de toate şi n-avem nici o nevoie şi nu se poate dovedi nimic – de exemplu, acum, aici, în biserică, nu se poate dovedi cine e mai curajos. Dacă ar fi un necaz în momentul acesta şi ar trebui să sară mai mulţi să ajute undeva, atunci s-ar dovedi care e mai curajos. Aşa, nu se ştie cine e. Aşa, la vreme de încercare, la vreme de ispită, de răbdare, de strădanie, acolo se vede sufletul curat, acolo se vădesc caratele de aur ale sufletului, nu când omul n-are nici o nevoie şi nici o necesitate, nu poţi să ştii care-i mai bun şi care-i mai rău. Şi acesta e unul dintre motivele pentru care Dumnezeu întârzie, pentru că aşa se vădesc sufletele curate, adevărate, vii şi devin pilde şi pentru alţii.

Şi acum ne aducem aminte şi cine nu se cutremură de acea pildă, când zice că doi părinţi de mănăstire, doi monahi, au coborât să vândă coşuri într-un oraş din Egipt, probabil Alexandria, şi au zis: „Ne întâlnim la ora asta în piaţă să plecăm la mănăstire." Şi unul a venit şi unul n-a mai venit, pentru că şi-a găsit pe cineva şi s-a gândit să se căsătorească. Şi acela n-a plecat de acolo, n-a plecat o zi, n-a plecat două, n-a plecat trei, n-a plecat patru, au venit cei din mănăstire şi i-au zis: „Lasă-l, s-o fi dus undeva, hai înapoi!", dar el a zis: „Nu, ne-am dat întâlnire, eu îl aştept pe fratele meu!". Şi a stat acolo şapte ani. Vă

daţi seama? Dar a rămas vestită în toată lumea şi o ştim şi noi acum acea osteneală a unui om căruia îi dădeau de mâncare acolo oamenii. În preajma pieţei stătea tot timpul şi nu ştim cum se întreţinea, dar au venit şi fraţii din mănăstire să-l ia, a venit şi fratele respectiv să-i spună că s-a căsătorit şi că nu mai are rost să-l aştepte, dar el i-a spus: „Nu! Nu ştiu cine eşti, fratele de mănăstire cu care am plecat a zis că vine!”. Şi a venit după şapte ani cel căsătorit şi i-a spus: „Hai, frate, să mergem înapoi”.

Dar acea răbdare a rămas vestită şi acum! Cum alte răbdări, alte strădanii, alte puteri ale omului, care se vădesc în ispită, în încercări, nu ne devin nouă pildă? Şi pentru alţii! Pildă de tărie, de hotărâre, de rugăciune. Aşa cum auzim că cineva a răbdat, că n-a zis nimic în necazul ăla, n-o să zic nici eu; cineva n-a batjocorit pe alţii când i-a fost greu, nu a hulit, nici eu n-o să hulesc şi n-o să batjocoresc. Nu ne devine pildă tare toată încercarea altora şi răbdarea lor? Devine!

Alt motiv pentru care Dumnezeu ar putea să ne lase aşa, într-o încercare sau într-o ispită, mult timp, fără să ne asculte rugăciunea - dar, de fapt, El, aude - este acela că ştiţi că smerenia omului e foarte greu de dobândit. E cea mai mare virtute pentru că, pentru ea, stă sau cade şi dragostea. Dragostea care nu e smerită nu mai e dragoste şi de aceea, smerenia e temelia cea tare a tuturor virtuţilor. În răbdarea aceasta a omului, în osteneală lungă, lungă, în care simţi că Dumnezeu parcă nu te aude, nu te vede, nu mai ştii ce să crezi, coboară în sufletul omului încetul cu încetul smerenia cea adevărată, smerenia aceea neprefăcută, nu cea de genul: “A, eu sunt cel mai nevrednic dintre toţi!”, dar ştiu că Dumnezeu mă aude şi mă vede şi mă iubeşte şi mâine îmi va împlini tot ce Îl rog şi se rezolvă. Nu mai ştii nimic, eşti smerit până la pământ şi zici: “Doamne, nu merit nici să trăiesc pe pământ… Uite, de ani şi ani cer un lucru şi Tu nu mă bagi în seamă. Cu siguranţă nu sunt bun de nimic…”

Deci se coboară în inima omului o smerenie mult mai adâncă şi mai puternică decât smerenia aceasta a vorbelor pe care o folosim noi de obicei şi pe care o înfăţişăm şi o arătăm. Or această smerenie e o calitate…, asta dă caratele de aur ale credinţei. La această smerenie Se pleacă Dumnezeu. Aşa cum mândria este înainte-mergătoarea căderii - adică unde vezi mândrie să ştii că va fi cădere în scurt timp, aşa ziceau Părinţii - aşa smerenia este înainte-mergătoarea harului şi a tot darul! Această smerenie este o dobândă, este un folos absolut al sufletului. Faptul că omul se smereşte e un folos absolut.

Ţin minte şi acum, eram mulţi prieteni la început, când m-am întors spre credinţă, eram mulţi prieteni, mulţi cunoscuţi şi printre noi era un băiat la Drept care a căzut de nu ştiu câte ori, la nu ştiu câte examene şi după aceea la licenţă de încă nu ştiu câte ori. Tatăl lui era şi profesor şi director de liceu şi era ruşinat

şi îl certa tot timpul: „Eu, director de liceu şi tu nu eşti în stare să-ţi iei licenţa? De atâţia ani tot dai, de atâţia ani tot dai…!”

Şi atâta îl certau toţi cunoscuţii, toţi erau dezamăgiţi de el, până şi prietenii: „Nu se poate, măi, păi tu chiar eşti cel mai slab dintre toţi oamenii pe care-i cunosc? Nici acum, în anul acesta n-ai reuşit…?”

Şi ţin minte, într-o seară, am zis: „Dacă intră acum moartea pe uşă, îngerul morţii şi întreabă: Cine-i pregătit să moară?, cine ar zice că e pregătit?”

Şi el s-a ridicat primul şi a zis: „Eu sunt pregătit să mor!”

Dacă-i ziceai: „Prostule!”, zicea: „Aşa este…”. Dacă-i ziceai: „Tâmpitule!”, zicea: „Aşa este… Şi mai mult decât atât…”.

Nu mai avea nici o mândrie, era de o smerenie absolută. Omul acela era pregătit să moară în orice clipă. Nu avea ce să piardă. El se simţea nimeni înaintea lui Dumnezeu, dar cred că era şi cel mai iubit dintre noi înaintea lui Dumnezeu. Şi a dobândit, poate şi cele mai mari daruri după aceea.

Dumnezeu să ne ajute, să ne întărească”.

Arhimandritul Chiril Pavlov - După prăznuirea naşterii Preasfintei Născătoare de Dumnezeu: Ce putere are rugăciunea Maicii Domnului?

Iubiţi fraţi şi surori, în aceste zile Sfânta Biserică, iar odată cu ea şi noi, prăznuim luminos zilele de bucurie de după prăznuirea Naşterii Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. ***Dacă, după cuvântul Mântuitorului Hristos: femeia, după ce a născut copilul, nu-şi mai aduce aminte de durere, pentru bucuria că s-a născut om în lume (Ioan 16,21) şi dacă, prin urmare, naşterea fiecărui om trebuie să fie însoţită de bucuria mai mare sau mai mică a părinţilor lui, cât de mare a trebuit să fie bucuria părinţilor Preasfintei Fecioare Maria, când aceasta Prunca aleasă de Dumnezeu le-a fost dăruită în urma rugăciunilor lor îndelungi şi a suspinelor cu lacrimi – dăruită la acea vreme, în care ei din pricina bătrâneţilor lor înaintate nu mai nădăjduiau deloc să aibă un copil şi pentru nerodirea lor primeau cele mai grele umiliri şi ponegriri din partea oamenilor?***

Ziua prea cinstitei Naşteri a Fecioarei Născătoare de Dumnezeu trebuie să fie zi de sărbătoare universală, de bucurie generală, aşa cum cântă şi Sfânta Biserică astăzi: Naşterea ta, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, bucurie a vestit la toată lumea.

Naşterea este aducătoare de bucurie pentru acei oameni, cărora şi pentru care se naşte un prunc. Dacă el se naşte numai pentru o familie, bucuria este numai pentru acea familie, dar dacă se naşte pentru un popor şi un stat întreg, atunci bucuria cuprinde un popor întreg, un stat întreg. ***Iar Preasfânta Fecioară s-a născut nu numai pentru părinţii şi rudele sale şi nu numai pentru un anumit***

popor, ci pentru toţi oamenii, pentru toată lumea: „Iată, vei zămisli - i-a binevestit îngerul maicii ei, Ana - şi vei naşte pe Preabinecuvântata, întru care se va binecuvânta tot genunchiul pământesc, căci de naşterea ei se va bucura toată lumea şi prin ea se va da mântuire lumii întregi”.

Prin ce i-a bucurat atât de mult pe pământenii cei din veac mâhniţi şi întristaţi, Mieluşeaua cea blândă a lui Dumnezeu - neîntinata Fecioară Maria?

Că din tine - răspunde la această întrebare cântarea bisericească ***- a răsărit Soarele Dreptăţii, Hristos Dumnezeul nostru. Şi, dezlegând blestemul, a dat binecuvântare şi stricând moartea, ne-a dăruit nouă viaţa veşnică [Troparul Naşterii Preasfintei Născătoare de Dumnezeu.].***

Iată pricina bucuriei pentru toată lumea în Naşterea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu! Izvorul adevăratei bucurii pentru toate fiinţele raţionale este Unul Domnul Dumnezeu – de aceea şi primii oameni au fost fericiţi atât timp cât s-au aflat în legătură apropiată cu Domnul, Fiinţa cea Atotmulţumită şi Atotfericită. Dar, îndată ce această legătură s-a rupt prin căderea în păcat a protopărinţilor noştri, pământul, cel creat pentru desfătarea omului, a devenit temniţă întunecată pentru el, valea plângerii şi a tânguirii, unde, după cum ne încredinţează Sfântul Apostol Pavel, toată făptura împreună suspină şi împreună are dureri până acum (Romani 8, 22).

Ca să pună sfârşit acestor suspine şi dureri şi să-i întoarcă pământului bucuria cea pierdută, trebuia să se apropie iarăşi de om Izvorul bucuriei, să strălucească iarăşi pe pământ Soarele Dreptăţii. De aceea, ***pentru izbăvirea din necazuri şi nenorociri a omului căzut, prin Sfatul cel mai dinainte de veci al Preasfintei Treimi s-a hotărât că Fiul lui Dumnezeu, Cel Unul-Născut să Se arate în trup omenesc; apoi, în timp, a fost vestit şi nu o dată repetat faptul că Fiul lui Dumnezeu va lua trup omenesc prin naşterea din Fecioară. Iată de ce, după cinci mii de ani de la căderea protopărinţilor noştri, dreptilor Ioachim şi Ana li se naşte în chip minunat unica fiică, Maria, care, fiind născută prin lucrarea deosebită a harului dumnezeiesc, crescută încă din pruncie în Sfânta biserică şi dedicată întru totul Domnului, devine atât de curată şi sfântă, încât este pregătită să-L primească în pântecele ei pe Dumnezeu, Cel Preacurat şi Atotsfânt. Ea se învredniceşte cea dintâi dintre toţi oamenii să audă de la Vestitorul Ceresc cuvântul: Bucură-te!, căci din ea trebuie să răsară Izvorul bucuriei - Soarele Dreptăţii, Hristos Dumnezeul nostru.***

Aşadar, ziua Naşterii Preasfintei Fecioare Maria trebuie să fie îmbucurătoare pentru toată lumea, fiindcă pentru toată lumea s-a şi născut această Fecioară, ca

să devină Maica Împăratului Cerului şi al Pământului, Maica Dătătorului bucuriei celei fără de sfârşit pentru tot neamul omenesc.

Însă Preasfânta Fecioară Maria devine totodată şi Maica tuturor celor pe care Fiul ei nu Se ruşinează să-i numească fraţii Săi (cf. Evrei 2, 11). Născându-L pe Domnul Iisus Hristos, pe Unicul Mijlocitor dintre Dumnezeu şi oameni, ea însăşi devine cea dintâi mijlocitoare pentru ei înaintea Acestui Mijlocitor. ***Chiar dacă prin Crucea lui Hristos ne sunt câştigate şi dăruite toate puterile dumnezeieşti şi mijloacele spre a ajunge la Izvorul adevăratei bucurii şi a ne uni pe veci cu El, totuşi, noi, păcătoşii, suntem atât de slabi şi neputincioşi încât de unii singuri nu putem întotdeauna să ne folosim de aceste puteri şi mijloace, dăruite nouă şi având un Mijlocitor înaintea lui Dumnezeu, avem nevoie totodată şi de alţi îndrumători şi mijlocitori pentru mântuirea noastră. Asemenea îndrumători şi mijlocitori pentru noi sunt îngerii şi toţi Sfinţii cei plăcuţi lui Dumnezeu, însă cea mai puternică îndrumătoare a noastră în lucrarea mântuirii, cea dintâi apărătoare a noastră înaintea Domnului este Preasfânta Fecioară Maria.***

Fiind mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii şi având îndrăznire de Maică înaintea Fiului ei şi Dumnezeu, ea este, desigur, mai puternică decât toţi Sfinţii cei plăcuţi lui Dumnezeu şi îngerii şi poate mijloci mai mult decât ei înaintea Celui Preaînalt pentru neamul omenesc. Căci toţi Sfinţii din cer, faţă de noi, cei ce pribegim pe pământ, sunt ca nişte stele neapuse, neacoperite de nori, iar Preasfânta Fecioară Maria este ca luna plină, care ne luminează în noaptea păcatului, pentru ca noi, asemenea israeliţilor, să nu rătăcim drumul către Ţara Făgăduinţei în pustiul pieirii veşnice. Precum luna, luând de la soare mai multă lumină decât stelele, luminează pământul cu mai multă lumină decât ele, aşa şi Maica Domnului, primind de la Soarele Dreptăţii dumnezeiasca lumină mult mai mult decât toţi Sfinţii, revarsă din sine mult mai multe râuri de lumină binecuvântată asupra Bisericii, prin puternica ei ocrotire trimiţându-i mângâiere şi ajutor în toate necazurile şi nenorocirile şi izgonind de la ea întunericul necredinţei, ce împresoară popoarele care se întsrăinează de lumina adevărului.

Duşmănie voi pune între tine şi între femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei; aceasta îţi va zdrobi capul (Facerea 3,15).

Să ne umplem, aşadar, de bucurie duhovnicească pentru preaslăvita Naştere a Maicii Domnului, de bucuria care să fie vrednică de ea şi totodată bineplăcută ei – pricinuitoarei bucuriei noastre. Iar o asemenea bucurie poate fi numai bucuria întru Domnul, cu care îi plăcea să se însufleţească însăşi Preasfânta Fecioară. De aceea să ne bucurăm, desfătându-ne cu psalmi şi cântări duhovniceşti, cu

cugetarea la legea Domnului, zidindu-ne prin discuţii mântuitoare de suflet şi prin săvârşirea faptelor de milostenie. Amin.

Căci mult poate rugăciunea Maicii spre îmblânzirea Stăpânului

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh!

Nu avem alt ajutor, nu avem altă nădejde, decât numai pe tine, Stăpână! Tu ne ajută nouă, că întru tine nădăjduim şi întru tine ne lăudăm, căci robii tăi suntem, să nu ne ruşinăm - cu aceste cuvinte de rugăciune aleargă totdeauna Biserica la cea care prin harul lui Dumnezeu a devenit ocrotitoarea întregii lumi şi a fiecărui suflet creştin în parte. Şi ce bucurie aduc în inima noastră aceste cuvinte binecuvântate! Mai ales atunci când sufletul nostru este îngreunat de povara păcatelor sau a necazurilor sau este slăbit de întristare sau deznădejde, inima creştină găseşte în aceste cuvinte îmbărbătare, mângâiere şi împăcare. Câtă bucurie aduc ele atunci sufletului nostru!

În clipele triste, grele pentru suflet, când sufletul cade sub greutatea vreunei ispite păcătoase, el are nevoie mai ales de milă şi de nădejdea luminoasă într-un ajutor şi toţi simţim aceasta. Chiar dacă Domnul prin firea Sa este îndelung-răbdător şi mult-milostiv şi nu până în sfârşit se va iuţi (cf. Psalmii 102,8-9), există, totuşi, din partea noastră atâtea fapte nesăbuite, prin care noi îngrădim intrarea harului dumnezeiesc şi atragem asupra noastră dreapta mânie a lui Dumnezeu. De exemplu – când nu iertăm din toată inima greşelile aproapelui, precum se vede din pilda despre datornicul nerecunoscător, căci Mântuitorul spune drept: ***Tot aşa şi Tatăl Meu cel ceresc vă va face vouă, dacă nu veţi ierta – fiecare fratelui său – din inimile voastre (Matei 18,35)*** sau – când inima noastră se înalţă de mândrie, căci, după cuvântul Apostolului: ***Dumnezeu celor mândri le stă împotrivă, iar celor smeriţi le dă har (1 Petru 5, 5);*** atunci harul lui Dumnezeu pleacă de la noi şi vine peste noi mânia lui Dumnezeu.

Şi tocmai atunci, în clipa părăsirii, când ne apasă mânia Domnului, sufletul are cel mai mult nevoie de mila Creatorului său. Dar cum putem apleca spre milă mânia Domnului, când nici îndrăznire nu mai avem înaintea Lui, când şi Sfinţii, parcă, ne osândesc şi nu mijlocesc pentru noi, iar datoria păcatelor este fără margini şi o viaţă întreagă nu ne ajunge ca să o plătim? Ce să facem atunci şi la cine să alergăm şi de la cine să aşteptăm mântuirea? De la aceea care a devenit Maica noastră după har. Ea este nădejdea celor deznădăjduiţi, mântuirea păcătoşilor, Maica creştinilor, Preacurata Fecioară Maria, neprihănita noastră Stăpână. ***De aceea, chiar dacă vreun păcătos ajunge într-o asemenea stare nefericită, care are de o parte mânia lui Dumnezeu, iar de cealaltă nu are nici un ajutor în sensul mijlocirii Sfinţilor, nici atunci nu este părăsit de acoperământul şi ocrotirea Preasfintei Fecioare.***

Chiar dacă ştiţi aceasta, totuşi nu este de prisos să vă mai amintesc o dată spre a vă întări mai mult încrederea în mijlocirea Maicii Domnului.

Am spus că Domnul Se mânie pentru fărădelegile noastre, dar, ca să fie mai clar ce înseamnă expresia „Se mânie", ca să înţelegem cât de cumplită este mânia lui Dumnezeu, stârnită de păcatul omenesc, vom aminti acele exemple din Sfânta Scriptură, în care Dumnezeu S-a arătat ca Dumnezeul al răzbunării.

- ⇒ *Mai întâi a greşit Luceafărul cel purtător de lumină şi Domnul, mâniindu-Se, l-a doborât din cer, ca pe un fulger, a deschis adâncul focului nestins şi al întunericului celui dinafară şi l-a închis acolo pe veci împreună cu ceilalţi îngeri căzuţi.*
- ⇒ *Apoi a greşit Adam şi Domnul, mâniindu-Se, l-a izgonit din Rai şi l-a osândit să lucreze pământul, plin de spini şi pălămidă şi cu sudoarea feţii să-şi ude pâinea în toată viaţa sa.*
- ⇒ *Apoi au greşit oamenii din vremea lui Noe şi Domnul, mâniindu-Se, a trimis peste ei potop de apă, ploaie timp de patruzeci de zile şi i-a înecat.*
- ⇒ *Au greşit locuitorii Sodomei şi ai Gomorei şi ai altor cetăţi şi Domnul, mâniindu-Se, a plouat peste ei foc din ceruri şi i-a pârjolit.*
- ⇒ *Au greşit evreii şi Domnul, mâniindu-Se, i-a lăsat să cadă, biruiţi, prădaţi şi înrobiţi, în mâinile vrăjmaşilor – fie ale caldeilor, fie ale asirienilor şi chiar şi astăzi sunt ponegriţi de oameni.*
- ⇒ *A greşit proorocul şi psalmistul David şi, deşi era prietenul lui Dumnezeu, totuşi, Domnul, mâniindu-Se, nu l-a iertat fără ca mai întâi să-i dea cea mai grea pedeapsă – moartea fiilor şi ciumă, care i-a nimicit aproape tot regatul.*

Şi multe alte exemple ale dreptei mânii a lui Dumnezeu vedem în acele timpuri străvechi.

Greşim şi noi, creştinii şi Domnul Se mânie şi ne pedepseşte şi pe noi precum i-a pedepsit pe cei din vechime. Bolile, moartea prematură, foametea, războaiele – toate aceste sunt bicele lui Dumnezeu, cu care El ne pedepseşte din afară, sunt pedepse văzute. Dar ne lovesc şi pedepse lăuntrice, care ating sufletul nostru, când Domnul Se depărtează şi ia de la noi harul Său dumnezeiesc, din care pricină au loc întunecarea raţiunii, slăbirea voinţei faţă de tot binele, neştiinţă şi nepăsarea faţă de adevărurile credinţei şi în general, de tot ce este sfânt, stăruinţa în rău şi în sfârşit, lipsa pocăinţei. Şi acestea sunt semnele mâniei lui Dumnezeu – orbirea ochilor inimii, stăruinţa în rău şi nedreptatea.

Sfinţii Părinţi spun că păcatul este cel mai mare rău şi că Dumnezeu, Care este Bunătatea supremă, nimic nu urăşte mai mult decât păcatul şi Dreapta

Lui Judecată nimic nu pedepseşte mai tare decât păcatul, această încălcare neruşinată a poruncilor dumnezeieşti. De aici vedem cât de mare trebuie să fie mânia lui Dumnezeu asupra omului care petrece în păcat.

Ea este atât de mare, încât chiar şi dreptul Iov se teme de ea mai mult decât de chinurile cele de dedesubt. ***O, de m-ai ascunde în împărăţia morţilor, ca să mă ţii acolo până când va trece mânia Ta şi de mi-ai soroci o vreme, când iarăşi să-ţi aduci aminte de mine! (Iov 14,13)*** – glăsuieşte el.

Şi Sfântul Ioan Gură de Aur se teme de mânia Domnului mai mult decât de întunericul pedepselor: „Nu este atât de cumplit să-ţi închipui nici chiar o mie de gheene – spune acest Sfânt – pe cât de cumplit este a vedea faţa lui Dumnezeu, întorcându-se de la noi şi ochiul Lui cel blând, nesuferind a căuta spre noi”.

Când Dumnezeu Se mânie tare pe păcătos, poate cineva să mijlocească înaintea Lui, să-I potolească mânia şi să o întoarcă la blândeţe şi la milă? În pustiu evreii au săvârşit cea mai mare fărădelege, pe care o poate săvârşi omul înaintea lui Dumnezeu: au căzut în idolatrie, şi-au făcut un viţel de aur şi s-au închinat lui ca lui Dumnezeu şi s-au lepădat de adevăratul Dumnezeu, Cel ce îi izbăvise din robia egipteană. Domnul Se mânie tare şi voieşte să-i piardă, să-i şteargă de pe faţa pământului, dar Moise mijloceşte pentru ei şi cere: ***Să nu se aprindă, Doamne, mânia Ta asupra poporului Tău, pe care l-ai scos din ţara Egiptului cu putere mare şi cu braţul Tău cel înalt… Întoarce-Ţi iuţimea mâniei Tale, milostiveşte-Te şi nu căuta la răutatea poporului Tău. Adu-ţi aminte de Avraam, de Isaac şi de Iacov, robii Tăi, cărora Te-ai jurat Tu pe Tine Însuţi, zicând: Voi înmulţi foarte tare neamul vostru, ca stelele cerului şi tot pământul acesta, de care v-am vorbit, îl voi da urmaşilor voştri şi-l vor stăpâni în veci!”. Atunci a abătut Domnul pieirea ce zisese s-o aducă asupra poporului Său (Ieşirea 32,11-14).*** Vedeţi? ***Rugăciunea lui Moise L-a înduplecat pe Dumnezeu şi Domnul a abătut pedeapsa Sa.***

Însă Moise nu era înaintea lui Dumnezeu decât un simplu rob, aşa cum nici Avraam, Isaac şi Iacov nu au fost decât nişte robi. ***Dar Preasfânta Fecioară Maria cine este înaintea lui Dumnezeu? Este Maica cea iubită, aleasă dintre toate făpturile.***

Sfântul Ioan Damaschin spune că există o deosebire fără margini între robii lui Dumnezeu şi Maica lui Dumnezeu şi, dacă mijlocirea robului Moise a întors iuţimea mâniei lui Dumnezeu şi nu a lăsat-o să-i piardă pe evreii cei închinători la idoli, mijlocirea Preasfintei Fecioare Maria cu atât mai mult va întoarce această mânie dumnezeiască şi nu o va lăsa să cadă peste creştinii cei păcătoşi. Dumnezeu, fiind rugat de toţi Sfinţii, uneori îi ascultă, dar alteori nici nu ia

aminte la rugăciunea lor; El este Domnul, iar ei sunt robi; ei cer milă, iar a o da sau nu – stă în voia Lui cea liberă.

Aduceţi-vă aminte: apostolul Pavel s-a rugat lui Dumnezeu de trei ori şi nu a fost auzit, dar, când se roagă Preasfânta Fecioară, Domnul totdeauna o aude, căci El este Fiul ei, iar ea este Maica Lui, iar dacă Fiul împlineşte cererile Maicii, aceasta nu este milă, ci datorie firească. Când Batşeba, mama regelui Solomon, a intrat în palatul regal, regele, precum spune dumnezeiasca Scriptură, s-a ridicat de pe tronul său, s-a închinat ei, a adus un alt tron, şi ea s-a aşezat la dreapta lui. Iar, când ea a spus că are să-i ceară o milă, el i-a răspuns: ***Cere, mama mea! (3 Regi 2, 20)*** Regele Solomon ştia că, deşi era rege, trebuia totuşi să o cinstească pe mama sa, ca regină.

Preasfânta Fecioară, după mutarea ei de la pământ la cer, a intrat în cămara dumnezeiască a slavei cu mare cinste, fiind pusă mai presus de toate cinurile Îngerilor şi ale Arhanghelilor şi de toţi Sfinţii. Ea a fost aşezată la dreapta tronului lui Dumnezeu, precum vestise dinainte Duhul Sfânt: ***Stătut-a împărăteasa de-a dreapta Ta, îmbrăcată în haină aurită şi prea înfrumuseţată (Psalmii 44, 11).*** Şi Domnul împlineşte cererile ei, zicând: ***„Cere, Maica Mea, cere ceea ce voieşti şi Eu voi împlini dorinţa ta şi să ştie lumea Cine este Fiul tău şi cine este Maica Mea şi să te slăvească astfel toate neamurile. Cere tămăduire pentru cel bolnav, cere ajutor pentru cel sărman şi necăjit, cere ca vreun loc sau vreun oraş, în care cu evlavie este cinstit numele tău, să fie păzite de foamete, de molimă, de război; cere şi Eu voi împlini rugămintea ta. Fie ca slava Mea să se găsească în proslăvirea Maicii Mele”.***

Înaintaşii noştri aveau credinţă tare şi adâncă în mijlocirea cerească a Maicii Domnului şi deseori alergau la ea în nevoile, necazurile şi mâhnirile lor cu rugăciune fierbinte şi osârdnică. Iar Maica Domnului nu lasă credinţa lor deşartă, ci le dădea ajutor grabnic atât dreptslăvitorului popor rus, în general, cât şi fiecărui credincios – după credinţa lui.

Se povesteşte că o mamă, o femeie binecredincioasă, temătoare de Dumnezeu, l-a condus pe fiul ei, care era ofiţer la marină şi trebuia să plece într-o cursă lungă şi primejdioasă, înainte de plecarea fiului ei în cursa cea lungă, ea a mers la biserică şi a cerut să se slujească un moleben pentru sănătatea şi bunăstarea lui înaintea unei vechi icoane făcătoare de minuni a Maicii Domnului. După sfârşitul molebenului mama ofiţerului s-a aşezat în genunchi înaintea icoanei şi cu lacrimi a grăit: “Împărătească Cerească, ţie ţi-l încredinţez pe fiul meu şi în tine îmi pun toată nădejdea mea, tu să mi-l aduci înapoi şi de pe fundul mării!”

Şi, într-adevăr, în timpul călătoriei nava a fost surprinsă de o furtună cumplită şi supusă cu totul distrugerii, căci turnul de comandă a fost înghiţit de valuri. Printre ceilalţi a fost aruncat de valuri peste bord şi fiul acestei mame temătoare de Dumnezeu. Aşteptându-şi moartea, el şi-a amintit dintr-odată pelerinajul făcut cu mama lui la icoana făcătoare de minuni şi cu credinţă a chemat-o în ajutor pe Preasfânta Fecioară, strigând cu nădejde la ea: „Împărătească Cerească, mama mea s-a rugat înaintea ta pentru mine: izbăveşte-mă pentru rugăciunea ei”.

Şi îndată un val l-a lovit atât de tare, încât a rămas fără cunoştinţă şi fără simţire, iar când şi-a venit în fire, s-a văzut pe malul mării şi i-a mulţumit mijlocitoarei pentru izbăvirea sa.

Mare a fost minunea Născătoarei de Dumnezeu, care pentru credinţa şi rugăciunea mamei l-a izbăvit în clipa pieirii pe fiul ei!

Această povestire este o confirmare în plus a puterii ce o are rugăciunea mamei, a faptului că rugăciunea mamei poate izbăvi, chiar şi de pe fundul mării. De aceea, iubiţi fraţi şi surori, de la mic la mare să o cinstiţi pe Preacurata Fecioară Maria, să aveţi evlavie înaintea numelui Împărătesei Cereşti şi în toate nevoile voastre, trupeşti şi sufleteşti, să o chemaţi pe ea, ocrotitoarea vieţii noastre.

Nici unul dintre animalele aflate în arca lui Noe nu a pierit; tot la fel nu va pieri nici unul dintre creştinii ce vor alerga sub ocrotirea Sfintei Fecioare, care este Chivotul sfinţirii. Chiar şi de te va ameninţa toată mânia lui Dumnezeu, dacă ea va mijloci pentru tine, o va apleca spre milă şi blândeţe, căci mult poate rugăciunea Maicii spre îmblânzirea Stăpânului.

De aceea glăsuieşte Sfânta noastră Biserică: Nimeni dintre cei ce aleargă la Tine nu iese ruşinat, Născătoare de Dumnezeu Fecioară; ci cerând dar bun, primeşte dăruirea către cererea cea de folos.

Să o cinstim, aşadar, dragii mei, după Domnul, cel mai mult pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu.

Numele Domnului nostru Iisus Hristos şi numele Preacuratei Lui Maici să fie scrise în inimile noastre şi niciodată să nu plece de pe buzele noastre. Numele Mântuitorului şi numele Preabinecuvântatei noastre Stăpâne să fie începutul şi sfârşitul rugăciunilor noastre de dimineaţă şi de seară. Cu aceste nume să intrăm în biserică şi să ieşim din ea, să începem şi să sfârşim orice lucru ca să ne învrednicim în ceasul suflării celei din urmă să-L avem de o parte pe Domnul Iisus Hristos, iar de cealaltă – pe Preacurata Fecioară Maria şi să fim totodată proslăviţi în Împărăţia Cerurilor. Amin.

(în: Arhimandrit Chiril (Pavlov), Lauda Maicii Domnului, Editura Egumeniţa, 2012)

Prin rugăciune la Maica Domnului, toate necazurile își găsesc rezolvarea

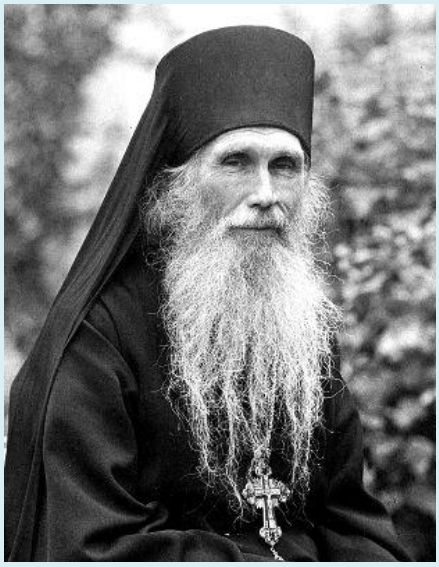

Este greu să arătăm vreun necaz sau nenorocire de care să nu-i fi izbăvit Maica Domnului când oamenii alergau la ea cu credinţă şi rugăciune fierbinte.

***

Ştiţi din istorie că înaintaşii noştri, creştini ortodocşi, erau oameni foarte temători de Dumnezeu şi totdeauna aveau credinţă tare şi adâncă în mijlocirea cerească a Maicii Domnului. Şi Împărăteasa Cerească nu lăsa fără răspuns credinţa lor, ci trimitea totdeauna ajutor tuturor celor care alergau la ea cu nădejde. Este greu să arătăm vreun necaz sau nenorocire de care să nu-i fi izbăvit Maica Domnului când ei alergau la ea cu credinţă şi rugăciune fierbinte.

Prin mijlocirea şi ocrotirea ei erau tămăduiţi cei care sufereau de boli cu neputinţă de tămăduit. Mulţi erau izbăviţi de moarte năprasnică, de tâlhari, de înec, de foc, de îngheţ. Prin mijlocirea ei se curmau nenorocirile omenirii: incendiile, foametea, războaiele. Sate, oraşe şi regiuni întregi, prin rugăciunile Împărătesei Cereşti, erau izbăvite de boli aducătoare de moarte şi pierzătoare. Şi multe alte exemple ale ocrotirii ei cunosc dreptslăvitorii creştini.

(Arhimandrit Chiril Pavlov, Lauda Maicii Domnului, Editura Egumenița, Galați, 2012, p. 10)

Începutul mântuirii noastre: Naşterea Maicii Domnului şi modelul Sfinţilor părinţi Ioachim şi Ana pentru familia creştină: “Să învăţăm de la ei cum trebuie să trăim pentru ca şi astăzi să vină pe lume copii ai lui Dumnezeu”

8.09.2018

Arhim. Ioan Krestiankin: “Astăzi este începutul mântuirii noastre”

Naşterea ta, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, bucurie a vestit la toată lumea, că din tine a răsărit Soarele dreptăţii, Hristos, Dumnezeul nostru. Şi dezlegând blestemul, a dat binecuvântare şi stricând moartea, ne-a dăruit nouă viaţă veşnică.“

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh! Dragii mei, anul bisericesc începe în septembrie şi Naşterea Maicii Domnului este prima sărbătoare pe care o prăznuim - începutul tuturor sărbătorilor bisericeşti.

Unui cuplu sterp şi bătrân, necunoscut până acum lumii, i se naşte o fiică. Dacă vom medita la semnificaţia acestui eveniment familial particular, vom vedea limpede că această zi este una specială pentru întreaga lume - ca început al mântuirii noastre, ca prevestire a Naşterii Mântuitorului. Această sărbătoare este începutul celorlalte sărbători fiindcă reprezintă sfârşitul Legii vechi-testamentare şi ea a deschis uşa harului şi Adevărului.

În vremurile naşterii Preasfintei Fecioare în mijlocul neamului omenesc, atunci când Dumnezeu a căutat la oamenii ce petreceau în blestemul păcatului, starea religios-morală a lumii era extrem de precară. Păgânii, care nu Îl cunoşteau pe Dumnezeu, se bălăceau în idolatria lipsită de sens şi în degradare morală incomensurabilă. Întregul sens al vieţii lor se reducea la un mod de viaţă animalic şi la egoism. Iudeii, poporul ales al lui Dumnezeu, au căzut în ritualism făţarnic, pervertind esenţa și sensul Legii date lor de Dumnezeu. Păcatul bântuia întreaga lume şi numai puţini drepţi, printr-un efort titanic, reuşeau să se sustragă invaziei păcatului, ascunzându-şi interesele familiale şi religioase faţă de ceilalţi. Acestor puţine persoane, capabile să-L audă, Dumnezeu le dădea o mângâiere prin descoperirea înţelesului profeţiilor referitoare la viitorul Mesia - Mântuitorul.

Aşa era şi viaţa liniştită şi blândă a soţilor Ioachim şi Ana. Urmaşi îndepărtaţi ai lui Aaron, ei s-au ascuns în taina vieţii de familie. Doar Dumnezeu vedea eforturile lor de rezistenţă împotriva răului ce domnea în jur. Pentru cei din jurul lor, puritatea morală şi cucernicia soţilor erau ascunse de vălul unei tragedii familiale: ei erau sterpi.

În sânul poporului evreu, sterilitatea era considerată o pedeapsă cruntă a lui Dumnezeu şi predomina părerea că era un motiv pentru ce să fie pedepsiţi. Ocara şi reproşurile permanente ale oamenilor îi urmăreau pe aceşti drepţi de mulţi ani. Întristarea lor s-a micşorat puţin, graţie credinţei şi speranţei de a obţine prin rugăciune de la Dumnezeu iertarea şi binecuvântarea de a naşte prunci.

Dar anii treceau, bătrâneţea adâncă le-a îngropat orice speranţă şi chiar înseşi gândurile referitoare la naşterea de copii. Ioachim şi Ana s-au smerit pe deplin şi nu s-au justificat în faţa ocărilor ce le erau puse in cârcă. Marginalizaţi de oameni, prin rugăciuni, ei nu se îndepărtau de Dumnezeu, doar în El găsindu-şi alinare. Virtutea lor, încercată şi alimentată de necazuri îndelungate, a rămas neclintită. Dar o altă încercare grea le pregătise pronia lui Dumnezeu. Ca o pecete a unui abandon total al lui Dumnezeu a fost pentru Ioachim respingerea jertfei sale la templul din Ierusalim. Acolo, în faţa lui Dumnezeu, în numele lui Dumnezeu, el a auzit mustrarea aspră a preotului: „Jertfa celui fără copii nu poate să-I fie plăcută lui Dumnezeu”.

În disperarea sa, Ioachim a fugit chiar de la templu în pustie, el a fugit de soţia sa, de oameni; părea că ar fi fugit de Însuşi Dumnezeu, dacă aceasta ar fi fost posibil. Gândul că pedeapsa cerească a sterilităţii îl urmărea încă din tinereţe şi că acum, aproape de apusul vieţii sale, mânia lui Dumnezeu nu s-a retras de la el, l-a doborât. Pentru ce? Cu ce păcătuise atât de mult, încât nu mai exista pentru el mila lui Dumnezeu?

Bătrânul nu ştia aceasta şi a stat în faţa lui Dumnezeu în rugăciune şi în post aspru, revărsându-şi durerea disperată a sufletului său. În ziua a patruzecea, rugătorului i s-a arătat îngerul lui Dumnezeu, rostind cuvintele: „Dumnezeu a primit cu milostivire rugăciunile tale şi soţia ta, Ana, îţi va naşte o fiică, de care se vor bucura toţi, iar tu o vei numi Maria”.

Prin patruzeci de zile de suferinţe sufleteşti a trecut şi Ana, soţia lui Ioachim. Aflând ce i s-a întâmplat soţului său la Ierusalim, a fost cuprinsă de o întristare nemăsurată, considerându-se numai pe sine vinovată pentru nenorocirea lor familială şi pentru suferinţele soţului. Treptat, rugăciunea sa s-a înălţat până la o asemenea îndrăzneală, încât s-a încumetat să-i ceară lui Dumnezeu o minune.
„Doamne, Tu, care i-ai dăruit Sarei un fiu la bătrâneţe şi ai deschis pântecele Anei pentru naşterea Profetului Tău Samuel, caută spre mine şi auzi-mi rugăciunea! Dezleagă durerile inimii mele şi legăturile sterpiciunii mele. Copilul pe care-l voi naşte Îţi va fi adus în dar Ţie, ca să se binecuvânteze şi să se proslăvească prin el milostivirea Ta!”.

Cea suferindă a cerut o minune şi a făcut imediat o făgăduinţă: să se dedice pe deplin, pe sine şi pe copilul dăruit, lui Dumnezeu. Rugăciunea i-a fost întreruptă de un mesager ceresc: „Nu te teme, Ana, rugăciunea ţi-a fost ascultată. Vei zămisli şi vei naşte o fiică binecuvântată, mai mare decât toate fiicele pământeşti. Prin ea se vor binecuvânta toate neamurile pământului, prin ea va fi dată mântuirea întregii lumi!”. Şi minunea a avut loc!

Preasfânta şi prea binecuvântata Fiică a încununat cu bucurie nepământească sfârşitul vieţii acestui cuplu drept, purtând în sine lumină pentru întreaga lume, dar tăinuind-o o vreme.

Dragii mei, să primim în inimă darurile binecuvântate ale praznicului, daruri ce se află astăzi în biserică. Să observăm firul roşu călăuzitor al proniei lui Dumnezeu. Să simţim forţa si claritatea căilor lui Dumnezeu pentru toţi cei credincioşi Lui. Încercările credinţei şi ale cucerniciei lui Ioachim şi a Anei i-au însoţit pe tot parcursul vieţii lor. Ei nici nu bănuiau că Dumnezeu îi pregătea pentru primirea unui har special. Încă din tinereţe, speranţa şi aşteptarea cu răbdare nu au lăsat în sufletele lor loc întristării. A sosit momentul când răbdarea a trebuit să cedeze locul smereniei, căci dispăruse chiar însăşi posibilitatea de a mai fi părinţi. Ei nu au primit acest har deodată, căci supunerea faţă de circumstanţele vieţii nu se naşte în inima omului decât printr-un efort de voinţă. Prin câte lupte, muncă, forţări de sine trecem cu toţii în timpul spulberării speranţelor noastre!

Părinţii Sfintei Fecioare au trecut prin încercări grele, fără a-şi clătina credinţa, fără a murmura. Graţie vieţii lor ascetice, au început să cultive o asemenea

relaţie cu Dumnezeu, încât au ajuns să-L iubească din toată inima, din tot cugetul şi în toată deplinătatea. Tot ce era omenesc, trupesc, s-a epuizat şi a trecut. A rămas doar dorinţa smerită de a fi cu Dumnezeu şi de a-I sluji. Slujirea lor a întrecut orice aşteptări omeneşti, ei au putut să devină Părinţi dumnezeieşti pentru întreaga umanitate. Dumnezeu a căutat la credincioşia lor întru totul încercată şi, bruind rânduiala firii, i-a recompensat, prin ei, pe pământeni cu un dar ceresc. S-a născut Fecioara prea binecuvântată şi odată cu ea, s-au ivit zorile unei noi vieţi. În ea se afla începutul mântuirii noastre. „Să se bucure cerul şi să se veselească pământul”.

De sărbătoarea Naşterii Preasfintei Fecioare, Născătoarea de Dumnezeu, Biserica cheamă an de an oamenii să se bucure, căci în această sărbătoare ni s-a arătat Născătoarea bucuriei universale - Maica Mântuitorului nostru! Să trăim şi noi bucuria sărbătorii care ne-a fost dăruită de Dumnezeu. Să nu lăsăm în inimile noastre loc tristeţii si disperării apărute din pricina necazurilor care ne-au cuprins. Oare aceste necazuri nu reprezintă de fapt o încercare necesară a credinţei, a răbdării şi a nădejdii în Duumnezeu? Trebuie să ţinem minte că Dumnezeu este credincios şi că a binevoit să dăruiască mântuire tuturor celor care vor să se mântuiască.

Dragii mei, mare este această sărbătoare pe pământ, însă astăzi vom restrânge semnificaţia ei pentru noi, discutând despre modelul vieţii de familie a lui Ioachim şi Anei. Să învăţăm de la ei cum trebuie să trăim pentru ca şi astăzi să vină pe lume copii ai lui Dumnezeu.

Au fost vremuri când şi în Rusia femeile aduceau pe lume prunci spre bucuria proprie şi a patriei, pregătind şi pentru Biserică sfinţi. Copiii trebuie aşteptaţi ca dar al lui Dumnezeu, ca rod al iubirii. Ei trebuie zămisliţi cu rugăciune şi trebuie hrăniţi cu Sfintele Taine până la venirea pe lume. Naşterea unei noi vieţi reprezintă o minune a atotputerniciei lui Dumnezeu. Cu câtă responsabilitate şi evlavie trebuie să începem crearea unei familii! Cucernicia soţilor, dragostea şi credinţa lor, curăţia sufletelor şi a trupurilor lor - iată fundamentul trainic al familiei, bunăvoinţa şi binecuvântarea lui Dumnezeu.

Viaţa evlavioasă a părinţilor, modelul lor viu, îl vor educa pe copil mai temeinic decât orice cuvântări şi predici referitoare la credinţă. Şi prea înţeleptul rege al Vechiului Testament, Solomon, a afirmat că urmaşii celor necredincioşi nu pot fi puternici şi desăvârşiţi, ci vor fi asemenea rădăcinii lor. Să fim atenţi şi la faptul că, pruncii cu totul speciali se nasc din făgăduinţe, fiind dedicaţi lui Dumnezeu încă din pântecele maicilor lor. Ei nu sunt rodul poftei pătimaşe a trupurilor, ci rodul dorinţei arzătoare de a avea urmaşi plăcuţi lui Dumnezeu. Şi, nu vom da greş dacă vom spune că momentul conceperii pruncului şi timpul petrecut în pântecele mamei au o importanţă copleşitoare pentru viitorul copil,

marcându-l pentru întreaga viaţă. Dacă copiii binecuvântaţi se nasc din tendinţa de a realiza scopul de bază al relaţiei conjugale din cadrul căsătoriei şi ca rod al rugăciunii, atunci [este cazul să ne întrebăm:] va fi oare copilul spre mângâierea părinţilor în cazul în care nici n-au avut de gând să-l conceapă, urmărind numai satisfacerea propriei pofte trupeşti?

Dragii mei, starea noastră duhovnicească este importantă în orice moment al vieţii, mai ales în relaţiile noastre de familie şi conjugale. Oare mamele de acum, care poartă sub inimă un prunc, se gândesc să nu-l întineze prin vreo necurăţire şi poftă desfrânată? De ce să ne ascundem, relaţiile trupeşti în această perioadă, fiind deja pe deplin sigură sarcina, nu mai cunosc vreo înfrânare în rândurile oamenilor. Şi iată că rodul purtat în fărădelege, care încă din pântecele mamei sale a gustat mizeria păcatului omenesc, învăluit cu ruşine şi mustrare, îşi răsplăteşte părinţii prin multă amărăciune de-a lungul întregii vieţi.

Căsătoria creştină este o mare taină. Ea a fost instituită de Dumnezeu pentru perpetuarea speciei umane şi pentru a ţine în frâu trupul. Importanţa şi sfinţenia sa este atât de mare, încât căsătoria este asemenea cu unirea dintre Hristos şi Biserică. Dar, oare nu a sosit acel timpul, despre care vorbeşte apostolul: „Va veni o vreme când nu vor mai suferi învăţătura sănătoasă […] şi îşi vor întoarce auzul de la adevăr” (II Tim. 4, 3-4)? Vremea când scopul principal al familiei este substituit prin planificare pragmatică a acesteia, după propria voinţă, şi când egoismul intervine în mod abuziv în taina vieţii?

Probabil că acum mă veţi contrazice în gândurile voastre: „Oare prin Botez pruncul nu se naşte pentru viaţa duhovnicească, oare nu se spală de negura păcatului?“ Da, Botezul este a doua naştere, numai că nu una trupească, ci duhovnicească. Cel botezat devine fiu al lui Dumnezeu, dar nu încetează să fie şi fiul părinţilor săi, păstrându-şi firea pe care a primit-o la naştere. Sfinţit şi luminat iese din cristelniţă, primeşte prin Taina Mirungerii forţe pentru viaţă şi cucernicie, dar aceste forţe nu îi sunt date în locul celor moştenite de la părinţi, ci spre întărirea facultăţilor naturale existente deja. Pe pruncul care are în firea sa înclinaţii rele îl aşteaptă o luptă crâncenă pentru sănătatea sa duhovnicească; multe lacrimi, amărăciuni şi muncă le va aduce şi părinţilor săi.

Modelul de viaţă cucernică a Sfinţilor şi drepţilor dumnezeieşti Părinţi Ioachim şi Ana să ne fie călăuzitori în călătoria pământească. Să deprindem bărbăţia şi răbdarea lor, dar mai ales să nu uităm să le cerem ajutor în rugăciuni pentru naşterea de prunci.

Să ne rugăm şi noi pentru copiii noştri până la naşterea lor, să ne rugăm pentru ei în timpul vieţii, la orice vârstă a lor, fiindcă nu este înaintea lui Dumnezeu o rugăciune mai puternică decât rugăciunea părinţilor, mai ales cea a mamei.

Recunoştinţa noastră pentru darul prea binecuvântatei Fecioare dumnezeieşti, Maria, este fără de margini, căci, prin naşterea ei, lumea a dobândit o mijlocitoare şi o rugătoare neadormită pentru toţi neputincioşii şi păcătoşii care vor să se mântuiască. Rugăciunea ei de mamă este acoperământul şi mijlocitoarea noastră, a tuturor. „Se naşte Maica Vieţii, stârpind întunericul, înnoindu-l pe Adam şi chemând-o pe Eva, fiind izvorul nemuririi: datorită ei ne îndumnezeim şi ne izbăvim de moarte".

Dragii mei, să prăznuim luminaţi această zi, cu inimă umilită cântând: „Te mărim pe tine, Preasfântă Fecioară, îi cinstim pe Sfinţii Tăi Părinţi şi slăvim prea minunată naşterea Ta". Amin."

(din: Arhim. Ioan Krestiankin: "Astăzi este începutul mântuirii noastre", Editura Doxologia, 2018)

Naşterea Mamei lui Hristos-Dumnezeu şi a noastră. Preasfântă Maică şi Fecioară…

Fecioară şi Mamă

Fecioara Maria stă în centrul vieţii de evlavie a Bisericii, atât a celei personale, cât şi comunitare. Stă de asemenea şi în însuşi centrul credinţelor dogmatice ale Bisericii ca parte inseparabilă a credinţei creştine că Dumnezeu S-a făcut om. Aceste două „centre" ale Bisericii - viaţa sa de rugăciune şi credinţele ei dogmatice - sunt absolut inseparabile în creştinismul ortodox. Din acest motiv icoana Fecioarei împodobeşte orice biserică şi pe orice casă, şi ea este pomenită la toate slujbele şi la fiecare din ele.

Biserica Ortodoxă a dat Fecioarei Maria două titluri principale care corespund locului ei în aceste două „centre" ale vieţii Bisericii: „Theotokos" („Născătoare de Dumnezeu" sau „Maică a lui Dumnezeu") şi „Panaghia" („Preasfântă"). Termenul „Theotokos" o aşază în centrul dogmei ortodoxe, pentru că mărturiseşte credinţa că ea a dat naştere unui Dumnezeu făcut om, nu unui om în care a locuit ulterior Dumnezeu.

Termenul „Preasfântă" se referă la poziţia Mariei între credincioşi, ca una „mai sfântă decât toţi sfinţii", ceea ce o aşază în centrul Bisericii şi a vieţii ei de rugăciune. De fiecare dată când o pomenim în cererile noastre liturgice folosim amândouă aceste titluri: o numim „Preasfântă [Panagia] … Născătoare de Dumnezeu [Theotokos] şi Pururea Fecioară [Aeiparthenos] Maria". Astfel în icoanele ei ca Theotokos e întotdeauna pictată ţinându-l în braţe pe Fiul ei. Ca

Panagia e pictată întotdeauna cu braţele întinse în rugăciune ca un membru al Bisericii, Fiul ei fiind de asemenea cu ea, dar nu ţinut de ea. Nu este niciodată pictată fără Fiul său.

Cuvântul grec „Theotokos" se traduce literal prin „Născătoare de Dumnezeu". El a fost creat în secolul II de teologul alexandrin Origen. La Sinodul III Ecumenic din 431, termenul a ocupat locul central ca o confirmare a credinţei creştine că Iisus Hristos e Dumnezeu adevărat şi om adevărat. Maria n-a dat naştere unui simplu om în care a locuit Fiul lui Dumnezeu, ci însuşi Fiului lui Dumnezeu făcut om. Titlul s-a răspândit repede devenind central în imnologie şi rugăciunea populară.

Traducerea „Născătoare de Dumnezeu" nu trebuie să ne facă să credem că Fecioara Maria a fost un simplu instrument al lui Dumnezeu, că I-a dat naştere şi nimic altceva. Dimpotrivă, ea a fost cu adevărat mama Sa. Cu alte cuvinte, a fost cea care L-a văzut prima pe pruncul Hristos, pe Care L-a iubit şi hrănit de copil, ceea ce înseamnă că a făcut toate lucrurile care leagă un copil de mama sa, dezvoltându-i prin aceasta sufletul şi formându-i personalitatea.

În acelaşi timp, ea este „Preasfântă", ceea ce înseamnă Fecioară - cineva cu totul nestricat, curat la trup, suflet şi minte. În Ortodoxie, statutul înalt al Fecioarei Maria nu o aşază deasupra Bisericii - aşa cum e numai Hristos, în calitate de Cap al ei - ci mai degrabă în centrul său. Biserica Ortodoxă insistă asupra faptului că, rămânând fără păcat personal, Maria a împărtăşit pe deplin natura noastră căzută - toate mizeriile comune ale condiţiei umane - şi a murit cu adevărat înainte de a fi mutată la cer de Fiul ei. De aceea marea ei sărbătoare e Adormirii, în care Biserica prăznuieşte acea persoană din mijlocul nostru care s-a făcut atât de disponibilă şi dăruită lui Dumnezeu, încât să devină Mama Sa, şi totodată a rămas în toate privinţele asemenea nouă, în solidaritate cu cei ce se roagă Fiului ei şi se luptă pentru sfinţire.

Astfel, că Theotokos şi Panagia, ca Mamă şi Fecioară, Maria combină în persoana ei într-un mod unic toată delicateţea, profunzimea simţirii, grija infinită şi sensibilitatea spirituală a maternităţii, cu tot curajul, nepătimirea, autocontrolul şi hotărârea fără compromisuri a monahismului. Ea este în acelaşi timp culmea smereniei şi devotamentului faţă de Fiul ei, şi cel mai mare luptător duhovnicesc şi isihast, strângând toate gândurile în inima sa. Ea e astfel modelul tuturor creştinilor, orice cale ar alege.

Aşa cum a fost în timpul vieţii sale, Fecioara Maria rămâne şi acum aproape de Fiul ei, la fel de interesată, angajată şi inseparabilă de El şi de slujirea Lui. Trupul lui Hristos e şi trupul luat din Fecioară, cu consimţământul ei liber.

Cuvintele ei „Fie mie după cuvântul tău!” (Lc 1, 38) nu s-au încheiat la întruparea Cuvântului, ci sunt indispensabile la fiecare din manifestările Lui în trup. Consimţământul Fecioarei e fundamental pentru formarea Trupului lui Hristos. Din acest motiv când o pomeneşte la proscomidia Liturghiei numai pe Fecioară, preotul spune rugăciunea: „Pentru mijlocirile căreia primeşte, Doamne, jertfa aceasta la jertfelnicul Tău cel ceresc”.

Fecioara Maria e organic legată de fiecare celebrare euharistică. Asta înseamnă că în calitate de Maică a lui Hristos ea e şi Maica Bisericii, care e Trupul Său, şi, prin urmare şi Maica noastră a tuturor, de când prin Botez „ne-am îmbrăcat în Hristos”, am fost adoptaţi ca fii şi membre ale Trupului Său. Putem spune chiar că, dacă Hristos e Capul Bisericii, Maica Sa e inima ei, stând în mijlocul credincioşilor, compătimind cu toţi, hrănindu-i pe toţi, îndrumându-l pe fiecare spre Fiul Său, pe Care nu L-a părăsit niciodată - nici lângă Crucea Sa, la care a luat parte pe deplin (Lc 2,35) - şi în acelaşi fel, ea nu ne părăseşte niciodată.

Venerarea ortodoxă a Născătoarei de Dumnezeu e un echilibru delicat, o minunată întrepătrundere între dogmă şi viaţă, între teologie şi rugăciune, între statutul ei de Theotokos şi locul ei între credincioşi ca Panagia. Ea nu e niciodată separată de Fiul său şi niciodată separată de credincioşii din Biserică. În aceasta se deosebeşte atât de învăţăturile care o separă de noi (de exemplu, Imaculata Concepţie - că n-ar fi avut păcat originar - şi Asumpţia - că n-ar fi murit), cât şi de cele care o confundă cu noi, de abordarea protestantă care nu o cinsteşte pentru că respinge şi Biserica. Dar pentru ortodocşi ea e slava Bisericii, reprezentantul ei cel mai de seamă între cei mântuiţi, „cea mai sfântă dintre toţi sfinţii”, Maica lui Dumnezeu şi Maica noastră a tuturor.

(În: Ierom. Calinic, Provocări ale gândirii şi vieţii ortodoxe astăzi, Editura Deisis, 2012)

Maria, Preasfânta Maică şi mireasă a lui Dumnezeu, “începutul cerului nou și al pământului nou”

8.09.2018

Mireasa lui Dumnezeu - învățătura Bisericii despre Maica Domnului - Ilia Kabanov

Născătoarea de Dumnezeu e numele în care se cuprinde taina mântuirii omului de păcat și ridicării din moartea cea veșnică. Maica Domnului L-a născut pe Iisus Hristos nu doar ca simplu om, ci pe Unul din Sfânta Treime, pe Unicul Fiu al lui Dumnezeu. În persoana lui Iisus Hristos, în chip nedespărțit, s-au unit firea dumnezeiască și firea omenească. În această unire, firea omenească a fost mântuită: păcatul și moartea, intrate întru ea după cădere, s-au făcut nevăzute la atingerea Dumnezeirii.

Prin întruparea lui Dumnezeu, omul recapătă legătura pierdută cu Acesta. Hristos este începătorul noii umanități renăscute. În Sfânta Scriptură, El este numit Noul Adam. Așa cum din primul Adam cel căzut oamenii moștenesc păcatul, tot astfel prin Tainele Bisericii, ale Celui de-al doilea Adam Dumnezeu-Omul, Iisus Hristos, omul moștenește însușirile Acestuia: sfințenia și nemurirea, devenind fiu al lui Dumnezeu după har.

Maria a zămislit și a născut pe Dumnezeu - împreună și Om - și a devenit astfel Maică a lui Dumnezeu. Desigur, ea nu a dat naștere dumnezeirii, firii dumnezeiești în sine, care nu are început, fiind fără de sfârșit și nemărginită. Maria a dat lui Dumnezeu firea omenească, iar Fiul lui Dumnezeu a devenit Fiu al Omului. Nu s-a născut o nouă persoană din Fecioara Maria, ci Fiul lui

Dumnezeu, Cel mai înainte de veci, S-a făcut om Iisus Hristos, adevăratul Dumnezeu, Atotștiutorul Cel întru tot Preasfânt. El este om adevărat întru totul, în afară de păcat. Având trup omenesc și suflet, a mâncat, a obosit, S-a bucurat, a plâns, a murit pe Cruce și a înviat.

Întruparea lui Dumnezeu este o taină, un paradox care nu poate fi cuprins de mintea omenească, minune a unirii omului cu Dumnezeu. Este de neatins pentru că se arată ca o lucrare de neînțeles a Atotputernicului Dumnezeu. Un om nu poate decât să creadă în întruparea lui Dumnezeu - văzând mai apoi întru sine roadele acestei taine.

Condițiile pentru întruparea Domnului au început să fie pregătite îndată după căderea în păcat a primilor oameni, Adam și Eva, când ei, încălcând poruncile lui Dumnezeu, au pierdut harul Sfântului Duh și au devenit muritori, fiind scoși din Rai. Creatorul le-a făgăduit lor că moartea nu va împărăți veșnic asupra omenirii și mântuirea va veni prin sămânța femeii, care va zdrobi capul șarpelui, că Cel ce Se va naște din femeie va zdrobi puterea diavolului și a păcatului.

În aceste cuvinte se afla ascunsă nașterea cea minunată a Mântuitorului pentru că Dumnezeu nu a vorbit despre sămânța bărbatului, ci că răul va fi nimicit doar prin sămânța femeii. La apropierea vremurilor, proorociile despre venirea Mântuitorului și despre nașterea Lui au devenit tot mai vădite. Însuși Domnul va da nouă semne: „Iată, Fecioara va lua în pântece şi va naşte fiu şi vor chema numele lui Emanuel” (Isaia 7, 14) - a prorocit Isaia cu șapte veacuri înainte de nașterea Fiului lui Dumnezeu.

Istoria Vechiului Testament este istoria pregătirii treptate a omenirii pentru venirea în trup a Fiului lui Dumnezeu și, prin urmare, pregătirea celei care a fost aleasă să-I devină Maică. Prin generația drepților din Vechiul Testament, prin multe curățiri și sfințenie, Pronia lui Dumnezeu își zidește Sieși casă - pe Preasfânta Fecioară prin care Cuvântul lui Dumnezeu se face om.

Alegerea acesteia nu a înjosit libertatea omenească, căci darul lui Dumnezeu se dă doar acelora care doresc să-l primească. Dumnezeu a ales-o pe Maria, prevăzând că ea va ajunge la o asemenea treaptă a curăției și sfințeniei, devenind în stare să primească în sine Dumnezeirea. Alegerea ei de mai dinainte a fost precedată de alte alegeri: alegerea lui Noe, alegerea urmașilor lui Avraam, alegerea neamului lui Iuda, apoi a casei lui David. De aceea împăratul și proorocul David împreună cu părinții Fecioarei Maria, Ioachim și Ana, se numesc „purtători de Dumnezeu părinți”.

Sfințenia Preasfintei Născătoare de Dumnezeu este exprimată cel mai limpede prin denumirea de pururea Fecioară, care poate fi înțeleasă astfel: „Fecioară pe

vecie". Însă fecioria Mariei nu este doar o stare fizică, care a fost păstrată atât înainte de naşterea lui Hristos, cât şi după aceasta. Înainte de toate, pururea-fecioria înseamnă că nici sufletul Mariei nu a fost cuprins de dorinţe, patimi şi simţăminte ale păcatului. Sufletul ei era stăpânit doar de Dumnezeu, năzuind doar către El. Aceasta a fost o aplecare întru totul către Domnul, o sfinţire întru toate a sufletului şi a trupului său, a întregii sale vieţi - a fi cu adevărat roabă a Domnului şi a fi pururea Fecioară, a nu avea năzuinţe şi aplecări trupeşti. Fecioria trupească este însă doar semnul acestei integrităţi duhovniceşti şi al curăţiei.

Când Maica Domnului a simţit prezenţa Mântuitorului în pântecele său, ea, plină de bucurie duhovnicească, a spus: „Măreşte, suflete al meu, pe Domnul şi s-a bucurat duhul meu de Dumnezeu Mântuitorul meu" (Luca 1, 47-55). Iată cuvintele mărturisite că se va naşte din ea Dumnezeu şi Mântuitorul.

Maica Domnului s-a născut din sfinţii şi dreptii părinţi Ioachim şi Ana după multe rugăciuni şi lacrimi; naşterea ei a fost vestită de înger. Însă zămislirea şi naşterea s-au săvârşit la fel ca în cazul tuturor oamenilor. Ea, asemenea oamenilor, s-a născut cu păcatul strămoşesc. Din Evanghelie se poate vedea cum s-a manifestat întru ea păcatul. Maria încă nu fusese înnoită prin harul Învierii, neînţelegând cele spuse ei despre Mântuitorul la 12 ani. Altădată, condusă de simţăminte materne, ea Îi va cere lui Iisus supunere de fiu şi va întrerupe cuvântul Lui când grăia învăţătura către popor.

Către cea mai înaltă desăvârşire, Maica Domnului a fost ridicată în ziua Cincizecimii, când asupra ei, ca şi asupra celor doisprezece apostoli, S-a pogorât Duhul Sfânt.

Duhul Sfânt S-a pogorât asupra pururea Fecioarei în două rânduri:

- ⇒ *prima oară - după vestea despre naşterea Mântuitorului, adusă de Arhanghelul Gavriil. Pe ea, curată întru totul după neprihănirea cea omenească, Duhul a făcut-o prin curăţia harului, făcând-o în stare să primească întru sine pe Dumnezeu-Cuvântul şi să-I fie lui Maică. Fecioara se păzea pe sine de orice gând şi simţire pline de păcat, făcând de nepătruns aceste gânduri şi simţiri, aşa cum trebuia să fie Fecioara aleasă pentru slujire mai presus de slujirea heruvimilor şi serafimilor.*
- ⇒ *A doua oară S-a pogorât Duhul Sfânt asupra Fecioarei în ziua Cincizecimii. Atunci Sfântul Duh a nimicit întru ea puterea păcatului, comună tuturor oamenilor, şi a făcut-o pe ea om nou, după chipul Domnului Iisus Hristos. Aceasta nu s-a petrecut la prima pogorâre a Duhului asupra pururea Fecioarei, pentru că nimicirea morţii veşnice*

era roada vieții, morții pe Cruce și Învierii lui Hristos: înainte de ea nu puteau să se petreacă acestea.

Zămislirea Dumnezeu-Omului în pântecele Fecioarei nu s-a petrecut după legile firii omenești. Dacă Fecioara ar fi conceput din sămânță bărbătească, atunci cel născut ar fi moștenit păcatul strămoșesc și nu ar fi fost Om Nou, începător al unei noi vieți, fără de păcat, adăpate din izvorul sfințeniei. Pentru întruparea Sa, Dumnezeu a înlocuit lucrarea seminței bărbătești cu puterea creatoare a Duhului Sfânt.

Evanghelia arată că Fecioarei i s-a arătat arhanghelul și i-a spus că ea va lua în pântece și va naște pe Fiul Celui Preaînalt. Curata Fecioară, care nicicând nu se gândea la astfel de lucruri, a întrebat cum va fi cu putință una ca aceasta. Atunci arhanghelul i-a răspuns ei: „Duhul Sfânt Se va pogorî peste tine şi puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceea şi Sfântul care Se va naşte din tine Fiul lui Dumnezeu se va chema” (Luca 1, 35). Atunci Maria a spus: „Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău!”. Răspunsul dat de Maria arhanghelului a pus capăt tragediei omenirii căzute. Întreaga istorie a lumii atârna de acest răspuns. Dumnezeu nu încalcă libertatea omului, căci Maria ar fi putut să spună Arhanghelului „Nu”. Întruparea a fost, așadar, nu doar lucrarea Sfintei Treimi, ci și lucrarea voii și credinței Preasfintei Fecioare.

Fără consimțământul ei, fără conlucrarea credinței ei, planul dumnezeiesc în privința mântuirii omenirii ar fi fost de neînfăptuit. Însă ea a primit voia lui Dumnezeu și a răspuns chemării Lui. S-a săvârșit ceea ce Dumnezeu aștepta de la libertatea omenească după căderea în păcat.

Preacurata Fecioară, din întregul neam omenesc, a adus de bunăvoie sângele său curat în dar lui Dumnezeu pentru întruparea Dumnezeu-Omului. Ascultarea de bunăvoie a Mariei întoarce neascultarea de bunăvoie a Evei. Pentru aceasta, Maria se numește a doua Evă, așa cum Fiul ei e numit al doilea Adam.

Dumnezeu-Omul a fost zămislit dumnezeiește și născut dumnezeiește. Maica lui Dumnezeu nu a simțit la naștere dureri, nesuferind în vreun chip. Toate acestea sunt pedeapsa pentru păcatul despre care nu e vorba aici. Nașterea fără dureri a Fecioarei la nașterea Dumnezeului-Om e vădită de simplitatea și modestia pe care le aflăm în Evanghelie: ea a născut pe Fiul ei Cel Întâi-Născut și L-a așezat în iesle. Nașterea obișnuită o face pe femeie neputincioasă, aceasta având nevoie de ajutor. Fecioara a născut pe Prunc și L-a așezat în iesle nesimțind nici un fel de durere fizică, chiar dacă ea a născut însăși Viața și pe Dătătorul Vieții.

Nașterea Dumnezeului-Om s-a petrecut după legile firii și mai presus de acestea în același timp. Domnul S-a născut în chip omenesc obișnuit, la nouă luni după

zămislire. Însă, prin aceasta, fecioria Maicii Domnului ca pecete a sfinţeniei ei nu a fost nicicum încălcată. Trupul Dumnezeului-Om, mulţumită legăturii cu Dumnezeirea, avea însuşiri deosebite. Evanghelia povesteşte că Domnul putea să Se facă nevăzut, că El S-a schimbat la faţă şi strălucea în minunată lumină pe Muntele Tabor. După Învierea Domnului, aceste însuşiri ale trupului Său s-au manifestat cu toată puterea. Tot astfel a făcut Domnul şi la naşterea Lui: a ieşit din pântecele Fecioarei nestricând peceţile fecioriei, nesurpând uşile minunatului Său templu.

Pentru a arăta limpede şi precis naşterea Dumnezeului-Om din fecioară, fără sământă bărbătească, evanghelistul Matei spune că Fecioara logodită cu un bărbat pe nume Iosif, neştiind de bărbat, s-a arătat pe sine având în pântece de la Duhul Sfânt - şi s-a arătat în vis lui Iosif îngerul descoperindu-i lui aceasta. Pururea Fecioara şi după naştere a rămas fecioară. Şi nu a cunoscut-o Iosif înainte de naşterea Fiului său Cel Întâi-Născut, Acesta fiind numit Primul Născut - chiar dacă este singurul. Evanghelistul foloseşte numele de Primul Născut, căci după prorocie Mesia trebuia să fie anume cel dintâi copil. Iar cuvântul „până când” din Scriptură, deşi înseamnă o anumită perioadă, nu exclude timpul de mai apoi.

După legea evreiască, Fecioara Maria a fost logodită cu dreptul Iosif, din neamul împăratului David, de care ţinea şi Maica lui Dumnezeu. Dreptul Iosif s-a asemănat dumnezeieştilor descoperiri, având inimă şi trup curate. Cunoscând de la îngerul care i s-a arătat lui în vis marea însemnătate a Fecioarei logodită cu el, a conştientizat responsabilitatea ce ţine de slujirea ei. Îngerul care i s-a arătat lui şi după naştere a numit-o pe Maria nu soţia lui, ci maică a Pruncului.

Iudeii cei din vechime nu cunoşteau zămislirea de la Duhul Sfânt şi naşterea din Fecioară. Maica lui Dumnezeu şi ucenicii Domnului au ascuns astfel marea taină de cruzimea iudeilor care au respins şi dovezile cele mai evidente şi nu s-au oprit de a învinui sfânta familie cu mulţime de blasfemii. Evanghelia pomeneşte de fraţii lui Iisus Hristos, însă nicicând nu se vorbeşte că Maria a născut şi alţi copii. Fraţii Dumnezeului-Om puteau fi copiii lui Iosif din cea dintâi căsătorie ori veri ai Domnului. Însăşi ideea că Preasfânta Fecioară, care a trăit doar pentru Unul-Dumnezeu, născând pe Dumnezeu-Omul, ar mai fi putut după aceasta să se mai gândească la naşterea altor copii şi legături trupeşti este lipsită de orice logică.

Înalta sfinţenie a Fecioarei Maria constă nu doar în faptul că ea a putut să fie Maica Dumnezeului-Om, ci şi în aceea că ea a fost mereu supusă şi împlinitoare a învăţăturii Lui.

Evanghelia vorbește despre Maica lui Dumnezeu care păstra toate cuvintele Lui în inima sa. Maica Domnului a urmărit cu luare-aminte toate evenimentele legate de Dumnezeu-Omul încă de la naștere, pecetluindu-le în inima sa.

Și chiar înainte de ascultarea și împlinirea de către Maria a voii lui Dumnezeu, Domnul S-a sălășluit întru ea. Bucuria duhovnicească a prezenței în ea a Domnului i-a pătruns întreaga ființă, așa cum mărturisește: „Mărește, suflete al meu, pe Domnul și s-a bucurat duhul meu de Dumnezeu Mântuitorul meu” (Luca 1, 47-55). Nimeni în afară de ea nu a avut o legătură atât de strânsă cu Domnul, nimeni altcineva nu ascultat atât de aproape cuvintele lui Dumnezeu de-a lungul timpului ca Maica Domnului. Nimeni atât de adânc și cu luare-aminte constantă nu a urmat cuvintelor și faptelor Dumnezeului-Om și nimeni cu atâta profunzime și dragoste nu le-a păzit pe ele.

Iisus Hristos este Dumnezeu Cel veșnic, iar Maria este Maica Lui în deplinul sens al cuvântului. Ea este legată de El printr-o relație nespus de strânsă, căci Iisus, pentru ea, nu este doar Dumnezeu și Mântuitor, ci și Fiu. În brațele sale El Și-a petrecut pruncia și copilăria. Însăși nașterea înlesnește între mamă și copil o osebită legătură duhovnicească, bazată pe atașament și iubire. Maria a fost adevărata mamă a Pruncului său. Ea a fost mamă a Omului și Maică a lui Dumnezeu, Maică a lui Iisus, Dumnezeu și Om adevărat, Domnul având către mama Sa simțăminte de fiu.

Anii vieții pământești ai Mântuitorului, Maica Domnului i-a petrecut împreună cu Iisus, rămânând întru smerenie și necunoscută. În mâinile sale ea a primit de pe cruce trupul Fiului ei. Atunci sabia suferinței prorocită de Sfântul Simeon,

care L-a întâmpinat pe Domnul după naşterea ei, i-a străpuns inima. Şi cea dintâi a văzut ea Învierea Lui. Maica lui Dumnezeu a ascultat cuvintele îngerului, fiind într-o lume plină de păcat. De pe Cruce, Noul Adam S-a întors către Maica Sa şi a încredinţat-o pe ea prea iubitului Său ucenic Ioan. Şi astfel, întru ea s-a înnoit, ca maică, umanitatea.

După Înălţarea lui Hristos la cer, Maica Domnului se afla în aceeaşi casă împreună cu apostolii, stăruind în toată vremea în rugăciune. În această aşezare de rugăciune, ea, la fel ca apostolii, a primit în ziua Cincizecimii Sfântul Duh care i-a luminat sufletul şi trupul. Darurile harului Duhului Sfânt avute de apostoli, despre care vorbeşte Sfânta Scriptură, le-a avut şi Maica Domnului în cea mai înaltă treaptă.

Ea avea şi darul prorociei, şi darul înainte-vederii, şi darul facerii de minuni şi nenumărate alte daruri cunoscute doar de Dumnezeu şi de Maica Lui. Umbra pe care o lăsa apostolul Petru îi tămăduia pe bolnavi. O astfel de umbră - ce trimite spre Sfântul Petru - poate fi socotită şi chipul icoanei ei. Icoanele Maicii Domnului, până astăzi, fac minuni, mărturisind şi propovăduind adevărul învăţăturii lui Hristos.

Pururea Fecioara, care e mai aproape de Dumnezeu decât toate făpturile omeneşti, a trebuit să se supună, la fel ca toţi ceilalţi oameni, legi morţii: căci din ţărână suntem şi în ţărână ne întoarcem.

În ceasul adormirii Maicii Domnului, sufletul ei s-a despărţit de trup, iar trupul a fost dat îngropării. Însă aceasta a fost o moarte dătătoare de viaţă, început al noii vieţi. De aceea, ea nu se numeşte moarte, ci adormire. Fecioara moare doar pentru ca trupul muritor să se prefacă într-unul duhovnicesc, îmbrăcându-se întru lumina cea nepieritoare. Înainte de obştească înviere, ea a fost înviată de Fiul ei şi a fost înălţată la cer cu trupul, unde acum se împărtăşeşte de slava lui Dumnezeu făcut Om, împărăţind şi veghind asupra Bisericii şi lumii, mijlocind înaintea Judecătorului celor vii şi al celor morţi. Maria este începutul cerului nou şi al pământului nou. Ea este prima dintre oameni ce a devenit, în adevăratul înţeles al cuvântului, dumnezeu după har.

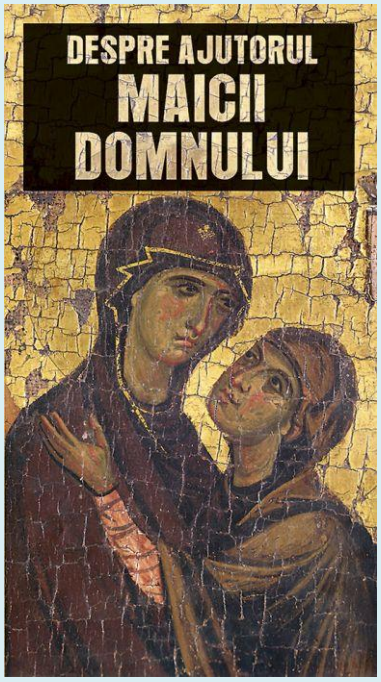

(în: Despre ajutorul Maicii Domnului, Editura de Suflet, 2018)

“De multe ori, folosim oamenii ca pe paharele de unică folosinţă. Vedem în celălalt doar un obiect care ne este util pentru satisfacerea nevoilor noastre, trupeşti sau chiar spirituale. Omul îl foloseşte pe celălalt, îl epuizează, după care îl abandonează sau îl aruncă la coş”. Părintele Cezar Axinte despre uciderea tainei omului prin mentalitatea “utilitaristă”, tratarea femeii, a semenilor şi chiar a lui Dumnezeu, ca obiecte de consum

Părintele Cezar Petru Axinte (Capela Tinerilor din Mamaia) - Naşterea Maicii Domnului, 08.09.2019

Transcrierea unui fragment:
http://www.cuvantul-ortodox.ro/folosim-oamenii-ca-paharele-de-unica-folosinta-parintele-cezar-axinte-obiectualizarea-uciderea-tainei-omului-utilitarism-grosolanie-tratarea-femeii-a-semenilor-si-chiar-a-lui-dumnezeu-ca-obiecte-video/

***

[…] Nu ştim mare lucru despre Maica Domnului - este învăluită în taină. Aşa cum, în chip minunat, putem să înţelegem că este şi omul: atunci când cunoaştem pe cineva, când suntem îndrăgostiţi de cineva, tocmai de aceea suntem îndrăgostiţi, pentru că persoana aceea are multe taine, foarte multe taine, [este ea însăşi o mare taină]. Pe măsură ce noi epuizăm persoana aceea, o folosim, avem o posesie din aceasta prin care o facem să se obiectualizeze…

În special în epoca noastră, femeia, sărmana, singură, şi-a făcut din aceasta o virtute: să se obiectualizeze, adică să se transforme într-un obiect. Sigur că şi sub presiunea extraordinară acestei lumi, care este construită de bărbaţi (…), o

lume în care nu-şi mai găseşte locul şi îşi caută disperată locul, femeia a ajuns să se obiectualizeze. Şi prin aceasta să se desacralizeze şi, prin aceasta, să se lipsească de taină. Şi dragostea, parcă este mărginită şi dacă este mărginită, atunci nu mai este dragoste, ci este mai mult o închipuire. Şi de aici provine suferinţa acestei lumi şi strigătul acesta mut al femeii, care nu mai ştie ce să facă, sărmana, să fie pe plac, să fie iubită - aşa cum ar trebui să fie iubită, să fie cinstită, în mod harismatic, dar iată că nu mai primeşte aceasta, pentru că… "omul, în cinste fiind, n-a priceput…". (…)

Taina nu este inaccesibilă omului, dar este inepuizabilă. Poate asta este păcatul omului: că vrea să epuizeze taina. Şi în marile iubiri - şi cele pe care le cântă poeţii, şi cele pe care, poate, le-am trăit noi - păcatul omului, păcatul omenităţii, păcatul naturii căzute a omului este acela că vrea să epuizeze Taina, se grăbeşte să cunoască, să epuizeze Taina. Şi omul face asta şi cu Dumnezeu.

De multe ori, cei mai mulţi dintre cei care nu sunt în Biserică cred despre ei că au cunoştinţe suficiente, sunt autosuficienţi în legătură cu Taina Bisericii. Ştiu de toate, au certitudini legate de Biserică, de Dumnezeu, de Maica Domnului şi, de aceea, nu-i mai interesează [sau nu mai primesc alte cuvinte de învăţătură, de îndreptare - n.n.]. Este ca o iubire părăsită, care aduce doar dezamăgire. Un Hristos aşteptând, îndrăgostit de om şi omul spune: "Te ştiu, Te cunosc, Te-am epuizat, mulţumesc, nu mai vreau!" Acesta este cumva păcatul omului în raport cu omul şi în raport cu Dumnezeu şi în răspăr cu ceea ce cere Dumnezeu: "Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău, din tot cugetul tău şi din toată puterea ta, iar pe aproapele tău ca pe tine însuţi".

Ei bine, omul se grăbeşte să-l epuizeze pe celălalt, se grăbeşte chiar să-l înlocuiască cu ceva care-l satisface din punct de vedere biologic, fără să-l mai intereseze să cerceteze taina în adânc.

Să mă iertaţi că o să spun un cuvânt care poate fi foarte dur, dar, în orice caz, este real şi n-aş vrea să fie smintitor. Astăzi, omul, bărbatul nu mai priveşte la chipul femeii ca fiind delicat, ca fiind taină, ca fiind sublim, ci spune: "ce bună e!" Asta denotă o grosolănie, o împietrire a inimii, care arată că omul a obiectualizat pe semenul său, că bărbatul şi-a obiectualizat perechea sa, cu care are o complementaritate excepţională, pe care Dumnezeu i-a rânduit ca împreună să fie una, cu scopul de a se mântui. Şi deci, obiectualizand femeia, bărbatul zice că este bună, ca o maşină, ca o friptură, ca pe orice alt obiect, despre care zicem că este "bun", dar este bun numai atâta timp cât ne face plăcere sau ne este util. Şi omul a devenit utilitarist.

De multe ori, folosim oamenii ca pe paharele de unică folosinţă. Păcatul omului este acesta, că s-a depărtat de Taină. Nu mai este capabil să se uimească de celălalt. Vede în celălalt doar un obiect care îi este util pentru satisfacerea nevoilor, fie cele trupeşti, fie altele, chiar unele de ordin spiritual, dar omul îl foloseşte pe celălalt, îl epuizează, după care îl abandonează sau îl aruncă la coş. Aceasta este epoca în care trăim, cumva mai dură şi mai grosolană, cu inimile mai împietrite chiar şi decât în vremea sclavagismului….[…]”.

Maica Domnului - icoana purităţii desăvârşite versus agresiunile necurăţiei, "bine finanţate şi organizate", la adresa copiilor şi "măcelăria" avortului care apasă ca un blestem pustiitor asupra poporului român: "Să nu uităm că vor veni nişte vremuri mai grele decât acestea, poate că este numai anticamera lui antihrist…"

9.09.2015

***

IPS Bartolomeu Anania - Predică la praznicul Naşterii Maicii lui Dumnezeu (2000): Curăţia şi nevinovăţia Maicii Domnului vs. agresiunea necurăţiei şi neruşinării din lumea de azi - "Anticamera lui antihrist" – care face victime şi din copii!

(transcriere parţială – de la min. 19):

"[…] Maica Domnului rămâne o taină. Noi vorbim despre ea cu destul curaj şi uneori, cu destulă obrăznicie, dar ea este ca un crin pe care, de fapt, nu trebuie să îl atingi; trebuie doar să te bucuri de mireasma pe care o răspândeşte împrejur. O floare albă, frumoasă, neprihănită. De aceea, Sfânta Fecioară Maria este numită Preacurata şi Preanevinovata, pentru că ea, fecioară a fost înainte de a-L fi născut pe Iisus şi fecioară a rămas şi după aceea. Ceea ce găsim în Evanghelie numindu-se fraţii Domnului, aceştia erau, de fapt, verii Lui sau după unele probabilităţi, copii ai lui Iosif rezultaţi din prima lui căsătorie, aşa cum

comentează un Sfânt Părinte. Dar în Vechiul Testament sunt nenumărate cazurile în care verii sau rudele apropiate sunt numiţi fraţi între ei.

Sfânta Fecioară Maria este o realitate a purităţii omeneşti şi este şi un simbol în acelaşi timp al acestei curăţii. Preacurata, Preanevinovata, pururea Fecioara Maria şi, în acelaşi timp, Născătoarea de Dumnezeu. Este bine pentru astăzi să reţinem această scumpă imagine a celei mai curate fiinţe omeneşti din câte s-au născut vreodată pe faţa pământului. Şi este bine cu atât mai mult astăzi, iubiţii mei, cu cât suntem din ce în ce mai mult victimele necurăţiei, ale impurităţii. Şi avem în faţă acest ideal, acest simbol al purităţii.

O spuneam şi în altă împrejurare, există în lume mişcări ecologiste care luptă împotriva poluării aerului, a poluării apelor, pământului, pădurilor şi aşa mai departe. Neglijează un singur fenomen, care se întâmplă pe o scară din ce în ce mai largă: poluarea spiritului. Pentru asta încă nu s-au născut asemenea mişcări ecologiste ale spiritului, care să lupte împotriva acestei poluări. Din păcate, într-o libertate rău înţeleasă şi prost folosită, am ajuns aceste vremuri în care, cum deschidem un post de televiziune sau un ziar sau o revistă, dăm de aceste necurăţii care se exhibează în faţa ochilor noştri şi uneori în faţa ochilor copiilor noştri, care devin din ce în ce mai puţin conştienţi de decenţă, de bună cuviinţă, aşa cum a fost poporul român întotdeauna: decent, cuviincios în purtarea lui faţă de semeni, în relaţiile lui sociale şi chiar în relaţiile cu alte popoare. De aceea este bine ca părinţii să-i păzească pe copii, să nu devină victimele acestei poluări ale spiritului.

Biserica, noi împreună cu frăţiile voastre, facem tot ce ne stă în putinţă să menţinem duhul decenţei şi al bunei cuviinţe, duhul ruşinii în faţa neruşinării, dar trebuie ca la aceasta să contribuie şi şcoala, să contribuie şi justiţia, să contribuie orice altă instituţie guvernamentală sau nonguvernamentală, ca să menţinem sănătatea morală a poporului român.

Iar pentru aceasta avem în faţă un exemplu extraordinar: pe Sfânta, Preacurata, Preanevinovata, pururea Fecioara Maria. Icoana ei e bine să nu lipsească din nici o casă, medalionul ei să nu lipsească de la gâtul unui copil, al unei fetiţe, ca să ştie ce înseamnă viaţa curată, neprihănită […].

Dacă astăzi trebuie să înregistrăm cu atâta durere că nu se mai are simţul matern în mare măsură, e vorba de cele peste 800.000 de avorturi care s-au făcut în ultimii zece ani, o adevărată măcelărie în spitalele noastre, în cabinetele medicale şi în care tânăra elevă de liceu e aproape inconştientă, nici pe departe nu se gândeşte că a săvârşit un păcat sau că a săvârşit o crimă de omucidere. Ei bine, în vremurile ideale şi în vremurile bunicilor noştri, aceasta era considerată nu prin lege, prin justiţie, ci prin conştiinţa morală că este o crimă de omucidere,

pentru că fiinţa umană devine fiinţă umană şi este ocrotită de legea civilă din clipa conceperii, din clipa zămislirii, atunci când carnea se uneşte cu sufletul, când Dumnezeu creează sufletul, când se creează embrionul şi când fiinţa umană devine om.

Este bine s-o ştiţi, părinţi, mame şi este bine s-o spuneţi copiilor voştri, pentru că prin ce putem să ne apărăm în faţa agresiunilor care vin asupra noastră, nişte agresiuni destul de bine gândite, finanţate şi organizate şi cărora cu greu le putem face faţă. Dar să nu uităm că vor veni cândva nişte vremuri mai grele decât acestea, poate că este numai anticamera lui antihrist, în care va avea puteri de derută şi mai mari decât aceste fenomene.

Pentru acesta, fiecare credincios să fie un apărător al propriei sale credinţe, un păstrător al propriei sale credinţe şi unul care nădăjduieşte în Împărăţia lui Dumnezeu. Pentru aceasta o avem şi o vom avea pururea rugătoare, dar şi model de urmat în puritatea ei, pe Sfânta Fecioară Maria, Născătoarea de Dumnezeu. Amin”.

***

Predica Arhim. Andrei Coroian la Naşterea Maicii Domnului, 8 sept 2014 - Mănăstirea Nicula

(transcriere a unei părţi - de la min. 19:40 la 24:50)

[…] Judeţul Hunedoara este judeţul cu cei mai mulţi munţi din România şi cu cele mai multe monumente istorice; şase munţi, şi între aceşti munţi sunt şi munţii Poiana Ruscă, vestita zonă a pădurenilor, în care este cel mai autentic trai şi port din România.

Încă am mai găsit acum bătrâne în poartă care umblă în port naţional, aşa cum umblau bunicile noastre, zi de zi. Merg după apă, merg aşa îmbrăcate. Au venit şi de la televiziune şi i-au filmat. Rămân uimiţi că sunt la opt kilometri acolo [de cel mai apropiat oras], izolaţi de toată lumea. Am umblat acolo, în toate aceste ţinuturi, ducând Sfinte Antimise, vreun an de zile în peste 250 de biserici şi mi-au dat lacrimile într-un loc: localitatea Alun. Acum acolo se face o mănăstire, are poate cea mai frumoasă biserică din Europa.

Un preot martir, părintele Petru Roşca, a construit o biserică toată din marmură. A fost cea mai mare carieră de marmură din România. Şi drumul prin sat e din marmură, fundaţiile la case, la grajd, toate sunt din marmură. Şi a făcut această biserică, unicat în Europa, o frumuseţe. Şi e pustiu acum. Acest sat avea liceu cu internat până în 1990 şi acum mai sunt 11 persoane, dintre care iarna rămân 5, ceilalţi coboară la copiii şi la nepoţii lor la Hunedoara. Şi vă spun că am plâns când am văzut trei biserici atât de frumoase goale și casele pustii.

Că acesta e blestemul poporului român, care şi-a permis, şi încă îşi permite să facă milioane de avorturi, să omoare milioane de fiinţe nevinovate. Că, dacă am vedea, suntem în sânge până la glezne. Ăsta este poporul. Peste 22 de milioane de crime, dublul populaţiei în 22-23 de ani. Este un lucru grav, să ştiţi. Si tot acesta e rezultatul a ceea ce urăşte mai mult Maica Domnului, rezultatul desfrâului şi al destrăbălării. Toate acestea sunt ce urăşte mai mult Maica Domnului.

Şi vedeţi un lucru, de aceea, poate, cum ar fi trebuit să venim aici, aşa cum şi venim uneori, pe coate şi pe genunchi, să-i cerem iertare Maicii Domnului şi să se roage ea împreună cu noi, că, aşa cum suntem, de păcătoşi, aşa cum suntem de destrăbălaţi, şi nu naştem copii, şi nu ne căsătorim, şi facem toate relele, Maica Domnului nu ne părăseşte. Stă cu noi şi ne iubeşte. Cum Fiul ei şi Dumnezeu Tatăl a iubit lumea păcătoasă 5508 ani şi lumea se pierdea în păcat şi când a văzut că nu mai poate scăpa de păcat, a venit pe pământ Fiul lui Dumnezeu. A venit să ne scape. Şi Maica Domnului, deşi vede că suntem păcătoşi şi nicicum nu putem prin puterile noastre, că vedeţi că se ajunge uneori la situaţii-limită, atunci Maica Domnului intervine.

Să ştiţi că mi-o închipui pe Maica Domnului în multe ipostaze, dar cel mai mult pe Maica Domnului care nu numai că stă în altar şi noi ne rugăm ei şi e pictată, nu aşa, ci mi-o închipui rugându-se cu poporul.

Ea este mai curată decât cerurile, mai curată decât orice biserică de pe pământ. Ea însăşi e biserică! Dar ea e şi biserică, dar ea e şi prima credincioasă din biserică. Şi ea stă în genunchi şi în coate, plângând în faţa Tronului Sfintei Treimi în cer, dar stă şi în orice biserică aici, în faţa noastră, între noi şi altar.

Şi, de câte ori noi ne rugăm şi plângem şi implorăm, nu putem să reuşim singuri, zicem: Pe Preasfânta, prea curata, prea binecuvântata, cu toţi sfinţii să o chemăm, să o pomenim, să se roage împreună cu noi. Şi dumneavoastră ziceţi, tot poporul: Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi! Ea, să ştiţi, se roagă împreună cu noi, acesta e marele dar şi mare putere şi realizare a Maicii Domnului celei prea curate, că se roagă cu noi şi stă în faţa sfântului altar, care, aici pe pământ e Tronul Sfintei Treimi şi Tronul lui Dumnezeu stă şi se roagă împreună cu noi […] “.

***

Predica Arhim. Nichifor Horia (Iaşi) la Naşterea Maicii Domnului (2015): Legile împotriva firii şi focul credinţei noastre

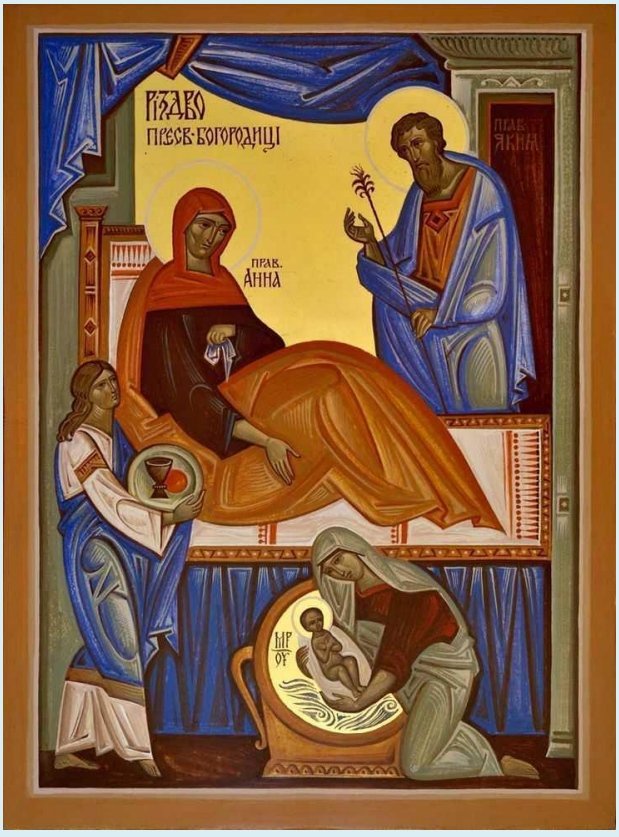

Am auzit cântându-se la strană un psalm scris de proorocul David, un psalm pe care îl înţelegem astăzi ca fiind în întregime închinat Maicii Domnului, fecioriei şi slujirii sale, scris cu mult timp înainte ca ea să se fi născut. Şi ştim că atunci când Mântuitorul S-a apropiat de cei doi apostoli, Luca şi Cleopa, le-a tâlcuit din Scriptură locurile în care erau scrise de prooroci despre El, cu mult înainte să se fi întâmplat acele lucruri. Şi înţelegem din cântarea aceasta şi din cuvântul Mântuitorului către apostolii Săi că Dumnezeu a lucrat tot timpul în istorie mântuirea oamenilor în mod diferit, dar tot timpul, ca într-un fir continuu, Dumnezeu a urmărit acest plan de mântuire căruia diavolul, cu toată ceata lui, a căutat să i se împotrivească în diferite căi. Şi tot planul lui Dumnezeu se face într-o taină de o rară gingăşie. Taina cea din veac ascunsă - cum spune troparul în Biserică - şi de înşişi îngerii neştiută, această taină s-a lucrat în istorie prin Maica Domnului, taina mântuirii omului, naşterea Fiului lui Dumnezeu Celui Viu din Fecioară.

Astăzi prăznuim deopotrivă pe Maica Domnului cât, mai ales, pe Sfinţii Părinţi Ioachim şi Ana, cei care au dus viaţă cu frică de Dumnezeu, viaţă sfântă, viaţă în dreaptă înţelegere. Şi ştim că şi în acele timpuri răutatea era camuflată, vedem din istoria Noului Testament, în tot felul de făţărnicii, în tot felul de ritualuri care nu mai aveau conţinut, ci păstrau, într-adevăr, Legea pe care Moise o descoperise, dar această Lege nu mai avea în adâncul omului înţelesul şi rezonanţa cea dreaptă. Aşa ca atunci când încerci să cânţi la o vioară stricată: apeşi pe aceleaşi corzi cu aceeaşi putere, dar melodia însăşi nu mai are armonie.

Iată, tot astfel atunci erau vremuri de încercare a credinţei şi vedem că proorocul David, deşi în timpul lui străluceau minunile lui Dumnezeu, el însuşi exclamă cu durere: Spus-a cel nebun în inima lui: nu este Dumnezeu, pentru că oamenii vedeau pe de o parte cu câtă uşurinţă se făcea răul şi cum se lucra răul chiar în acele vremuri. Şi vedem şi în ziua noastră legi nedrepte şi înţelesuri zădărnicite şi de mirare.

Iată dar că Dumnezeu a lucrat, şi în acele timpuri, lucrare de mântuire. Şi aşa a lucrat tot timpul în neamul omenesc. Stricăciune era în timpul lui Noe şi păcat şi nelegiuire, dar, pentru că Noe înţelegea şi lucra cuvântul lui Dumnezeu, din el Dumnezeu a făcut rămăşiţă şi viaţă neamului omenesc.

Astăzi vedem că din Sfinţii Părinţi Ioachim şi Ana, care au trăit în frica lui Dumnezeu în ciuda faptului că nu puteau avea copii, Dumnezeu a făcut această minune, acest început al mântuirii prin naşterea Maicii Domnului. Nu puteau avea copii până la vârstă îndelungată şi ştim că acesta era un lucru de ruşine în Israel, era socotit ca un blestem, încât, la bătrâneţe fiind, arhiereul templului l-a întors ruşinat pe Ioachim, care venise să aducă jertfă, ca unul ce, neavând copii, n-ar fi fost plăcut lui Dumnezeu. Şi a izvorât aceasta o rugăciune atât a dreptului

Ioachim cât şi a dreptei Ana, o rugăciune mai presus de nădejde. La vârsta lor, după ce au făcut tot ceea ce au putut ca să aibă copii şi n-au avut, omeneşte aceasta era cu neputinţă; şi totuşi s-au rugat pentru aceasta şi Dumnezeu a făcut minunea zămislirii, a zămislirii Maicii Domnului şi, ulterior, a naşterii minunate a ei.

Înţelegând prin aceasta că, oricât de mult ar stărui omul în dreptate şi cuvântul lui Dumnezeu, fără însăşi lucrarea lui Dumnezeu nimic nu se împlineşte. Dar, pe de altă parte, că Dumnezeu nu lucrează cu omul atâta timp cât omul însuşi nu împlineşte ceea ce poate să împlinească, nu rămâne într-adevăr statornic în credincioşie în faţa lui Dumnezeu şi că marile minuni au venit pe măsura răspunsului omului de mare credinţă.

Precum femeia canaaneană, deşi întoarsă înapoi atunci când cerea de la Dumnezeu să fie tămăduită fiica ei, la început Mântuitorul S-a făcut că nu aude, nu i-a dat nici un răspuns, apoi i-a spus că nu e bine să iei hrana pruncilor şi s-o arunci câinilor şi, atunci când femeia stăruie în încrederea sa şi în dragostea sa, spunând Da, Doamne, dar şi câinii au parte de firimiturile ce cad de la masa stăpânilor, Mântuitorul Hristos dă acest răspuns: O, femeie, mare este credinţa ta! Pe această mare credinţă o aşteaptă Mântuitorul de la noi ca să împlinească mari minuni în istorie.

Şi o mare minune este Naşterea Maicii Domnului pe care o prăznuim astăzi din părinţi sterpi, din părinţi care, la vârsta lor, nu puteau să mai aibă copii. Şi mare minune a fost tot ceea ce a urmat după aceea. Răspunsul Maicii Domnului dat îngerului care era "da"-ul omului spus lucrării de mântuire a lui Dumnezeu. O alege Dumnezeu pe Maica Domnului, născută aşa cum a fost născută, crescută în paza gândului şi în rugăciune adevărată şi o alege ca să se împlinească prin ea mântuirea neamului omenesc, ca să nască pe Fiul lui Dumnezeu. Dar asta nu i s-a întâmplat peste noapte, fără să i se spună, să se fi trezit dintr-o dată însărcinată, neştiind ce se întâmplă. Nu s-a întâmplat fără voia ei, să i se fi spus: <Uite, te-a ales Dumnezeu, gata, bucură-te sau nu te bucura, nu mai contează, de azi înainte vei fi Maica Domnului…>, ci îngerul aşteaptă cuvântul ei. Şi o întâmpină cu aceste cuvinte minunate: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har, Domnul este cu tine, încât însăşi Maica Domnului se minunează: Ce fel de cuvinte pot să fie acestea? Cum adică îngerul să-i vestească asemenea cuvinte de bucurie? Era ceva de neînchipuit în istoria neamului omenesc. Şi atunci când înţelege că Dumnezeu o cheamă la lucruri mai presus de orice înţelegere, răspunde - şi, prin ea, omul întreg răspunde lui Dumnezeu: Da! Amin! Iată roaba Domnului, fie mie după cuvântul tău.

Începe să se urzească de la Naşterea Maicii Domnului până la zămislirea Domnului Hristos, mântuirea, care n-a fost cu putinţă întru Adam pentru că au

crezut Adam şi Eva mai mult cuvântul şarpelui decât cuvântul lui Dumnezeu. În Sfinţii Părinţi Ioachim şi Ana şi în Maica Domnului este crezut cuvântul adevărului, cuvântul lui Hristos, şi aceasta a lucrat mântuirea neamului omenesc.

În lumea în care trăim, în care vedem legi nedrepte şi corupţii şi căderi, unele smintitoare, unele de neînchipuit, în care aproape nu mai ştii în cine şi cum să te încrezi, legi împotriva firii impuse oamenilor sub o aparenţă a pazei drepturilor omului, legi potrivnice lui Dumnezeu în virtutea unor drepturi ale omului rupt de Dumnezeu, în această lume Dumnezeu caută în istorie în ce măsură într-adevăr focul dreptei credinţe arde sau doar pâlpâie în inima noastră. Foc am venit să arunc pe pământ, spune Hristos, şi cât aş vrea să fie aprins. Acest foc este focul dreptei credinţe, al dreptei înţelegeri de a trăi pe pământ. Atunci când acest foc va fi aprins în inima noastră vom vedea şi noi minuni mari în viaţa noastră şi în istorie aşa cum, pe măsura stricăciunii, Dumnezeu a făcut semne şi minuni mari.

Să ne ajute, iubiţi credincioşi, ca să aprindem şi să întreţinem acest foc, această feştilă fumegândă care este în sufletele noastre, că, de n-ar fi, n-am fi cu toţii aici în biserică şi să ne rugăm Domnului ca mai tare s-o aprindă, s-o facă foc mare spre slava Lui şi spre lucrarea mântuirii în viaţa noastră, în Biserica cea vie a lui Dumnezeu şi în lumea întreagă. Amin”.

Unde este Maica Domnului? “Maica Domnului este printre fiii ei; şterge lacrimile, alină durerile, culege rugăciunile şi apoi le înalţă la Fiul ei”. “Aşa cum L-a purtat pe Fiul său, ne poartă pe fiecare în parte” - Cuvinte mişcătoare ale Preasfinţitului Macarie despre Sfânta noastră Măicuţă

7. 09. 2016

Să ne dăruim pe noi înşine şi să-i dăruim pe cei dragi ai noştri, unii dintre ei aflaţi în suferinţă, în necaz şi strâmtorare, să ne dăruim cu toţii Maicii Domnului!

***

Predica a PS Macarie Dragoi, episcopul Europei de nord la hramul Mănăstirii Dobric (Bistriţa Năsăud) - 15 august 2016:

Transcrierea primei părţi:
“Cui ne putem spune necazul deplin dacă nu Măicuţei Sfinte? Atunci când o avem aproape pe mama noastră care ne-a născut şi ne-a crescut îi mai spunem din necazuri şi dânsei, dar nu i le putem spune pe toate deoarece este şi ea om. Şi Maica Domnului a purtat firea pământească, însă acum este lângă tronul Fiului său. Ea este cea dintâi care a fost supusă dumnezeirii finale. Asemenea

Maicii Domnului vom fi şi noi cu trupul nostru, ridicaţi în slavă la cea de-a doua Venire a Mântuitorului nostru Iisus.

În acest răstimp de două săptămâni în care am postit şi ne-am rugat stăruitor, Maica Domnului s-a aflat în mijlocul nostru. Acum, la această prăznuire, precum odinioară atunci când a fost chemată pentru prima oară la ceruri, iarăşi se pregăteşte să se ridice întru slavă pentru a purta rugăciunile noastre înaintea tronului Fiului său.

Maica Domnului a unit şi uneşte pământul cu cerul; este înconjurată de puterile cereşti, însă preferă să fie înconjurată de copiii săi necăjiţi şi nevoiaşi din această lume a plângerii. Acestora, ca o Maică milostivă, le alină suferinţele, le şterge lacrimile, le culege rugăciunile şi le înalţă înaintea tronului Fiului său.

Este o mare mângâiere pentru noi atunci când o privim în icoană, fără să idolatrizăm acest obiect liturgic. Noi nu cinstim nici vopselurile, nici lemnul, nici hârtia; noi cinstim ceea ce este reprezentat pe aceste obiecte.

Aţi fost atunci şi dvs. în situaţia când erau puţine fotografii - cei mai mulţi ştiţi acest lucru. Şi erau atât de preţioase atunci când le priveaţi cu dor pentru cei îndepărtaţi. Atunci când avem o fotografie şi-l privim pe cel apropiat, când ne este foarte dor, chiar o sărutăm. Nu sărutăm fotografia însăşi, acea hârtie, ci sărutăm ceea ce este reprezentat pe ea. Aceasta înseamnă icoana, care a fost posibilă datorită faptului că Hristos Cel veşnic S-a făcut Om asemenea nouă, luându-şi trupul din prea curata Fecioară, care a fost fecioară înainte de naştere, fecioară în timpul naşterii şi fecioară după naştere. A devenit purtătoare de Dumnezeu şi Născătoare de Dumnezeu; de aceea noi o prea slăvim, fiind cinstită mai mult decât puterile cereşti. Maica Domnului întotdeauna ne duce la Fiul său. Aşa cum L-a purtat pe Fiul său, ne poartă pe fiecare în parte. Iar ea mijloceşte perpetuu întâlnirea cu Mântuitorul Iisus Hristos, pacea şi bucuria sufletelor noastre. Aceasta face Maica Domnului, deoarece viaţa ei a devenit viaţa Mântuitorului Iisus Hristos.

Aşa se întâmplă când îţi este cineva foarte drag. Nu mai contează viaţa ta, ci contează doar viaţa lui. Iar viaţa în Iisus Hristos este viaţa cea adevărată şi împreună cu El, sub acoperământul Maicii Domnului, trăim veşnicia încă din această lume. Bine ne este nouă atunci când suntem lângă Domnul şi împreună cu Domnul, însă întotdeauna suntem sub ocrotirea şi grija Preasfintei Născătoare de Dumnezeu.

În perioada postului Maicii Domnului şi la prăznuire se citesc cele două pericope evanghelice după Sfântul evanghelist Luca în care ni se relatează, pe de o parte, vizita pe care a făcut-o Fecioara Maria după ce L-a zămislit de la

Duhul Sfânt pe Mântuitorul nostru verişoarei sale, Elisabeta, iar pe de altă parte ni se relatează ospeţia de care a avut parte Mântuitorul în casa prietenilor săi, Lazăr cu surorile sale, Marta şi Maria, acolo unde o femeie din popor a fericit-o pe Maica Domnului aşa cum o fericim şi noi în toată vremea: Fericit este pântecele care Te-a purtat şi sânii la care ai supt. Aşa este, dar fericiţi cei care ascultă cuvântul lui Dumnezeu şi-l urmează pe el. Iar în sensul acesta Domnul a vorbit de ascultarea deplină şi profundă a Maicii Sale. Ea este cea dintâi ascultătoare, datorită căreia am primit mântuirea.

Dacă ea, în momentul Bunei Vestiri, când Dumnezeu Tatăl a rânduit întruparea Fiului Său Celui veşnic, dacă Maica Domnului n-ar fi consimţit prin acel imperativ: Fie!, n-am mai fi avut noi cei de astăzi şansa mântuirii. Însă Maica Domnului a fost ascultătoare până la sfârşit.

Iar această ascultare a învăţat-o Domnul Iisus şi de la Maica Sa. S-a făcut ascultător Tatălui ceresc, dar, totodată, S-a făcut ascultător şi mamei Sale şi aceasta se dovedeşte la nunta din Cana Galileii, când Maica Domnului a schimbat planul mântuirii: la rugămintea Maicii Sale, Domnul Iisus a săvârşit prima Sa minune în activitatea Sa mântuitoare. Maica Domnului, precum în Cana Galileii, ne îndeamnă şi pe noi, cei de astăzi, să facem ceea ce ne spune, ceea ce ne învaţă Fiul ei. Deci Maica Domnului ne conduce în toată vremea la Hristos.

Iar pe Hristos în chip deplin nu-L putem întâlni decât aici, în Biserică. Este o mare greşeală când se spune că <Mă rog acasă, Îl iubesc pe Dumnezeu şi e suficient să mă rog în tainiţa sufletului meu fără să ajung la Liturghie.> Este o mare înşelare, iubiţii mei. Atunci când doreşti să întâlneşti pe cineva foarte drag, faci cu tot dinadinsul să-l întâlneşti! Ne legăm sufleteşte de oameni care ne devin dragi şi facem nişte eforturi deosebite, uneori purcedem în călătorii foarte lungi ca să-i putem întâlni. Şi sunt oameni. Darămite pe Dumnezeu-Omul, pe Mântuitorul Iisus Hristos, Cel care de dragul nostru şi spre folosul nostru Se aduce jertfă la fiecare Liturghie. Şi aici este în chip real în mijlocul nostru! În Potirul euharistic. Este împreună cu noi! Şi ni Se împărtăşeşte în Liturghie spre iertarea păcatelor şi spre dobândirea vieţii celei veşnice.

Dacă Îl iubim pe Hristos trebuie să Îl şi întâlnim. Şi aceasta o putem face la fiecare Liturghie şi în mod deosebit în ziua cea împărătească a duminicii rânduite dintotdeauna ca zi de sărbătoare, de comuniune, de întărire şi de împlinire sufletească.

Căutând mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu, toate celelalte ni se vor adăuga nouă. Iar bucuria şi pacea în Duhul Sfânt le dobândim atunci când suntem

împăcaţi cu Dumnezeu şi cu semenii. Iar la această împăcare suntem părtaşi în Biserică.

Câtă pace şi bucurie simţim acum, în grădina Maicii Domnului de la Dobric, sub acoperământul Preasfintei Fecioare! Această bucurie o să ne însoţească multă vreme, însă o putem pierde, risipindu-ne în grijile acestei vieţi, dacă nu ne dăm silinţa să revenim, iară şi iară, la altarul Domnului pentru marea întâlnire cu El. Maica Domnului ne îndeamnă în toată vremea să-L căutăm pe Hristos şi să trăim viaţa integral în Hristos, s-o trăim în firescul ei duhovnicesc. Aşa cum a trăit-o ea însăşi.

De aceea nu o putem huli, n-o putem blasfemia, n-o putem necinsti pe Maica Domnului şi Maica noastră, cea care ne conduce în toată vremea la Hristos. Este una dintre cele mai mari înşelări ale acestei lumi, s-o ponegreşti pe Maica lui Dumnezeu. Nu-ţi poţi ponegri propria ta mamă, în pofida unor greşeli omeneşti, că te-a născut şi te-a crescut, darămite pe Maica lui Dumnezeu care a devenit şi Maica noastră, care s-a învrednicit a fi cea mai curată, cea mai suavă, cea mai minunată dintre făpturile omeneşti, întrupându-Se din ea Însuşi Făcătorul a toate.

Este o mare taină cum Cel Neîncăput a devenit încăput în pântecele fecioresc, care n-a putut fi cuprins de stricăciune, de ispită, de poftă bărbătească nici în această viaţă şi nici în viaţa cea veşnică, niciodată, trupul ei fiind luat după ce a gustat moartea, la cereştile locaşuri, devenind îndumnezeit, transparent şi imponderabil, asemenea trupului înviat al Mântuitorului Iisus Hristos.

Maica Domnului nu se întristează atât de mult pentru cei care o hulesc, se întristează mai mult pentru cei care nu Îl recunosc şi-L hulesc pe Fiul ei, însă se întristează şi mai mult atunci când nu îi este cerut sprijinul, ajutorul de Maică bună, deoarece Fiul ei i-a dat atâtea haruri de a fi grabnic ajutătoare ca o Maică bună şi milostivă tuturor fiilor săi.

Un părinte duhovnicesc [Sfântul Porfirie] ne spune că în adolescenţă a călătorit cu un căruţaş şi acesta, în perioada călătoriei, permanent o hulea pe Maica Domnului. Şi s-a întristat acest tânăr credincios care avea o mare evlavie faţă de Preasfânta Maică şi Fecioară. Şi s-a rugat cu stăruinţă în taină: „Maica Domnului, determină-l ca măcar o dată să-ţi aducă laudă şi să-ţi ceară ajutorul, ca unei bune Maici.” Şi, la un moment dat, s-a rupt roata la căruţă, căruţa s-a prăbuşit peste el; văzându-se în primejdie şi-a ridicat ochii spre ceruri şi din toată fiinţa sa a strigat: Maica Domnului, ajută-mă! Şi l-a ajutat Maica Domnului. Nu i-a luat în seamă hulele ci, ca o mamă bună, cu inima ei milostivă, l-a scos şi pe acest sărman la limanul cel neînviforat.

Le spuneam aseară în predică pelerinilor de la Nicula că părintele Cleopa de la Sihăstria în pruncie a fost foarte bolnav. Mama sa era foarte îngrijorată, mai cu seamă că îi muriseră şi alţi doi copilaşi. Şi a mers la mănăstirea cea mai apropiată de zona lor din zona Botoşanilor, la Cozancea, şi unii dintre slujitorii altarului acestei mănăstiri a sfătuit-o să îl dăruiască pe copilaş Maicii Domnului. "Cum să îl dăruiesc Maicii Domnului?", a întrebat ea, nedumerită. "Iată: pune-l înaintea icoanei sale şi roag-o cu toată inima ca să-l ocrotească şi spune aşa:"Maica Domnului, ţi-l dăruiesc să faci tu ceea ce şti cu el!"." Şi buna şi evlavioasă mamă şi-a luat pruncuţul şi l-a aşezat înaintea icoanei Maicii Domnului, s-a închinat şi a strigat către Maica Fecioară: "Maica Domnului, îţi dăruiesc acest copilaş bolnav. Fă ce ştii tu cu el!" Şi Maica Domnului, prin harurile dăruite de Fiul său, întru puterea vindecătoare a Domnului nostru Iisus Hristos, l-a vindecat pe copilaşul bolnav. Şi copilul a crescut, la maturitate a devenit unul dintre cei mai mari povăţuitori ai noştri, ai românilor.

Cred că aţi auzit cu toţii de Părintele Cleopa, care a rămas profund recunoscător, pe de o parte Maicii Domnului, iar pe de alta măicuţei sale blânde şi bune, care la bătrâneţe, după ce a murit tatăl său, a devenit călugăriţă într-o mănăstire de maici din Moldova.

Deci suntem înaintea icoanei Maicii Domnului de la grădina sa de aici, din Dobric. Să ne dăruim [ei] pe noi înşine şi să-i dăruim pe cei dragi ai noştri, unii dintre ei aflaţi în suferinţă, în necaz şi strâmtorare, să ne dăruim cu toţii Maicii Domnului. Să ne dăruim sub ochii milostivi şi ocrotitori ai Maicii Domnului din icoana sa, care, cu milă şi cu îndurare caută spre noi în toată vremea. Dăruindu-ne Maicii Domnului ne dăruim Mântuitorului nostru Iisus Hristos, fiindcă ea, aşa cum L-a purtat odinioară pe braţele sale materne, ne poartă şi pe noi şi ne scoate la liman. Însă trebuie să-i cerem ajutorul. Îi cerem ajutorul Prea-milostivului Dumnezeu, dar, totodată, îi cerem ajutorul şi Maicii Sale mult ocrotitoare şi rugătoare pentru noi.

Sub chipul Maicii Domnului Biserica noastră este mamă iubitoare şi ocrotitoare pentru toţi cei care o asumă şi-L ascultă pe Hristos. O mamă iubitoare este alături de fiii săi în toate împrejurările vieţii. Se bucură de împliniri şi se întristează în suferinţe, însă în toate este ocrotitoare. Iar rugăciunea permanentă pentru Maica Domnului se transformă într-o grijă pentru toţi cei care sunt pe căile pierzării.

[…]

***

Extras dintr-un cuvânt către tinerii din tabăra ASCOR de la Ghelari (jud. Hunedoara) al PS Macarie, episcopul Europei de nord - 4 august 2016:

Transcriere parţială:
"[…] Aşadar, Maica Domnului este la ceruri cu trupul ei prea mărit, dar este şi printre noi, pământenii, îndeosebi în această perioadă a postului dedicat ei. Unul dintre Părinţii Bisericii a ajuns în extaz, asemenea Sfântul apostol Pavel, până la al treilea cer şi s-a împărtăşit de slava lui Dumnezeu întru bucuria sfinţilor. Însă n-a văzut-o pe Maica Domnului. Şi a întrebat: Unde este Maica Domnului? Maica Domnului este printre fiii ei; şterge lacrimile, alină suferinţele, alină durerile, culege rugăciunile şi apoi le înalţă la Fiul ei. Am toată certitudinea că în aceste două săptămâni dedicate ei, Maica Domnului este printre copiii ei pretutindeni. Noi o recunoaştem ca Mamă şi ea ne recunoaşte ca fii.

Cea mai mare durere a Maicii Domnului nu este atunci când este blasfemiată, ponegrită pe nedrept într-un fel sau altul. Cea mai mare durere o trăieşte Maica Domnului atunci când nu i se cere ajutor, când nu i se cere ocrotire. Iar dacă-i cerem ocrotirea şi-i spunem din toată inima: <Mamă prea curată, ajută-ne!>, ea ne răspunde: <Da, vă ajut, dar dovediţi că sunteţi copiii mei.> <Cum să dovedim că suntem copiii tăi?> <Să faceţi ceea ce v-a învăţat şi vă învaţă Fiul meu să faceţi. Să vă împărtăşiţi din iubirea Lui şi să lucraţi în iubirea Lui faptele credinţei, faptele cele bune. Şi, lucrând astfel, dovediţi că sunteţi copiii lui Dumnezeu şi totodată sunteţi şi copiii mei, fiindcă sunt Maica lui Dumnezeu.>

Şi aceasta trebuie să lucrăm, să împlinim în toată vremea: să Îl căutăm pe Dumnezeu ca şi Dumnezeu să ne caute pe noi. Să o căutăm pe Maica Domnului ca şi Maica Domnului să ne caute pe noi şi să ne cuprindă sub sfântul ei Acoperământ.

Îi spuneam mai devreme părintelui Ciprian că am avut mai multe experienţe deosebite în ultimul timp şi în Scandinavia şi în Transilvania şi în Moldova, unde am făcut misiune, însă aş vrea să vă împărtăşesc o trăire recentă.

După cum v-am spus anul trecut, am săvârşit o icoană de mari dimensiuni a Maicii Domnului Alăptătoarea, hrănitoarea cu lapte, pe care o păstrez la casa părintească. Câţiva dintre dvs. aţi ajuns cu colinda la părinţii mei şi v-aţi închinat înaintea acestei icoane, pe care, temporar, o adăpostesc în casa mea părintească. Doresc ca în viitorul cât mai apropiat să pot ridica un paraclis la intrarea în curtea casei părinteşti, lângă izvorul din curtea casei sfinţit chiar de părintele episcop Vasile şi să vă pot chema la o tabără asemănătoare cu cea de la Ghelari. Poate peste un an, peste doi, însă vă rog cu stăruinţă să puneţi şi în rugăciunile voastre particulare ca Dumnezeu să-mi dea ajutor şi să pot duce la

bun sfârşit această lucrare. Spuneţi de trei ori: Amin! Amin! Amin! şi faceţi o sfântă cruce.

Vă rog să mă pomeniţi, precizaţi acolo <Şi pe cei pe care am uitat să-i pomenesc> şi Dumnezeu pune acolo. Eu însumi fac acest lucru, vă mărturisesc; că sunt mii şi mii cei pe care i-am trecut pe listă şi i-am pomenit în cei câţiva ani de când sunt în slujirea dumnezeiescului altar. Şi îi pun cu numele pe cei pe care i-am primit pentru a-i pomeni în perioada aceasta, recentă, însă la modul general îi pomenesc pe toţi cei care mi-au fost încredinţaţi mie de când sunt slujitor al altarului, vii şi adormiţi, pe cei pe care i-am botezat, pe cei pe care i-am cununat, pe adormiţii pe care i-am prohodit şi toţi sunt pomeniţi înaintea Dumnezeiescului Jertfelnic de mai presus de ceruri.Fiecare în parte, fiecare după numele său şi după trebuinţa sa.

Însă cei care au nevoie de rugăciune stăruitoare şi trec prin greutăţi, fiind încredinţaţi recent spre pomenire, pe aceştia îi pomenesc cu multă osârdie la Proscomidie, încerc să pun pentru fiecare câte o părticică lângă Dumnezeiescul Miel, lângă Sfântul Agneţ, pe Sfântul Disc şi să-i pomenesc şi la rugăciunile de la ectenia întreită pe care le-am rostit cu multă evlavie şi cu multă nădejde şi la această slujire euharistică.

Deci vă rog să mă pomeniţi, şi eu vă pomenesc la modul general, şi să puneţi în mod deosebit ca Dumnezeu să mă ajute să duc la bun sfârşit şi această sfântă lucrare de la casa mea părintească. Şi când mă pomeniţi, mai adăugaţi ceva: am găsit o formulă - probabil că o au şi alţii, însă eu am formulat-o aşa: “episcopul Macarie şi toţi cei pe care îi păstoreşte şi îi slujeşte.” Cei pe care îi păstoresc sunt pomeniţi înaintea părinţilor mei care m-au născut şi m-au crescut, înaintea familiei mele, înaintea celor din casa mea, a celor de un sânge cu mine, fiindcă aceştia sunt în grija mea directă, cei pe care-i păstoresc şi în mod deosebit cei încredinţaţi recent în rugăciune. […]”.

“Şi numai chemarea numelui ei e dulce inimii…” - Pentru cine şi pentru ce se întristează Maica Domnului? Cum devenim “fiii lacrimilor” sale? “Purceluşii” Maicii Domnului şi copilaşii ei ascultători - Cuvinte duioase de la sfinţi şi pă-rinţi contemporani la praznicul Naşterii prea curatei Fecioare

icoană făcătoare de minuni a Maicii Domnului de la Mănăstirea „Sfinții cuvioși Macarie Romanul și Ioan Iacob de la Neamț” din Ikast, Danemarca, pictată de Gabriel Toma Chituc

8.09.2017

Episcopia Ortodoxă Română a Europei de Nord - PS Macarie de praznicul Nașterii Maicii Domnului: “Avem nevoie, mai mult ca niciodată, de evlavie curată și fierbinte față de Maica Domnului”

Astăzi, 8 septembrie 2017, de ziua Naşterii Maicii Domnului, la Mănăstirea „Sfinții cuvioși Macarie Romanul și Ioan Iacob de la Neamț” din Ikast, Danemarca, Preasfințitul Părinte Macarie Drăgoi, episcopul Episcopiei Ortodoxe Române a Europei de nord a săvârşit Sfânta Liturghie alături de un sobor de preoți. Ierarhul a binecuvântat, a spovedit și împărtășit credincioșii români din Ikast și, ca de obicei, a împărțit daruri celor mici.

În cuvântul de învățătură, PS Macarie a explicat semnificația duhovnicească a praznicului și a evocat evlavia aparte cu care e cinstită Maica Domnului de poporul român. ”În popor, Nașterea Maicii Domnului este numită, până astăzi, ”Sfânta Maria mică”, cu o anume duioșie, gingășie, care ținea de evlavia cu care poporul ținea sărbătorile dedicate Sfintei Fecioare.”

”Avem mare nevoie, astăzi, să ne aducem aminte și să ne retrezim o evlavie curată și fierbinte față de Maica Domnului, cum au avut strămoșii noștri, care aveau nădejde de mântuire și izbăvire din tot felul de nevoi pentru că simțeau, la propriu, că sunt ”fiii lacrimilor” sale. Maica Domnului este cea care ne ține în viață, rugându-se neîncetat Fiului său și Dumnezeului nostru să ne ierte, să ne treacă cu vederea căderile noastre, chiar și atunci când umplem paharul păcatelor. Fără o astfel de mijlocitoare, lucruri teribile ar veni peste noi, rod al propriilor noastre fărădelegi și dreaptă manifestare a mâniei dumnezeiești. Dar, tocmai pentru aceasta, noi trebuie să conștientizăm și să fim recunoscători și mulțumitori Maicii Domnului”, a afirmat Preasfințitul Macarie.

***

Doxologia: Cuviosul Paisie Aghioritul - Pildă despre purtarea de grijă a Maicii Domnului

- Gheronda, spuneți-ne ceva despre cum ne ocrotește Maica Domnului.

- Să vă povestesc o întâmplare care s-a petrecut în Rusia. Două mănăstiri vecine dintr-o regiune a Rusiei erau despărțite de o linie de cale ferată. Odată, la hramul uneia dintre mănăstiri au venit și monahii de la cealaltă mănăstire, care s-au îmbătat la masa de hram.

Întorcându-se la mănăstirea lor, monahilor li s-a făcut somn. Așa că s-au culcat între liniile de cale ferată și, beți fiind, au adormit îndată.

Atunci Maica Domnului s-a arătat șefului de gară și i-a spus: „Pe porcușorii mei îi va tăia trenul".

„Ce înseamnă asta?", se întrebă acela „Ce porcușori va tăia trenul?"

Însă Maica Domnul i s-a arătat a doua oară si i-a spus la fel: „Pe porcușorii mei îi va tăia trenul".

„Bre, ce porcușori?", se tot întreba șeful de gară. Credea că este vreo turmă de porci printre șinele de cale ferată. A mers să vadă ce este si i-a găsit pe acei monahi dormind. A apucat să-i trezească înainte de a trece trenul, care i-ar fi omorât.

Vedeți, Maica Domnului, ca o Mamă bună, îi ocrotește și poartă de grijă și de copiii ei cei neastâmpărați.

(Cuviosul Paisie Aghioritul, Cuvinte duhovnicești, Vol. VI Despre rugăciune, Editura Evanghelismos, București, 2013, pp. 87-88)

***

Părintele Hrisostom Ciuciu (Măn. Putna) - Predică la praznicul naşterii Maicii Domnului (2014)

Prea cuvioşi părinţi şi fraţi, iubiţi credincioşi, într-adevăr, bucurie mare s-a vestit o dată cu naşterea Maicii Domnului, bucurie pe care noi nu o putem dezvălui, n-o putem desluşi, n-o putem înţelege şi explica, n-o putem cuprinde nici cu mintea, nici cu cuvântul nostru, căci cum ar putea cineva să laude pe aceea pentru care, după cum spune Sfântul Grigorie Palama, Dumnezeu a făcut şi zidirea văzută şi cea nevăzută, cea pentru care Dumnezeu a pregătit toate acestea, cea care este încununarea întregii creaţii a lui Dumnezeu, cea care este mai slăvită decât heruvimii şi mai mărită fără de asemănare decât serafimii, cea în care s-a sălăşluit Însuşi Fiul lui Dumnezeu?

Aţi auzit în condac că se spune despre Maica Domnului că este hrănitoare vieţii noastre. Viaţa noastră, care nu este alta decât viaţa veşnică, decât Hristos, Care este viaţa noastră. Hristos a fost hrănit de Maica Domnului, Hristos Şi-a luat trup prin ea, Hristos prin ea a reuşit să împlinească voia Tatălui. Nu a fost vreodată un dar mai mare, un dar mai frumos, mai deplin, desăvârşit, aşa cum a fost acesta pe care întreaga omenire l-a adus lui Dumnezeu. Atunci când lumea părea că se coboară din ce în ce în adâncul răutăţii, iată că omenirea a adus lui Dumnezeu cel mai frumos dar: pe Maica Domnului.
Acest dar a fost posibil datorită unui cuvânt pe care Maica Domnului l-a rostit, cuvânt care de atunci încoace şi în vecii vecilor va rămâne piatra de temelie a mântuirii noastre: Fie mie după cuvântul tău! Acest fie a făcut ca Maica Domnului să rămână în vecie cel mai frumos dar pe care l-a putut face omenirea lui Dumnezeu Însuşi. Iar Dumnezeu a întors acest dar oamenilor.

Vă aduceţi aminte pe Cruce când Iisus le-a spus Maicii Sale şi iubitului Său ucenic, Ioan: Fiule, iată mama ta! Femeie, iată fiul tău! Atunci Hristos ne-a încredinţat pe noi Maicii Domnului, ne-a încredinţat-o pe ea nouă ca adevărată mamă. Şi pe noi ne-a îndemnat, ne-a dat îndrăznire să ne îndreptăm către ea ca şi către o mamă.

Acest fie al Maicii Domnului a făcut să se poată întrupa Fiul lui Dumnezeu în ea, Fiul lui Dumnezeu Care S-a pogorât pe pământ ca să împlinească voia lui Dumnezeu, Fiul lui Dumnezeu Care a rostit şi El: Fie Mie după cuvântul Tău, Tată! Acest fie I-a dat, deci, posibilitatea să Se întrupeze.

Aţi auzit la Apostol citindu-se un fragment din Epistola către Filipeni: ***Să aveţi în voi simţirea care era în Hristos Iisus, care n-a socotit a fi răpire sau ştirbire a fi El întocmai cu Dumnezeu, ci S-a făcut asemenea oamenilor, chip de rob luând şi la înfăţişare făcându-Se asemenea lor şi S-a smerit pe Sine, ascultător făcându-Se până la moarte, şi încă moarte pe cruce. Drept aceea Dumnezeu I-a dăruit Lui un nume mai presus decât orice nume, ca în numele lui Iisus tot genunchiul să se plece, al celor din cer şi al celor de pe pământ.*** Acest fragment nu se citeşte decât la sărbătorile Maicii Domnului, pentru că ea singură a reuşit să împlinească la modul desăvârşit acest cuvânt. Şi, în felul acesta, ea s-a unit mult mai deplin cu Hristos, mult mai deplin decât se poate uni oricare alt om. Desigur, şi prin faptul că a dat trup lui Hristos, dar şi prin ascultarea aceasta.

La fel cum şi Hristos a spus: Iar Eu nu sunt singur, ci şi Eu şi Cel Care M-a trimis, pentru că Eu pururea fac cele bine plăcute Lui.

Acest cuvânt se potriveşte perfect Maicii Domnului. Şi ne-a încredinţat-o Hristos pe ea, pe cea care este mai presus decât toată zidirea şi văzută şi nevăzută ca să ne fie nouă mamă. Începând din acest moment, cuvântul mamă a încetat să fie un cuvânt obişnuit. Începând din acest moment, cuvântul mamă a căpătat valente dumnezeieşti, căci într-o familie mama este aceea care-i învaţă pe copii cum să asculte frumos de tată. Mama este cea care hrăneşte, mama este cea care hrăneşte viaţa inimilor copiilor săi, mama este cea care nu se supără, nu se scârbeşte niciodată de relele copiilor ei, oricât de neastâmpăraţi sau chiar de răi ar fi ei. Mama, care nu se dă înapoi să se jertfească nu o dată, ci iarăşi şi iarăşi până ce fiul ei va putea ajunge acolo unde dorinţa ei îl vede.

Am să vă spun un fragment din viaţa părintelui Gavriil, care povestea cum a învăţat el să se roage Maicii Domnului de la mama sa. Acest părinte Gavriil, când era copil, era extrem de neastâmpărat, nu-şi găsea locul nici chip. Şi mama sa mereu se necăjea. Şi îi spunea: „Copile, fii cuminte, că uite, se supără Maica Domnului…”

El tăcea, o asculta, dar cum rămânea singur, iarăşi năzbâtii. Mama lui nu-l certa. Când vedea că nu mai are ce să facă, se punea în genunchi în faţa icoanei Maicii Domnului şi începea să plângă şi zicea: „Maica Domnului, nu ştiu ce să-i mai fac copilului acestuia! Atât e de neastâmpărat! Fă tu ceva cu el, ia-l tu în grija ta, eu nu ştiu ce să-i fac!”

Şi copilul o auzea şi se ducea acolo şi o vedea plângând în faţa icoanei şi atunci începea şi el să plângă, se aşeza în genunchi lângă ea şi se ruga şi ei şi Maicii Domnului să-l ierte, că n-o să mai fie neastâmpărat în viitor. Dar iarăşi devenea neastâmpărat şi iarăşi se repeta această istorie.

La un moment dat, rămânând singur acasă, urcându-se în pod, s-a tăiat foarte rău la un picior încât curgea sângele şuvoi şi el, nu atât de durere cât de spaimă, când s-a gândit ce-o să se supere mama lui când o să vadă că iarăşi a fost neastâmpărat, de atâta spaimă a încremenit sufletul în el şi a adormit pe loc. Şi atunci a văzut-o pe Maica Domnului cum a venit blândă la el şi i-a atins piciorul şi s-a vindecat. Când s-a trezit el şi a văzut că este vindecat, nu atât minunea vindecării, cât faptul că Maica Domnului nu l-a certat, l-a făcut să nu mai greşească niciodată Maicii Domnului şi mamei sale.

Iată, deci, ce înseamnă o mamă. Mama nu ceartă. Mama se mâhneşte, nu pentru că am supărat-o, ci pentru că ne facem noi rău. Şi atunci mama plânge pentru noi. Desigur, ştiţi cuvintele acelei pricesne foarte populare: Nu lăsa, Măicuţă, să pierim pe cale, noi, cei ce suntem fii ai lacrimilor tale.

Cu adevărat, noi suntem fiii lacrimilor Maicii Domnului. Şi spun Sfinţii Părinţi că lacrimile Maicii Domnului nu se usucă niciodată. Însă noi prea des înţelegem de aici că asta înseamnă că Maica Domnului este supărată pe noi.

Părintele Arsenie Papacioc spunea că Maica Domnului se supără într-o singură situaţie: când nu îi cerem nimic. Dar a te supăra pe cineva înseamnă a nu-l mai iubi ca înainte. Poate Maica Domnului să facă aşa ceva? Niciodată.

Odată am întrebat pe cineva care căzuse destul de grav şi îmi spunea că nu mai are curaj să se ducă la Maica Domnului să se roage. Şi am zis: „De ce?” „pentru că Maica Domnului este atât de înaltă şi atât de curată şi ea n-a cunoscut niciodată păcatul şi cum pot să mă apropii eu, un ticălos şi un scârbavnic, de cea Preacurată?”
Şi atunci m-am gândit aşa: oare trebuie să cazi în păcat ca să-l înţelegi pe păcătos? Nicidecum! Să nu fie aceasta. Dar de ce plânge atunci Maica Domnului, ea care n-a cunoscut păcat? Tocmai, pentru că n-a cunoscut păcat înţelege ce prăpastie mare este între virtute şi păcat. Înţelege cât de mult de

îndepărtăm noi de Dumnezeu, ea care a cunoscut înălţimile. Nu este nevoie să cunoşti adâncimile păcatului. Este suficient să te ridici la înălţimea virtuţii. Şi Maica Domnului de acolo înţelege cât de rău am căzut noi, fiii ei. Şi atunci noi devenim fiii lacrimilor ei.

Şi atunci noi vedem în icoană pe Maica Domnului cum ţine în braţe, cu obrazul lipit de obrazul ei, pe Hristos, Care are trupul nostru. În Hristos suntem fiecare dintre noi cuprinşi, aşa încât, atunci când vedem pe cineva că are o problemă, să ne gândim că în braţele Maicii Domnului este acea persoană. Să-l încredinţăm Maicii Domnului ca unei mamei iubitoare, ca unei mame care nu se supără, ca unei mame care nu plânge de supărare, ci plânge de dragul nostru.

Şi atunci grijă să nu aveţi, căci Maica Domnului, dacă ne-a fost încredinţată de Hristos să ne fie nouă mamă, ne-a fost încredinţată pentru că are cea mai mare putere pentru mântuirea noastră, pentru că ea, făcându-se una cu Hristos, a înţeles ce înseamnă mântuirea. A înţeles că mântuirea nu este o chestiune juridică; mântuirea depinde de iubire, nu de nişte păcate. Mântuirea depinde de modul în care ştim să răspundem la iubirea lui Dumnezeu. Şi nu este făptură în cer şi pe pământ mai potrivită să ne arate acest lucru decât Maica Domnului. De aceea ea este de-a dreapta lui Hristos şi va sta acolo în vecii vecilor, pentru că ea slujeşte mai bine ca oricine mântuirii noastre.

Referitor la lacrimile Maicii Domnului, aş mai spune un cuvânt şi sper să mă pot face înţeles, pentru că este un cuvânt foarte important pentru mântuirea noastră, pentru felul în care noi ne aşezăm în faţa lui Dumnezeu şi a Maicii Sale. Hristos, la Cina cea de taină, a rostit aceste cuvinte: ***Adevărat vă spun vouă că nu voi mai bea din rodul viţei până ce nu-l voi bea înnoit cu voi în Împărăţia Cerurilor.***

Ce vor să însemne aceste cuvinte? Spun Sfinţii Părinţi că Hristos, Cel Care va trebui să-I supună lui Dumnezeu-Tatăl toate, încă nu a făcut acest lucru. El încă nu Se poate bucura deplin. De ce? Pentru că mai suntem noi rămaşi pe pământ, noi şi cei care din mila lui Dumnezeu vor veni după noi şi care încă nu ne-am terminat drumul către dreapta lui Dumnezeu-Tatăl. Şi Hristos, fiind în fiecare dintre noi, El, care S-a făcut ascultător până la moarte, totuşi n-a putut să-I supună lui Dumnezeu-Tatăl toate, pentru că eu nu I-am supus lui Dumnezeu toate şi-L oblig pe Hristos, Care este în mine, să meargă pe aceste căi lăturalnice. Şi atunci Hristos nu va avea linişte până ce nu mă va duce şi pe mine la dreapta lui Dumnezeu-Tatăl. Şi El Îi spune lui Dumnezeu-Tatăl: Îngăduie-l, Tată, până ce va ajunge şi acesta de-a dreapta ta.

Acest lucru îl face şi Maica Domnului: ea plânge văzându-ne că ne îndreptăm încotro nu trebuie şi, plângând, Îi zice lui Dumnezeu: Doamne, mai îngăduie-i!

Mai îngăduie-i şi pe fiii acestor lacrimi ale mele să ajungă la Tine! Şi eu mă pun chezaşă pentru ei că vei auzi şi din gura lor, la fel cum ai auzit şi din gura mea, <Fie mie după cuvântul Tău!>

Aceasta este adevărata însemnătate a lacrimilor Maicii Domnului. Şi să nu ne lăsăm cuprinşi de o falsă ruşine şi atunci să alergăm la Maica Domnului, căci nu este apă care să cureţe mai bine decât aceste lacrimi ale ei. Şi nu numai atât, dar bucuria aceea despre care v-am vorbit la început s-o lăsăm să ne cuprindă, pentru că, deşi suntem loviţi zi de zi, ceas de ceas, şi din afară şi din interior, avem probleme şi adevărate şi false, şi create de alţii şi chiar de noi înşine, totuşi o avem pe Maica Domnului, gata să ne stea alături.

Despre Maica Domnului, dacă citiţi în Sfânta Scriptură, o expresie se foloseşte foarte des: ***Şi ea tăcea şi punea toate în inima ei.***

Avem, aşadar, pe cea care ştie să ne păstreze taina. O avem pe cea care ştie şi poate şi vrea să ne mângâie inimile rănite ba de noi, ba de altcineva. Drept aceea, rugăciunea noastră să fie întraripată şi de bucurie şi de nădejde către cea pentru care Dumnezeu a pregătit şi cerul şi pământul.

***

Cum l-a mustrat Maica Domnului pe Simon, viitorul Sfânt Siluan?

[….] Într-o zi, după ce petrecuse o vreme în necurăţii, a aţipit şi dormind uşor a văzut în vis un şarpe strecurându-i-se în gură şi intrându-i în trup.

Simţind o scârbă puternică s-a trezit, şi atunci a auzit un glas care-i spunea:
- „Ai înghiţit un şarpe în vis şi te-ai scârbit. Tot aşa nici mie nu-mi place ce faci!”

Semion n-a văzut pe nimeni; n-a auzit decât glasul ce rostea aceste cuvinte. Blândeţea şi frumuseţea acestui glas erau cu totul neobişnuite. În ciuda blândeţii acestui glas, înrâurirea acestuia asupra sa a fost copleşitoare. Convingerea adâncă şi neclintită a stareţului era că glasul pe care-l auzise era cel al Sfintei Fecioare. Până la sfârşitul zilelor sale i-a mulţumit Maicii Domnului pentru că nu s-a scârbit de el, ci a binevoit să-l cerceteze şi să-l ridice din căderea sa.

„Acum, spunea el, văd cât de mare e mila Domnului şi a Maicii lui Dumnezeu faţă de oameni. Gândiţi-vă, Maica Domnului a venit din ceruri să mă povăţuiască pe mine, un tânăr cufundat în păcat”.

Faptul că nu se învrednicise să O vadă pe Împărăteasa Cerurilor stareţul îl atribuia necurăţiei în care se găsea în acel moment.
Această a doua chemare petrecută cu puţină vreme înaintea serviciului militar a jucat un rol hotărâtor în alegerea căii pe care avea să meargă de acum înainte. O primă urmare a fost o schimbare radicală a vieţii sale care o apucase pe căi rele.

Semion a simţit o adâncă ruşine pentru trecutul său şi a început să se căiască fierbinte înaintea lui Dumnezeu. Hotărârea sa de a se face monah după serviciul militar a revenit cu putere îndoită. Un ascuţit simţ al păcatului s-a trezit în el, provocând o schimbare a atitudinii sale faţă de tot ceea ce vedea în această viaţă. Această schimbare s-a văzut nu numai în faptele sale şi în comportamentul său personal, dar şi în convorbirile extrem de interesante pe care le-a avut cu alţi oameni. […]”

(din: “Viaţa şi învăţătura stareţului Siluan Athonitul de arhimandritul Sofronie“, Editura Deisis, Sibiu, 1999)

“[…]

Multe minuni şi mile am văzut de la Domnul şi de la Maica Domnului şi nu pot să dau nimic în schimb pentru această iubire.

Ce aş putea da Preasfintei noastre Stăpâne pentru că nu s-a scârbit de mine în păcat, ci m-a cercetat şi luminat cu milostivire? N-am văzut-o, dar Duhul Sfânt mi-a dat să o cunosc din cuvântul ei cel plin de har, şi mintea mea se bucură şi sufletul meu este atras spre ea cu atâta iubire, că şi numai chemarea numelui ei e dulce inimii.

[…]

Ah, dacă am şti cum iubeşte Preasfânta pe toţi cei ce păzesc poruncile lui Hristos şi cât îi este de milă şi se întristează pentru cei ce nu se îndreaptă. Am simţit acest lucru pe mine însumi. Nu mint, spun adevărul înaintea feţei lui Dumnezeu, pe care sufletul meu Îl cunoaşte: cu duhul am cunoscut-o pe prea curata Fecioară. N-am văzut-o, dar Duhul Sfânt mi-a dat să o cunosc pe ea şi iubirea ei pentru noi. Dacă n-ar fi fost milostivirea ei, aş fi pierit de mult, dar ea a vrut să mă cerceteze şi să mă lumineze să nu mai păcătuiesc.

Ea mi-a spus: “Nu-i frumos pentru Mine să mă uit la tine să văd ce faci!” Cuvintele ei erau plăcute, liniştite şi blânde, şi ele au lucrat asupra sufletului meu. Au trecut de atunci mai mult de patruzeci de ani, dar sufletul meu n-a putut uita aceste cuvinte dulci şi nu ştiu ce i-aş putea da în schimb eu, păcătosul, pentru

dragostea ei faţă de mine, necuratul, şi cum voi mulţumi bunei şi milostivei Maici a Domnului.

Cu adevărat, ea este Ocrotitoarea noastră la Dumnezeu şi chiar şi numai numele ei bucură sufletul. Or, tot cerul şi tot pământul se bucură de iubirea ei. Lucru minunat şi neînţeles. Ea viază în ceruri şi vede neîncetat slava lui Dumnezeu, dar nu ne uită nici pe noi, sărmanii, şi acoperă cu milostivirea ei tot pământul şi toate noroadele.

Şi pe această prea curată Maică a Sa Domnul ne-a dat-o nouă. Ea este bucuria şi nădejdea noastră. Ea este Maica noastră după duh şi, ca om, e aproape de noi după fire şi tot sufletul creştinesc e atras spre ea cu iubire".

(din: Cuviosul Siluan Athonitul, "Între iadul deznădejdii şi iadul smereniei", Editura Deisis)

Părintele episcop Macarie - cuvinte mărturisitoare şi mângâietoare, plus rugăciune fierbinte şi înlăcrimată către Maica Domnului, pentru vremurile de cernere pe care le trăim. Modelul Sfinţilor Ioachim şi Ana pentru noi: "De aceşti oameni avem nevoie, care nu caută să placă lumii şi nu se ruşinează să fie stigmatizaţi pentru modul lor de viaţă creştin"

9.09.2019

„În aceste vremuri în care este atacată familia binecuvântată de Dumnezeu, însoțirea firească dintre bărbat și femeie, în aceste vremuri când este atacată însăși natura umană - natura firii bărbătești și natura firii femeiești - în aceste vremuri, când este atacată nașterea de copii, în aceste vremuri când este atacată inocența copiilor noștri… Când fetele tinere sunt răpite în amiaza mare, ajungând în sclavie… Când cantități uriașe de droguri se revarsă pretutindeni în lume, otrăvind sufletele și trupurile a mii de adolescenți… În aceste vremuri grele și apăsătoare, de cernere, să strigăm împreună către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu…"

***

„Maica Domnului s-a făcut scară între pământ și Cer" - PS Macarie

Cuvântul de învățătură al Preasfințitului Macarie, episcopul Episcopiei Ortodoxe Române a Europei de Nord, la praznicul Nașterii Maicii Domnului, hramul istoric al Mănăstirii Sihăstria din județul Neamț, 8 septembrie 2019: - transcriere parțială -

(sursa: Facebook, Biserica Oborul Vechi)

„ […] Acum, la începutul Anului Bisericesc, prăznuim gingășia, smerenia, blândețea, prăznuim familia binecuvântată de Dumnezeu, paternitatea și maternitatea, deoarece într-o lume frământată și bulversată, stăpânită de puterea celui rău, s-a născut o copilă gingașă, smerită, blândă și iubitoare, care avea să devină, pentru mântuirea noastră, Maica lui Dumnezeu. Această prăznuire este plină de smerenie, fiindcă Dumnezeu a binevoit să binecuvânteze pe smeriții și drepții, pe iubitorii și rugătorii Părinți Ioachim și Ana, care erau stigmatizați de contemporanii lor, pentru faptul că nu puteau de naștere la copii, erau sterpi, neroditori. (…) În ochii lumii, păreau nedrepți și păcătoși, însă Dumnezeu, care pe toate le vede și le cunoaște, i-a ales ca vase cinstite, fiindcă judecata Lui este dreaptă și nepărtinitoare. Ea nu ține la criteriile acestei lumi și la socotelile ei, ci Dumnezeu vede și cunoaște, apoi răsplătește pe cel drept.

De aceea, dumnezeiești Părinți au fost binecuvântați cu nașterea celei mai sfinte, mai gingașe si mai minunate copile, căreia i-a revenit această mare îndatorire, acest mare rol în istoria mântuirii neamului omenesc, ca să-L aducă în lume pe Făcătorul a toate. Maica Domnului s-a făcut scară între pământ și cer. Prin ea s-a pogorât la noi Făcătorul a toate. Din prea curatul ei trup Și-a luat trup Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii. de aceea, trebuie să înțelegem că

Dumnezeu îi binecuvântează și îi umple de har pe cei smeriți, pe cei credincioși și rugători.

Deoarece dumnezeieștii Părinți nu au căutat să placă celor din lumea aceasta, ci au căutat mai întâi de toate să fie bineplăcuți și credincioși lui Dumnezeu. De acești oameni drepți și verticali avem nevoie și noi în aceste vremuri tulburi, de încercare. De astfel de oameni, care nu se rușinează să fie stigmatizați și să fie prigoniți pentru modul lor de viață creștin și pentru crezul lor. De acești oameni avem nevoie, care nu caută să placă lumii, ci caută să placă lui Dumnezeu. De acești oameni avem nevoie, care nu caută succesul acestei lumi, ci caută să fie în comuniune de rugăciune cu Dumnezeu, să facă voia Lui și să împlinească poruncile Sale. De oamenii aceștia avem nevoie, care nu caută plăcerile cele deșarte, ci caută să placă prea milostivului Dumnezeu.

sursa: Biserica Sfinţii Ioachim şi Ana - Oborul Vechi, Bucureşti

Așadar, prea iubiții mei, să îi urmăm pe dumnezeieștii părinți în viața noastră de familie, în familia mică, de acasă, dar și în familia mare [a Bisericii], în familia de familii.

Atunci când ne este greu, atunci când ne simțim împovărați, atunci când ne răcim în credință, atunci când, poate, suntem ispitiți să cădem în deznădejde, să

privim cu credință la icoana Sfinților Ioachim și Ana, care țin cu bucurie pe brațele lor pe cea mai suavă, pe cea mai minunată și mai gingașă copilă pe care a dat-o omenirea - pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu.

Să conștientizăm faptul că trăim vremuri grele, de cernere. Trăim vremuri în care unii spun răului bine și binelui rău. Nori negri și grei se abat asupra noastră. Însă Maica Domnului poate risipi acești nori amenințători. Singura care poate să împrăștie acești nori negri, grei și amenințători de furtună care se abat asupra noastră este Preasfânta Născătoare de Dumnezeu.

***

Zilele acestea am vizitat mai mulți bolnavi, între care și câțiva tineri țintuiți la patul suferinței. Un tânăr dintre cei care suferă cumplit îmi spunea că atunci când a suferit un accident rutier grav și se afla în comă, iar soția sa se ruga cu lacrimi Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, citind acatistul ei, la un moment dat, trecând printre două lumi: în partea lui stângă era o lume care era în fierbere și striga de durere - și a înțeles că acolo se chinuiesc sufletele osândite în intunericul cel mai dinafară - iar în partea lui dreaptă era o lume plină de lumină, iar din lumină a apărut o Femeie, o Doamnă minunată care avea marama pe creștet și fața luminoasă - și a înțeles, cunoscând icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, că este Fecioara Maria. Nu putea să se roage, nu putea nici măcar respira, nu putea să spună nici un cuvânt, însă Maica Domnului, simțind că el se sufocă, și-a luat acoperământul și îi dădea oxigen.

Așa cum, în momentul când este o atmosferă înăbușitoare, în care simțim că nu mai putem respira, simțim nevoia să ne facem aer, să mișcăm ceva ca să primim oxigen. Însă el era neajutorat, era țeapăn și sufletește și trupește, nu se putea mișca și nu putea respira, iar Maica Domnului își mișca veșmântul ei ca el să primească oxigen. Ceea ce ne arată că numai în rugăciune, chemând ajutorul Maicii Domnului, putem să respirăm. Fiindcă sufletul nostru are nevoie de rugăciune continuă, așa cum trupul are nevoie de aer ca să respire. Rugăciunea este respirația sufletului. Însă el nu putea să se roage, se uita cu nădejde spre Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, dar se ruga pentru el, cu lacrimi, soția lui. Și în cele din urmă și-a revenit și, încet-încet, se recuperează. Nu putea să se miște deloc, era înțepenit în totalitate, iar acum a început să-și miște mâinile. Însă soția sa are cinci ani de când îi este alături, purtând împreună cu el această cruce ispășitoare a suferinței. Este doar o minune recentă, din multele minuni pe care le lucrează Preasfânta Născătoare de Dumnezeu pentru mântuirea noastră.

&&&

Așadar, în aceste vremuri grele, să-i cerem ajutorul Maicii Domnului. În aceste vremuri în care este atacată familia binecuvântată de Dumnezeu, însoțirea firească dintre bărbat și femeie, în aceste vremuri când este atacată însăși natura

umană - natura firii bărbăteşti şi natura firii femeieşti - în aceste vremuri, când este atacată naşterea de copii, în aceste vremuri când este atacată inocenţa copiilor noştri… Când fetele tinere sunt răpite în amiaza mare, ajungând în sclavie… Când cantităţi uriaşe de droguri se revarsă pretutindeni în lume, otrăvind sufletele şi trupurile a mii de adolescenţi…

În aceste vremuri grele şi apăsătoare, de cernere, să strigăm împreună către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi să spunem laolaltă cu toată fiinţa noastră... [vezi mai jos rugăciunea]…”.

Rugăciune către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu pentru vremea pe care o trăim

Preasfântă, prea curată şi pururea Fecioară Marie, Născătoare de Dumnezeu, Maica Domnului nostru Iisus Hristos şi Maica neamului creştinesc, nădejdea mântuirii noastre şi rugătoare neîncetată pentru creştini înaintea Milostivului Dumnezeu, tu care dintre fiii oamenilor ai fost cel mai curat vas al Duhului Sfânt şi te-ai învrednicit a-L naşte cu trupul pe Mesia - Hristos spre mântuirea noastră, rămânând pentru totdeauna Fecioară, ascultă rugăciunea noastră, a celor care ne silim să fim statornici în credinţă, iubitori ai Bisericii şi cinstitori ai tăi şi ai tuturor sfinţilor.

Din pricina păcatelor, multe şi grele, râvna pentru rugăciune, lacrimile căinţei, iubirea dintre noi, puterea de stăpânire şi răbdarea ni s-au împuţinat. Diavolul ne loveşte cu greu război. Fecioarele îşi vând cinstea şi credinţa pentru plăceri ucigaşe de suflet. Tinerii noştri se dedau la destrăbălări şi pleacă în lume, neaflându-şi rostul în ţara lor. Cei căsătoriţi alunecă uşor în desfrânări, în beţii şi îşi ucid de bună voie rodul sfânt al pântecelui lor, uitând de Înfricoşata Judecată

ce îi așteaptă. Cei vârstnici iubesc mai mult gâlcevile, clevetirile și vorbele fără rost decât Biserica. Din toate părțile păcatele ne copleșesc.

Ce vom face, dumnezeiască Maică, la cine ne vom duce, decât numai la tine, care ții pe sfintele tale brațe pe Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul lumii? Rugăciunile tale îmblânzesc mânia cea dreaptă a lui Dumnezeu, ne ușurează durerile vieții, liniștesc pe vrăjmașii noștri văzuți și nevăzuți și ard pe demoni. Iubirea ta de Mamă ne îndeamnă să ne rugăm ție cu nădejde.

Ai milă de țara noastră, de la o margine până la cealaltă. Ai milă de poporul nostru care te cinstește. Nu ne lăsa orfani, Maica lui Dumnezeu, ci roagă-te Milostivului tău Fiu să aprindă din nou credința în sufletele care L-au uitat, să smerească pe cei tari și hulitori de Dumnezeu și să rușineze pe cei ce se luptă împotriva rânduielilor firii statornicite de Dumnezeu.

Izbăvește, Preasfântă Fecioară, pe mame de ucidere de prunci, pe bărbați de patima beției, de lipsa de simțire și de urâciunea bătăilor, pe tineri de desfrânări. Izbăvește casele creștinilor de certuri și de toată fărădelegea. Scapă-ne țara, Biserica și neamul de cei care ne urăsc credința, limba și sufletul.

Mijlocește, Maică a neamului creștinesc, înaintea iubitorului de oameni Dumnezeu, ca să ne trezească din somnul morții păcatelor, să ne dea iarăși tăria credinței, să sporească dragostea și unirea dintre noi, să ne dăruiască păstori sufletești buni, rugători adevărați, duhovnici plini de har, mame sfinte, răbdare în ispite, biruință împotriva diavolului, pace în lume și tuturor mântuire. Amin.

(sursa transcrierii rugăciunii: Român ortodox în Franța)

Predica PS Ignatie despre Maica celor smeriţi, a celor singuri şi a celor cuprinşi de "viforul scârbelor", trăirea vieţii lui Hristos şi trăirea vieţii celorlalţi, în adevărata smerenie şi dragoste

8.09.2015

"Când mimezi dragostea, e sentimentalism. Când mimezi smerenia, nu e decât manierism şi eleganţă"

***

Cuvânt despre Maica Domnului al PS Ignatie Mureşanul către tinerii din tabăra de la Dăbâca, la slujba Paraclisului Născătoarei de Dumnezeu (12 august 2014):

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh!

„A căutat spre smerenia roabei Sale, că iată, de acum mă vor ferici toate neamurile" (Luca 1, 48).

Prea cucernici părinţi şi iubiţi fraţi şi surori împreună rugători,

[…] În fiecare seară, fiecare după putinţele noastre încercam să dăm un răspuns smerit, umil, dragostei pe care o are Maica Domnului faţă de noi. Întotdeauna m-am întrebat de ce este în tradiţia noastră, cu precădere a transilvănenilor, să slujim seară de seară Paraclisul Maicii Domnului? Desigur, sunt şi alte raţiuni lesne de înţeles, probabil partea aceasta de ţară a avut şi o istorie un pic mai zbuciumată, mai frământată, cu foarte multe sinusoide, dar cred că e ceva mult mai adânc, mult mai frumos.

Paraclisul Maicii Domnului se citeşte atunci când sufletul este la întristare, atunci când luminile sufletului nostru sunt stinse. Şi chiar este acolo o îndrumare, în Paraclis, ca „se citeşte la tot necazul" această rugăciune.

Cred că este un lucru minunat că noi, două săptămâni, seară de seară, ne gândim la toţi cei care sunt necăjiţi, amărâţi în lumea aceasta, şi sunt destui. Vedeţi Biserica cât de cuprinzătoare este Biserica şi cum se gândeşte ea, în înţelepciunea ei, în dragostea ei, care e a lui Hristos - această dragoste a Bisericii - să-i prindă pe toţi care sunt cu sufletul plin de întristări, „de scârbe", cum se spune în Paraclis într-un limbaj mai arhaic, dar poate şi mai frumos. Şi mai frumos pentru că descrie starea aceea a sufletului când se află la încercare, la cumpănă, la răscruce. "A fi în scârbe" - desigur că termenul are o altă conotaţie astăzi, însă în vechime avea o alta - e starea aceea de lehamite, stare de deznădejde care te cuprinde şi simţi că nu mai poţi să faci absolut nimic, şi asta e starea, cred eu, starea adevărată a creştinului, când nu mai poate să facă absolut nimic. De ce? Pentru că atunci se activează în sufletul lui credinţa şi, în momentul respectiv, când are această certitudine, conştiinţa faptului că nu mai poate să îl ajute absolut nimic din ce ţine de omenesc, se uită înspre ceruri…

Cât de frumos se spune în Paraclis: „Ajutorului omenesc nu mă încredinţa, Preasfântă Născătoare de Dumnezeu…" De ce? Pentru că ajutorul omenesc este întotdeauna interesat, limitat, şi omul, poate atunci când ai cea mai mare nevoie, nu te ajută, nu-ţi este alături! Dumnezeu nu este ca noi, oamenii, să ştiţi! Noi avem o gândire despre Dumnezeu aşa cum ne raportăm noi la cei din preajma noastră. Dumnezeu nu-i ca noi, oamenii! Să ştiţi că Dumnezeu ne ajută şi atunci când noi suntem netrebnici, şi când suntem murdari, şi când suntem de nimica, şi atunci Dumnezeu ne ajută, pentru că asta înseamnă dragoste dumnezeiască, dragoste adevărată - să-l iubeşti pe cel de lângă tine şi atunci când nu merită lucrul ăsta, nu merită să fie iubit - asta e dragostea lui Hristos! Hristos, dacă ar fi trebuit să ne iubească pentru că noi am fi meritat, n-ar fi trebuit să ne iubească nici o clipită! Ar fi trebuit să Se dea de pe cruce jos în următoarea secundă! De ce? Pentru că la picioarele crucii era ura oamenilor, noianul acesta de răutate al oamenilor, dispreţul, privirile acelea ucigătoare, toate se uitau înspre cruce, nimic nu primea Hristos din partea oamenilor decât ură, decât dispreţ, decât

batjocură! Şi totuşi Hristos rămâne pe cruce, Îl ţine pe cruce dragostea, dragostea Lui sfântă, dumnezeiască.

Un pic am deviat, aveam altceva în capul meu să vă împărtăşesc, nu în zadar am pus în capul cuvântului de învăţătură un verset din această Evanghelie atât de frumoasă care se citeşte seară de seară la Paraclis. Şi se citeşte seară de seară nu ca să ne plictisim… Pentru că, vedeţi, mai sunt vânturile acestea ideologice, [care spun că] avem nevoie mereu de reîmprospătare, avem nevoie de nou. Biserica este singura care are aceleaşi slujbe, are aceeaşi Liturghie duminică de duminică, aceleaşi Evanghelii, şi chipurile ar da o uşoară impresie că stagnează, stă tot pe loc, roteşte, suceşte tot aceleaşi texte, tot aceleaşi slujbe. Dar cât de adânci sunt aceste slujbe, şi cât de adânc e cuvântul lui Dumnezeu! Îl citeşti de o mie de ori, îl iei şi îl citeşti şi ţi se descoperă, îţi descoperă Dumnezeu sensuri noi şi noi, ori de câte ori citeşti cuvântul Lui. Aşa e şi cu toate aceste texte evanghelice care sunt rânduite a se citi în cadrul slujbelor noastre.

Maica Domnului Îi spune aşa de frumos lui Dumnezeu - vedeţi ce relaţie personală are Maica Domnului cu Dumnezeu!, nu-i nimic complicat, nu-i nimic sofisticat, totul e simplu şi lasă să grăiască sufletul ei. Vedeţi, când omul este plin de Dumnezeu şi are harul Lui în inima lui, nu încearcă să găsească tot felul de cuvinte foarte complicate, să dea o anumită turnură gândurilor pe care le are în capul lui, să fie cât mai sistematic. Vedeţi că suntem obsedaţi în lumea aceasta de a fi extrem de sistematici, nu mai lăsăm sufletul nostru să se povestească el pe sine însuşi în faţa lui Dumnezeu! Maica Domnului, când primeşte această veste că Dumnezeu este în pântecele ei, că Dumnezeu S-a întrupat, - Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos, - cât de frumos Îl laudă şi cum îşi deschide ea inima, întreaga fiinţă şi I-o dă lui Dumnezeu în stare de doxologie, de slavă!

„Măreşte sufletul meu pe Domnul şi s-a bucurat duhul meu de Dumnezeu, Mântuitorul meu”, şi aici spune aşa de frumos: „…a căutat spre smerenia roabei Sale”. Maica Domnului a fost foarte smerită. A fost foarte smerită nu numai pentru că a acceptat această veste a arhanghelului Gavriil că din pântecele ei se va întrupa Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos, Răscumpărătorul nostru, nu numai pentru acel „Aşa să fie!” A fost smerită şi încă pentru ceva foarte important şi poate nu îndeajuns subliniat. Dacă ne uităm un pic în Evanghelie şi am vrea să găsim nişte date biografice despre Maica Domnului, nu vom găsi absolut nimic. Şi nu e o tragedie! Nu e o tragedie, deşi în lumea aceasta în care, vedeţi, suntem obsedaţi de biografii, de memorii, să laşi ceva pentru posteritate, pentru urmaşi, pentru cei care vin după tine, Maica Domnului nu are biografie, nu are memorii, nu are nici cel mai mic duh de celebritate, absolut nimic! Trăieşte într-un anonimat dumnezeiesc, dumnezeiesc, Maica Domnului! Şi vedeţi că acest anonimat al Maicii Domnului, această smerenie extraordinară a transmis întregii

creştinătăţi că ea trebuie să rămână vie, vie până la sfârşitul veacurilor, în inimile oamenilor.

Şi spuneam aşa, ca să fiu în ton cu duhul lumii de astăzi, dacă tot suntem preocupaţi de celebritate şi să ne consumăm viaţa sub reflectoarele acestea ale sferei publice, ale vieţii publice, spun aşa: dacă vrei cu adevărat să fii celebru, caută şi vânează anonimatul şi smerenia, aşa cum a trăit Maica Domnului, atât de simplu.

Şi de ce nu a avut biografia ei Maica Domnului? Pentru că nu avea nevoie. Viaţa Maicii Domnului a fost viaţa lui Hristos. Viaţa ei s-a identificat cu viaţa lui Hristos şi de aceea nu-i nici o mare tragedie că nu are biografie. Avem, totuşi, anumite crâmpeie de viaţă descrise de părinţii din perioada postbizantină - Sfântul Maxim Mărturisitorul. Însă la modul concret nu deţinem nişte date biografice. De ce? Pentru că Maica Domnului a trăit într-o smerenie desăvârşită. Viaţa ei a fost viaţa lui Hristos, şi asta înseamnă dragoste şi smerenie adevărată. Nu mimare, nici a dragostei, şi nici a smereniei.

Când mimezi dragostea, e sentimentalism. Când mimezi smerenia, nu e altceva decât manierism şi eleganţă. Dar când este smerenie adevărată, autentică, păi tu nu mai trăieşti viaţa ta, trăieşti viaţa celuilalt, şi asta înseamnă dragoste desăvârşită! Celălalt trăieşte în tine, cuprinsul vieţii celuilalt te locuieşte pe tine însuţi şi simţi că nu mai trăieşti pentru tine, ci trăieşti doar pentru celălalt şi viceversa. Asta e dragostea adevărată şi dumnezeiască. De ce spun dragoste adevărată, pentru că aproape este un pleonasm, dragostea nu poate să fie decât numai adevărată, şi nu altfel. Însă e nevoie să o adjectivăm pentru că în lumea asta, vedem, putem înţelegem şi altfel, altceva prin dragoste, sau pot fi atâtea surogate ale ei.

Maica Domnului a fost smerită şi Dumnezeu Se uită doar la oamenii smeriţi, caută înspre oamenii smeriţi, îi cercetează doar pe cei smeriţi. În cei mândri, care sunt plini de sine, Dumnezeu nu încape, nu are loc.

Părintele Paisie Aghioritul are o imagine aşa, tare frumoasă, asupra ceea e însemna o inimă mândră: inima mândră este ca o casă care e înţesată de tot felul de lucruri şi nu poţi să intri în ea, doar un pic deschizi uşa şi fotografiezi ceea ce este înăuntrul ei, şi nu ai sentimentul că ai intrat înăuntru; sunt o groază, o sumedenie de lucruşoare acolo, în camera aceea. Aşa e sufletul mândru, are atâtea lucruri acolo, în el, e plin de sine însuşi, încât nu mai încape nimeni, nici el parcă nu intră acolo, în cămara sufletului, deschide din când în când uşa şi i se face greaţă, că nu încape nici măcar în el însuşi. Mai spunem noi că cineva „e plin de sine însuşi”, dar nu e plin nici măcar de el însuşi, n-are cum, pentru că nu te lasă mândria să încapi nici tu în tine însuţi, că dacă ai încăpea în tine

însuţi, tu, ca om, ai trăi o viaţă interioară, nu te-ai mai pierde în nimicurile lumii de astăzi, în risipa aceasta.

Şi Maica Domnului a trăit această stare de smerenie adevărată şi de aceea Dumnezeu S-a uitat înspre ea. De ce? Pentru că viaţa ei se identifică cu viaţa lui Hristos! La asta suntem chemaţi şi noi, nu la altceva. Nu la altceva! Şi, să ştiţi că, în Occident, acolo unde slujesc ne-am cam dumirit. Credinţa nu înseamnă numai a ţine cu străşnicie tradiţiile: venim, facem un parastas, ne botezăm copii, dar habar nu avem ce se întâmplă şi ce înseamnă Botezul - ştim că părintele îi face o băiţă acolo la copil, mergem şi mâncăm şi am terminat povestea. Nu, nu, nu! Credinţa înseamnă altceva - relaţie personală cu Hristos, să ştii de ce crezi în El, să ştii, să poţi să dai mărturie despre credinţa pe care tu o ai în Hristos, şi asta te învaţă numai dacă trăieşti în Hristos, dacă urmezi viaţa lui Hristos, gândurile lui Hristos.

Vedeţi, un om - mă gândesc la cei din lumea artelor, extind aria, desigur, nu numai strict la pictură, oameni de literă, şi aşa mai departe - oamenii când au o pasiune extraordinară pentru un autor, pentru un romancier, pentru un scriitor, pentru un pictor, pentru, nu ştiu, un filozof, păi îl citesc din doască în doască, îi urmăresc tot traiectul biografic al vieţii, îşi însumează, încorporează, interiorizează şi cheltuie atâta energie. De ce? Pentru ca să intre în cel pe care ei îl iubesc.

Păi şi noi putem face acelaşi lucru! Avem Evangheliile. În Evanghelie găsim cum gândeşte Hristos, găsim cum a trăit Hristos, ce a făcut Hristos pentru noi, acolo găsim, în Evanghelii, şi ar trebui şi noi de aşa fel să citim Evanghelia încât întotdeauna să avem în cap: Doamne, asta e viaţa Ta, vreau să o trăiesc şi eu; îs gândurile Tale, vreau să am şi eu gândurile Tale, să nu mai am gândurile acestei lumi păcătoase care nu fac altceva decât să mă fărâmiţeze, să mă rupă în o sută de părţi, să mă disperseze, să mă, aşa, să mă zdrobească, să mă mototolească ca pe o hârtie. Vreau să am gândurile Tale! Păi unde le găsim? În Evanghelie! Cât citim noi din Evanghelie? Foarte puţin, cât auzim la Biserică şi atât!

Maica Domnului a fost smerită, şi-a interiorizat viaţa lui Hristos, L-a interiorizat pe Cuvântul, pe Cuvântul care este Hristos, şi toată viaţa ei nu a fost decât viaţa lui Hristos.

Domnul să ne ajute să avem şi noi smerenia aceasta atât de frumoasă, atât de simplă… [Nu e] nimic spectaculos în smerenia Maicii Domnului, totul de o simplitate! Aşa cum e smerenia, smerenia adevărată, autentică. Şi să trăim şi noi viaţa lui Hristos şi prin Hristos să trăim vieţile celorlalţi. Pentru că, mă gândesc câteodată, dacă noi am avea conştiinţa faptului că în cel de lângă noi este chipul lui Hristos şi că este Hristos în el, să ştiţi că nu ne-am mai permite să îl

batjocorim, nu ne-am mai permite să îl bârfim, să îl împroşcăm, să îl murdărim, pentru că am zice: Îl murdărim pe Hristos! Şi nu l-am mai judeca nici pe acela care poate e desfrânat, e un prăpădit, e un nesimţit, e un arogant, un bădăran! Ne-am ruga pentru el. Asta e atitudinea adevărată, dar ce greu e să faci lucrul acesta, să ai lângă tine un netrebnic care să te înjure tot timpul şi să te desconsidere, să nu dea doi bani pe tine, şi tu să te rogi, să le primeşti pe toate ca de la Hristos! Vai, ce greu e!! Doamne, ce greu e!! Pentru că avem acolo, în noi, încă această stare de păcătoşenie care nu ne lasă să învăţăm ce înseamnă smerenia lui Hristos.

Maica Domnului să ne ajute şi să parcurgem aşa, cât mai este din Paraclis […] şi să ne gândim la toţi amărâţii lumii de astăzi - că sunt atâţia necăjiţi în toată lumea şi întotdeauna mă gândesc cu foarte multă, cu pregnanţă, cu putere, cu toată fiinţa mea la cuvintele pe care ni le-a lăsat moştenire mitropolitul Bartolomeu într-un interviu televizat, la postul nostru naţional de televiziune - a fost chiar zilele acestea reluat acel interviu, în emisiunea Profesioniştii.

Şi era întrebat înaltul Bartolomeu de către cea care îi lua interviu:
- „Care e cea mai mare tristeţe a înaltpreasfinţiei voastre?”

Şi mitropolitul Bartolomeu spune:
- „Cea mai mare tristeţe a mea este că părinţii mei au murit singuri şi trişti”.

Să ştiţi că e o mare tristeţe! Noi suntem de vină dacă sunt oameni singuri în lumea de astăzi, noi! Nu altcineva, noi! Dacă mai sunt oameni singuri şi trişti, şi nu este tristeţe mai mare şi nu este plagă mai mare în lumea de astăzi decât cineva să fie singur şi trist. De aceea noi ne gândim întotdeauna, la Paraclisul Maicii Domnului, când ne rugăm, ne gândim la toţi cei care sunt amărâţi. Vedeţi cum i-am pomenit şi cum îi pomenesc la fiecare Liturghie, „pe tot sufletul cel necăjit şi întristat care are trebuinţă de mila şi de ajutorul Tău, Doamne”, „pe toţi care sunt bolnavi, în spitale, în azile”, „pe toţi cei care sunt făr’ de lucru, făr’ de adăpost”

Câţi oameni n-au de lucru şi-şi curmă vieţile, n-au cu ce trăi, şi-şi curmă vieţile. Şi să ne gândim şi la creştinii din Orientul Mijlociu care nu-şi pot trăi credinţa ca noi, să ştiţi, nu şi-o pot trăi, dar sunt mai vrednici decât noi! Ştiţi foarte bine, circulă pe internet, cazul acelei femei din Sudan, Mariam [Meriam], care a fost închisă, era însărcinată - n-a renunţat la credinţa creştină. Noi, dacă n-ar fi spus, nu ştiu cât am fi avut curajul, şi de era pusă în pericol viaţa noastră să fi spus: Nu, nu, nu! Între viaţa mea şi Hristos, Îl aleg pe Hristos! Nu ştiu. Nu ştiu! Nu vreau să fac procese de intenţie, dar nu ştiu câţi dintre noi am fi avut curajul acela extraordinar. Păi nu poţi să ai curaj dacă nu Îl ai pe Dumnezeu, dacă e numai o idee acolo, şi tu eşti un creştin de duminici şi aşa, că eşti botezat, şi

facem parastase în cimitir, mâncăm o prescură, o colivă, ceva, şi cu asta am terminat povestea. Atunci Îl abandonezi pe Hristos în următoarea secundă, că nu-i în tine, n-ai cum! Nu este în tine, că dacă ar fi în tine, păi El ar izbucni din tine, ar ieşi şi ai copleşi pe toţi cei de lângă tine!

Domnul să ne ajute! Amin!

„Cinstirea Maicii Domnului, voită de Dumnezeu, începută de îngeri şi continuată de Biserică”

Arhid. Ştefan Sfarghie
- 08 sep, 2020

Preafericitul părinte Daniel, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, a rostit ieri, 8 septembrie, cu prilejul sărbătorii Naşterii Maicii Domnului, un cuvânt de învăţătură în Paraclisul istoric „Sfântul mare mucenic Gheorghe” din Reşedinţa Patriarhală. Preafericirea sa a vorbit despre înţelesurile duhovniceşti ale sărbătorii, despre naşterea şi viaţa Maicii Domnului, despre profeţiile vechi testamentare referitoare la Fecioara Maria, iar la final a felicitat persoanele care poartă numele Maria sau derivate ale acestui nume.

Întâistătătorul Bisericii noastre a explicat de ce se prăznuieşte Naşterea Maicii Domnului în data de 8 septembrie: *„Această sărbătoare de la începutul anului bisericesc este prăznuită la 8 septembrie pentru că cifra opt simbolizează veşnicia sau viaţa veşnică. Prin Maica Domnului, Fiul Cel veşnic al lui Dumnezeu Se face Om pentru mântuirea oamenilor, pentru a-i elibera de păcat şi de moarte şi pentru a le dărui viaţa veşnică”.*

Preafericirea sa a subliniat că Maica Domnului nu s-a născut din poftă a cărnii, ci ca rod al rugăciunilor părinţilor ei Ioachim şi Ana, care erau înaintaţi în vârstă.

În continuare, patriarhul României a vorbit despre profeţiile din Vechiul Testament care fac referire la Fecioara Maria. *„Prorocii din Vechiul Testament au văzut-o şi au descris taina persoanei sale şi mai ales taina chemării sau vocaţiei*

sale sub formă de profeţii simbolice. Ea a fost prefigurată în Vechiul Testament prin porumbiţa curată care a ieşit din corabia lui Noe şi s-a întors pe deasupra apelor purtând o ramură de măslin în plisc. De asemenea, Maica Domnului a fost prefigurată prin scara lui Iacov care unea cerul şi pământul şi pe care coborau şi urcau îngerii. Scara care uneşte cerul şi pământul, dumnezeirea şi umanitatea, a fost prefigurată prin faptul că Dumnezeu Cel veşnic Se zămisleşte şi Se naşte ca Om din ea. De asemenea, taina Maicii Domnului a fost prefigurată în psalmi prin împărăteasa care şade de-a dreapta Împăratului: «Stătut-a împărăteasa de-a dreapta Ta, îmbrăcată în haină aurită şi prea înfrumuseţată» (Psalmul 44, 11). Aceasta ne arată că Maica Domnului este văzută ca împărătească, pentru că ea va deveni mama Împăratului ceresc, Iisus Hristos Împăratul veacurilor. Acest verset din Psalmul 44 este folosit la Proscomidie când părticica pentru Maica Domnului se aşază în dreapta Agneţului, în dreapta lui Hristos. Deci, Maica Domnului este de la început fiinţa umană care are vocaţia de a fi mama Împăratului Hristos şi, prin urmare, este şi ea împărătească", a spus Preafericitul părinte patriarh Daniel.

Maica Domnului mai era prefigurată în Vechiul Testament şi de chivotul din Templul din Ierusalim, a precizat părintele patriarh Daniel: *„Chivotul era cutia frumoasă din lemn de salcâm aurit care se păstra în Sfânta Sfintelor şi în care se găseau Tablele Legii pe care le-a primit Moise pe Muntele Sinai, toiagul lui Aaron care a înverzit peste noapte şi mana din pustie care a coborât din cer ca hrană pentru poporul ales. Aceste trei obiecte cu valoare de simbol se aflau în chivotul din Templul din Ierusalim. De aceea, Maica Domnului este numită chivot, deoarece ea va purta în ea pe Hristos. Şi aceste trei realităţi care se aflau în Sfânta Sfintelor erau prefigurări ale tainei lui Hristos. Tablele Legii prefi-gurau Evanghelia de mai târziu a lui Hristos, toiagul lui Aaron care a înverzit peste noapte prefigura Crucea cea de viaţă făcătoare pe care S-a răstignit Hri-stos, dar prin Învierea Lui din morţi ea a devenit de viaţă dătătoare sau făcătoare. Mana din pustie prefigura Sfânta Euharistie. De aceea, Maica Domnului este numită în cântări: biserică sfinţită şi rai cuvântător, chivot sfinţit, potir, năstrapă în care s-a dres mântuirea"*.

Întâistătătorul Bisericii noastre a explicat apoi că cinstirea Maicii Domnului vine în primul rând de la Dumnezeu, „este voită de Dumnezeu prin alegerea pe care El a făcut-o": *„Cultul sau cinstirea ei este începută pe pământ de îngeri. Arhanghelul Gavriil, când vesteşte Fecioarei Maria că va naşte un Prunc, pe Mesia Cel prezis de proroci, i se închină ei, spune Evanghelia după Sfântul evanghelist Luca. Deci, îngerii au început cinstirea ei, iar Biserica a continuat această cinstire a ei, voită de Dumnezeu şi începută de îngeri. Cinstirea Maicii Domnului, voită de Dumnezeu, începută de îngeri şi continuată de Biserică ne arată că Fecioara Maria este fiinţa umană cea mai curată pe care a pregătit-o Dumnezeu cu harul Său ca ea să devină mama Domnului nostru Iisus Hristos"*.

Preafericirea sa a mai subliniat că fiecare copil care se naşte are o chemare sau o vocaţie: *„Trebuie să ajutăm copiii să-şi descopere talentul, vocaţia, chemarea. Există o mare diferenţă între un părinte care dă naştere doar biologic la copii şi unul care nu doar a născut trupeşte un copil, ci îl şi educă, îl modelează, îl formează, îl face să crească nu doar fizic, biologic, ci şi spiritual. De aceea, cu adevărat părinte este cel care are grijă de copii şi care îi educă. Cel care dă naştere la copii şi-i creşte în credinţă învăţându-i să săvârşească fapte bune face din copii nu doar cetăţeni buni ai patriei pământeşti, ci şi cetăţeni ai patriei cereşti. Din părinţi duhovniceşti se nasc copii care devin sfinţi dacă sunt bine educaţi. Când copiii sunt bine educaţi, ei devin o bucurie şi o bine-cuvântare pentru familie, pentru şcoală, pentru societate şi pentru întreaga umanitate”.*

La final, părintele patriarh Daniel s-a rugat lui Dumnezeu ca să îi binecuvânteze pe toţi elevii, părinţii, educatorii şi educatoarele, învăţătorii şi învăţătoarele, profesorii şi profesoarele care contribuie la educaţia şi la formarea intelectuală, spirituală şi culturală a copiilor şi a tinerilor.

Naşterea Maicii Domnului, mama noastră Preasfântă: “Îi datorăm lacrimile noastre spre a-i şterge lacrimile care nu se usucă pe obrajii ei din pricina răutăţilor cu care Îl răstignim pe Hristos”. Fiii lacrimilor tale…

8.09.2016

“… Acest lucru îl face şi Maica Domnului: ea plânge văzându-ne că ne îndreptăm încotro nu trebuie şi, plângând, Îi zice lui Dumnezeu: Doamne, mai îngăduie-i! Mai îngăduie-i şi pe fiii acestor lacrimi ale mele să ajungă la Tine! Şi eu mă pun chezaşă pentru ei că vei auzi şi din gura lor, la fel cum ai auzit şi din gura mea, <Fie mie după cuvântul Tău!>. Aceasta este adevărata însemnătate a lacrimilor Maicii Domnului. Şi să nu ne lăsăm cuprinşi de o falsă ruşine şi atunci să alergăm la Maica Domnului, căci nu este apă care să cureţe mai bine decât aceste lacrimi ale ei. Şi nu numai atât, dar bucuria aceea despre care v-am vorbit la început s-o lăsăm să ne cuprindă, pentru că, deşi suntem loviţi zi de zi, ceas de ceas, şi din afară şi din interior, avem probleme şi adevărate şi false, şi create de alţii şi chiar de noi înşine, totuşi o avem pe Maica Domnului, gata să ne stea alături…”

Extras din: Deschizătoare a căii celei de sus. […] - de Elena Solunca Moise

http://www.ziaristionline.ro/2016/08/15/deschizatoare-a-caii-celei-de-sus-la-praznicul-adormirii-maicii-domnului-de-elena-solunca-moise/

[…] Prin Maica Domnului am primit a-L numi pe Dumnezeul ceresc Tată, pentru că de la ea am deprins a-I sfinţi Numele cum sfinţit este în ceruri. Prin Maica Sfântă, şi mereu dimpreună cu ea, nu mai suntem fii ai deşertăciunii, ai lipsei de sens şi rost, pe care o plângea Eclesiastul, ci moştenitori ai vieţii celei veşnice. Hristos însuşi spune: "Aceasta este viaţa veşnică: să Te cunoască pe Tine Dumnezeu adevărat şi pe Hristos pe care L-ai trimis." Dumnezeu - Tatăl nu şi-a trimis Fiul la vreo curte împărătească, unde bogăţia pământească nu mai lasă loc aceleia cereşti, parcă izgonind-o, hrănind absurdul de care s-au lamentat până la uitare gânditori ai veacului trecut. Recunoscându-şi indirect înfrângerea ca trăitor într-o societate secularizată, consumistă omul contemporan spune cu Albert Camus că „trebuie să ni-l imaginăm pe Sisif fericit." Trebuie, imperativ al disperării pe care secolul nostru l-a estompat prin indiferenţa cu care îşi drapează trufia, amăgindu-se pe sine şi aproapele. Nu, omul nu are cum fi fericit, câtă vreme i-a uitat până şi gustul; omul nu se poate nici bucura şi se hrăneşte cu plăcerile repede alergătoare spre angoasă, durere şi tristeţe. Relevant este că specialiştii au reperat un centru al plăcerii, legat de satisfacerea nevoilor fiziologice; nu vor afla niciodată unul al bucuriei care este un dar al lui Dumnezeu. O ştia David când se ruga: „Dă-mi bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte."

Dumnezeu care Se recunoaşte în chipul neprihănirii al Fecioarei crescută în şi cu rugăciune, a ales să-şi trimită cerescul mesager ca într-un sălaş al bine-cuvântării - puritatea incandescent iubitoare şi îndelung răbdătoare.

Pe drept cuvânt, Sandu Tudor o numeşte pe Maica Fecioară „urzitoare de nesfârşită rugăciune" prin care, noi, „fiii lacrimilor ei" primim toate folositoare mântuirii. Maică a Luminii, înţeleaptă ocrotitoare a pământului, duhovnică a pământenilor, Fecioara Maria luminează tainic sufletele noastre; Maică a Cuvântului înţelepţeşte firea noastră lesnicios lunecătoare spre cele care, „din lume fiind" vor să ne azvârle în „întunericul cel din afară"; Maică a Iubirii, ne acoperă cu rugăciunile ei aşa încât omul nu e singur niciodată decât atunci şi numai atunci când, dând ascultare glasului de sirenă al lumii, alege a se îndrepta spre abisul ei plin de himere. Dar şi atunci, dacă se întoarce şi-o cheamă în ajutor cu inimă înfrântă, Maica prea curată vine degrab să-i ridice durerea cu mâinile sale nesfârşit de blânde.

[…]

Evlavia pentru Preasfânta Fecioară atât de „grabnic ajutătoare” s-a răspândit în timp, începând din Egipt şi a continuat în toată lumea creştină, teologia răsăriteană închinându-se cu asupra de măsură Fecioriei Maria ca Născătoare de Dumnezeu, „culme a sfinţeniei”.

Poporul nostru are o evlavie cu totul specială pentru Sfânta Fecioara Născătoare de Dumnezeu, ca Maică nedespărţită de Fiul ei şi ţăranul de odinioară se ruga nu doar la ceasurile rânduite, ci de-a lungul întregii zile: „Maica Domnului, ajută-mă” sau simplu „Măiculiţă, nu mă lăsa”, sau „Mulţumesc Măicuţă Sfântă”, sau însemnându-se cu semnul crucii: „Doamne, Maica Domnului”. Nu uita să-i mulţumească pentru toate, ruga de mulţumire împlinind bucuria de a-i putea spune Maică Sfântă, Maică Domnului şi acea chemare-rugă plină de tâlcuri: Măicuţă Sfântă, sau Măiculiţa Domnului. Asta spre neuitare că numai prin Sfânta Maică Fecioară şi împreună cu ea ne facem vrednici de iubirea lui Dumnezeu care ne acoperă spre înfiere.

Ca Maică a lui Dumnezeu, Sfânta Fecioară este Împărăteasă a cerului, ca Maică noastră are chipul Bisericii, acoperită de harul divin şi izvor de binecuvântare pentru toţi creştinii. E o legătură sfinţită şi sfinţitoare trăită în chip firesc, până acolo încât se spune că „nu există Ortodoxie fără Maica Domnului”. Cu dreapta cumpănire aflată în lada de zestre duhovnicească a poporului nostru, să ne

închinăm Preasfintei Maici să ne ajute să dobândim „gând de întoarcere şi vreme de pocăinţă” .

Îi datorăm lacrimile noastre spre a-i şterge lacrimile care nu se usucă pe obrajii ei din pricina răutăţilor cu care Îl răstignim pe Hristos şi să-i spunem cu Sfântul Efrem Sirul: Păzeşte-mă cu dumnezeiescul tău dar, ocârmuieşte-mi viaţa, povăţuieşte-o către sfânta voie a Fiului Tău şi Dumnezeul nostru.

Elena Solunca Moise

***

Elena Solunca Moise: Naşterea Maicii Domnului - începutul mântuirii omului

Prima sărbătoare a anului bisericesc, naşterea Maicii Domnului cheamă să ne ridicăm inimile în orizontul celest al iubirii dumnezeieşti, deopotrivă ziditoare şi proniatoare, purtătoare de grijă pentru ca omul să-şi reia locul destinat din începuturi. Întreba psalmistul: „De la Duhul Tău unde mă voi duce?/ Iar de la faţa Ta unde voi fugi?” pentru a arăta apoi că nici întunericul nu-i poate fi ascunzătoare căci: „cu Tine, întunericul nu va fi întuneric/ şi noaptea va fi ca ziua;/Întuneric şi lumină la Tine sunt totuna.” Se cuvine aşadar ca omul, creaţie a lui Dumnezeu, să se supună voii Lui care îndeamnă a „căuta mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi toate celelalte se vor adăuga vouă”. Iubirea purtătoare de grijă a lui Dumnezeu se cuvine a fi întâmpinată de iubirea ascultătoare a omului, cum a făcut-o Fecioara zicând îngerului Gavriil: „Iată roaba Domnului, fie mie după cuvântul tău”. Pe acest temei, tradiţia consfinţeşte sărbătoarea Naşterii Maicii Domnului ca început al mântuirii omului.

Păstrând proporţiile, de aceeaşi pronie divină vorbim şi azi, când Sfinţii Părinţi au aşezat praznicul naşterii Născătoarei de Dumnezeu: într-o zi de opt, cifră ce semnifică veşnicia care azi şi-a deschis porţile; nouă este semnul iubirii universale fiind întreit sacru (3×3).

Împreună cu praznicul Naşterii Maicii Domnului, toate ne arată menirea omului ca fiinţă liberă spre îndumnezeire.

Sfântul Simeon Noul Teolog ***scrie că „Maica Domnului este Stăpână şi Împărăteasă şi Doamnă, Maică a tuturor sfinţilor, iar sfinţii toţi sunt slujitorii ei, precum Maica este a lui Dumnezeu. Pe de altă parte, sunt fiii ei, întrucât se împărtăşesc din prea curatul trup al Fiului ei. Căci trupul Domnului este trupul Născătoarei de Dumnezeu." Mai este, cum spune rugăciunea, „mai presus decât heruvimii, mai slăvită fără de asemănare decât serafimii". Şi este astfel pentru că „fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul a născut".***

Sfântul Grigorie de Nazianz ***precizează că „Dacă cineva nu crede că Sfânta Fecioară este Maica lui Dumnezeu, e despărţit de Dumnezeu".***

La rândul său, ***Sfântul Maxim mărturisitorul****, care i-a dedicat o întreagă lucrare, consideră cu îndreptăţire că „nimeni dintre oameni nu poate cânta şi prea mări cu vrednicie şi după cuviinţă pe Preasfânta Fecioară Născătoare de Dumnezeu chiar dacă s-ar aduna zeci de mii de limbi". Dar nici a tăcea nu este cu putinţă, căci Maică a Cuvântului Întrupat, a Cuvântului „prin care toate s-au făcut" cheamă cuvânt mărturisitor în veac.*

Ea este, cum scrie Sandu Tudor „glia care creşte belşugul milostivirii" spre care îndrăznim ca spre o Maică în care ne punem întreaga speranţă de eliberare din închisoarea întunecată a răutăţii şi morţii.

Sărbătoarea Naşterii Maicii Domnului a fost consfinţită la Sinodul al treilea ecumenic din 431 şi cel al patrulea din 451. Poporul nostru a numit această sărbătoare Sfânta Maria mică, semn al începutului. La 15 august sărbătorim Sfânta Maria mare, adormirea Maicii Domnului când, împlinindu-şi misiunea a plecat la Fiul ei Multiubit.

Despre Naşterea Fecioarei Maria nu se scrie în Evangheliile canonice şi cele ce se ştiu sunt din tradiţie şi dintr-o protoevanghelie a Sfântului Iacov, lucrare apărută cam prin secolul al II-lea şi considerată apocrifă.

Tatăl său se numea Ioachim, descendent din neamul lui David, iar maica Ana, fiică a preotului Matthan. Erau recunoscuţi şi cinstiţi pentru viaţa lor curată de toţi, dar purtau în suflet, ca o rană deschisă, mâhnirea de a nu avea copii care să-

i moştenească. Mâhnirea însă nu i-a dus spre deznădejde, ci i-a îndemnat spre stăruinţa în rugăciune. S-a făcut că, odată Ioachim i-a spus Anei că merge să se roage, iar Ana a mers şi ea să facă asemeni. Era a odinioară cealaltă Ană, mama lui Samuel, care însemnă „cerut de la Dumnezeu" şi care a rămas peste veac „model de credinţă nestrămutată şi de speranţă în Dumnezeu".

Îndelunga răbdare dimpreună cu rugăciunea ne pregăteşte anume pentru a primi bucuria pe care Domnul o hărăzeşte omului. După Evanghelia apocrifă aflăm că, asemenea ei a cerut lui Dumnezeu: „dă-mi şi mie roada pântecului meu şi nu mă lăsa să fie ocară între oameni, că de voi naşte fiu, sau fiică, îl voi închina cu toată inima Ţie şi-l voi da să slujească la biserica slavei Tale."

Sfântul Ioan Damaschin dă o mărturie asemănătoare. Domnul le-a ascultat ruga şi le-a dăruit o pruncă cu adevărat minunată căreia îi era dat, cum se scrie în Cartea Genezei, „să zdrobească capul şarpelui". Despre Fecioara Sfântă scria Isaia că va naşte prunc, pe Emanuel şi va rămâne fecioară şi Maică a lui Hristos, Mântuitorul lumii.

Drepţii părinţi au numit-o Maria, Mariam, adică aceea „plăcută", „frumoasă" sau „doamnă" sau, cum spuneau grecii, Despina. Născută după fire, pe care a depăşit-o, Fecioara Maria a fost moştenitoare a păcatului strămoşesc. Aici iar întâlnim lucrarea minunată a lui Dumnezeu căci, născând pe Fiul lui Dumnezeu, şi-a păstrat fecioria iar, mai târziu, după ce a adormit „lumea nu a părăsit".

Bucuria naşterii Maicii Domnului prefigurează bucuria pe care i-a vestit-o îngerul Gavriil spunând: „Bucură-te ceea ce eşti plină de har, Domnul este cu tine". De atunci Domnul este şi cu noi pentru că răspunsul „Iată roaba Domnului, fie mie după cuvântul tău" a schimbat destinul omului ca „fiinţă spre înviere".

Sfântul Chiril al Alexandriei scrie că „Hristos era acela care avea să se nască din prea curata Fecioară şi de aceea a umbrit-o pe ea cu puterea Celui Preaînalt şi Duhul Sfânt S-a pogorât peste ea şi a sfinţit-o, pentru ca ea să poată zămisli şi naşte pe Acela prin care s-au făcut toate; naşterea aceasta a fost curată şi fără de prihană." Răbdarea îndelung rugătoare a părinţilor ei a fost încununată de ascultarea smerită a Sfintei Fecioare, vindecătoare a neascultării orgolioase a întâilor oameni. În acest duh, în rugăciunea Tatăl nostru, noi cerem în fiecare zi, „Facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ".

Maică a Cuvântului, Sfânta Fecioară este, cum spune Ioan Damaschin, culmea şi sfârşirea întregii sfinţenii.

La rândul său, Sfântul Grigorie de Palama se întreba cum s-ar cuveni s-o facem şi noi: „Cum te voi slăvi pe tine, visteria slavei?…Prin tine se luminează Duhul meu cu venirea Duhului dumnezeiesc în lume. Te-ai făcut vistiernicul şi păstrătoarea harurilor, nu ca să le ţii la tine, ci ca pe toate să le umpli de har, ca vistiernicul care adună comori spre a le împărţi. Pentru că ai închisă bogăţia care nu se micşorează?" De n-ar fi astfel, poate nici n-am cuteza să ridicăm ochii „spre munţi" şi să ne rugăm, sub greaua povară a urmărilor venite din neascultarea de fiecare zi.

Cu smerenia ei, Maica-Fecioară dă puterea cuviincioasei îndrăzniri; cu blândeţea ei ne mângâie în ceasuri de restrişte şi face mai senină bucuria; cu ascultarea ei iubitoare ne îndreptă calea vieţii spre lumina înveşnicirii. Ea este „sfinţenia Tatălui, locaş al Fiului şi umbrirea Duhului Sfânt" cum o numeşte Sfântul Dimitrie al Rostovului, cerându-i izbăvire „de toată primejdia, bântuiala, nevoia şi neputinţa…şi pocăinţă mai înainte de sfârşit". Rugăciunile ei sunt atotputernice, vindecă toate bolile şi recunoştinţa noastră să prisosească pentru că prin ele noi ne-am vindecat de moarte.

Azi, încercând a cuprinde cu inimile noastre, aşa cum sunt, bucuria sărbătorii de bun început al eliberării de moarte, înălţăm ruga: „Îndreaptă-mi paşii sufletului meu/ pe cărările nerătăcite ale poruncilor tale, Cuvântule,/ având rugătoare pe ceea ce Te-a născut,/ pe pururea Fecioară neîntinată şi fără prihană." Apoi, întorcând spatele „răutăţilor zilei" spre a ne alătura „bunilor" noştri din străfundurile veacurilor să ne rugăm a alinare: „Nu ne lăsa, Măicuţă, să pierim pe cale/ Că noi suntem fiii lacrimilor tale." Căci dacă, după spusa lui Pascal, Hristos stă răstignit până la sfârşitul veacurilor, alături de cruce Maica Sa plânge fără încetare. Când Mântuitorul se roagă „Părinte, iartă-le lor că nu ştiu ce fac!", lacrimile de durere ale Maicii Sale, „izvor al iertării" se fac vindecătoare şi mântuitoare. Ajută-ne Maică Preasfântă să mărturisim asemenea ţie: „Iată roaba Domnului, fie mie după cuvântul tău" şi s-o facem cu credinţă reînnoită că „toată darea cea bună şi tot darul cel desăvârşit" vine de la Domnul Dumnezeul nostru care „toate cu înţelepciune a făcut".

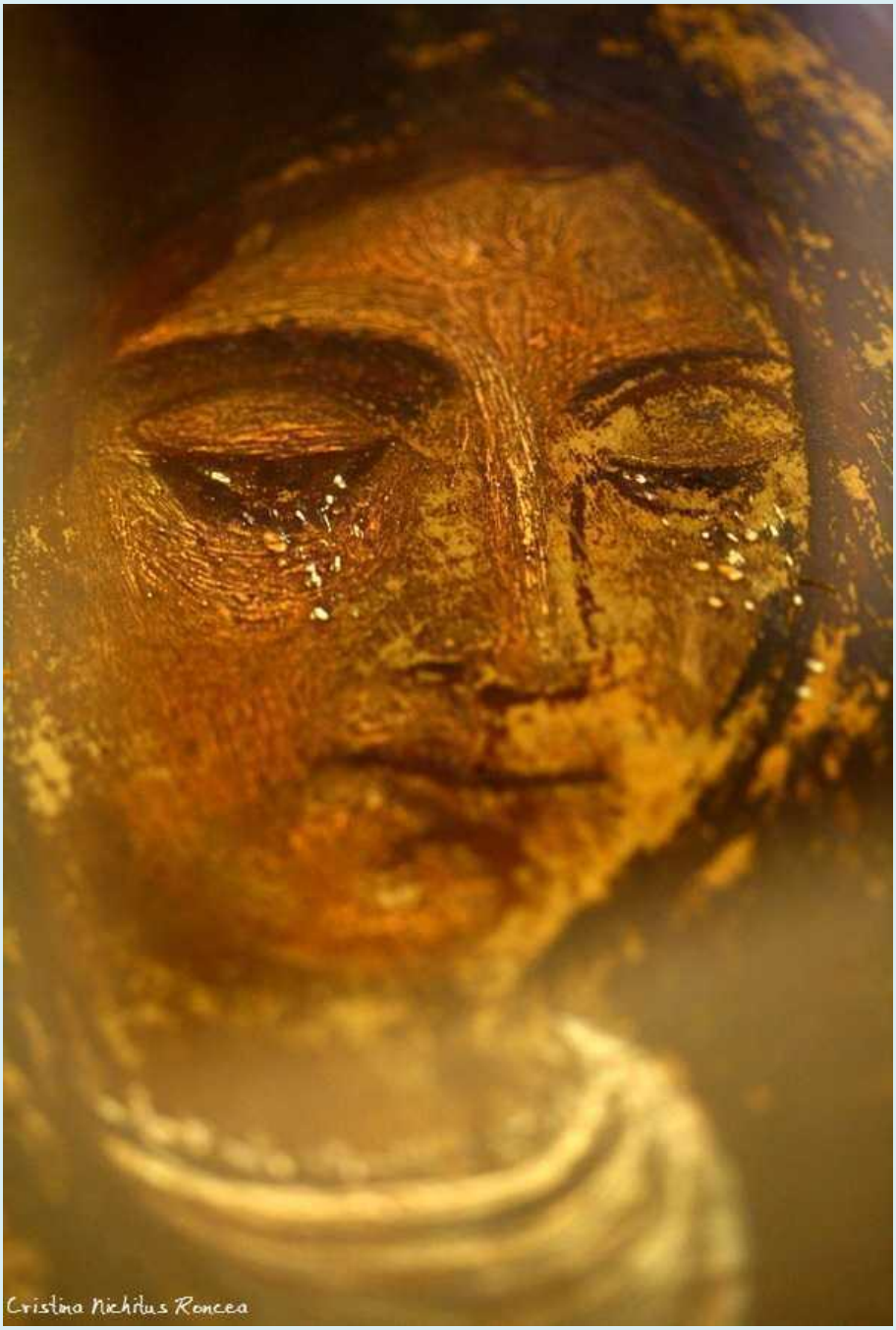

Maica Domnului plângând, sec.XVI - Mănăstirea Văratec; foto Cristina Nichitus Roncea

Viorica Văscu - Sfintele femei, modele de viață - Sfânta Miriam, bunica Maicii Domnului

Mariam sau Miriam, este una dintre femeile care au fost, încă de mică, model de purtare și credință. Din această cauză, încă de tânără, se căsătorește cu Mathan din Betleem, tânăr care făcea parte din seminţia lui Aaron. Mathan devine unul dintre cei mai de seamă preoți ai orașului iar Miriam un model de soție, de iubire și ascultare. Se spune că era blândă și dreaptă iar multe femei îi căutau sfatul.

Din căsătoria celor doi au venit pe lume trei fete: Maria, Sovi si Ana. Pe fiecare dintre ele, Miriam le-a învățat să se roage, să postească și să fie, la rândul lor, mame vrednice.

- *Astfel, Maria, cea mai mare dintre fete, a fost mama Salomeei, cea care se căsătorește cu Zevedeu, și împreună vor da naștere Sfinților apostoli Iacob și Ioan.*
- *Sovi, a doua fată a lui Miriam, a fost mama Elisabetei, cea care l-a născut pe Sfântul prooroc Ioan Botezătorul.*
- *Iar Ana, cea mai mică dintre fete, a devenit mama Fecioarei Maria. În cintea acestei femei frumoase, Sfânta Feciară va fi botezată Maria sau Mariam (în ebraică Miriam).*

Bunica Maicii Domnului este cinstită, slăvită și cântată în chip frumos în slujbele bisericești. În cintea ei s-a scris un Paraclis a cărui tropar sună așa: Cel ce Te-ai înălțat pe Cruce de bunăvoie, pentru poporul Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruiește-le, Hristoase Dumnezeule. Veselește cu puterea Ta pe bine credincioșii creștini, dăruindu-le lor biruință asupra potrivnicului, având ajutorul Tău, armă de pace, nebiruiței biruință.

Pe a Născătoarei de Dumnezeu Bunică, de la care Născătoarea și-a primit întru tot cinstitul nume, toți credincioșii cu râvnă să o lăudăm, pe Maria, soția cucernicului preot Matan și maică a trei prea cinstite fiice ca pe o caldă scăpare a celor bine credincioși, mângâiere și acoperământ și întărire. A Anei maică sfântă, ceea ce a născut pe Prunca Născătoare de Dumnezeu, și a cinstitei Sovi, bunica Înaintemergătorului și Botezătorului lui Hristos, Marie, cinstită, curată si întru tot bună, sfințește pe cei ce se închină ție.

O singură reprezentare iconografică se cunoaște a bunicii Maicii Domnului. Ea se găsește în Ierusalim în biserica zidită pe locul casei ei, în apropiere de biserica Sfântului Mormânt, la Mănăstirea de maici Saydannaya, află sub ocrotirea Patriarhiei Ierusalimului.

De această casă se leagă o legendă în care se spune că Maica Domnului a cusut cu mâna sa un musulman după ce acesta fusese omorât și tăiat în bucăți de răufăcători, redându-i viața acestuia.

Icoana ne redă familia pe linia maternă a Mântuitorului: Sfânta Miriam o ține în brațe pe Sfânta Ana, Sfânta Ana pe Sfânta Maria, iar Maria pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

„Marie, bunică a Născătoarei de Dumnezeu, pe care sărutându-o ne umplem de bucurie. Nu înceta miluind pe cei ce se sârguiesc la tine cu credință și sărută icoana ta cea izvorâtoare de har, Marie cu chip dumnezeiesc, bunică a Născătoarei de Dumnezeu, a celei ce a născut pe Domnul, Cel cu totul Milostiv. Mijlocitoare fierbinte te avem către Hristos, Strănepotul tău, Marie, bunică cinstită a Elisabetei și a Născătoarei de Dumnezeu, noi, cei ce sărutăm acum cu credință icoana ta din prea cinstita mânastire Seidanaia.„

Multe familii, în semn de cinstire pentru bunica sfântă, își botează fiicele cu acest frumos nume, Miriam, și le pun sub ocrotirea ei.

Maica Domnului - o legătură concretă între lumea dumnezeiască şi lumea creată

Fecioara şi Maica Domnului, are un rol esenţial în Întruparea lui Hristos. Ea este „pământul" sau „materia" care va zămisli - după ce „puterea Celui Preaînalt" o va fi umbrit (Luca 1, 35) - un Nou Adam (Hristos) şi o nouă creaţie. Acceptând de bunăvoie mesajul Arhanghelului Gavriil şi consimţind voii lui Dumnezeu, Maria şterge păcatul originar al Evei: neascultarea.

***

Scriptura dezvăluie pogorământul cel veşnic, mântuitor pentru omenire, împlinit în Taina Întrupării, Pătimirii şi Învierii lui Hristos. Această revelaţie a fost prefigurată în Vechiul Testament, dar împlinită în cel Nou. Este mijlocită de scriitori precum Moise, evangheliştii şi învăţători apostolici, ca Pavel, şi este interpretată cu ajutorul Duhului Sfânt. Miezul acestei revelaţii este Hristos, Cuvântul şi Fiul lui Dumnezeu: conform Părinţilor, creştinii pot înţelege semnificaţia Scripturii doar dacă o citesc în calitate de membri ai trupului lui Hristos, luminaţi de „Lumina cea adevărată care luminează pe tot omul care vine în lume" (Ioan 1, 9).

Dacă citim Scripturile din această perspectivă, devine limpede faptul că Maria, Fecioara şi Maica Domnului, are un rol esenţial în Întruparea lui Hristos. Ea este „pământul" sau „materia" care va zămisli - după ce „puterea Celui Preaînalt" o va fi umbrit (Luca 1, 35) - un Nou Adam (Hristos) şi o nouă creaţie. Acceptând de bunăvoie mesajul Arhanghelului Gavriil şi consimţind voii lui Dumnezeu, Maria şterge păcatul originar al Evei: neascultarea.

După ce încuviinţează, Maria Îi înalţă laudă Domnului său prin acel Magnificat (Luca 1, 46-55), exprimând de asemenea aici mesajul de dreptate şi egalitate. Ea plânge pentru Fiul ei la piciorul Crucii, dar îl acceptă de asemenea pe Ioan (şi, prin implicare, pe toţi creştinii) ca fiu al ei în locul lui Hristos (Ioan 19, 25-27).

Conform tradiţiei ortodoxe, Maria se afla în rândul femeilor mironosiţe şi a fost, împreună cu Maria Magdalena, unul dintre primii oameni care L-au văzut pe Domnul Înviat.

Încă din primele secole, tradiţia creştină a continuat să mediteze nu doar asupra acestor pasaje noutestamentare, ci şi asupra profeţiilor şi a semnelor din Vechiul Testament care prevesteau rolul central al Fecioarei Maria în Taina Întrupării. Ea a rămas fecioară chiar şi după ce L-a născut pe Hristos. Aşa cum ne spun mulţi exegeţi patristici şi poeţi liturgici, Maria reprezintă astfel o legătură fizică sau un loc unde se întâlneşte lumea dumnezeiască şi cea creată.

Precum Ioan Botezătorul, ea este considerată de scriitorii creştini - începând cu Sfântul Pavel - mijlocitoarea dintre legământul nou şi cel vechi; din acest motiv, Fecioara Maria este binecuvântată de toate generaţiile din vechime şi până în zilele noastre (Luca 1, 48).

(Mary B. Cunningham, Maica Vieții. Învățătura ortodoxă despre Maica Domnului, traducere Dragoș Dâscă, Editura Doxologia, Iași, 2017, pp. 55-56)

Minuni ale Maicii Domnului - mărturii trăite în zilele noastre, relatate de arhimandritul Nectarie Moulatsiotis

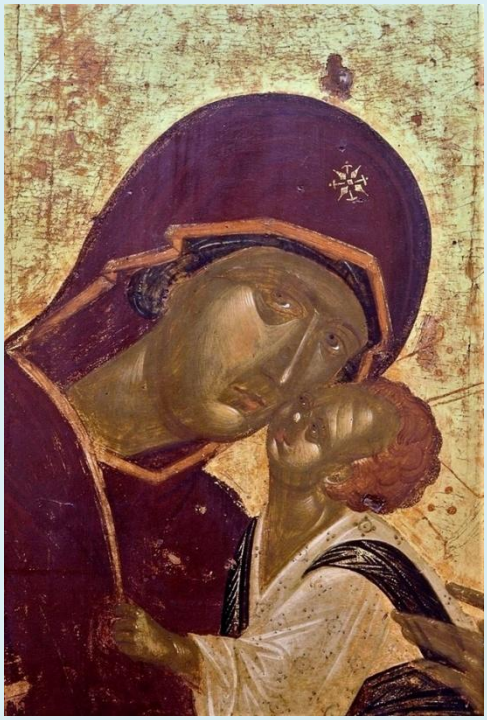

7.09.2019

Arhimandritul Nectarie Moulatsiotis: Minuni ale Maicii Domnului - mărturii trăite în zilele noastre

Dragi fraţi, trebuie să ştiţi că ne-am născut în zile în care credinţa ne este atacată de toate puterile întunericului. Trebuie să aveţi acest lucru în vedere ca să înţelegeţi de ce am ales să vă fac cunoscute o serie de minuni ale Maicii Domnului din zilele noastre. Nu vreau să credeţi că vă spun acestea ca să vă minunaţi de persoana mea, deoarece atunci când se întâmplă o minune pe care o trăieşte cineva nu înseamnă că acela este sfânt; dimpotrivă, sfinţii nici măcar nu vorbesc despre minunile pe care le trăiesc, ei le ascund.

Vedeţi, noi nu le ascundem pentru că nu suntem sfinţi, dar, deoarece credinţa noastră este lovită din toate părţile, vrem să întărim credinţa fraţilor noştri împotriva celor care încearcă să spună că Ortodoxia noastră este un muzeu, că Hristos este un mit şi toate minunile despre care vorbeşte Sfânta Scriptură şi Vieţile Sfinţilor sunt poveşti ale preoţilor.

Numai şi numai de aceea dorim să vă împărtăşim câteva minuni de netăgăduit pe care le-am trăit chiar noi, aici în mănăstirea noastră sau în alte mănăstiri din ţara noastră sau chiar în afara ţării.

Căci am avut parte de minuni şi în afara ţării, spre exemplu în Biserica Ortodoxă Albaneză din Chicago unde icoana Maicii Domnului a plâns cu lacrimi, iar ochii săi deveniseră omeneşti în icoană. Am văzut cu ochii noştri cum lacrimile Maicii Domnului curgeau ca nişte râuri şi au venit mii de chinezi, greci, budişti, negri, oameni din toate popoarele şi religiile lumii, până şi reprezentanţi ai guvernului local să vadă această minune. Şi au luat icoana Maicii Domnului ca să o analizeze şi, ce au constatat? Că lacrimile erau ca lacrimile de om. Că icoana, nu se ştie cum, lăcrima din ochi, mai mult, ochii icoanei erau ai unei persoane vii, în carne şi oase. Tot Chicago-ul a fost martorul acestei minuni, acum mulţi ani.

De asemenea, vreau să vă spun şi despre ce s-a întâmplat în mănăstirea noastră cu Maica Domnului Trikorfiotissa. Mănăstirea noastră are zugrăvită această icoană: Panagia Trikorfiotissa.

***

O familie avea un copilaş bolnav de cancer internat într-un spital oncologic din Atena. Familia aceasta trăieşte pe o insulă din Ciclade. Cei doi soţi dormeau într-o noapte, în timp ce copilul era internat în spital, şi soţia o visează pe Maica Domnului care îi spune: “Eu sunt Panaghia Trikorfiotissa. Veniţi să vă închinaţi icoanei mele şi eu mă voi îngriji de copilul vostru”.

De dimineaţă când s-au sculat, soţia îi spuse soţului despre visul ei. Soţul îi răspunde: “Femeie, nu am auzit nimic despre această icoană, nu cumva ai înţeles greşit, nu cumva ţi-a spus “Prousiotissa”?”

“Nu, Trikorfiotissa mi-a spus.”

Şi atunci au căutat pe internet şi au găsit mănăstirea noastră şi icoana Panaghia Trikorfiotissa.

Au sunat la noi la mănăstire ca să ne roage să le trimitem o copie a acestei icoane. Le-am trimis prin curier icoana la spital, unde era internat copilaşul lor şi, când au deschis-o, au constatat că icoana izvora mir şi emana o mireasmă bine mirositoare de care se umpluse întreg salonul. Semnul prezenţei Născătoarei de Dumnezeu.

Copilaşul lor a ieşit după puţină vreme din spital şi au venit să se închine la mănăstire. Slavă Domnului, acum, după 3 ani, copilul este foarte bine şi nu a mai avut nevoie de nici o intervenţie medicală şi părinţii săi îi mulţumesc şi o slăvesc pe Maica Domnului. (…)

***

O altă minune a Fecioarei despre care o să vă vorbesc este despre o familie care trăieşte în Peristeri, Atena şi care timp de 18 ani nu a putut avea copii. Aflaseră că cei care se închină la lemnul Sfintei Cruci, chiar dacă sunt sterpi mulţi ani la rând, pot să facă copii. Au venit la mine şi mi-au povestit despre suferinţa lor, cum de 18 ani încearcă să facă un copil, şi cum făcuseră de-a lungul anilor 11 fertilizări în vitro fără nici un succes."Am venit să ne închinăm lemnului Sfintei Cruci şi să Îl rugăm pe Dumnezeu să ne binecuvânteze căsnicia cu un copil, înainte de a face cea de a 12 fertilizare."

Era 22 august când i-am cunoscut, acum mulţi ani. Le-am spus: "Este Vecernie în Biserica Panaghiei Koutsouriotissa. Să mergeţi la mănăstire, chiar dacă este multă lume, să îngenuncheaţi în faţa Sfintei Fecioare şi să vă rugaţi ei. Spuneţi-i că v-am trimis eu. Şi o rugaţi să vă dea un copilaş. Să fiţi siguri că Maica Domnului o să vă dea o fetiţă, fără să faceţi nici o fertilizare şi să îi puneţi numele Maria." Au plecat şi s-au dus la icoana Maicii Domnului, iar în două luni soţia a rămas însărcinată după 18 ani.

***

A patra minune pe care am trăit-o personal a fost la Mănăstirea Panaghia Malevi, care se afla pe muntele Malevo. Este o icoană a Maicii Domnului care izvorăşte mir. Acolo era stareţa, Gherondissa Parthenia de care mă lega o veche prietenie duhovnicească. Când mergeam la mănăstirea ei mă ruga să vorbesc la sfârşitul Liturghiei.

Odată am mers la mănăstire şi am rugat-o pe stareţă să mă lase să fac un Paraclis Maicii Domnului. Stareţa mi-a dat binecuvântare să rostesc Paracliscul împreună cu călugăriţa Agni.

Şi când am ajuns la "Ceea ce eşti păzitoarea creştinilor nebiruită, şi rugătoare neîncetată către Făcătorul"…, să ştiţi că eu mă rugam de ceva vreme la Maica Domnului să îmi dea un semn în ceea ce priveşte rezolvarea unei probleme care mă preocupa. O rugasem mai demult pe Maica Domnului să îmi adeverească o decizie pe care trebuia să o iau printr-un mic semn de la ea, să îmi dea o picătură de mir de pe o icoană a ei.

Şi cum eram îngenuncheaţi, plângeam în faţa icoanei cerând ajutorul Maicii Domnului. Şi pentru că ochii mei se înceţoşaseră din cauza lacrimilor, vedeam cum şi icoana se înceţoşase. Şi o întreb pe maica Agni care stătea lângă mine: "Oare nu văd bine eu sau icoana s-a înceţoşat?"

Şi îmi zice maică Agni: "Pare că icoana s-a înrourat dintr-o dată." Şi o aud pe maică cum strigă către stareţă: "Gherondisa, gherondisa, veniţi repede! Icoana stă să izvorască mir."

Nu apucă să ajungă Gherondisa Parthenia în biserică, că văd un râu de mir cum curgea pe jos de la icoană.

“Aduceţi repede bumbac”, strigă Gherondisa. Şi a trebuit să pună peste tot pe jos în Biserica bucăţi de vată pentru că mirul ajunsese deja până la uşă.

Atunci Gherondisa a tras de iconostas în faţă şi s-a desprins icoana din suportul pe care era prinsă. Înmânându-mi icoana, stareţa îmi spuse: ”Părinte Nectarie, această minune s-a făcut pentru sfinţia voastră! Ce aţi cerut de la Maica Domnului?” Şi mi-a dat icoana în mână.

Călugăriţele toate căzuseră în genunchi, îmi sărutau picioarele. Eu mă trăgeam în spate, ţineam în mână icoana Maicii Domnului şi curgea mir, mir peste tot, un râu de mir! Nu am mai văzut atâta mir să curgă, să umple toată Biserica. Am strâns mult mir atunci şi l-am împărţit în multe locuri după aceea, la creştini şi familii. Mâinile mele şi hainele cu care fusesem îmbrăcat au mirosit a mir cel puţin un an după aceea.

Atunci m-a chemat Gherondisa şi mi-a spus: “Panaghia te iubeşte nespus, părinte! Nu am mai văzut atâta mir niciodată să izvorască aici. Izvorăşte mir din când în când, mai rar, dar niciodată atât de mult deodată. De aceea, călugăriţele v-au sărutat mâinile” .

Şi i-am răspuns: “Să ştiţi că eu nu sunt vreun sfânt. Doar atât, am cerut un semn de la Maica Domnului ca să înţeleg dacă ce am în suflet e bine primit de Dumnezeu sau este o greşeală. Şi am rugat-o să îmi dea o picătură de mir dacă era bun gândul meu.” Şi Maica Domnului mi-a dăruit un râu de mir! (…)

Fraţilor, vedeţi? Patru minuni ale Maicii Domnului, una la Malevi, una la Koutsouriotissa, una la Biserica albaneză din Chicago şi una aici, la mănăstirea noastră, unde Panaghia Trikorfiotissa l-a vindecat de cancer pe micuţul despre care v-am povestit, Slavă Domnului! Şi toate acestea s-au întâmplat în zilele noastre.

Vi le povestesc pentru că credinţa noastră este puternic atacată azi. Să ştiţi, că credinţa noastră nu este o minciună. Acestea trebuie făcute cunoscute pentru că Domnul vrea să ne întărească credinţa.

Au fost situaţii în care Domnul spunea când se întâmplă o minune: “Mergi şi să nu spui la nimeni”; dar au fost şi cazuri când Domnul - vezi minunea vindecării celor 10 leproşi - a spus: “Mergeţi şi arătaţi-vă preoţilor”, ca să adeverească că într-adevăr s-a făcut minunea. În alte cazuri, Hristos le spunea bolnavilor: “Mergi şi spune cât bine ţi-a făcut ţie Dumnezeu”

Nu e că simţim noi că suntem sfinţi, în nici un caz. Ne cunoaştem păcatele şi neputinţele. Nu uitaţi că în Vechiul Testament Dumnezeu a făcut şi un măgar să profeţească. Deci nu vă spun acestea ca să credeţi că sunt sfânt, ci ca să se întărească credinţa voastră şi ca să se slăvească numele Domnului. Azi e nevoie de asta pentru că ne-am născut în vremuri în care credinţa ne este atacată de toate puterile întunericului şi noi trebuie să ne rugăm: Întăreşte, Doamne, credinţa noastră!

În zilele noastre, Hristos este Viu, Maica Domnului este prezentă în lume, este lângă noi şi ne aude, vorbiţi-i, îmbrăţişaţi-o, închinaţi-vă ei! Şi ea vă va dărui ceea ce îi cereţi cu inima curată. Sărbătoare binecuvântată să aveţi!

(traducere pentru "Cuvântul ortodox", de E.P.)

Pr. Ciprian Florin Apetrei - Cinstirea Maicii Domnului în slujbele Bisericii

Maica Domnului deține - întâietatea în ceea ce privește cinstirea sfinților în Ortodoxie și acest lucru se reflectă în rânduielile liturgice ce se oficiază în Biserică.

Pentru a înțelege cum Biserica noastră a stabilit o ierarhie a sfinților ei, trebuie să observăm pe cine pomenește preotul în rugăciunea „Mântuiește, Doamne, poporul tău" de la Utrenie. De asemenea, să vedem pe cine pomenește în rugăciunea „Stăpâne Mult Milostive" de la Litie. Sau în apolis, fie că este la Vecernie, Utrenie, Sfânta Liturghie ori Pavecerniță, indiferent de slujbă: „Pentru rugăciunile Preacuratei Stăpânei noastre, de Dumnezeu Născătoarea și pururea Fecioara Maria, cu puterea cinstitei și de viață făcătoarei Cruci, cu rugăciunile sfintelor, cereștilor Puteri celor fără de trup, cu rugăciunile cinstitului, slăvitului și Înainte-mergătorului Ioan…" și celelalte. Trebuie să observăm cu câtă înțelepciune au fost așezate toate aceste nume în cadrul apolisului.

Pomenirea se încheie cu numele Sfinților Ioachim și Ana. De ce acest lucru? Pentru că din ei s-a născut Maica Domnului. Așadar, cu rostirea numelui Maicii Domnului începem și cu „sfinții și dumnezeiești părinți Ioachim și Ana" terminăm, fiindcă ei sunt cei care au născut-o pe cea care este pricina îndumnezeirii tuturor oamenilor.

Toți acei sfinți pe care îi pomenim s-au mântuit și au fost slăviți de Dumnezeu și pentru faptul că Sfinții Ioachim și Ana au născut-o pe Născătoarea de Dumnezeu, pe Maica Domnului și Maica noastră a tuturor.

După pomenirea Sfinților Ioachim și Ana, preotul spune în finalul apolisului: și pentru (rugăciunile) tuturor sfinţilor, să ne miluiască (Hristos, Adevăratul nostru Dumnezeu) şi să ne mântuiască pe noi, ca un bun şi de oameni iubitor.

Pr. Ciprian Florin Apetrei - Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi pururea Maria Fecioara

Maica Domnului, Preacurata Fecioară Maria este „Născătoare de Dumnezeu”, Maica lui Iisus Hristos, Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu.

Preacurata Fecioară Maria a fost fecioară înainte, în timpul și după naşterea cea mai presus de fire a Fiului lui Dumnezeu, după cum o atestă și unul din apelativele cu care Biserica o cinstește: Pururea Fecioara Maria.

În Biserica Ortodoxă, învăţătura despre Maica Domnului ocupă un loc important, deoarece stă în strânsă legătură cu învăţătura despre Iisus Hristos şi despre mântuirea neamului omenesc.

Întreaga învățătură dogmatică despre Sfânta Fecioară Maria în Biserica Ortodoxă poate fi rezumată în denumirile pe care i le dă teologia patristică: Maica Domnului sau Născătoarea de Dumnezeu și Pururea Fecioară.
Termenul «Pururea Fecioară» a fost decretat de către Sinodul V Ecumenic (553). De cealaltă parte, termenul «Născătoare de Dumnezeu» reprezintă o adevărată definiție dogmatică, formulată de Sinodul III Ecumenic (431).

Preasfânta, după cum ne sugerează și termenul, este deasupra tuturor sfinţilor, pe care îi întrece prin neprihănire, smerenie și ascultare.

De aceea sărbătoarea de astăzi, naşterea Maicii Domnului, deschide şirul praznicelor împărăteşti din cursul anului bisericesc. Naşterea Maicii Domnului aparţine tainei mântuirii. „Naşterea ta, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, a vestit bucurie la toată lumea. Că din tine a răsărit Soarele dreptăţii, Hristos Dumnezeul nostru” (troparul Naşterii Maicii Domnului).

În aproape toate rugăciunile şi cântările Bisericii noastre, Preacurata Fecioară apare amintită ca sprijinitoare şi mijlocitoare pe lângă Tronul Slavei, „pentru noi toţi şi pentru a noastră mântuire”.

În cea mai veche Liturghie, a Sfântului Iacob, ruda Domnului, ea este pomenită prin cuvintele: „Mai întâi de toate facem amintire Preasfintei, Preacuratei Fecioare, Preasfintei Maici a lui Dumnezeu, în amintirea ei şi pentru prea curatele şi sfintele sale rugăciuni, Doamne Dumnezeule, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi”.

Pr. conf. dr. Adrian Ivan - Ea deschide calea Celui Unul Sfânt și a toată sfințenia

08 sep, 2019

Nașterea Maicii Domnului (Luca 10, 38-42: 11, 27-28)

În toată vremea și în tot locul pe pământul acesta unde s-a propovăduit Evanghelia Domnului nostru Iisus Hristos, acolo a fost vestită întru laude și viața cea prea frumoasă și pilduitoare a Maicii Domnului, „pârgă a frământăturii noastre”, ***cum o numește Sfântul Ioan Damaschin. „Toate neamurile care ați primit propovăduirea Evangheliei, înălțați-vă mâinile și lăudați-o cu glas de bucurie și cuvinte dulci, cu glas auzit, cu glas răsunător, căci e de datoria noastră, a tuturor limbilor și a întregii firi a oamenilor, să prea mărim și să lăudăm pe cea care s-a făcut mântuirea noastră. Căci a fost lucrul cuvenit ca în clipa în care Ziditorul și Dumnezeul a toate a vrut să vină printre oameni, această prea fericită și prea lăudată să se fi aflat vrednică de El, și sălaș cu adevărat dumnezeiesc și frumos. Frumusețea sa a plăcut Împăratului și El a hotărât să Se sălășluiască întru ea. În același chip, e acum de datoria noastră să pre-***

gătim lauda ei, ca să primim o limbă vrednică și o înțelegere care să rostească după cum se cuvine slava și prăznuirea ei." [1]

Praznicul Nașterii prea curatei Născătoare de Dumnezeu ne cheamă să cugetăm adânc în inima noastră la frumusețea cea dintâi cu care Dumnezeu l-a zidit pe om și spre care l-a chemat dintru început: „Eu am zis: «Dumnezei sunteți și toți fii ai Celui Preaînalt». Dar voi ca niște oameni muriți și ca unul din căpetenii cădeți" (Psalmi 81, 6-7). N-a prețuit omul frumusețea cea dumnezeiască și n-a socotit a fi înțelept să se asemene Ziditorului lui, ci mai degrabă și-a agonisit sieși Legea ca pe un jug. Astfel, „la plinirea vremii - ne spune Sfânta Scriptură - Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca pe cei de sub Lege să-i răscumpere, ca să dobândim înfierea" (Galateni 4, 4-5). Nu Eva cea din vechime a arătat desăvârșit chipul nașterii celei adevărate, ci Maica Domnului. Aceea a auzit: «în dureri vei naște copii» (Facere 3, 16), iar aceasta: «Bucură-te, cea plină de dar» (Luca 1, 28); aceea: «atrasă vei fi de bărbatul tău», iar aceasta: «Domnul este cu tine».

Numindu-Se pe Sine Fiul Omului, Hristos mărturisește vrednicia Maicii Sale

Maica lui Dumnezeu se naște astăzi și este rodul rugăciunii dumnezeieștilor săi părinți Ioachim și Ana. Despre dreptul Ioachim aflăm că era „vestit prin viețuirea riguroasă potrivit Legii Vechi și cunoscut între cei mai buni cetățeni, dar îmbătrânise fără copii pentru că soția lui, Ana, nu era în măsură să nască prunci, iar Legea cinstea mamele, cinstire de care nu se împărtășeau cele sterpe".[2]

Să vedem aici evlavia, credința statornică și nădejdea părinților ei, plinitori a toată dreptatea. Făgăduind lui Dumnezeu darul ce vor primi, s-au arătat vrednici de înălțimea chemării de a fi părinții Maicii Domnului. „Astăzi se deschid porțile cele nerodnice și se arată poarta dumnezeiască a fecioriei, din care și prin care Dumnezeu, care este dincolo de toate cele câte sunt, va veni trupește în lume, așa cum spune Pavel, cel ce a auzit cele negrăite." [3]

---

[1] *Sfântul Maxim mărturisitorul, Viața Maicii Domnului, trad. de diac. prof. Ioan I.Ică jr., Editura Deisis, Sibiu, 1998, p. 6.*

[2] *Epifanie monahul, Cuvânt despre viața Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și anii ei, în vol. Epifanie Monahul, Simeon Metafrastul, Maxim Mărturisitorul, Nașterea, Viața și Adormirea Maicii Domnului, Deisis, Sibiu, 2007, p. 28.*

[3] *Sfântul Ioan Damaschin, Cuvântări la sărbători împărătești, la sărbători ale Maicii Domnului și la Sfinți, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București, 2010, p. 169.*

Maica Domnului, așa cum o numește Sfântul Ioan Damaschin, este „floarea cea cu dumnezeiesc ipostas”, „palatul cel dumnezeiesc al lui Hristos” și „scaunul cel de heruvimi”. Nu numai mireasma sfințeniei, de care lumea nu era vrednică, ne aduce nouă în chip minunat Maica lui Dumnezeu, dar mai ales darul nașterii mai presus de fire a Fiului lui Dumnezeu, Ziditorul nostru, prin care „toate s-au făcut și fără de care nimic nu s-a făcut din cele ce s-au făcut” (Ioan 1, 3). Venind în lume, Mântuitorul S-a numit pe Sine Fiul Omului și a mărturisit în acest chip vrednicia Maicii Sale.

Astăzi s-a născut Fecioara de Dumnezeu dăruită, despre care cuvântul Scripturii ne mărturisește încă de la început că va birui viclenia șarpelui și îi va zdrobi capul, va dezlega blestemul Evei celei de demult (Facere 3, 15). Ea este cea dintâi nădejde mântuitoare a omului și gândul de alinare a suferinței omului în fața morții. Ea este toiagul lui Aaron care a odrăslit (Numerii 7, 8), semn al slujirii lui Dumnezeu celei adevărate, celei mai presus de hotarele firii. Apoi, ea este scara pe care dreptul Iacov a văzut-o în visul lui că atingea cerul și era sprijinită pe pământ, scara pe care urcau și coborau îngerii lui Dumnezeu (Facere 28, 12). Prin aceasta, profetul ne arată că Maica Domnului nu a părăsit lumea ca să nască pe Fiul lui Dumnezeu, ci mai degrabă a pogorât la noi pe Dumnezeul Cel prea milostiv prin frumusețea sufletului ei.

Pildă pentru cele ce vor să descopere sensul adevărat al maternității

S-a născut din neamul împărătesc al lui David, iar nașterea ei a fost vestită de profeți și întărită cu semne și minuni pentru a arăta demnitatea Celui ce avea să vină. În chip smerit, dar totodată strălucind de dumnezeiescul har, Fecioara Maria s-a arătat lumii la plinirea vremii. Lumea nu s-a oprit din mersul ei, din căderea ei. Totuși, chipul frumuseții sale cel împodobit de slava cea împărătească este călăuzitor în lumea aceasta pentru tot sufletul cel creștinesc chemat să nască în chip duhovnicesc pe Cuvântul lui Dumnezeu, asemenea ei.

În acest sens, Sfântul Simeon, noul teolog ne învață că toți sfinții zămislesc în ei pe Cuvântul lui Dumnezeu în chip apropiat cu Născătoarea de Dumnezeu. [4] Ea deschide calea Celui Unul Sfânt și a toată sfințenia.

Începutul vieții Maicii Domnului prin nașterea sa din dumnezeiești părinți Ioachim și Ana stă sub semnul bucuriei care se vestește la toată lumea, pentru că din ea va răsări Soarele dreptății, Hristos Dumnezeul nostru. Faptul acesta ne arată că Maica Domnului este nu numai un model de sfințenie pentru timpul său, strălucind nu numai în neamul sau în generația sa, ci ea este pururea călău-

[4] *Vezi Sfântul Simeon noul teolog, Cuvântări Morale, trad. de pr. prof. D. Stăniloae, Filocalia, vol. 6, Humanitas, București, 1997, p 150.*

zitoare spre Viață, ca Maică a Vieții. Ea este acoperitoarea și mijlocitoarea noastră în Biserică, ea ne descoperă sensul cel adevărat al maternității și nașterii noastre în Dumnezeu.

În zilele acestea, în timpul nostru, mai ales tinerii sunt chemați să caute sensul cel adevărat al vieţuirii celei adevărate. Nu este de ajuns să auzi Cuvântul lui Dumnezeu dacă nu rodești. Ca să primești rodul cel adevărat, trebuie mai întâi să arăți că nu ai zămislit în moarte și spre moarte, că pântecele sufletului tău nu a făcut rod păcatului, ci a primit taina mântuirii cu evlavie și cu frică de Dumnezeu.

În chip fericit, Dumnezeu a rânduit anul acesta, la Craiova, Întâlnirea Tinerilor Ortodocși de pretutindeni, semn al binecuvântării lui Dumnezeu în acest colț de țară și de lume. Mai ales spre tineri își îndreaptă privirea Maica Domnului în ziua prăznuirii Nașterii sale, pentru că rodul său, nu numai după trup, este rodul unei vieţuiri curate, nimbul sfințeniei și al pururea fecioriei sale, întru care s-au binecuvântat toate neamurile pământului. Deși s-a născut în lume, roadele vieţuirii sale sunt roade ale Duhului Sfânt, semn al purtării de grijă și al iubirii lui Dumnezeu. Pentru aceasta, cu credință, îndrăznim și strigăm către Maica lui Dumnezeu: „Grăbește spre rugăciune și te nevoiește spre mijlocire, apărând pururea, Născătoare de Dumnezeu, pe cei ce te cinstesc pe tine”. Amin.

Marius Nedelcu - Naşterea Stăpânei, începutul ridicării noastre

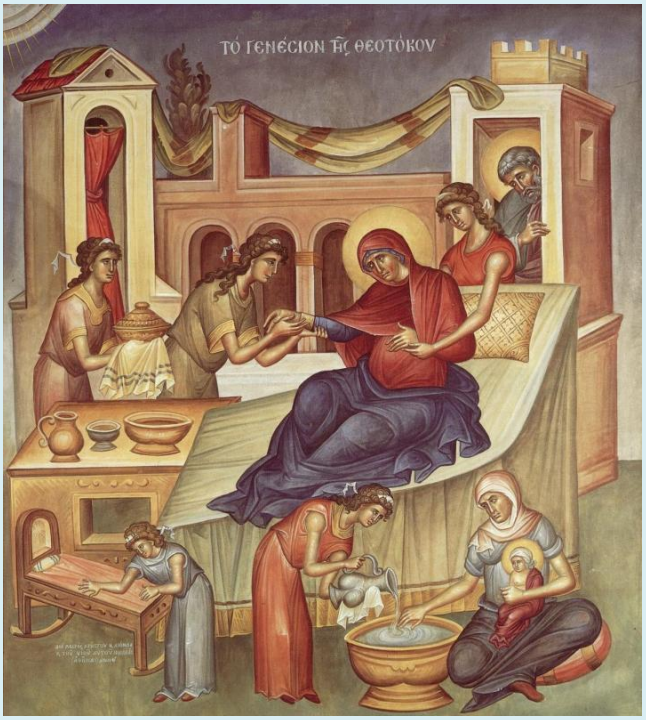

07 sep, 2019

Naşterea Maicii Domnului este prima mare sărbătoare a anului bisericesc. Acest eveniment, deşi nu este consemnat în Scriptură, a fost considerat ca un început al planului lui Dumnezeu de mântuire a lumii. Sfinţii Ioan Damaschin şi Grigorie Palama, în două omilii la această sărbătoare a Bisericii, arată că Naşterea Maicii Domnului nu a fost doar un eveniment sub vremuri, ci un punct de cotitură al istoriei omenirii, o transformare a întregii creaţii, cu reverberaţii care se întind către geneză şi eshatologie.

Specificul teologiei ortodoxe se vede şi în calitatea acesteia de a unifica, de a crea un sistem coerent care să includă nu numai istoria mântuirii şi Biserica, ci întreaga istorie umană şi creaţia, în totalitate. Evenimentele din acest fir roşu care străbate mărturia şi experienţa umană nu au fost niciodată văzute singulare şi autonome, ci într-o legătură ontologică şi organică.

Sfântul Ioan Damaschin arată că Naşterea Maicii Domnului are o dimensiune cosmică. Întreaga creaţie este condusă şi transformată pentru a oferi condiţiile propice venirii în lume a Maicii Domnului: „Căci prin ea, Ziditorul a alcătuit zidirea toată spre sporita armonie, prin întrupare. Că, dacă omul, stând între minte şi materie, este legătură a firii văzute şi a celei nevăzute, Cuvântul lui Dumnezeu, Făcătorul, unindu-Se cu firea prin întrupare, S-a

unit prin aceasta cu întreaga zidire. Să prăznuim, dar, nimicirea sterpiciunii omeneşti, căci ni s-a dezlegat lipsa bunătăților".

Imposibilitatea naşterii de prunci a Sfintei Ana nu a fost considerată ca o boală sau incapacitate personală, ci ea simboliza incapacitatea firii umane şi a întregii creații de a se uni cu Creatorul ei. Numai intervenția minunată a lui Dumnezeu a făcut roditoare firea umană, a făcut-o capabilă să se unească cu El.

Naşterea Maicii Domnului este un chip sau un simbol al Naşterii Fiului lui Dumnezeu din Fecioara Maria. Deşi cele două naşteri nu sunt identice, Sfântul Ioan Damaschin vede în ambele evenimente o intervenție divină şi o Teofanie sau arătare a lui Dumnezeu, iar una devine model şi tipologie pentru cealaltă.

Sterilitatea Sfintei Ana este văzută de părintele Bisericii tot ca o intervenție a lui Dumnezeu. Sfântul Ioan Damaschin spune: ***„Pentru că, de vreme ce Fecioara urma să se nască din Ana, firea n-a îndrăznit să ia mai înainte vlăstarul harului, ci a aşteptat neroditoare, până când harul a înflorit rodul".***

În Sfânta Ana, pornirea naturală a firii umane de a procrea, de a zămisli prunci, este limitată de Dumnezeu, pentru ca natura umană să nu se manifeste dezordonat în voluptate şi senzualitate, ci ea trebuia potolită şi pusă sub influența harului Sfântului Duh prin asceză şi multă rugăciune. Sfinții Ioachim şi Ana devin modele de asceză şi rugăciune, iar firea umană a lor este curățită sub influența harului Duhului Sfânt ca cea care s-a născut mai târziu din ei să aibă o fire întru totul superioară celorlalți oameni, şi să fie curățită prin unirea ei cu harul Duhului Sfânt.

Sfântul Grigorie Palama spune despre sensul Naşterii Maicii Domnului din părinți sterpi, dar virtuoşi şi rugători: „...nu se găseau atunci dintre cei ce țineau de David alții superiori în virtute, caracter şi nobleţea neamului decât aceia lipsiți de copii; de aceea, ei, cei fără copii, au fost mai cinstiți decât cei cu mulți copii, ca astfel copila atotvirtuoasă să se zămislească din părinți multvirtuoşi, cea atotcurată să se nască din părinți deosebit de cuminți, iar cumințenia lor, unită cu rugăciunea şi asceza, să culeagă rodul de a se face născătoare unei feciorii, şi încă unei feciorii care-L pune înainte fără stricăciune pe Cel născut potrivit dumnezeirii înainte de veci dintr-un Tată feciorelnic (...)".

Naşterea Maicii Domnului şi în special zămislirea ei în pântecele Anei au fost văzute de către unii părinți şi teologi ca exclusiv o intervenție a lui Dumnezeu. Acest lucru a condus în teologia romano-catolică la doctrina Imaculatei concepții. Aceasta învăța că Maica Domnului s-a zămislit în pântecele maicii ei

numai prin puterea lui Dumnezeu, iar Născătoarea de Dumnezeu a primit de la concepție și naștere firea umană lipsită de păcatul strămoșesc.

Această învățătură este dezaprobată în parte de Sfântul Ioan Damaschin, care spune: „O, fericita unire a lui Ioachim şi a Anei, toată firea vi s-a făcut folositoare; prin voi s-a adus zidirii, dar mai presus decât toate, maica cinstită, singura vrednică de Ziditorul! O, coapsa prea fericită a lui Ioachim, din care a ieșit sămânța prea curată! O, pântece fără durere al Anei întru care prin treptate adăugiri a crescut și a prins chip și s-a născut prunca prea sfântă! O, pântece care porți întru tine cerul cel însufleţit, cel mai lat decât întinderea cerurilor!” În această cuvântare, Sfântul Ioan arată că Maica Domnului s-a născut potrivit legilor firii umane, dar cu ajutorul lui Dumnezeu, deoarece părinții erau înaintați în vârstă. Dar această naștere nu este o suspendare totală a legilor naturii umane.

De asemenea, părintele Dumitru Stăniloae, în Teologia Dogmatică, arată că Maica Domnului a luat din părinții ei firea umană curățită prin lucrarea harului Sfântului Duh, dar purtând păcatul strămoșesc și afectele acestuia. În timpul vieții ei, Născătoarea de Dumnezeu a fost ridicată treptat de energia dumnezeiască spre o unire mai profundă cu dumnezeirea, iar curățirea firii ei umane de păcatul strămoșesc a avut loc în momentul când însuși Duhul Sfânt, ca ipostas al Sfintei Treimi, s-a sălășluit în ea și a lucrat unirea firii omenești cu firea dumnezeiască prin întruparea persoanei Fiului lui Dumnezeu.

Părintele Stăniloae vorbește de o împărtășire graduală de Duhul Sfânt de către oameni. El spunea că la concepția unui om participă harul Sfântului Duh, producând calitățile personale ale ipostasului uman care se va naște, care-l fac capabil de o relație personală cu Dumnezeu. La zămislirea Fiului lui Dumnezeu nu a avut loc doar o participare a harului Sfântului Duh, ci însuși Sfântul Duh S-a sălășluit în fecioara, lucrând la întruparea Fiului Celui veșnic. În acest sens, deși Nașterea Maicii Domnului este un eveniment săvârșit sub influența harului Sfântului Duh, sub purtarea de grijă directă a lui Dumnezeu, nu este identică cu Nașterea Fiului lui Dumnezeu. Ea se deosebește de nașterile naturale omenești, le depășește prin sublimul și sfințenia ei, dar este pe o treaptă inferioară venirii în lume a Fiului lui Dumnezeu.

Istoria Nașterii Maicii Domnului nu este consemnată în Sfânta Scriptură, dar tradiția Bisericii ne oferă informații despre acest eveniment. Sfântul Ioachim, tatăl Maicii Domnului, era descendent din tribul lui Iuda și din spița regală a profetului rege David. Sfânta Ana era, conform tradiției, fiica preotului Matan, din tribul lui Levi, urmaș al marelui preot Aaron. Din această dublă descendență a părinților Maicii Domnului, vedem că în persoana Născătoarei de Dumnezeu se reunesc cele două vocații ale poporului evreu: vocația regală și vocația preo-

ească. Maica Domnului a fost în egală măsură rege al poporului evreu, pentru că l-a condus către Dumnezeu, dar și mare preot, în sensul că a adus lui Dumnezeu ca ofrandă și jertfă firea umană curățită de păcatul strămoșesc.

Ierom. Maxim Morariu - Maica Domnului și feminismul

Aug. 7, 2020

Vă propun astăzi să medităm la doi termeni-cheie, ai unui discurs ce ar putea deveni des uzitat în spațiul teologic și cel social: Maica Domnului și feminism. Trăim într-o societate în care, de câteva decenii, dacă nu chiar de mai bine de un secol, rolul femeii a căpătat o vizibilitate socială tot mai proeminentă. Profesii ce fuseseră în trecut accesibile doar bărbatului, au ajuns să fie ocupate cu mult profesionalism și de femei.

Multe alte fenomene ce au drept scop aducerea în prim-plan a femeii s-au petrecut. Toate pot fi puse sub egida termenului de „feminism”. Nici excesele nu au lipsit, căci aplicarea anumitor aspecte ale feminismului a generat probleme de natură morală sau de altfel.

În acest context, Biserica Ortodoxă, conservatoare în felul ei, a fost în mod repetat acuzată de faptul de nu fi deschisă noului și clasificată drept opacă la priorități precum cele ce țin de implementarea feminismului. De cele mai multe ori, atunci când nu a ignorat problema, a arătat înspre Maica Domnului. Nu întotdeauna punând în mod pregnant degetul pe rană așa cum se cădea, dar a arătat. Feminismul Ortodox începe și se sfârșește cu Maica Domnului. E un fapt evidențiat de teologia patristică și redescoperit de discursul teologic recent. Maica Domnului este, s-ar putea spune, arhetipul femeii creștine. În ea găsim argumente irefutabile atât în ceea ce privește condiția și rolul femeii, cât și

pentru a înțelege modul în care-și pot exercita reprezentantele sexului frumos sacerdoțiul.

La Fecioara Maria, aspectele ce țin de comportamentul și statutul femeii își au argumentul și originea în ținuta dânsei. Maica nu are nevoie să fie la egalitate cu bărbații, nu cere loc la masa rotundă nici lui Iosif, nici Fiului. Nu cuvântă decât rar și cu un scop precis: în Cana Galileii, iar podiumul pare a o stânjeni, chiar și atunci când îi este ofertat de către alții. Maica știe că adevăratul ei rol se manifestă prin discreție. Superioritatea ei are chipul smereniei. Se amestecă cu mulțimea, privește de departe, cu inima bucuroasă, activitatea Fiului, păstrează, adăpostite dincolo de baierele de carne ale inimii cuvintele Lui, la fel cum va păstra și durerile pe care i le va pricinui răstignirea.

E bucuroasă când e dată exemplu și Hristos arată că la fericirea ei sunt chemați să țintească toți oamenii, dar nu ține să-și exprime în gura mare fericirea. E conștientă că într-o societate tradițională precum cea iudaică, femeia nu e văzută drept egala bărbatului. E inteligentă, însă, și înțelege că nici nu are nevoie de acest lucru. Prin ceea ce face, e cu mult superioară oricărui bărbat din anturajul Fiului ei. Nici unul nu i-a cerut Acestuia să facă prima minune și să fie ascultat. Doar de ea și de ucenicul iubit se va îngriji Fiul pe Cruce, căutând înspre cărunțețile femeii și tinerețile, încă nepârguite întru totul ale lui Ioan.

Și în vreme ce apostolii vor fi dojeniți din diferite pricini, pentru șovăiala sau prea multa lor îndrăzneală, ea va fi arătată ca model. Feminismul pe care-l propune Fecioara Maria se distinge nu prin blugii rupți în genunchi și ținuta asemănătoare bărbatului, nu prin fardări excesive sau prin masculinizarea anumitor trăsături, nici prin impunerea unui relativism moral, ce să iște dileme. Feminismul marian se distinge prin discreție, frumusețe, iubire și eleganță. Maica impune un etalon al ținutei feminine. Unul în fața căruia bărbatul rămâne fără cuvinte. Propune un feminism în care nu egalitatea reprezintă principiul fundamental, ci naturalețea genuină a comportamentului femeii.

Una care-i consfințește superioritatea, căci femeia n-a fost și nu va fi niciodată, în concepția creștină, egală bărbatului. Îi este superioară. În condiții normale, e regina casei, cea care își inspiră și educă copiii și uneori soții, căreia aceștia îi datorează o parte importantă din devenirea lor. Acesta este feminismul propovăduit de Maica Domnului. Este el desuet sau demodat? Gândiți-vă bine!

Părintele Constantin Voicescu: Maica Domnului - modelul feminin desăvârșit

Maica Domnului e maica mereu gata să ierte, să îndrăznească a cuprinde pe Domnul cu temeritatea ei de Mamă și să-L roage pentru sărmanii muritori. Căci și textul ne spune că mult poate rugăciunea Maicii pentru îmblânzirea Stăpânului. A avea ca mamă pe Maica Domnului e darul neprețuit pe care ni L-a făcut Dumnezeu. A ales-o dintre oameni pentru ca pe oameni să-i ridice la Sine. I-a prețuit curăția și smerenia și i le-a încununat, dăruindu-ne-o ca exemplu tuturor femeilor creștine. Prin ea, lumii a răsărit bucuria. Prin ea s-a făcut începutul minunilor lui Hristos, scară cerească fiind pentru pogorârea lui Dumnezeu printre oameni. Ea este acoperământul lumii, cel mai lat decât norul și podul care îi trece la cer pe cei de pe pământ. Dumnezeu ne-a arătat-o a fi deschizătoare a ușilor Raiului și îndreptătoarea înțelepciunii celor credincioși.

Maica Domnului este îmblânzirea Judecătorului celui drept și sălașul înțelepciunii Lui. Iertarea multor greșiți, dar și haina celor goi de îndrăzneală. Celei ce este dragostea care biruiește toată dorirea și nădejdea bunătăților celor veșnice, Celei ce pe mulți i-a luminat la minte și pe cei zămisliți întru rușine i-a înnoit, să-i aducem mulțumire. Oare n-am gustat noi de atâtea ori din dragostea Sa? Oare putea-va cineva să ne ia durerea, așa cum ea o face?

S-o iubim pe Maica Domnului și nici o durere nu va copleși această dragoste! S-o cinstim pe Maica Domnului și fiecare clipă a vieții noastre va fi împodobită cu

nădejde! Să-i mulțumim Maicii Domnului pentru demnitatea de a ne numi fii ai ei și cu adevărat să ne învrednicim a fi!

Să ne închinăm Maicii Domnului, înaintea căreia se pleacă tot cerul și pământul întreg! S-o bucurăm pe Maica Domnului, împlinind poruncile Fiului ei iubit și dorind mai mult cele cerești! Să-i urmăm Maicii Domnului, modelul feminin desăvârșit, atât pentru mame, cât și pentru monahii! Maica Domnului e blândețea însăși.

Cu puterea nevinovăției și a curajului, Ea este apărătoarea oamenilor disperați, neîncetată rugătoare pentru toți păcătoșii, greșiții, vinovații, marginalizații. Ea e Mama desconsideraților, a celor ocărâți, a celor de tot singuri, a celor pe care nu are cine să-i iubească, să-i miluiască, să le zâmbească, să se roage pentru ei. Așa cum scria monahul Nicolae Steinhardt, nu subtilitățile teologice interesează și frământă pe oamenii de rând care cred în Maica Domnului și nădăjduiesc în ajutorul ei suprafiresc. „… afară de tine altă scăpare nu știm”.

Și ce putem mai mult, decât slobozind lacrimile, să cerem cu credință fierbinte: Milostivă fii nouă, smeriților, că afară de tine altă scăpare nu știm, noi, cei ce suntem plini de tot felul de păcate. Miluiește-ne, nădejdea creștinilor! Facă Maica Domnului să ajungem cu toții acolo sus, la picioarele ei!

S-o iubim pe Maica Domnului!

Trebuie să ne oprim câteva clipe și asupra slujirii ei de mamă. Se poate spune, fără pic de exagerare, că niciodată o mamă n-a fost mai clar conștientă, de faptul, că slujește lumea întreagă și planul lui Dumnezeu, împlinindu-și smeritele ei datorii. Toate mamele ar trebui să-și crească pruncii cu delicatețea și conștiinciozitatea Maicii Domnului. Să știe, totodată, că refuzul de a avea copii și de a-i crește echivalează cu refuzul de a conlucra cu Dumnezeu, fiind un gest chiar de împotrivire lui Dumnezeu. …

A avea ca mamă pe Maica Domnului e darul neprețuit pe care ni L-a făcut Dumnezeu. A ales-o dintre oameni, pentru că, pe oameni să-i ridice la Sine. I-a prețuit curăția și smerenia și i le-a încununat, dăruindu-ne-o ca exemplu tuturor femeilor creștine. Să-i mulțumim Maicii Domnului pentru demnitatea de a ne numi fii ai ei și cu adevărat să ne învrednicim a fi! „Exista un fapt care domina toată viața Maicii Domnului: constiința clară a solidarității cu toți oamenii și a slujirii planului lui Dumnezeu, pusă în evidență în câteva momente cu semnificație deosebită:

I. Momentul Bunei Vestiri. Dumnezeu, voind să se facă Om pentru a ne mântui, cere consimțământul liber al omenirii al cărei sol a fost smerita Fecioară Maria.

Nimeni nu va ști vreodată ce întorsătură ar fi luat planul pentru mântuirea lumii, dacă în acel ceas unic Sfânta Fecioară n-ar fi dat sublimul ei consimțamânt: "Iată roaba Domnului, fie mie după cuvântul Tău!" (Lc. 1, 38). Ea este conștientă că, prin consimțamântul ei liber de a fi mamă lui Dumnezeu-Mântuitorul, aduce slujire tuturor neamurilor pamânturilor, de aceea va prooroci inspirată de Duhul Sfant: "Iată de acum înainte mă vor ferici toate neamurile".

II. Ceasul din noaptea Crăciunului, noapte în care Maica Domnului Naște pe Dumnezeu ascuns în făptura de Prunc omenesc. Maica Domnului alăptează și crește, ca orice mamă adevărată, pe Omul-Dumnezeu Iisus Hristos, singurul Mântuitor dăruit de Dumnezeu oamenilor. Cântarea ei, acum, se petrece înlăuntru: "Iar Maria păstra toate cuvintele și se gândea la ele în inima sa …"(Lc. 2, 19). Trebuie să ne oprim câteva clipe asupra slujirii ei de mamă. Se poate spune, fără pic de exagerare, că niciodată o mamă n-a fost mai clar conștientă de faptul că slujește lumea întreagă și planul lui Dumnezeu, împlinindu-și smeritele ei datorii.

Toate mamele ar trebui să-și crească pruncii cu delicatețea și conștiinciozitatea Maicii Domnului. Să știe, totodată, că refuzul de a avea copii și de a-i crește echivalează cu refuzul de a conlucra cu Dumnezeu, fiind un gest chiar de împotrivire lui Dumnezeu.

Părintele Benedict Ghius atrage atenția asupra sublimității icoanei Maicii Domnului cu Pruncul, intitulată "Dulcea sărutare": chipul Fecioarei-Mame, de pe icoană arată inexprimabila dragoste dintre Dumnezeu și oameni.

III. Momentul Adormirii Maicii Domnului reprezintă deplinătatea slujirii ei față de oameni. Spun Sfinții părinți: o taină de negrăită răsplătire are loc în ziua Adormirii Maicii Domnului, între Hristos și Sfânta Lui Maică. Trupul ei a fost înviat din morți și mutat la cer întru slavă, ca și trupul Mântuitorului, înainte de sfârșitul lumii și de a doua venire a Domnului! Putem spune că este un al doilea Paște: Paștele Maicii Domnului!

Să ne amintim încă o dată toată slujirea Maicii Domnului în planul mântuirii. Ea a fost chemată sa dea trup de om lui Dumnezeu și, născându-L, ea L-a introdus pe Dumnezeu în familia oamenilor. Ea L-a ajutat pe Dumnezeu să Se facă om și să poată muri și învia din marea Lui dragoste, pentru ispășirea și transformarea noastră și a întregii lumi. Slujirea și darul acesta n-au fost uitate de Mântuitorul Hristos. Îndumnezeirea omului, iată marea binefacere pe care, prin Iisus Hristos, omenirea o datorează Maicii Domnului."

(Părintele Constantin Voicescu, unul dintre marii mărturisitori din temnițele comuniste, predică la praznicul Nașterii Maicii Domnului, ținută în aceeași zi în care părintele a fost chemat la Ceruri)

Gheorghe Anghel - Patriarhia Română - Sărbătoarea Naşterii Maicii Domnului

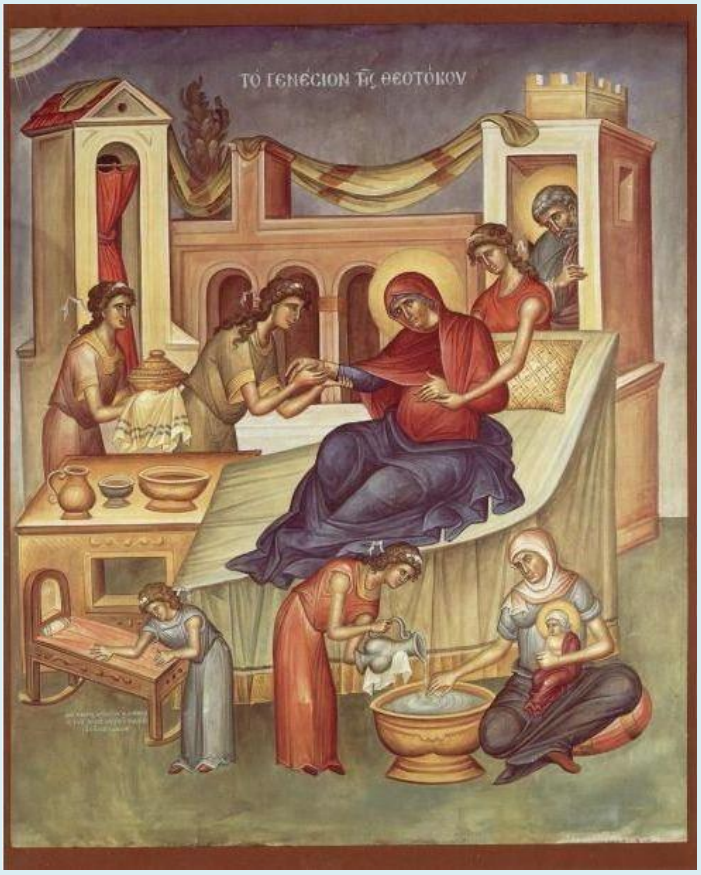

Biserica Ortodoxă sărbătorește la 8 septembrie, Nașterii Maicii Domnului. Începutul acestei sărbători trebuie aflată între Sinodul III Ecumenic (431) și Sinodul IV Ecumenic (451).

Ca și Sărbătoarea Adormirii, la origine a fost și ea aniversarea anuală a târnosirii unei biserici din Ierusalim închinate Sfintei Fecioare, zidite între 430-480, pe locul unde, după tradiție, fusese casa părinților Sfintei Fecioare.

De-a lungul timpului avem mai multe atestări documentare, astfel în sec. VI, Sfântul Roman Melodul compune pentru această sărbătoare Condacul și Icosul rămase până acum în rânduiala slujbei zilei în Mineiul ortodox.

La începutul secolului VIII (715), Sfântul Andrei Criteanul a scris în cinstea ei patru predici și un canon, care se cântă la Utrenia acestei sărbători.

În Apus, ea s-a generalizat însă mult mai târziu (secolele IX-X).

Sfânta Fecioara Maria s-a născut în familia Sfinților și drepților Ioachim și Ana din Nazaret. După tatăl ei Ioachim se trăgea din seminția lui Iuda și avea ca

strămoș pe regele David. Ana provenea din seminția preoțească iudaică a lui Levi. Ea era fiica cea mai mică a preotului Matihian din neamul lui Aaron, împlinindu-se astfel profeția că Mesia va avea o dublă descendență: împărătească și preoțească. Pentru că nu aveau copii, Ioachim și Ana au fost supuși oprobriului public deoarece la evrei familiile care nu aveau copii erau considerate că nu au binecuvântare de la Dumnezeu din cauza păcatele lor sau ale strămoșilor lor.

Astfel, o veche tradiție arată că un evreu din seminția lui Ruben l-a umilit pe bunul Ioachim în timp ce se afla în templu spunându-i: 'De ce aduci darurile tale înaintea altora? Ești nevrednic, pentru că nu ai copii, pentru cine știe ce păcate ascunse'. Cuvintele acestea l-au afectat foarte mult pe dreptul Ioachim, precum și pe Ana, atunci când auzi cele întâmplate.

Într-o zi de mare sărbătoare, slujnica Iudit văzând-o iarăși plângând pe Sfânta Ana, s-a apropiat de ea și i-a spus: 'Acum nu e bine să te întristezi pentru că a sosit ziua Domnului'. Ana tresări la auzul acestor cuvinte și îmbrăcându-se în haine de sărbătoare a ieșit în grădină, unde la umbra unui dafin stătea și se ruga lui Dumnezeu. Ascultându-i rugăciunile, Dumnezeu trimite pe îngerul Său care îi vestește Sfintei Ana că va avea un copil.

Ioachim încă nu știa nimic, deoarece se afla în mijlocul turmelor sale, unde întristat fiind, se dusese pentru a fi singur. Aflând vestea bucuriei, s-a întors acasă cu nădejde în Dumnezeu. La vremea cuvenită s-a împlinit cuvântul îngerului, iar Ana cea stearpă a născut pe Sfânta Fecioară Maria.

Începutul anului bisericesc are, ca primă sărbătoare importantă sărbătoarea Nașterii Maicii Domnului. Sfârșitul anului bisericesc, ca de altfel și începutul lui, este sub ocrotirea și binecuvântarea Sfintei Fecioare Maria. Cu sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului, practic, se încheie anul bisericesc și, în chip simbolic, veacul acesta.

Poporul nostru are o evlavie deosebită pentru Maica Domnului, peste 2 milioane de români purtând numele de Maria și Marian, ori derivate ale acestora.

Pr. Cristian Cojocaru - Vasul ales al mântuirii noastre

Venirea pe pământ a Cuvântului lui Dumnezeu ca să elibereze din robia păcatului și a morții sufletești pe toți care vor crede în El avea nevoie de o ființă prea curată și „fără de prihană”. Era nevoie de o ființă mai curată decât tot ce este pământesc pentru că în pântecele ei avea să se sălășluiască însuși Dumnezeu, care este lumină. Aceasta este Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, Fecioara Maria, a cărei cinstită „naştere” o prăznuim astăzi.

De mult ar fi trimis Dumnezeu pe Fiul Său în lume ca să mântuiască pe omul căzut sub povara păcatului, dar nu se găsise încă un rod atât de curat, un vas atât de ales, o ființă desăvârșită în care Dumnezeu să-și facă lăcaș, din care să ia trup omenesc și să devină om deplin, afară de păcat, să trăiască printre noi, să ne învețe puterea cuvântului și să ne mântuiască. Au trecut mii de ani de suferință de la păcatul săvârșit de proto-părinții Adam și Eva în grădina Raiului, mii de ani de întristare, mii de ani de lacrimi și de dor după mântuire. Toate acestea au contribuit la purificarea, la formarea și la naşterea unei ființe prea curate. Dar mai ales rugăciunea, sfințenia, credința și dragostea față de Dumnezeu și față de oameni a drepților Ioachim și Ana, care au dat naştere acestui rod prea ales și bine plăcut lui Dumnezeu, Sfânta Fecioară Maria.

S-a născut în oraşul Nazaret

Fecioara Maria s-a născut în nordul Palestinei, în orașul Nazaret din frumoasa regiune a Galileii. Părinții ei, drepții Ioachim și Ana, nu aveau să se bucure prea mult de prezența în sânul familiei a acestui rod dumnezeiesc, nu aveau să-și

odihnească bătrâneţile pe ajutorul ei, căci trebuiau să se despartă. Fecioara fusese făgăduită lui Dumnezeu înainte de naştere.

Când prunca a ajuns la frageda vârstă de 3 ani, au luat-o şi au dus-o la templul din Ierusalim. Acest locaş măreţ, lucrat în marmură albă şi aurit, zidit pe muntele Moria, unde Avraam a voit să aducă pe fiul său Isaac jertfă lui Dumnezeu, era locul cel mai sfânt al evlaviei poporului evreu. Aici veneau din toate colţurile Palestinei credincioşi să aducă jertfe, aici slujeau leviţi, preoţi şi arhierei, aici se propovăduia Legea lui Dumnezeu şi se tâlcuiau profeţiile Vechiului Testament. În jurul templului era organizată o obşte de fecioare, care, asemenea calugăriţelor din Biserica noastră, trăiau în ascultare, muncă şi rugăciune. În această obşte a fost adusă şi tânăra Fecioară Maria.

Adusă în Templul Domnului

Iconografia creştină zugrăveşte în chip cu totul minunat acest eveniment dumnezeiesc din viaţa Sfintei Fecioare Maria. Ea merge spre templu îmbrăcată în haină albă, cu cunună de flori pe cap şi cu lumânare aprinsă în mână, fiind însoţită de părinţii ei şi de alte fecioare frumos împodobite: „Veni-vor fecioare în urma ei” (Psalm XLIV, 14).

La intrarea în templu, Sfânta Fecioară Maria a fost întâmpinată din îndemn dumnezeiesc de însuşi arhiereul Zaharia, tatăl Sfântului Ioan Botezătorul. Primind-o în braţele arhiereşti şi cunoscându-i rolul pe care avea să-l împlinească în opera de mântuire a neamului omenesc, prin naşterea Mântuitorului nostru Iisus Hristos, a dus-o în Sfânta Sfintelor, care era locul cel mai sfânt al templului, asemenea altarului bisericilor creştine, unde numai arhiereul avea voie să intre o singură dată pe an.

Aici, în Sfânta Sfintelor, arhiereul Zaharia, fiind luminat de Duhul Sfânt, a zis profetic: „Marie, Dumnezeu a binecuvântat numele tău între toate neamurile!”, arătând prin aceste cuvinte că ea va deveni vasul ales de Dumnezeu în care se va pregăti rodul mântuirii noastre. Apoi, a dat-o în grija fecioarelor mai mari şi a proorociţelor, printre care era şi Ana, fiica lui Fanuil, pe care o vom găsi tot aici şi la Întâmpinarea Domnului (Luca II, 36). Ele au învăţat-o tainele vieţii sfinte şi bineplăcute lui Dumnezeu. Acolo a trăit Sfânta Fecioară Maria în post şi rugăciune, în ascultare şi muncă, în vorbiri tainice cu Dumnezeu.

Lucrul, rugăciunea, smerenia şi ascultarea

Sfânta Tradiţie ne mărturiseşte că Fecioara Maria era atât de harnică, cuminte şi iscusită în arta broderiei, încât lucra cele mai frumoase veşminte pentru preoţii

templului, iar când arhiereul a voit să se facă o nouă perdea pentru Sfânta Sfintelor, a încredințat această muncă prea aleasă Fecioarei Maria.

Altă preocupare sfântă sufletului ei era rugăciunea. Când Arhanghelul Gavriil a fost trimis de Dumnezeu din cer să-i aducă marea veste că va zămisli pe Mântuitorul lumii, Fecioara Maria era îngenuncheată la rugăciune.

Sfânta Fecioară Maria nu împletea numai lucrul cu rugăciunea, ci și smerenia cu ascultarea, pentru că acestea sunt virtuțile cele mai plăcute lui Dumnezeu. Frumusețea sufletească și sfințenia mai presus de fire a vieții Fecioarei Maria erau cunoscute încă din Raiul primilor oameni. Ea este „femeia" despre care le vorbește Dumnezeu strămoșilor noștri Adam și Eva căzuți sub osânda păcatului neascultării.

Ea este femeia prezisă de Dumnezeu că va naște pe Cel „care va zdrobi capul șarpelui" (Facere III, 15).

Despre ea vorbește prorocul Isaia când spune că din „Fecioara se va naște Emanuil, care înseamnă: cu noi este Dumnezeu" (Isaia VII, 14).

„Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi"

Sfânta Fecioară Maria este cinstită și lăudată în imnurile noastre bisericești, care ne arată marele rol pe care l-a avut în actul mântuirii noastre. Ea este asemănată cu luceafărul dimineții. Precum el anunță sfârșitul întunericului nopții, ivirea zorilor și apropierea răsăritului soarelui, la fel și intrarea Sfintei Fecioare în templul din Ierusalim vestește apropierea risipirii întunericului păcatelor și al fărădelegilor, prin venirea Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Soarele dreptății.

Ea a fost asemănată cu scara văzută de Patriarhul Iacov, pe care îngerii lui Dumnezeu coborau pe pământ și se suiau la cer. La fel și Fecioara Maria, prin viața ei curată, a unit cerul cu pământul, ca Dumnezeu să se pogoare la neamul omenesc, să-l mântuiască.

Ea a fost asemănată cu stâlpul cel de foc care a condus pe poporul lui Irod prin pustiul Sinai, a fost numită turnul fecioriei, fiind asemănată, pentru curăția ei, cu turnurile de apărare ale cetăților, pe care nici armatele cele mai puternice nu pot să le cucerească. Este corabia care duce de pe pământ la cer sufletele credincioșilor și podul care ne trece din viața aceasta la cea veșnică.

Viața noastră are însă multe ispite care încearcă să împiedice pe cei care se consacră oricărui ideal. Dar aceste ispite pot fi ușor biruite dacă ne punem toată nădejdea, credința și dragostea în Maica Domnului. Ispitele n-au putere asupra

celor care își pun nădejdea în Fecioara Maria, apărătoarea noastră cea fierbinte și grabnic ajutătoare, ea ne ocrotește ca pe niște fii iubiți, pentru a dobândi ajutorul ei cel sfânt ni se cere o dăruire totală, trup și suflet lui Dumnezeu. Această dăruire ne curăță, ne înalță, ne apropie de cetele sfinților, ajutându-ne să nu răsplătim binele cu rău, să iubim nu numai pe cei care ne iubesc, ci și pe cei care ne urăsc, să ne rugăm Maicii Domnului ca și ei să se mântuiască.

Făcând așa, vom merge pe urmele Fecioarei Maria și vom avea fericirea să fim cu ea în Împărăția Cerurilor, lângă Fiul ei cel iubit: „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi”.

Pr. Andrei Zlăvog - Maica Domnului - icoană a Bisericii și ajutor al mântuirii noastre

Maica Domnului este icoană a Bisericii care se roagă și care îndeamnă la rugăciune și la ascultare: „Faceți orice vă va spune” (Ioan 2,5), adică păziți poruncile Lui „și toate câte veți cere, rugându-vă cu credință, veți primi” (Matei 21,22). Se roagă lui Hristos și mijlocește pururea pentru noi. Ea este întruparea evlaviei, exemplul vieții ei trăite în rugăciune fiind urmat de credincioși. Maica Domnului este luată drept model pentru curajul deciziilor, pentru sinceritatea mărturiilor și pentru cumpătarea în păstrarea tăcerii.

***

Că a căutat spre smerenia roabei Sale. Că, iată, de acum mă vor ferici toate neamurile. (Luca 1,48)

Maica Domnului nu și-a așternut în scris gândurile, nici iubirea ei pentru Dumnezeu și Fiul ei, nici durerile sufletului în vremea Răstignirii Domnului Iisus Hristos, pentru că nu le-am fi putut înțelege - iubirea ei pentru Dumnezeu e mai puternică și mai tare decât iubirea heruvimilor și a serafimilor. Chiar dacă viața Maicii Domnului e învăluită într-o tăcere sfântă, Bisericii i-a dat Domnul să cunoască faptul că iubirea ei îmbrățișează întreaga lume. Ea viază în ceruri și vede neîncetat slava lui Dumnezeu, dar nu ne uită nici pe noi, cei care avem trebuință de-al ei ajutor. Acoperă cu milostivirea ei tot pământul și toată suflarea omenească.

Pe prea curata Sa Maică, Domnul Iisus Hristos ne-a dăruit-o, fiind bucuria și nădejdea noastră. Ea este Maica noastră după duh și, ca om, este aproape de noi după fire. Pilda vieții ei constituie pentru credincioșii creștini o „candelă aprinsă”. Ei ne adresăm în rugăciunile noastre, pe ea o lăudăm și o cinstim, însă suntem datori să-i urmăm dragostea și devotamentul față de Mântuitorul Iisus Hristos.

Prea cinstirea pe care o acordăm Maicii Domnului este după voia lui Dumnezeu și de această prea cinstire dată Maicii Se bucură Fiul, iar mărirea ce se dă Fiului trebuie să se reverse asupra Maicii Sale, de aceea cu adevărat o fericesc toate neamurile și toată făptura o prea înalță. „Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine” (Ioan 14,6) ne spune Mântuitorul. Asemenea, nimeni nu poate ajunge la milostivirea lui Hristos dacă nu o cheamă în rugăciune pe Maica Domnului.

În vreme ce pentru Domnul nostru Iisus Hristos avem un dublu sentiment, de iubire pentru Mântuitor dar și de teamă pentru Judecător, pentru Maica Domnului nu avem decât un sentiment de iubire, pentru că este pururea rugătoare pentru noi. Pentru viața ei sfântă și pentru faptele dumnezeiești săvârșite prin ea este adânc călăuzitoare, ocrotitoare și rugătoare pentru tot neamul omenesc.

Maica Domnului este icoană a Bisericii care se roagă și care îndeamnă la rugăciune și la ascultare: „Faceți orice vă va spune” (Ioan 2,5), adică păziți poruncile Lui „și toate câte veți cere, rugându-vă cu credință, veți primi” (Matei 21,22). Se roagă lui Hristos și mijlocește pururea pentru noi. Ea este întruparea evlaviei, exemplul vieții ei trăite în rugăciune fiind urmat de credincioși. Maica Domnului este luată drept model pentru curajul deciziilor, pentru sinceritatea mărturiilor și pentru cumpătarea în păstrarea tăcerii.

Așa cum obișnuim să ne bucurăm la Nașterea Mântuitorului, tot așa trebuie să ne bucurăm și la nașterea Maicii lui Hristos deoarece, când o slăvim pe Maică, noi pe Fiu Îl slăvim, iar când Îl prea mărim pe Fiu, pe Maică o prea mărim.

Pe Născătoarea de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria o cinstim și ca pe „Maică a Vieții”, căci ea L-a născut pe Cel care este Viața cea adevărată și izvorul vieții (Ioan 1,4). Maica Domnului este modelul suprem al vieţuirii noastre în Hristos.

Toate acestea conturează sau, mai bine zis, zugrăvesc icoana aceleia căreia Sfânta noastră Biserică i se adresează la Sfânta Liturghie astfel: „Pe Preasfânta, prea curata, prea binecuvântata, mărita Stăpâna noastră, de Dumnezeu Născătoarea și pururea Fecioara Maria, cu toți sfinții să o pomenim”.

În lumina paginilor Sfintei Scripturi și după tradiția Bisericii, Maica Domnului, este „nor prea luminat” care apără, ocrotește și miluiește pe toți cei ce ridică rugăciuni către ea, că poate toate câte voiește.

Maria Burlă - S-o iubim pe Maica Domnului!

Maica Domnului e maica mereu gata să ierte, să îndrăznească a cuprinde pe Domnul cu temeritatea Ei de Mamă şi să-L roage pentru sărmanii muritori. Căci şi textul ne spune că mult poate rugăciunea Maicii pentru îmblânzirea Stăpânului. A avea ca mamă pe Maica Domnului e darul nepreţuit pe care ni L-a făcut Dumnezeu. A ales-o dintre oameni pentru ca pe oameni să-i ridice la Sine. I-a preţuit curăţia şi smerenia şi i le-a încununat, dăruindu-ne-o ca exemplu tuturor femeilor creştine. S-o iubim pe Maica Domnului, crinul neamului omenesc şi nici o durere nu va copleşi această dragoste!

Prin Ea, lumii a răsărit bucuria. Prin Ea s-a făcut începutul minunilor lui Hristos, scară cerească fiind pentru pogorârea lui Dumnezeu printre oameni. Ea este acoperământul lumii, cel mai lat decât norul şi podul care îi trece la cer pe cei de pe pământ. Dumnezeu ne-a arătat-o a fi deschizătoare a uşilor Raiului şi îndreptătoarea înţelepciunii celor credincioşi. Maica Domnului este îmblânzirea Judecătorului celui drept şi sălaşul înţelepciunii Lui. Iertarea multor greşiţi, dar şi haina celor goi de îndrăzneală. Celei ce este dragostea care biruieşte toată dorirea şi nădejdea bunătăţilor celor veşnice, Celei ce pe mulţi i-a luminat la minte şi pe cei zămisliţi întru ruşine i-a înnoit, să-i aducem mulţumire.

Oare n-am gustat noi de atâtea ori din dragostea Sa?

Oare care dintre noi n-a simţit mângâierea Sa, atunci când ajunşi la capătul puterilor, am căzut în genunchi în faţa icoanei Sale, îmbrăţişând-o?

Oare cine a aşternut liniştea, risipind tumultul grjilor şi îngrijorărilor din fiecare zi, atunci când I-am cerut ajutorul?

Oare putea-va cineva să ne ia durerea, aşa cum Ea o face?

Oare nu ştie Ea zbuciumul şi nesomnul milioanelor de mame, la a căror rugă trimite înţelepţire, răbdare şi smerenie?

Oare n-am gustat noi de atâtea ori din dragostea Sa, în ceasurile de noapte ale rugăciunii, atunci când cerurile şi inimile sunt deschise? E puţin lucru acesta? Nicidecum. Mintea noastră nu poate să cuprindă toate acestea, dar inima e liberă să se deschidă pentru a primi odată cu dragostea Ei de mamă şi simţirea înţelegerii tainei Sale.

*****

S-o iubim pe Maica Domnului şi nici o durere nu va copleşi această dragoste!
S-o cinstim pe Maica Domnului şi fiecare clipă a vieţii noastre va fi împodobită cu nădejde!

Să-i mulţumim Maicii Domnului pentru demnitatea de a ne numi fii ai Ei şi cu adevărat să ne învrednicim a fi!

Să ne închinăm Maicii Domnului, înaintea Căreia se pleacă tot cerul şi pământul întreg!

S-o bucurăm pe Maica Domnului, împlinind poruncile Fiului Ei iubit şi dorind mai mult cele cereşti!

Să-i urmăm Maicii Domnului, modelul feminin desăvârşit, atât pentru mame, cât şi pentru monahii!

*****

Maica Domnului e blândeţea însăşi. Cu puterea nevinovăţiei şi a curajului, Ea este apărătoarea oamenilor disperaţi, neîncetată rugătoare pentru toţi păcătoşii, greşiţii, vinovaţii, marginalizaţii. Ea e Mama desconsideraţilor, a celor ocărâţi, a celor de tot singuri, a celor pe care nu are cine să-i iubească, să-i miluiască, să le zâmbească, să se roage pentru ei.

Aşa cum scria monahul Nicolae Steinhardt, nu subtilităţile teologice interesează şi frământă pe oamenii de rând care cred în Maica Domnului şi nădăjduiesc în ajutorul Ei suprafiresc.

„... afară de Tine altă scăpare nu ştim”

Pentru marea masă a oamenilor, Maica Domnului e maica mereu gata să ierte, să se roage, să îndrăznească a cuprinde pe Domnul cu temeritatea Ei de Mamă şi să-L înduplece pentru sărmanii muritori. Căci şi textul ne spune că mult poate rugăciunea Macii pentru îmblânzirea Stăpânului.

Şi ce putem mai mult, decât slobozind lacrimile, să cerem cu credinţă fierbinte: Milostivă fii nouă, smeriţilor, că afară de Tine altă scăpare nu ştim, noi, cei ce suntem plini de tot felul de păcate. Miluieşte-ne, nădejdea creştinilor!

Facă Maica Domnului să ajungem cu toţii acolo sus, la picioarele ei!

“Adevărul Ortodoxiei faţă de Catolicism”: Maica Domnului. Unde rătăcesc catolicii în cultul prea curatei Fecioare? Ce sunt “profeţiile” de la Fatima?

7.09.2011

Există un rău egal în amândouă ereziile: atunci când oamenii înjosesc Fecioara şi atunci când, dimpotrivă, ei o slăvesc peste măsura cuvenită (Sfântul Epifanie al Ciprului).

“Devoţiunea mariană a apărut în Răsăritul creştin şi s-a răspândit în Apus. Aşadar, ar putea să pară că, dacă romano-catolicii şi ortodocşii sunt uniţi în privinţa vreunui subiect, acela ar fi închinarea datorată Maicii Domnului, Maica tuturor creştinilor. Din păcate, adevărul nu este acesta. Aşa cum Biserica romano-catolică a adăugat pe Filioque la Crez şi a strâmbat dogma Treimii, aşa cum a absolutizat o părere unilaterală despre dogma mântuirii şi a dezvoltat-o într-o complexă teologie a meritului, purgatoriului şi indulgenţelor, şi întocmai cum a strâmbat unitatea întru pluralitate fundamentală a Bisericii primare prin transformarea papalităţii într-o monarhie universală, tot astfel Roma a dezvoltat învăţătura proprie despre Maica Domnului în ceva cu totul diferit faţă de învăţătura ţinută de Biserica primară.

Punctul principal al disputei îl reprezintă doctrina Imaculatei Concepţii, definită ca dogmă de Papa Pius al IX-lea în bula Ineffabilis Deus (1854). De vreme ce ortodocşii sunt adeseori acuzaţi de interpretare greşită - sau, cel puţin, răstălmăcire, voi reproduce paragraful relevant din Catholic Encyclopedia: „În Constituţia Ineffabilis Deus din 8 decembrie 1854, Pius al IX-lea a pronunţat şi definit că fericita Fecioară Maria, «în primul rând datorită concepţiei sale, printr-un privilegiu unic şi prin har dăruit de Dumnezeu, ţinând seama de meritele lui Iisus Hristos, Mântuitorul neamului omenesc, a fost ferită de orice întinare a păcatului originar». Subiectul acestei imunităţi faţă de păcatul originar este persoana Mariei în momentul creării sufletului său şi infuziei lui în trupul său. Termenul concepţie nu înseamnă concepţia activă sau generativă a părinţilor ei. Trupul său a fost format în pântecele mamei, iar tatăl şi-a avut rolul obişnuit în formarea acestuia. Întrebarea nu priveşte neprihănirea activităţii

generative a părinţilor ei. Nici nu priveşte în mod absolut concepţia pasivă (conceptio seminis carnis, inchoata) care, conform firescului naturii, precede infuzia sufletului raţional. Persoana este cu adevărat concepută atunci când sufletul este creat şi infuzat în trup. Maria a fost ferită de orice întinare a păcatului originar din primul moment al însufleţirii sale şi graţia sanctificatoare i-a fost dăruită înainte ca păcatul să aibă vreun efect asupra sufletului ei. Esenţa formală activă a păcatului originar nu a fost îndepărtată de la sufletul său, aşa cum este înlăturat de la alţii prin botez; el a fost exclus, sufletul nu a existat concomitent cu păcatul. Starea de sfinţenie originară, inocenţa şi dreptatea au fost pogorâte asupra ei, prin care fiecare pată şi vină, toate efectele depravate, patimile şi neputinţele care legau esenţial sufletul ei de păcatul originar, au fost înlăturate. Dar ea nu a fost scutită de pedepsele temporale ale lui Adam - mâhnirea, infirmităţile trupeşti şi moartea. Imunitatea faţă de păcatul originar a fost dăruită Mariei printr-o singulară dispensă de la legea universală din aceleaşi merite ale lui Hristos, prin care alţi oameni sunt curăţaţi de păcat la botez. Maria avea nevoie de Mântuitorul răscumpărător pentru a obţine această dispensă şi pentru a fi absolvită de necesitatea şi datoria universală (debitum) de a fi supusă păcatului originar. Persoana Mariei, ca urmare a originii sale din Adam, ar fi trebuit să fie supusă păcatului, dar, fiind Noua Evă, mama Noului Adam, ea a fost, prin sfatul cel veşnic al lui Dumnezeu şi prin meritele lui Hristos, ferită de legea generală a păcatului originar. Răscumpărarea ei a fost chiar opera înţe-lepciunii mântuitoare a lui Hristos. El este un răscumpărător mai mare care plăteşte datoria pe care nu ar putea să o plătească cel care a căzut. Aceasta este semnificaţia termenului Imaculata Concepţie".

Doctrina este fascinantă dintr-un mare număr de motive, şi nu puţin datorită faptului că i s-au opus unii dintre teologii eminenţi romano-catolici, printre care Bernard, Bonaventura şi Toma d'Aquino, cu toţii sfinţi canonizaţi de către Biserica Romană. Mai mult, aşa cum arată Hilda Graef în excepţionala sa carte Mary: A History of the Doctrine and Devotion, primii partizani ai doctrinei, Eadmer şi Duns Scotus nu au fost canonizaţi de Biserică [5]. Într-adevăr, pentru cea mai mare parte din Evul Mediu târziu, doctrina a fost un motiv de dispută între Dominicani (adepţii lui Toma Aquinatul) şi Franciscani (adepţii lui Duns Scotus).

În mod clar, doctrina Imaculatei Concepţii este rezultatul „dezvoltării doctri-nare". Încă o dată, Ortodoxia nu o consideră pe aceasta drept o dezvoltare legitimă a expresiei doctrinare, ci o schimbare a substanţei teologiei. Imaculata Concepţie nu este doar o greşeală teologică; ea deschide uşa pentru viitoare „dezvoltări" încă mai periculoase decât aceasta.

---

[5] *(Westminster, MD: Christian Classic, 1965), partea I, viii, n. 1.*

Înainte de a prezenta obiecţiile ortodocşilor, trebuie să ne ocupăm de o răstălmăcire des întâlnită a surselor patristice. Apologeţii romano-catolici iubesc să frunzărească prin lucrările primilor Părinţi ai Bisericii, căutând pasaje (de obicei, desprinse din context), care sprijină cutare sau cutare doctrină romano-catolică - asemănător cu modul în care protestanţilor le place să caute în Biblie versete care sprijină orice idee nouă ce se întâmplă să fie „în vogă" în acea săptămână. Astfel, atât în presa populară catolică cât şi în unele scrieri academice, se pot găsi diverşi Părinţi greci citaţi în sprijinul doctrinei Imaculatei Concepţii.

În legătură cu aceasta, este bine să o citǎm pe Hilda Graef (o romano-catolică), care pune lucrurile la punct: „În timp ce, în Vest, doctrina şi devoţiunea mariană s-au dezvoltat considerabil între secolele XI şi XV, în Răsărit ei au rămas, în anumite privinţe, mult mai statici. Pentru că aici, cele trei influenţe care au determinat în mare parte dezvoltările apusene, au lipsit: doctrina augustiniană a păcatului originar, care a jucat un rol decisiv în controversa legată de Imaculata Concepţie; un popor laic needucat şi adesea semi-barbar; şi scolastica. Cei mai mulţi autori care vor fi, de acum înainte, luaţi în considerare (autorii ortodocşi ai perioadei medievale - C.C.) au evidenţiat puritatea Mariei în termenii cei mai strălucitori şi, prin urmare, se regăsesc citaţi de către teologii latini, ca martori ai Imaculatei Concepţii, precum în cartea lui M. Jugie L'Immaculée Conception dans l'Écriture sainte et dans la tradition orientale (Rome, 1952). Pentru a evita prea multele repetiţii, voi spune o dată pentru totdeauna: mie mi se pare că toată chestiunea a fost privită de greci într-o altă lumină decât de teologii apuseni. În Biserica greacă, păcatul originar nu a jucat acel rol important pe care l-a avut în gândirea apuseană post-augustană. Încă de la început, a fost acceptat ca de netăgăduit faptul că Maria a fost cea mai pură creatură cu putinţă, cei mai de sus îngeri nefiind exceptaţi. Sfântul Ioan Damaschin chiar a considerat concepţiunea sa activă ca fiind în afară de păcat, dar nu a împărtăşit părerea lui Augustin despre păcatul originar ca vină moştenită transmisă prin actul sexual; pentru Sfântul Ioan Damaschin, chestiunea nu ridica acele probleme ca în cazul teologilor latini. Pentru că grecii considerau păcatul originar mai mult ca mortalitate, cu toate implicaţiile sale, iar Theotokos a fost supusă acesteia; ei nu au îndepărtat-o de aceasta. Pe de altă parte, deşi au afirmat deplina puritate a Mariei, s-au arătat mai puţin interesaţi decât teologii apuseni în problema momentului precis când s-a stabilit aceasta. Am putea chiar să spunem că latinii priveau problema din punct de vedere istoric, iar grecii - din punct de vedere metafizic; primii erau preocupaţi de momentul în care începuse această puritate, în timp ce ultimii, de faptul existenţei sale. Din acest motiv, eu nu cred că poate cineva să revendice aceşti autori pentru Imaculata Concepţie" [6].

[6] *Partea I, pp. 322-323.*

Exemplu sau excepţie?

Părintele Alexander Schmemman afirma odată că Imaculata Concepţie o face pe Fecioara Maria „Marea excepţie" a umanităţii, şi nu „Marele exemplu". Aceasta este prima obiecţie la doctrină: o desprinde pe Maica Domnului de omenire, nu doar prin neprihănirea sa, ci şi din punct de vedere calitativ.

Teologii, atât din Apus cât şi din Răsărit, au prea mărit neprihănirea Fecioarei. Într-adevăr, în ansamblu, imnografia Răsăritului este mai împodobită şi exuberantă decât cea din Apus. Prin urmare, cu toţii sunt de acord că Fecioara a fost neprihănită, dar cum şi când a fost astfel, şi ce implicaţii poate avea asupra felului în care ne raportăm la ea? Punctul de pornire al divergenţei de tradiţii a fost, aşa cum Graef a arătat atât de abil în citatul de mai sus, definiţia augustană a păcatului originar ca vină sau pată a păcatului lui Adam, care se transmite prin reproducere sexuală [7]. Astfel păcatul originar este considerat mai întâi de toate ca vină moştenită.

Anselm de Canterbury rafinează oarecum acest termen, redefinindu-l ca absenţă a dreptăţii originare. Deşi Anselm nu a propovăduit Imaculata Concepţie - el a afirmat clar că Maria s-a născut cu păcatul originar, Graef menţionează rolul involuntar al lui Anselm în dezvoltarea ideii: „Dacă Maria a fost cea mai curată dintre toate creaturile, şi dacă păcatul primordial a fost absenţa dreptăţii originare, atunci nu a mai fost nevoie ca aşteptarea efectelor Patimei lui Hristos să facă acceptabilă din punct de vedere teologic Imaculata Concepţie." [8]

Această concluzie a fost trasă de ucenicul lui Anselm, Eadmer, care a scris „prima expunere detaliată a dogmei Imaculatei Concepţii" [9]. El a susţinut că, dacă un castan a putut creşte sub spini şi nu a fost vătămat de aceştia, atunci şi Dumnezeu a putut să aşeze lucrurile astfel ca Fecioara să fie concepută din părinţi păcătoşi, dar fără ca ea să fie atinsă de păcat. „Cu siguranţă El ar fi putut să o facă; aşadar, El a dorit aceasta, El a săvârşit aceasta" [10].

Desigur, nici un creştin-ortodox nu ar putea nega că Dumnezeu poate face orice doreşte, dar aceasta solicită reformularea întrebării, în sensul „dacă a făcut sau nu în acest chip" [11]. Căci pentru Ortodoxie, omul nu moşteneşte vina pentru păcatul lui Adam, ci mai degrabă efectele acelui păcat, şi anume o fire supusă

---

[7] *Cf. Jaroslav Pelikan, Mary Through the Centuries: Her Place in the History of Culture (New-Haven: Yale University Press, 1996), pp. 189-191. Citată de aici înainte ca Mary*
[8] *Partea I, p. 211.*
[9] *Graef, Partea I, p. 218.*
[10] *Citat în Graef, Partea I, p. 219.*
[11] *Cf. Pelikan, Mary, p. 196.*

stricăciunii şi morţii [12]. A se reţine faptul că Ortodoxia nu a dezvoltat vreodată cadrul legalist pentru înţelegerea păcatului şi a mântuirii care s-a dezvoltat în Apusul vorbitor de latină.

Astfel, a spune că Fecioara a fost scutită de la păcatul originar este echivalent cu a spune că ea a fost scutită de firea umană. A se observa că, în explicarea doctrinei din Enciclopedia Catolică, se spune că păcatul originar nu a fost îndepărtat de la ea, ci exclus în întregime. Ea a fost scutită de păcatul originar şi de toate patimile care decurgeau din acesta. Într-adevăr, aceasta o face a fi o excepţie de la firea umană, şi nu îi este spre slavă.

Pentru Ortodoxie, slava Mariei se referă, în mod precis, la faptul că ea este un om ca şi noi, cu o fire umană supusă patimilor.

Sfântul Ioan Maximovici de San Francisco scrie: „Această învăţătură, care, aparent, pare a dori să o slăvească pe Maica lui Dumnezeu, în realitate neagă deplin toate virtuţile ei… Credincioşia şi sfinţenia ei s-au arătat prin faptul că ea, fiind «om, cu patimi asemenea nouă», atât de mult L-a iubit pe Dumnezeu şi I s-a dăruit Lui, încât, datorită curăţiei sale, ea a fost înălţată deasupra neamului omenesc. Din acest motiv, fiind mai înainte ştiut şi mai înainte hotărât, ea a fost învrednicită să fie curăţită de Duhul Sfânt care S-a pogorât asupra ei şi să nască de la El pe Însuşi Mântuitorul lumii. Învăţătura harului lipsei de păcat a Fecioarei Maria îi neagă acesteia biruinţa sa asupra ispitelor; dintr-o biruitoare vrednică de a fi încoronată cu cununi de slavă, aceasta o transformă într-un instrument al providenţei lui Dumnezeu” [13]

Sfântul Ioan scoate în evidenţă aici un lucru important: dacă Maria a fost scutită de patimi, atunci fiat-ul său - acel Fie mie după cuvântul tău - este lipsit de importanţă. Nu a fost decât un instrument pasiv în planul mântuirii. Desigur, romano-catolicii ar nega, şi totuşi aceasta este inevitabila concluzie a doctrinei Imaculatei Concepţii. Interesant este faptul că enciclica Papei Ioan Paul al II-lea, Redemptoris Mater, a fost publicată în Statele Unite sub formă de carte, cu titlul God’s Yes to Man. Însă, pentru ortodocşi, Maria reprezintă răspunsul deplin, liber al omului către Dumnezeu. Fiat-ul ei este „Da-ul” omenirii către Dumnezeu: „Ce îţi vom oferi Ţie, o, Hristoase, care pentru noi Te-ai arătat om pe pământ? Fiecare creatură a Ta Îţi aduce mulţumire. Îngerii Îţi dăruiesc

---

[12] *Vezi J.S. Romanides, “Original Sin According to St. Paul”, în St. Vladimir’s Quaterly, 4:1-2 (1995).*

[13] *The Orthodox Veneration of Mary the Birthgiver of God, trans. by Fr. Seraphim Rose (Platina, CA: St. Herman of Alaska Brohterhood, 1994), pp. 49-50. În completare la critica Sfântului Ioan, vezi de asemenea şi Fr. Mihail Pomazansky, Orthodox Dogmatic Theology: A Concise Exposition, trans. by Fr. Seraphim Rose (Platina CA: St. Herman of Alaska Brotherhood, 1994), pp. 192-195.*

cântare; cerurile, o stea; Magii, daruri; păstorii, uimirea lor; pământul, peştera sa; pustia, ieslea; şi noi Îţi dăruim Ţie o Maică Fecioară" (Minei) [14].

Traiectoria greşită

Pe lângă faptul că Imaculata Conceptie este bazată pe o înţelegere greşită a păcatului originar (şi a cadrului legalist adiacent), la care se adaugă consecinţa de a o face pe Fecioară o excepţie de la neamul omenesc, Ortodoxia se opune acestei dogme şi din pricina tendinţei naturale (dat fiind contextul) de înălţare a Maicii Domnului ca egală lui Dumnezeu Însuşi.

Această tendinţă poate fi deja observată la aceia care au definit primii doctrina. Eadmer spunea: „Câteodată, mântuirea este mai rapidă dacă pomenim numele Mariei decât numele Domnului Iisus" [15]. Motivul este că Fiul trebuie să respecte dreptatea strictă a lui Dumnezeu (din nou cadrul legalist!); astfel, dacă se face apel prin Maria, El apreciază meritul ei şi nu lipsa de merit a rugătorului [16]

La sfârşitul secolului al XIV-lea, o călugăriţă franciscană, Brigita, a sprijinit doctrina Imaculatei Concepţii cu pretenţia că a avut „revelaţii" de la Fecioara însăşi. Conform Brigitei, Fecioara scurtează viaţa păcătoşilor pentru ca chinurile lor din iad să fie mai puţine. Mai mult, ea a afirmat că Maria ar fi zis: „Aşa cum Adam şi Eva au vândut lumea pentru un singur măr, tot astfel, eu şi cu Fiul meu am mântuit lumea cu o singură inimă" (Revelationes, I, 35). A mers atât de departe încât a numit-o pe Maria Salvatrix [17].

Un astfel de limbaj întunecă în mod periculos diferenţa dintre creatură şi Creator. Inevitabil, conduce la alte două doctrine, cea a Ridicării la cer -

---

[14] *Vezi capitolul meu despre Fecioara Maria din The Faith: Understanding Orthodox Christianity (Salisbury, MA: Regina Orthodox Press, 1997), pp. 115-126 [traducere în română Credinţa: să înţelegem Creştinismul ortodox. Catehism ortodox, traducere de Dragoş Dâscă şi protos. Vasile Bîrzu, editura Ecclesiast, Sibiu, 2010).*

[15] *Citat în Graef, Partea I, p. 216.*

[16] *Desigur, Biserica Ortodoxă crede cu tărie în mijlocirile Maicii lui Dumnezeu. Însă, ideea atât de comună în pietatea occidentală, cum că Fecioara Maria îl mântuieşte pe om de la dreapta mânie a Fiului său, este absurdă. Aşa cum s-a zis mai sus (Capitolul III), Dumnezeu nu se „mânie". Domnul nostru Iisus Hristos nu are nevoie de Maica Sa ca să-L calmeze. Graef scrie: „Astfel, Apusul a continuat să meargă pe linia începută de rugăciunea elină Sub tuum praesidium din secolul al treilea sau al patrulea - pe care, întâmplător, Eadmer o aminteşte de mai multe ori (e.g., în Tractatus XL; unde Maria este numită sigulare praesidium omnium ad te confugientum, adică „unicul ajutor al tuturor care aleargă la tine"), dar într-un mod care o prezintă pe Maica Domnului tot mai mult ca pe o putere independentă faţă de orice, conducând lumea întreagă alături de Fiul ei, asupra Căruia continuă să-şi exercite autoritatea maternală". Partea I, p. 221.*

[17] *Graef. Partea I, p. 309.*

dogmatizată în 1950, şi ideea despre Maria drept Coredemptrix (Co-răscumpărătoare). Mulţi romano-catolici l-au îndemnat pe Papa Ioan Paul al II-lea să declare şi pe aceasta din urmă drept dogmă.

Cu siguranţă, Biserica Ortodoxă crede că trupul Maicii Domnului a fost ridicat la cer. Acest lucru este prăznuit la sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului de pe 15 august. Însă bula papală care defineşte dogma Asumpţiunii la cer (Munificentissimus Deus) este, în mod deliberat, neclară acolo unde ar trebui să se spună dacă ea a murit sau nu: „imaculata Maică a lui Dumnezeu, Maria pururea Fecioara, atunci când s-a sfârşit cursul vieţii sale pământeşti, a fost înălţată cu trup şi suflet la gloria cerească” [18].

În articolul din enciclopedie citat mai sus, Frederick Holweck afirmă fără echivoc că, în timp ce Maria a fost scutită de păcatul originar, ea nu a fost iertată de pedepsele temporale ale păcatului lui Adam, precum boala şi moartea. Dar aceasta nu mai are nici un sens. Dacă Fecioara este scutită de vina păcatului lui Adam şi deţine dreptatea originară, atunci ar fi nedrept faţă de ea a fi supusă pedepsei temporale a păcatului. De aici neclaritatea definiţiei. Mai mult, chiar dacă ea a murit, nu ar putea fi socotită, într-un fel, o acceptare voluntară a morţii, asemănătoare cu cea a Fiului ei? [19]

Astfel ajungem la termenul de Coredemptrix acordat Mariei. În prezent (în 1999 când autorul a scris această carte; n. ed.), există un curent de opinie - deşi ideea nu este sub nici o formă nouă, care încearcă a-l determina pe Papa Ioan Paul al II-lea să o declare pe Fecioara Maria drept „Coredemptrix, Mediatrix a toate harurile, Apărătoare a poporului lui Dumnezeu”. Conform susţinătorilor, Maria, prin suferinţa sa la picioarele Crucii, a pătimit cumva împreună cu Hristos, L-a ajutat în atingerea ţelului Său de răscumpărare a omenirii.

Toţi creştinii sunt consideraţi a fi împreună pătimitori cu Hristos. Sfântul Pavel vorbeşte chiar despre faptul că împlineşte în trup lipsurile necazurilor lui Hristos (Col 1, 24). Însă nu aceasta se are în vedere atunci când Maria este numită Coredemptrix. Şi nici doctrina nu spune că Maria a jucat un rol unic în istoria mântuirii prin faptul că a dat trup Cuvântului lui Dumnezeu. Mai degrabă,

---

[18] *Graef o numeşte „vagă”. Partea a II-a, p. 147.*

[19] *Sărbătorirea liturgică a adormirii Fecioarei este destul de târzie, iar materialul în privinţa acestui subiect înainte de secolul al V-lea este insuficient şi contradictoriu. Unii, precum Epifanie al Ciprului, au pretins că nu ştiu ce s-a întâmplat cu ea. Însă, în jurul secolului al VI-ea, tradiţia s-a fixat mai bine. Sursele principale indicau clar că ea a murit, iar trupul său a fost înălţat la cer după înmormântarea sa. Pentru o introducere excelentă în subiect, vezi Brian E. Dailey, S.J., On the Dormition of Mary: Early Patristic Homilies (Crestwood, NY: SVS Press, 1998).*

suferinţa Mariei, neîmpărtăşită de ceilalţi creştini, conlucrează cumva cu suferinţa lui Hristos în realizarea răscumpărării omului.

Dacă scoatem această idee din cadrul juridic al soteriologiei romano-catolice şi o aşezăm în cadrul soteriologiei ortodoxe, atunci absurditatea sa devine evidentă. În mod cert, Maria reprezintă „Da-ul" omenirii către Dumnezeu. Prin al său „fiat", ea, în propria persoană, Îl primeşte pe Creator în lume. Cu toate acestea, doar Dumnezeu poate recapitula umanitatea în Sine Însuşi. Doar Dumnezeu putea distruge puterea morţii, umplând-o cu viaţa Sa nemuritoare. Cu ce ar fi putut Fecioara contribui la aceasta, în afara trupului pe care El şi l-a asumat? [20]

Ortodocşii o cinstesc pe Maica lui Dumnezeu ca pe „cea mai cinstită decât heruvimii şi mai mărită fără de asemănare decât serafimii". Însă Fecioara Maria nu şi-a dat sângele sau viaţa pentru lume, ca răscumpărare pentru mulţi; ea nu a eliberat din iad pe cei ţinuţi în el; ea nu a devenit primul rod pentru cei adormiţi; ea nu va veni din nou ca să judece viii şi morţii. Prin urmare, a o numi pe Maria drept Coredemptrix nu este doar o greşeală, ci şi o blasfemie şi o erezie.

Puterea evlaviei populare

Nu există nici o îndoială asupra faptului că, din punct de vedere istoric, dogma Imaculatei Concepţii a fost controversată. Aşa precum este şi termenul de Coredemptrix atribuit Mariei. Care este motivaţia pentru definirea acestor idei ca dogme oficiale ale Bisericii? Răspunsul este simplu: evlavia populară. Aceasta se manifestă în două moduri. Mai întâi: dorinţa de a o slăvi pe Maica lui Dumnezeu cât mai mult posibil şi de a defini rolul ei în mântuire cât mai deplin. În al doilea rând: nimeni nu poate subestima impactul avut de diferitele apariţii marianice.

Doctrinele mariane ale Imaculatei Concepţii şi Asumpţiunii, ca şi viitoarea dogmă Coredemptrix, sunt produsul unei dorinţe, pioase, fără îndoială, de a conferi Maicii Domnului cât mai multă cinstire.

Petru de Candia (mai târziu, Papa Alexandru al V-lea) a zis referitor la Imaculata Concepţie: „Aş prefera să greşesc printr-un exces de laudă decât

---

[20] *Susţinătorii acestei idei citează atribuirea titlului de „Noua Evă" dat Mariei de primii Părinţi ai Bisericii, precum Irineu, ca dovadă a vechimii acestei idei. Însă, aceasta este o folosire a Sfinţilor Părinţi lipsită de cinste. Fiindcă, pentru Irineu, la fel ca şi pentru ceilalţi Părinţi ai Bisericii primare, Maria este noua Evă deoarece ascultarea sa este răspunsul la neascultarea Evei. Nu are nimic de a face cu suferinţele sale sufleteşti la picioarele Crucii, suferinţe adăugate sau care ar fi luat parte la actul răscumpărării.*

printr-unul de învinovăţire". Cu alte cuvinte, este mai bine să spui mai mult decât mai puţin.

Scrisoarea adresată Papei Ioan Paul al II-lea, prin care este îndemnat să promulge dogma Coredemptrix, susţine: „Credinţa noastră este că o asemenea definiţie va lumina întregul adevăr despre Maria, fiică a Tatălui, Maică a Fiului, mireasă a Spiritului şi Maică a Bisericii". Prin urmare, există dorinţa de a lămuri „întregul adevăr" despre Maria.

Acest principiu, care, se pare, acţionează la baza majorităţii „dezvoltărilor de doctrină" din Biserica Romano-Catolică, este evident în dezacord cu modul în care Biserica primară a abordat chestiunile de dogmă. Toate definiţiile dogmatice ale sinoadelor de la început au fost răspunsuri la anumite erezii. Biserica a definit dogma Treimii ca răspuns la arianism şi eunomism, dar Biserica însăşi nu a pretins vreodată să definească „adevărul întreg" despre Taina Treimii. Similar, definiţiile hristologice ale sinoadelor târzii au fost ocazionate de ereziile nestoriană, monofizită, monotelită şi iconoclastă. Nicăieri nu pretind Părinţii acestor sinoade că au definit „adevărul întreg" despre Taina Întrupării. Aceste definiţii nu şi-au propus nicicând să explice Tainele, ci să elimine opiniile false. Ele nu erau declaraţii atât afirmative cât limitative.

Numirea Maicii Domnului ca Theotokos (Născătoare de Dumnezeu) este instructivă, mai ales în acest caz. Sinodul de la Efes (425) a fost întrunit pentru a dezbate învăţătura patriarhului Nestorie al Constantinopolului. El învăţa că Maria nu este Maica lui Dumnezeu, ci a omului Iisus, implicând, astfel, două persoane în Hristos: Fiul lui Dumnezeu şi omul Iisus. Definiţia dogmatică a Mariei ca Maica lui Dumnezeu a fost, aşadar, realizată pentru a asigura o înţelegere corectă a lui Hristos.

Acum, ce erezie privind firea lui Dumnzeu, a lui Hristos sau mântuirea omului, necesita definirea prin bulă papală a Imaculatei Concepţii în 1854, sau prin promulgarea Asumpţiunii, în 1950? [21] Mai mult, ce altceva ar fi putut cere afirmarea Mariei drept Coredemptrix decât o dorinţă arogantă şi înşelătoare de a defini „întregul adevăr" despre Maica lui Dumnezeu?

---

[21] *Aceasta explică primirea fără entuziasm a promulgării Asumpţiunii de către ortodocşi. Deşi Biserica Ortodoxă crede că Fecioara a fost ridicată la cer după moartea sa, credinţa evlavioasă nu este cerută de o dogmă. Aşa precum susţine Pr. Mihail Pomazansky: „Biserica, acceptând tradiţia ridicării trupului Maicii Domnului, nu a considerat şi nu consideră această tradiţie pioasă ca pe o dogmă sau adevăr fundamental pentru credinţa creştină".*

Părintele John Meyendorff obişnuia să spună că Ortodoxia este singura religie care nu cere cuiva să creadă ceva ce nu este adevărat [22]. Acesta poate părea mai degrabă un compliment părtinitor, dar conţine un adevăr profund. Biserica Ortodoxă dogmatizează doar ceea ce este esenţial pentru mântuirea omului. Biserica nu dogmatizează chestiuni ce ţin de opinie (theologumena).

Pe de altă parte, Biserica Romano-Catolică a demonstrat o înclinaţie de a face doar aceasta. De ce procedează papii în acest mod? Fiindcă pot. Totul arată ca şi cum evlavia populară oferă pontifilor romani scuza de care au nevoie pentru a-şi exercita puterea de a defini infailibil noi dogme.

Influenţa evlaviei populare este observată în mod clar în impactul pe care apariţiile Mariei l-au avut asupra dezvoltării acestor doctrine. Brigita a avut viziuni cu Maica lui Dumnezeu care au confirmat doctrina Imaculatei Concepţii.

Patru ani mai târziu de la promulgarea dogmei, Bernadette din Lourdes a avut viziuni în care o mică doamnă îi spunea: „Eu sunt Imaculata Concepţie” [23]. Numeroase apariţii ale Fecioarei au confirmat că ea este Coredemptrix.

Două lucruri trebuie subliniate în acest punct. Mai întâi de toate, în tradiţia ortodoxă sunt rare relatările despre viziuni şi apariţii. În ansamblu, literatura duhovnicească a Bisericii îi sfătuieşte pe creştini să fie cu foarte mare luare aminte în privinţa unor asemenea viziuni; există numeroase istorisiri despre monahi înşelaţi de viziuni ale „îngerilor”. În orice caz, chiar dacă o viziune poate fi acceptată ca autentică - şi acest lucru se întâmplă rar - cu siguranţă, viziunile nu sunt considerate a fi o bază pentru definirea dogmei.

În al doilea rând, cei care au avut marea majoritate a acestor viziuni sunt copii (Bernadette, Fatima, Medjugordje). Aceştia intră într-o stare ca de transă, au o viziune a Maicii lui Dumnezeu şi li se transmit mesaje, inclusiv „secrete”. În afara faptului că, de obicei, copiii sunt sensibili la sugestie şi cu greu pot fi consideraţi martori veridici, astfel de fenomene contravin trăirilor Sfinţilor din Biserica Ortodoxă. Cei din sânul Bisericii care au primit viziuni ale Maicii lui Dumnezeu sau ale Sfinţilor sunt, de obicei, asceţi, oameni cu experienţă. Adică persoane care s-au curăţit prin rugăciune şi nevoinţă ascetică.

Mai mult, noi nu cunoaştem precedente în istoria Bisericii ale faptului că Maica Domnului ar încredinţa „secrete”. Întreaga poveste aduce mai degrabă cu francmasoneria decât cu spiritualitatea ortodoxă. O asemenea acceptare

---

[22] *Mă îndoiesc că această afirmaţie ar aparţine într-adevăr Părintelui Meyendorff. Am auzit-o atribuită mai multor oameni, inclusiv Părintelui Georges Florovsky.*
[23] *Pelikan, Mary, p. 199.*

răspândită a viziunilor se poate produce doar când există o imensă lipsă de discernământ duhovnicesc.

Fatima

Înainte de a încheia acest capitol, dorim să spunem câteva cuvinte despre „profeţiile" de la Fatima, în principal din cauza impactului lor asupra relaţiilor dintre catolici şi ortodocşi [24].

În 1917, o tânără fată portugheză, pe numele ei Lucia, şi alţi doi veri de-ai săi au început să aibă viziuni ale Fecioarei. La un moment dat, Fecioara i-a spus Luciei că primul război mondial se va încheia pe 13 octombrie. În realitate, nu s-a terminat pentru alte încă treisprezece luni [25]. În pofida acestei profeţii false - un semn universal cunoscută despre un fals profet - milioane de romano-catolici, printre ei Papii Pius al XI-lea, Pius al XII-lea şi Ioan Paul al II-lea, au considerat această viziune drept adevărată.

Pe lângă prezicerea incorectă, Maria i-a mai dat Luciei o serie de trei „secrete". Cel de-al treilea secret se află în posesia Vaticanului şi nu a fost dezvăluit în mod public, deşi se afirmă că Papa Ioan Paul al II-lea îl cunoaşte. Cel de-al doilea secret este cel care ne preocupă aici. Fecioara i-a spus Luciei că, dacă papa ar vrea să consfinţească Rusia Inimii sale Imaculate, atunci ea ar făgădui

---

[24] *Pentru o introducere generală, vezi Graef, Partea a II-a, pp. 136-140. În timp ce are grijă să nu treacă cu vederea aceste povestiri ale viziunilor, Graef arată o mare reţinere în a le discuta. Este evident că le abordează cum granus salis.*

[25] *Graef, p. 139.*

fără tăgadă convertirea Rusiei [26], lucru care s-ar întâmpla într-o perioadă de pace mondială.

Mai întâi de toate, nu mă pot abţine să nu comentez această bizară obsesie romano-catolică referitoare la membrele trupului, fie că este Îndurerata şi/sau Imaculata Inimă a Mariei sau Sfânta Inimă a lui Hristos. O asemenea pietate este foarte străină conştiinţei ortodoxe.

În al doilea rând, făgăduinţa necondiţionată de convertire a Rusiei ridică un semn de avertizare pentru ortodocşi. Papa Pius al XII-lea a consacrat Rusia Inimii Imaculate în 1952. Mai mult, Papa Ioan Paul al II-lea şi-a declarat credinţa în aceste viziuni. Ce altceva poate însemna aceasta decât că Roma aşteaptă ca neamul ortodox al Rusiei să se convertească la romano-catolicism? Mai mult, nu este nici un secret faptul că viziunile de la Fatima se află în spatele unei mari mişcări de activitate misionară în Rusia. Cam atât s-a ales din declaraţia că Roma doreşte doar „reunirea Bisericilor”! Roma nu doreşte reunirea, ci subjugarea.

În al treilea rând, făgăduinţa unei păci mondiale ar trebui să fie suficientă pentru ca cineva să-şi dea seama că aceste „profeţii” nu sunt de la Maica lui Dumnezeu, ci de la tatăl minciunii. Conform Scripturilor, sfârşitul veacurilor va veni însoţit de războaie şi de zvonuri de războaie (Mt. 24, 6). Pentru a fi mai exacţi, o scurtă perioadă de pace peste lume va interveni la un moment dat, dar nu va fi de la Maica lui Dumnezeu, ci de la antihrist.

Pe scurt, „profeţiile” de la Fatima sunt iluzii demonice. Faptul că zeci de mii, dacă nu milioane de romano-catolici (inclusiv câţiva papi) au fost înşelaţi de acestea, este o mărturie că Duhul dreptei socotinţe (al discernământului) a părăsit Biserica Romano-Catolică. Dar cum ar putea fi altfel? Pentru că Biserica Romano-Catolică a fost cea care a subordonat şi marginalizat Duhul Sfânt prin dogma Filioque. Pentru că Biserica Romană a definit energiile Duhului drept efecte create, astfel deposedându-l pe om de posibilitatea părtăşiei directe la Dumnezeu, limitându-l la o înţelegere a mântuirii externă, legalistă şi negându-i posibilitatea îndumnezeirii. Biserica Romană a fost cea care a eliminat nevoia de a exista Duhul unităţii în Biserică prin organizarea sa având ca model Imperiul Roman, creând o organizaţie universală, politică, condusă de un singur monarh infailibil. Din aceste cauze, excesele devoţiunii mariane sunt inevitabile.

---

[26] *Graef scrie: „Este dificil de înţeles de ce un act formal de convertire ar putea avea un asemenea impact enorm; aşa cum a arătat Pr. Martindale, «convertirea lumii nu a fost ataşată necondiţionat de Calvar»”, p. 140.*

(din: Clark Carlton - Adevărul Ortodoxiei faţă de Catolicism, editura Ecclesiast, 2010, traducere de Dragoş Dâscă)

Poem închinat Maicii Domnului

Părintele Sandu Tudor a rodit poeme şi rugăciuni închinate Maicii Domnului.

Pentru marea noapte a Fecioarei
„Bucură-te, Seară a dorului deplin.
Inima, smerit ţi-a-ntrezărit şi cântă
înargintatu-ţi chip de răsura sfântă,
înflorit cu cearcăn de inel virgin.

Moarta-i frumuseţea florilor de lut,
de rugină faţa podoabelor lumeşti.

Numai Tu, Chivotul nestricăciunii eşti,
de-ai cuprins în Tine pre Cel-ne-ncăput
Îmi jertfesc lumina ochilor mei Ţie,
ca să trec lăuntric sub cer înnoptat,
să-ţi privesc în cuget chipul ne-ntinat
aşteptând doritul basm ce va să fie.

Peste seara minţii peceţia Ta,
limpede, unică şi covârşitoare,
îmi stă sus în creştet, călăuzitoare,

în logodna - albastră de stea logostea.

Mâna-ma de-a pururi din surâsu-ţi lin,
prin veacul viclean şi de împietrire,
la sorocul vieţii, un orb de uimire,
să ating în praguri biblicul Amin.”

Rugăciune către Maica Domnului, de Mihai Eminescu

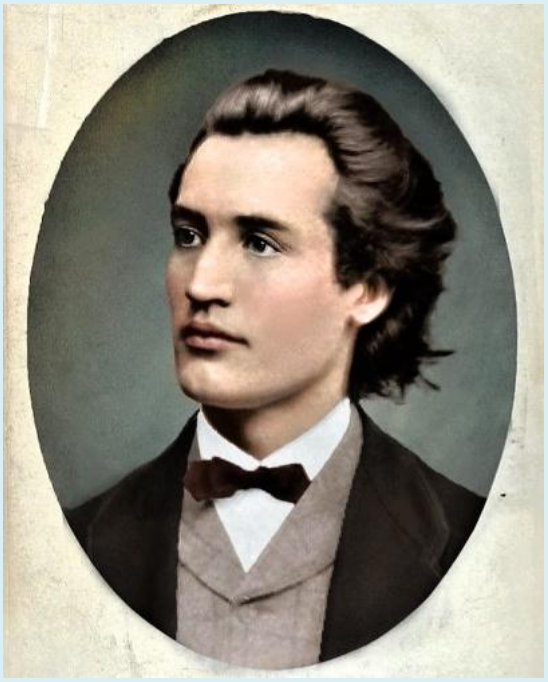

Crăiasă alegându-te
Îngenunchem rugându-te,
Înalță-ne, ne mântuie
Din valul ce ne bântuie;
Fii scut de întărire
Și zid de mântuire,
Privirea-ți adorată
Asupra-ne coboară,
O, Maică prea curată
Și pururea fecioară,
Marie!

Noi, ce din mila sfântului
Umbră facem pământului,
Rugămu-ne-ndurărilor
Luceafărului mărilor;
Ascultă-a noastre plângeri,
Regină peste îngeri,
Din neguri te arată,
Lumină dulce clară,
O, Maică prea curată
Și pururea fecioară,
Marie!

Erminia (explicarea) icoanei Nașterii Maicii Domnului

Evenimentul a fost zugrăvit, de-a lungul timpului, în numeroase reprezentări iconografice.

Praznicul Nașterii Maicii Domnului reprezintă cea dintâi mare sărbătoare din anul bisericesc ortodox, care începe la 1 septembrie. Sărbătoarea a fost stabilită în a opta zi din noul an, pentru că cifra opt simbolizează ziua veșniciei, viața fără de sfârșit.

Sfânta Scriptură nu oferă informaţii despre Naşterea Maicii Domnului. Acest eveniment este relatat numai de Tradiția Bisericii şi consemnat în cărțile de cult şi în unele scrieri. Printre acestea se numără Protoevanghelia lui Iacov din secolul al II-lea.

Din Sfânta Tradiţie ştim că părinţii Maicii Domnului erau drepţii Ioachim şi Ana. Ei nu puteau avea copii şi erau înaintaţi în vârstă. Cu toate că au întâmpinat multe greutăți, aceștia își doreau un copil.

Potrivit lui Constantine Cavarnos, autorul cărții Ghid de Iconografie bizantină, reprezentarea iconografică își are rolul ei în relatarea momentului Nașterii Maicii Domnului:

Sfânta Ana stă pe pat înlăuntrul casei. Este zugrăvită la dimensiuni mari, în centrul icoanei. Conform tradiției care ne vorbește despre ea, apare descrisă ca o femeie în vârstă, cucernică. Pe lângă ea se află două sau trei tinere, una îi aduce mâncare pe o tavă. Stau într-o parte a ei și cu fața la ea. În unele icoane, în spatele lor, se află Sfântul Ioachim.

Mai jos, în plan frontal, este reprezentată copila, Maica Domnului, gata să fie îmbăiată de două femei. Sfânta Ana, Sfântul Ioachim și Maica Domnului au aureole.

Tema Nașterii Domnului apare în iconografie cel puțin din secolul al VII-lea. Se întâlnește atât în icoane pe suport, cât și în reprezentările murale. Ocupă, după cum se cuvine, un loc secundar comparativ cu icoana Nașterii Mântuitorului Hristos.

Sursa: http://basilica.ro

Tudor Călin Zarojanu - Mănăstirea Cudalbi, un loc al regăsirii de sine

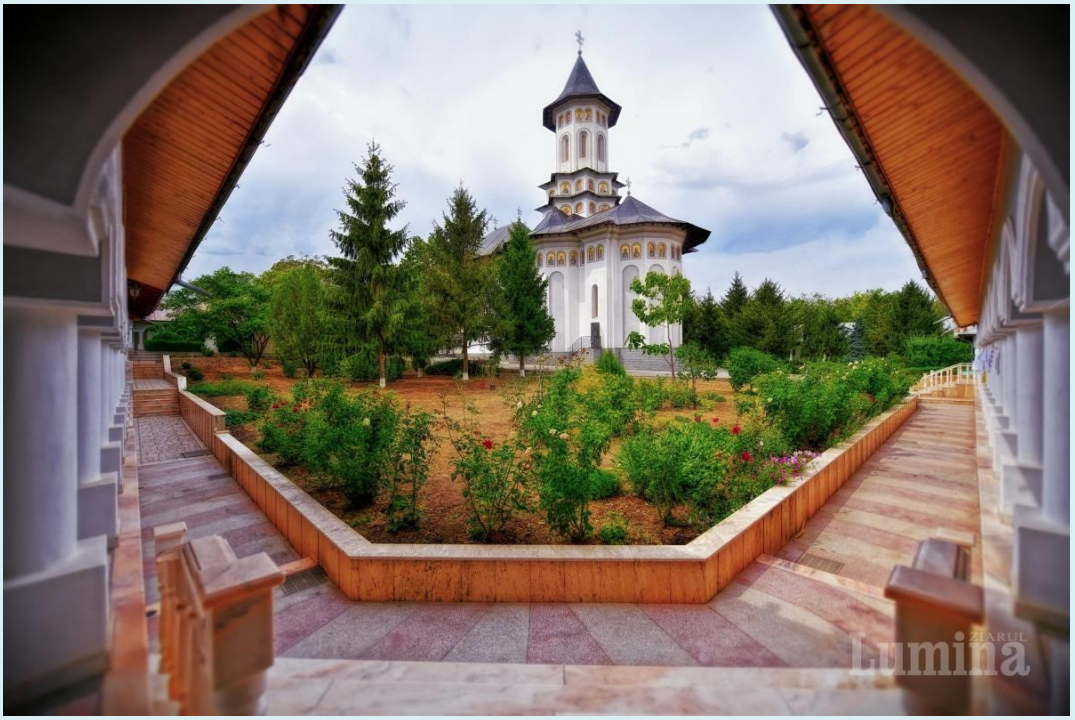

08 sep, 2020

La ceas de sărbătorire a Naşterii Maicii Domnului, vă prezentăm Mănăstirea Cudalbi, purtând acest minunat hram şi aflată în zona centrală a podişului Covurluiului, la 55 de kilometri nord de municipiul Galaţi.

Mănăstirea Cudalbi, denumită iniţial Gologanu, după numele moşiei acelor locuri, a fost ctitorită de mărturisitoarea Eugenia Pană, biserica fiind ridicată între 1925 şi 1933. După două decenii, mănăstirea a fost desfiinţată, iar ctitora ei a ajuns în beciurile comuniste.

Începând cu anul 1990, însă, aşezământul a renăscut şi, după multă muncă, arată mai frumos decât ar fi putut spera cineva în urmă cu un secol.

Eugenia Pană a avut un destin dramatic, deşi nimic nu părea să prevestească asta: părinţii ei aveau o moşie mare, iar ea s-a căsătorit cu un medic. Apoi, însă, a fost părăsită de soţ. A rămas cu părinţii şi, pentru că aceştia văzuseră o luminiţă pe câmp, considerând că a fost un semn divin, a construit mănăstirea, începând cu biserica, al cărei Altar să fie aşezat în acel loc.

Prima stareţă a mănăstirii a fost monahia Haritina Vasiliu, care s-a îngrijit de construcţia bisericii, ridicată de meşterul Maidaluc şi sfinţită de către episcopul Cosma Petrovici al Dunării de Jos.

În 1959, comuniştii au desfiinţat-o prin decretul de tristă amintire nr. 410. În litera acestuia, au fost închise 92 de mănăstiri, iar numărul celor care au fost siliți să părăsească viața monahală a fost de 4.750.

Biserica de la Gologanu a fost închisă, maicile au fost alungate, chiliile au fost demolate, iar aşezământul a fost transformat în Întreprindere Agricolă de Stat, în care s-au depozitat cereale.

Dar Eugenia Pană nu și-a predat moșia la „colectivă”. Drept urmare, a fost arestată de comuniști și aruncată în temniță, unde și-a găsit sfârșitul, trupul ei fiind azvârlit într-o groapă comună, al cărei loc a rămas necunoscut până azi.

Ca o relativă consolare, sub covorul din biserica actuală se află o trapă care duce la cripta cu sicriele în care se află rămășițele pământești ale părinților Eugeniei, Gheorghe și Maria, înmormântați de fiica lor cât încă era în libertate.

Când s-a reînființat mănăstirea, coșciugele inițiale au fost descoperite într-o stare avansată de degradare, așa că au fost înlocuite.

Aflăm, între altele, că și maica Cecilia, sora actualei maici stareţe, stavrofora Mariani Popa, a fost aruncată în temnițele comuniste la 19 ani. „Așa au fost timpurile…”, spune cu simplitate monahia.

În 1990, din inițiativa Arhiepiscopului Antim Nica, mănăstirea a fost reînființată, cinci din cele 60 de vieţuitoare de odinioară întorcându-se în obşte, sub ascultarea maicii Magdalena Bichir.

Cu sprijinul Eparhiei Dunării de Jos şi prin străduinţele obştii de maici, au fost construite o nouă biserică, o nouă clopotniţă şi trei corpuri de chilii.

În 1998, vechiul nume al mănăstirii a fost schimbat în Mănăstirea „Maicii Domnului”- Cudalbi, după numele comunei de care aparține, chiar dacă se află la câțiva kilometri buni de aceasta.

O biserică se prăbușește, alta mai frumoasă se înalță

Maica stareță ne povestește că biserica a trebuit refăcută din temelii. „În 2003, am făcut săpături de jur împrejur, am lărgit și am lungit spațiul, vechea bisericuță rămânând în interior, dar când s-au luat schelele, ea s-a prăbușit. În 1925, când fusese ridicată, nu se folosise nici ciment, nici fier-beton. Cărămida a fost foarte bună, dar n-a rezistat timpului. Cu ce cărămidă am putut salva, am izolat toată trapeza, n-am aruncat nimic!”

Pictura de acum un secol fusese realizată de un meșter italian care avea o singură mână; câteva fragmente se păstrează în perspectiva unui eventual muzeu.

Arhitectura bisericii, ștefaniană, amintește de mănăstirile din Bucovina, „datorită Înalt-preasfințitului părinte Casian, care a venit cu arhitecți de la București

și ne-a ajutat tot timpul”. De altfel, prima însemnare din Cartea de onoare aparține actualului Arhiepiscop al Dunării de Jos.

Pictura bisericii actuale, superbă, ca și cea a paraclisului, a fost făcută de Ionuț și Marius, doi tineri ucenici ai bine-cunoscutului maestru Ion Moldoveanu, cel care, împreună cu soția sa, Dana, a zugrăvit multe biserici, printre care „Sfântul Gheorghe”- Nou de la kilometrul zero al Capitalei.

Paraclisul a fost piatra de încercare a celor doi tineri: după ce a văzut cât de frumoasă a ieșit pictura de aici, IPS Casian a dat binecuvântarea ca și biserica mare a mănăstirii să fie realizată tot de către ei.

Vizităm pe îndelete totul, beneficiind de răbdarea monahiei și de informațiile furnizate de aceasta. Ansamblul este în mod evident binecuvântat de Dumnezeu. Nu doar biserica, nu doar corpurile de chilii, trapeza, paraclisul, clopotnița și celelalte construcții stârnesc admirația, ci tot locul - cu anexele, stupina, via, mica livadă, atelierul de veșminte preoțești aflat departe în vale - este foarte frumos.

„L-am făcut frumos!”, zâmbește maica stareță cu smerenie, dar și cu bucurie, și adaugă: „Îi mulțumim lui Dumnezeu că am apucat să vedem totul terminat!”

Oleacă de vijelie iarna

Întrebăm, între altele, de utilități - curent electric, apă, gaz - și maica stareță răspunde cu umor: „Gaz, nu! Vorbiți de lucruri sfinte. Chiar să avem de toate? Păi, de ce mai suntem călugări? Îmi luam un apartament la oraș și aveam de toate!”

În afară de gaz, Mănăstirea Cudalbi are însă tot ce este normal să aibă un locaș de cult în mileniul trei după Hristos, inclusiv centrală de încălzire pe curent electric, acces la internet și pagină de Facebook.

„Dar am muncit pentru ele! Și am zis că nu-s pentru mine, ci ca să rămână! Să nu facem degeaba umbră pământului. Dumneavoastră aveți familie, aveți copii, dar noi ce lăsăm în urmă dacă nu un asemenea loc, care să dăinuie?”

În curând, nu doar un singur loc, căci IPS Casian le-a dat binecuvântare să înceapă o altă mănăstire la Cuca, 28 km est de Cudalbi, pe un teren donat de o doamnă din București. „Deocamdată am ieșit din pământ, am turnat placa și am început zidirea. Foarte frumoasă va ieși! Iar locul este extraordinar de frumos, e o poziție mai bună ca aici!”

O întreb cum stau cu banii pentru șantier și-mi răspunde din nou cu umor: „Păi, până diseară îi batem cu ciocanul și mâine îi ducem!”

Izolată în mijlocul unui câmp, Mănăstirea Cudalbi beneficiază de o liniște de început de lume. Credincioși nu vin mulți în zilele săptămânii, dar se adună la sărbători: anul trecut, la hram, au fost peste o mie de pelerini.

Cele 28 de maici (obștea fiind completată de doi preoți), plus ajutoarele lor, s-au pregătit pe îndelete, în toate cele, chiar și anul acesta când pandemia probabil o să rărească numărul participanților la hram, mai ales că, atunci când am vizitat-o, vremea tocmai era pe cale să se schimbe. Ceea ce însă nu este neapărat rău, căci a fost secetă mare, porumbul era uscat, via rodise modest și, cum spunea maica stareță: „În fiecare an ne rugăm să nu plouă la hram. Acum spunem: Măcar de-ar ploua!”

Apropo de vreme, întrebăm cum este iarna aici. „Oleacă de vijelie”, zâmbește maica stareță. Apoi revine: „Oleacă mai mult…”

Departe de lumea dezlănțuită

Sala de mese, bucătăria, camera de oaspeți, sala dedicată conferințelor preoțești, o mică terasă spre vie, cămara cu vesela de inox - totul este impecabil de curat, ordonat, simplu și în același timp elegant. Există și un lift pentru marfă, dar nu prea e folosit. După cum sunt rar folosite buteliile de gaz, căci plitele din bucătărie sunt electrice.

„Să știți că facem câtă economie putem. Nouă nu ne trebuie mare lucru”, ne asigură stareța și nu ne îndoim nici o clipă de adevărul acestor cuvinte.

Curtea și împrejurimile mănăstirii sunt aproape o grădină botanică, minuțios îngrijită. Brazi argintii, brazi obișnuiți, arbuști ornamentali, gard viu, trandafiri. Pentru brazi, ca să se prindă, s-a decopertat pământul cu excavatorul și s-a adus alt pământ, mai proaspăt și mai bogat. Și tot au stat cu emoții dacă se vor prinde. S-au prins, și acum sunt falnici. Au avut și un dram de noroc: tocmai se desființa o pepinieră și au putut cumpăra brazii la prețuri mai mult decât modeste.

Maica stareță ne prezintă cu bucurie tot ce s-a făcut în curtea mănăstirii și nu se sfiește să spună că unele lucruri, de pildă piatra aleilor, au fost scumpe. „Dar nu era să le facem din chirpici!” Totul este gândit să dăinuie și să fie de folos celor care simt nevoia să se rupă câteva ceasuri de tumultul vieții cotidiene, de lumea dezlănțuită, să vină aici să se închine, să se roage și să se regăsească pe sine în fața lui Dumnezeu.

O comună care își merită mănăstirea

Comuna Cudalbi se află în Câmpia Covurlui, lângă râul Gerului, la o altitudine de 70 m - deasupra nivelului mării, și se întinde pe o suprafață de 138,19 km².

Conform site-ului Primăriei Cudalbi (un site excelent pus la punct!), „primul document referitor la teritoriul pe care-l ocupă așezarea este un suret (copie) de pe un ispisoc vechi, din 25 iulie 1526, al voievodului Ștefan cel tânăr, domnul Țării Moldovei, în care se face mențiunea că «slugilor Ștefan Cudalb vornic și Ion Iusbașa Vrăghei» li s-a dat «o bocată de pământu peste Valea Gerului în curmeziș»".

La fel de adevărat este însă că „în împrejurimile Cudalbilor existau, cu trei secole în urmă, mai multe sate foarte răsfirate și de mici dimensiuni (Mănăstirea, Troienești de Jos, Ciungi, Bordei, Curmezișeni, Țigănei sau Lăturișeni) ai căror locuitori afectați fiind de invaziile tătarilor s-au văzut nevoiți să se integreze noii așezări pentru a se putea apăra mult mai bine de dușmani".

În 1843, când au fost vizitați de botanistul elvețian Charles Guébhard, Cudalbii erau cel mai mare sat din Moldova, care avea „mai mult de 800 de case ce aparțin țăranilor liberi, numiți răzeși".

La sfârșitul secolului al XIX-lea, comuna făcea parte din plasa Zimbrul a județului Covurlui și în ea funcționau trei școli și patru biserici. În 1950, comuna a fost transferată raionului Bujor și apoi (după 1956) raionului Tecuci din regiunea Galați, pentru ca în 1968 să treacă la județul Galați. Au fost vremuri complicate inclusiv din punct de vedere teritorial-administrativ!

Localitatea este străbătută de DJ251, care o leagă spre sud de Costache Negri, Pechea, Cuza Vodă, Slobozia Conachi, Schela, Smârdan și Galați, iar spre nord de Valea Mărului, Matca și Tecuci. La Cudalbi, din acest drum se desprinde DJ253, care duce spre est la Băleni și Fârțănești.

Aici, dar și pe teritoriul altor comune, se găsesc vestigiile Valului lui Athanaric (secolele II-IV d.Hr.), sit arheologic de interes național.

Peste 97% dintre locuitori (6.319 la recensământul din 2011) sunt de etnie română și peste 95% ortodocși. Comuna are patru biserici, bibliotecă, Casa de cultură „Tache Avramescu" (un învățător celebrat în acest fel), un dispensar, 3 cabinete medicale, un dispensar sanitar, farmacii, oficiu poștal, agenții bancare, două grădinițe, două școli primare și gimnaziale, una profesională și… un liceu tehnologic! Locuitorii cultivă o suprafață agricolă având în total 13.370 de hectare, iar acoperirea GSM și de internet este de 98%.

O comună modernă, așadar, care-și merită mănăstirea din vecinătate, ambele având o istorie impresionantă.

Teodor Danalache - Biserica Sfânta Ana din Ierusalim - locul Naşterii Maicii Domnului

Biserica Sfânta Ana, din Ierusalim, se afla zidită pe locul unde s-a aflat casa drepţilor Părinţi Ioachim şi Ana, adică pe locul unde s-a născut Maica Domnului. Această biserică se află foarte aproape de Poarta Sfântului Ştefan, numită şi "Poarta Leilor", în partea nordică a muntelui sfânt, imediat lângă bazinele de la scăldătoarea Vitezda.

La numai câţiva zeci de metri de Poarta Sfântului Ştefan, pe partea dreaptă, se înalţă "Clădirea Părinţilor Albi". În curtea mănăstirii, în mijlocul unei grădini încântătoare, se poate vedea Biserica Sfânta Ana, iar puţin mai departe imensul şantier de săpături arheologice al bazinului de la scăldătoarea Vitezda.

Biserica închinată Sfintei Ana, zidită de cruciaţi, este una dintre puţinele clădiri creştine ridicate în secolul al XII-lea, care au supravieţuit până astăzi. Biserica a fost zidită pe o parte din ruinele basilicii bizantine din secolul al V-lea.

Locul unde s-a născut Maica Domnului !

Sfânta Scriptură nu ne relatează acest eveniment. Însă, scrierile apocrife oferă foarte multe amănunte despre originea şi copilăria Fecioarei Maria. Cea mai importantă sursă în acest sens, o reprezintă Protoevanghelia lui Iacov, o lucrare iudeo-creştină din sec. al II-lea. Fragmentul referitor la Fecioara Maria a fost

scris în jurul anului 140. Deşi nu este considerată o scriere canonică, informaţiile oferite pot fi considerate veridice, cu rezervele de rigoare.

Tatăl Fecioarei Maria se numea Ioachim şi era din seminţia lui Iuda. Soţia lui Ioachim se numea Ana şi era fiica preotului Matthan. Astfel, tatăl Fecioarei Maria era un urmaş al regelui David, iar mama, o descendentă din familia preoţească a lui Aaron, împlinindu-se prin aceasta proorocia că Mesia va avea o dublă descendenţă: împărătească şi preoţească.

Pentru că nu aveau copii, Ioachim şi Ana au început să fie ironizaţi şi batjocoriţi de oameni. Lipsa copiilor era considerată un blestem din partea lui Dumnezeu. Tradiţia spune că în al cincizecilea an al căsătoriei lor, marele Preot de la Templu a refuzat în public jertfa lor, numindu-i blestemaţi.

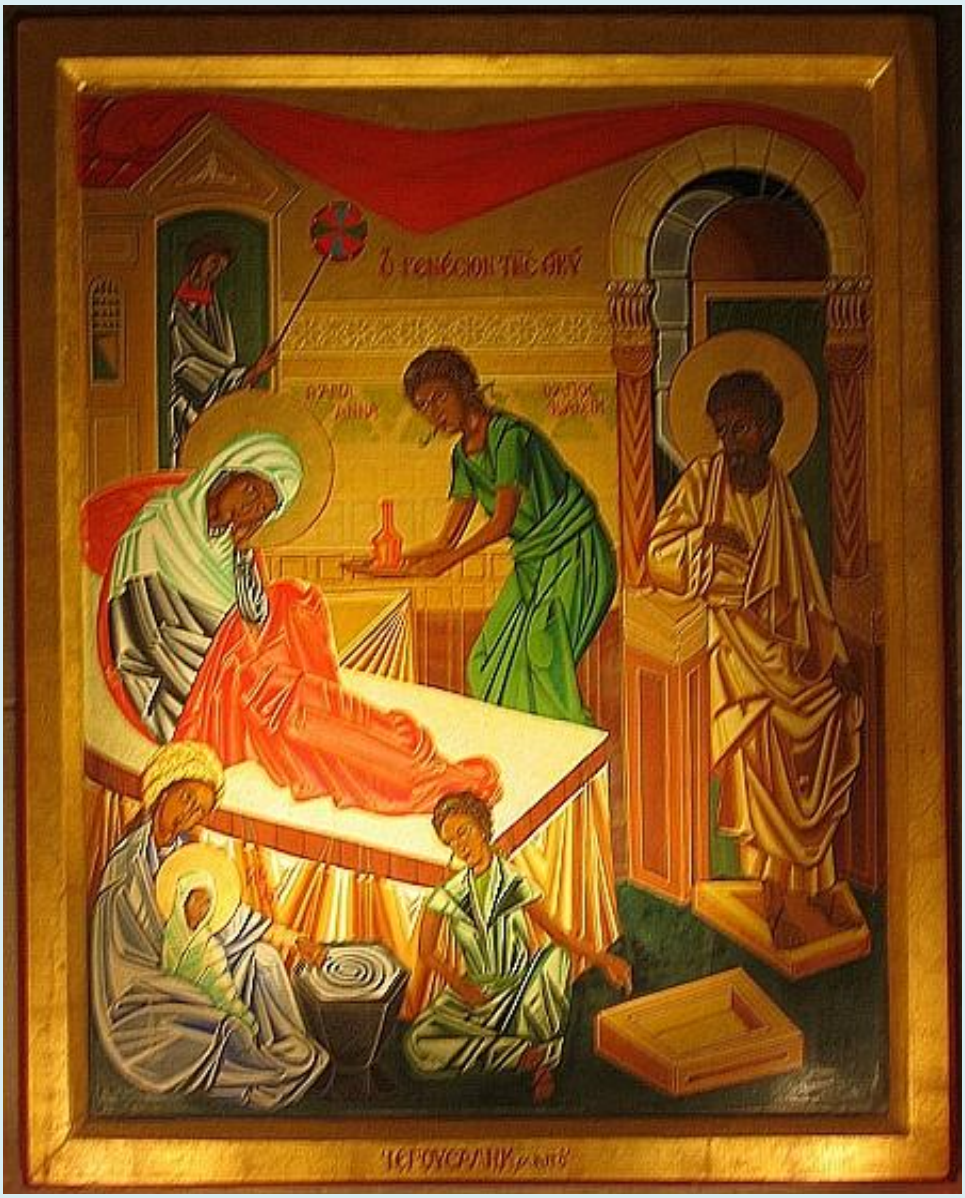

Rugăciunea lor nu va fi însă trecută cu vederea, astfel încât Arhanghelul Gavriil le-a vestit, fiecăruia în prte, pe când se aflau retraşi în post şi rugăciune, naşterea unei fiice, Maria. Provenind din ebraicul "Aia", Maria se tâlcuieşte "Doamna", dar numele evreiesc Maryam sau Miryam ar putea fi şi de străveche origine egipteană, trăgându-se din verbul "mri", "a iubi", cu sufixul afectiv ebraic -am, deci "cea dragă", "cea iubită".

Biserica Sfântă Ana din Ierusalim - locul Naşterii Maicii Domnului

Biserica Sfântă Ana a fost construită foarte aproape de scăldătoarea Vitezda, pe locul unde s-a aflat casa Sfinţilor Părinţi Ioachim şi Ana, părinţii Maicii Domnului. Rezervoarele de apă din Vitezda asigurau apa necesară la Templu.

Prima fântână de la Vitezda a fost construită în vremea primului Templu, pe urma unei adâncituri în piatră, unde se aduna apă de ploaie, de aici curgând mai apoi în valea de la poalele muntelui. În secolul al III-lea i.Hr, în vremea celui de-al doilea Templu, fântâna de la Vitezda a fost reconstruită, spre a asigura mai multă apă trebuinţelor de la Templu.

În vremea de ocupaţie bizantină, scăldătoarea de la Vitezda a devenit un mare centru creştin de pelerinaj. În perioada anilor 422-458, când Iuvenalie era patriarh al Ierusalimului, în apropierea scăldătorii a fost zidită o măreaţă biserică bizantină. Această structură de piatră era susţinută de şapte arce, fiind construită peste digul central şi peste bazinele de apă.

Bizantinii au construit o biserică având lungimea de 45 de metri şi lăţimea de 18 metri, cu trei naosuri, adică o capodoperă arhitecturală. Absida şi o parte din corpul bisericii au fost construite pe locul templului şi al băilor tămăduitoare ale păgânilor, restul bisericii fiind suspendat pe fosta scăldătoare.

Naosul central se sprijinea pe digul central, care separa piscina în două. Naosul sudic se sprijinea pe şapte mari contraforţi care aveau capetele pe fundul bazinului. Pentru a susţine naosul de nord s-a construit o boltă deasupra rezervorului nordic. Tot în partea de nord se afla "martyrium", în care erau venerate moaştele sfinţilor. Catedrala se arăta a fi fost mai mult o biserică suspendată.

Pardoseala bizantină era zidită din lespezi de marmură şi din mozaicuri. Bazilica a fost construită, cu siguranţă, mai înainte de anul 427, deoarece s-au

găsit resturi de pardoseală având pe ele cruci; or, se ştie că în anul 427, împăratul Teodosie al II-lea a interzis să se mai facă cruci pe pardoseală, pentru ca acest semn sfânt să nu fie călcat în picioare.

În descrierile pelerinilor, biserica de la Vitezda este numită Biserica Paraliticului, deoarece comemora minunea înfăptuită în acel loc de Hristos. Totodată însă, biserica era închinată şi Maicii Domnului.

O tradiţie, despre care vorbeşte deja în secolul al II-lea Evanghelia apocrifă a lui Iacob, situează aici, în apropierea templului, casa părinţilor Fecioarei Maria, Ioachim şi Ana şi deci locul în care s-a născut Maica Domnului. Cu toate acestea, nu ştie cu exactitate unde s-a născut Maica Domnului. Astfel, o altă tradiţie locală spune că Ioachim şi Ana erau originari de la Seforis, un sat situat la aproximativ 6 kilometri depărtare de Nazaret.

În anul 614, armatele persane vor incendia biserica ctitorită de patriarh. Mai târziu, aceasta va fi însă iarăşi reparată şi înfrumuseţată. În anul 1010, basilica va fi distrusă în întregime de conducătorii arabi.

Cruciaţii vor cuceri oraşul în anul 1099, când vor şi rezidi biserica cea mare, acesteia adăugându-i şi o micuţă capelă, având o lungime de 20 de metri şi o lăţime de 10 metri. Tot acum, locul va deveni mănăstire. Mai târziu, prin anul 1140, ei vor ridica o nouă şi măreaţă basilică, în partea sud-estică a capelei, închinând-o Sfintei Ana, mama Maicii Domnului.

Pe locul bisericii celei mari, de factură bizantină, cruciaţii au zidit alte două: una mai mică, servind drept capela unei mănăstiri de bărbaţi şi a doua, măreaţă, care este actuala Biserica Sfânta Ana, una din cele mai frumoase biserici romane care au rămas până astăzi în Ţara Sfântă. În jurul acesteia funcţiona o a doua mare mănăstire, de femei. Aici s-au retras Alda, soţia lui Baudouin I, şi Iudita, fiica lui Baudouin al II-lea.

În anul 119, odată cu alungarea latinilor din Ţara Sfântă, otomanul Saladin va cuceri din nou oraşul, transformând biserica în şcoală de Coran. Mai apoi, în vremea mamelucilor, şcoala musulmană a căpătat un deosebit renume.

Astfel, în secolul al XV-lea, călugării franciscani au reuşit să cumpere de la musulmani un drept, în urma căruia li se dădea voie să săvârşească Sfânta Liturghie în Biserica Sfânta Ana, de două ori pe an (8 septembrie şi 8 decembrie). Otomanii au lăsat însă în paragină clădirea, abia în anul 1878 biserica fiind înapoiată creştinilor.

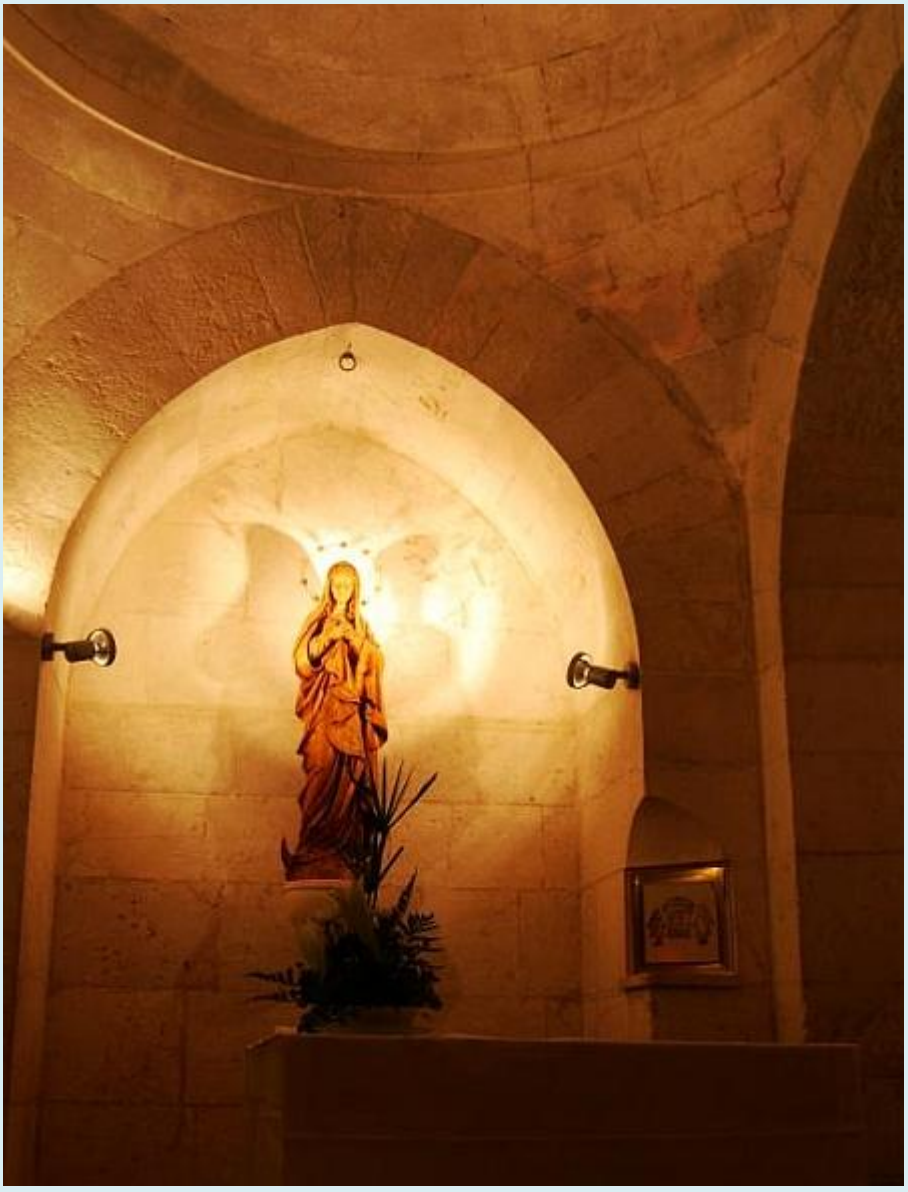

În urma războiului din Crimeea, biserica a fost cedată, de către sultanul Abdul Megid, francezilor, iar aceştia au încredinţat-o Părinţilor Albi, comunitate întemeiată de cardinalul Lavigerie. Părinţii Albi au amenajat în incinta acesteia un seminar greco-catolic. Clădirile au fost de mai multe ori reparate, cele mai

însemnate lucrări fiind însă cele ce au urmat anului 1967, când israeliţii au bombardat locul.

Deasupra uşii de intrare, biserica cruciaţilor păstrează o placă de piatră, datând din anul 1192, pe care stau scrise, pe cinci rânduri, cele despre Saladin, care a cucerit oraşul Ierusalim, transformând locul în şcoală. Biserica mai are o uşă de acces, pe lângă cea principală, anume pe una dintre laterale.

Interiorul bisericii cruciate este împărţit în trei mari hale, egale ca dimensiuni şi despărţite între ele prin două rânduri de coloane, fiecare având câte o bază în formă de cruce. Bazele zidurilor dinspre nord şi sud sunt părţi din vechea biserica bizantină, restul fiind adăugiri cruciate din secolul al XII-lea.

Altarul este zidit într-o absidă rotundă, mai înălţată, de o parte şi de alta fiind zidite alte două altare mai mici. Pe faţadele acestor altare mici sunt înfăţişaţi

Apostolii Matei şi Luca, cei care vorbesc de început vieţii celei după trup a Mântuitorului.

În partea sudică a halei se află o scară ce coboară în cripta subterană. Cripta e formată din mai multe peşteri vechi. Iniţial, aici s-a aflat o peşteră care, potrivit tradiţiei creştine locale (catolice), a fost folosită drept loc de naştere pentru Fecioara Maria. În partea nordică a peşterii este aşezată o statuie catolică. Peştera din mijloc este închinată copilei Maria.

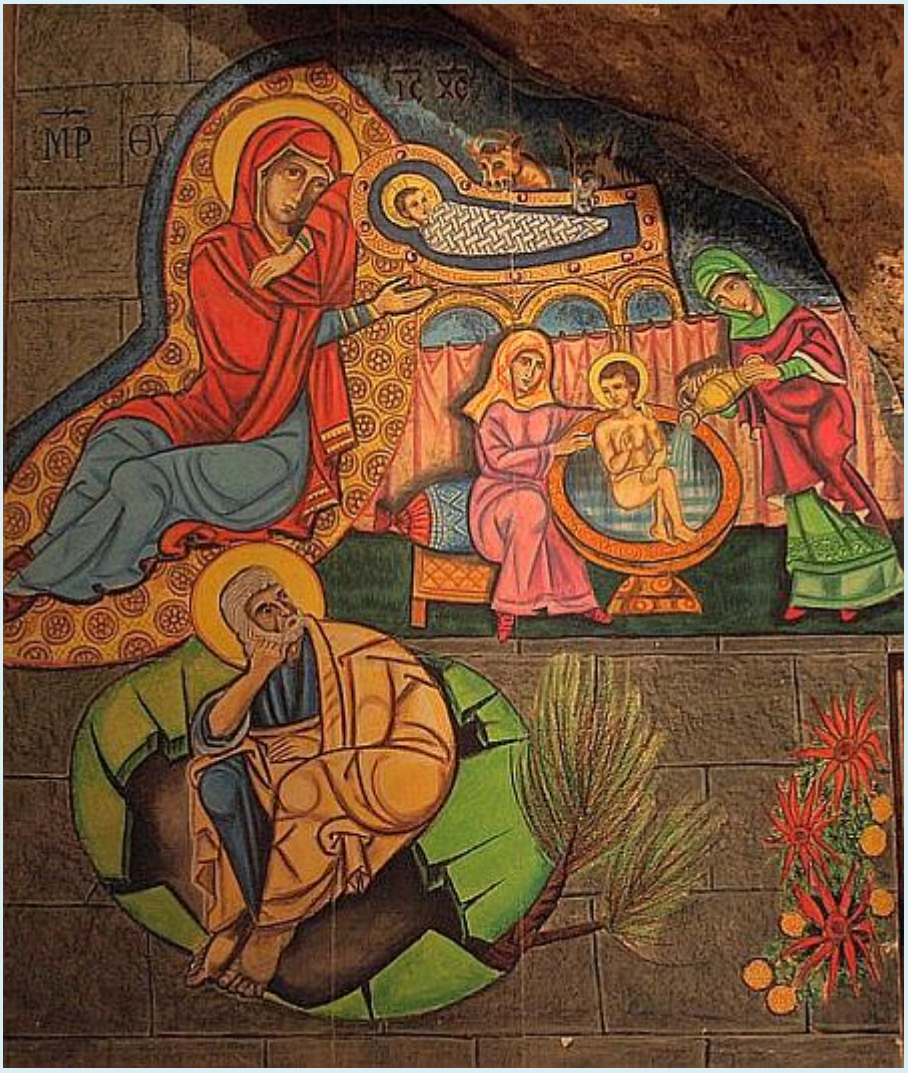

Biserica "Sfânta Ana" – Ierusalim

Biserica Sfânta Ana este totodată locul naşterii Sfintei Fecioare Maria, la Ierusalim

Interiorul Bisericii Sfânta Ana - Ierusalim

Capela naşterii Sfintei Fecioare Maria

Icoană din Capela naşterii Sfintei Fecioare Maria

Statuie ce o reprezintă pe Sfânta Ana, având alături de ea pe copila Maria

Scăldătoarea Betesda, locul purificării animalelor de jertfă. Se văd ruinele unei mănăstiri cruciate

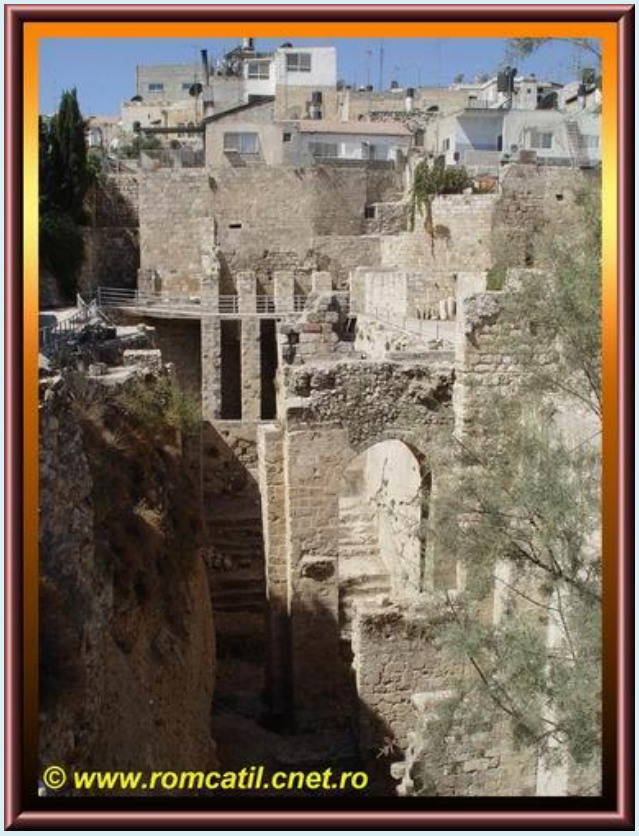

Sit arheologic de la Scăldătoarea Betesda, (Probatica)

La nord de esplanada templului, la circa 50 de metri de Poarta Sfântului Ştefan, pe dreapta, se înalţă clădirea Părinţilor Albi. În curtea mănăstirii, în mijlocul unei grădini încântătoare, se poate vedea biserica Sfânta Ana, iar puţin mai departe imensul şantier de săpături arheologice al bazinului Betezda, remarcabil prin aspectul său haotic, prin ruinele sale suprapuse, complicate, greu de sesizat. Bazinul mai purta numele de Scăldătoarea Oilor sau Piscina Probatica, (de la cuvântul grec probatike care înseamnă oaie) deoarece se află în imediata apropiere a Porţii Oilor, unde se ţinea un important târg de oi pentru jertfele de la templu.

Pe vremea lui Iisus piscina avea formă trapezoidală şi măsura circa 120 de metri pe 60 de metri; adâncimea era de 20 de metri. Era înconjurată de jur împrejur de patru porticuri şi un al cincilea era construit pe zidul care împărţea rezervorul în două bazine, ceea ce justifică afirmaţia evanghelistului Ioan care menţionează cinci porticuri. Rezervorul colecta apele de ploaie din zona de nord, mai înaltă, a cetăţii servind pentru trebuinţele templului; jertfele numeroase cereau abluţiuni frecvente.

Aici Iisus a săvârşit minunea vindecării paraliticului pe care o povesteşte sfântul Ioan. „***Era o sărbătoare a iudeilor; şi Iisus s-a suit la Ierusalim. În Ierusalim, lângă Poarta Oilor este o scăldătoare numită în evreieşte Betesda care are cinci pridvoare. În pridvoarele acestea zăceau o mulţime de bolnavi, orbi, şchiopi, paralizaţi, care aşteptau mişcarea apei. Căci un înger al Domnului se cobora din când în când în scăldătoare şi tulbura apa. Şi cel dintâi care se cobora în ea, după tulburarea apei, se făcea sănătos, orice boală ar fi avut. Acolo se afla un om bolnav de 38 de ani. Iisus, când l-a văzut zăcând şi fiindcă ştia că este bolnav de multă vreme i-a zis: «Vrei să te faci sănătos?» «Doamne, i-a răspuns bolnavul, n-am pe nimeni să mă bage în scăldătoare când se tulbură apa şi până să mă duc eu se coboară altul înaintea mea». «Scoală-te, i-a zis Iisus, ridică-ţi patul şi umblă». Îndată omul acela s-a făcut sănătos, şi-a luat patul şi umbla***" (In 5,1-8).

Săpăturile au dat la iveală la răsărit de piscină un complex de grote care trebuie să fi fost celebre pentru băile lor tămăduitoare cu mult înainte de epoca lui Hristos, după cum dă mărturie cultul care se aducea în acest loc zeului Serapis. Când împăratul Adrian a construit noul oraş Aelia Capitolina, pentru a şterge amintirea minunii lui Hristos şi pentru a reînvia tradiţia păgână, a amenajat aici băi păgâne şi, foarte probabil, a înălţat un templu în cinstea lui Esculap, zeul medicinei, după cum rezultă din picturile romane, fragmentele de mozaic şi ex-votourile găsite de arheologi.

O menţiune interesantă a bazinului Betezda o face în anul 333 pelerinul din Bordeaux care relatează că era format din două rezervoare alăturate înconjurate

de jur împrejur de porticuri sau pridvoare unde îşi găseau ziua adăpost o mulţime de bolnavi şi nenorociţi: orbi, şchiopi, paralizaţi.

În secolul al V-lea bizantinii au construit o biserică având lungimea de 45m, cu trei naosuri; o capodoperă din punct de vedere arhitectural. Absida şi o parte din corpul bisericii au fost construite pe locul templului şi al băilor tămăduitoare ale păgânilor; restul bisericii era suspendat pe fosta piscină. Naosul central se sprijinea pe digul central care separa piscina în două. Naosul sudic se sprijinea pe şapte mari contraforţi care aveau capetele pe fundul bazinului; pentru a susţine naosul de nord s-a construit o boltă deasupra rezervorului nordic. Tot în partea de nord se afla martyrium în care erau venerate moaştele sfinţilor; o biserică suspendată în cea mai mare parte deasupra cavităţii imense. Pardoseala era în parte din lespezi de marmură, în parte din mozaicuri. Bazilica a fost construită cu siguranţă înainte de anul 427, deoarece s-au găsit resturi de pardoseală având pe ele cruci; or, se ştie că în anul 427 împăratul Teodosie al II-lea a interzis să se mai facă cruci pe pardoseală, pentru ca acest semn sfânt să nu fie călcat în picioare. ***Biserica e cunoscută în descrierile pelerinilor cu numele de biserica Paraliticului deoarece comemora minunea înfăptuită în acel loc de Hristos. Dar era închinată în acelaşi timp şi Maicii Domnului.***

O tradiţie despre care vorbeşte deja în secolul al II-lea Evanghelia apocrifă a lui Iacob situează aici, în apropierea templului, casa părinţilor Mariei, Ioachim şi Ana, şi deci locul în care s-a născut Maica Domnului. ***Astfel încât pelerinii vizitau în secolul al V-lea la bazinul Betezda biserica Paraliticului şi a Sfintei Maria unde ea s-a născut.*** De fapt, nu ştim exact unde s-a născut Maica Domnului. O altă tradiţie ne spune că Ioachim şi Ana erau originari de la Seforis, un sat situat la 6 km depărtare de Nazaret.

La invazia perşilor în anul 614 biserica a fost distrusă. La sosirea lor, cruciaţii au construit două biserici acolo unde bizantinii construiseră una singură: una mai mică pe locul fostei biserici bizantine, servind drept capelă unei mănăstiri de bărbaţi şi a doua, actuala biserică Sfânta Ana, una din cele mai frumoase biserici romane care au rămas în Ţara Sfântă. Aici era o a doua mare mănăstire de femei unde s-au retras Alda, soţia lui Baudouin I şi Iudita, fiica lui Baudouin al II-lea.

La căderea Regatului Latin, Saladin a transformat biserica în şcoală de Coran. În timpul ocupaţiei musulmane Părinţii Franciscani au recurs la toate mijloacele pentru a intra din când în când în criptă pentru a se ruga împreună cu pelerinii. Reuşeau uneori strecurându-se pe o fereastră. În secolul al XV-lea au obţinut un firman care le permitea să celebreze Liturghia în criptă de două ori pe an: la 8 septembrie, sărbătoarea Naşterii Maicii Domnului şi la 8 decembrie, sărbătoarea Neprihănitei Zămisliri. În secolul trecut, în urma războiului din Crimeea, a fost

cedată de către sultanul Abdul Megid francezilor, iar aceştia au încredinţat-o Părinţilor Albi, congregaţie întemeiată de cardinalul Lavigerie, în grija cărora se află şi astăzi.

Până la războiul de 6 zile, Părinţii Albi aveau aici un Seminar greco-catolic sau melchit.

Biserica Sfânta Ana a fost în mai multe rânduri restaurată în special în urma războiului din 1967, când a fost grav avariată de bombardamentele israelienilor.

Biserica are trei naosuri. Pe capitelurile a două altare care flanchează altarul principal sunt sculptate simbolurile lui Matei şi Luca, cei doi evanghelişti care povestesc evenimentele copilăriei lui Iisus. Din naosul din dreapta, o scară conduce la cripta unde cruciaţii au localizat locuinţa soţilor Ioachim şi Ana.

Cripta e formată din mai multe grote antice; grota centrală este închinată Mariei Copilă. Săpăturile arheologice care au început la bazinul Betezda cu mai bine de 100 de ani în urmă şi s-au continuat în mai multe rânduri până în zilele noastre au dat la lumină multe elemente din biserica bizantină şi din cea a cruciaţilor; se poate vedea în special absida acesteia din urmă.

Popas duhovnicesc la locul Naşterii Maicii Domnului (galerie foto)

Evanghelia apocrifă a lui Iacob (secolul al II-lea) situează casa părinţilor Maicii Domnului, Sfinţii Ioachim şi Ana, şi deci, locul în care s-a născut Maica Domnului lângă scăldătoarea Vitezda. În secolul al V-lea, bizantinii au construit aici o biserică având lungimea de 45 de metri, cu trei naosuri, închinată Maicii Domnului

La invazia perşilor din anul 614, biserica a fost distrusă. La sosirea lor, cruciaţii au construit două biserici pe locul fostei biserici bizantine: un paraclis pentru călugării catolici şi biserica Sfânta Ana. Biserica are trei naosuri. Din naosul din dreapta, o scară coboară către cripta în care cruciaţii au localizat locuinţa Sfinţilor Ioachim şi Ana.

foto: Oana Nechifor, Pr. Silviu Cluci

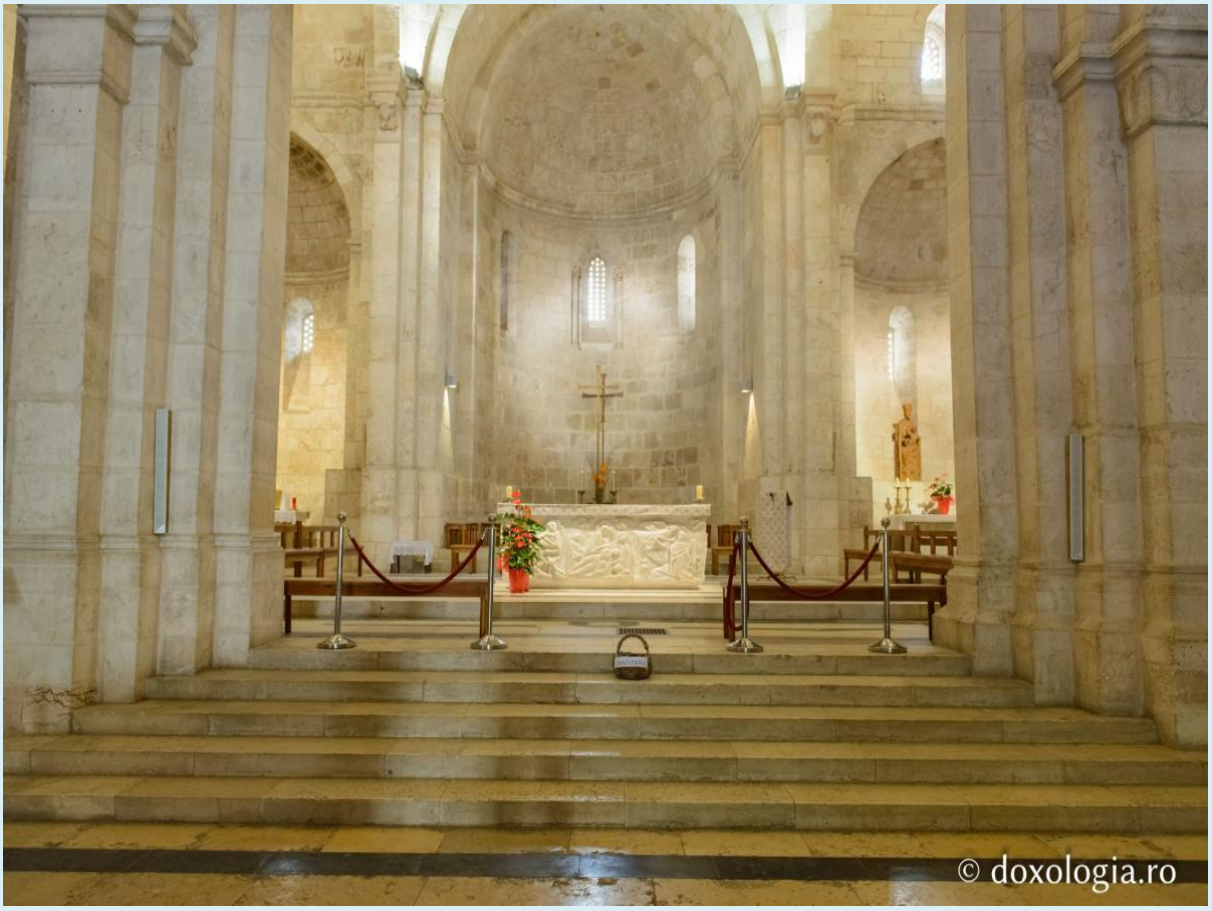
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

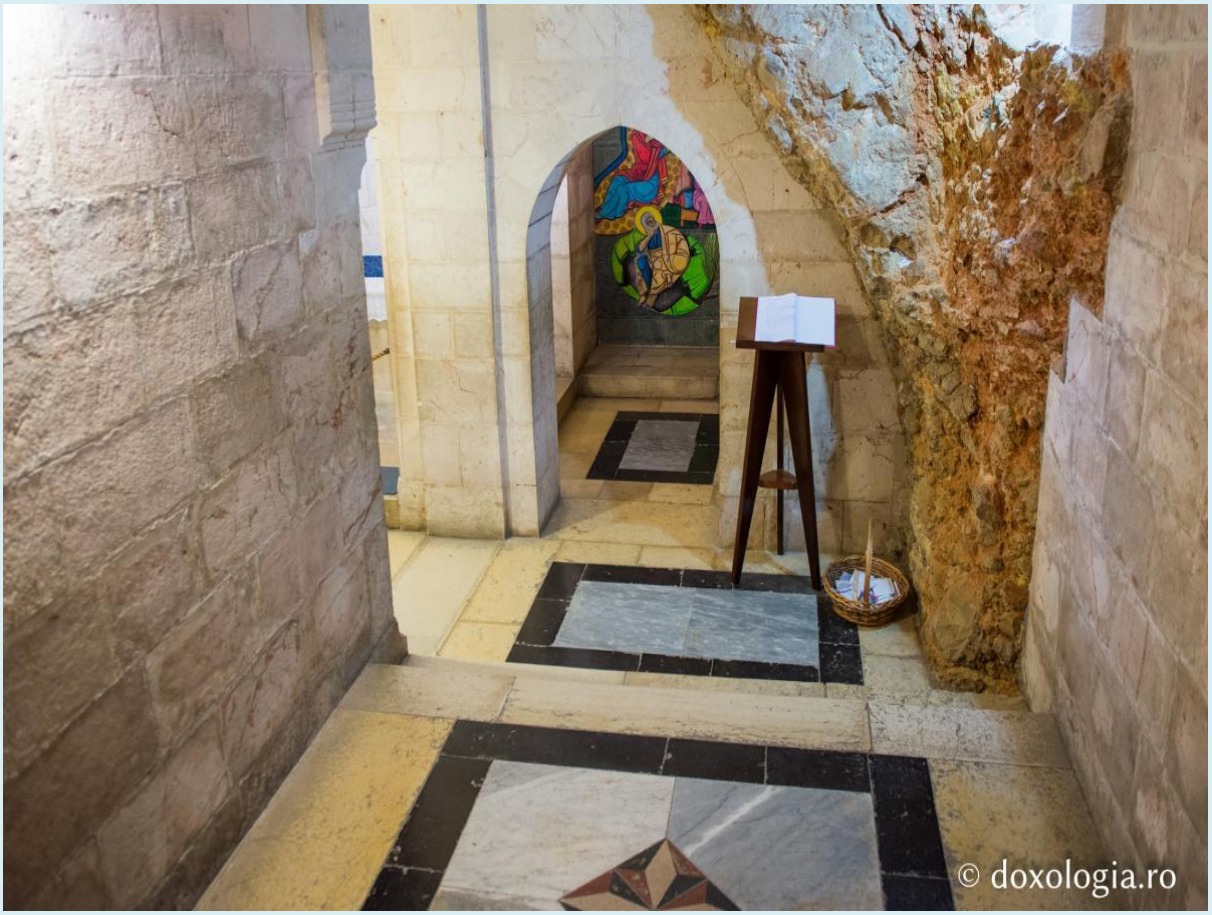
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

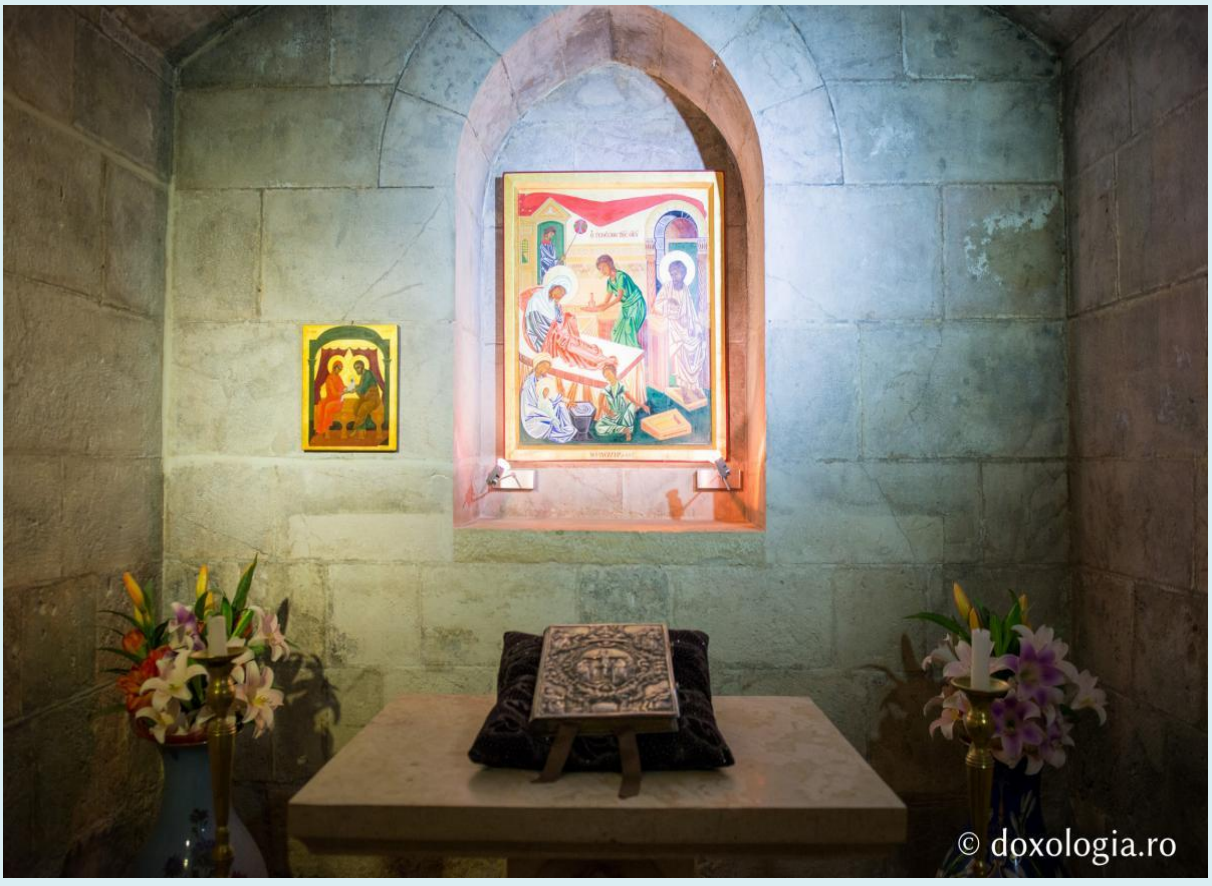
© doxologia.ro

© doxologia.ro

Ste ANNE
St JOACHIM
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

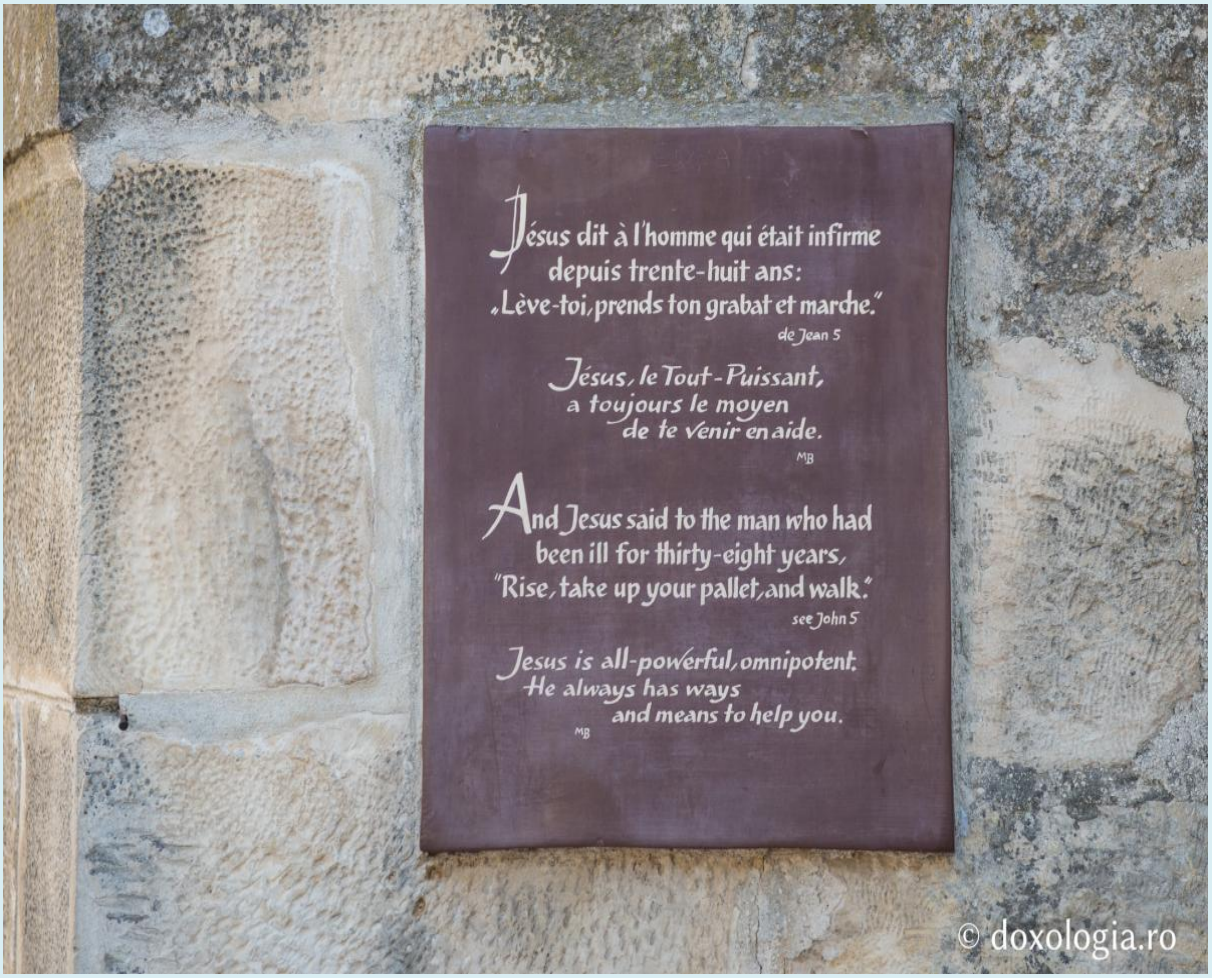
Jésus dit à l'homme qui était infirme
depuis trente-huit ans:
„Lève-toi, prends ton grabat et marche."
de Jean 5
Jésus, le Tout-Puissant,
a toujours le moyen
de te venir en aide.
MB
And Jesus said to the man who had
been ill for thirty-eight years,
"Rise, take up your pallet, and walk."
see John 5
Jesus is all-powerful, omnipotent:
He always has ways
and means to help you.
MB
© doxologia.ro

COLECȚIA ACATISTE ȘI VIEȚI DE SFINȚI

133

ACATISTELE NAȘTERII MAICII DOMNULUI

Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă

„Naşterea ta, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, bucurie a vestit la toată lumea, că din tine a răsărit Soarele dreptății, Hristos, Dumnezeul nostru, și, dezlegând blestemul, a dat binecuvântare și, stricând moartea, ne-a dăruit nouă viață veșnică."

Troparul Nașterii Maicii Domnului

www.editurapatriarhiei.ro
ISBN 978-973-616-392-0

Icoane

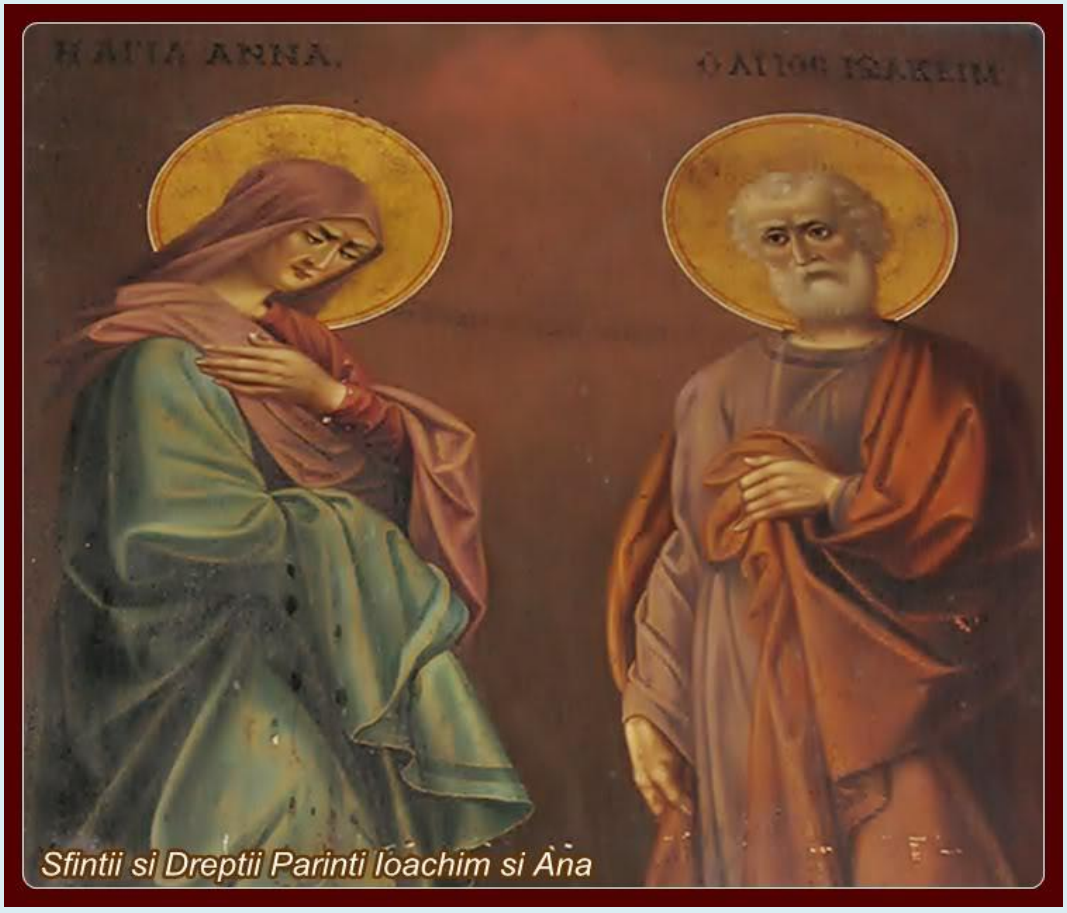

Sfintii si Dreptii Parinti Ioachim si Ana

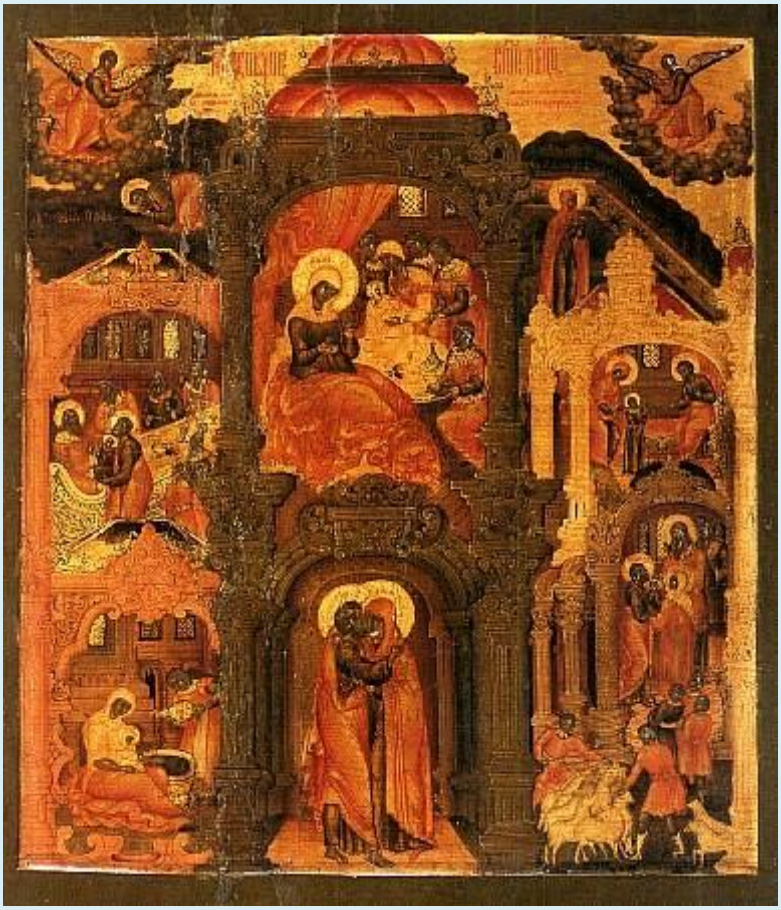

Οἱ ἅγιοι
Ἰωακεὶμ καὶ Ἄννα
ἀσπάζονται
τὴν Θεοτόκον

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ Τ͞Η ΘΕΟΤΟΚΟΥ

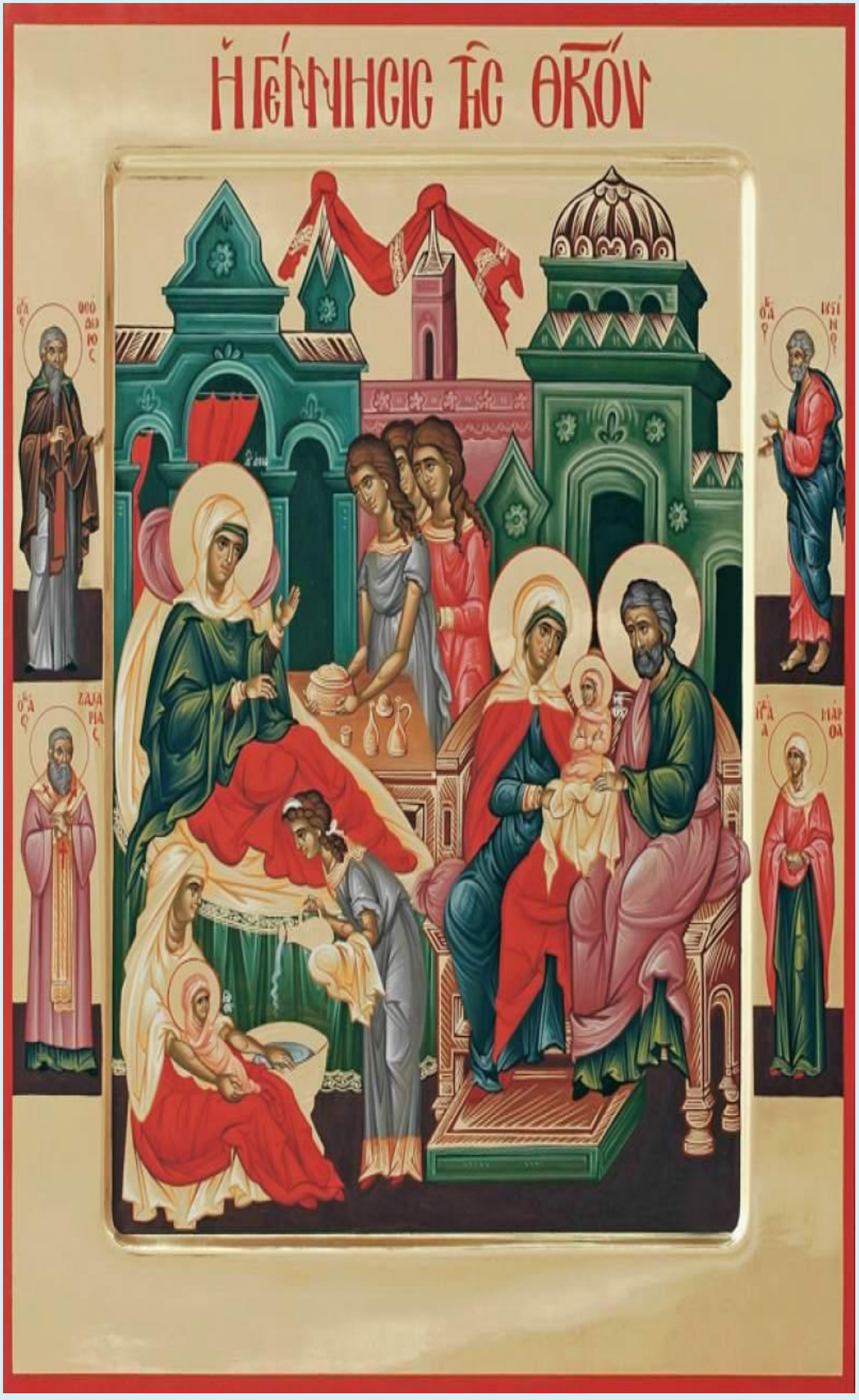
Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΘΚΟΥ

РІЗДВО
ПРЕСВ. БОГОРОДИЦІ
ПРАВ.
АННА
ПРАВ.
ЯКИМ

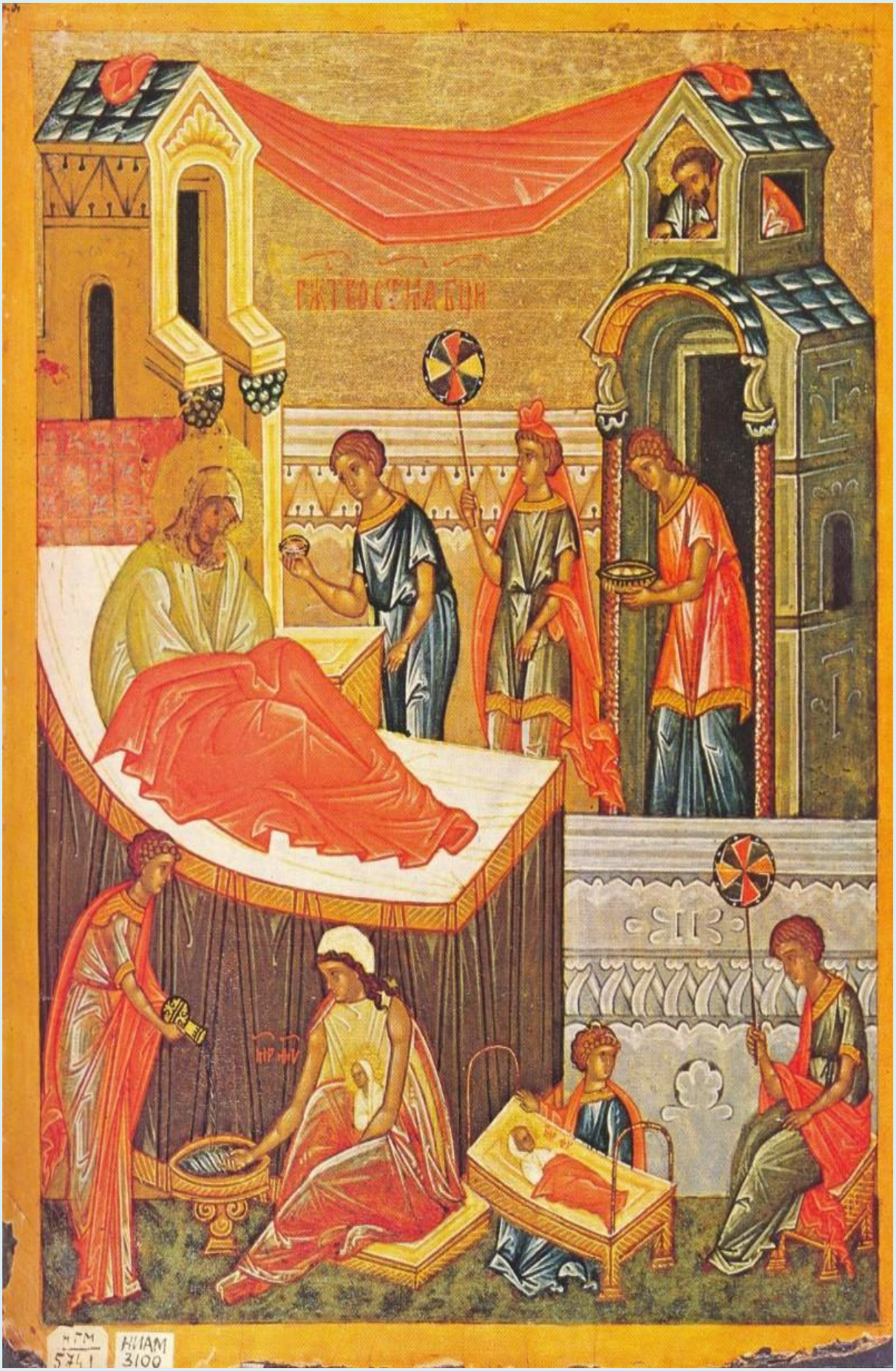
НГМ
5741
НИАМ
3100

Η
ΓΕΝΗ
Η ΘΚΟΣ

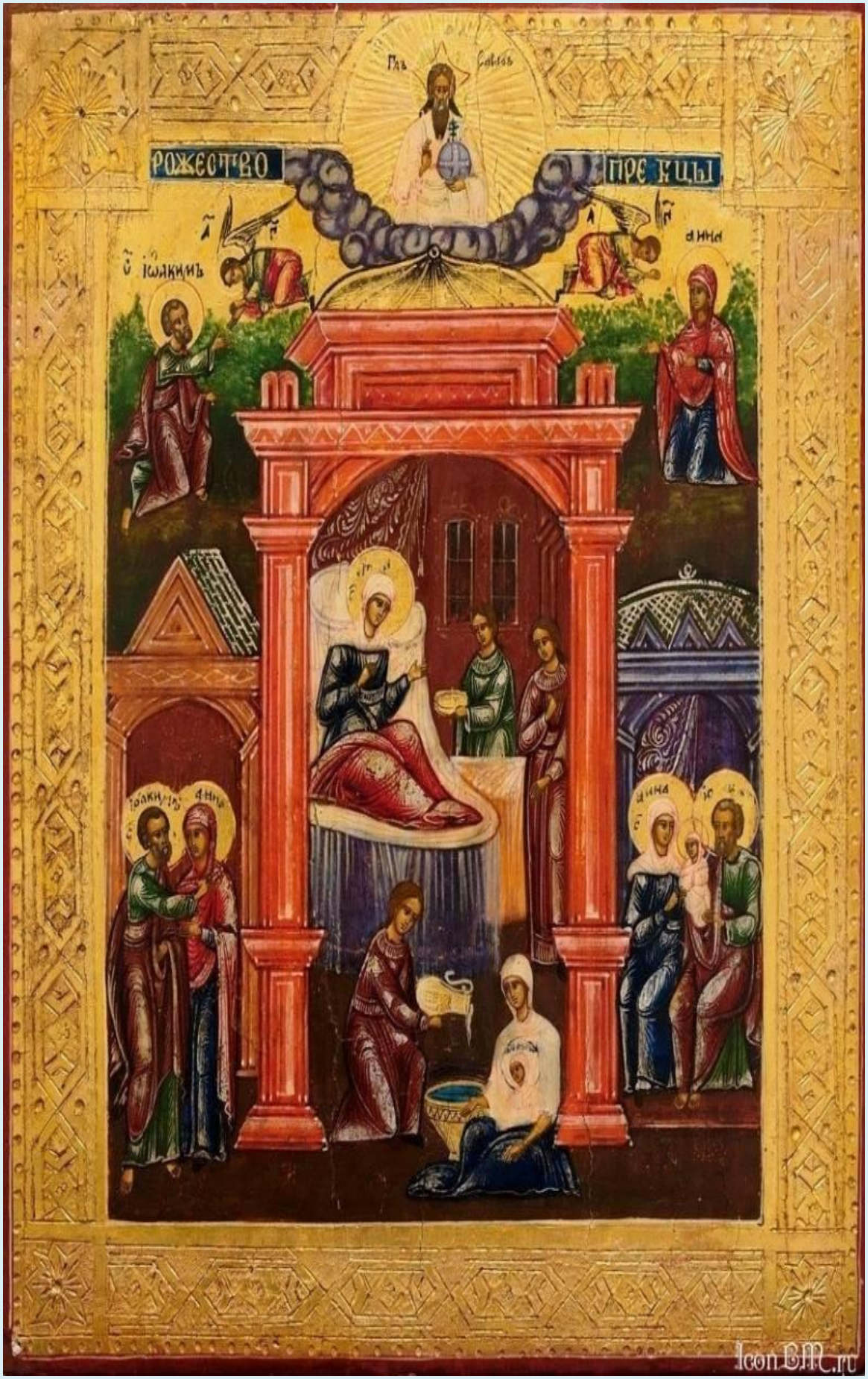
РОЖЕСТВО
ПРЕЧЦЫ
Icon.BM.ru

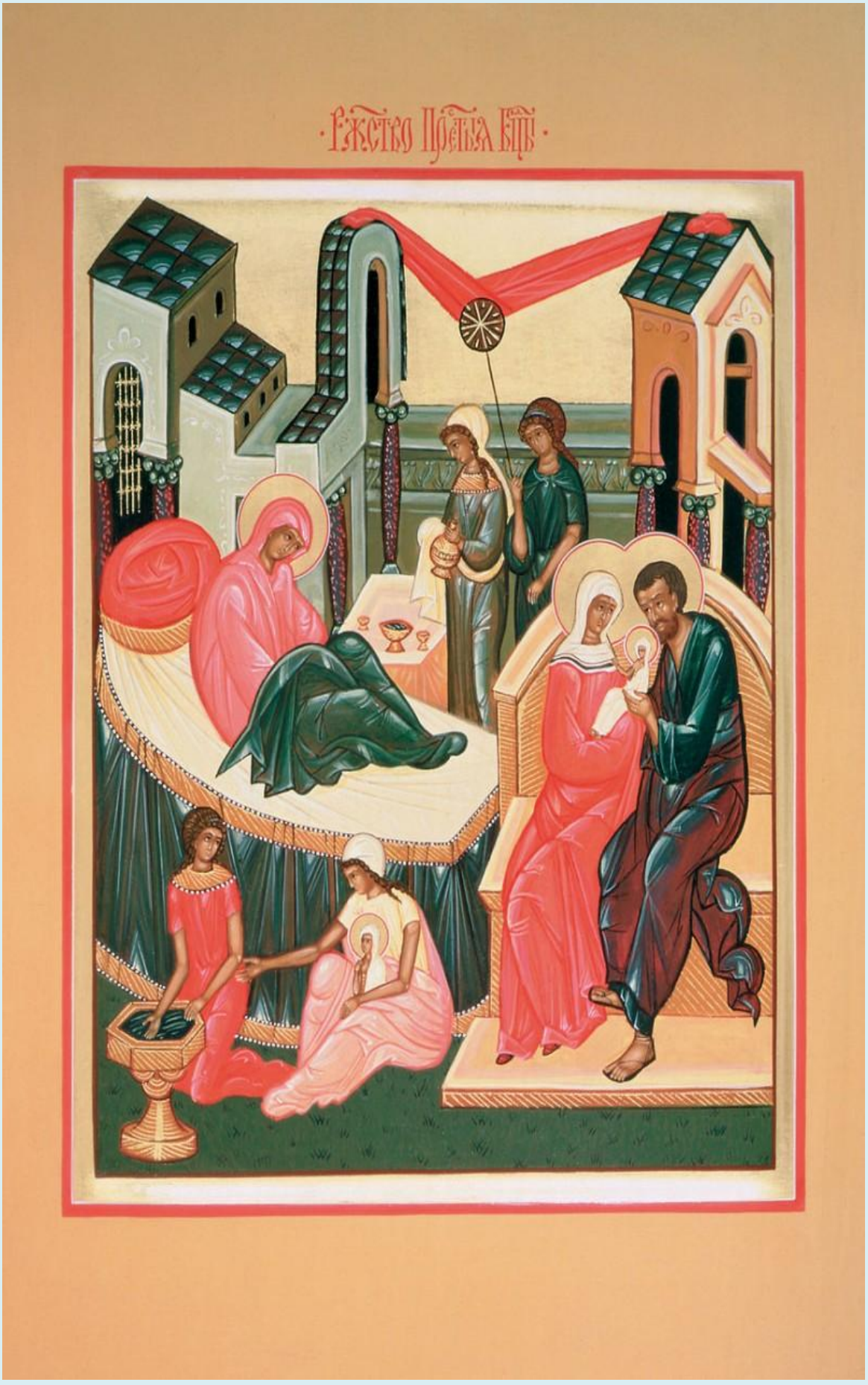
Рождество Пресвятыя Богородицы

Sf. Ana
Sf. Ioachim

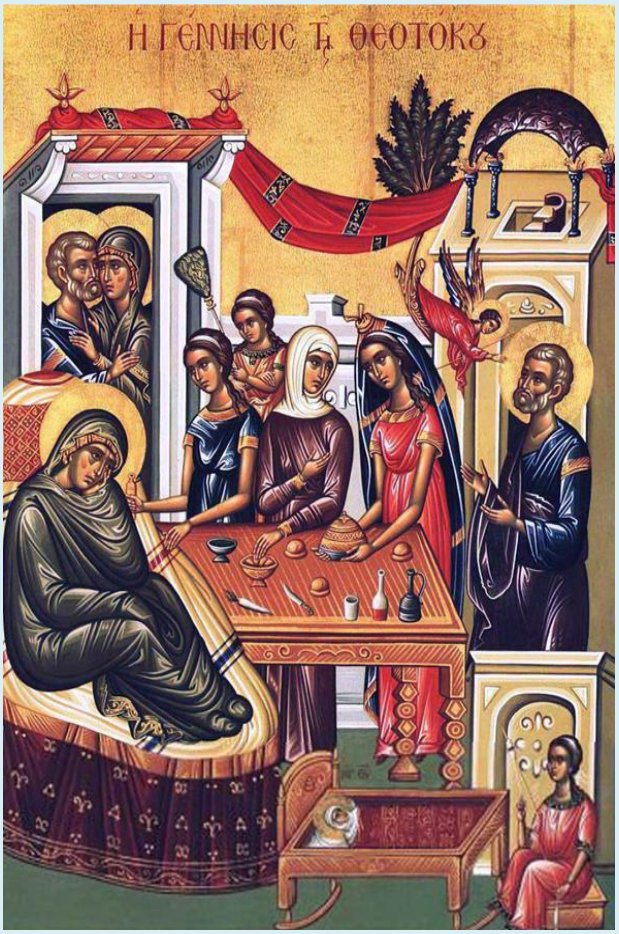
Η ΓΕΝΝΗCΙC Τ Θ ΘΕΟΤΟΚΟ

Η ΓΕΝΕΣΙΟΝ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

NAŞTEREA MAICII DOMNULUI

NAȘTEREA MAICII DOMNULUI

NAȘTEREA MAICII DOMNULUI
8 septembrie

NAȘTEREA MAICII DOMNULUI

NAȘTEREA MAICII DOMNULUI
ADRIAN PITICARIU

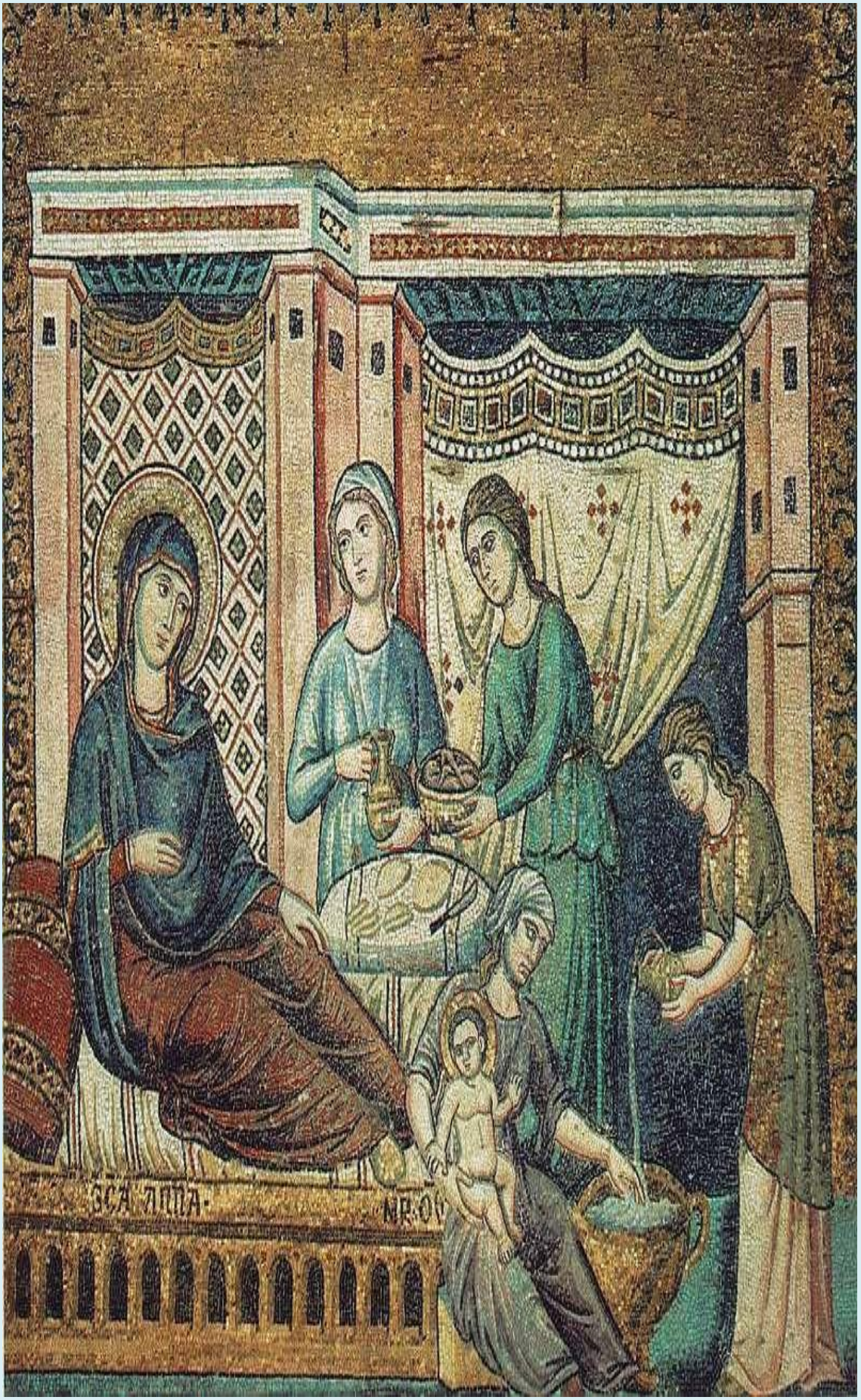

СВ. ПРАВ. ІОАКІМЪ

ΗΚΟΛΑΚΙΑΠΟΣ ΘΚΟΥ

8 septembrie

Nașterea Maicii Domnului

comentarii patristice
acatist icoane rugăciuni
predici articole video

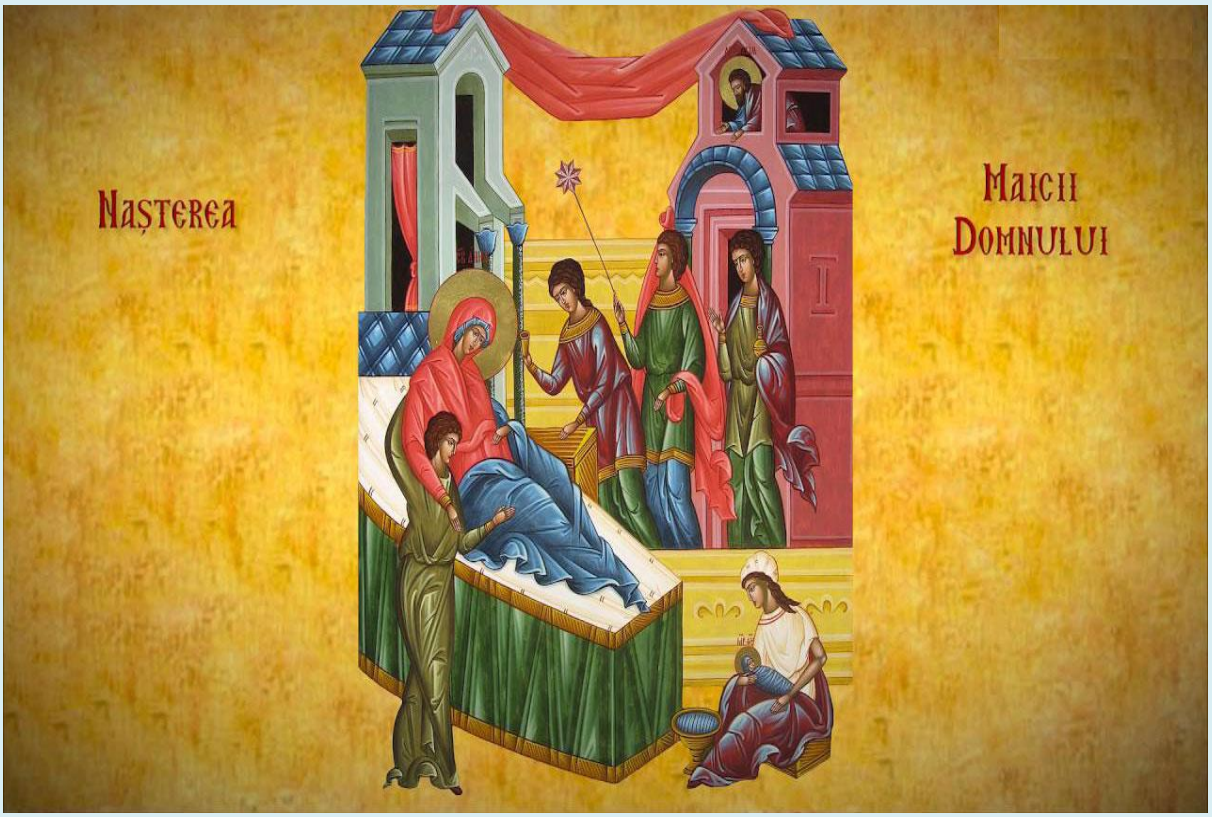

· РЖТВО ПРЕСТЫѦ БЦЫ ·

† Nașterea Maicii Domnului

- Marele Praznic al Nașterii Maicii Domnului este sărbătorit în Biserica noastră pe 8 septembrie.
- Din Sfânta Scriptură cunoaștem că Preasfânta Născătoare de Dumnezeu era din neamul lui David.
- Părinții săi se numeau Ioachim și Ana și locuiau în Nazaret, un orășel din Galileea.
- Preacurata Fecioară este Floarea ce a răsărit din pomul cel uscat, din pântecele cel neroditor şi sterp şi a înnoit firea noastră cea căzută; Floarea cea cu bun miros care a născut pe singur Împăratul.

©doxologia.ro

NAȘTEREA MAICII DOMNULUI

NAȘTEREA MAICII DOMNULUI
©doxologia.ro

NAȘTEREA MAICII DOMNULUI
Buna Vestire.net

NAȘTEREA MAICII DOMNULUI
Buna Vestire.net

РОЖД. ПРЕСТЫЯ БОГОРОДИЦЫ

Icoană din biserica Sfânta Sofia, Tesalonic

ПРАВ. АННА
glavikona.ru

СТАЯ АННА
СТЫЙ ІОАКІМЪ

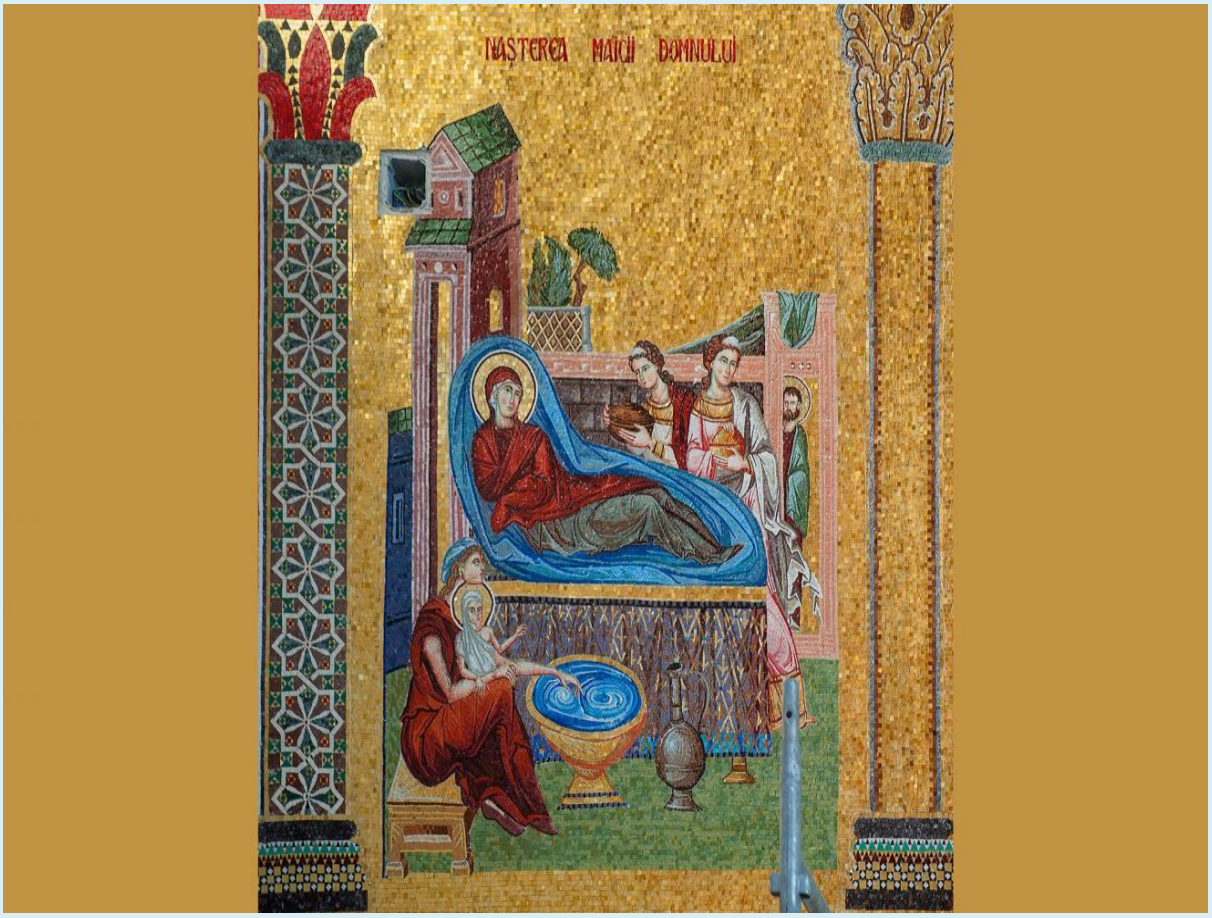
NAȘTEREA MAICII DOMNULUI

СТ ІѡАКИМ
МР ѲУ
СТ АННА

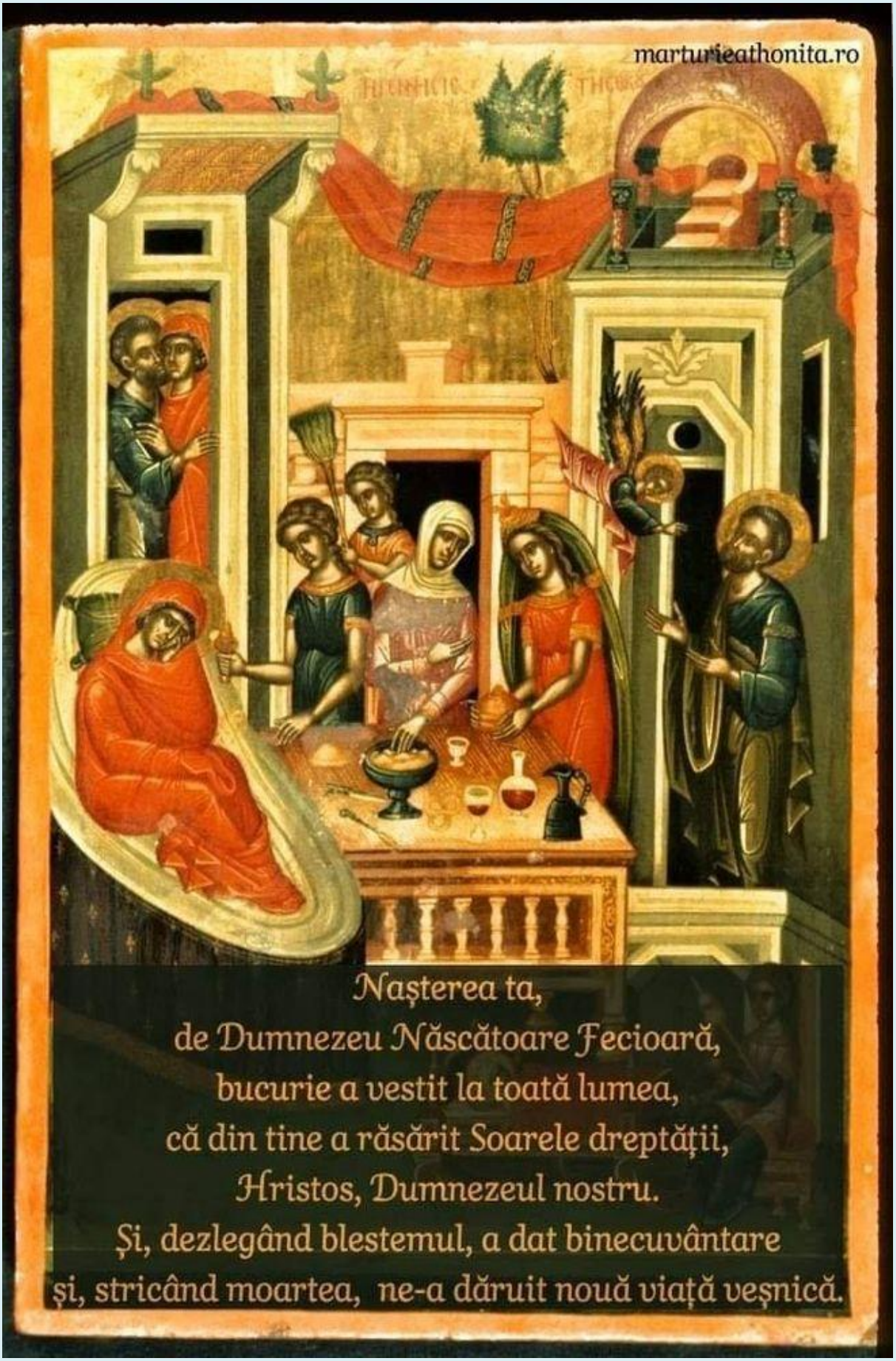
marturieathonita.ro
Naşterea ta,
de Dumnezeu Născătoare Fecioară,
bucurie a vestit la toată lumea,
că din tine a răsărit Soarele dreptăţii,
Hristos, Dumnezeul nostru.
Şi, dezlegând blestemul, a dat binecuvântare
şi, stricând moartea, ne-a dăruit nouă viaţă veşnică.

La mulți ani, Maria!
La mulți ani, Marian!
Maica Domnului să vă ocrotească!
DOXOLOGIA.ro

APROAPELE MEU
Ziua de astăzi a sosit la noi cu lumină duhovnicească, cu bucurie sfântă, fiindcă astăzi se naşte Maica luminii şi a bucuriei.
Părintele Cleopa Ilie

Tropar la Praznicul Naşterii Maicii Domnului

8 Septembrie - Glasul 4

Naşterea ta, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, bucurie a vestit la toată lumea; că din tine a Răsărit Soarele dreptăţii, Hristos Dumnezeul nostru. Şi dezlegând blestemul, a dat binecuvântare; şi stricând moartea, ne-a dăruit nouă viaţă veşnică.

Troparul Sfintilor si Dreptilor Dumnezeiestilor Părinti Ioachim si Ana

9 Septembrie - Glasul 2

Pomenirea dreptilor Tăi, Doamne, prăznuind, printr-însii ne rugăm Tie, mântuieste sufletele noastre.

Slavă Ţie, Maica Cerului, Slavă Ţie!

Bucură-te, dumnezeiască pruncă Maria, care astăzi te-ai născut spre bucuria şi mântuirea a toată lumea!